Tác giả: Guillem Balague
Người dịch: Việt Cường

PEP GUARDIOLA
MỘT CÁCH THẮNG KHÁC

MỘT TRIẾT LÝ - MỘT CON ĐƯỜNG - MỘT HUYỀN THOẠI

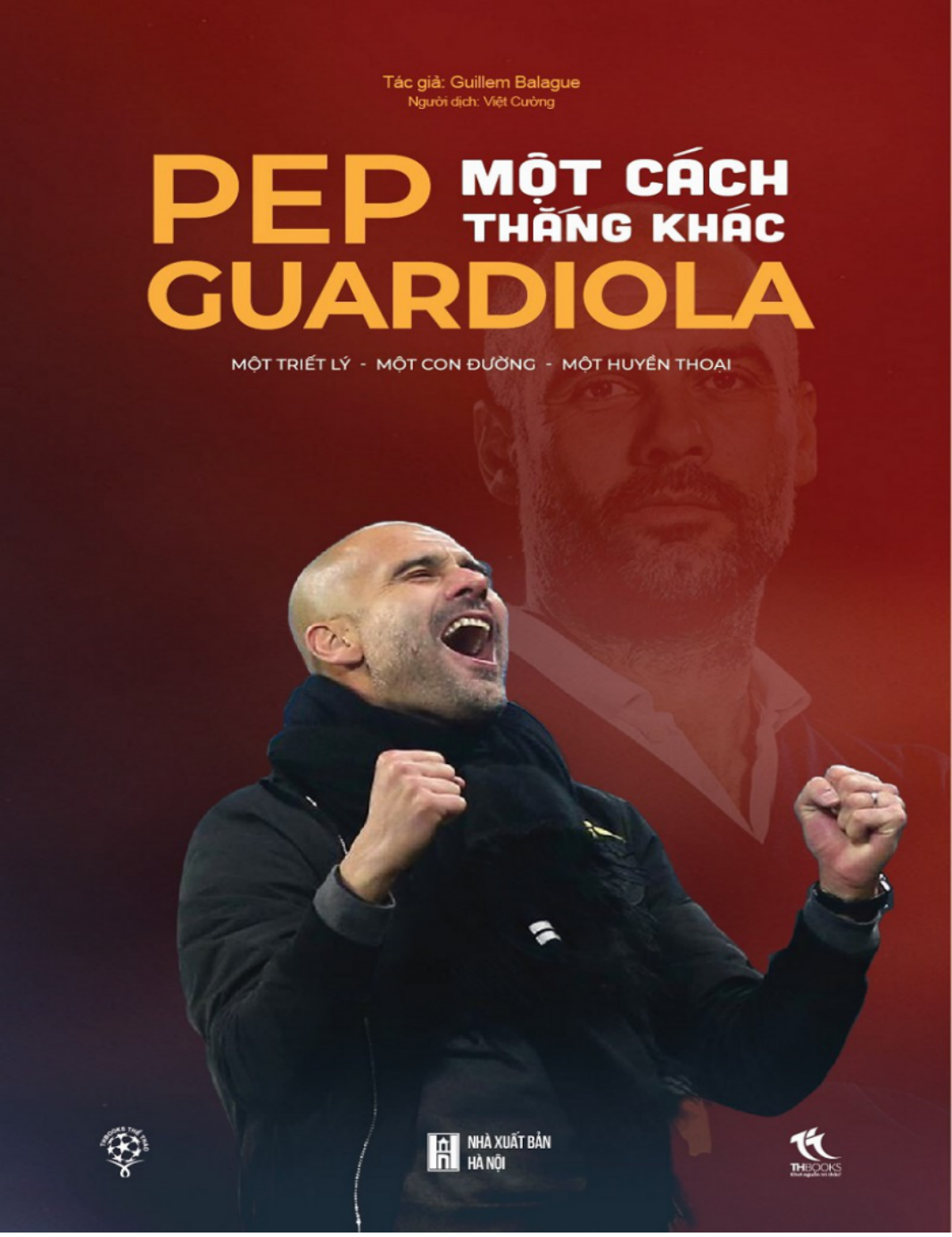

NHÀ XUẤT BẢN
HÀ NỘI

Duong Kobo's Book Club

Tủ sách Kỹ thuật số
dành cho
Kindle & Kobo

SCAN TO JOIN

NHÀ XUẤT BẢN HÀ NỘI

Số 4 - Tống Duy Tân, quận Hoàn Kiếm, Hà Nội

ĐT: (04) 38252916 - Fax: (04) 39289143

PEP GUARDIOLA - MỘT CÁCH THẮNG KHÁC. MỘT TRIẾT LÝ – MỘT CON ĐƯỜNG – MỘT HUYỀN THOẠI

Guillem Balague

Việt Cường *dịch*

Chịu trách nhiệm xuất bản:

Tổng Giám đốc – Tổng Biên tập Vũ Văn Việt

Biên tập: Phạm Thị Thu Trang

Vẽ bìa: Jc Black

Trình bày: Linh Vũ

Sửa bản in: Trang Ly - Lê Nguyên

Mã ISBN: 978-604-55-7377-8

In 3.000 cuốn, khổ 16 x 24cm tại Công ty Cổ phần in Công Đoàn Việt Nam. Địa chỉ: số 167 Tây Sơn. phường Quang Trung, quận Đống Đa, Hà Nội. Số xác nhận ĐKXB: 3996-2020/CXBIPH/6-251/HN. Quyết định xuất bản số: 1897/QĐ-HN ngày 04/11/2020. In xong và nộp lưu chiểu năm 2020.

Lời tựa

Tôi từng để hụt Pep Guardiola khi anh ấy còn đang thi đấu, vào thời điểm anh ấy nhận ra rằng mình không có tương lai ở Barcelona nữa.

Dù không có lý do nào rõ ràng để anh ấy rời đội bóng, chúng tôi vẫn nói chuyện với Guardiola và tôi đã nghĩ rằng mình đang có một cơ hội tốt để có được anh. Có thể là tôi đã chọn sai thời điểm. Nếu thành công, đó sẽ là một vụ chuyển nhượng thú vị. Guardiola chính là mẫu cầu thủ mà sau này Paul Scholes phát triển thành: Anh ấy là đội trưởng, thủ lĩnh và tiền vệ tổ chức lối chơi trong đội hình Dream Team của Barcelona do Johan Cruyff xây dựng. Sự điềm tĩnh, khả năng điều khiển trái bóng và kiểm soát nhịp độ trận đấu là những phẩm chất khiến anh trở thành một trong những cầu thủ vĩ đại nhất thế hệ mình. Đó cũng là những phẩm chất mà tôi đang tìm kiếm. Chính vì những lý do đó mà tôi đã mua Juan Sebastián Verón. Đôi lúc, ta nhìn lại một cầu thủ ở đẳng cấp hàng đầu và tự hỏi: "Không biết điều gì sẽ xảy ra nếu anh ta tới chơi bóng cho United nhỉ?" Đó chính là trường hợp của Pep Guardiola.

Tôi có thể hiểu được tình thế của Pep lúc đó. Khi bạn chơi cho một đội bóng như Barcelona, bạn luôn mong muốn mình có thể gắn bó ở đó cả đời. Bởi thế nên khi chúng tôi tiếp cận, anh ấy vẫn nghĩ rằng mình còn tương lai ở đội bóng, dù thực tế là anh ấy đã phải ra đi vào cuối mùa giải đó. Thật đáng tiếc! Trong bóng đá, chẳng có gì là mãi mãi cả: tuổi tác và thời gian sẽ bắt kịp bạn, và khi ngày đó tới, cả bạn lẫn đội bóng đều phải bước tiếp trên con đường của mình. Thời điểm đó, tôi đã nghĩ rằng chúng tôi đang mang tới cho Pep một giải pháp, một con đường mới cho sự nghiệp của anh ấy, nhưng cuối cùng thì chuyện chẳng thành. Chuyện của Pep làm tôi nhớ tới Gary Neville. Gary đã gắn bó với Manchester United từ khi cậu ấy 12 tuổi, bởi thế cậu ấy gần như đã trở thành một thành viên "trong gia đình" - một người con trai mà ta có thể nương nhờ

và tin tưởng, đồng thời là một phần trong toàn bộ cấu trúc đội bóng. Nhưng tới một ngày, tất cả kết thúc. Trong trường hợp của Pep, thời khắc nhận ra mọi chuyện đang đi đến hồi kết hẳn là rất khó khăn. Tôi có thể hiểu được những nghi ngờ của anh ấy, lý do anh ấy trì hoãn cam kết với chúng tôi, nhưng cũng tới lúc chúng tôi phải nhìn sang nơi khác, và thế là cơ hội ấy tan biến.

Ở Guardiola, tôi nhận thấy có một đức tính nổi bật - yếu tố cực kỳ quan trọng tạo nên thành công to lớn của anh ấy khi làm huấn luyện viên - đó là sự khiêm nhường. Anh ấy không bao giờ tỏ ra kiêu ngạo, lúc nào cũng đầy tôn kính. Điều đó rất quan trọng. Bây giờ nhìn lại, ta có thể thấy rõ là trong suốt sự nghiệp cầu thủ, Guardiola chưa một lần tỏ ra huênh hoang, tự phụ. Anh ấy không phải là loại cầu thủ thường xuyên xuất hiện trên trang nhất của các tờ báo. Anh chơi bóng theo cách của riêng mình; anh không quá nhanh, nhưng lúc nào cũng giữ được sự điềm tĩnh tuyệt vời. Khi trở thành huấn luyện viên, anh đã thể hiện là người rất nguyên tắc về cách mà anh muốn đội bóng của mình chơi, nhưng dù đội thắng hay thua thì anh ấy vẫn luôn là chính mình, một người nhã nhặn, không phô trương. Nói thật, tôi nghĩ việc có được một người như thế là rất tốt trong cái nghề mà chúng tôi đang làm.

Tuy nhiên, có vẻ như sự nghiệp huấn luyện của anh ấy đã đi tới điểm mà ở đó anh vừa ý thức được tầm quan trọng của công việc mà mình đang làm ở Barcelona, đồng thời lại phải chịu đựng những yêu cầu khủng khiếp đi cùng với công việc đó. Tôi chắc chắn là anh ấy đã mất không ít thời gian để nghĩ về những câu hỏi như: "Chuyện này sẽ kéo dài tới bao giờ? Mình có thể tạo ra một đội bóng vô địch quốc gia nữa hay không? Mình có thể tạo ra một đội bóng vô địch Cúp Châu Âu nữa hay không? Mình có thể duy trì mức độ thành công như hiện tại hay không?"

Nếu tôi có thể có mặt đúng lúc để đưa ra lời khuyên, tôi sẽ nói với Pep rằng đừng lo lắng gì về điều đó: không thể giành Champions League không có nghĩa là năng lực huấn luyện của anh ấy hay trình độ của đội bóng đáng bị nghi ngờ. Dẫu vậy, tôi hiểu rằng có rất nhiều áp lực: mỗi lần đội bóng của Guardiola ra sân, kỳ vọng luôn rất lớn, ai ai cũng muốn đánh bại họ. Thực ra tôi nghĩ rằng anh ấy đã rất may mắn, bởi điều duy nhất mà anh ấy phải bận tâm là làm thế nào để "khoan phá" những đối thủ đang tìm mọi cách để ngăn đội bóng của anh ấy giành chiến thắng.

Cá nhân tôi cho rằng vấn đề ở đây chỉ là làm thế nào để tiếp tục tiến lên. Vậy thì tại sao lại ra đi? Có thể Guardiola gặp khó khăn

trong việc kiểm soát các cầu thủ, hoặc tìm ra những chiến thuật mới, bởi vì các đội bóng lúc ấy đã bắt đầu giải mã được phong cách chơi của Barca. Cũng có thể anh ấy gặp vấn đề trong việc thúc đẩy họ. Theo kinh nghiệm của tôi, một người "bình thường" luôn muốn làm mọi việc trong đời theo cách nhẹ nhàng nhất có thể. Ví dụ, có một số người tôi biết đã nghỉ hưu ở tuổi năm mươi - đừng hỏi tôi tại sao! Như thế có nghĩa là động lực của phần lớn chúng ta khác với của Scholes, Giggs, Xavi, Messi và Puyol, những người mà theo tôi đều là những cá nhân kiệt xuất và động lực chưa bao giờ là vấn đề với họ bởi họ luôn đặt lòng kiêu hãnh của mình lên trên hết. Tôi chắc chắn rằng đội bóng của Pep gồm toàn những kiểu tính cách có thể làm gương và là nguồn động lực cho những người khác, chứ không phải những kiểu người muốn nghỉ hưu quá sớm.

Tôi biết Gerard Piqué sau thời gian cậu ấy ở United. Tôi biết kiểu tính cách của cậu ta là gì: ngoài sân, cậu ta có thể là một người xuề xòa, dễ dãi, nhưng trên sân, cậu ta là một nhà vô địch. Cậu ta là một nhà vô địch ở Barcelona. Những cầu thủ dưới quyền Pep cần ít sự thôi thúc hơn phần lớn những người còn lại. Có lẽ Pep đã đánh giá thấp khả năng truyền động lực của mình? Các bạn đã có thể thấy những gì mà anh ấy giành được với đội Barcelona, và các bạn sẽ cần sở hữu một tài năng đặc biệt để có thể duy trì được tính chiến đấu ở một trình độ cao như thế, để có thể thành công, trong một thời gian dài như thế. Nhưng tôi tin rằng anh ấy có đủ "vũ khí" để có thể chiến thắng một lần nữa. Rồi một lần nữa và một lần nữa.

Những gì mà Guardiola đã giành được trong bốn năm dẫn dắt Barcelona vượt xa thành tích của tất cả các huấn luyện viên từng làm việc ở Camp Nou trước đó, mà không ít trong đó là những tên tuổi lớn, ví dụ, van Gaal, Rijkaard hay Cruyff. Guardiola đã nâng một số khía cạnh của trò chơi này lên tầm cao mới, điển hình là lối chơi pressing; và phong cách chơi bóng kỷ luật được thể hiện ở Barcelona đã trở thành một đặc trưng ở tất cả những đội bóng của anh ấy. Pep đã tạo ra một văn hóa trong đó các cầu thủ hiểu rằng, nếu họ không làm việc chăm chỉ, họ sẽ phải rời khỏi câu lạc bộ. Tin tôi đi, làm được điều đó chẳng dễ đâu.

Dù bước đi tiếp theo của Pep sau thời gian nghỉ ngơi là gì, dù anh ấy có tới Premier League hay không, chắc chắn sẽ luôn có rất nhiều tin đồn xung quanh tương lai của anh ấy. Đã làm việc ở một đội bóng tuyệt vời như Barcelona, sẽ chẳng có nơi nào tốt hơn cho Guardiola dù anh ấy tới bất kỳ đâu. Chuyển sang một đội bóng mới sẽ chẳng giúp trút bỏ được chút áp lực nào khỏi Pep, cũng chẳng thể giảm được mức độ kỳ vọng xung quanh anh ấy. Thực tế

là có đi tới bất kỳ đâu thì anh ấy cũng phải làm từng ấy việc: anh ấy sẽ là người quản lý; anh ấy sẽ phải quyết định cái gì là tốt nhất cho đội bóng của mình, trước hết là việc chọn lựa cầu thủ và chiến thuật. Đơn giản thế thôi. Theo cách hiểu ấy thì có tới chỗ nào cũng như nhau, bởi vì tất cả công việc huấn luyện viên đều đi kèm với áp lực. Tôi đã thành công với Manchester United trong nhiều năm, nhưng đừng nghĩ là đội bóng của tôi không có vấn đề - mỗi giờ, mỗi ngày tôi đều phải đối mặt và xử lý một hay vài vấn đề gì đó. Nó bắt nguồn từ thực tế chúng ta đang làm việc với những con người trong thế giới bóng đá. Có ti tỉ thứ phải lo lắng: người đại diện, gia đình, phong độ, chấn thương, tuổi tác, tính cách, cái tôi, v.v... Nếu Pep chuyển tới một đội bóng mới, anh ấy sẽ lại phải đối mặt với những vấn đề mà anh ấy đã phải đối mặt cho tới thời điểm này. Sự kỳ vọng cũng sẽ luôn bám gót anh ấy.

Vậy thì, tại sao? Tại sao anh ấy lại quyết định ra đi? Khi nhận được câu hỏi này trước lúc Pep thông báo quyết định của mình, tôi đã trả lời rằng chỉ có thằng ngốc mới bỏ dở công việc giữa chừng. Nếu anh nhìn vào Madrid, đội đã giành năm Cúp C1 trong giai đoạn cuối những năm 50 và đầu những năm 60, anh sẽ thấy là chẳng có lý do gì để nghĩ rằng Pep không thể làm được điều tương tự với Barca. Đó sẽ là một động lực mang tính cá nhân, nếu tôi có một đội bóng như thế. Và nếu tôi là Pep, rời bỏ đội bóng ấy chính là quyết định khó khăn nhất trong đời.

Sir Alex Ferguson

Mùa xuân, 2012

Rome. 27 tháng 5 năm 2009.

Chung kết UEFA Champions League

Lúc ấy là phút thứ tám của trận đấu. Barcelona vẫn chưa tìm được nhịp điệu. Tất cả các cầu thủ đều đứng đúng vị trí, nhưng không có ai sẵn sàng chiến đấu, tiến lên trước và gây áp lực với cầu thủ có bóng của đối phương. Họ đang chơi theo kiểu thu mình, thể hiện quá nhiều sự tôn trọng với Manchester United. Ronaldo vừa có một cú sút khiến Víctor Valdés phải cản phá. Một cú sút nữa. United đang tiến gần hơn. Thêm một cú sút đưa bóng đi sạt cột của Cristiano. Chỉ vài centimet thôi. Đó là sự khác biệt. Vài centimet so với khung thành. Vài centimet so với việc thay đổi cách thế giới đánh giá Pep Guardiola và cuộc cách mạng Camp Nou của anh.

Giggs, Carrick, Anderson đang thoải mái triển khai bóng giữa các tuyến. Cần phải làm gì đó. Từ băng ghế chỉ đạo, Pep bật dậy và đưa ra những chỉ đạo nhanh, tiếng của anh át cả những âm thanh lộn xộn trên những khán đài chật cứng của sân Olympic ở Rome.

Messi được chỉ đạo chiếm lấy vị trí giữa hai trung vệ của United, như một tiền đạo ảo, còn Eto'o dạt rộng ra, lấp vào vị trí của Messi ở cánh phải. Trên băng ghế, Ferguson tỏ ra bình thản. Ông hài lòng với thế trận cho tới lúc ấy, và có cảm giác mọi chuyện đều được kiểm soát.

Nhưng rồi gió đổi chiều. Ban đầu không dễ nhận ra. Messi tìm thấy Iniesta, Iniesta tìm thấy Xavi, rồi Xavi lại tìm thấy Messi. Bỗng nhiên, Carrick và Anderson bị đặt vào thế phải phản ứng thật nhanh, quyết định xem phải kèm ai, phải cắt đường chuyền nào, chiếm lĩnh khoảng không nào. Giggs đang bị trói chặt với Busquets nên chẳng thể hỗ trợ được gì.

Iniesta nhận bóng ở khu trung tâm. Evra vừa để "sổng" Eto'o, và Iniesta nhìn thấy một cơ hội vừa hiện ra bên cánh phải. Anh dẫn bóng lên phía trước và rồi, ở một thời điểm không thể chính xác hơn, tìm thấy Eto'o ở rìa vòng cấm với một đường chuyền sắc lẹm chính xác tới từng phân. Eto'o nhận bóng. Vidic´ lao về, cố gắng ngăn Eto'o bằng một pha nhoài người xoạc bóng nhưng Eto'o vẫn lách đi được, và trong nháy mắt, dựa hoàn toàn vào bản năng sát thủ của mình, tung ra một cú sút vào góc gần.

Đích đến của cú sút ấy, khoảnh khắc ấy, điểm kết cao trào của một pha phối hợp hay, sẽ biến một ý tưởng, một hạt giống đã được gieo từ bốn mươi năm trước thành một "cơn đại hồng thủy bóng đá", làm thay đổi hoàn toàn môn thể thao này trong những năm tiếp theo.

Lời mở đầu

Pep rời bỏ Barcelona và tất cả những gì mà anh gây dựng được ở đó bởi vì, Sir Alex ạ, anh không giống như phần lớn các huấn luyện viên khác. Anh ra đi bởi vì anh đơn giản không phải là một "con người bóng đá" điển hình trong quan niệm của Ngài.

Ngài có thể đã nhận ra điều đó trong lần đầu tiên hai người đối đầu trên băng ghế huấn luyện, trận chung kết Champions League ở Rome hồi 2009. Để chuẩn bị cho trận chung kết ấy, Guardiola đã làm ra hẳn một cuốn yếu lược về những suy nghĩ của mình và áp dụng triết lý của câu lạc bộ cho mọi vấn đề liên quan tới trận đấu, từ khâu chuẩn bị cho tới chiến thuật, từ bài nói chuyện cuối cùng cho tới cái cách mà họ ăn mừng chiến thắng. Pep đã mời cả thế giới cùng chung với anh và các cầu thủ niềm vui được chơi một trận chung kết lớn của Cúp Châu Âu.

Anh ấy rất tự tin là đã chuẩn bị đủ những gì cần thiết để đánh bại đội bóng của Ngài, nhưng nếu điều đó không xảy ra, các cổ động viên vẫn có thể trở về nhà với niềm tự hào là đội bóng đã cố gắng để chiến thắng theo cách của Barca, và quan trọng hơn là đã vượt qua được một giai đoạn tăm tối trong lịch sử của đội bóng. Guardiola không chỉ thay đổi được xu hướng tiêu cực trong lòng đội bóng, mà anh còn, chỉ trong vòng mười hai tháng, bắt đầu lấp bỏ một số "điều răn" quyền lực, bất thành văn nhưng đầy sức thu hút, nói về tầm quan trọng của việc đặt chiến thắng cao hơn tất thảy, về sự bất khả trong việc hài hòa giữa mong muốn vươn tới những mục tiêu cao nhất với chơi hay, chơi đẹp mắt. Hay là quan điểm cho rằng những giá trị thiết yếu về tinh thần thể thao mã thượng và sự tôn trọng đều đã lỗi thời. Ngay từ ngày đầu tiên có mặt trên băng ghế huấn luyện của Barcelona, Pep đã sẵn sàng đi ngược dòng nước, bởi vì đó là tất cả những gì mà anh tin tưởng.

Nhưng đấy là chuyện của ngày xưa.

Vào giai đoạn cuối của nhiệm kỳ ở Barcelona, anh đã không còn là

vị huấn luyện viên trẻ trung, háo hức, nhiệt thành mà Ngài đã gặp trong buổi tối hôm đó ở Rome hay trong năm tiếp theo ở Nyon, tại trụ sở của UEFA, trong một khoảnh khắc giao lưu hiếm hoi.

Vào cái ngày Pep thông báo với cả thế giới rằng anh chuẩn bị rời bỏ đội bóng của thời niên thiếu sau bốn năm nắm quyền dẫn dắt đội Một, Ngài có thể nhìn thấy bốn năm ấy đã lấy đi của anh ấy những gì. Ngài chỉ cần nhìn kỹ vào đôi mắt của anh ấy là đủ hiểu. Anh ấy đã không còn sôi động và nhạy cảm như trong buổi sáng hôm ấy ở Thụy Sĩ, khi Ngài tặng cho anh ấy những lời khuyên của một người cha. Ngài có biết rằng anh ấy vẫn còn nói về cuộc nói chuyện hôm đó, về mười lăm phút mà anh ấy được trải qua với Ngài, như là một trong những điểm nhấn trong sự nghiệp? Chẳng khác nào một cậu thiếu niên bất ngờ đụng mặt thần tượng, anh ấy đã nhắc đi nhắc lại không biết bao nhiêu lần câu "Tôi đã ngồi cùng Sir Alex, tôi đã nói chuyện với Sir Alex Ferguson!". Lúc ấy, mọi thứ còn mới mẻ và đầy phấn khích: những rào cản chỉ là những thách thức thay vì là những chướng ngại không thể vượt qua.

Vào buổi sáng nhiều nắng của tháng 9 năm 2010 ấy, tại tòa nhà hình chữ nhật hiện đại của UEFA tọa lạc bên bờ hồ Geneva, cuộc hội thảo thường niên của giới huấn luyện viên đã trở thành bối cảnh cho cuộc gặp gỡ xã hội đầu tiên giữa Ngài và Pep Guardiola kể từ khi hai người trở thành huấn luyện viên. Trước đó, hai người hầu như không có thời gian để trao đổi điều gì ngoài mấy câu xã giao ở Rome, và Pep lúc nào cũng mong ngóng được ngồi riêng với Ngài, ở một nơi nào đó không còn những áp lực cạnh tranh. Và rồi thời cơ cũng tới. Cuộc hội thảo mang tới cho các huấn luyện viên cơ hội được chuyện phiếm, thảo luận các xu hướng mới, hay đôi khi chỉ để phàn nàn về một điều gì đó. Đấy là cơ hội hiếm hoi để họ, một nhóm những cá nhân tinh hoa trong nghề, có thể tìm thấy sự gắn kết. Sau cuộc hội thảo, họ sẽ dành phần còn lại của năm trong cảnh cô độc, nhọc nhằn tìm cách quản lý hơn hai mươi cá tính cùng với gia đình và người đại diện của họ.

Trong số những khách mời ở Nyon hôm ấy, có cả José Mourinho, vị huấn luyện viên mới đầy màu sắc của Real Madrid, đồng thời là nhà đương kim vô địch châu Âu với Inter Milan, đội đã đánh bại Barcelona của Pep ở vòng bán kết mùa giải trước đó. Vào buổi sáng của ngày đầu tiên trong hai ngày hội thảo, Ngài đến trụ sở của UEFA trên một trong hai chiếc minibus; chiếc đầu tiên chở vị huấn luyện viên người Bồ Đào Nha cùng với huấn luyện viên của Chelsea lúc đó là Carlo Ancelotti và huấn luyện viên của Roma, Claudio Ranieri. Guardiola đi trên chiếc xe bus thứ hai, cùng với

Ngài. Ngay khi Ngài vừa bước vào tòa nhà, Mourinho nhanh chóng nhập hội với nhóm huấn luyện viên vừa tụ tập xung quanh Ngài, trong khi Guardiola bước sang một bên và chụp một bức ảnh lưu lại khoảnh khắc lúc đó. Guardiola là thế, lúc nào cũng ý thức được tầm quan trọng của những sự kiện như thế trong câu chuyện của chính cuộc đời anh. Sau tất cả, anh đang đứng giữa một số trong những bộ óc bóng đá vĩ đại nhất, nên việc của anh là nghe, là xem, và học hỏi. Điều mà anh luôn luôn làm.

Pep đứng riêng, tách mình khỏi những cuộc thảo luận đang diễn ra. Rồi Mourinho phát hiện ra anh và bước tới. Anh ta chào Guardiola, và bắt tay anh một cách rất nồng nhiệt. Cả hai cùng cười. Họ bắt đầu thảo luận sôi nổi được vài phút thì huấn luyện viên của Werder Bremen, Thomas Schaaf, nhập bọn.

Đó là lần cuối cùng Pep Guardiola và José Mourinho có thể nói chuyện với nhau một cách thân tình như thế.

Các nhóm bắt đầu bước vào hội trường chính để chuẩn bị cho một trong hai phiên thảo luận của ngày hôm ấy. Trong phiên đầu tiên, Ngài đã nói về những xu hướng chiến thuật vừa được sử dụng ở chiến dịch Champions League trước, cũng như những chủ đề khác liên quan tới kỳ World Cup ở Nam Phi mà Tây Ban Nha là đội vô địch. Vào cuối phiên thảo luận đầu tiên, tất cả mọi người được yêu cầu ngồi lại để chụp một bức ảnh tập thể. Didier Deschamps ngồi giữa Guardiola và Mourinho ở trung tâm của hàng trước. Ở góc trái, Ngài ngồi kế bên Ancelotti. Mọi người cười nói, trêu chọc nhau rổn rảng. Ngày đầu tiên hóa ra lại rất thú vị.

Ngay trước khi phiên thảo luận thứ hai diễn ra là thời gian nghỉ uống cà phê. Ngài và Guardiola vô tình cùng ngồi ở một khu vực có góc nhìn choáng ngợp ra hồ Geneva, mà từ đó có thể thấy được mặt nước trong xanh và cả những căn nhà ở xa xa bên kia mặt hồ.

Sự có mặt của Ngài làm Pep cảm thấy bối rối. Trong mắt anh ấy, Ngài là một người khổng lồ trên băng ghế huấn luyện. Nhưng trong buổi sáng hôm đó, Ngài chỉ là một người Scotland nhã nhặn lúc nào cũng sẵn sàng cười - hình ảnh thường thấy của Ngài khi bước ra khỏi ánh đèn sân khấu. Ngài ngưỡng mộ sự khiêm tốn của vị huấn luyện viên trẻ, bất chấp thực tế là Pep đã giành được bảy trong số chín danh hiệu tối đa ở thời điểm đó, và đã khiến thế giới bóng đá phải tranh cãi xem liệu những gì mà anh đang làm là một sự thay đổi hay là một cuộc cách mạng ở FC Barcelona. Ý kiến chung ở thời điểm đó là, chí ít, sự trẻ trung và tích cực của Pep là một luồng gió mới mát lành.

Cuộc trò chuyện bên tách cà phê đó nhanh chóng biến thành buổi học một thầy, một trò. Pep rất thích dành thời gian nghiên cứu và học hỏi những giá trị mà các huyền thoại bóng đá mang tới cho môn thể thao này. Anh ấy có thể kể lại một cách chi tiết các trận đấu của Ajax thời van Gaal hay những thành tựu mà Milan có được với Sacchi. Anh ấy có thể nói với Ngài cả ngày về hai đội bóng này. Và anh ấy xem chức vô địch châu Âu có giá trị cũng gần như tương đương với chiếc áo có chữ ký của thần tượng Michel Platini mà anh ấy vẫn giữ. Ngài cũng là một thành viên trong "ngôi đền huyền thoại" đặc biệt của Pep.

Trong khi cậu học trò lắng nghe như nuốt vào từng chữ, sự tôn trọng mà anh ấy dành cho Ngài đã chuyển thành sự sùng bái. Không chỉ vì nội dung mang tính biểu tượng của cuộc nói chuyện, hay tầm nhìn của Ngài về nghề huấn luyện viên. Điều quan trọng nhất không hẳn là nội dung câu chuyện mà là tầm vóc của người đàn ông đang nói.

Anh ấy rất ngưỡng mộ cách mà Ngài duy trì được triều đại của mình ở Manchester United trong thời gian dài như thế, ngưỡng mộ sự bền bỉ và sức mạnh nội tại mà Ngài cần phải có để trụ được trong nghề lâu đến vậy. Pep vẫn luôn nghĩ rằng áp lực ở Barcelona và Manchester hẳn là phải khác nhau. Anh mong muốn hiểu được, làm thế nào mà một người có thể giữ khát khao chiến thắng và động lực phấn đấu không ngừng, sau những thành công liên tiếp. Anh ấy tin rằng một đội bóng đã thắng quá nhiều cần phải thua để có được những bài học mà chỉ thất bại mới có thể mang tới. Pep muốn khám phá cách Ngài đối mặt với điều đó, cách Ngài tìm lại sự thanh thản, và cách Ngài nhìn nhận về mỗi thất bại. Các Ngài đã không có đủ thời gian để nói về mọi thứ, nhưng trong lần tiếp theo hai người gặp lại, chắc chắn những vấn đề như thế sẽ được Pep nêu ra.

Pep sùng bái thái độ điềm tĩnh cả trong chiến thắng lẫn thất bại của Ngài, cũng như cách Ngài chiến đấu đến cùng để bảo vệ thứ bóng đá mà Ngài theo đuổi, và Ngài cũng khuyên anh ấy phải kiên định với con người thật, với những niềm tin và với lòng mình.

"Pepe," Ngài nói với anh ấy - và anh ấy tôn trọng Ngài tới mức không dám nói rằng Ngài đã gọi sai tên anh ấy - "cậu phải chắc chắn rằng cậu sẽ không bao giờ đánh mất chính mình. Nhiều huấn luyện viên trẻ đã thay đổi, vì đủ lý do, có thể vì những vấn đề vượt ra ngoài tầm kiểm soát của họ, vì mọi chuyện không khởi đầu như mong muốn hay chỉ đơn giản vì thành công có thể khiến ta thay đổi. Đừng một cái, họ muốn thay đổi chiến thuật, thay đổi

chính mình. Họ không nhận ra rằng bóng đá là một con quái vật mà ta chỉ có thể đương đầu và đánh bại nếu ta luôn là chính mình, trong bất kỳ trường hợp nào."

Với Ngài, những lời ấy có thể chỉ là những lời khuyên bình thường, giúp Ngài thỏa mãn bản năng của bậc trưởng bối mỗi khi có những gương mặt mới xuất hiện trên sân khấu. Nhưng dù không cố tình, Ngài cũng đã tiết lộ cho Pep biết những bí mật tạo nên sự bền bỉ của Ngài trong bóng đá, nhu cầu được tiếp tục cũng như mối quan hệ lạ kỳ giữa Ngài với môn thể thao này, nơi Ngài đôi khi cảm thấy bị mắc kẹt, nhưng có lúc lại cảm thấy được giải phóng.

Những lời Ngài nói đã quay lại với anh ấy không dưới một lần trong thời điểm anh ấy còn đang vật vã suy nghĩ về tương lai của mình. Anh ấy hiểu Ngài đang muốn nói tới điều gì, nhưng anh ấy vẫn không tài nào ngăn mình khỏi thay đổi trong bốn năm dẫn dắt đội Một của Barcelona. Bóng đá, con quái vật ấy, đã biến đổi anh ấy.

Ngài đã khuyên anh ấy đừng đánh mất con người thật của mình, nhưng anh ấy vẫn thay đổi, một phần là vì áp lực từ đội ngũ cổ động viên luôn biết ơn và ngưỡng mộ anh, tới mức quên đi việc anh chỉ là một huấn luyện viên bóng đá; một phần vì chính anh, vì anh không thể đưa ra những quyết định có thể làm tổn thương mình và các cầu thủ. Hao tổn tinh thần cuối cùng đã trở nên quá lớn, đúng hơn là quá sức chịu đựng. Tới một lúc, Pep tin rằng cách duy nhất để anh ấy có thể tìm lại một phần con người thật của mình là bỏ lại phía sau tất cả những gì mà anh đã dày công gây dựng.

Hóa ra, mặc dù rất muốn nghe theo những lời khuyên của Ngài, Pep không thể giống như Ngài, Sir Alex ạ. Thỉnh thoảng Ngài vẫn ví bóng đá như một loại nhà tù kỳ lạ, một nhà tù mà những người như Ngài không muốn thoát ra. Arsène Wenger cũng chia sẻ quan điểm này của Ngài, và ông ấy cũng không thể nào đồng cảm hay hiểu được quyết định rời bỏ một đội bóng chiến thắng - với những cầu thủ xuất sắc nhất thế giới, được tất cả yêu mến và ngưỡng mộ - của Guardiola.

Vào buổi sáng Pep thông báo quyết định chia tay Barcelona, ba ngày sau khi Chelsea khiến cả thế giới bóng đá rúng động khi loại Barcelona ở bán kết Champions League, Wenger nói với cánh phóng viên: "Triết lý của Barcelona phải vượt lên trên chuyện thắng hay thua một giải đấu. Chưa kể, ngay sau khi vừa bị loại

khỏi Champions League cũng không phải là thời điểm thích hợp để đưa ra một quyết định như thế. Tôi rất muốn được thấy Guardiola - dù vừa trải qua một năm khó khăn - ở lại, và trở lại để chứng minh triết lý của mình. Hẳn là sẽ thú vị lắm."

Đầu óc của Guardiola thường xuyên ở trong tình trạng rối loạn; trước mỗi quyết định, nó lại xoay với tốc độ 100 vòng một phút. Và cho tới lúc đó, dù anh ấy đã có quyết định cuối cùng, nó vẫn không chịu yên mà không ngừng đặt ra những câu hỏi. Anh ấy đã không thể chạy trốn khỏi định mệnh của mình (trở lại Barcelona với tư cách một huấn luyện viên) nhưng cũng không thể nào sống được trong sự căng thẳng cuối cùng đã khiến anh bị đè bẹp. Thế giới của anh ấy đầy những bấp bênh, tranh cãi, nghi ngờ và đòi hỏi mà anh ấy không bao giờ có thể hòa hợp hay thỏa mãn. Chúng xuất hiện mọi lúc mọi nơi, khi anh ấy đi chơi golf với bạn bè, khi đang nằm dài trên sofa xem phim cùng bạn gái Cris và ba đứa con, hay trong những đêm mất ngủ. Dù tới bất kỳ đâu, anh ấy cũng không ngừng làm việc, suy nghĩ, quyết định, không ngừng đặt ra những câu hỏi. Cách duy nhất để anh có thể dứt ra khỏi công việc (và cả những kỳ vọng to lớn) là cắt đứt hoàn toàn mọi mối ràng buộc.

Ngày đến Barca B, anh là một huấn luyện viên mới trẻ trung, tràn trề năng lượng. Sau năm năm và 14 danh hiệu, anh rời đội Một trong tình trạng kiệt quệ. Đấy không phải là tôi tự nói; chính Pep đã nói về việc anh cảm thấy kiệt sức thế nào trong buổi họp báo xác nhận thông tin anh chuẩn bị rời đội bóng.

Ngài có còn nhớ cái lần Ngài được hỏi về Pep, ngay trước lễ trao giải Ballon d'Or (Quả Bóng Vàng) 2011 ấy không? Hai người cùng có mặt trong buổi họp báo sau khi Ngài được vinh danh với giải thành tựu trọn đời còn Pep là huấn luyện viên xuất sắc nhất năm. Ngài đã rất thành thật trong câu trả lời của mình: "Guardiola có thể tìm được một chỗ nào khác tốt hơn nhà của mình chứ? Tôi chẳng thấy có lý do gì để anh ấy bỏ tất cả mà đi hết."

Cũng trong ngày hôm ấy, Andoni Zubizarrreta, Giám đốc Bóng đá của Barcelona, đồng thời là bạn thâm niên của Pep, người hiểu rõ ảnh hưởng của cuộc nói chuyện năm xưa ở Nyon cũng như sự tôn trọng mà Pep dành cho Ngài, đã nhắc lại lời của Ngài trong lúc nói chuyện với Guardiola: "Nghe xem Alex Ferguson, người đàn ông thông thái với kho kinh nghiệm đầy ắp về thế giới và bóng đá, nói gì kìa...", Zubi nói.

Đáp lại, Pep, lúc ấy đã thông báo cho Zubi ý định ra đi vào cuối

mùa giải, mắng người bạn: “Anh đúng là một tên khốn. Lúc nào cũng tìm cách để làm khó tôi!”

Sir Alex ạ, Ngài hãy thử nhìn lại những hình ảnh của Pep khi anh ấy lần đầu bước lên nắm lấy quyền dẫn dắt đội Một Barcelona vào năm 2008 đi. Ngài thấy gì? Một người đàn ông 37 tuổi trẻ trung, đầy háo hức, tham vọng và căng tràn năng lượng phải không? Bây giờ hãy nhìn lại hình ảnh của anh ấy sau bốn năm. Trông anh ấy không giống một người 41 tuổi, đúng không? Trong buổi sáng hôm ấy ở Nyon, Guardiola đã bắt đầu hành trình nâng đội bóng của mình lên những tầm cao mới, và giúp đội bóng ấy làm nên lịch sử. Thời điểm hai người có cuộc nói chuyện ngắn ở bàn cà phê nhìn ra hồ Geneva đó, Pep đã tìm ra những giải pháp chiến thuật mang tính cấp tiến, nhưng tới những mùa giải tiếp theo, anh ấy sẽ còn cho đội bóng phòng ngự và tấn công theo những phương thức mang tính cách mạng hơn hẳn, và đội bóng của anh sẽ chiến thắng ở gần như tất cả mọi giải đấu mà nó góp mặt.

Vấn đề là, trên hành trình ấy, mỗi chiến thắng là một bước đi tới gần hơn sự kết thúc.

Một quốc gia thèm khát những hình mẫu đương đại, lại đang vật lộn trong khủng hoảng, đã tự động nâng Pep lên thành một nhà lãnh đạo xã hội, một người hoàn hảo, một lý tưởng. Đáng sợ ngay cả với Pep. Như Ngài biết đấy, Sir Alex, chẳng có ai hoàn hảo cả. Có thể là Ngài không đồng ý với nhận định này, nhưng có rất, rất ít người có thể trụ vững khi trên đôi vai của họ là cả một gánh nặng khủng khiếp như thế.

Làm huấn luyện viên của Barcelona là một công việc tiêu hao rất nhiều năng lượng, và sau bốn năm, khi anh ấy đã không còn tận hưởng những buổi tối ở Cúp Châu Âu nữa, khi Real Madrid đã khiến cho La Liga trở thành một thách thức đầy mệt mỏi cả trong lẫn ngoài sân cỏ, Pep cảm thấy đã tới lúc anh phải rời xa cái guồng quay nặng nề mà anh đã bị cuốn vào từ khi còn là một cậu bé 13 tuổi. Và vì Pep sẽ trở lại - chắc chắn sẽ trở lại - chẳng phải là tốt hơn nếu ra đi trong thế ngẩng cao đầu, khi mọi chuyện vẫn còn tốt đẹp?

Xin hãy nhìn vào những bức ảnh một lần nữa, Sir Alex! Bây giờ, có phải là việc Pep đã cống hiến hết tất cả những gì có thể cho FC Barcelona đã trở nên rõ ràng hơn?

Phần I
TẠI SAO ANH PHẢI RA ĐI?

1

Những câu hỏi “tại sao”

Tháng 11 năm 2011, ngay trước buổi tập cuối cùng trước chuyến đi tới Milan để chơi một trận đấu thuộc vòng bảng Champions League, Pep, lúc đó đang trong năm thứ tư trên cương vị huấn luyện viên đội Một Barcelona, yêu cầu các cầu thủ đứng thành một vòng tròn. Anh bắt đầu tiết lộ bí mật mà anh, Tito Vilanova và các bác sĩ đã cố gắng giấu các cầu thủ, nhưng không làm sao mà nói ra được những điều anh muốn nói. Tính chất nghiêm trọng của sự việc khiến anh nghẹn lời. Anh tỏ ra căng thẳng và không thoải mái. Giọng anh như lạc đi, và rồi anh quyết định đứng sang một bên. Các bác sĩ thế chỗ anh để giải thích với các cầu thủ về điều đang diễn ra. Trong suốt thời gian đó, Pep vừa dán mắt xuống sàn nhà vừa liên tục uống nước. Chai nước ấy là để giúp cho giọng của Pep ngọt hơn, nhưng rõ ràng lần này nó đã không phát huy tác dụng.

Đội ngũ y tế cho biết trợ lý Tito Vilanova, cánh tay phải, đồng thời là bạn thân của Pep, sẽ phải mổ cấp cứu để loại bỏ một khối u trong tuyến mang tai, tuyến lớn nhất trong hệ thống tuyến nước bọt, và bởi thế không thể cùng toàn đội đi sang Italia được.

Hai giờ sau đó, các cầu thủ Barcelona rời khỏi sân tập trong tình trạng sốc nặng. Pep tỏ ra xa cách, hờ hững, cả buổi tập, anh cứ lang thang một mình trong bộ dạng trầm ngâm. Barcelona cuối cùng đã đánh bại Milan 3-2 ở San Siro để dẫn đầu bảng đấu Champions League của mình, sau một trận đấu mà không đội nào muốn tập trung phòng ngự, do đó đã “đãi” các cổ động viên một màn đôi công hấp dẫn với rất nhiều cơ hội được tạo ra. Nhưng dễ hiểu là bất chấp kết quả, Pep vẫn tỏ ra sầu muộn.

Cuộc đời, như người ta nói, là những gì xảy ra trong khi chúng ta còn bận rộn lên những kế hoạch khác. Nó cũng là thứ sẽ vả thẳng

vào mặt anh và kéo anh ngã nhào đúng vào lúc anh nghĩ rằng mình là bất khả chiến bại, lúc anh quên mất thất bại cũng là một phần luật chơi. Guardiola, người cố gắng tìm hiểu mọi điều cần biết một cách nhanh nhất có thể ngay sau khi hay tin bạn mình bị bệnh, cũng đã trải qua một hành trình cảm xúc tương tự khi anh được thông báo rằng Eric Abidal có một khối u trong gan ở mùa giải trước đó. Hậu vệ trái người Pháp đã kịp phục hồi để có thể góp một phần nhỏ trong trận bán kết lượt về Champions League với Real Madrid. Pep đã gọi đó là "buổi tối xúc động nhất" mà anh có thể nhớ được ở Camp Nou. Abidal vào sân ở phút 90, khi tỉ số đang là 1-1 và Barcelona đang tiến rất gần tới một trận chung kết Champions League khác sau khi đã đánh bại Madrid ở trận lượt đi. Cả sân vận động đã đứng dậy để hoan nghênh anh, điều vốn không thường xuyên xảy ra. Người Catalonia cũng như người Anh, thường thì họ luôn tỏ ra dè dặt trong việc bộc lộ cảm xúc, chỉ tới khi đứng giữa một đám đông đang rần rần, họ mới giải phóng ra phần nào những xúc cảm mà họ cố gắng kìm nén. Ít tuần sau đó, Puyol, trong sự bất ngờ của Pep và tất cả các thành viên trong đội, đã đưa chiếc băng đội trưởng cho Abidal để anh có thể nhận cúp từ tay Platini. Để rồi gần một năm sau, các bác sĩ lại thông báo với hậu vệ trái người Pháp rằng việc chữa trị đã thất bại và anh cần được cấy gan.

Những vấn đề sức khỏe của Abidal và Vilanova khiến Guardiola rúng động; chúng giáng cho anh những cú nặng nề. Đó là một tình huống không thể nhìn thấy trước, cũng không thể kiểm soát được. Pep là một người thích dự đoán và kiểm soát tất cả những gì xảy ra bên trong đội bóng cũng như lên sẵn kế hoạch đối phó với những tình huống bất ngờ. Nhưng trong những chuyện đó anh hoàn toàn bó tay. Anh chẳng thể làm được gì. Tệ hơn, mạng sống của những người mà anh cảm thấy mình phải có trách nhiệm đang bị đe dọa.

Sau chiến thắng ở Milan, Barcelona phải tới Madrid để làm khách của đội bóng nhỏ Getafe. Thất bại trong trận đấu đó đã khiến Guardiola cũng như các cầu thủ, những người đã thống trị trận đấu nhưng tỏ ra thiếu hiệu quả trước khung thành của đối thủ, không thể có được một chiến thắng làm quà cho Tito Vilanova, lúc đó đang bắt đầu quá trình hồi phục sau ca phẫu thuật thành công.

Trận đấu ở Getafe, trong một đêm lạnh lẽo giữa một sân vận động trống vắng, là một trận đấu tồi tệ mà trong đó Pep càng ngày càng cảm thấy khó khăn trong việc tạo cảm hứng cho một nhóm cầu thủ đã đóng vai chính trong quá nhiều đêm vinh quang trước đó

(và cho cả chính mình). Ba điểm đánh mất khiến Pep rất thất vọng. Mùa giải của Barcelona có vẻ đã trượt ra khỏi tầm kiểm soát từ quá sớm. Real Madrid, đội đã đánh bại kình địch cùng thành phố Atlético de Madrid 4-1 ngay trên sân khách, đã vượt lên dẫn trước năm điểm, và quan trọng là họ tỏ ra không thể bị ngăn chặn, tràn đầy khát khao chiến thắng và mang trong mình quyết tâm cháy bỏng là sẽ đẩy kỷ nguyên Guardiola tới hồi kết.

La Liga không phải là nguyên nhân duy nhất khiến Pep xuống tinh thần - bộ dạng của anh sau trận đấu khiến nhiều thành viên của đội bóng cảm thấy lo lắng. Trên chuyến bay trở lại Barcelona, vào sáng sớm Chủ nhật, 27 tháng 11 năm 2011, chưa bao giờ người ta thấy Pep tỏ ra xa cách, chán chường và lặng lẽ đến vậy. Nếu chỉ là một thất bại bình thường, không bao giờ Pep để bị tác động nặng nề như thế. Còn một chỗ trống bên cạnh anh trên máy bay - một chiếc ghế trống cạnh lối đi - mà không ai muốn lấp đầy. Đó là nơi Tito Vilanova vẫn thường ngồi.

Chưa có thời điểm nào mà tinh thần của vị huấn luyện viên của Barca xuống thấp hơn.

“Chỉ có thằng ngốc mới bỏ dở công việc giữa chừng.” Sir Alex Ferguson chắc chắn sẽ nói như thế với Pep trước khi anh đưa ra quyết định. Nhưng vị huấn luyện viên của Manchester United có thể sẽ nghĩ khác nếu ông nhìn thấy Pep, đơn độc, trong chuyến bay đó.

Andoni Zubizarreta nhanh chóng nhận ra tác động từ bệnh tình của Tito đối với Pep. Anh ấy nhìn thấy điều đó trên các chuyến đi tới Milan và Madrid, và trong cách vị huấn luyện viên của mình hành xử trên sân tập trước và sau các trận đấu. Cứ như thể trên người của Pep có một lỗ thủng và tất cả năng lượng của anh chảy ra ngoài hết qua lỗ thủng ấy. Trông anh xọp hẳn đi: người gầy hơn, lưng còng xuống, mặt già đi và trông thật xanh xao.

Tới bây giờ Zubi vẫn ước rằng lúc ấy anh nên biết phải nói gì với Pep, phải làm gì để an ủi và động viên bạn mình. Có thể là làm thế cũng chẳng thay đổi được gì đâu, nhưng Zubi vẫn không thôi cảm thấy áy náy.

Rồi Tito cũng vượt qua được cuộc phẫu thuật, nhưng những gì diễn ra trong tuần đó xác nhận những nỗi sợ hãi lớn nhất của Pep - anh không thể gắng gượng hơn được nữa. Anh không đủ sức chịu thêm trách nhiệm, tìm kiếm thêm các giải pháp, chống chọi thêm với khủng hoảng, không đủ sức để lại làm việc trong nhiều

giờ không nghỉ, và cứ sống xa gia đình mãi.

Nó xác nhận một mối hoài nghi dai dẳng đã đeo bám anh suốt từ tháng 10, khi mà sau trận đấu với Bate Borisov ở Champions League, anh đã nói với Zubi và Chủ tịch Sandro Rosell rằng anh cảm thấy mình không còn đủ mạnh mẽ để có thể tiếp tục thêm một mùa giải nữa. Rằng nếu lúc đó anh được mời gia hạn hợp đồng, câu trả lời chắc chắn sẽ là "Không". Đó không phải là một quyết định chính thức, nhưng anh vẫn muốn những người có trách nhiệm biết được anh đang cảm thấy như thế nào. Phản ứng đầu tiên của (lãnh đạo) đội bóng là trấn an Pep, rằng anh sẽ có nhiều thời gian, chẳng việc gì phải vội.

Zubi, bạn thâm niên và cũng là đồng nghiệp của Pep, hiểu rõ anh là người như thế nào, và tốt nhất là không nên gây áp lực với anh. Vị giám đốc bóng đá hi vọng rằng lời thú nhận của Pep chỉ đơn giản xuất phát từ việc anh cảm thấy hơi mệt mỏi và xuống tinh thần, điều hoàn toàn dễ hiểu. Thời còn là đồng đội, Zubi đã đôi lần chứng kiến bạn mình ngồi lên chiếc "tàu lượn cảm xúc" kiểu đó. Nhưng Zubizarreta cũng chợt nhớ lại lần ông đi ăn với Pep trong mùa giải đầu tiên của anh ở đội Một. Đó chỉ đơn thuần là một cuộc gặp giữa những người bạn. Thời điểm đó Zubi còn chưa làm việc cho Barcelona và Pep thì vẫn còn rất phấn khích với những gì anh đang làm với đội bóng và cách mà những việc đó được đón nhận. Nhiệt huyết của anh là một thứ bệnh truyền nhiễm. Nhưng ngay từ lúc ấy anh đã nhắc Zubizarreta rằng anh không định làm ở Barcelona mãi mãi. Đó là một cơ chế phòng vệ của Pep, bởi vì anh biết rõ hơn ai hết, đội bóng của anh có thói quen "nhai" và "nhổ" các huấn luyện viên một cách không thương tiếc. Pep khăng khăng rằng tới một ngày anh sẽ không còn kiểm soát được các cầu thủ, những thông điệp của anh sẽ không còn sức nặng như trước, và rằng trong dài hạn thì việc kiểm soát toàn bộ môi trường (truyền thông, những kẻ thù của chủ tịch, các chương trình talk-show, các cựu huấn luyện viên và cầu thủ) là điều bất khả.

Một người bạn khác của Pep, Charly Rexach - cựu cầu thủ, từng là trợ lý huấn luyện viên của Johan Cruyff và huấn luyện viên đội Một Barcelona, một biểu tượng của đội bóng xứ Catalonia và là một triết gia huyền thoại - luôn nói rằng một huấn luyện viên Barcelona chỉ có thể cống hiến 30% cho đội bóng; 70% còn lại được dành để đối phó với đống rác rưởi đi kèm thể chế khổng lồ mà đội bóng là một phần trong đó. Pep đã cảm nhận được điều này khi anh còn là một cầu thủ, nhưng phải tới khi làm huấn luyện viên thì anh mới thực sự được trải nghiệm thứ áp lực liên tục này, và phải công nhận tính toán của Charly là chính xác.

Johan Cruyff, người thường xuyên có những lần dùng bữa rất lâu với Guardiola, cũng hiểu điều đó, và đã cảnh báo Pep rằng năm thứ hai sẽ khó khăn hơn năm thứ nhất, và năm thứ ba sẽ còn khó khăn hơn năm thứ hai. Cruyff cũng thú nhận rằng nếu ông có thể trở lại thời làm huấn luyện viên của Dream Team, ông sẽ rời câu lạc bộ sớm hơn hai năm so với thực tế. "Đừng ở lâu hơn cần thiết", có lần Cruyff đã nói với Pep như vậy.

Thế nên, Zubizarreta biết rằng thuyết phục Pep ở lại là rất khó, nhưng ông vẫn cứ phải cố hết sức. Chiến thuật của vị giám đốc bóng đá là kết hợp bảo vệ với yên lặng, và đôi lúc có kèm thêm một chút áp lực. Mục đích cuối cùng là một câu trả lời. Nhưng câu trả lời ấy không bao giờ xuất hiện. Trước những câu hỏi của Zubi liên quan tới tương lai của mình, Guardiola luôn trả lời theo một kiểu: "Anh biết rõ là tôi đang phải trải qua những gì, chuyện này thực sự rất khó" và "Rồi, rồi, ta sẽ nói chuyện này sau."

Vào đầu mùa giải 2011-12, sau khi đã giành chức vô địch La Liga và Champions League ở mùa giải trước đó, Guardiola triệu tập một cuộc họp với các cầu thủ để nhắc lại cho họ điều mà mọi huấn luyện viên đều đã nói với đội bóng thành công của mình kể từ ngày bóng đá được phát minh: "Các anh cần biết rằng câu chuyện sẽ không kết thúc ở đây. Các anh cần phải tiếp tục chiến thắng." Và thực tế là đội bóng tiếp tục gặt hái các danh hiệu: Siêu Cúp Tây Ban Nha, Siêu Cúp Châu Âu, và chức vô địch World Cup các Câu lạc bộ vào tháng 12.

Chấn thương của Villa và Abidal, cộng với việc Guardiola chỉ muốn xây dựng một đội hình không quá cồng kềnh, đã khiến Barcelona phải trả giá đắt ở La Liga cho năng lượng mà họ đã tiêu tốn ở Cúp Nhà Vua và Siêu Cúp Tây Ban Nha (những giải đấu chứng kiến họ đánh bại Real Madrid). Cổ động viên của Barcelona ủng hộ Pep, bởi vì họ cũng bị ám ảnh về việc phải chặn đà hồi sinh của kình địch đáng ghét nhất.

Trận đấu với AC Milan ở vòng bảng Champions League vào tháng 9 trở thành bước ngoặt và là điềm báo cho mùa giải phía trước. Đội bóng Italia gỡ hòa 2-2 trong những phút cuối của trận đấu ở Camp Nou - bàn gỡ là hậu quả của một tình huống phòng ngự phạt góc không tốt - khiến Guardiola đi đến kết luận rằng đội bóng của anh đã đánh mất lợi thế cạnh tranh. Họ đã không còn chú ý đến những tiểu tiết, vốn là điều đã làm nên sự đặc biệt của Barcelona. Theo sau trận hòa này là một loạt những trận đấu đáng thất vọng trên sân khách ở La Liga, trong đó có thất bại 1-0 trên sân của Getafe trong tháng 11 mà chúng ta đã nói tới.

Nhiều lúc Pep tự hỏi không biết các cầu thủ có còn tiếp nhận thông điệp từ anh theo cách mà họ vẫn làm trước đây hay không, trong khi vò đầu bứt tai không hiểu tại sao sơ đồ 3-4-3 từng rất thành công lại không vận hành như mong muốn. Anh thực hiện nhiều điều chỉnh táo bạo với đội hình xuất phát, cứ như thể anh biết rằng mình sẽ không gắn bó với đội bóng tới mùa thứ năm. Linh tính mách bảo Pep rằng việc kiểm soát các cầu thủ càng ngày càng khó khăn. Một vài người còn có nguy cơ lạc lối trong thế giới bóng đá nếu họ không nhanh chóng loại bỏ những thói quen xấu. Dani Alves, người chia tay vợ trong mùa hè và mắc lỗi báo cáo muộn sau kỳ nghỉ Giáng sinh, bất ngờ được cho nghỉ phép hẳn một tuần trong giai đoạn giữa mùa giải để có thể thả lỏng đầu óc. Đó là một hành động chưa từng có tiền lệ, ít nhất là theo cách công khai như thế, trong lịch sử của gã khổng lồ bóng đá Tây Ban Nha.

Ngoài ra, còn có vài lần hậu vệ người Brazil bị nhắc nhở ngay trước mặt các đồng đội vì không để ý tới chiến thuật; đây cũng là một hành động mà Pep hiếm khi làm. “Hậu vệ, đầu tiên và trước hết cậu là một hậu vệ”, Pep nói với Alves sau một trận đấu mà anh ta tham gia tấn công nhiều hơn cần thiết. Cầu thủ người Brazil, trong khi đó, lại bày tỏ sự khó chịu mỗi khi bị bỏ trên băng ghế dự bị. Anh ta không phải là người duy nhất. Nhìn thấy những gương mặt bực bội trong các trận đấu khiến Pep khó chịu. Anh chỉnh những người cảm thấy tức giận vì bị loại khỏi đội hình xuất phát một cách gián tiếp thông qua việc khen ngợi thái độ mà những cầu thủ như Puyol và Keita thể hiện mỗi khi họ không đá chính. “Tôi chắc là họ cũng gọi tôi bằng đủ thứ, nhưng điều đầu tiên họ làm khi họ biết mình không ra sân là cổ vũ cho đội bóng”, anh nói.

Không có gì khó hiểu khi những vấn đề kiểu đó xuất hiện nhiều lên theo cấp số nhân khi mùa giải trôi đi; đó là tình trạng chung của mọi phòng thay đồ. Nhưng mọi xung đột, dù là nhỏ nhặt nhất, đều ít nhiều khiến cho những “cây cầu” mà Pep đã kỳ công dựng lên giữa ông và đội bóng bị bào mòn.

Dẫu vậy, vẫn có những khoảnh khắc vui vẻ. Khi Barcelona loại Real Madrid khỏi vòng bán kết Cúp Nhà Vua vào tháng 2, Guardiola có vẻ như đã trở lại là Pep của những mùa giải trước: tràn đầy năng lượng, quyết liệt, hoạt bát. Đội bóng vẫn đang có cơ hội giành mọi danh hiệu, và ban lãnh đạo đã nghĩ rằng thành công sẽ thuyết phục anh ở lại, dù việc anh giữ im lặng về tương lai của mình đã bắt đầu trở thành cái cớ để một số quan chức chỉ trích anh. Những người này thường gọi Pep là “Dalai Lama” hay là “người thần bí”. Ở một chừng mực nào đó, đúng là đội bóng đã trở

thành con tin cho quyết định của Guardiola.

Từng bước một, Zubizarreta cố gắng tìm ra một tiếng nói chung để có thể thuyết phục Pep đặt bút ký vào bản hợp đồng mới. Thế rồi, vào tháng 11, vị giám đốc thể thao đề xuất Tito Vilanova là người kế nhiệm của Pep. Đó là một phương án B nghe có vẻ hợp lý nhất, nhưng có thể cũng là một chiến thuật để buộc Pep phải có sự hình dung cụ thể hơn về ngày ra đi của mình, để từ đó buộc ông phải nghĩ lại về nó.

Đội bóng âm thầm tính toán rằng sinh nhật của Pep có thể là bước ngoặt. Hai năm trước, vào sinh nhật thứ 39, Pep và bạn gái Cris tới dự khán một buổi biểu diễn của ban nhạc gốc Catalonia, Manel. Lúc ấy, việc anh chưa chịu gia hạn hợp đồng đã trở thành một tin tức tầm quốc gia, và ban nhạc, cũng như khán giả, đã thay lời của một bài hát để chúc mừng sinh nhật anh, đồng thời kêu gọi anh ký vào hợp đồng. Ngày hôm sau, Pep thông báo anh sẽ ở lại thêm một mùa giải nữa.

Tới ngày 18 tháng 1 năm 2012, sinh nhật thứ 42 của Pep, Tito Vilanova đã trở lại làm việc, còn Barcelona thì vừa vùi dập Santos trong trận chung kết Club World Cup ở Tokyo. Đội bóng nghĩ rằng điều kiện đã chín muồi để Pep thay đổi ý định. Nhưng chẳng có một sự xác nhận nào cả.

Trong những tháng tiếp theo, cho tới tận ngày 25 tháng 4 năm 2012, thời điểm Pep thông báo quyết định cuối cùng của anh, cả vị giám đốc bóng đá lẫn Chủ tịch Sandro Rosell đều không từ một cơ hội nào để khơi chủ đề hợp đồng ra thảo luận, ngay cả trong những bữa ăn tối riêng tư.

“Thế nào, mọi chuyện ra sao rồi?” - Sandro hỏi Pep trong một sự kiện diễn ra hồi tháng 2. Đó có lẽ không phải là thời điểm thích hợp nhất để nêu vấn đề ra, bởi vì bao quanh họ lúc đó toàn là những nhân vật quan trọng trong giới chính trị gia Catalonia cũng như trong xã hội.

“Giờ chưa phải lúc, Ngài Chủ tịch ạ”, Pep trả lời một cách dứt khoát. Anh chưa bao giờ mất cảnh giác.

Rosell giành chiến thắng trong cuộc bầu cử chủ tịch vào tháng Sáu năm 2010 sau khi Joan Laporta buộc phải kết thúc nhiệm kỳ của mình giữa chừng. Từ nhiều tháng trước đó, Pep đã đồng ý sẽ tiếp tục ở lại thêm một mùa giải nữa, nhưng vẫn yêu cầu vị sếp mới phải xác nhận trước các chi tiết. Hai tuần sau khi Rosell đắc

cử, không có bản hợp đồng nào được ký, thỏa thuận, thương thảo hay thậm chí là nói tới. Cùng lúc đó, Dmytro Chygrynskiy, người được mua về trong mùa giải trước đó với giá 25 triệu euro, bị bán lại cho đội bóng cũ Shakhtar Donetsk với giá 15 triệu euro. Guardiola không vui. Anh không muốn trung vệ của mình ra đi, nhưng theo người ta nói với anh thì đội bóng cần tiền để trả lương do đã rơi vào tình trạng cạn kiệt tiền mặt, một bằng chứng xác đáng cho thấy Laporta đã đẩy đội bóng rơi vào tình trạng tài chính tệ hại.

Lập tức có người phản ứng. Johan Cruyff, người thầy của Pep, quyết định trả lại cho đội bóng Huân chương Chủ tịch Danh dự mà Laporta đã trao cho ông, một cử chỉ có thể xem là lời tuyên chiến chính thức giữa hai vị chủ tịch. Chiếc găng tay đã được ném xuống đất. Và Guardiola sẽ thấy mình mắc kẹt ở giữa tất cả những chuyện đó.

Rõ ràng đó không phải là cách người ta bắt đầu một mối quan hệ.

Cuộc sống trong khu vực dành cho các quan chức trở nên giống như địa ngục kể từ khi Rosell lên nắm quyền, nào là những cáo buộc vô căn cứ về việc Barcelona sử dụng doping trên sóng truyền thanh quốc gia, những trận bán kết Champions League căng thẳng với Real Madrid và hệ lụy, cuối cùng là tương lai của huấn luyện viên trưởng. Nhưng không như người tiền nhiệm nhiều lời Laporta, vị chủ tịch mới chủ động tránh gây ồn ào, một phần vì ông cảm thấy mình chưa thuộc về đội bóng. Rosell có cảm giác hai tay của mình bị trói chặt bởi một câu lạc bộ đã nâng Guardiola, không cần biết ông có muốn hay không, lên thành một thần tượng, vậy nên ông buộc phải chiều lòng vị huấn luyện viên trong rất nhiều vấn đề mà nếu có nhiều quyền lực hơn ông sẽ phản đối ngay. Chẳng hạn việc có quá nhiều trợ lý, kéo theo chi phí lớn, và trên tất cả là việc ký hợp đồng với Cesc Fàbregas.

Khi Rosell, người miễn cưỡng muốn kết thúc mọi ân oán với kẻ thù của mình, tiến hành một vụ kiện dân sự chống lại Laporta với cáo buộc về sai phạm trong quản lý tài chính ở câu lạc bộ, mà hệ quả có thể là việc tất cả bất động sản và tài sản của Laporta bị đóng băng, Pep đã mời vị chủ tịch cũ đi ăn tối. Trong bữa ăn, ông đã phải chứng kiến bạn mình, người đã trao cho ông công việc huấn luyện đầu tiên, khóc một cách ngon lành ngay tại bàn. Người đàn ông ấy đang chuẩn bị mất mọi thứ, và cuộc sống cá nhân của ông cũng đang bung bét hết cả lên. Vài ngày sau đó, Guardiola thừa nhận trong một cuộc họp báo rằng ông cảm thấy buồn cho Laporta. Theo người của Rosell, phát biểu ấy của Pep là

một "bất ngờ không hề dễ chịu".

Vụ việc sau đó dịu đi, và đơn kiện cũng được rút, nhưng chẳng có điều gì bị lãng quên ở Camp Nou!

Thế nên, không có gì bất ngờ khi Guardiola không bao giờ thể hiện sự tận tâm với Rosell như ông từng làm với Laporta. Nhưng một ông chủ tịch thì không cần phải yêu ai cả. Sau lễ trao giải Laureus ở London mà Barcelona chiến thắng ở hạng mục Đội tuyển của năm, khi được hỏi "Điều gì sẽ xảy ra nếu Pep ra đi vào cuối mùa?", Rosell đã trả lời một cách lạnh lùng rằng: "Trước khi anh ta đến, chúng tôi đã sống và sau đó vẫn vậy." Đúng vậy, ông ta không cần phải yêu Pep, nhưng sẽ là tốt hơn cho đội bóng nếu cả hai không thể hiện rõ ra là họ không chung một nhịp.

"Hãy lập ra một danh sách những việc mà anh muốn làm trong mùa giải tới. Anh sẽ có cơ hội để cân nhắc, và xem xem liệu những gì anh viết ra có đúng là những gì anh muốn làm hay không." Zubizarreta vẫn không chịu từ bỏ. Anh nghĩ đó là một ý tưởng hay để khiến Guardiola phải cân nhắc kỹ hơn về một quyết định có vẻ như đã bắt đầu hình thành trong tâm trí anh. Pep chỉ cười, và nhắc lại câu trả lời quen thuộc: "Giờ không phải lúc."

Chiến lược gây cho Pep chút áp lực như thế là đã thất bại; tốt nhất là không nên đề cập gì tới nó nữa. Zubi lại một lần nữa thay đổi chiến thuật. Từ khoảnh khắc đó về sau, chủ đề hợp đồng của Pep gần như không được nhắc tới trong các cuộc nói chuyện giữa chủ tịch, giám đốc bóng đá và huấn luyện viên của Barcelona. Guardiola sẽ tự nói với họ anh muốn làm gì bất cứ khi nào anh cảm thấy sẵn sàng làm điều đó. Cũng có đôi lần trong mùa giải, Zubizarreta "bon miệng" định nói ra điều gì đó, nhưng chỉ bằng một cái nhìn kèm một nụ cười nửa miệng của Pep, vị giám đốc bóng đá hiểu rằng, đó chưa phải lúc để nói về một điều gì đó quan trọng, và rằng đơn giản, đó không phải là lúc có thể nói chuyện với Pep.

Cũng như Zubizarreta, các cầu thủ sẽ nói với bạn rằng họ rất hiểu huấn luyện viên của mình. Họ tôn trọng người đàn ông có thể bông đùa với họ, nhưng cũng là người ngay khi xuất hiện có thể khiến họ tự động ngồi xuống và lắng nghe. Cách Guardiola quan tâm tới những chi tiết nhỏ nhất giúp họ tiến bộ, và ông cũng là vị huấn luyện viên có thể nhìn ra và nói cho họ biết mọi bí mật của bóng đá. Nhưng họ cũng có thể nói rằng có rất nhiều điều họ không thể nào hiểu nổi ở sếp của mình. Họ thấy ở anh một người đàn ông quá phức tạp trong suy nghĩ, lúc nào cũng suy suy tính

tính, đôi khi có phần thái quá. Các cầu thủ khẳng định họ biết chắc rằng anh muốn dành thêm thời gian bên vợ con, nhưng không thể, bởi vì phần lớn thời gian của anh là để dành cho mục tiêu giành chiến thắng. Đó là lẽ sống của anh, nhưng đôi khi ngay cả các cầu thủ cũng phải tự hỏi, có phải anh đang làm quá hay không?

Với Pep, cái sự "làm quá" đó chính xác là những gì anh cần để tìm ra "ánh chớp của cảm hứng" mà anh hay nói tới. Đó là khoảnh khắc khi anh nhận ra trận đấu tiếp theo sẽ là như thế nào và khám phá ra cách để giành chiến thắng ở trận đấu đó, là khoảnh khắc "mang lại ý nghĩa cho công việc này", như Pep từng nói.

Dù có tới 24 trợ lý, anh vẫn là người làm việc nhiều nhất, và dù câu lạc bộ đã đề nghị cho một đội ngũ chuyên gia phân tích trận đấu hỗ trợ, anh nhất quyết không chịu từ bỏ quyền kiểm soát phần việc đó. "Với tôi, điều tuyệt vời nhất là lên kế hoạch cho những gì sẽ xảy ra trong mỗi trận đấu" - Guardiola giải thích. "Tôi có trong tay những cầu thủ nào, có thể sử dụng những công cụ gì, đối thủ chơi như thế nào... Tôi muốn được tưởng tượng về những gì sẽ xảy ra. Tôi luốn cố gắng mang tới cho các cầu thủ cảm giác an toàn khi biết họ sắp sửa phải đối mặt với những gì. Điều đó sẽ làm tăng khả năng đội chơi tốt lên."

Guardiola cảm thấy "sống động" nhất, nhập tâm nhất là khi chuyển từ nhiệm vụ này sang nhiệm vụ kia, từ deadline này tới deadline khác. Anh bị nghiện cái cảm giác adrenaline chạy rần rần trong người mỗi khi hối hả chuyển từ một dự án này sang một dự án khác. Cách nhìn nhận về nghề nghiệp như thế làm cho anh thấy thỏa mãn, nhưng đồng thời cũng khiến anh kiệt quệ. Vấn đề là, đó là lựa chọn duy nhất khả dĩ với anh, người đã hứa với các cổ động viên khi ra mắt đội bóng vào mùa hè năm 2008: "Tôi hứa với các bạn rằng chúng tôi sẽ luôn nỗ lực. Tôi không biết chúng tôi có chiến thắng hay không, nhưng chắc chắn là chúng tôi sẽ luôn nỗ lực hết sức. Hãy thắt chặt dây an toàn, các bạn đang chuẩn bị bước vào một hành trình thú vị."

Thái độ làm việc ấy, vốn được thừa hưởng từ bố mẹ anh, là một phần không thể thiếu trong tính cách người Catalonia: linh hồn được cứu rỗi thông qua sự cần cù, nỗ lực, tinh thần lao động nghiêm túc và sự hết mình với công việc. Trong bài phát biểu tiếp nhận Huy chương Vàng danh dự quốc gia, hình thức tôn vinh cao nhất dành cho một công dân Catalonia, vì những đóng góp trong việc phát huy các giá trị thể thao Catalonia, trước rất đông quan khách có mặt tài Tòa nhà Quốc hội Catalonia, một địa điểm mang

tính biểu tượng, Guardiola đã nói rằng: "Nếu chúng ta dậy sớm, thật sớm, và suy nghĩ về điều đó, thì tin tôi đi, quốc gia của chúng ta sẽ lớn mạnh lắm."

Nhưng đồng thời, Pep đặt ra những tiêu chuẩn cao tới mức không tưởng và anh lúc nào cũng bị bủa vây bởi cảm giác mình chưa thực sự đủ giỏi. Guardiola trông có vẻ mạnh mẽ và có khả năng gồng gánh cả một câu lạc bộ trên vai, nhưng anh lại rất nhạy cảm với phản ứng của đội bóng và sự thất vọng của các cổ động viên mỗi khi không đáp ứng được kỳ vọng của họ. Hoặc của chính anh.

Có lần anh thú nhận với một người bạn thân: "Tôi đưa ra giải pháp cho một vấn đề và nghĩ rằng đó là giải pháp tuyệt vời nhất, nhưng đôi khi trong trận đấu, các cầu thủ lại có những cách giải quyết còn tuyệt vời hơn giải pháp mà tôi từng nghĩ tới. Đối với tôi thì đó giống như là một thất bại nhỏ, bởi vì lẽ ra tôi phải tìm ra giải pháp đó sớm hơn."

Câu lạc bộ, vị giám đốc bóng đá và huấn luyện viên cùng cố gắng giảm yếu tố bất ngờ hay sự khó lường trong một trận đấu thông qua tập luyện và phân tích đối thủ. Trước một trận đấu, huấn luyện viên muốn biết phải tiếp cận theo cách nào, nhưng cuối cùng thì chính các cầu thủ mới là những người quyết định và thường huấn luyện viên chẳng thể can thiệp gì, chưa kể trên sân còn vô số những yếu tố biến thiên khác. Ai có thể giải thích được bàn thắng của Iniesta ở Stamford Bridge trong năm 2009, vào thời điểm Barcelona tưởng như đã phải chấp nhận thất bại? Với Pep, đó chính là sự kỳ diệu của bóng đá. Nhưng cũng là nguồn cơn của sự khó chịu, bởi nhiệm vụ của anh là biến những điều khó đoán trở nên dễ đoán. Dù anh có nỗ lực đến đâu, anh cũng không thể tránh được thất bại.

"Guardiola yêu bóng đá", bạn anh, đạo diễn phim David Trueba, từng viết. "Và anh ấy yêu những chiến thắng, bởi vì trong bóng đá, chiến thắng là những gì chúng ta hướng tới. Nhưng không phải là tất cả. Anh ấy đã vạch sẵn cả hệ thống, và điều duy nhất mà anh ấy yêu cầu là ta tin tưởng anh ấy, trung thành với anh ấy. Mỗi lần nhận ra các cầu thủ không nhiệt tâm, thờ ơ, ngờ vực, ngay cả sau một buổi tập bình thường, anh sẽ lập tức biến thành một người đàn ông rầu rĩ, suy sụp, và sẵn sàng rời bỏ tất cả.

"Có điều này mọi người cần hiểu rõ," Trueba viết tiếp. "Anh ấy là một nhà chuyên nghiệp bị ám ảnh, người luôn để ý tới mọi chi tiết, biết rằng những chi tiết có thể định đoạt một trận đấu. Anh sùng bái câu lạc bộ mà anh đang gắn bó, và đã đặt ra một quy tắc

là không làm gì vượt quá phận sự của một mảnh ghép trong hệ thống, đi làm thì hưởng lương, nhưng không bao giờ đòi bất kỳ cái gì miễn phí, dù chỉ là một cốc cà phê. Anh không có nhu cầu được đối xử như là một nhà truyền giáo, một lãnh tụ, hay người dẫn đường. Anh chỉ muốn được nhìn nhận như là một huấn luyện viên - một huấn luyện viên giỏi. Tất cả những việc khác, dù tốt hay xấu, đều là những gánh nặng mà một xã hội đang thiếu những hình mẫu tự đặt lên vai anh. Có lẽ mọi người đều đã chán ngấy những kẻ lừa lọc, những tên cơ hội, những bọn khốn nạn, những kẻ cố tình áp đặt tư duy vị kỷ và cơ hội qua những nền tảng mà chúng có lợi thế, như truyền hình, truyền thông, kinh doanh hay chính trị. Anh thuộc về xã hội ấy. Nhưng anh đã tìm lại phẩm cách cho nó, theo một cách rất đơn giản là làm tốt công việc của mình, lan tỏa những giá trị tốt đẹp một cách rất tự nhiên tới công chúng. Như một người thợ xây đặt những viên gạch của mình mà không cần ai phải nhìn hay vỗ tay khen ngợi."

"Với một huấn luyện viên thì không có khái niệm xong việc," người ta thường nghe Pep nói thế. Nhưng một sáng nọ, sau một trong những buổi tối mà Pep ("một kẻ cuồng bóng đá" - enfermo de fútbol, theo cách gọi thân thương của một số ngôi sao trong đội) ở lại sân tập để xem lại những đoạn video đã được các đồng nghiệp mổ xẻ và phân tích, các thành viên trong ban huấn luyện thấy anh lang thang trên sân tập trong dáng vẻ ủ rũ. Pep nhiệt tình mà họ thấy ngày hôm trước đã bị thay thế bởi Pep lặng lẽ, người mà mồm nói một đằng nhưng cặp mắt sâu hoắm lại nói một nẻo. "Có chuyện gì vậy?" - một thành viên trong ban huấn luyện hỏi. "Hôm qua lẽ ra tôi nên tới xem con gái biểu diễn ballet nhưng cuối cùng tôi lại không đi được." "Tại sao?" - bạn anh lại hỏi, giọng đầy ngạc nhiên. "Bởi vì tôi bận xem video về đối thủ của chúng ta."

"Để tôi nói cho các bạn nghe: Ngày nào tôi cũng nghĩ rằng hôm sau, tôi sẽ ra đi," Guardiola nói một cách công khai sau hai năm từ ngày chính thức nhận việc, "Khi ta phải chịu trách nhiệm về một việc gì đó, ta luôn luôn phải nhớ kỹ rằng, ta có thể ra đi bất kỳ lúc nào. Tôi sẽ làm việc có hiệu quả hơn khi nghĩ rằng tôi được tự do quyết định tương lai của chính mình. Việc bị trói buộc vào một bản hợp đồng dài hạn khiến tôi khó chịu, thậm chí nó còn có thể khiến ta chai lì cảm xúc. Đó là lý do tôi chỉ ký từng năm một. Nếu có thể, tôi sẽ chỉ ký sáu tháng thôi. Tôi lúc nào cũng nghĩ là mọi chuyện bắt đầu từ việc tìm kiếm những điều mà ta thực sự thích, ngày nay là chuyện khó nhất trên đời. Kiếm tìm điều đó là cốt lõi của mọi việc."

Nhưng cái cốt lõi ấy, trong mùa giải cuối cùng của anh, đã lảng tránh anh: bị hành hạ bởi những lo lắng và do dự của chính mình, anh thậm chí còn không thấy hứng thú với những đêm lớn ở châu Âu. Mình có nên tiếp tục hay không? Nếu mình cứ tiếp tục như thế này thì có tốt hơn cho Barcelona không? Hay là mình nên tìm kiếm những thông điệp, những giải pháp mới để giữ cho mọi người lúc nào cũng sẵn sàng? Mình có thể làm gì để tìm ra những cách mới để mang cho Leo Messi thứ mà anh ta cần? Rồi Iniesta, Cesc và Alves nữa? Mình có thể tiếp tục thế này thêm một tháng, một năm nữa không? Các huấn luyện viên trẻ thành công quá sớm sẽ làm gì khi họ già đi? Kiếm tìm những chân trời mới có tốt hơn hay không?

Roman Abramovich đã nhận ra những lo lắng của Guardiola từ sớm và rất muốn nhân cơ hội ấy có được vị huấn luyện viên mà ông ngưỡng mộ. Ông đã không ngừng theo đuổi Pep trong suốt hai năm trước khi anh rời Barcelona. Hè 2011, sau khi Ancelotti rời Chelsea, ông chủ người Nga quyết định tăng tốc. André Villas-Boas chỉ đứng thứ tư trong số những lựa chọn thay thế huấn luyện viên người Italia, sau Guus Hiddink, José Mourinho và Pep, người trong tháng Hai năm đó đã gia hạn hợp đồng thêm một mùa. Vào tháng Sáu, ngay trước khi Guardiola bước vào mùa giải cuối cùng ở Barca, Abramovich thông qua một trung gian đã đề nghị đón Pep bằng trực thăng cá nhân tới du thuyền của ông ở Monaco để nói chuyện riêng. "Đừng có nói với tôi những chuyện như thế nữa. Tôi không muốn gặp Roman, không muốn vì ông ấy mà đổi ý" là câu trả lời lịch sử của Pep. Nhưng Abramovich sẽ còn trở lại vào thời điểm Pep đang trong những tháng cuối cùng xuất hiện với tư cách huấn luyện viên của Barcelona. Ông đã hai lần đề nghị Rafa Benítez một bản hợp đồng ba tháng để chữa cháy tạm thời sau khi sa thải André Villas-Boas. Ông chủ của Chelsea nghĩ rằng ông có thể thuyết phục Pep thay đổi kế hoạch nghỉ ngơi và tiếp nhận công việc ở Stamford Bridge ngay sau khi rời Barcelona.

Trong lời đề nghị cuối cùng, được đưa ra trước khi Pep Guardiola "biến mất" vào cuối mùa giải 2012, Abramovich đề xuất kế hoạch bổ nhiệm một huấn luyện viên tạm quyền trong một mùa giải, để ngỏ cánh cửa tới Stamford Bridge sau một năm cho Pep, đồng thời bày tỏ mong muốn anh thiết kế đội hình cho mùa giải 2013-14 ngay khi anh sẵn sàng.

Chelsea là đội bóng đầu tiên cố gắng lôi kéo anh một cách tích cực. Tiếp theo là AC Milan, Inter và Bayern Munich.

Có một khoảnh khắc xảy ra ở đầu mùa giải rồi sẽ tác động tới cơ

cấu đội hình trong phần còn lại của mùa. Trong trận đấu với Real Sociedad ở San Sebastián thuộc vòng ba La Liga, Pep đã để Messi xuất phát từ băng ghế dự bị. Anh nghĩ là Messi bị mệt sau khi thực hiện nghĩa vụ với đội tuyển Argentina. Leo tỏ ra hết sức giận dữ, tới mức anh gần như chẳng có chút đóng góp gì trong những phút ít ỏi có mặt trên sân, và thậm chí không xuất hiện trong buổi tập ngày hôm sau. Kể từ đó về sau, Messi không nghỉ thêm một trận nào nữa.

Vai trò của Messi rất đáng để suy nghĩ. Pep xây dựng đội bóng xung quanh cầu thủ người Argentina - nhỏ bé, nhưng là chuyên gia xô đổ những kỷ lục. Đã có rất nhiều tiền đạo đến và đi (Brahimović, Eto'o, Bojan; ngay cả David Villa cũng phải làm quen với việc chơi dạt biên dù trước khi tới, anh được hứa hẹn sẽ là số 9 mới của Barca) vì không thể nào hòa hợp được với phong cách chơi bóng đòi hỏi sự phục tùng với Messi. Khi đội bóng bắt đầu chơi tệ đi, đặc biệt là trong các trận sân khách, cầu thủ người Argentina phải cáng đáng thêm nhiều trách nhiệm hơn, và Pep lựa chọn đội hình theo hướng phục vụ cho anh. Nhưng chính sự ưu ái đó với Messi đã làm hạn chế vai trò của những cầu thủ khác, và làm kinh hãi các cầu thủ trẻ.

Mùa giải 2011-12 ấy, Messi ghi được tới 73 bàn thắng trên mọi đấu trường. Ngược lại, những cầu thủ ghi bàn tốt nhất ngay sau anh là Cesc và Alexis cũng chỉ có 15 bàn mỗi người. Pep đã tạo ra một con quái vật săn bàn, nhưng sức mạnh tập thể của đội bóng lại vì nó mà bị ảnh hưởng - và Pep biết rằng, cũng như các cầu thủ, anh phải chịu trách nhiệm về chuyện này. Như Johan Cruyff từng nói: "Guardiola phải kiểm soát rất nhiều cái tôi trong phòng thay đồ. Không có gì ngạc nhiên khi cậu ấy cạn kiệt năng lượng."

Pep Guardiola gọi điện cho một trong những huấn luyện viên hàng đầu thế giới để hỏi: Nếu ông rơi vào một tình huống mà trong đó sự cân bằng dường như đã bị phá vỡ, ông sẽ làm gì? Ông sẽ ra đi hay ông thay cầu thủ? Anh đã nhận được câu trả lời mà có lẽ anh không muốn nghe: Thay cầu thủ. Đó chính là điều mà Sir Alex Ferguson vẫn thường làm, nhưng rõ ràng vì huấn luyện viên của United cảm thấy ít có sự gắn kết với các cầu thủ, cả về mặt đạo đức lẫn tinh thần, hơn Pep, người đã đầu tư rất nhiều cảm xúc cá nhân vào trải nghiệm đầu tiên với tư cách huấn luyện viên. Quá nhiều thì đúng hơn. Guardiola cuối cùng phải dùng thuốc mới có thể ngủ được; anh cũng thường xuyên đi bộ với vợ con, hi vọng có thể tìm được một chút cân bằng cảm xúc.

Từng có thời điểm Barcelona bị Madrid bỏ xa tới 13 điểm. "Những

gì mà tôi đã làm tới lúc này không đảm bảo cho tôi bất kỳ điều gì. Nếu các cổ động viên có bất kỳ hoài nghi nào, họ sẽ có đủ lý do cho những hoài nghi đó", anh nói, vào một trong những thời điểm căng thẳng nhất của mùa giải. Những thống kê vẫn ấn tượng, nhưng đã kém đi nhiều so với ba mùa giải trước. Đội bóng đã đánh mất khát khao chiến thắng và Pep cảm thấy đó là lỗi của anh. Sau thất bại trước Osasuna ở Pamplona (3-2) vào tháng 2, anh nói: "Chúng tôi mắc quá nhiều lỗi. Tôi đã không thể nào tìm được câu trả lời trước khi các câu hỏi được đặt ra. Tôi thất bại rồi. Tôi đã không làm tốt công việc của mình."

Nhưng thực tế là Pep vẫn còn một quân bài trong tay áo. Anh học theo Johan Cruyff, áp dụng thủ thuật tâm lý nghịch, bằng cách thừa nhận một cách công khai rằng Barcelona "sẽ không thể vô địch mùa giải này". Nó đã tạo ra hiệu ứng như mong muốn. Các cầu thủ, ngờ rằng huấn luyện viên của họ đang tính chuyện ra đi, muốn thể hiện họ vẫn còn sẵn sàng cho những thách thức, vẫn còn rất khát khao. Barcelona sau đó vùng lên và rút ngắn được khoảng cách với Madrid xuống còn bốn điểm, nhưng những nỗ lực đó là không đủ và quá muộn. Với thất bại trước chính Madrid ở Camp Nou vào tháng 5, Barcelona coi như đã tự tay dâng chức vô địch cho Mourinho và những kẻ kình địch.

Đã xuất hiện những lời phàn nàn về trọng tài, vốn không thường thấy ở Pep, trong nhiều buổi họp báo diễn ra trong những tháng cuối cùng của mùa giải. Nỗ lực tìm kiếm những lời bào chữa ấy chỉ cho thấy, Guardiola đã đánh mất sự tập trung.

Pep cảm thấy khó khăn trong việc chấp nhận một thực tế của cuộc sống: rằng sau một giai đoạn thành công chưa từng thấy (13 danh hiệu trong ba mùa giải đầu tiên với đội Một), sự sa sút là không thể tránh khỏi. Nếu bạn cứ thắng suốt, thì khát khao chiến thắng tự khắc sẽ giảm đi. Anh đã cố gắng chặn đứng tiến trình không thể cưỡng lại đó bằng cách làm việc nhiều hơn, hi sinh nhiều hơn. Ngay cả việc chăm sóc bản thân cũng bị đẩy xuống trên danh sách ưu tiên, và những vấn đề về sức khỏe bị phớt lờ cho tới khi chúng trở nên nghiêm trọng, như khi anh bất động trong mấy ngày hồi tháng 3 vì lệch đĩa đệm.

Phân tích của ban huấn luyện cho thấy sai lầm không xuất hiện trong khâu chuẩn bị - những bài nói chuyện trước trận vẫn dựa trên những nghiên cứu chi tiết về đối thủ và được truyền đạt với sự nhiệt thành và sức hút - mà trong khâu thực hiện. Nhưng cũng đã xuất hiện những câu hỏi liên quan tới niềm tin của Pep đối với những cầu thủ trẻ mới được đôn lên đội Một từ La Masia. Tello

(người xuất phát ở cánh trong trận đấu với Real Madrid ở Camp Nou - trận đấu mà đội bóng của Mourinho đã có được một thắng lợi then chốt) và Cuenca (đá chính trước Chelsea trong trận lượt về vòng bán kết Champions League 2012) được kỳ vọng sẽ thể hiện được như Cesc Alexis hay Pedro, những người đã bị loại khỏi đội hình chính trong các trận đấu đó.

Để từng ấy tài năng trên băng ghế dự bị có phải là một sự hoang phí quá sức chịu đựng của Barcelona hay không? Có phải Pep quá gần gũi với đội bóng, tới mức chỉ thấy cây mà không thấy rừng? Đó đều là những quyết định quan trọng, có ảnh hưởng tới thành bại của cả mùa giải; việc Guardiola thay những tuyển thủ quốc gia nhiều kinh nghiệm bằng những anh lính mới trong những trận đấu quyết định mùa giải hẳn nhiên khiến nhiều người phải nhướng mày. Nó cũng có những tác động tiêu cực tới sự tự tin của cả những cầu thủ trẻ được lựa chọn lẫn những cầu thủ lớn tuổi hơn bị loại.

Chứng kiến cảnh đó, từ Madrid, José Mourinho có thể nở nụ cười. Tác động từ Mourinho và những chiến thuật gây mất ổn định của anh là không thể chối cãi, dù Pep luôn cố gắng phủ nhận. Trong đêm trước trận Clásico cuối cùng, khi được hỏi đâu là những điều anh nhớ nhất về các trận Clásico trước đó, Pep hạ giọng: "Tôi không có nhiều ký ức đẹp, cả trong chiến thắng cũng như trong thất bại. Luôn luôn xảy ra những chuyện chẳng liên quan gì tới trận đấu khiến cho nhiều việc trở nên không thể nào giải thích nổi với tôi." Có thật thế không? Anh không thể nhớ được ngay cả màn hủy diệt 2-6 ở Bernabéu? Rồi thắng lợi 5-0 trong trận Clásico đầu tiên của Mourinho, mà theo nhiều người là màn trình diễn ấn tượng nhất trong lịch sử bóng đá? Áp lực là rất khủng khiếp, không chỉ từ Mourinho mà còn từ đội ngũ phóng viên thể thao của Madrid, những người đã đi xa tới mức xúc phạm Pep khi cho rằng sở dĩ Barcelona có thể chơi được như thế trong mấy năm qua là nhờ chất kích thích. Với một tâm hồn nhạy cảm như Pep, như thế là đủ để xóa sạch ngay cả những ký ức đẹp đẽ nhất.

Khi mùa giải đi về cuối, quyết định về tương lai của anh là không thể đảo ngược - anh sẽ rời bỏ đội bóng mà nhờ sự lãnh đạo của anh đã trở thành một trong những tập thể được ngưỡng mộ nhất trên thế giới. Điều duy nhất anh cần làm lúc này là tìm ra cách thích hợp để thông báo với đội bóng. Và các cầu thủ. Và cả các cổ động viên. Cách nào bây giờ? Nếu họ vô địch Champions League, mọi chuyện sẽ trở nên dễ dàng hơn rất nhiều.

Trong lúc đang chốt lại những chi tiết cuối cùng trong kế hoạch ra

đi của mình, anh quyết định không chia sẻ bất kỳ điều gì với bất kỳ ai, kể cả bố mẹ.

2
Quyết định

Trước khi đưa ra thông báo chính thức, manh mối đáng kể nhất về tương lai của Guardiola được chính anh vô tình tiết lộ khi nói chuyện với một phóng viên người Italia trong một cuộc phỏng vấn sẽ được đưa vào DVD giới thiệu lịch sử của Brescia, thời điểm anh đang trong năm thứ ba dẫn dắt Barcelona. Pep vốn không thích trả lời phỏng vấn trên tư cách cá nhân, nhưng trong dịp hiếm hoi chấp nhận làm vậy, anh lại bị phản bội. Những phát ngôn của anh được tuồn cho đài truyền hình quốc gia Italia. Đó không hẳn là những đánh giá về tình huống cá nhân của anh, mà là những đúc rút, chiêm nghiệm về lịch sử, có thể áp dụng không chỉ cho Barcelona mà còn cho phần lớn các đội bóng lớn. "Để có thể trụ lại một thể chế lớn trong bốn năm", Guardiola nói, "anh sẽ cần rất nhiều lòng dũng cảm. Các cầu thủ sẽ thấy chán anh và anh cũng thấy chán các cầu thủ; báo chí sẽ chán anh và anh cũng sẽ chán báo chí, khi cứ phải gặp từng ấy gương mặt, trả lời từng ấy câu hỏi, làm từng ấy việc giống nhau. Cuối cùng, anh phải biết lúc nào thì cần dừng lại. Tôi từng ngộ ra điều đó khi còn là cầu thủ, nên tôi đến trước mặt họ và nói, 'Này, đã tới lúc tôi phải rời khỏi đây rồi'."

Có vẻ như điều đó đang xảy ra với Pep một lần nữa, lần này là trên tư cách huấn luyện viên.

Ngay sau khi Chelsea giành quyền vào chơi trận chung kết Champions League với trận hòa Barcelona 2-2 (thắng 3-2 chung cuộc) trong thế phải chơi thiếu người suốt một tiếng đồng hồ, Guardiola tìm gặp Chủ tịch Sandro Rosell ở Camp Nou. "Ngài chủ tịch, hãy đến gặp tôi tại nhà của tôi vào sáng mai", anh nói.

Pep cũng tìm gặp Tito Vilanova để thông báo với người trợ lý, lúc đó lờ mờ đoán ra ý định của Pep, rằng anh sẽ không ở lại sau khi

mùa giải kết thúc. Guardiola cũng khiến Tito ngạc nhiên khi dự đoán: "Tôi nghĩ họ sẽ đề nghị bạn tiếp quản lại đội." "Và dù bạn quyết định như thế nào thì tôi cũng sẽ ủng hộ bạn nhiệt thành." Vilanova hoàn toàn không biết gì về việc tên của anh đã lần đầu tiên được đề cập tới trong một cuộc thảo luận giữa Zubizarreta và Guardiola hồi tháng 11. "Anh có nghĩ là Tito có thể thay anh nếu anh ra đi hay không?" - vị giám đốc bóng đá hỏi. "Đương nhiên" là câu trả lời của Pep, dù lúc đó anh không biết bạn mình có muốn nhận việc, hay Zubizarreta có thực sự nghiêm túc hay không.

Vào 9 giờ sáng ngày hôm sau, Pep Guardiola triệu tập một cuộc họp tại nhà riêng của mình với sự tham dự của Sandro Rosell, Andoni Zubizarreta, Tito Vilanova và Phó Chủ tịch Josep Maria Bertomeu. Tại cuộc họp đó, anh thông báo với các quan chức của câu lạc bộ rằng anh sẽ không tiếp tục gắn bó với FC Barcelona nữa.

Trong ba tiếng tiếp theo, Pep trình bày những lý do dẫn tới quyết định dừng lại của mình. "Các ngài còn nhớ những gì mà chúng ta đã nói với nhau trong suốt mùa giải hay không? Chẳng có gì thay đổi cả. Tôi sẽ ra đi. Tôi phải ra đi", Pep nói. Những thất bại trước Real Madrid và Chelsea không phải là nguyên nhân, nhưng chúng là chất xúc tác cho chuỗi sự kiện sau đó.

Những người tiếp theo biết tin là bố mẹ anh. Dù tin rằng sức khỏe của con trai mình là "trên hết", mẹ anh, bà Dolors, vẫn cảm thấy tim mình "như thắt lại" khi nghe tin. Cũng theo bà Dolors, anh cần "một nơi chốn để nghỉ ngơi và thư giãn". Bố anh, ông Valentí, cũng nghĩ vậy. Ông cảm thấy con trai của mình "đã bị nuốt chửng bởi trách nhiệm quá nặng nề đối với các hội viên, các cổ động viên và câu lạc bộ". Theo nhà báo Ramón Besa của tờ El País, ông Valentí rất hiểu tình cảnh của con trai. Ông thậm chí còn dự đoán được kết cục của ngày hôm nay từ tháng 9, sau khi Guardiola nhận Huy chương Vàng danh dự từ Quốc hội Catalonia. Lúc ấy ông nói rằng: "Ngay khi cơn mưa tán tụng bắt đầu đổ xuống, đó là lúc bạn nên bắt đầu gói ghém đồ đạc."

Theo phóng viên Luis Martín, cũng của tờ El País, rất nhiều người đã cố gắng thuyết phục Pep đổi ý trong hai ngày trước khi anh có thông báo chính thức. Điện thoại của anh lúc nào cũng nóng ran vì tin nhắn dồn dập đổ về. Trong danh sách những người đã nhắn tin cho anh, đáng chú ý có Valdés, Iniesta, Xavi, và đặc biệt là Messi. Ngay cả Vilanova cũng muốn anh cân nhắc lại. Zubizarreta cuối cùng đã đi tới một ý tưởng điên rồ, một kiểu đề nghị vô vọng mà ông phải nói ra dù biết trước câu trả lời sẽ như thế nào: "Này, ở một trong các đội trẻ vẫn còn một vị trí trống đấy. Sao cậu không

về đấy đi? Chẳng phải công việc mà cậu yêu thích nhất là dạy bọn trẻ đá bóng à?". Pep trố mắt nhìn bạn mình, cố gắng hiểu lý do anh ta đưa ra một đề nghị kỳ cục như thế. Rồi anh cũng trả lời, theo cách mơ hồ chẳng kém: "Chúa ơi, đó có thể là một ý tưởng tuyệt vời đấy." Cả hai cùng phá ra cười.

Hai ngày sau khi báo tin ra đi với chủ tịch, Pep biết rằng đã tới lúc anh phải cho các cầu thủ biết.

Không có thành viên nào trong đội biết điều gì đang diễn ra. Sau thất bại trước Chelsea ở bán kết Champions League, Carles Puyol, trong lúc chờ lấy mẫu nước tiểu để kiểm tra doping, nhìn thấy Pep đứng tần ngần trước cửa phòng họp báo. Anh cho rằng đó là một dấu hiệu tốt. Nên anh nói với một đồng đội của mình: "Trong tuần này thôi ông ấy sẽ nói với chúng ta rằng ông ấy sẽ ở lại, anh cứ chờ mà xem. Ông ấy chưa muốn bỏ chúng ta lúc này đâu." Puyol, như chính anh thừa nhận, không có năng khiếu làm thầy bói. Sau trận đấu ở Champions League, các cầu thủ được nghỉ hai ngày. Họ đã nghe nhiều tin đồn và cũng biết về cuộc gặp [của Pep] với Rosell nhưng không hề biết chuyện gì sắp xảy ra.

Những dòng tít trên các tờ báo ra sáng hôm sau xác nhận việc người ngoài hoàn toàn không có chút thông tin nào về những gì đang diễn ra bên trong đội bóng. Tờ Mundo Deportivo chia trang nhất ra làm hai nửa, một nửa ghi dòng tít "Pep sẽ ra đi", nửa còn lại ghi "Pep sẽ ở lại". Phần lớn các cầu thủ đều nghĩ rằng cuộc họp trước buổi tập chỉ đơn giản là để xác nhận thông tin Guardiola sẽ ở lại. "Ông ấy trông rất ổn", họ nói với nhau. Tất cả đều hi vọng anh sẽ giũ bỏ được những sợ hãi và hoài nghi để ở lại một thời gian nữa, dù chỉ là thêm một mùa.

Chỉ có một số ít người biết trước nội dung của cuộc họp. Các cầu thủ tập trung trong phòng thay đồ ở sân tập. Không có tiếng cười đùa nào cả, chỉ có đôi chút xì xào, và tất cả im bặt ngay khi Pep bước vào rồi bắt đầu nói. Cùng thời gian đó, Sky Sports News chạy tin về quyết định của Guardiola. Những gì anh nói ra là một cú sốc với nhiều cầu thủ. Vị huấn luyện viên của Barcelona sẽ ra đi.

"Các bạn là những người tuyệt vời nhất, tôi tự hào về tất cả các bạn. Nhưng bây giờ tôi không còn đủ năng lượng để có thể tiếp tục; tôi biết đã tới lúc mình phải ra đi. Tôi kiệt quệ rồi." Anh cố tỏ ra thoải mái, nhưng giọng của anh thì lạc đi. Anh đang dùng lại những mẹo mà anh vẫn thường dùng khi muốn cho các cầu thủ thấy đâu là điểm yếu của đối phương. Anh cố gắng thuyết phục họ rằng những gì anh nói là điều tốt nhất có thể xảy ra, và để làm

được điều đó, anh xoáy sâu vào cảm xúc của các cầu thủ. “Khoảng tháng 10, tôi đã thông báo với Ngài chủ tịch rằng thời gian tôi làm huấn luyện viên ở đây đã gần cạn. Nhưng lúc ấy tôi không thể nói với các bạn, bởi vì nếu thế, tất cả chúng ta đều sẽ gặp rắc rối lớn. Nhưng bây giờ thì chắc chắn rồi. Huấn luyện viên tiếp theo sẽ mang tới những điều mà tôi không còn có thể đáp ứng được. Trước hết là sự mạnh mẽ. Tôi mà ở lại thì đó sẽ là một rủi ro lớn, bởi vì chúng ta có thể sẽ làm cho đối phương bị tổn thương. Tôi nghĩ tất cả các bạn và cả tôi nữa sẽ không thể tha thứ cho chính mình. Có rất nhiều điều mà tôi tưởng tượng ra đã được các bạn biến thành thực tế. Thế nên tôi sẽ ra đi với cảm giác đã làm tốt công việc của mình, đã hoàn thành nhiệm vụ của mình. Câu lạc bộ này sở hữu một sức mạnh không thể ngăn cản, nhưng tôi là huấn luyện viên có số trận nhiều thứ ba trong lịch sử của nó - chỉ trong vòng bốn năm. Những gì mà chúng ta làm được thật đặc biệt bởi vì các huấn luyện viên của Barcelona thường không trụ được lâu. Chúng ta trụ được lâu đến thế là bởi chúng ta biết cách chiến thắng. Nhưng trong khi những điều đó xảy ra, năng lượng của tôi cũng cạn kiệt dần. Tôi sẽ ra đi như một người đàn ông thực sự hạnh phúc. Ngài chủ tịch đã đề nghị tôi tiếp quản một vị trí khác nhưng lúc này đây tôi cần phải tránh xa tất cả nếu muốn ‘sạc’ lại bản thân.”

Không ai nói gì. Nên anh lại tiếp tục. “Tôi cũng muốn nói với các bạn rằng, bởi bây giờ chúng ta đã bị loại khỏi những giải đấu lớn, nên tôi sẽ có đủ thời gian để tạm biệt tất cả mọi người - tôi có thể mời từng người vào văn phòng để trực tiếp nói lời cảm ơn. Tôi không muốn được hoan hô hay cái gì đại loại như thế, vậy nên… hãy ra sân và tập luyện thôi!”

Nói rồi Pep vỗ tay để nhấn mạnh rằng bài nói chuyện của anh đã kết thúc; đã tới lúc đứng dậy và làm những việc cần làm. Chỉ trong vòng chưa tới 15 phút, lịch sử của câu lạc bộ đã trải qua một bước ngoặt dữ dội. Các cầu thủ vừa hoang mang vừa ngơ ngác.

Pep hầu như không yêu cầu các cầu thủ phải làm gì quá sức trên sân tập hôm ấy. Anh biết rằng mình vừa giáng cho họ một đòn nặng nề. Với các cầu thủ, buổi tập hôm đó chính là những bước đầu tiên trên hành trình hàn gắn. Với Pep, nó là khởi đầu cho sự kết thúc của một hành trình đã bắt đầu từ gần ba thập kỷ trước, trong một thị trấn mộng mơ của xứ Catalonia có tên là Santpedor.

Phần II

TỪ QUẢNG TRƯỜNG SANTPEDOR TỚI BĂNG GHẾ Ở CAMP NOU

Quảng trường chính của làng Santpedor.

Các buổi sáng của năm 1979

Trên con đường dẫn tới ngôi nhà mà Pep đã ở suốt thời thơ ấu, ta sẽ bắt gặp một cảnh tượng kỳ vĩ vắt ngang qua thung lũng rộng lớn nơi có ngôi làng nhỏ Santpedor. Không khí rất trong lành, nhưng ta có thể ngửi được mùi đất khô trong gió. Xa xa phía chân trời, Montserrat, ngọn núi "hình răng cưa" mang tính biểu tượng của Catalonia, vươn lên khỏi thung lũng như một tấm hình cắt giấy khổng lồ, tạo thành một bức phông nền hùng vĩ cho ngôi làng mộng mơ nằm cách Barcelona 70 kilomet.

Một trong những ngôi nhà đầu tiên mà ta nhìn thấy ở vùng ven của ngôi làng chỉ có 7.500 nhân khẩu này là nơi ở mới của bố mẹ Guardiola. Do chính tay bố của Pep, một thợ xây, xây nên, ngôi nhà là một khối kiến trúc ba tầng hiện đại nằm ngay sát con đường chính, trong một khu vực nơi những căn nhà mới tỏ ra lạc lõng giữa đa số những căn nhà cũ. Hướng về khu trung tâm của Santpedor, ta sẽ bắt gặp một số nhà máy cũ kỹ gợi nhớ lại giai đoạn phát triển công nghiệp chưa xa của ngôi làng, hoàn toàn tương phản với những cổng vòm đã có từ thời Trung cổ. Santpedor là kiểu làng mà ở đó người ta luôn chào hỏi nhau trên đường, bất kể là có quen hay không. Nếu quen nhau, họ sẽ dừng lại để trò chuyện về những chủ đề đã được lặp đi lặp lại nhiều lần. Những con đường lớn bắt đầu chập lại thành những mê lộ nhỏ hẹp, những con phố có tuổi đời nhiều thế kỷ cùng dẫn tới hai

quảng trường chính của Santpedor, Placa Gran và Placa de la Generalitat. Quảng trường thứ hai từng được gọi với cái tên Placa de Berga, nhưng bây giờ thì nó được biết tới nhiều hơn với tên gọi "quảng trường nơi Guardiola ra đời".

Vào các buổi sáng của năm 1979, một cậu bé tám tuổi gầy gò bước ra khỏi căn nhà số 15 Placa de la Generalitat, rồi tiến thêm mấy bước về phía trung tâm của quảng trường với một quả bóng kẹp dưới nách. Được người trong làng gọi bằng cái tên "Guardi", thằng bé, với đôi chân khẳng khiu như hai cây sậy, sẽ gọi thêm bạn bè, trong đó có một cô bé tên là Pilar, ra chơi cùng mình. Nó sẽ đá quả bóng vào tường cho tới khi nào bạn bè ra đủ để chia đội thi đấu.

Thời đó chưa có PlayStations, và phố xá cũng không nhiều xe tới mức cần đèn giao thông hay có thể gây nguy hiểm cho đám trẻ con đang mê mải với trò chơi bóng đá đường phố. Pep thường đá bóng trước khi đi học, và trên đường đi học về. Quả bóng lúc nào cũng kè kè bên người. Nó có thể tổ chức một trận đấu vào giờ ra chơi, giờ ăn trưa, trên các con đường lát đá, hay bên vòi phun nước. Nó thậm chí còn chơi bóng trong giờ ăn tối của cả nhà, nhiều tới mức mẹ nó chán chả buồn mắng mà chỉ nói, "Bỏ quả bóng ra năm phút và lại đây ngồi đi!", như biết bao đứa trẻ và bà mẹ khác ở nhiều thành phố và ngôi làng khác khắp nơi trên thế giới.

Những ngày đó, mọi chuyện dễ chịu hơn rất nhiều; không có nhiều "nghi thức", ít sự "quan liêu" hơn, như Guardiola vẫn hay nói. Việc duy nhất bạn cần làm là đến quảng trường với một quả bóng và cứ thế chơi cho tới khi trời tối mịt thì nghỉ; đơn giản vậy thôi. Không cần tới một sân bóng đúng chuẩn, không cần tổ chức các trận đấu, và cũng chẳng phải giới hạn thời gian. Không có cột gôn hay lưới, và cũng chẳng có những tấm biển cảnh báo bọn trẻ không được chơi những trò chơi với bóng.

Một cánh cửa garage bằng kim loại được trưng dụng để làm khung thành, và lúc nào cũng nổ ra tranh cãi xem ai sẽ phải về trông gôn. Pilar không bao giờ muốn làm thủ môn; cô bé có lực sút rất tốt và khống chế bóng cũng rất tài tình (sau này, đội bóng đá nữ của làng bên cạnh sẽ được hưởng lợi từ những ngày Pilar chơi bóng với Pep và lũ bạn).

Một tranh cãi thường xuyên khác là đội nào sẽ có Pep. Và dù Pep về đội nào thì chiến thuật cũng chỉ có một: cứ đưa bóng cho Pep để cậu chàng kiểm soát trận đấu. Tất cả bạn bè đều biết rằng cậu giỏi hơn hẳn phần còn lại, rằng cậu có thứ gì đó mà những người khác

không có. Cuối cùng, để đỡ phải cãi nhau, bọn trẻ thống nhất Pep sẽ là người được chọn quân cho cả hai đội - để lực lượng hai bên ít nhiều cân bằng. Điều đó cũng có nghĩa là ngay từ khi còn nhỏ, Pep đã tiếp nhận vai trò thủ lĩnh không một chút đắn đo.

Và nếu, trong một trận đấu có thể kéo dài hết cả ngày thứ Bảy hoặc Chủ nhật, một trong các cầu thủ lỡ chân sút hỏng một thứ gì đó ở quảng trường, chỉ cần một cái nhoẻn miệng từ Pep cũng đủ để kéo cậu và lũ bạn ra khỏi rắc rối.

Ngày nay, xe cộ có thể chạy xuyên qua quảng trường, thậm chí đỗ ngay khu trung tâm. Đó không còn là nơi mà bọn trẻ có thể chơi bóng nữa.

Khi Pep trở lại Barcelona để dẫn dắt đội dự bị, người ta thường xuyên bắt gặp anh lang thang trên các con đường ở vùng nông thôn xung quanh Santpedor trong những chuyến "xả stress" chóng vánh ở quê nhà. Pep cũng thường xuyên tìm về với ngôi làng của mình trong thời gian đang cân nhắc, thậm chí là tự tranh cãi với bản thân, xem có nên nhảy từ đội dự bị lên đội Một hay không. Trong bốn năm Pep bận rộn thay đổi thế giới bóng đá với tư cách là huấn luyện viên của đội bóng xuất sắc nhất hành tinh, người ta không mấy khi thấy anh trở lại Santpedor, nhưng hình ảnh của anh vẫn hiện diện ở khắp nơi trong làng. Sân vận động của làng được đặt theo tên anh; nhiều quán bar trang trí bằng ảnh của anh; trên một viên đá ở trung tâm của quảng trường có một bản khắc mà câu lạc bộ cổ động viên địa phương làm ra để thể hiện tình yêu với FC Barcelona - câu lạc bộ này (nhờ Pep) đã có thêm hơn 100 hội viên mới trong vòng bốn năm qua. Bóng đá trẻ phát triển mạnh tới mức các đội bóng ném trong làng bị đẩy vào tình trạng chật vật tồn tại vì thiếu nhân sự. Tất cả trẻ con đều chỉ muốn chơi bóng đá. Và, nếu được hỏi, chúng sẽ nói một cách đầy tự hào rằng chúng đến từ ngôi làng CỦA Guardiolta: Santpedor.

Có một chút Pep ở Santpedor, nhưng rõ ràng là cũng có rất nhiều Santpedor trong Pep. Ở đây người ta trò chuyện với nhau bằng tiếng Catalonia, cũng là thứ ngôn ngữ được sử dụng trên các bảng hiệu và tên đường. Người ta treo Senyera - ngọn cờ riêng của xứ Catalonia - trên các ban công, và trên tường các tòa nhà bỏ hoang là những bức graffiti thể hiện tình yêu của người dân nơi đây với quốc gia (tự trị) của họ, cũng như tinh thần Catalonia mãnh liệt bên trong họ. Ngôi làng thậm chí còn có vinh dự được đặt tên là "Carrer de Barcelona", một danh hiệu thời Trung cổ mà đi cùng với nó là rất nhiều đặc quyền và ưu đãi về thuế. Santpedor chính là "đường tới Barcelona", thủ phủ của Catalonia và là điểm đến đã

thay đổi cuộc đời của Pep.

Pep là một người Catalonia kiêu hãnh. Những phẩm chất mà Pep tự hào nhất, có giáo dục và bặt thiệp, đều được thừa hưởng từ bố mẹ anh, những thành viên của nhà Guardiola và nhà Sala, những người mà cũng như mọi cặp bố mẹ khác trong làng, đều giản dị và đáng kính. Họ là những người gieo hạt. Hay thực ra hạt giống đã được chính Santpedor gieo từ trước?

Người bạn thân của Pep, David Trueba, nghĩ là cả hai. "Hầu như chẳng ai để ý tới một chi tiết nền tảng là: Guardiola là con của một thợ xây. Với Pep, bố anh - Valentí, chính là hình mẫu về sự liêm chính và chăm chỉ. Anh lớn lên trong một gia đình Santpedor điển hình luôn đề cao những giá trị cũ, những giá trị đã có từ thời bố mẹ chẳng có tiền bạc hay tài sản gì để trao lại cho con cái, ngoài phẩm giá và những nguyên tắc. Nếu định phân tích hay đánh giá Guardiola, anh phải khắc cốt ghi tâm một sự thật rằng bên trong bộ vest bóng bẩy hay chiếc áo len cashmere đắt tiền kia là con trai của một người thợ xây. Những đôi giày Italia xa xỉ không thể làm anh quên đi gốc gác hài cỏ của mình."

Khi Pep nhớ lại về thời niên thiếu trong ngôi làng của mình, về bố mẹ, về những trận đấu bất tận trên quảng trường, điều đầu tiên xuất hiện trong tâm trí anh không phải là một khoảnh khắc cụ thể nào đó, mà là cảm giác hạnh phúc. Đấy là niềm vui ở trạng thái nguyên sơ nhất. Cảm giác ấy vẫn trở lại mỗi khi anh về lại làng để thăm bố mẹ, thăm dì Carmen, bác José, hay bất kỳ người họ hàng nào vẫn còn sống ở Santpedor, và cùng họ ngồi hàn huyên trên quảng trường. Cho đến khi người hâm mộ kéo tới và khiến cho sự yên bình bị phá vỡ.

Trở lại với thời điểm Pep vẫn còn là một cậu nhóc. Khi mặt trời lặn trên quảng trường cũng là lúc Pep trở về nhà. Cậu sẽ để bóng vào một góc riêng trong phòng ngủ của mình, một không gian hết sức khiêm tốn được trang trí bởi không gì hơn ngoài tấm ảnh khổ lớn của Michel Platini, thần tượng của cả thế giới bóng đá thời điểm Guardiola 10 tuổi. Guardiola chưa bao giờ được xem Platini chơi bóng - những ngày đó, truyền hình không thường xuyên phát bóng đá quốc tế - nhưng cậu đã nghe bố và ông nội nói rất nhiều về tài năng của cầu thủ đang chơi cho Juventus, về phẩm chất thủ lĩnh và sức hút của ông. Tất cả những gì Pep được biết về Platini đều là qua lời kể của người lớn, và tất nhiên cả bức ảnh chụp cầu thủ lịch lãm người Pháp khi ông đang nâng niu trái bóng, đầu ngẩng cao để bao quát toàn bộ mặt sân và chọn lựa đường chuyền tiếp theo. Pep ngay lập tức bị phong thái của Platini thu hút. Năm

năm sau, một cậu bé nhặt bóng ở Camp Nou có tên Pep Guardiola sẽ tha thiết xin Platini chữ ký sau một trận đấu, để rồi rút ra được một bài học quan trọng về cuộc đời. Nhưng chúng ta sẽ nói tới câu chuyện này sau.

Ở trường dòng của làng, Pep luôn thể hiện mình là một học trò ngoan. Cậu vẫn thường được gọi là tros de pa - nghĩa đen trong tiếng Catalonia là "một mẩu bánh mì", còn nghĩa bóng là "một đứa trẻ ngoan". Không chỉ say sưa học hành, Pep còn luôn sẵn lòng hỗ trợ làm các công việc trong nhà thờ. Hành động gần với sự nổi loạn nhất mà Guardi từng làm là trốn đi trong một dịp hiếm hoi bố bảo anh giúp ông xây nhà. Pep có một vẻ ngoài thánh thiện, đó là lý do cậu thường được phân đóng vai thiên thần trong những vở kịch trình diễn dịp Giáng sinh ở làng.

Khi lên bảy, Pep chuyển tới học ở La Salle de Manresa, một ngôi trường Công giáo cách nhà vài dặm. Đó là cuộc thoát ly đầu tiên của Pep. Môi trường mới rất nghiêm khắc, và cậu phải học cách thích nghi thật nhanh. Thầy Virgilio là người dạy cậu những từ tiếng Anh đầu tiên, ngôn ngữ mà sau này Pep có thể sử dụng một cách thuần thục mỗi khi cần đến, thường là trong các buổi họp báo ở Champions League trước sự chứng kiến của báo chí thế giới. Pep cũng dùng được tiếng Ý, bên cạnh, tất nhiên, tiếng Catalonia và tiếng Tây Ban Nha. Ồ, và cả tiếng Pháp nữa.

Ở La Salle, những đặc điểm nổi trội trong tính cách của Pep tiếp tục hình thành và phát triển. Pep tỏ ra là một người khắt khe với bản thân, may mắn sở hữu một sức cuốn hút tự nhiên và bị ám ảnh bởi bóng đá; nhưng trên hết, cậu đã thể hiện mình là một người rất biết lắng nghe, và như một miếng bọt biển, không ngừng hấp thụ kiến thức từ mọi người xung quanh, đặc biệt là những người già. So với bạn bè đồng trang lứa, Pep gầy và cao hơn cả, có thể đó là hệ quả của việc cậu chẳng bao giờ chịu đứng yên một chỗ - ít ra thì đó là điều mà mẹ của cậu luôn nghĩ. Dẫu thế, cậu vẫn luôn là người đầu tiên được các đội trưởng lựa chọn và thường xuyên là người tham gia duy nhất trong trò chơi ưa thích của cậu: tâng bóng. Lý do Pep thường xuyên chơi trò đó một mình là bởi chẳng có ai muốn thi thố với cậu. Đó là hành động quá vô nghĩa - cậu đâu thể bị đánh bại.

Ở một trong những trận đấu như thế tại La Salle, hai tuyển trạch viên của câu lạc bộ Club Gimnàstic de Manresa đã phát hiện ra khả năng của Pep. Họ nhanh chóng bị thu hút bởi tố chất lãnh đạo và khả năng chuyền bóng của "thằng nhóc lòng không". Được sự cho phép của bố, Pep bắt đầu tập luyện ở Gimnàstic, khoảng hai

hay ba lần mỗi tuần, và ở đây, cậu nhanh chóng được truyền thụ những nguyên tắc quan trọng: "Không giẫm lên bất kỳ ai, nhưng cũng không được để cho bất kỳ ai giẫm lên mình; luôn ngẩng cao đầu; tối đa hai chạm; giữ cho bóng sát mặt đất." Nếu bí quyết vàng cho thành công là rèn luyện, Pep đã khởi đầu ở một học viện lý tưởng.

Có lẽ việc một đứa trẻ tới từ ngôi làng của Pep ủng hộ Barcelona là điều hoàn toàn tự nhiên. Cả làng chỉ có duy nhất một cổ động viên của Espanyol, kình địch cùng thành phố của Barcelona. Run rủi thế nào, người cổ động viên đặc biệt đó lại là ông nội của Pep. Gia đình Pep thậm chí còn treo ảnh của Espanyol trong nhà để tưởng nhớ ông. Nhưng tình cảm của người ông không hề ảnh hưởng tới lựa chọn của Pep: "Ông tôi là người tốt bụng nhất thế giới, ông sở hữu một trái tim lớn tới mức tôi cảm giác nó lúc nào cũng muốn bật ra khỏi lồng ngực. Ông là người rất giàu lòng trắc ẩn, nên ông thấy mình gần như có nghĩa vụ phải ủng hộ những đội nhỏ hơn, những đội yếu hơn. Trong ngôi làng của chúng tôi, không có thêm bất kỳ cổ động viên Espanyol nào ngoài ông."

Một đồng đội của Pep ở Gimnàstic có một người họ hàng sở hữu vé mùa của FC Barcelona. Có lần, Pep hỏi anh ta rằng liệu một hôm nào đó cậu có thể mượn nó để tới Camp Nou xem bóng đá được hay không. Và thế là vào năm 1981, cậu bé 10 tuổi Pep Guardiola lần đầu tiên được đặt chân vào sân bóng kỳ vĩ ấy, trong trận đấu giữa FC Barcelona và Osasuna ở La Liga. Con phố dẫn tới sân biến thành một dòng sông người, và mỗi người lại vẫy không ngừng một lá cờ Barcelona. Pep đã được trải qua "một cảm giác khó tin" của niềm vui, sự phấn khích, của việc được trở thành một phần của cái gì đó lớn lao, một kiểu giác ngộ. Ngồi trên hàng thứ bảy của khán đài bắc, ngay phía sau và hơi chếch một chút so với khung thành, cậu thì thầm với bạn những lời mà có lẽ hàng nghìn đứa trẻ đã nói trước đó: "Tớ sẵn sàng trả tiền triệu để có thể được chơi trên sân bóng đó vào một ngày nào đó."

Thực tế, trong khi còn ở Gimnàstic, Pep đã có cơ hội chơi một vài trận giao hữu với các đội trẻ của FC Barcelona. Những trận đấu ấy đã mang tới cho cậu nhiều bài học giá trị liên quan tới những hạn chế của chính cậu và của đội bóng. Pep là cầu thủ giỏi nhất trong đội Gimnàstic ấy, nhưng cậu cảm thấy có rất nhiều cầu thủ khác cũng như cậu, thậm chí giỏi hơn, đang khoác trên người chiếc áo xanh-đỏ của FC Barcelona.

Cũng trong khoảng thời gian ấy, ông Valentí giấu cậu con trai mười một tuổi của mình để âm thầm điền vào một mẫu đơn được

đăng trên một tờ báo thể thao: đơn đăng ký tham gia thử việc ở Barca. "Bên Barcelona muốn gặp con đấy", ông nói với con trai vài ngày sau đó, trong sự ngạc nhiên tột độ của thằng bé. Tất nhiên là Pep, trong tâm trạng căng thẳng và với một thân hình vẫn còn rất mảnh khảnh, tới thử việc. Cậu đã chơi tệ. Và cậu biết điều đó. Đêm ấy cậu không thể nào ngủ được. Người ta gọi cậu trở lại vào ngày tiếp theo nhưng cũng chẳng khá hơn là bao. Trong buổi thử việc, Pep được xếp chơi ở vị trí của cầu thủ tấn công biên; cậu thiếu cả tốc độ lẫn sức mạnh để có thể tỏa sáng. Nhưng cậu vẫn còn một cơ hội nữa. Lần này, huấn luyện viên xếp cậu chơi ở vị trí tiền vệ trung tâm. Đột nhiên Pep trở thành một con người khác. Trái bóng như bị hút về phía cậu, và từ đó, cậu có thể tổ chức các pha tấn công hay kiểm soát nhịp điệu. Thế là quá đủ.

Barcelona quyết định chọn cậu. Nhưng ông Valentí giữ kín thông tin này, cho tới khi ông chắc chắn rằng Barcelona là lựa chọn tốt nhất cho con. Ông và Dolors, mẹ của Pep, đều cảm thấy lo lắng khi chứng kiến những chuyến đi căng thẳng và đáng sợ tới Barcelona đã có tác động tiêu cực thế nào tới tinh thần của Pep; khi trở về nhà, cậu bé trở nên lầm lì hơn, lúc nào cũng tỏ ra bất an và chuyện ăn uống cũng lộn xộn. Sau khi thảo luận với vợ, ông Valentí quyết định từ chối lời đề nghị của Barcelona. Họ tin rằng Pep còn quá trẻ để tới La Masia, quá non nớt để có thể sống một mình xa gia đình, và chưa đủ mạnh mẽ để có thể thi thố hay đương đầu với các thách thức.

Mấy năm sau đó, bóng đá vẫn là phần chủ đạo trong nhịp sống của gia đình Guardiola. Họ thường xuyên di chuyển tới Manresa và các vùng khác trong khu vực để Pep, lúc này đã được mang băng đội trưởng của Gimnàstic, chơi các trận đấu ở giải vô địch và các trận giao hữu. Giấc mơ Barca có vẻ như đã bị lãng quên.

Vài năm sau, FC Barcelona lại gọi điện cho gia đình Guardiola. Ông Valentí nhấc máy và lắng nghe lời đề nghị của họ.

"Chúng ta cần phải nói chuyện", ông nói với con trai sau một buổi tập với Gimnàstic. Cả gia đình, gồm vợ chồng ông và Pep, lúc này đã mười ba tuổi, quây quần bên bàn ăn tối. Người bố cố gắng giải thích, theo cách tốt nhất có thể, với cậu con trai tuổi teen rằng bên ngoài ngôi làng và ngôi trường Công giáo của cậu, còn có một cuộc sống khác; ông cố chuẩn bị tâm lý cho cậu trước những điều có thể xảy ra khi cậu rời nhà; rằng việc học phải là ưu tiên; rằng tới Barcelona là bước vào một thế giới mới mà ở đó mức độ yêu cầu, trách nhiệm và kỳ vọng đều cao hơn một bậc. Cho tới thời điểm đó, trong đời Pep, bóng đá chỉ đơn thuần là một trò chơi. Nhưng,

như lời ông Valentí nói lúc ấy, Pep đang có cơ hội thay đổi cuộc đời và kiếm sống được từ môn thể thao mà cậu yêu thích, ở đội bóng mà cậu ngưỡng mộ.

Pep hiểu hết những điều bố muốn nói, và cậu cũng hiểu mình có thể được gì và mất gì trong chuyện này. Pep từng quyết định rằng nếu Barcelona không trở lại với một đề nghị, cậu sẽ từ bỏ giấc mơ trở thành cầu thủ chuyên nghiệp, bởi vì cậu không thể chịu đựng việc bị từ chối thêm một lần nào nữa. Nhưng Barca đã trở lại thật. Quyết định cuối cùng đã được đưa ra. Pep Guardiola đang chuẩn bị rời nhà và bỏ lại sau lưng tất cả những gì thân thuộc; cậu đang chuẩn bị chuyển tới một thành phố lớn, và ở đó cậu sẽ làm tất cả những gì có thể để trở thành cầu thủ chuyên nghiệp. Cậu chuẩn bị bước vào hành trình theo đuổi giấc mơ chơi bóng cho FC Barcelona.

Đứa trẻ nhảy khỏi giường tầng ở La Masia, Barcelona

Một buổi tối đầu tháng 8, cuối những năm 1980

Không lâu sau khi nhận được cuộc gọi từ Barcelona, Pep, cùng với bố mẹ và em trai Pere, tới thăm các cơ sở của Barcelona ở La Masia, một nông trang cũ được cải tạo thành nơi ở cho các học viên trẻ đến từ các khu vực ngoài Barcelona. Nằm trên tầng hai của chiếc giường tầng, Pep mở cửa sổ của căn phòng mà cậu chia sẻ với bốn bạn khác; cửa vừa mở ra, Pep đã không kìm được mà hét toáng lên, "Wow, mẹ ơi, nhìn kìa! Ngày nào con cũng sẽ mở cái cửa sổ này để có thể nhìn ngắm Camp Nou!"

Khi chuyển tới La Masia, cậu không mang theo tấm poster có hình Platini mà cậu dùng để trang trí cho căn phòng của mình. Dù Pep có nhận ra hay không, bóng đá đã rẽ sang một hướng mới, nhưng, với Pep, nó vẫn chỉ là một trò chơi. Mỗi khi nhìn lại, Pep đều không cho rằng những ngày đầu tiên của anh ở câu lạc bộ là giai đoạn khó khăn về mặt tình cảm, dù anh thừa nhận rằng việc phải bỏ lại sau lưng tất cả những gì mà anh biết, trong đó có tất cả những người bạn thân, là điều rất khó khăn với một cậu bé mới mười ba tuổi. Chỉ sau một đêm, Pep bỗng thấy những mối liên kết gia đình bị đứt đoạn, đồng thời xuất hiện những mối quan hệ mới cần được thiết lập và củng cố. Thi thoảng, vào buổi tối, cậu sẽ xuống tầng trệt của trang viện cũ và dùng điện thoại trả tiền để gọi về cho bố mẹ. Nhưng không giống như nhiều đứa trẻ khác phải trải qua cảnh nhớ nhà khủng khiếp, bởi vì chúng ở quá xa gia đình, những cuộc gọi của Pep diễn ra không thường xuyên bởi vì hầu hết các ngày cuối tuần, cậu sẽ được trở về ngôi làng của mình, vốn

chỉ cách khoảng một giờ chạy xe. Bây giờ anh vẫn kể về giai đoạn ấy như là quãng thời gian giúp anh mở rộng tầm mắt, đầy những điều mới mẻ, những khám phá, và ngay cả những thiếu thốn cũng giúp anh trưởng thành nhanh chóng hơn. Chính việc bị chia cắt với gia đình và bạn bè đã khiến anh và đồng đội trở nên kiên cường hơn.

Bố anh lại nhớ về thời gian ấy theo kiểu khác: "Mỗi lần gọi điện là thằng bé lại nức nở trong điện thoại; nó thường khiến cho trái tim của chúng tôi tan nát."

Ký ức quả là thích trêu đùa. Cuộc sống căng thẳng, mệt mỏi trên cương vị huấn luyện viên của Pep đã tạo ra một hiệu ứng thú vị: những ký ức tuổi trẻ như bị viết lại, và anh bắt đầu nhìn về quãng thời gian trước đây với một tâm trạng có sự đan xen giữa nỗi u buồn và lòng ghen tị với sự vô tư không bao giờ có thể tìm lại được. Rõ ràng là bây giờ anh đã quên tất cả những ký ức đau đớn nhất - những điều tồi tệ đã bị "ghi đè lên" bởi những điều tốt đẹp. Nhưng cũng chính anh một thập kỷ trước đã viết rằng đôi lúc anh cảm thấy "bơ vơ" giữa "Ngôi Nhà Lớn", cách mà bọn trẻ dùng để gọi trụ sở của Barca. Câu lạc bộ đã cho Pep và các cầu thủ trẻ khác mọi thứ mà chúng cần, đặc biệt là "tình cảm và sự bình yên trong tâm hồn khi biết rằng bất kỳ lúc nào tôi cần, họ sẽ lập tức có mặt để ngăn không cho những rắc rối của tôi cản lối những giấc mơ của tôi. Và thực tế đó - rằng họ luôn sẵn lòng có mặt bên chúng tôi - quan trọng với tôi tới mức tôi không bao giờ thôi biết ơn họ, và luôn tự nhủ rằng tôi sẽ không bao giờ có thể báo đáp hết được."

Một ngày của các cậu bé ở La Masia bắt đầu với bữa sáng có sữa chua, ngũ cốc, bánh mì, mứt và sữa. Không giống như đứa trẻ khác cùng thế hệ, các cầu thủ trẻ ở La Masia được phép giải trí bằng cách xem chung một chiếc TV được hẹn giờ để tắt vào đúng mười một giờ mỗi tối. Nhưng lũ trẻ còn tìm được những trò tiêu khiển hay ho hơn nhiều so với các chương trình truyền hình được phát trên TV. Mỗi khi đêm xuống, bất chấp "lệnh giới nghiêm", Pep và các bạn cùng phòng sẽ tập trung trước cửa sổ và cùng nhau thưởng thức một trong những "đặc sản" của khu vực: cảnh những cô gái bán hoa lượn lờ tới lui trên con phố dẫn tới những cánh cổng của La Masia. Nhưng theo thời gian, rồi lũ trẻ cũng quen với sự có mặt của họ tới mức chẳng thèm quan tâm nữa.

Những tiếng nức nở trên giường ngủ cũng trở thành một phần trong "bản giao hưởng" mỗi tối, nhưng Pep nhanh chóng nhận ra rằng khóc lóc chẳng hề khiến cậu cảm thấy tốt hơn. Nói gì thì nói, cậu và các bạn cũng đang được sống trong giấc mơ của mình. Thế

nên tốt hơn cả là tập trung vào những gì mình cần phải làm, mà trong trường hợp của Pep, gồm cả việc tham gia một chương trình cải thiện thể chất, bởi vì các huấn luyện viên, dù thấy rõ tiềm năng của Pep, luôn cảm thấy lo lắng về khổ người mảnh khảnh của cậu.

Pep có thể nói về bóng đá không ngừng trong những chuyến đi dài tới các vùng khác nhau của Catalonia để thi đấu - cũng chính những chuyến đi đó đã giúp cậu hiểu biết nhiều hơn về quê hương của mình. Cậu không ngừng học hỏi từ những gì mà cậu thấy xung quanh, từ các đội bóng khác, từ các huấn luyện viên, hay những đồng đội lớn tuổi hơn. Một lần nọ, Pep rủ thêm mấy đồng đội của mình thực hiện lại một tình huống phối hợp đá phạt mà cậu nhìn thấy trong một trận đấu của đội B vào cuối tuần trước đó. Pha phối hợp đó dẫn tới bàn thắng, và huấn luyện viên của họ đã hỏi: "Ý tưởng này là của ai? Các con lấy nó từ đâu?" "Từ các anh lớn ạ", cậu bé mười lăm tuổi Pep Guardiola dõng dạc trả lời. Đó là La Masía - một ký túc xá của đại học bóng đá, nơi ranh giới giữa cầu thủ và huấn luyện viên thường bị xóa mờ.

"Trẻ con thì đứa nào cũng chỉ muốn chơi bóng đá, sống cùng bóng đá, và La Masía là nơi cho phép chúng làm điều đó", Pep nhớ lại. "Bất kỳ thời gian nào trong ngày cũng là lý tưởng để ôm lấy trái bóng và tổ chức nhanh một trận đấu, hoặc để đi xem những cầu thủ khác tập luyện như thế nào. Thi thoảng, khi được đề nghị tới La Masía để nói chuyện, tôi thường hay yêu cầu bọn trẻ trả lời câu hỏi: "Mỗi tối, khi các cháu chuẩn bị đi ngủ, hãy tự hỏi xem liệu mình có yêu bóng đá hay không; mình có sẵn sàng bật dậy, ngay lúc đó, ôm lấy trái bóng và chơi thêm một lúc hay không." Nếu câu trả lời là "không", thì đó là thời điểm thích hợp để bắt đầu tìm kiếm một việc gì đó khác để làm.

Sống trong một ngôi trường bóng đá còn có những lợi ích khác. Lũ trẻ ở La Masía luôn có cơ hội trở thành những khán giả đặc biệt ở Camp Nou nếu được giao nhiệm vụ phát tờ rơi trong những ngày diễn ra trận đấu, hoặc, may mắn hơn nhưng cũng phải chờ đợi lâu hơn, trở thành những cậu bé nhặt bóng. Có một bức ảnh trong đó chàng trai trẻ Pep đang ở trên sân và hớn hở vỗ tay trong lúc một vài cầu thủ Barcelona đang công kênh huấn luyện viên Terry Venables sau khi FC Barcelona đánh bại Gothenburg để giành quyền vào chơi trận chung kết Cúp C1 năm 1986.

Cũng trong vai trò của một cậu bé nhặt bóng, Pep đã học được một bài học ngoài dự kiến trong lúc chờ đợi thần tượng Michel Platini ra sân để khởi động trước một trận đấu giữa Barcelona và

Juventus. Cậu nhóc đã mơ về thời khắc này trong nhiều tuần; đó chính là cơ hội đầu tiên để cậu có thể nhìn thấy người hùng thời thơ ấu của mình bằng xương bằng thịt. Cậu cũng đã chuẩn bị sẵn một kế hoạch hoàn hảo để có được chữ ký của Platini. Thủ sẵn bút và giấy trong túi quần, Pep định sẽ tiếp cận ngôi sao người Pháp khi anh ta bước sang phần sân đối diện để khởi động với các đồng đội - cậu biết đó là cơ hội duy nhất để cậu xin được chữ ký của Platini mà không gặp rắc rối. Cabrini, Bonini, Brio lần lượt bước ra sân, và sau đó là Michael Laudrup. Nhưng Platini thì chẳng thấy đâu. Hóa ra siêu sao người Pháp không phải lúc nào cũng ra sân để khởi động với toàn đội. "À", Pep nghĩ, "tức là không phải tất cả mọi cầu thủ đều được đối xử công bằng; hóa ra họ chẳng hề giống nhau." Bút và giấy thế là vẫn nằm yên trong túi.

Tấm poster của Platini mà Pep không mang theo tới La Masía vẫn ở yên trong phòng ngủ của cậu ở Santpedor thêm một vài năm nữa, nhưng dần dần một cầu thủ khác, người này dễ tiếp cận hơn hẳn, đã chiếm được vị trí trung tâm trong trái tim của Pep. Đó là Guillermo Amor, tiền vệ tương lai trong đội hình của Johan Cruyff, người lớn hơn Pep bốn tuổi và cũng là một "cư dân" của La Masía.

"Ở thời điểm em bắt đầu để ý tới mọi việc mà anh làm, em mới có mười ba tuổi", Pep viết về Amor cách đây một thập kỷ, trong cuốn tự truyện của anh có tựa đề My People, My Football. "Em không chỉ theo dõi tất cả các trận đấu của anh, mà còn các buổi tập nữa; em luôn để ý tới thái độ của anh, bởi vì anh đối xử với mọi người cứ như thể cuộc sống của anh phụ thuộc hoàn toàn vào mối quan hệ với những người ấy. Các buổi thực hành bóng đá của em thường diễn ra vào lúc 7 giờ tối ở sân bên cạnh; nhưng em thường đến sớm hơn hai tiếng để có thể học ké lớp học lý thuyết trên sân số 1: em muốn xem anh di chuyển như thế nào, động viên các đồng đội ra sao, xem cách anh xin bóng, cách anh lắng nghe và giành được sự tôn trọng của tất cả mọi người xung quanh. Hôm nay em muốn bày tỏ sự biết ơn với anh vì tất cả những khoảnh khắc mà anh đã mang đến cho bọn em ở La Masía ngày ấy, dù là trên sân số 1, trong các bữa ăn, trong phòng thay đồ, trong những ngày nghỉ, lúc ở khách sạn khi phải làm khách, hay thậm chí là trên truyền hình."

Mỗi khi Amor trở về sau một trận đấu sân khách với đội B - lúc đó có cả Tito Vilanova, trợ lý và là người kế vị của Pep trên cương vị huấn luyện viên trưởng ở Camp Nou trong tương lai - Pep sẽ quấn lấy anh để hỏi về tỉ số và lối chơi mà đội đã thể hiện. "Bọn anh thắng" là câu trả lời quen thuộc. Trong vòng vài năm tiếp theo,

Amor, người mang trên mình tất cả những giá trị mà một cầu thủ của Barcelona phải có, trở thành một người anh lớn đối với Pep, lúc đó đã hiểu được rằng định hình giá trị của câu lạc bộ không phải là gạch vữa ở sân hay ở khu tập luyện, mà chính là ADN bóng đá mà những người như Guillermo chia sẻ. Bởi thế nên khi Pep đưa ra những quyết định lớn đầu tiên với tư cách huấn luyện viên trưởng của Barcelona, quyết định bán Ronaldinho và Deco hay chấp thuận bổ nhiệm Amor vào vị trí giám đốc bóng đá trẻ, mong muốn của anh là trả lại tầm ảnh hưởng trung tâm trong phòng thay đồ về tay những cầu thủ do câu lạc bộ tự đào tạo.

Guardiola vẫn là một cậu thiếu niên lòng không với lượng cơ hạn chế, một thể trạng trái ngược với một cầu thủ bóng đá lý tưởng. Nhưng trong cái khó bao giờ cũng ló cái khôn, vì không có đủ tốc độ và sức mạnh để vượt qua đối thủ, Pep đã thay năng lực thể chất bằng năng lực trí óc. Dần dần trong cậu hình thành một khả năng nhận biết không gian có một không hai. Cậu có thể loại bỏ ba cầu thủ đối phương chỉ bằng một đường chuyền, có thể tùy ý làm cho sân bóng rộng ra hay hẹp đi, để trái bóng luôn luôn phải di chuyển nhiều hơn cầu thủ. Thông thường khi bọn trẻ bắt đầu chơi bóng, chúng sẽ muốn học cách rê dắt. Guardiola thì không: cậu học cách chuyền trước.

La Masía, bây giờ đã được dùng với một nghĩa khác, để chỉ hệ thống đào tạo trẻ của Barcelona, đã và không bao giờ thiếu tài năng. Đó là kết quả của một quá trình theo đuổi và phát triển kéo dài suốt hơn ba thập kỷ một phong cách bóng đá đang được cả thế giới tán tụng. “Nhiều người nghĩ nó cũng giống như công thức của Coca-Cola”, nhà báo người Catalonia Ramón Besa viết, “có thể hiểu là một công thức bí mật để tạo ra thành công.” Trên thực tế, chẳng có gì là bí mật. Tất cả bắt nguồn từ một ý tưởng đơn giản nhưng mang tính cách mạng: kiểm soát bóng, phối hợp, phòng ngự bằng cách tấn công và không ngừng tìm kiếm lối vào khung thành đối thủ; xem việc tìm ra những tài năng lớn nhất bất chấp những hạn chế về hình thể là yếu tố then chốt của quá trình tuyển chọn. Ngoài ra còn phải đề cao chất lượng kỹ thuật và đảm bảo các cầu thủ trẻ thấu hiểu mọi khía cạnh của trò chơi. Đó là một triết lý dựa trên kỹ thuật và tài năng, không hơn, không kém. “Tôi không bao giờ quên điều đầu tiên mà các thầy nói khi tôi tới Barca lúc nhỏ”, tiền vệ của Barca Xavi Hernández nói. “Ở đây, các cậu không bao giờ được phép để mất bóng.”

Mô hình Barcelona là kết quả của việc câu lạc bộ luôn theo đuổi bóng đá đẹp (trong những năm 1950, đội bóng xứ Catalonia đã chiêu mộ một loạt ngôi sao người Hungary gồm Ladislao Kubala,

Sándor Kocsis và Zoltán Czibor, những thành viên trụ cột trong đội hình đội tuyển xuất sắc nhất thế giới ở thời điểm đó) và cũng là của những ý tưởng mang tính cách mạng được mang tới bởi hai người đàn ông: Laureano Ruíz và Johan Cruyff. Laureano là một huấn luyện viên rất ương ngạnh. Chính ông là người, vào những năm 1970, đã tạo ra ở Barcelona một chương trình tập luyện chuyên biệt dựa hoàn toàn vào tài năng và kỹ thuật, và tới mùa thứ hai ở câu lạc bộ, đã có thể thuyết phục tất cả các đội trẻ cùng theo chương trình này. Dưới thời Cruyff, kiểm soát bóng trở thành quy tắc đầu tiên và quan trọng nhất. "Nếu ta có bóng, đối thủ sẽ không có và không thể tấn công ta được", Cruyff nhắc đi nhắc lại mỗi ngày. Nghĩa là, nhiệm vụ bây giờ chính là tìm kiếm những cầu thủ có khả năng giữ bóng, có ý thức và sự linh hoạt về vị trí.

Trên tất cả, La Masía, như mọi lò đào tạo chất lượng khác, luôn hướng tới việc giúp các thành viên phát triển cả về kỹ năng bóng đá lẫn khía cạnh con người, và gieo vào họ một cảm giác gắn kết, một sự định danh mạnh mẽ, như Xavi giải thích: "Đâu là điều quan trọng nhất ở đội Barcelona này? Phần lớn chúng tôi đều đi ra từ 'Ngôi Nhà Lớn' - từ đây, đây là đội bóng của chúng tôi, nhưng 'chúng tôi' ở đây không chỉ có các cầu thủ, mà cả các huấn luyện viên, các bác sĩ, các chuyên gia trị liệu, những người làm các công việc không tên nữa. Tất cả chúng tôi đều là culés, đều là cổ động viên của Barca, chúng tôi là một gia đình, luôn bên nhau, cùng nhau chinh phục những thử thách theo cách của riêng mình."

Bất chấp thực tế rằng từ năm 2001, trang viện cũ này đã không còn được dùng để làm nơi ở cho học viên nữa, cuộc cách mạng khởi phát từ đây ba thập kỷ trước vẫn tiếp tục và đạt tới đỉnh cao cùng sự xuất hiện với tư cách huấn luyện viên trưởng đội Một của Guardiola, người luôn đặt niềm tin vào những "sản phẩm" hoàn thiện nhất của La Masía. Năm 2010, La Masía trở thành học viện đầu tiên đào tạo ra ba cầu thủ cùng có mặt trên bục podium trong cùng một lễ trao giải Ballon d'Or là Andrés Iniesta, Lionel Messi và Xavi Hernández.

"Tôi đã trải qua những năm tháng đẹp đẽ nhất của cuộc đời ở La Masía", Pep nhớ lại. "Đó là quãng thời gian tôi chỉ phải tập trung vào một giấc mơ duy nhất không thể bị thỏa hiệp mà tôi từng có: chơi bóng cho đội Một Barca. Cảm giác lo lắng phải thể hiện đủ tốt để được Johan Cruyff chú ý tới có thể được diễn tả ra thành lời. Không có khát khao đó, không ai trong chúng tôi có thể được như ngày hôm nay. Vinh quang là chuyện khác. Tôi đang nói tới tình yêu bóng đá và cảm giác được kỳ vọng thôi."

Ngay cả khi Pep đã xoay xở để vượt qua được sự thiếu hụt về thể chất và lọt vào tầm chú ý của các huấn luyện viên, cậu vẫn còn thiếu bước đi quyết định: được triệu tập vào đội Một. Nhưng khi Johan Cruyff cần một số bốn, một người dẫn dắt lối chơi cho đội bóng từ vị trí phía trước hàng thủ, vị huấn luyện người Hà Lan không mảy may bận tâm tới thể trạng mỏng mảnh của Pep. Ông cho triệu tập cậu bởi ông có cảm giác rằng cậu có thể đọc trận đấu và biết chuyền bóng.

Vào cái ngày tháng 5 năm 1989 ấy, Pep đã phải bỏ lại hết, kể cả cô bạn gái mà cậu vừa mới quen, vơ vội bộ đồ thi đấu và cùng đội Một lên đường để chơi một trận giao hữu ở Banyoles. Đột nhiên, hoàn toàn ngoài dự tính, chàng trai trẻ có màn ra mắt đội Một Barcelona. Lúc đó anh mười tám tuổi. Nếu có lúc nào đó Pep hi vọng rằng vị thế mới của mình có thể gây ấn tượng với cô bạn gái, thì cảm giác ấy cũng không tồn tại lâu. Cruyff tỏ ra vô cùng thất vọng với màn ra mắt của anh. “Cậu còn chậm hơn cả bà nội tôi nữa” - vị huấn luyện viên nói với anh trong giờ nghỉ. Theo thời gian, Pep dần hiểu được phương pháp mà Cruyff thường sử dụng khi chỉ trích các cầu thủ. “Khi ông tấn công anh mạnh mẽ nhất, khi anh cảm thấy tệ hại nhất, đó là lúc ông giúp anh nhiều nhất. Nhưng vì đó là trải nghiệm đầu tiên của tôi với một huấn luyện viên, người lại rất quan trọng với tôi, những gì ông nói tác động tới tôi sâu sắc đến mức tôi không bao giờ có thể quên được.”

“Chậm hơn cả bà nội của tôi” - những từ đó đánh dấu sự bắt đầu của một trong những mối quan hệ bền chặt và giàu ảnh hưởng nhất trong lịch sử bóng đá.

Một buổi tập. Camp Nou.

Sáng muộn, mùa đông năm 1993

Theo những nguyên tắc Johan Cruyff định ra ở Barcelona, các huấn luyện viên cần phải là những người có khả năng thị phạm. Họ cần phải biết chơi bóng, luôn có mặt trên sân trong các buổi tập và thường xuyên đưa ra những chỉ dẫn, bởi vì chẳng có gì hiệu quả hơn việc dừng trận đấu lại để sửa lỗi, hướng dẫn, để giải thích vì sao cần phải chuyền bóng tới cầu thủ kia, di chuyển tới vị trí đó hay thay đổi một yếu tố nào đấy trong kỹ thuật của họ. Carles Rexach, người đã làm trợ lý cho Cruyff suốt tám năm ở Barcelona, đúc kết: “Một từ của Johan trong một buổi tập có giá trị hơn hàng trăm giờ giảng giải trước bảng đen.”

Phong cách huấn luyện ấy được Pep sao chép lại và hiện tại vẫn

đang áp dụng vào các buổi tập của mình; nhưng với một cầu thủ trẻ, uy danh của Cruyff có thể biến ông thành một người khó nói chuyện. Vị thế biểu tượng của Cruyff cùng với niềm tin tuyệt đối của ông vào những phương pháp và ý tưởng của chính mình thường tạo ra một kiểu giao tiếp gần như là áp đặt.

Vào một ngày nhiều nắng nhưng lạnh, trên một sân bóng nằm xen giữa La Masía và Camp Nou, Cruyff quyết định nhắm vào Guardiola. "Hai chân!" - ông gào lên về phía cậu học trò. Laudrup và những người khác cười ồ lên. "Hai chân, hai chân!" Ông cố gắng giúp Pep loại bỏ nỗi sợ hãi cái chân trái của chính mình. Nếu anh nhận bóng bằng chân trái, anh có thể, chỉ bằng một cái chạm khẽ, chuyển nó sang chân phải, và tung ra một đường chuyền. Và ngược lại. Vấn đề với Pep là anh cảm thấy không thoải mái. "Hai chân, nhóc!" Cruyff vẫn không ngừng gào lên.

Johan Cruyff chính là người có nhiều ảnh hưởng với Guardiola nhất: ông vừa là vị huấn luyện viên gắn bó với Pep lâu nhất (sáu năm), vừa là người mà Pep yêu quý và tôn trọng nhất. Cruyff còn là người trao cho anh cơ hội được chơi bóng trong màu áo đội Một Barcelona; theo chiều ngược lại, Pep cũng chính là mẫu cầu thủ mà Cruyff đã tìm kiếm - một chân chuyền chơi ngay phía trước hàng phòng ngự, người có thể tạo ra nền tảng để từ đó bắt đầu mọi pha tấn công của Barcelona. Ông cũng dạy các cầu thủ của mình cách theo kèm một cầu thủ đối phương, dạy họ phải biết tập trung tấn công vào những điểm yếu của đối thủ trong khi phát huy hết những điểm mạnh của mình; hay nói cách khác, cách chiến đấu trong những trận chiến mà mình có thể thắng. Pep thực sự được mở mắt. Dưới sự chỉ bảo của Cruyff, anh biết rằng với thể trạng của mình, anh không thể đánh bại một tiền vệ trung tâm to lớn và mạnh mẽ trong các cuộc không chiến, vì thế, thay vì cố thi nhảy cùng anh ta, Pep sẽ đợi. Phương châm của Cruyff là: "Đâm đầu vào làm gì? Hãy duy trì khoảng cách, phán đoán xem anh ta sẽ đánh đầu đưa trái bóng về đâu và chờ tới khi nó nảy xuống. Trong khi anh ta nhảy nhót lung tung, các anh hoàn toàn nắm quyền kiểm soát." Nhưng với Pep thì mọi chuyện không dễ dàng như thế, ít nhất là trong thời gian đầu. Sau khi ra mắt trong trận đấu với Banyoles, Guardiola đã phải chờ thêm mười tám tháng trước khi có cơ hội chơi cho đội Một thêm một lần nữa, dù người ta không phải không biết tới những gì anh thể hiện trong màu áo đội B. Vào mùa hè năm 1990, Barcelona cần một tiền vệ trung tâm mới sau khi Luis Milla, người thường chơi ở vị trí đó, chuyển sang Real Madrid, còn Ronald Koeman thì chấn thương. Cryff và trợ lý Charly Rexach đề nghị câu lạc bộ mua Jan Molby của Liverpool. Ông chủ tịch hỏi về những phương án thay thế, và Rexach gợi ý

Guardiola. Cruyff hầu như không còn nhớ gì về màn ra mắt đáng thất vọng của Pep, nên ông quyết định xuống đội B xem anh chơi bóng.

Thật không may, vào cái ngày mà Cruyff tới xem, Pep lại dành nguyên trận đấu trên băng ghế dự bị. "Anh bảo với tôi là cậu ta hay lắm, vậy mà cậu ta thậm chí còn không ra sân!" - ông gào lên với Rexach. "Tôi hỏi ai là cầu thủ giỏi nhất ở các đội trẻ. Ai cũng nói đó là Guardiola, nhưng hôm nay cậu ta thậm chí còn không khởi động. Tại sao lại thế, nếu cậu ta là người giỏi nhất?"

Cruyff tỏ ra giận dữ. Có người nói với ông rằng Pep không đủ sức mạnh, và rằng ở vị trí của anh, huấn luyện viên thường ưu tiên sử dụng những cầu thủ khỏe hơn, nhanh hơn hay năng động hơn. Đáp lại, Cruyff lạnh lùng: "Một cầu thủ giỏi không cần phải là người to khỏe."

Và sau đó là một quyết định đã góp phần định hình lịch sử của câu lạc bộ.

Ngày đầu tiên được triệu tập trở lại tập luyện với vị huấn luyện viên người Hà Lan, Pep đến sớm, đầy háo hức. Khi mở cửa phòng thay đồ, anh thấy một số cầu thủ đang đứng bên cạnh Cruyff và Angel Mur - chuyên gia trị liệu của đội, đồng thời cũng là một người truyền bá những nguyên tắc, lịch sử và ý tưởng của Barcelona. Pep bước vào, đầu cúi thấp. Rồi anh cứ đứng yên đó chờ đợi được chỉ bảo. "Đây là ngăn tủ của cậu. Thay đồ đi", Cruyff bảo. Không có thêm bất kỳ lời nào.

Vào ngày 16 tháng 12 năm 1990, Pep, lúc đó mười chín tuổi, có màn ra mắt chính thức ở La Liga trong trận đấu với Cádiz ở Camp Nou, là trận đấu mà thần tượng đồng thời là người thầy của anh, Guillermo Amor, bị treo giò. Ít phút trước giờ bóng lăn, Pep chịu một đợt tấn công hoảng loạn: mồ hôi chảy ròng ròng, tim thì đập với tốc độ một nghìn dặm một giờ. "Bàn tay tôi ướt nhẹp mồ hôi, còn cả người thì căng cứng." Rất may là lần này đợt tấn công đó qua đi rất nhanh. Nhưng có những lần khác, cơ thể của Pep đã hoàn toàn phản bội anh, khiến cho anh phải chịu tiếng là hay bỏ cuộc trước một trận đấu lớn. "Cậu ta thực sự sống cùng trận đấu, thực tế là hơi quá", Rexach nhớ lại. Ở tuổi mười chín, Pep Guardiola đã được sánh ngang trong đội hình xuất phát với những Zubizarretta, Nando, Alexanco, Eusebio, Serna, Bakero, Goiko, Laudrup, Salinas và Txiki Beguiristain - những cái tên sẽ cùng nhau tạo nên một trong những giai đoạn rực rỡ nhất lịch sử câu lạc bộ trong một thời gian rất ngắn nữa thôi. Hôm đó, họ đánh

bại Cádiz với tỉ số 2-0.

Màn ra mắt chính thức của Guardiola đánh dấu một khoảnh khắc có thể xem là bước ngoặt của câu lạc bộ; lịch sử Barcelona có thể chia làm hai nửa, trước và sau màn ra mắt ấy. Dù Laureano Ruíz là huấn luyện viên đầu tiên thực hiện những bước đi đầu tiên hướng tới việc chuyên nghiệp hóa công tác đào tạo trẻ ở Barca, chính Cruyff mới là người thực sự xác lập ý tưởng lớn, hay triết lý, và chẳng có ai đại diện cho sự chuyển tiếp ấy tốt hơn Guardiola. Pep là người khởi dựng nên di sản về một vị trí gần như là thần thánh ở Barca: vị trí số bốn (xuất phát từ vị trí số năm ở Argentina, là tiền vệ chơi ở phía trước hàng thủ, người vừa phải phòng ngự lại vừa phải tổ chức tấn công). Đúng là Luis Milla đã chơi ở vị trí ấy trong thời kỳ đầu của kỷ nguyên Cruyff, nhưng Guardiola mới là người đã nâng nó lên một tầm cao mới.

Pep chỉ chơi có ba trận cho đội Một trong mùa giải ra mắt, nhưng tới mùa giải tiếp theo, Cruyff quyết định đặt anh chàng Guardiola mảnh khảnh vào vị trí trung tâm trong đội bóng lịch sử của ông, và khi làm điều đó, ông đã thiết lập một hình mẫu lối chơi và định nghĩa một vị trí. Vị trí số bốn ở Barcelona đã có những thay đổi với tốc độ như tốc độ thế giới bóng đá chuyển dịch sang một phong cách chơi giàu tính thể chất hơn, và La Masía đã lần lượt cho ra lò những cầu thủ như Iniesta, Fàbregas, Thiago Alcantara và cả Mikel Arteta, chứng minh di sản của Guardiola là lâu bền.

“Guardiola buộc phải thông minh”, sau này Cruyff nói. “Lúc đó cậu ta chẳng có lựa chọn nào khác. Cậu ta có đôi chút giống tôi. Anh phải có rất nhiều kỹ thuật, di chuyển trái bóng thật nhanh, cố gắng tránh va chạm - và để tránh va chạm, anh buộc phải có khả năng quan sát tốt. Đó là một hiệu ứng domino. Rồi dần dần anh sẽ có cái nhìn sắc bén về những chi tiết, về vị trí của các cầu thủ. Anh có thể áp dụng điều này khi là cầu thủ cũng như khi là huấn luyện viên. Guardiola đã học theo cách đó - vì có một thể trạng như thế - và cậu ta đã rất may mắn khi có được một huấn luyện viên từng có những trải nghiệm tương tự.”

Sau khi đã ổn định ở đội Một, Pep nhận được một lời khuyên tuyệt vời từ Rexach, và anh vẫn thường nhắc lại nó với các tiền vệ: “Khi cậu có bóng, cậu nên đứng ở một phần sân mà từ đó cậu có thể chuyền bóng cho bất kỳ cầu thủ nào trong số mười cầu thủ còn lại; rồi sau đó, hãy xác định lựa chọn tốt nhất.”

Guardiola đã nhiều lần nói rằng nếu anh là một cầu thủ mười chín tuổi ở Barcelona ngày nay, anh sẽ không bao giờ có cơ hội trở

thành cầu thủ chuyên nghiệp, bởi vì anh quá mỏng người và quá chậm. Cùng lắm, như anh hay nói, anh chỉ có thể chơi bóng cho một đội nào đó ở hạng ba. Điều đó có thể đúng ở thời điểm cách đây một thập kỷ và có thể cũng đúng ở nhiều đội bóng hàng đầu ngày nay, nhưng không đúng với FC Barcelona, ở thời điểm này. Dải chuyền bóng và tốc độ tư duy nhanh của anh hoàn toàn phù hợp với đội bóng mà anh huấn luyện, và đừng quên cả những kỹ năng lãnh đạo của anh nữa. Những ngày còn thi đấu, anh nhanh chóng cho mọi người thấy rằng anh không chỉ chuyền bóng cho các đồng đội, anh còn thường xuyên nói chuyện với họ nữa.

"Đơn giản thôi, Michael!" - một lần, chàng trai trẻ hai mươi mốt tuổi Guardiola hét lên với Laudrup, người lúc đó đã là một siêu sao tầm quốc tế. Trước đó, cầu thủ người Đan Mạch đã cố gắng đi bóng qua ba cầu thủ đối phương ở quá gần vạch giữa sân - mất bóng ở khu vực đó là quá nguy hiểm. "Thế mới là đơn giản", Michael trả lời với một cái nháy mắt sau khi thực hiện pha bóng thành công. Nhưng anh biết chàng trai trẻ đó nói đúng. Chỉ bảy tháng sau ngày ra mắt, Pep không chỉ là một cầu thủ thường xuyên đá chính, mà còn là một thủ lĩnh với tầm ảnh hưởng lớn lao trong đội hình Barca xuất sắc nhất trong lịch sử, ít nhất là cho tới trước năm 2008, với bốn chức vô địch La Liga liên tiếp từ năm 1991 tới 1994.

Mùa 1991-92, Barcelona giành quyền vào chơi trận chung kết Cúp C1 với Sampdoria ở Wembley. Với Pep, cả trên cương vị một culé lẫn một cầu thủ, đó là sự hiện thực hóa giấc mơ. Đội bóng của anh chưa bao giờ giành được danh hiệu đó.

Đêm trước trận đấu, trong buổi tập cuối cùng ở London, tiền đạo Julio Salinas và Pep tranh cãi về số bậc thang dẫn tới ban công nổi tiếng của sân vận động cổ kính đó, nơi người ta sẽ trao cúp cho nhà vô địch. "Có ba mươi mốt bậc, tôi khẳng định thế", Pep khăng khăng. Với anh, tính chính xác là rất quan trọng, vì anh không nuốt trôi nổi những câu chuyện mang màu sắc thần thoại hay những nghi thức trong bóng đá. Salinas thì lại thích khiến cho Pep phát điên lên, nên trước sau chỉ nhất mực phủ định những gì mà anh nói. Zubizarreta, lúc ấy là thủ môn, không thể chịu nổi cuộc tranh cãi thêm một phút nào nữa: "Cách tốt nhất để giải quyết chuyện này là thắng trận đấu ngày mai! Các cậu có thể đếm số bậc thang trong lúc bước lên bục nhận giải, thế được chứ?"

Mười bảy tháng sau ngày ra mắt, vào ngày 20 tháng 5 năm 1992, đúng như kỳ vọng, Guardiola thấy tên mình xuất hiện trong đội hình xuất phát cho trận chung kết châu Âu. Trước khi cùng nhau

tiến ra sân, Johan Cruyff chỉ nhắn nhủ các học trò một câu đơn giản: "Hãy ra đó và tận hưởng trận đấu." Đó là một phát ngôn thể hiện toàn bộ triết lý bóng đá của Cruyff và là trung tâm trong những nguyên tắc của ông; nhưng với nhiều người, sự đơn giản của nó, trước một trận đấu quan trọng như thế, có thể bị xem là một sự sỉ nhục với nghề huấn luyện viên.

Khi các cổ động viên Barcelona, các cầu thủ và các quan chức của họ đang ăn mừng một cách điên dại sau khi Ronald Koeman ghi bàn từ một pha đá phạt trực tiếp trong những giây cuối cùng của hiệp phụ thứ hai, ít nhất có một người mang trên mình chiếc áo của Barca đang mải bận tâm tới một điều khác. Giữa lúc cả sân vận động như muốn nổ tung trong khi các cầu thủ Barcelona lần lượt nâng cao danh hiệu vẫn được gọi với biệt danh "Đôi Tai Cũ", Zubi âm thầm tiến về phía Guardiola và nói: "Cậu sai rồi, nhóc, có ba mươi ba bậc thang cơ. Tôi vừa đếm rồi, từng bậc một."

"Ciutadans de Catalunya, ja teniu la copa aquí" (Hỡi những người Catalonia, cúp về đây rồi), Pep Guardiola gào lên từ ban công của cung điện Generalitat ở Barcelona, nơi đặt các văn phòng của Chính phủ Catalonia. Việc những người hùng trở về Barcelona giới thiệu danh hiệu C1 đầu tiên với toàn thành phố ở chính nơi mà gần mười lăm năm trước, cựu Tổng thống Catalonia, Josep Tarradellas, đã nói một câu tương tự để thông báo sự trở về sau thời gian đi đày ("Ciutatans de Catalunya, ja soc aquí" - "Hỡi những người Catalonia, ta đã về đây") không hề là một sự trùng hợp vô tình. Guardiola, biểu tượng Catalonia trong đội bóng, trong câu lạc bộ, hiểu rõ tầm quan trọng của sự kiện FC Barcelona đăng quang danh hiệu siêu cường châu Âu. Từ bây giờ, câu lạc bộ đã xác lập được vị thế biểu tượng của cả quốc gia.

"Tôi sẽ không bao giờ quên được buổi tối hôm ấy ở Wembley, đó chính là ký ức tuyệt vời nhất của tôi. Không khí tiệc tùng còn kéo dài tới cả các trận đấu tiếp theo ở Liga", Guardiola nhớ lại. Chỉ sau đó vài ngày, Barcelona, với hàng tiền vệ được dẫn dắt bởi chàng trai trẻ Pep, đã giành chức vô địch quốc gia lịch sử một cách đầy kịch tính. Vào ngày cuối cùng của mùa giải, Real Madrid hành quân tới Tenerife với tư cách đội đầu bảng; họ sẽ giành chức vô địch nếu thắng, điều mà với nhiều người là gần như hiển nhiên. Nhưng sau khi dẫn trước 2-0 trong hiệp một, Madrid đã chơi tệ hại trong hiệp hai và rồi thua trận, đồng nghĩa với việc tự tay dâng chức vô địch cho đại kình địch Barcelona.

Đó là giai đoạn Cruyff đang cố gắng biến một câu lạc bộ mà trước năm 1992, đã thu được những thành công trong nước nhưng lại

không thể hiện được mình ở sân chơi châu lục, thành một quyền lực bóng đá của thế giới. Thực tế, những gì mà Cruyff làm được còn hơn cả việc tạo ra một hình mẫu bóng đá độc nhất vô nhị. Ông còn thách thức các cổ động viên Barcelona đối mặt với những nỗi sợ hãi của họ để vượt qua tâm lý nạn nhân, vốn đã là một thành tố thường trực trong sự định danh câu lạc bộ kể từ đầu thế kỷ. Đội bóng này, là tập hợp của những tài năng xuất sắc như Ronald Koeman, Hristo Stoichkov, Romário, Michael Laudrup, Andoni Zubizarreta, José Mari Bakero, và tất nhiên là với Pep Guardiola thao túng mọi việc từ hàng tiền vệ, gắn liền với thứ bóng đá đẹp mắt nhưng hiệu quả, nhanh nhưng mượt mà, và dần dần được biết đến với biệt danh "Dream Team" (đội bóng trong mơ).

Năm 1992 tiếp tục trở thành một năm kỳ diệu với Pep trên tư cách cầu thủ, khi mà không lâu sau thành công ở Cúp C1, anh thấy mình đang ăn mừng chiến tích giành Huy chương Vàng ở Thế vận hội Barcelona. Nhưng Guardiola lại có những kỷ niệm không mấy vui vẻ với đội tuyển quốc gia: "Thời gian đó với tôi như cát trượt qua các kẽ tay", anh nhớ lại.

Đội tuyển Olympic Tây Ban Nha được triệu tập một tháng trước khi giải đấu bắt đầu ở một trại tập luyện cách Barcelona khoảng 700km, gần Palencia ở phía bắc Tây Ban Nha. Ở đó, theo Pep, anh đã hành xử "như một thằng đần". "Tôi có thể nói thẳng như thế bởi vì đó chính xác là những gì mà tôi cảm thấy khi nhớ lại việc tôi tự tách mình khỏi tập thể và biến mình thành một kẻ ngoài cuộc như thế nào. Tôi không có ý muốn hòa nhập, cũng chẳng thể hiện được tinh thần đoàn kết mà những thành viên của một đội bóng có chung mục tiêu cần phải làm. Các đồng đội của tôi dù tốt đến mấy thì ít nhất cũng đã cho rằng tôi là một kẻ ích kỷ, một tên ngốc. Cuối cùng, khi tỉnh cơn mê, tôi lại có thể tận hưởng niềm vui chơi bóng với một đội tuyển gồm toàn những cầu thủ tuyệt vời, những người mà tôi đã có thể thiết lập nên những tình bạn bền vững tồn tại cho tới tận bây giờ. Tình bạn ấy chính là một thắng lợi, và nó cũng có giá trị chẳng kém gì chiếc Huy chương Vàng mà chúng tôi giành được." Một vài trong số những thành viên của đội Olympic Tây Ban Nha đó - Chap Ferrer, Aberlardo, Luis Enrique (lúc đó ở Real Madrid), Alfonso và Kiko - rồi đây sẽ cùng nhau tạo thành bộ khung của đội tuyển quốc gia trong vòng một thập kỷ tiếp theo.

Cũng mùa hè ấy, Guardiola bị gán cho một tiếng xấu: anh bị cho là hơi lạ lùng, hơi khác biệt so với một cầu thủ bình thường. Đó là cái mác mà anh đã không làm cách nào rũ bỏ được. Nếu việc anh tự

tạo khoảng cách với phần còn lại của đội tuyển khiến một số người cảm thấy khó chịu, thì sự nghiêm túc mà anh thể hiện trong các trận đấu và khi tập luyện lại khiến những người khác cảm thấy sợ hãi, bởi vậy lại khiến cho anh trở nên cách biệt hơn với những kẻ không có nhu cầu tìm hiểu bóng đá một cách thực sự. José Antonio Camacho, huấn luyện viên đội tuyển của Pep trong ba năm, đồng tình với quan điểm này. "Tôi xem Guardiola thuộc mẫu người bí ẩn. Từ cách anh ấy ăn mặc - tuyền một màu đen - tới việc anh ấy đôi lúc trở nên hết sức trầm mặc, lúc nào cũng phân tích, suy nghĩ việc này, việc kia: tại sao chúng ta thắng, tại sao chúng ta thua, tại sao anh ấy lại để mất bóng. Đôi khi sự ám ảnh của anh ấy trở nên thái quá."

Cũng trong năm ấy, khả năng chọn ra đường chuyền chuẩn nhất, khả năng thiết lập nhịp điệu của trận đấu, chạm bóng một nghìn lần mỗi trận nhưng mỗi lần không quá một giây, và niềm tin vào phong cách chơi bóng mà Cruyff xây dựng, của Guardiola đã được công nhận ở quy mô thế giới với danh hiệu Trofeo Bravo dành cho cầu thủ trẻ triển vọng nhất châu Âu.

Anh thăng tiến với tốc độ tên lửa: chỉ sau có hai năm từ ngày ra mắt, anh đã được thừa nhận là cầu thủ đẳng cấp thế giới. Những năm tiếp theo, Pep tiếp tục giành thêm những chức vô địch quốc gia liên tiếp. Nhưng rồi cú trượt chân lớn đầu tiên xuất hiện, mà với Pep, nó dạy anh nhiều bài học hơn bất kỳ một thắng lợi nào. Đó là ngày 18 tháng 5 năm 1994. Dream Team hùng mạnh được đánh giá là cửa trên trong trận chung kết Champions League với Milan của Fabio Capello ở Athens. Thất bại 4-0 trở thành một miếng bánh khiêm tốn dành cho Barcelona, một bài học về những tác hại của việc trở nên quá tự tin, thậm chí tới mức tự mãn. Tệ hơn cả, nguyên nhân của thất bại không phải là ở khả năng phòng ngự hay ở chiến thuật, mà là tinh thần. Tất cả chỉ vì thiếu sự chuẩn bị: "Tất cả chúng tôi đều nghĩ rằng mình chuẩn bị đá với một nhóm ô hợp. Chúng tôi bước ra sân với niềm tin rằng chúng tôi là đội mạnh hơn, thế rồi họ vả vào mặt chúng tôi bốn phát. Sự vượt trội của họ rõ ràng tới mức tôi chỉ muốn trận đấu kết thúc càng nhanh càng tốt", Pep viết về trận đấu nhiều năm sau đó.

Sau kỷ nguyên vàng 1990-94, Cruyff càng ngày càng cảm thấy khó khăn trong việc tìm ra những giải pháp cũng như công cụ khích lệ mới để giải quyết những vấn đề của đội bóng, dẫn tới việc vị huấn luyện viên người Hà Lan đưa ra những quyết định lạ lùng trong hai mùa cuối cùng ở câu lạc bộ. Một trong số đó cho thấy sự nhạy cảm của Pep. Khi thủ thành Zubizarreta, đội trưởng, thủ lĩnh, người mà Guardiola xem như anh trai, bị Cruyff yêu cầu rời

câu lạc bộ, Pep bị sốc nặng. Anh cố kìm nén cho tới buổi tối cả đội tập trung trong một nhà hàng để tri ân người đàn ông mà họ vẫn trìu mến gọi bằng cái tên "Zubi". Giữa chừng, Pep biến mất và khi được tìm thấy, anh đang đứng một mình trong góc tối, nước mắt chảy thành dòng. Chỉ Zubi mới có thể an ủi được anh.

Tới năm 1994, Guardiola đã khẳng định được mình với tư cách là nhà đạo diễn lối chơi của Barca. "Nhiệm vụ của tôi là di chuyển trái bóng tới các khu vực khác nhau trên sân để đồng đội của tôi có thể dứt điểm", anh nói. Sự ra đi của Zubizarreta đã biến Guardiola thành thủ lĩnh mới trong đội; anh chịu trách nhiệm truyền đạt lại những chỉ đạo của Cruyff cả trong lẫn ngoài sân bóng.

Nhưng cũng có đôi khi, dù hiếm thôi, anh quên mất vai trò của mình là gì. Anh xem bóng đá là một môn thể thao đồng đội, nhưng tình yêu với nó đã biến anh thành một fan hâm mộ vô điều kiện của những cầu thủ xuất sắc nhất. Sự ngưỡng mộ của anh đặc biệt được dành cho những cầu thủ kỳ diệu có khả năng biến các trận đấu thành những màn trình diễn. Khi Romário mới gia nhập câu lạc bộ, Cruyff muốn cầu thủ người Brazil cùng ông và Pep, đội trưởng của đội, ra ngoài ăn tối. Vị huấn luyện viên đã bị sốc khi thấy sự ngưỡng mộ, thậm chí là sùng kính, mà Pep dành cho cầu thủ tân binh. Tới mức tranh thủ khi Romário đi vào nhà vệ sinh, Cruyff đã phải nhắc nhở Pep chớ có hành động như một thằng nhóc mười lăm tuổi vô tình gặp phải thần tượng nữa.

Thật không may, chất lượng của đội hình đã xuống cấp rõ rệt sau đêm định mệnh đó ở Athens. Với mười một danh hiệu, Cruyff chính là huấn luyện viên thành công nhất của Barcelona (sau này Pep sẽ vượt qua ông), và ông vẫn là huấn luyện viên có thời gian tại vị dài nhất. Tuy nhiên, trong hai mùa giải cuối trước khi ra đi vào năm 1996, ông không giành thêm được danh hiệu nào và bị cuốn vào cuộc chiến công khai, gay gắt với chủ tịch câu lạc bộ, Josep Lluís Nuñez.

Trong mùa giải cuối cùng nắm đội (1995-96), Cruyff mua Luís Figo từ Sporting Lisbon, nhưng kết quả trên sân vẫn không được cải thiện là bao. Cái kết đã được báo trước ngay khi Barca chính thức hết cơ hội vô địch La Liga, ở thời điểm mùa giải còn hai trận nữa, và ngay sau khi họ bị Bayern Munich loại ở vòng bán kết UEFA Cup và bị Atlético de Madrid đánh bại trong trận chung kết Cúp Nhà Vua. Mối quan hệ giữa Cruyff với Chủ tịch Nuñez đã tới mức không thể hàn gắn, và cuối cùng thì chuyện gì phải đến cũng đến vào ngày 18 tháng 5, ngay trước buổi tập cuối cùng chuẩn bị

cho trận sân nhà cuối cùng của FC Barcelona, với Celta Vigo. Sau một cuộc tranh cãi gay gắt giữa Cruyff với Phó Chủ tịch Joan Gaspart trong văn phòng của huấn luyện viên trưởng ở Camp Nou, người đàn ông đã dẫn dắt Barcelona tới thời kỳ thành công nhất trong lịch sử bị sa thải.

Vị huấn luyện viên người Hà Lan dù thế nào cũng sẽ không tiếp tục sau khi mùa giải kết thúc, nhưng ông vẫn muốn ở lại cho tới hết mùa và ra đi một cách đường hoàng trong mùa hè. Mâu thuẫn với những người đứng đầu đã tước cơ hội đó khỏi tay ông, và việc ông phát hiện ra rằng câu lạc bộ đã có động thái bổ nhiệm Sir Bobby Robson làm người thay thế mình càng khiến cho ông có cảm giác bị sỉ nhục. Trong cả giai đoạn biến động ấy, Guardiola chọn cách hành xử như phần lớn các cầu thủ vẫn làm - đứng từ xa quan sát trong khi mọi thứ lần lượt đổ vỡ.

Trong trận đấu đầu tiên của kỷ nguyên hậu Cruyff, sân Camp Nou ngập tràn những băng rôn thể hiện sự ủng hộ với vị huấn luyện viên người Hà Lan, cảm ơn ông vì tất cả những thành công mà ông đã mang tới cho câu lạc bộ. Đội bóng bị chia làm hai nửa, giữa một bên là những người ủng hộ Cruyff và bên kia là những người ủng hộ Nuñez. Cuối cùng, ngay cả người đàn ông đã thay đổi cả lịch sử của Barcelona cũng không thể trụ vững dưới áp lực khủng khiếp ở câu lạc bộ, vì những xung đột hậu trường và bởi mối quan hệ ngày càng tệ đi với ban lãnh đạo. Cruyff đã ra đi, nhưng một trong những di sản trường tồn nhất của ông thì vẫn ở lại, dưới hình hài của Pep Guardiola, chàng tiền vệ trung tâm mảnh khảnh đã trở thành cả biểu tượng lẫn hiện thân cho những triết lý mà vị huấn luyện người Hà Lan mang tới.

Ở vị trí của Cruyff bây giờ là Sir Bobby Robson, huấn luyện viên sáu mươi ba tuổi vui tính, người nhanh chóng được các trụ cột trong đội đặt cho biệt danh "Grandad Miquel", theo tên của ngôi sao trong đoạn quảng cáo về một loại rượu giá rẻ. Robson không bao giờ hiểu được tiếng Tây Ban Nha cũng như các cầu thủ của ông, nhưng nói gì thì nói, ông đã phải chịu đựng những so sánh bất công với bậc thầy người Hà Lan, người mà cái bóng có thể che mờ bất kỳ ai.

Một trong những buổi tập đầu tiên của Sir Bobby Robson ở Camp Nou. Sáng muộn, 1996

Vào một buổi sáng, không lâu sau khi tới Barcelona, Sir Bobby Robson dùng một mẩu phấn vẽ nguệch ngoạc chiến thuật mà ông muốn triển khai lên sàn phòng thay đồ, trong khi José Mourinho ở

bên cạnh đều đặn dịch những gì ông nói từ tiếng Anh sang tiếng Tây Ban Nha. Các cầu thủ trao cho nhau những cái nhìn ngơ ngác trong khi trước mặt họ, ông già khốn khổ đang vừa quỳ vừa vẽ những ký hiệu chẳng ai hiểu nổi lên sàn. Chính ở thời điểm đó, ngay khi triều đại của Sir Bobby Robson vừa mới bắt đầu, vị huấn luyện viên người Anh đã đánh mất phòng thay đồ. Từ đó về sau, các cầu thủ đã âm thầm phát triển một hình thức tự quản lý giữa họ với nhau. Thường thường, Mourinho sẽ dịch những lời của Robson, rồi thêm vào những hướng dẫn bổ sung, rõ ràng hơn; thỉnh thoảng, ý bổ sung còn vượt cả ý chính. Pep và José nhanh chóng bắt được sóng của nhau, và rồi họ kết nối, chuyện trò và tự đưa ra những quyết định liên quan tới việc huấn luyện. Có thể chuyện này không xảy ra thường xuyên như José vẫn thích kể trong các câu chuyện của ông, nhưng có lẽ nó xảy ra thường xuyên hơn so với thừa nhận của Pep.

Guardiola từng viết trong cuốn My People, My Football rằng: "Charly Rexach luôn nói rằng để có thể trở thành một huấn luyện viên, anh phải dành 30% để nghĩ về bóng đá và phần còn lại về tất cả những gì xung quanh đội bóng. Tôi chỉ hiểu điều đó trong mùa giải Robson làm việc với chúng tôi. Tôi tới từ một trường phái bóng đá khác. Tôi quá quen với những phương pháp của Cruyff tới mức tôi cho rằng tất cả huấn luyện viên đều giống như ông. Robson thì lại cho rằng chúng tôi cần phải khác đi và đó không phải là những gì mà tôi mong đợi. Ông ấy đã đúng, nhưng trước khi nhận ra điều đó, chúng tôi đã mất ba hay bốn tháng gì đó. Quá trễ! Trong bóng đá, anh cần phải dũng cảm. Luôn luôn dũng cảm. Chỉ cần mở mồm ra phàn nàn là coi như chúng tôi đã chết. Chúng tôi phải hành động, trong khi không bao giờ được phép quên đi cam kết hướng tới một mục đích chung. Cả Robson lẫn các cầu thủ đều cùng chiến đấu vì một mục đích: Barca. Nhưng tới thời điểm suy nghĩ của chúng tôi và của ông ấy gặp nhau, mọi chuyện đã trở nên quá muộn."

Pep cho rằng khái niệm "tự quản lý" chỉ là cách người ngoài tự hiểu về những gì xảy ra dưới thời Robson. Nhưng nói như Pep dễ gây hiểu nhầm, bởi vì thực sự đó chính xác là những gì đã xảy ra. Vào giờ nghỉ giữa hai hiệp của trận chung kết tranh Cúp Tây Ban Nha 1997 với Real Betis, Sir Bobby Robson ngồi một mình trong một góc của phòng thay đồ ở Bernabéu. Tỉ số vẫn đang là 1-1 và các cầu thủ Barcelona muốn nắm lấy tiên cơ, tấn công vào những điểm yếu mà họ đã phát hiện ra bên cánh trái của hàng phòng ngự Betis, đồng thời khai thác những khoảng trống giữa tuyến tiền vệ và hậu vệ của đối thủ. Các cầu thủ, chứ không phải huấn luyện viên, trao cho nhau những chỉ dẫn, với sự can thiệp từ Mourinho.

Trận đó Barcelona thắng 3-2 sau hiệp phụ để giành danh hiệu thứ ba - Cúp Tây Ban Nha, Siêu Cúp Tây Ban Nha, Cúp C2 - trong một mùa giải đã khắc sâu vào tâm trí của nhiều người với hình ảnh Ronaldo nhảy múa xung quanh hay xuyên qua các hàng phòng ngự ở La Liga.

Sự tự tin của Guardiola đã tăng lên đáng kể, thể hiện rõ nhất qua cách anh liên tục đặt ra các câu hỏi (Tại sao chúng ta lại làm việc này? Tại sao chúng ta không bắt đầu phát triển theo hướng này, hướng kia? Tại sao chúng ta không di chuyển những cầu thủ kia về vị trí đó trong khi trái bóng đang ở hướng khác?). Một biểu hiện là anh không ngại đưa ra những lời khuyên cho đồng đội. "Tôi phát bệnh với Pep, trong phòng thay đồ, hắn ta có thể dành cả ngày để hỏi về cái này hay nói về cái kia. Hắn khiến tôi ong hết cả đầu!" Laurent Blanc, người chơi cho Barcelona trong thời gian Sir Bobby Robson nắm đội, nói. Cầu thủ người Pháp thời gian ấy tỏ ra không mấy ấn tượng với "sự nhẫn nại" của Pep, một cách nói lịch sự để miêu tả cái tính bị ám ảnh thái quá của anh.

Chức vô địch La Liga đã lảng tránh Barcelona và những màn ăn mừng cứ thưa thớt dần rồi im hẳn khi mùa giải trôi về cuối. Tâm trạng đã không tốt lại còn tồi tệ hơn sau khi Sir Bobby Robson phát hiện ra rằng mới đến tháng Tư, câu lạc bộ đã đạt được thỏa thuận mời Louis van Gaal về tiếp quản Camp Nou từ mùa giải tiếp theo.

Với Guardiola, đó là một cơ hội để học hỏi từ vị kiến trúc sư đã tạo ra một tập thể Ajax vô cùng thành công mà anh hết sức ngưỡng mộ. Nhưng rồi bi kịch ập xuống.

Đầu mùa giải tiếp theo, trong trận đấu với đội bóng Latvia, Skonto FC ở Champions League vào tháng 8, Guardiola dính một chấn thương cơ và chấn thương này đã không được kiểm tra, chữa trị cho tới khi quá muộn. Anh chỉ nhận ra có điều gì đó không ổn khi trên đường tới một cửa hàng đặc sản, anh vất vả lắm mới chạy được sang bên kia đường trước khi đèn cho người đi bộ bật đỏ. Cứ tưởng chỉ là một chấn thương cơ bắp chân bình thường, hóa ra vì nó mà Pep đã mất gần trọn mùa giải 1997-98. Anh tìm tới hết chuyên gia này tới chuyên gia nọ trong một hành trình gần như là bất tận để tìm hiểu chính xác điều gì đang xảy ra. Phải tới cuối mùa giải đó - là mùa giải mà Barcelona giành cú đúp La Liga và Cúp quốc gia dưới sự chỉ đạo của vị huấn luyện viên trưởng mới - Pep mới được chữa trị đúng cách, nhưng việc phải lên bàn mổ đã khiến anh bỏ lỡ World Cup 1998 trên đất Pháp, kỳ World Cup thảm họa của Tây Ban Nha.

Quá trình hồi phục chấn thương diễn ra chậm chạp và nhọc nhằn. Phải mười lăm tháng sau cú tăng tốc qua đường định mệnh ấy, Guardiola mới có thể chơi một trận cho đội Một Barcelona trong tình trạng không còn bị ám ảnh bởi chấn thương. Lúc ấy, mùa giải 1998-99 đã trôi qua được gần nửa chặng đường: Pep tái xuất vào ngày 5 tháng 12 trong trận đấu với Deportivo La Coruña trên sân Riazor.

Thời điểm ấy, có những kẻ độc mồm độc miệng cho rằng việc Pep dính chấn thương bí ẩn và phải vắng mặt trong thời gian dài đúng lúc van Gaal bắt đầu mùa giải đầu tiên ở câu lạc bộ không phải là một sự trùng hợp đơn thuần, rằng Pep đã cố tình né tránh để không phải làm việc với huấn luyện viên người Hà Lan. Đúng là dù đã giành hai chức vô địch La Liga và một Cúp Tây Ban Nha trong ba năm bão tố của nhiệm kỳ đầu ở Barcelona, van Gaal thường xuyên mâu thuẫn, thậm chí đối đầu với giới truyền thông địa phương. Nhưng từ đó kết luận rằng người hùng của Catalonia, Guardiola, cũng có mối quan hệ không êm đẹp với vị huấn luyện viên người Hà Lan là quá hồ đồ. Van Gaal rất nhanh chóng xác định Pep chính là người thay thế tự nhiên Guillermo Amor trong vai trò đội trưởng, còn Pep cũng rất háo hức được học hỏi từ vị huấn luyện viên mà anh rất ngưỡng mộ. Hai người cũng thường xuyên thảo luận về bóng đá, chiến thuật, lựa chọn vị trí và các dạng bài tập. “Cùng với Juanma Lillo, ông ấy chính là huấn luyện viên mà tôi nói chuyện cùng nhiều nhất. Đặc biệt là trong thời gian đầu, bởi vì càng về sau, mối liên hệ giữa chúng tôi càng giảm đi, cả về số lượng lẫn chất lượng”, Pep nhớ lại.

Đó là một minh chứng cho sự tôn trọng mà hai người họ dành cho nhau. Khi tôi tiếp cận với van Gaal, đề nghị được phỏng vấn đặng yêu cầu ông tiết lộ nhiều nhất có thể về mối quan hệ cá nhân giữa ông với Pep, vị huấn luyện viên người Hà Lan - lúc đó còn đang trong giai đoạn áp dụng lệnh cấm vận với truyền thông - tỏ ra rất thoải mái khi nói về Guardiola, cựu cầu thủ và cựu học trò của ông.

Theo van Gaal, ông nhanh chóng nhận ra rằng, ngay từ khi Pep còn là một cầu thủ trẻ thiếu kinh nghiệm, anh đã sở hữu một khả năng lãnh đạo thiên phú, có thể dẫn dắt cả những cầu thủ đồng trang lứa lẫn những bậc đàn anh: “Tôi chọn Guardiola làm đội trưởng bởi vì tôi biết cậu ta có thể nói chuyện về bóng đá. Anh có thể thấy là ngay từ ngày đó anh ta đã là một ‘cầu thủ chiến thuật’. Anh ta, ngay ở thời điểm đó, đã có thể nói chuyện như một huấn luyện viên - không nhiều cầu thủ làm được như thế. Vị trí phù hợp nhất cho Guardiola là số bốn, vị trí ở trung tâm của hàng tiền

vệ, bởi từ đó anh ta có thể quan sát toàn bộ thế trận và anh ta sở hữu một cá tính đủ mạnh để có thể thống trị nó. Anh ta trẻ hơn Amor và Nadal, nhưng anh ta là đội trưởng của tôi. Trong một buổi họp khi tôi thông báo cho Guardiola rằng tôi đã chọn anh làm đội trưởng, anh ta nói rằng, 'Ở FCB, mọi chuyện không diễn ra theo cách ấy, ở đây thường thì cầu thủ lớn tuổi nhất trong đội cũng chính là đội trưởng.' Nhưng tôi vẫn quả quyết, 'Không, cậu là người duy nhất tôi có thể nói chuyện một cách bằng vai phải lứa, cậu chính là đội trưởng của tôi.' Cậu ta thường bảo những cầu thủ khác như Figo nên đứng ở đâu: phía trước cậu ta, ở hai cánh, nói chung là ở đâu mà cậu ta có thể chuyền bóng được. Pep là một chàng trai rất am tường chiến thuật và cũng là một người tốt, và bởi thế, cậu ta có thể thuyết phục được những đồng đội của mình."

Khi mối quan hệ giữa người đội trưởng của Barcelona và huấn luyện viên của anh phát triển hơn, vị thế của Pep cũng được nâng lên và anh không chỉ là người truyền đạt những chỉ đạo của van Gaal tới các cầu thủ khác ở trên sân. Hơn thế, anh còn thường xuyên gợi ý những cách tiếp cận khác mà anh cho là có lợi nhất cho đội bóng.

Van Gaal đưa ra một ví dụ về cách hai người phối hợp để cố gắng tìm ra một giải pháp: "Pep lúc nào cũng khiêm tốn. Đúng là khi chúng tôi nói chuyện, cậu ta vẫn thường gợi ý các ý tưởng, nhưng lúc nào cũng theo cách khiêm nhường. Để ví dụ, tôi sẽ kể cho anh nghe chuyện đã xảy ra với Stoichkov. Hristo không muốn tuân theo những luật lệ của tôi. Kỷ luật là sống còn, rất quan trọng. Nếu không có kỷ luật ngoài sân, cũng sẽ không có kỷ luật trong sân. Tôi luôn luôn phải nói thẳng với cầu thủ người Bulgaria trước mặt các cầu thủ khác, rằng: 'Anh không nghe lời, tôi không thể giữ anh trong đội.' Tôi thậm chí còn buộc anh ta phải xuống tập với đội dự bị. Nhưng các cầu thủ cho rằng đó không phải là một ý hay, vì thế Guardiola, lúc đó đã là đội trưởng rồi, nói với tôi rằng tôi nên cho anh ta thêm một cơ hội. Tôi nói với cậu ta, 'Vậy được thôi, tôi không có vấn đề gì, đội bóng vẫn là quan trọng nhất. Nhưng anh ta không được phép phạm luật thêm lần nào nữa.' Thế là Hristo được trở lại tập luyện với đội Một, nhưng chẳng mấy chốc anh ta lại gây chuyện và tôi buộc phải chỉnh anh ta một lần nữa. Pep tới gặp tôi và nói, 'Lần này Ngài cứ làm thôi, chúng ta đã cho anh ta một cơ hội nhưng anh ta không biết nắm lấy nó.' Cậu ta biết Stoichkov quan trọng thế nào với đội bóng nhưng cũng biết rằng ở đâu cũng phải có những luật lệ, những giới hạn. Rằng đội bóng luôn phải là trên hết."

Yêu cầu đó - đặt quyền lợi đội bóng lên trên mọi cá nhân - là điều mà Pep sẽ được trực tiếp trải nghiệm, khi mà trong nhiệm kỳ thứ hai làm huấn luyện viên FC Barcelona, mùa giải 1999-2000, van Gaal đã đẩy Pep tiến sát hơn tới đoạn kết của sự nghiệp cầu thủ và buộc anh phải chuyển dần sang giai đoạn tiếp theo của hành trình, từ cầu thủ trở thành một huấn luyện viên. "Nhân tiện, tôi chính là người đã đẩy Guardiola ra khỏi đội để lấy chỗ cho Xavi", van Gaal kể lại. "Tôi nghĩ là Pep hiểu. Các cầu thủ phải hiểu rằng huấn luyện viên thay đổi nhân sự không chỉ vì tài năng mà còn vì tương lai. Ta phải nghĩ tới sự phát triển và nếu ta nhìn thấy một cầu thủ xuống phong độ trong khi một cầu thủ khác đang tiến bộ, ta phải hành động nhanh chóng. Thực ra không dễ để một cầu thủ có thể hiểu được điều này, sâu thẳm trong lòng có lẽ Guardiola không thể. Nhưng cuối cùng thì câu lạc bộ đã được hưởng lợi từ điều đó. Guardiola đã có những bước tiến lớn - cậu ta ra đi với tư cách một cầu thủ và rồi trở lại với tư cách một huấn luyện viên. Mọi sự đều vận động trong một vòng tròn khép kín. Văn hóa của một câu lạc bộ, của mọi câu lạc bộ, là thứ mang tính sống còn; các cầu thủ cần phải được dạy về nhu cầu phải bảo tồn nó. Lúc này đây, các bạn đang có những cầu thủ trụ cột - Xavi, Iniesta, Puyol - cố gắng áp dụng những bài học về khả năng lãnh đạo mà họ học được từ Pep dưới tư cách một cầu thủ và một thủ lĩnh."

Di sản của van Gaal ở FC Barcelona có lẽ là một trong những yếu tố gây hiểu lầm nhiều nhất trong lịch sử câu lạc bộ, chủ yếu do hậu quả của mối quan hệ không êm đẹp giữa ông với giới truyền thông địa phương. Họ đã dựng lên và nhồi nhét vào đầu công chúng những ký ức theo cách mà họ mong muốn, dần dần biến nhận định thành thực tế, nhất là với các thế hệ tương lai. Ví dụ, truyền thông Catalonia thường đứng về phía các cầu thủ tài năng nhưng đầy rắc rối như Stoichkov và Rivaldo, cùng lúc đó lại vẽ nên chân dung van Gaal như là một kẻ lạnh lùng, hà khắc, người không thể nào hiểu được giá trị của FC Barcelona cả với tư cách một câu lạc bộ cũng như một thể chế quốc gia. Nhưng thực tế hoàn toàn không phải như thế. Đúng, Johan Cruyff chính là người đã vẽ nên bản đồ án về truyền thống chơi bóng của câu lạc bộ. Nhưng van Gaal mới là người xứng đáng nhận được nhiều sự ngợi khen vì đã từ những nền tảng đó xây dựng và phát triển những phương pháp luận, những hệ thống đã trở thành bệ phóng cho những thành công hiện tại của Barcelona. Điều mà van Gaal có thể không nhận ra là ảnh hưởng của những bài giảng của ông đối với Pep, người mà như chúng ta thấy, xem ông là một yếu tố then chốt trong những thành công gần đây của đội bóng. "Tôi không biết ông ấy có phải là huấn luyện viên xuất sắc nhất trên thế giới như ông ấy

vẫn thường nói hay không", Guardiola nói, "nhưng chắc chắn ông ấy là một trong những người giỏi nhất. Tôi học được rất nhiều từ ông ấy. Tuy nhiên, tôi vẫn muốn hỏi ông ấy, rằng nếu được làm lại tất cả một lần nữa, ông ấy có tiếp tục làm những gì mà ông ấy đã làm hay không?"

Dẫu vậy, quãng thời gian dưới quyền van Gaal của Pep không hề thiếu những vấn đề. Việc anh phải nghỉ dài ngày vì chấn thương đã dẫn tới những cuộc thương thảo hợp đồng mới không mấy dễ chịu mà vì chúng, Pep càng ngày càng rời xa ban lãnh đạo đội bóng, và cũng nhờ chúng mà anh có được những trải nghiệm cay đắng về sự tàn nhẫn và khắc nghiệt của thế giới bóng đá với những người kiếm sống từ nó.

Cũng trong giai đoạn mà Pep phải ngồi ngoài vì chấn thương đó, Chủ tịch câu lạc bộ, Josep Lluís Nuñez, đã gần như tra khảo một trong những bác sĩ về tình hình sức khỏe của anh. Khi nhận được một bản báo cáo tích cực, Nuñez vẫn gặng hỏi: "Được rồi, nhưng đầu của anh ta thì sao? Có làm sao không? Anh ta không thấy có vấn đề gì trong đầu à?"

Pep phát hiện ra rằng chủ tịch đã nghi ngờ anh, nhưng, tệ hơn nữa, trên những đường phố của Barcelona lúc đó lan truyền một tin đồn độc địa rằng những chấn thương "bí ẩn" của Guardiola thực chất có liên quan tới việc anh đã nhiễm virus HIV. Pep lờ mờ đoán ra nơi khởi phát của những tin đồn kinh khủng đó: chúng không tới từ các thành viên trong đội, các đồng nghiệp hay thậm chí cả các phóng viên, và cũng chẳng phải từ cổ động viên của đối thủ. Tất nhiên là anh không dám đưa ra kết luận nào cả, nhưng có một sự thật là ban lãnh đạo đội bóng đã không làm gì để dập tắt những tin đồn và bảo vệ người đội trưởng của họ.

Với Pep, rất khó để tận hưởng niềm vui chơi bóng ở một câu lạc bộ khi không nhận được sự ủng hộ và tôn trọng từ ban lãnh đạo. Bầu không khí xung quanh đội bóng ngày càng trở nên nặng nề và cảm xúc của Pep lại càng tồi tệ hơn sau khi người bạn thân, người đồng đội Luís Figo khiến cho cả thế giới rung động với việc chuyển sang khoác áo Real Madrid. Đó là một triệu chứng khác của những rạn nứt và chia rẽ giữa chủ tịch và ban lãnh đạo câu lạc bộ, giữa phòng thay đồ và các cổ động viên. Câu lạc bộ từ chỗ là thánh địa của bóng đá trong giai đoạn đỉnh cao với những thành công của Dream Team đã bị biến thành một mảnh đất cằn nơi tâm lý bi quan và những lời buộc tội lẫn nhau thống trị. Trong ngày Figo trở lại Camp Nou, các cổ động viên đã trút xuống đầu cầu thủ chạy cánh người Bồ Đào Nha một cơn cuồng nộ chưa từng thấy.

Hành động của Figo, đối với họ, là tột cùng của bội bạc và phản trắc, và họ đã biến Camp Nou, nơi cách đây vài tháng Figo còn được tôn vinh như một người hùng, trở thành một lò lửa của sự thù hận. Âm thanh mà các cổ động viên tạo ra khi Figo bước chân lên thảm cỏ của sân Camp Nou trong trang phục màu trắng của Real Madrid được ví với âm thanh của một chiếc máy bay phản lực. Bầu không khí thù địch mà các cổ động viên Barcelona tạo ra có thể đã gửi được tới Figo thông điệp mà họ muốn, nhưng chẳng cải thiện được là bao bầu không khí ủ dột ở một câu lạc bộ vốn đã ngập trong tiêu cực.

Pep cố cách mấy cũng không thể nào chấp nhận nổi nguồn năng lượng thù hận khủng khiếp mà các cổ động viên dồn về phía Figo, cha đỡ đầu của một trong những đứa con của anh. Bầu không khí xung quanh toàn bộ sự việc chỉ càng khiến cho cảm giác bất an trong anh lớn dần lên. Rốt cuộc anh cũng cảm thấy quá đủ và quyết định, khoảng mười hai tháng trước khi hợp đồng của anh hết hạn vào mùa hè năm 2001, rằng đã tới lúc anh phải rời FC Barcelona. “Một khi cậu ấy đã quyết định thì không gì có thể xoay chuyển được”, người đại diện của Pep, Josep María Orobitg, người được Pep yêu cầu không liên hệ với Barcelona để mở các cuộc đàm phán liên quan tới việc gia hạn hợp đồng cho anh, nói. Không cần nói cũng biết đó không phải là một quyết định dễ dàng, nhưng như miêu tả của Pep thì “Tôi đặt lên bàn cân những gì mà tôi sẽ thu được nếu ra đi, và biết rằng chúng nặng hơn những gì mà tôi sẽ có nếu ở lại.”

Pep nói lời chia tay hai tháng trước khi mùa giải kết thúc trong một cuộc họp báo chật kín người và đầy cảm xúc ở Camp Nou. Anh quyết định một mình ngồi trước microphone, bên cạnh không có đại diện của ban lãnh đạo như lệ thường. Chủ tịch của câu lạc bộ ở thời điểm đó, Joan Gaspart, người hiếm khi bỏ lỡ cơ hội xuất hiện trước ống kính, vô tình lại đang bận đi công tác. Pep, bằng giọng nói đứt đoạn vì xúc động, thông báo: “Tôi đến đây khi vẫn mới chỉ là một cậu bé mười ba tuổi, nay tôi đã ba mươi tuổi và là bố trong một gia đình nhỏ. Sự nghiệp của tôi đang trượt qua những kẽ tay, và tôi muốn kết thúc nó ở nước ngoài, sau khi đã trải nghiệm những đất nước khác, những nền văn hóa và những giải đấu khác. Tôi cảm thấy như được giải phóng - bình tâm hơn, thoải mái hơn.”

Vào ngày 24 tháng 6 năm 2001, sau mười một mùa giải với đội Một, Pep Guardiola, đội trưởng của Barca, cầu thủ ưu tú nhất trong lịch sử của đội bóng và là biểu tượng cuối cùng của đội hình Dream Team vẫn còn chơi bóng ở Camp Nou, cất bước khỏi đội

bóng mà anh yêu quý. Anh ra đi sau khi đã chơi 379 trận, ghi chỉ 10 bàn nhưng giành 16 danh hiệu, trong đó có 6 chức vô địch quốc gia, 1 Cúp C1, 2 Siêu cúp châu Âu, 2 Cúp Nhà vua, 4 Siêu cúp Tây Ban Nha và 1 Cúp C2. Ngày ra đi, anh còn hơn cả một cầu thủ vĩ đại: anh chính là biểu tượng cho cá tính Catalonia của đội bóng trong một kỷ nguyên chứng kiến một dòng chảy ồ ạt của các cầu thủ nước ngoài.

Sau trận đấu cuối cùng ở Camp Nou, trận lượt về vòng bán kết Cúp Tây Ban Nha với Celta - mà Barcelona thất bại và bị loại, Pep cố nán lại, chờ cho tới khi tất cả mọi người đã rời khỏi sân vận động. Vợ anh, Cristina, cũng có mặt để động viên anh. Đó là việc mà cô vẫn làm kể từ ngày họ gặp nhau lần đầu tiên, khi anh bước vào cửa hàng của gia đình cô ở Manresa. Một lần shopping bình thường với mục đích mua một chiếc quần jean cuối cùng lại dẫn tới một mối quan hệ rồi sẽ trở thành nguồn sức mạnh và chốn bình yên cho Pep trong những thời khắc khó khăn nhất của sự nghiệp. Những thời khắc như thời khắc này. Cùng với người đại diện Josep María Orobitg, anh từ phòng thay đồ bước xuống đường hầm rồi lại bước lên những bậc thang dẫn tới đường piste của sân Camp Nou. Guardiola đứng đó, trong lần cuối cùng với tư cách một cầu thủ, để nói lời tạm biệt với sân bóng anh lần đầu tiên nhìn thấy khi còn là một cậu bé mười tuổi ngồi ở ngay sau khung thành ở khu khán đài bắc cách đây hai thập kỷ. Anh cố gắng thâu hết vào mình sự yên lặng trên sân vận động trống vắng, nhưng không hề cảm thấy muốn khóc. Cảm xúc chủ đạo của anh lúc đó là sự nhẹ nhõm, khi vừa rũ bỏ được một gánh nặng đáng kể khỏi đôi vai.

Trong phòng ăn của một căn nhà tại ngôi làng ở Italia, Luciano Moggi ngồi ăn trưa giữa một nhóm vệ sĩ.

Buổi trưa, hè 2001

“Lúc Pep rời đi, đó là một quãng thời gian khó khăn”, Charly Rexach nhớ lại. “Người ta gọi anh bằng tất cả những gì mà họ có thể nghĩ ra được, anh cũng phải chịu không ít lời chỉ trích cay nghiệt, và đương nhiên là bị đổ lỗi cho những việc đã xảy ra. Các cầu thủ tự đào tạo bao giờ cũng là nơi để người ta trút hết những bực bội. Pep cảm thấy kiệt quệ, anh đã phải dằn vặt rất nhiều. Anh không phải là kiểu người có thể nhún vai mặc kệ tất cả. Và bởi bị quá tải, nên khi quyết định ra đi, anh cảm thấy như mình vừa được giải phóng.”

Pep mới ba mươi tuổi ở thời điểm anh chơi trận cuối cùng cho câu

lạc bộ và vẫn đang có phong độ tốt, nên việc người ta kỳ vọng anh sẽ chuyển tới một trong những câu lạc bộ hàng đầu ở châu Âu là điều đương nhiên. Những lời đề nghị bắt đầu đổ về. Inter, AC Milan, Roma, Lazio, gần như tất cả các đại gia của bóng đá Italia lúc đó đều muốn có anh. Paris Saint-Germain và một vài đội bóng Hy Lạp cũng bày tỏ sự quan tâm. Ở Anh, việc Pep thành người tự do đã đánh động Tottenham, Liverpool, Arsenal, Manchester United, Wigan, West Ham và Fulham. Nhưng Pep chỉ muốn chơi cho đội bóng đã luôn choán lấy tâm trí anh từ lúc anh còn là một cậu bé chơi bóng ở quảng trường làng. Anh muốn ký hợp đồng với Juventus, như Platini, thần tượng trong tấm poster treo trên tường phòng ngủ của anh ở Santpedor.

Theo Jaume Collell trong cuốn tiểu sử tuyệt vời về Guardiola, những cuộc thương thảo giữa Pep và Juventus diễn ra như trong kịch bản phim mafia. Câu chuyện bắt đầu với một cuộc gọi tới người đại diện của Pep, Josep María Orobitg, thông báo rằng có một người từ Juventus muốn sắp xếp một cuộc gặp gỡ bí mật với ông. Sau đó, một chiếc xe được cử tới để đón Orobitg ở Barcelona và đưa ông qua một loạt những con đường nhỏ để tới Turin. Không ai trên xe nói bất kỳ điều gì cho tới khi chiếc xe cuối cùng cũng dừng lại trước một nhà nghỉ rẻ tiền ở một địa điểm hẻo lánh. "Orobitg bước lên tầng và nhìn thấy Luciano Moggi, Tổng giám đốc của Juventus", Collell viết. "Ông ta đang ngồi ở một chiếc bàn tròn, xung quanh là những vệ sĩ đầu cạo trọc và đeo kính đen, đúng kiểu hay thấy trong phim. Một bà giúp việc mập mạp tiếp pasta không ngơi tay nhưng cũng hầu như chẳng nói gì. Đột nhiên, tất cả vệ sĩ đồng loạt rời đi. Chỉ còn lại hai người với nhau, Moggi và Orobitg đạt được thỏa thuận chỉ trong vòng chưa đầy ba phút." Orobitg nói thực ra cuộc thảo luận kéo dài bốn mươi lăm phút, nhưng ông đồng ý với cách Collell mô tả về khung cảnh lúc đó. Vấn đề là hai bên chưa ký kết với nhau một văn bản nào cả.

Manchester United cũng đã để ý tới Pep từ lúc anh còn khoác áo Barcelona, nhưng phải tới lúc đó người đại diện của anh mới có thể lắng nghe những gì họ muốn nói, bởi vì Pep không cho phép ông thương thảo với bất kỳ câu lạc bộ nào khác trong khi anh vẫn còn là cầu thủ của Barcelona. Sir Alex Ferguson gây rất nhiều áp lực với người đại diện, bởi vì lúc đó ông đang lên kế hoạch cho mùa giải mới và xem Pep như là một cầu thủ trụ cột trong những kế hoạch của mình. Ferguson thậm chí còn gửi tới Orobitg một tối hậu thư: Ông muốn có một cuộc gặp gỡ trực tiếp theo kiểu mặt đối mặt với tiền vệ của Barcelona. Guardiola tỏ ra lưỡng lự và cuối cùng anh từ chối Sir Alex Ferguson. Chuyện đến đó là khép lại. Ferguson rất giận dữ nhưng Pep chẳng có gì phải hối tiếc. "Có lẽ

tôi đã chọn sai thời điểm", Sir Alex sau này nói vậy.

Trong cuộc họp báo trước trận chung kết Champions League 2011 ở Wembley, khi Pep nói rằng Ferguson đã làm đúng khi không ký hợp đồng với mình, anh đã cố lờ đi không nhắc tới lý do thực sự khiến vụ chuyển nhượng thất bại. Sau sáu hay bảy tháng thương lượng, sau nhiều cuộc gặp giữa con trai của Ferguson đồng thời là một người đại diện - Francis Martin - với Pep và người đại diện của anh, và sau khi Pep đã từ chối những ưu đãi khổng lồ về tài chính, Manchester United quyết định dừng lại. Thay vào vị trí của Pep, họ mua về Juan Sebastián Verón, ngoài ra còn mua thêm Ruud van Nistelrooy và Laurent Blanc. Mùa giải Premier League năm đó, Man United chỉ về đích ở vị trí thứ ba.

Inter, Arsenal, Liverpool và Tottenham cũng cố gắng thuyết phục Pep về với mình trong các cuộc thương thảo. Inter là đội tỏ ra nhiệt tình nhất, nhưng Juventus vẫn là đích đến ưu tiên đối với Pep. Thế nhưng, ba tháng sau chuyến đi tới Turin nói trên, dù giữa Chủ tịch Juve, Umberto Agnelli, Moggi và những người đại diện của Pep vẫn duy trì mối liên hệ thường xuyên, một điều lạ lùng đã xảy ra: đội bóng Italia nói rằng cuộc gặp bí mật đó - bao gồm cả pasta, các vệ sĩ và chuyến đi từ Barcelona - chưa từng diễn ra và giữa các bên chưa từng có bất kỳ thỏa thuận nào.

Cách giải thích hợp lý nhất cho cú quay đầu của Juve là Moggi vừa sa thải huấn luyện viên Carlo Ancelotti, người thông qua ý tưởng chiêu mộ Pep, và thay thế ông bằng Marcello Lippi. Juventus vừa bán Zinedine Zidane cho Real Madrid và đột nhiên họ thay đổi chiến lược: với số tiền 76 triệu euro thu về từ phí chuyển nhượng Zidane - khoản phí kỷ lục ở thời điểm đó - đội bóng Italia quyết định sẽ xây dựng một đội bóng trẻ trung hơn, bằng cách đưa về Pavel Nedved, Lilian Thuram, Marcelo Salas và Gianluigi Buffon.

Khi mùa hè qua đi, bất ngờ nổi lên những cơ hội và lựa chọn từ những nơi ít ai ngờ. Real Madrid thậm chí còn tìm gặp anh ở Paris. "Các ông điên rồi à!?" Guardiola trả lời trong một cuộc nói chuyện chỉ kéo dài có hai phút.

Thời hạn đăng ký cầu thủ cho Champions League đã hết khiến cho Pep càng gặp nhiều khó khăn trong việc tìm kiếm cơ hội gia nhập một trong những đội bóng hàng đầu. Anh thậm chí còn suýt ký hợp đồng với Arsenal vào ngày cuối của kỳ chuyển nhượng mùa hè, nhưng vì vụ chuyển nhượng Patrick Vieira sang Real Madrid đổ vỡ, bản hợp đồng đưa Guardiola tới bắc London cũng không còn hiệu lực.

Đó là một quãng thời gian khó khăn với Pep, nhất là khi báo chí Catalonia, theo yêu cầu của một số kẻ thù của anh đã đăng tải những thông tin bịa đặt, rằng không có đội bóng nào muốn có Pep, với mục đích giúp cho Barcelona tránh khỏi bị chỉ trích vì đã để mất một cầu thủ giỏi.

Khi cơ hội được chơi bóng ở Champions League đã không còn, Pep quyết định chấp nhận lời đề nghị từ đội bóng Serie A - Brescia. Huấn luyện viên của đội, Carlo Mazzone, nói thẳng với Pep ngay khi anh vừa tới rằng anh có mặt ở đó chẳng qua là vì ông chủ tịch, chứ bản thân ông ta thì không muốn có anh. Guardiola chấp nhận thực tế đó, và quyết tâm sẽ chứng minh giá trị của mình thông qua những gì anh làm trên sân cỏ. Anh ký hợp đồng vào ngày 26 tháng 9 năm 2001, khi mùa giải đã khởi tranh, nhưng phải tới ngày 14 tháng 10 anh mới có trận ra mắt, trong màu áo Chievo Verona.

Chỉ trong vòng một tháng rưỡi sau ngày Pep gia nhập Brescia, huấn luyện viên và cũng là bạn của Pep, Juanma Lillo nhớ lại, "Đội bóng Italia đã chơi theo cách của Pep, thay vì theo cách của huấn luyện viên trưởng, nhưng Mazzone đủ khôn ngoan để không phản đối những ý tưởng mà Pep mang tới cho đội bóng. Một ngày, Pep yêu cầu cung cấp video về đối thủ tiếp theo để các cầu thủ và ban huấn luyện có thể phân tích. Đó là điều chưa từng xảy ra trong lịch sử câu lạc bộ này." Thực tế là, thay vì xem việc chuyển tới Brescia như là một bước lùi trong sự nghiệp, Pep lại xem đó là một cơ hội để được trải nghiệm một phong cách bóng đá mới đồng thời cũng là cơ hội để anh có thể làm giàu cho kiến thức chiến thuật của mình. Ở thời điểm đó, anh đã quyết định rằng anh muốn tiếp tục làm công việc liên quan tới bóng đá ngay cả khi đã kết thúc sự nghiệp thi đấu. Bóng đá là đam mê, là nỗi ám ảnh, là điều mà anh biết rõ nhất, trong khi Serie A lại được xem là giải đấu tiến bộ nhất trong những chiến thuật phòng ngự kể từ thời Sacchi. Đội Milan của ông trong những năm 1980 được cho là đã đặt ra những chuẩn mực liên quan tới cường độ vận động và chiến lược phòng ngự trong suốt hai thập kỷ - và Pep quyết tâm học hỏi được nhiều nhất có thể trong thời gian anh ở Italia.

Sân tập của Brescia.

Một buổi sáng lạnh giá, tháng 11 năm 2001

Thời gian dưỡng thương dằng dặc, cuộc chia tay với Barcelona hay những thất bại trên sân cỏ bỗng trở thành chẳng là gì cả nếu so với cú sốc tâm lý mà Pep phải chịu sau khi thất bại trong một bài

kiểm tra doping lúc còn ở Brescia; đầu tiên là sau trận đấu với Piacenza vào ngày 21 tháng 10 năm 2001, và tiếp đến là sau trận đấu với Lazio vào ngày 4 tháng 1 - chỉ hai tuần sau đó. Nhà chức trách tiếp tục gửi thêm những mẫu khác tới một phòng thí nghiệm ở Rome để phân tích sâu hơn. Và kết quả ủng hộ cáo buộc rằng Pep đã sử dụng nandrolone, một dạng steroid đồng hóa được cho là có tác dụng cải thiện sức mạnh và sức bền của người sử dụng và có những đặc tính tương tự của testosterone.

Guardiola nhận tin anh dương tính với chất cấm trong lúc đang tập đá phạt vào cuối một buổi tập. "Tôi nhìn thấy Carletto Mazzone nói chuyện gì đó với bác sĩ của đội. Khoảnh khắc ấy, cuộc nói chuyện ấy, đã thay đổi cuộc đời tôi, nhưng phải sau đó tôi mới biết điều đó", Pep kể lại. "Họ cùng tiến tới chỗ tôi và thông báo thông tin mà họ vừa nhận được. Khi tôi trở lại phòng thay đồ, nhìn vào danh sách các cuộc gọi nhỡ trong điện thoại, tôi biết rằng cả thế giới đã bắt đầu đánh giá tôi."

Cũng trong ngày hôm đó, Pep gọi cho Manel Estiarte, người từng được gọi là Maradona trong môn bóng nước (water polo), nhà cựu vô địch Olympic từng có thời gian thi đấu ở Italia, và là một người bạn rất thân của Pep. "Cậu có biết luật sư nào không? Tớ sắp có việc phải nhờ tới", anh hỏi Manel. Ngày hôm sau, Manel tìm gặp Pep. Anh đã nghĩ rằng ông bạn của mình chắc là suy sụp và cần được vỗ về lắm, và anh cũng đã chuẩn bị sẵn mấy lời an ủi, nhưng khi tới nơi, trước mặt anh là một Pep như bình thường: rắn rỏi, đầy suy tư, ám ảnh. Guardiola đã thức trắng cả đêm trước đó, cố gắng nghiên cứu tất cả những sự kiện tương tự tình huống mà anh vừa bị vướng vào, ngốn ngấu những tài liệu luật có liên quan và nghiền ngẫm mọi tiền lệ. Thay vì buông xuôi và chấp nhận số phận, Pep dồn hết tâm trí để tìm kiếm một giải pháp. Anh quyết tâm chiến đấu tới cùng, và sẽ không phó mặc hết mọi việc cho luật sư. Pep xem đây là việc cá nhân, nên anh quyết tâm kiểm soát vận mệnh của mình thay vì trao nó vào tay những người khác.

Nhưng bất chấp quyết tâm chiến đấu chống lại định mệnh của Pep, vẫn luôn có những thời điểm lòng quyết tâm của anh bị thử thách, và những lúc như thế, anh luôn có Manel Estiarte ở bên để hỗ trợ và giữ cho anh không chìm vào tuyệt vọng. Chính Pep đã kể lại chuyện này khi viết lời dẫn cho cuốn tự truyện All My Brothers của nhà cựu vô địch bóng nước: "Trong suốt bảy năm trời, lúc nào tớ cũng tin rằng mình chưa bao giờ làm điều gì sai. Ngay từ ngày đầu tiên, bất cứ khi nào có ai đó chỉ vào tớ và nói rằng 'Guardiola là một kẻ xấu', cậu sẽ luôn đến bên tớ và bảo vệ tớ. Những chuyện như thế, làm sao mà tớ có thể quên được. Chính cậu và vận may

của cậu đã nhấn vào cái nút đó trên teletext để chỉ cho tớ một con đường, để rồi, sau bảy năm, cái người đã chỉ tay về phía tớ sẽ phải nói rằng 'Guardiola không phải là một kẻ xấu', rằng tớ là một người tốt. Đúng thế, nó là định mệnh, tớ có thể chắc chắn về điều đó, nhưng vì cậu luôn tin tưởng nên tớ mới gặp may. Cậu chính là người đã mang vận may tới cho tớ. Vận may mà tớ rất, rất cần. Vận may ấy chính là một món quà, là danh hiệu giá trị nhất mà tớ từng giành được trong sự nghiệp thể thao của mình."

Tới đây, bạn có thể đang thắc mắc, teletext thì liên quan gì tới tất cả những chuyện này? Cái mà Pep Guardiola đang nói tới là cuộc điện thoại mà anh nhận được từ người bạn Estiarte vào một Chủ nhật nọ, nhiều tháng sau khi Ủy ban Olympic Quốc gia Italia thông báo kết quả kiểm tra nandrolone là dương tính. Manel gọi vào lúc Pep còn đang mơ màng trên sofa, anh nói như hét, giọng đầy phấn khích. Estiarte sau đó giải thích rằng trên teletext Italia, anh vô tình xem được một phóng sự về một khám phá mới liên quan tới các trường hợp bị dương tính với nandrolone. Cơ quan Chống Doping Thế giới (WADA) quy định rằng nếu mật độ nandrolone trong mẫu nước tiểu không quá 2 nanogram (một phần tỉ gram) mỗi mililit, như thế là chưa đủ để khẳng định có sự lạm dụng chất này. Bởi vì theo những gì họ vừa phát hiện được, cơ thể con người có thể tự sản xuất ra một lượng nandrolone tương đương 9 nanogram mỗi mililit nước tiểu, là mật độ nandrolone đo được trong mẫu nước tiểu của Pep (trái lại, mật độ này ở chuyên gia chạy nước rút người Canada lên tới 2.000 nanogram mỗi mililit). Khoảnh khắc ấy đến hoàn toàn tình cờ, nhưng lại mang tính quyết định, rồi đây sẽ giúp khép lại một quá trình kiện tụng kéo dài được xem như một bài test với sức mạnh tinh thần của Pep.

"Tôi tin rằng mình sẽ thắng", Pep đã quả quyết như thế không biết bao nhiêu lần. Pep đã phải nhận một án treo giò bốn tháng, nhưng ngay từ khoảnh khắc Ủy ban Olympic Quốc gia Italia ra phán quyết, anh đã phát động một cuộc chiến pháp lý kéo dài cho tới khi anh chứng minh được sự vô tội của mình. Anh chưa bao giờ thừa nhận những cáo buộc, hay bất kỳ án phạt kéo theo nào. Anh thậm chí còn nói rằng, "Hệ thống pháp lý Italia không dám nhìn thẳng vào mắt tôi. Tôi vô tội."

Vào tháng 5 năm 2005, Tòa Brescia tuyên phạt anh 2.000 euro và bảy tháng tù giam. Pep được hưởng án treo do anh không có tiền sự nào, nhưng đối với anh, đấy vẫn là một cú sốc quá kinh khủng. "Các anh có nghĩ rằng tôi cần tới chất cấm mới có thể đá được với Piacenza không?" Pep không ngừng nhắc lại câu hỏi này với

những người anh gặp.

Với Pep, đây là một vấn đề liên quan tới những giá trị nhân bản, sự thật và những lời dối trá. Người ta đang buộc tội anh vì một việc mà anh không làm và anh đã sẵn sàng dốc sạch túi để chiến đấu chứng minh sự vô tội. Thực tế là cánh luật sư có thể khiến anh phải vét tới đồng xu cuối cùng, nhưng điều đó không quan trọng, quan trọng là anh bảo vệ được phẩm giá của mình. Các đồng minh, trong đó có Estiarte, thì sợ rằng Pep đã bị cuốn quá sâu vào vụ việc. Có thể anh là người dễ bị ám ảnh, nhưng họ lo anh sẽ để cho mình rơi vào tình trạng kiệt quệ. "Bỏ đi, dù gì cũng xong rồi, sẽ chẳng ai nhớ tới nó đâu", một người bạn của Pep khuyên anh sau khi có án phạt. "Có tôi, tôi sẽ nhớ, và tôi biết rằng đó là một lời nói dối, đó không phải là sự thật", Pep trả lời. Anh sẽ không bỏ cuộc chừng nào còn chưa chứng minh được sự trong sạch của mình.

Trong cuốn tiểu sử, Collell kể lại một sự việc cho thấy bản chất lố bịch của toàn bộ quy trình xét xử. Vào mùa xuân năm 2005, người đại diện của Guardiola, Josep María Orobitg, xin phép rời khỏi phòng xử án để đi vệ sinh. Một người đàn ông đã theo Orobitg tới tận nhà vệ sinh, chủ động đứng cạnh ông, rồi thì thầm vào tai ông những lời bí ẩn: "Đôi khi phải hi sinh kẻ vô tội để có thể thắng một trận chiến." Người nói ra câu ấy là một nhân vật rất có vai vế.

Cuối cùng, vào ngày 23 tháng 10 năm 2007, Tòa phúc thẩm Brescia tuyên Pep Guardiola vô tội, sau khi các bằng chứng khoa học khẳng định những kết quả kiểm tra được dùng làm cơ sở cho những lời buộc tội trước đó đều thiếu độ tin cậy. Tất cả xuất phát từ khám phá tình cờ của Estiarte trên teletext. "Tôi sẽ đóng gói đống hồ sơ và để chúng vào một cái hộp. Tôi không muốn nói về nó nữa, nhưng nếu một ngày nào đó có ai muốn điều tra vụ này, họ có thể mở cái hộp ấy ra", Pep nói với người bạn thân là phóng viên Ramón Besa.

Cảm xúc chủ đạo tất nhiên là một sự pha trộn giữa nhẹ nhõm và hạnh phúc, nhưng đó chưa phải là tất cả. Guardiola đã phải mang trên mình một gánh nặng lớn, và giờ anh đột nhiên cảm thấy nhẹ bẫng. Trong suốt một thời gian dài, Guardiola mệt mỏi chịu đựng sự săm soi của đám đông, lúc nào bên tai cũng văng vẳng câu hỏi đáng sợ, "Người ta sẽ nói gì?" Sự ngờ vực và hoài nghi đã đeo bám anh như hình với bóng trong suốt thời gian ấy, và giờ anh muốn phủi sạch chúng đi. Sau khi chứng minh được sự vô tội của mình, anh yêu cầu hệ thống pháp luật thừa nhận họ đã phạm sai lầm. Đó là một nhiệm vụ quá khó khăn, và thất bại là điều có thể nhìn

thấy trước. Chẳng ai có thể thoát ra khỏi một vụ xử án trong tình trạng đã hoàn toàn giũ bỏ được tất cả những hoài nghi còn sót lại hay không phải chịu đựng những tổn thương ở một mức độ nào đó. Người ta sẽ nhớ tới lời buộc tội, chứ đâu có nhớ tới phán quyết cuối cùng.

Đúng vậy, Pep đã chứng minh được sự vô tội, và anh đã chiến đấu hết sức mình để có thể làm được điều đó. Cuối cùng, anh cũng tìm lại được sự trong sạch của mình, danh tiếng và phẩm giá của anh được phục hồi, nhưng anh vẫn quyết tâm làm tất cả để đảm bảo không có bất kỳ ai anh biết phải trải qua những thách thức tương tự. Thế nên, theo một cách nào đó, cuộc chiến vẫn tiếp tục.

Ngay khi có thông tin Pep được giải oan, đội trưởng của Barcelona B mà Pep đang dẫn dắt đã tới văn phòng của anh để thay mặt mọi người chúc mừng huấn luyện viên trưởng. Trong khi lắng nghe anh ta nói, Pep nhận ra rằng anh đã, một cách vô thức, tạo dựng được một mối liên hệ bền chặt với các cầu thủ, giăng xung quanh họ một tấm lưới phòng hộ và che chở cho họ như một người cha che chở các con của mình. Tình cảm ấy có lẽ bắt nguồn từ cảm giác cô độc và bị bỏ rơi mà anh phải chịu đựng trong quá trình kiện tụng kéo dài đó.

Liên đoàn Bóng đá Italia cuối cùng cũng chính thức chấp nhận phán quyết của tòa án vào tháng 5 năm 2009, lúc Pep đã bắt đầu tận hưởng những thành công trên cương vị huấn luyện viên trưởng của FC Barcelona. Khi nổ ra, vụ án doping ấy là một câu chuyện trang nhất, nhưng khi khép lại, với lời giải oan dành cho Pep, nó chỉ chiếm một góc rất khiêm tốn ở trang trong.

Sau một mùa giải ở Brescia và giữa lúc vụ kiện tụng vẫn đang diễn ra, vào mùa hè năm 2002, Guardiola ký hợp đồng với Roma. Động cơ đằng sau quyết định ấy của anh không phải là được chơi cho một đội bóng lớn hơn, mà là được làm việc, và học hỏi, từ Fabio Capello, một huấn luyện viên anh rất ngưỡng mộ bất chấp sự khác biệt trong quan điểm về bóng đá. Pep rất háo hức muốn trải nghiệm tính chặt chẽ trong hệ thống phòng ngự của Capello và khám phá những bí mật của ông trong việc tạo ra áp lực lên đối thủ. Dù được ra sân rất ít trong thời gian ở Roma, anh lại học được rất nhiều. “Anh ấy không ra sân nhiều bởi vì thời điểm đó, anh ấy đã ở vào giai đoạn cuối của sự nghiệp”, Capello nói. “Đó là một cầu thủ rất biết cư xử. Anh ấy không bao giờ yêu cầu tôi phải giải thích lý do anh ấy không được ra sân. Anh ấy đã biết triết lý bóng đá của tôi là như thế nào, nhưng anh ấy chậm, lại gặp một số vấn đề liên quan tới thể lực. Bù lại, anh ấy là một người tư duy nhanh, luôn

biết mình cần phải làm gì trước khi bóng tới và cũng rất thông minh trong việc chọn vị trí. Và anh ấy là một thủ lĩnh."

Không được ra sân nhiều ở Rome, cuối cùng, vào tháng 1 năm 2003, Guardiola quyết định trở lại Brescia, nơi anh có cơ hội làm đồng đội của Roberto Baggio và Luca Toni.

Khi hợp đồng với Brescia chuẩn bị đáo hạn cũng trong năm đó, Pep nhận được một cuộc gọi từ Paul Jewell, lúc ấy là huấn luyện viên của Wigan. "Anh ấy luôn là một trong những cầu thủ mà tôi thích nhất", Jewell nói. "Tôi lấy được số của anh ấy từ tay đại diện người Anh của anh ấy. Tôi gọi và để lại một lời nhắn, 'Chào Pep, Paul đấy', đại loại như thế. Khoảng mười phút sau, anh ấy gọi lại. Anh ấy đã biết hết về chúng tôi. Anh ấy đã xem chúng tôi trên ti vi và tỏ ra ấn tượng với những pha phối hợp bóng ngắn ở hàng tiền vệ của chúng tôi. Anh ấy cũng biết [Jimmy] Bullard và [Graham] Kavanagh. Lúc đó anh ấy nhận lương 10.000 Bảng mỗi tuần. Rồi anh ấy nhận được một lời đề nghị điên rồ từ Qatar. Lẽ ra anh ấy đã có cơ hội chơi bóng cho đại gia Wigan, thế rồi cuối cùng lại phải nhận một công việc tầm phào ở Barcelona."

Cũng ở thời điểm đó, ngay trước khi chuyển tới đội bóng Qatar Al-Ahli, Pep nhận được lời đề nghị hợp tác từ Lluis Bassat, một ứng viên trong cuộc bầu cử chủ tịch FC Barcelona diễn ra vào năm 2003, người nhận được sự hậu thuẫn từ một số người Catalonia. Bassat tiếp cận Guardiola và mời anh về làm giám đốc kỹ thuật trong dự án của ông. Pep đồng ý, nhưng với một điều kiện là ban vận động tranh cử của Bassat sẽ không hứa hẹn mua những cầu thủ ngôi sao để giành phiếu như thông lệ ở Tây Ban Nha; thay vào đó, Pep muốn "bán" cho các cổ động viên một tầm nhìn về đội bóng.

Ronaldinho được giới thiệu tới Bassat và Guardiola như là một bản hợp đồng tiềm năng, nhưng Pep muốn dành sự tập trung cho một dự án bóng đá mà trong đó, vị trí huấn luyện viên trưởng sẽ thuộc về Ronald Koeman, người đồng đội trong đội hình Dream Team, hoặc Juanma Lillo, trong trường hợp Ajax không chịu để vị huấn luyện viên người Hà Lan của họ ra đi.

Dù chủ đề chuyển nhượng chưa bao giờ được công khai, Pep đã lên sẵn trong đầu kế hoạch xây dựng một đội bóng có sự xuất hiện của Iván Córdoba, trung vệ người Colombia đang khoác áo Inter Milan; Cristian Chivu, hậu vệ đội trưởng của Ajax; Emerson, tiền vệ người Brazil của Roma; và Harry Kewell, cầu thủ chạy cánh người Australia của Liverpool.

Cuối cùng, Joan Laporta đã giành chiến thắng trong cuộc bầu cử, nhờ sự hậu thuẫn của Johan Cruyff và lời hứa đưa David Beckham tới Camp Nou. Cuối cùng thì cái tên Beckham được nêu lên chỉ là một xảo thuật marketing không hơn không kém, nhưng chính nó đã giúp Laporta thành công. Trang web của Manchester United buộc phải thông báo Ủy ban Tranh cử của Laporta đã đưa ra một lời đề nghị cho Beckham sau khi thông tin bị rò rỉ. Người đạo diễn vụ rò rỉ ấy là tay đại diện cầu thủ Pini Zahavi, người đã yêu cầu Barcelona cam kết phải mua một trong các cầu thủ mà ông ta đại diện, thủ môn Rustü Recber, điều đã thành sự thật một tháng sau đó.

Thời điểm chiến dịch tranh cử của Bassat đã chắc chắn thất bại, Pep nói với ông ta, "Tôi biết rằng chúng ta tiếp cận mọi việc theo một cách khác, nhưng... nếu có cơ hội, chúng ta sẽ vẫn làm như thế, đúng không?"

Quyết định sát cánh với Bassat rồi sẽ trở lại ám ảnh Pep, bởi vì có những người, Laporta là một trong số đó, không thể nào có thể tha thứ cho anh vì đã "phản bội" Cruyff, người thầy của anh, khi hợp tác với đối thủ.

Sau chiến dịch tranh cử thất bại, Pep quyết định tới chơi bóng ở Qatar, bước đi duy nhất trong sự nghiệp của anh bị thôi thúc bởi tiền bạc: anh sẽ kiếm được 4 triệu USD từ bản hợp đồng hai năm với đội bóng mới. Năm 2004, phóng viên Gabriele Marcotti sang tận Qatar để phỏng vấn Pep, chờ đón ông ở đó là một cầu thủ đang trong giai đoạn hoàng hôn của sự nghiệp, buồn, nhưng không cay đắng. "Tôi nghĩ rằng những cầu thủ như tôi đã tuyệt chủng hết bởi vì bóng đá đã trở nên giàu chất chiến thuật và thể lực hơn. Thời gian để nghĩ ít hơn hẳn. Ở hầu hết các câu lạc bộ, mỗi cầu thủ đều được giao những vai trò cụ thể và khả năng sáng tạo của họ chỉ có thể được thể hiện bên trong những phạm vi đó", Pep nói với Marcotti.

Anh lúc ấy mới 33 tuổi.

Bóng đá đã thay đổi, thể hiện rõ qua bức tranh bóng đá châu Âu ở thời điểm đó với sự thống trị của một Milan mạnh mẽ, một Juventus giàu thể lực, với việc trận chung kết Champions League diễn ra giữa Porto và Monaco, sự xuất hiện của Mourinho ở Chelsea và đi cùng anh là niềm tin các tiền vệ phải là những vận động viên điền kinh. Pep đã đúng, "tốc độ và sức mạnh" chính là triết lý bóng đá chủ lưu ở thời điểm đó, nhưng rất nhanh thôi, nó sẽ bị thách thức, đầu tiên là bởi Barcelona của Rijkaard, và sau đó

là bởi chính Guardiola.

Sau 18 trận cho Al-Ahli và sau khi đã dành phần lớn thời gian nằm dài bên bể bơi trong khu liên hiệp nơi anh sống cùng Gabriel Batistuta, Fernando Hierro và Claudio Caniggia, cũng như sau khi đã hỏi cựu tiền vệ cánh của Santos nhưng giờ là huấn luyện viên Pepe Macia hàng trăm lần về đội tuyển Brazil của Pelé, Pep tới thử việc ở Man City, nơi anh có mười ngày để thể hiện mình dưới sự quan sát của Stuart Pearce vào năm 2005.

Cuối cùng Pep đã từ chối đề nghị ký hợp đồng sáu tháng của đội bóng Manchester, bởi vì anh muốn nhận được một hợp đồng dài hơi hơn. Vào tháng 12 năm 2005, anh ký hợp đồng với đội bóng Mexico Dorados de Sinaloa, nơi anh có cơ hội được dẫn dắt bởi người bạn Juanma Lillo. Ở đó, anh được học về một thứ bóng đá hoàn toàn mới, đồng thời có cơ hội tìm hiểu sâu hơn về những khía cạnh khác của môn thể thao vua, đặc biệt là về quản trị, chuẩn bị thể lực và dinh dưỡng. Pep và Lillo thường xuyên có những buổi thảo luận thâu đêm về chiến thuật, về huấn luyện và kỹ thuật. Đó là những buổi học làm huấn luyện viên đầu tiên của anh.

Trong một căn hộ ở Culiacán, tây bắc Mexico.

Đêm muộn, năm 2005

Sau bữa tối có thêm chút rượu vang, Pep và Lillo sẽ thức cho tới gần sáng để cùng nhau thảo luận về bóng đá, ngay cả khi đội có buổi tập trong ngày hôm ấy. Đôi khi Pep lo ngại rằng anh có thể khiến bạn mình chán đến phát khóc với những cuộc nói chuyện một chiều về bóng đá, bóng đá và chỉ bóng đá của mình. Nhưng riêng với Lillo, anh không cần phải lo lắng về điều đó. Lillo lúc nào cũng sẵn sàng cùng Pep mổ xẻ những chi tiết trong các trận đấu qua điện thoại, và thường xuyên tới thăm nhà Pep khi anh còn chơi bóng ở Serie A. Pep không nói chuyện bóng đá với ai khác nhiều như với Lillo, người cùng với Johan Cruyff đã có những ảnh hưởng lớn lao lên sự phát triển trên tư cách một huấn luyện viên của anh.

Trước đây, Pep thường cảm thấy bối rối khi bàn về một số chủ đề nhất định, như những khái niệm phòng ngự hay các phương pháp tập luyện cụ thể. Mỗi khi cần câu trả lời, anh đều tìm tới Lillo, vào bất kỳ thời gian nào trong ngày: “Anh sẽ giải quyết những tình huống kiểu này như thế nào?” “Nếu tôi làm thế này thì điều gì sẽ xảy ra?” Theo Pep, Lillo là một trong những huấn luyện viên

thông minh nhất trên thế giới và là người xuất sắc nhất trong lĩnh vực phát triển một tầm nhìn bóng đá, bất chấp thực tế là thế giới thể thao đỉnh cao không mấy ưu ái ông.

Chuyến phiêu lưu Mexico của Guardiola kết thúc vào tháng 5 năm 2006 khi anh trở lại Tây Ban Nha, chính xác hơn là Madrid, để hoàn thành một khóa học huấn luyện, và tới tháng 7 năm đó, anh đã có thể tự gọi mình là một huấn luyện viên bóng đá có bằng cấp. Và rồi, vào ngày 15 tháng 11 năm 2006, Guardiola xác nhận trong một cuộc trả lời phỏng vấn Đài Phát thanh RAC1 ở Barcelona rằng anh đã chính thức ngừng thi đấu bóng đá chuyên nghiệp. Lúc ấy, anh ba mươi lăm tuổi.

Không giống như nhiều cựu cầu thủ khác, Pep không có ý định chuyển thẳng sang vai trò huấn luyện viên đội Một ở một đội bóng lớn, vì, như anh nói ở thời điểm ấy, anh cảm thấy vẫn còn rất nhiều thứ phải học. “Trên tư cách cầu thủ, cuộc chơi đã dừng lại”, Pep nói, “nhưng sớm hay muộn gì thì tôi cũng sẽ trở lại trong tư cách huấn luyện viên. Tôi sẵn sàng huấn luyện ở mọi cấp độ, chỉ cần có ai đó mở cửa và trao cho tôi một cơ hội là được. Lúc này tôi muốn được làm việc với các đội trẻ, với lũ nhóc, bởi vì tôi không có ý định tỏ vẻ là mình đã sẵn sàng làm việc ở những trình độ cao hơn. Ta cần phải tôn trọng thực tế rằng đây là một quá trình, một đường cong học tập. Những bước đi đầu tiên là rất quan trọng, và một khi anh đã cất bước, sẽ chẳng có cơ hội thứ hai cho anh.”

Trong cuộc chia tay đầy cảm xúc trước công chúng đó, anh dành thời gian tri ân bóng đá vì những gì nó đã mang lại cho anh. “Thể thao với tôi là một công cụ học tập quan trọng; tôi học được cách chấp nhận thất bại, cách đứng dậy mỗi khi phạm sai lầm. Nó đã dạy cho tôi biết rằng đồng đội của tôi có thể giỏi hơn tôi. Dạy tôi chấp nhận thực tế huấn luyện viên của tôi có thể nói với tôi rằng tôi sẽ không được ra sân vì đã cư xử không đúng mực.”

Dù đã kết thúc sự nghiệp cầu thủ, Pep vẫn muốn tiếp tục học về bóng đá. Những kinh nghiệm có được sau khi tiếp cận với phương pháp của Cruyff, Robson, van Gaal, Mazzone hay Capello với Pep là chưa đủ, nên anh quyết định sẽ sang Argentina một chuyến để mở mang tầm nhìn. Ở đó, anh gặp Ricardo La Volpe (cựu thủ môn vô địch thế giới cùng Argentina và là cựu huấn luyện viên của đội tuyển Mexico), Marcelo Bielsa (vị huấn luyện viên được nhiều người ngưỡng mộ, từng dẫn dắt Argentina, Chile, và sau này là Athletic Bilbao) và ‘El Flano’ César Luis Menotti (huấn luyện viên đã đưa Argentina tới chức vô địch World Cup 1978) và cùng họ có những cuộc đàm đạo kéo dài về bóng đá. Menotti nói sau chuyến

đi của Pep: “Pep không tới đây để hỏi chúng tôi cần phải làm gì và như thế nào. Anh ấy biết hết cả rồi.”

Cùng với bạn mình David Trueba, Guardiola đã lái xe vượt qua quãng đường 309 km từ Buenos Aires tới Rosario để gặp Bielsa. Cuộc gặp gỡ giữa hai người đàn ông bóng đá ấy diễn ra trong charca, hay là villa, của Bielsa, và chỉ kết thúc sau mười một tiếng đồng hồ căng thẳng nhưng đầy giá trị. Họ nói chuyện trong trạng thái tò mò tột độ về đối phương. Họ đã cùng nhau có những cuộc tranh cãi nảy lửa, rồi lại cùng nhau tìm kiếm thông tin trên máy tính, xem xét lại các kỹ thuật, nghiền ngẫm những bản phân tích chi tiết, mô phỏng lại những tình huống trong lối chơi định hướng vị trí, mà trong quá trình đó, có lúc Trueba được giao nhiệm vụ kèm một... chiếc ghế. Họ chia sẻ những nỗi ám ảnh, những đam mê và tình yêu với trái bóng của mình, để rồi sau khi rời căn charca của Bielsa, cả hai đều tuyên bố dành cho nhau sự ngưỡng mộ vĩnh cửu.

Giữa Pep và Bielsa có rất nhiều điểm chung: họ yêu những đội bóng thống trị, là những đội muốn đóng vai chính ở trên sân, xem việc tìm thấy khung thành của đối phương là ưu tiên hàng đầu. Và họ đều không thể chịu đựng được những kẻ tìm cách bao biện sau mỗi thất bại, dù với họ, thua trận là tình trạng dễ gây suy nhược, khiến cho họ xuống tinh thần và cảm thấy bị cô lập, bởi vì họ không thể nào chịu đựng nổi cảm giác xấu hổ đến sau mỗi thất bại - họ cảm thấy mình đã phụ lòng cả tập thể mà họ dẫn dắt. Các đội bóng của Bielsa “có thể chơi tệ hay chơi tốt, nhưng tài năng thì luôn phụ thuộc vào cảm hứng còn nỗ lực thì phụ thuộc vào chính bản thân mỗi cầu thủ; thái độ là thứ chẳng ai có thể điều đình”, “el loco” nói với Guardiola, trước khi bổ sung rằng các đội bóng của ông sẽ chẳng thể giành chiến thắng nếu ông không truyền được cảm xúc của mình tới các cầu thủ. Pep vừa nghe vừa gật đầu lia lịa và không ngừng ghi chú.

Đâu phải tự dưng Pep sử dụng rất nhiều ý tưởng, phương pháp, biểu cảm, và trích cả những câu nói của Bielsa vào hai khoảnh khắc quan trọng nhất trong sự nghiệp huấn luyện viên của mình - buổi ra mắt trong vai trò huấn luyện viên đội Một Barcelona trước báo giới và khi phát biểu trên sân Camp Nou trong trận đấu sân nhà cuối cùng anh dẫn dắt đội bóng. “Các anh có nghĩ rằng tôi sinh ra đã biết hết mọi thứ không?” là câu trả lời của anh khi có người thắc mắc về những sự trùng hợp đó.

Trước khi Pep rời khỏi villa của Bielsa, vị huấn luyện viên người Argentina đặt ra cho anh một câu hỏi đầy thách thức: “Tại sao cậu,

với tư cách là người hiểu quá rõ tất cả những điều tiêu cực vẫn xảy ra trong thế giới bóng đá, bao gồm trong đó sự thiếu thành thật ghê gớm ở một số người, vẫn muốn trở lại và tham gia vào công tác huấn luyện? Cậu thích máu đến thế cơ à?" "Tôi cần thứ máu đó", Pep trả lời không chút do dự.

Vào cuối quãng thời gian ở Argentina, anh cảm thấy mình đã có sự chuẩn bị tốt hơn bao giờ hết; không hẳn là hoàn hảo, vì Pep sẽ không bao giờ cho phép mình được thỏa mãn hoàn toàn, nhưng ít ra thì anh cảm thấy mình đã đủ sẵn sàng để kiểm nghiệm tất cả những gì mà anh đã và vừa học được.

Trên đường trở lại Tây Ban Nha, Pep được liên hệ với một đội bóng khác của Catalonia, Nàstic de Tarragona, đội bóng đang vật lộn ở giải hạng nhất; nếu tới Nàstic, Pep sẽ là trợ lý cho Luis Enrique. Tên của Pep và Luis Enrique đều đã được ban lãnh đạo Nàstic đem ra thảo luận, nhưng cuối cùng cả hai đều bị chê là quá non kinh nghiệm, do chưa từng đảm nhiệm công tác huấn luyện ở bất kỳ đâu, và bởi vậy đã không có đề nghị cụ thể nào được đưa ra. Bù lại, một cơ hội khác xuất hiện: FC Barcelona muốn nói chuyện với Pep về việc đưa anh trở lại để đảm nhiệm một công việc nào đó ở câu lạc bộ mà anh đã chia tay bảy năm trước.

Lễ trao các giải thưởng cấp câu lạc bộ của UEFA.

Monaco, tháng 8 năm 2006

Trong khi Pep Guardiola vẫn đang khám phá bản thân và học hỏi những công cụ mới phục vụ cho sự nghiệp huấn luyện, Barca thân yêu của anh đã trở thành một kiểu "đội bóng quốc dân". Mùa giải 2006-07 bắt đầu bằng một show tôn vinh đội bóng của Frank Rijkaard, một tập thể chỉ trong mấy mùa giải đã giành hai chức vô địch quốc gia và một danh hiệu Champions League sau khi đánh bại Arsenal của Arsène Wenger, Thierry Henry, Robert Pires và Cesc Fàbregas ở Paris. Thực tế, có rất nhiều người dự cảm rằng tập thể ấy đang trên đường trở thành đội bóng vĩ đại nhất trong lịch sử câu lạc bộ. Tại lễ trao các giải thưởng cấp câu lạc bộ của UEFA, diễn ra trong đêm trước trận Siêu Cúp châu Âu, Barcelona đã thâu tóm mọi danh hiệu cao quý nhất: đội trưởng Carles Puyol giành giải hậu vệ xuất sắc nhất, Deco giải tiền vệ xuất sắc nhất, Samuel Eto'o giải tiền đạo xuất sắc nhất và Ronaldinho là cầu thủ xuất sắc nhất giải đấu.

Nhưng lễ vinh danh những thành tựu của đội bóng, thật nghịch lý làm sao, lại báo hiệu sự khởi đầu của kết thúc, khi những biểu

hiện đầu tiên của tình trạng vô kỷ luật đã trở nên rõ ràng.

Chính chuyến đi tới Monaco là một ví dụ.

Khi trở lại khách sạn nơi toàn đội đóng quân trước trận tranh Siêu Cúp châu Âu với Sevilla, huấn luyện viên Rijkaard, trong sự ngạc nhiên của nhiều người, đã mời một nhóm nhạc pop Hà Lan tới ngồi cùng bàn với ông trong bữa tối trước ngày diễn ra trận đấu. Sau khi ăn xong, thay vì thiết quân luật, Rijkaard lại cho phép các cầu thủ được lên giường đi ngủ lúc nào tùy ý, và hệ quả đương nhiên là có không ít "chuyên gia bay đêm" mãi tới gần sáng mới mò về phòng. "Ngày hôm sau, buổi sáng trước trận đấu", phóng viên giàu ảnh hưởng người Catalonia Lluis Canut viết trong cuốn Els secrets del Barca, "Ronaldinho được phép rời khách sạn để tham gia một buổi chụp hình với nhà tài trợ, trong khi các cầu thủ còn lại cũng được xả trại, phần lớn dành cả buổi sáng để thăm các công trình kiến trúc cổ ở Monaco." Trái ngược hoàn toàn với Sevilla, đối thủ của Barcelona trong trận tranh Siêu Cúp. Dưới sự hướng dẫn của huấn luyện viên Juande Ramos, người nổi tiếng nghiêm khắc và kỷ luật, họ dành cả ngày để tập luyện, nghiêm túc chuẩn bị cho trận đấu. Kết quả của quá trình chuẩn bị của hai đội là có thể thấy rõ, và thực tế thì nó đã được phản ánh chính trong tỉ số cuối cùng của trận đấu: Sevilla giành thắng lợi với tỉ số 3-0. Thất bại ấy chính là dấu hiệu cảnh báo đầu tiên trong rất nhiều dấu hiệu sẽ xuất hiện xuyên suốt mùa giải.

Trong mùa hè năm 2006 đó, cán cân trong phòng thay đồ của Barcelona đã có sự thay đổi, bắt đầu từ sự ra đi của trợ lý Henk Ten Cate, người trở lại Hà Lan để làm huấn luyện viên đội Một Ajax. Vẫn được biết đến với tư cách là sĩ quan thường vụ của Rijkaard, Ten Cate rời đi kéo theo sự đổ vỡ toàn diện của hệ thống kỷ luật trong phòng thay đồ Barcelona. Người đàn ông Hà Lan, khi còn ở Camp Nou, luôn quản Ronaldinho rất chặt. Mỗi lần ngôi sao người Brazil tăng thêm vài cân - điều xảy ra một cách quá thường xuyên - Ten Cate, người rất thẳng tính, sẽ không ngần ngại gì mà không cho Ronaldinho biết chính xác điều ông đang nghĩ về cái vòng bụng mỗi lúc một phình to ra của anh, kéo Ronaldinho ra trước toàn đội và gào vào mặt anh ta rằng anh đang thể hiện "một thái độ thiếu tôn trọng với các đồng nghiệp". Ten Cate cũng có một mối quan hệ yêu - ghét với Samuel Eto'o, nhưng tiền đạo người Cameroon khác ở chỗ anh luôn quyết tâm giành được sự tôn trọng của ông và chứng tỏ giá trị của bản thân. Rijkaard và Ten Cate là một cặp bù đắp cho nhau hoàn hảo, theo kiểu cảnh sát tốt/cảnh sát xấu, nhưng khi không còn Henk và những cú đấm tay xuống mặt bàn của ông, cách quản trị mềm mỏng của Rijkaard đã dẫn tới

sự hỗn loạn.

Johan Neeskens thay Henk làm trợ lý của Rijkaard, nhưng ông không có khả năng đóng vai một ông thầy khó tính, và do vậy, việc kiểm soát quá trình rã đám về tinh thần của đội bóng trở nên hết sức khó khăn. Thực tế, không có ai chịu nhiều tác động từ việc Ronaldinho tự hạ thấp các tiêu chuẩn của mình xuống hơn chính Ronaldinho. Trong vòng chín tháng, anh từ chỗ là người khiến các cổ động viên ở Bernabéu phải đứng dậy để vỗ tay tôn vinh màn trình diễn siêu đẳng trong chiến thắng 3-0 của Barcelona, tới chỗ là trò cười cho báo giới. Anh "trình diễn" ở góc riêng của mình trong một hộp đêm ở Castelldefels nhiều hơn trên mặt cỏ của Camp Nou. Vòng bụng, chứ không phải thứ bóng đá tuyệt vời của anh, mới là thứ đập vào mắt người ta nhiều nhất. Cùng lúc đó, Eto'o dính một chấn thương đầu gối và trong một quyết định sau này sẽ gây ra những hậu quả nghiêm trọng, anh được cho phép hồi phục ở một nơi khác, tách biệt khỏi cuộc sống thường nhật của đội bóng.

Rijkaard không phải không biết gì về cách hành xử của các ngôi sao, nhưng lại chọn cách nuông chiều họ, với niềm tin có phần lạc quan thái quá rằng họ đều là những người trưởng thành và đủ trách nhiệm để biết đâu là ranh giới. Đó là một sai lầm. Thế là, tới giữa mùa giải 2006-07 – một mùa giải vốn đã được bắt đầu một cách tệ hại ở Monaco, tình hình trở nên ngoài khả năng kiểm soát; đã quá muộn để có thể xoay chuyển tình thế khi mà kết quả và phong độ của Barcelona phản ánh chính xác tình trạng kỷ luật xuống cấp của họ. Thất bại ở Club World Cup trước International de Porto Alegre (có ngôi sao trẻ mười bảy tuổi Alexander Pato) vào tháng 12 chính là minh chứng cho sự dễ dãi của cả các cầu thủ và ban huấn luyện. Rijkaard thậm chí còn không thèm cho các cầu thủ xem video về đối thủ trong thời gian chuẩn bị cho trận đấu. Sau Giáng sinh, các cầu thủ Nam Mỹ (Rafa Márquez, Deco, Ronaldinho) được nghỉ thêm một vài ngày, ấy thế nhưng họ vẫn trở lại muộn. Chẳng có án phạt nào cả.

Giám đốc bóng đá Txiki Beguiristain bị đẩy vào tình thế tiến thoái lưỡng nan. Giữa mùa giải đó, trước khi bước vào kỳ nghỉ Giáng sinh, Barcelona đang đứng thứ hai trên bảng xếp hạng, chỉ kém Sevilla hai điểm và nhiều hơn Madrid ở vị trí thứ ba ba điểm. Txiki biết hết tình trạng vô kỷ luật trong đội, nhưng ông không muốn can thiệp khi mà đội bóng vẫn còn đang tranh đấu cho ngôi đầu, và cũng như tất cả những người khác, hi vọng rằng đội bóng sẽ tìm lại được ít nhiều những phép màu cũ.

Sau bốn tháng tập hồi phục ở nơi khác, Eto'o trở lại và thấy phòng thay đồ đã trở thành một nơi bát nháo. Anh sửng sốt trước những gì vừa được chứng kiến tới mức thông báo cho Chủ tịch Joan Laporta, đồng minh chính của anh trong câu lạc bộ. Laporta đứng về phía Eto'o và thậm chí còn đề nghị anh giữ cương vị đội trưởng, nên anh cảm thấy vững tâm hơn. Nhưng không lâu sau đó, Rijkaard cáo buộc anh không muốn ra sân trong trận đấu với Racing de Santander (Eto'o vẫn khởi động nhưng trông có vẻ không muốn vào sân dù đã được chỉ đạo), và trong khu mixed zone (khu vực để các cầu thủ có thể trả lời nhanh báo chí) sau trận, Ronaldinho nói rằng Eto'o đã khiến toàn đội thất vọng vì lẽ ra anh nên nghĩ tới đội bóng. Eto'o, vốn bốc đồng và cũng không phải là người mềm mỏng, bùng nổ dữ dội một vài ngày sau đó trong một lễ ra mắt sách. "Hắn ta là một gã tồi", anh nói, ám chỉ Rijkaard, "Đây là một cuộc chiến giữa hai nhóm: những người ủng hộ Ngài chủ tịch và những người theo phe Sandro Rosell."

Rosell, cựu phó chủ tịch, người trùng hợp làm sao cũng là bạn thân của Ronaldinho và có công thuyết phục ngôi sao người Brazil ký hợp đồng với câu lạc bộ, vừa từ chức không lâu sau một số bất đồng với Laporta. Eto'o cũng gửi tới Ronaldinho một thông điệp, dù không nói rõ tên anh ta: "Nếu một đồng đội nào đó lên tiếng rằng ai đó cần phải nghĩ về đội bóng, thì người đầu tiên phải làm điều đó chính là anh ta."

Với một phòng thay đồ chẳng mấy hòa hợp như vậy, dễ hiểu là đội bóng đã bị cuốn vào một hành trình xuống dốc không thể đảo ngược trong giai đoạn cuối mùa giải 2006-07, và vì thế, chẳng giành được danh hiệu nào ở những giải đấu mà tới đầu năm họ vẫn còn nhiều cơ hội. Madrid kết thúc mùa giải bằng điểm với Barcelona, nhưng xếp trên và giành chức vô địch nhờ thành tích đối đầu tốt hơn. Tất cả đều nhất trí rằng Barcelona đã tự tay ném chức vô địch đó đi vì sự chủ quan và những khoảnh khắc mất tập trung.

Không có bằng chứng nào cho thấy sự hiện diện của "cặp song sinh xấu thói" ấy rõ hơn khi Barcelona vứt đi cơ hội vào chơi trận chung kết Cúp Nhà Vua sau khi đánh mất lợi thế dẫn trước 5-2 ở trận bán kết lượt đi với Getafe theo cách không thể lý giải nổi. Nghĩ rằng trận đấu đã an bài, Rijkaard đã để Messi ở lại Barcelona trước trận lượt về ở Madrid. Barca thua trắng bụng 4-0.

Dù chịu áp lực phải có những thay đổi trong đội Một, Laporta vẫn cho rằng những người hùng trong đội hình lịch sử của Rijkaard xứng đáng được trao thêm một cơ hội nữa. Sau tất cả, ở thời kỳ

đỉnh cao phong độ, chính họ, nhóm những tài năng kiệt xuất với thứ bóng đá ma thuật và cuốn hút, là những người đã mang về cho câu lạc bộ danh hiệu Champions League đầu tiên sau mười bốn năm. “Vị huấn luyện viên người Hà Lan”, Canut viết tiếp trong Els secrets del Barca, “cam kết với Laporta rằng ông đủ mạnh mẽ để có thể kiểm soát được tình hình và tìm lại phiên bản tốt nhất của Ronaldinho, người mà ban lãnh đạo đang dự định đẩy đi. Trong một lần Laporta tới thăm nhà Ronaldinho ở Castelldefels, cầu thủ người Brazil thừa nhận anh đã sao nhãng và hứa sẽ trở lại với hình ảnh của Ronaldinho trước đây.” Anh cầu xin một cơ hội để chứng tỏ rằng anh có thể thay đổi chính mình.

Cùng lúc đó, Pep Guardiola, lúc này vừa trở lại sau chuyến đi tới Argentina, nhận được một cuộc gọi từ FC Barcelona.

Một bãi biển ở Pescara.

Ngay trước giờ ăn trưa, đầu hè năm 2007

Cùng Pep theo dõi một trận bóng là một trải nghiệm khai sáng, một buổi học cùng chuyên gia. Nếu bạn có may mắn được ngồi cạnh anh trong khi một trận đấu đang diễn ra, bạn sẽ có cơ hội nghe anh chia sẻ tất cả những gì mà anh nhìn thấy. “Quả bóng lăn nhanh hơn bất kỳ con người nào, nên trái bóng là đối tượng phải di chuyển!” - chỉ trong có mười mấy từ, câu nói ấy đã toát lên toàn bộ triết lý bóng đá của anh.

“Nhìn anh ta kìa! Đấy, chính anh ta đấy! Anh ta đang lẩn trốn! Đồng đội của cậu cần phải biết chắc rằng cậu luôn luôn sẵn sàng!” - anh sẽ hét lên, tay chỉ về phía kẻ “gây tội”. “Trước khi chuyền bóng, anh cần phải biết mình nên chuyền tới đâu; nếu anh không biết, tốt nhất là nên tiếp tục giữ bóng; có thể chuyền về cho thủ môn, nhưng đừng để rơi vào chân của đối thủ”, nghe thật đơn giản, rất thường thức, nhưng đó là cốt lõi của một học thuyết thành công. “Bóng đá là trò chơi đơn giản nhất trên thế giới - đôi chân chỉ cần nghe lời cái đầu”, Pep nhận xét, nhưng cũng biết rõ hơn ai hết rằng đó không phải là điều đơn giản. Và còn một điều nữa mà trước đây Pep vẫn thường nói khi xem bóng đá: “Một ngày nào đó tôi sẽ trở thành huấn luyện viên của FC Barcelona.”

Manel Estiarte nghe được câu này nhiều hơn một lần bên cạnh những lý thuyết bóng đá khác mà Pep đã nói trong những cuộc thảo luận kéo dài tại nhà của Manel ở Pescara, Italia, nơi hai người bạn và gia đình của mình thường ở cùng nhau trong vài tuần mỗi mùa hè. Pescara có thể không phải là bãi biển đẹp nhất trên thế

giới, nhưng Estiarte, có vợ là người Italia, mua được một căn nhà ở đó trong thời gian còn chơi cho đội bóng nước Pescara hồi giữa những năm 1980. Sau khi giải nghệ, anh thường trốn về đây bất cứ khi nào có thể.

Trong những mùa hè đó, những ngày tháng 7 nóng nực, ngập tràn ánh nắng và dài lê thê sẽ chầm chậm trôi qua theo cùng một nhịp điệu đơn giản: tám tiếng trên bãi biển, trở về nhà nghỉ ngơi trước bữa tối, rượu vang và những cuộc nói chuyện bổ ích tới tận khuya trước khi lên giường nghỉ ngơi để chuẩn bị lặp lại một quy trình y hệt trong ngày tiếp theo. Thế mới là nghỉ ngơi đúng nghĩa.

Tất nhiên, trong những ngày này, thật khó để có thể nghỉ ngơi thư thái như thế, khi mà những du khách khác không thể không nhận ra huấn luyện viên nổi tiếng nhất thế giới trùng hợp thế nào lại đang ngồi cách họ có mấy mét, và họ cũng không thể ngăn mình không tiến tới, có thể chỉ để chia sẻ những ký ức của họ về một trận đấu nào đó. Nhưng chỉ mấy năm trước thôi, Pescara vẫn là một nơi trú ẩn mà hai người bạn có thể tìm tới và chia sẻ, trong yên bình, những giấc mơ, kế hoạch và cả mong muốn cải tạo thế giới.

Vào đầu kỳ nghỉ hè quen thuộc ở Pescara vào năm 2007, Pep đang là một người thất nghiệp. Cuộc phiêu lưu ở Mexico và chuyến đi tới Argentina vừa khép lại, và anh cũng đã thông báo giã từ sự nghiệp cầu thủ. Trong khi anh và Manel đang cùng nhau đi bộ dọc bãi biển, Pep ném ra một quả bom:

“Tớ vừa được Barca đề nghị một công việc.”

“Wow, Barcelona hả?”

“Ừ, họ muốn tớ về làm giám đốc kỹ thuật phụ trách các đội trẻ.”

“Ổn đấy, cậu thích sắp xếp, tổ chức mọi việc, và cậu cũng rất giỏi chơi với bọn trẻ.”

“Đúng, đúng; nhưng tớ cũng không biết nữa. Tớ thực sự không biết...”

“Cậu bảo cậu không biết, ý là sao!? Nhớ là cậu đang có cơ hội trở lại Barcelona đấy nhé!”

“Ý tớ là... Tớ muốn làm việc cùng với đội B. Tớ đã mường tượng ra cảnh mình huấn luyện họ. Tớ muốn bắt đầu từ đó.”

“Nhưng không phải là họ vừa bị rớt hạng và bây giờ đang chơi ở giải hạng ba sao!!??”

Ký ức về cuộc nói chuyện đó vẫn còn rất sống động trong Manel và anh nhớ là mình từng nghĩ rằng chẳng cách nào có thể thuyết phục ông bạn bắt đầu sự nghiệp huấn luyện với một đội bóng đang trượt xuống sâu hơn trên hệ thống thi đấu ở Tây Ban Nha (Tercera thấp hơn La Liga bốn bậc) là một ý tưởng tồi. Bởi vì một khi Pep đã quyết định điều gì rồi thì rất khó có thể khiến anh đổi ý. Tuy nhiên, riêng lần này, điều đó không thể ngăn được những người khác cố gắng thuyết phục Pep, rằng, anh sắp phạm phải một sai lầm.

Từ cái quảng trường trong ngôi làng nhỏ ở Santpedor, bóng đá đã đưa Guardiola đi khắp thế giới. Đó là một hành trình học hỏi kéo dài; bắt đầu với những giọt nước mắt ở La Masia, với những chỉ trích và thất bại, những giấc mơ tan vỡ, đỉnh cao và vực sâu, với những thời gian suy ngẫm và học hỏi; sự động viên từ gia đình, bạn bè, và những người thầy; những chuyến đi dài quanh vùng nông thôn Catalonia, rồi tới Wembley, Italia, Trung Đông, Mexico và Argentina. Đó cũng là một hành trình quan sát, lắng nghe, xem và chơi rất nhiều bóng đá.

Tới mùa hè năm 2007, ngay cả khi vẫn tiếp tục học hỏi, Pep cảm thấy mình đã sẵn sàng - anh muốn huấn luyện và anh biết phải làm như thế nào, với những nguồn tài nguyên gì.

Txiki Beguiristain, người lúc đó là giám đốc bóng đá của Barcelona, lại có những ý tưởng khác. Anh xem Pep là sự lựa chọn hoàn hảo cho một vị trí khác mang tính vĩ mô hơn là công việc huấn luyện mang tính cầm tay chỉ việc, bởi thế anh đã gọi điện mời Pep về làm giám đốc bóng đá trẻ của Barcelona. Txiki nhìn thấy ở Pep một điều phối viên, một nhà lý luận, người có khả năng giáo dục và truyền đạt “cách của Barca” tới những cầu thủ trẻ ở các cấp độ. Trong vị trí giám đốc bóng đá trẻ, Pep sẽ chịu trách nhiệm tổ chức bộ máy đào tạo trẻ, tuyển chọn cầu thủ và huấn luyện, giám sát các phương pháp huấn luyện và đóng một vai trò then chốt trong việc thiết kế những hệ thống mới cũng như tòa nhà mới thay thế cho La Masía cũ, nơi sẽ đặt tất cả những hệ thống ấy. Beguiristain từng có ý định rời câu lạc bộ trong mùa hè năm đó, tức một năm trước khi hợp đồng của anh hết hạn, nhưng ngay khi nghe được thông tin Pep đang xem xét trở lại Barcelona, anh sẵn sàng ở lại thêm một mùa giải nữa. Anh muốn Guardiola trở thành cánh tay phải của mình, và đã có kế hoạch đào tạo Guardiola thành người thay thế anh trong vòng mười hai tháng.

Nhưng trước khi Txiki nghĩ tới việc đề xuất ý tưởng mời Guardiola trở lại với Laporta và ban lãnh đạo, Pep cần phải xây một vài cây cầu, bắt đầu bằng việc sửa chữa mối quan hệ vốn gần như không tồn tại trong ít nhất bốn năm giữa ông với Txiki, người đồng đội cũ ở Dream Team. Pep và Cruyff cũng đã xa cách nhau một thời gian; thực tế, hai người hầu như không gặp mặt nhau kể từ khi Pep vẫn còn chơi cho Barcelona, vì một sự kiện xảy ra ngay sau khi huấn luyện viên người Hà Lan rời đội. Người thay thế cho Cruyff, van Gaal, đã đẩy ra đường một số cầu thủ do câu lạc bộ tự đào tạo - Oscar, Roger García, Albert Celades, Toni Velamazán và Rufete - và Cruyff thì không thể nào hiểu nổi tại sao Guardiola, trong vai trò đội trưởng, lại để cho điều đó xảy ra mà chẳng nói gì. Khi ông nói với Pep, "Nào, hãy làm gì để giúp đỡ những chàng trai tới từ các đội trẻ đó đi", Pep trả lời rằng anh "không muốn can thiệp vào công việc của huấn luyện viên", và anh cũng không thể tác động tới những quyết định của huấn luyện viên trưởng. Cruyff không vui.

Nhưng còn một lý do khác khiến cựu huấn luyện viên trưởng và cựu đội trưởng của Dream Team xa cách. Khi Pep chấp nhận đề nghị của Lluis Bassat để trở thành giám đốc bóng đá trong trường hợp chiến dịch tranh cử thành công, hành động của anh đã khiến một nhóm thành viên Dream Team - Txiki, Amor, Eusebio - cảm thấy ngạc nhiên. Họ đã cùng nhau có một thỏa thuận, dưới sự chứng kiến của Johan Cruyff, rằng sẽ không công khai ủng hộ bất kỳ ứng viên nào trước cuộc bỏ phiếu, và sẽ chỉ làm việc cho người giành chiến thắng sau cùng. Các cựu cầu thủ đều xem Pep là một thành viên của nhóm nên cảm thấy ít nhiều bị phản bội khi phát hiện ra việc anh công khai ủng hộ Bassat. Laporta (với sự ủng hộ ngấm ngầm của Cruyff) giành chiến thắng, đẩy Pep vào thế bị cô lập khỏi nhóm và kết quả là anh không còn nói chuyện với Txiki hay Johan Cruyff, thậm chí cả Laporta, trong mấy năm sau đó.

Một cuộc hẹn khám răng đã khiến Evarist Murtra, một trong những giám đốc của câu lạc bộ, đồng thời là bạn của Guardiola, đến muộn trong cuộc họp ban lãnh đạo, khi tên của Guardiola đã được xướng lên bên cạnh Alexanco trong ban lãnh đạo mới của học viện. Murtra bỏ lỡ phần trình bày của Txiki Beguiristain, trong đó có đề xuất bổ nhiệm Luis Enrique làm huấn luyện viên trưởng đội B. Vị giám đốc lịch sự đề nghị được tổng hợp lại những gì đã được trình bày trong cuộc họp, và đã cau mặt khi nghe về kế hoạch của Txiki với Pep. Tới thời điểm đó, người cựu đội trưởng đã có được các chứng chỉ huấn luyện cần thiết và cũng đã nói với Murtra rằng anh muốn làm huấn luyện viên. Khi Beguiristain rời đi, Murtra cũng xin phép đi vệ sinh. Ngay trước khi Txiki bước vào

thang máy, Murtra yêu cầu anh xem lại kế hoạch của mình. “Hãy giúp tôi một việc là gọi cho Pep trước, phòng trường hợp điều anh ấy mong muốn là công việc huấn luyện”, vị giám đốc nói.

Thế là, vào mùa hè năm 2007, một cuộc gặp giữa Txiki và Pep đã được tổ chức ở khách sạn Princesa Sofía gần sân Camp Nou với nội dung chính là thảo luận về khả năng Guardiola trở lại câu lạc bộ. Beguiristain bước vào khách sạn với hành trang là tâm thế sẵn sàng tha thứ và một đề nghị đặc biệt dành cho Pep. Bất chấp gợi ý của Murtra, anh vẫn muốn người đội trưởng cũ của mình trở thành giám đốc bóng đá tương lai của câu lạc bộ.

Guardiola: “Cảm ơn về lời đề nghị đó, nhưng tôi muốn trở thành một huấn luyện viên.”

Beguiristain: “Ở đâu? Làm gì còn chỗ nào cho anh trong đội Một, ngay cả làm trợ lý cho Rijkaard cũng không...”

Guardiola: “Hãy trao đội B cho tôi, cái đội ở hạng ba ấy.”

Beguiristain: “Gì cơ!?! Anh điên rồi. Chỗ ấy thất bại chắc. Giành chức vô địch La Liga với đội Một dễ hơn nhiều so với giành quyền thăng hạng với Barca B.”

Guardiola: “Cứ để tôi nắm đội B. Tôi biết phải làm gì.”

Beguiristain: “Nhưng công việc mà tôi đang đề nghị anh hấp dẫn hơn nhiều chứ, lương cũng cao hơn nữa. Phụ trách học viện đâu phải là công việc vớ vẩn. Và đừng quên là đội B đang ở giải hạng ba đấy!”

Hồi 2007, đội B đang gặp rất nhiều khó khăn và không được xem là nguồn cung cấp tài năng như ở thời điểm hiện tại. Đội vừa bị rớt xuống hạng đấu tương đương League Two ở Anh, lần đầu tiên trong vòng 34 năm.

Nhưng Pep vẫn rất kiên quyết.

Guardiola: “Tôi muốn trở thành huấn luyện viên, tôi muốn huấn luyện. Hãy để tôi làm việc với bất kỳ đội bóng nào, bất kỳ cấp độ nào mà anh muốn, đội thiếu niên, đội nhi đồng, đội nào cũng được. Thậm chí tôi sẵn sàng chơi với trẻ mẫu giáo trên ruộng khoai tây, miễn sao là được trực tiếp làm việc với các cầu thủ.”

Beguiristain: “Anh có thể sẽ phải trả giá đắt khi cố gắng giải cứu cái đội B đó, anh điên mất rồi. Và còn một điều nữa, người ta sẽ nói

gì khi chúng tôi nhét Pep Guardiola, một biểu tượng của câu lạc bộ, xuống một đội bóng hạng ba? Không ổn một tí nào cả!"

Pep trả lời bằng cách giải thích chi tiết những gì anh muốn làm với đội bóng. Anh đã biết sẽ thiết kế đội hình như thế nào, sẽ triển khai những kiểu bài tập và cách quản lý ra sao; tất cả đều đã được lên kế hoạch. "Tôi muốn làm việc với những cậu nhóc đó; tôi biết là chúng sẽ không đòi hỏi gì cả, trong khi sẵn sàng cống hiến tất cả. Tôi sẽ đưa đội bóng đó lên hạng", Pep nhắc lại. Cuối cùng, Txiki cũng bị lòng nhiệt thành và những ý tưởng của Pep thuyết phục. Vị giám đốc bóng đá sau cuộc họp bắt đầu tìm hiểu thêm về Pep bằng cách hỏi ý kiến của những người khác về khả năng làm huấn luyện viên của anh. Anh nói chuyện với một số thành viên trong học viện, những người đã tham gia các khóa học huấn luyện cùng với Guardiola, và cả những giáo viên của anh nữa, tất cả đều đồng ý rằng Pep là một trong những học viên xuất sắc nhất mà họ từng biết. Quyết định cuối cùng được đưa ra không lâu sau cuộc gặp.

Pep Guardiola là thế, là sự pha trộn giữa sự liều lĩnh và chất thiên tài. Không có nhiều cựu cầu thủ dám từ chối lời mời trở thành giám đốc quản lý cả hệ thống học viện để cầu xin cơ hội dẫn dắt một đội dự bị đang trên đà sa sút như anh đã làm.

"Cậu có chắc là cậu biết rõ những gì mà mình đang làm không, Pep?" - bạn bè cứ hỏi đi hỏi lại câu này sau khi biết điều gì đã xảy ra vào buổi chiều hôm đó. "Ở tận giải hạng tư ư? Đó là địa ngục. Nó chẳng liên quan gì tới thứ bóng đá mà cậu biết đâu. Cậu sắp sửa bước vào một chuyến đi không những không dễ dàng mà còn rất gập ghềnh đấy. Cậu có chắc về chuyện này không?" "Ồ, tất nhiên, chắc chứ. Tôi chỉ muốn được huấn luyện" là câu trả lời duy nhất của anh. Như David Trueba viết, "Pep luôn biết rõ, cuộc sống bao gồm việc chấp nhận những rủi ro và phạm những sai lầm - nhưng bất cứ khi nào có thể, hãy trả giá cho những sai lầm của mình thay vì của người khác."

Tuy nhiên, vẫn còn một chướng ngại vật đáng kể trên con đường dẫn tới cơ hội được làm huấn luyện viên của Pep, đó chính là có người đã được quy hoạch vào vị trí huấn luyện viên trưởng đội B. Không ai khác, chính là người bạn và cũng là đồng đội cũ của Pep, Luis Enrique. Cựu tuyển thủ Tây Ban Nha đã được một quan chức hơi nhiệt tình thái quá của Barca thông báo rằng việc anh được bổ nhiệm vào vị trí huấn luyện viên đội B cho mùa giải 2007-08 chỉ còn là vấn đề thời gian khi mà các thành viên còn lại trong ban lãnh đạo chắc chắn sẽ đồng ý với đề xuất (của Txiki). Sự xuất hiện của Pep đã khiến mọi thứ bị đảo lộn và Txiki buộc phải cho Luis

Enrique biết rằng quyết định đã thay đổi.

Thế là, theo nhiều cách, cuộc đời Pep đã đi trọn một vòng. Cậu nhóc từ Santpedor may mắn nhận được cuộc gọi từ La Masía 20 năm về trước đang trên đường trở lại nơi tất cả mọi chuyện bắt đầu. Chính vì có quãng thời gian xa cách giữa anh với đội bóng, Pep sẽ có thể cống hiến được nhiều hơn so với nếu như anh ở lại.

Vào ngày 21 tháng 6 năm 2007, bảy tháng sau khi giã từ sự nghiệp cầu thủ, Pep Guardiola ra mắt với tư cách huấn luyện viên mới của Barcelona B.

Camp Nou. Phòng họp báo.

Chiều ngày 21 tháng 6 năm 2007

"Tôi không nhận được thêm lời đề nghị nào cả, chẳng có ai gọi cho tôi cả. Vì lý do này tôi rất biết ơn câu lạc bộ, bởi vì với tôi, việc được dẫn dắt Barca B là một đặc ân." Đó là những gì mà Pep đã nói với cánh phóng viên có mặt trong buổi lễ giới thiệu anh ở Camp Nou vào ngày hè năm 2007 đó. Mùa giải sắp sửa diễn ra hóa ra còn hơn cả một đặc ân; nó đã trở thành một mùa giải giúp xác định những năng lực của anh dưới tư cách một huấn luyện viên bóng đá.

Ở buổi họp báo đó, Joan Laporta, người ở thời điểm ấy đã bắt đầu có nhiều biểu hiện giống như cái mà những người Mỹ vẫn gọi là "tổng thống vịt què", đã vớt vát lại được không ít niềm tin bằng cách bổ nhiệm một cựu cầu thủ, một biểu tượng của câu lạc bộ và quốc gia. Laporta, người ngồi ngay bên cạnh Pep, cần hiệu ứng từ hào quang của anh. Nhiệm kỳ của vị chủ tịch đã khởi đầu hết sức thành công khi biến Barcelona trở thành một thế lực ở châu Âu với hai chức vô địch quốc gia và một danh hiệu Champions League giành được theo cách hết sức ấn tượng. Nhưng theo thời gian, hình ảnh của ông đã xấu đi rất nhiều bởi những chia rẽ trong nội bộ câu lạc bộ và những cáo buộc từ các thành viên cũ trong ban lãnh đạo của Laporta - trong đó có Sandro Rosell, người đã từ chức - rằng ông là một kẻ chuyên quyền và, theo một số người, là xa rời thực tế. Và tất nhiên, việc Barcelona trắng tay ở mùa giải 2007-08 càng khiến cho mọi chuyện trở nên tồi tệ hơn. Quyền lực là một thứ kỳ lạ và Laporta là ví dụ hoàn hảo cho thấy nó có thể thay đổi cả những con người giàu lý tưởng nhất theo cách như thế nào.

"Cả đời mình tôi chỉ mong được là Guardiola", Laporta nói, cố

gắng ngập mình trong ánh sáng vinh quang tỏa ra từ một người là thần tượng của cả một thế hệ cổ động viên Barcelona. Dù là người thông qua quyết định bổ nhiệm Guardiola, Cruyff lại không hề lộ diện. Ông vẫn chọn cách đứng phía sau tấm màn nhung để thao túng mọi việc, như ông vẫn luôn làm trong kỷ nguyên Laporta.

Câu lạc bộ được hưởng lợi từ danh tiếng của Guardiola, nhưng rủi ro mà họ phải chấp nhận khi quyết định bổ nhiệm anh cũng cao chẳng kém. Dẫu sao, điều quan trọng là anh không sợ thất bại. Bài nói chuyện của Pep trong lễ ra mắt trước truyền thông tuôn ra như một dòng thác những câu chữ mà chính anh đã nhắc đi nhắc lại không biết bao nhiêu lần trên giường, trong bể bơi ở Doha hay khi đang đi bộ trên những bãi biển của Pescara. “Trong nghề huấn luyện viên, tôi chẳng là ai cả, đó là lý do tôi đón chờ cơ hội này với một sự phấn khích không thể kiểm soát được. Tôi đến đây trong tâm thế sẵn sàng làm tất cả để có thể đóng góp được điều gì đó. Tôi hiểu câu lạc bộ này và tôi hi vọng có thể giúp đỡ các cầu thủ và tiếp tục phát triển ý tưởng bóng đá mà tất cả chúng ta đều cùng theo đuổi. Thực ra, cách tốt nhất để giáo dục các cầu thủ là làm cho họ thấy rằng họ có thể chiến thắng. Tôi hi vọng cảm giác về đặc ân mà tôi đang cảm thấy cũng sẽ là cảm giác chung với tất cả các cầu thủ trong đội”, anh nói, trong một phòng họp báo không còn chỗ trống.

Guardiola thích nhấn mạnh rằng nghề chính của anh là giáo dục: anh mơ rằng, sau khi đã rời xa bóng đá chuyên nghiệp, anh sẽ được huấn luyện những cậu bé, những cầu thủ trẻ, những người “vẫn còn lắng nghe và muốn học hỏi”. Vài ngày sau lễ ra mắt, Guardiola đưa ra bài phát biểu đầu tiên với tư cách huấn luyện viên trong sự chăm chú của những cầu thủ trẻ đang háo hức được học hỏi. Anh nhớ lại là anh đã chọn một tập hợp những ý tưởng có thể thể hiện được triết lý bóng đá mà anh theo đuổi.

Anh nói với họ rằng anh có thể chấp nhận việc họ chơi không tốt, nhưng anh yêu cầu họ phải nỗ lực hết 100% trong mọi trận đấu. Anh muốn họ thể hiện như là những cầu thủ chuyên nghiệp dù họ vẫn chưa được xem là như thế và nghiêm túc trong mọi việc họ làm. “Mục tiêu là thăng hạng, để có thể làm được điều đó, chúng ta phải giành chiến thắng và chúng ta sẽ không thể giành chiến thắng nếu không nỗ lực”, anh nói với các cầu thủ. Anh cũng chỉ ra rằng các cầu thủ tấn công cần phải là những hậu vệ giỏi nhất; và các hậu vệ sẽ là những người khởi đầu mọi pha tấn công, bằng cách triển khai bóng lên phía trên.

Và bất chấp điều gì xảy ra, phong cách thi đấu là thứ không thể

thỏa hiệp: “Triết lý đằng sau phong cách chơi bóng của câu lạc bộ này là như thế nào thì các anh đều biết hết rồi. Tôi tin tưởng nó. Tôi cảm nhận được nó. Và tôi muốn truyền nó tới tất cả các anh. Chúng ta cần phải có hoài bão, chúng ta cần phải giành quyền thăng hạng, không có chuyện nước đôi ở đây. Chúng ta cần phải thống trị trận đấu, và đảm bảo chắc chắn rằng chúng ta không bị thống trị.”

Câu lạc bộ vừa vớ được một tài sản quý. Guardiola có ích cho thể chế không chỉ vì anh biết cách giành chiến thắng trong các trận đấu mà còn vì anh hiểu và áp dụng được những gì La Masía đã dạy anh. La Masía, cái học viện đã định hình con người anh và giúp anh trở nên mạnh mẽ, đã phát huy những điểm mạnh và che giấu những điểm yếu của anh, chính là động lực đằng sau mọi thành công của anh.

Pep bắt nhịp nhanh chóng với vai trò mới bằng cách quy tụ quanh mình dàn trợ lý là những người mà anh biết là có thể tin tưởng. Họ là một nhóm những đồng nghiệp thân thiết không rời từ lần đầu gặp nhau ở La Masía: cánh tay phải Tito Vilanova, huấn luyện viên hồi phục Emili Ricart, và huấn luyện viên thể lực Aureli Altimira. Ban huấn luyện mới nhanh chóng nhận ra rằng chất lượng kỹ thuật của những cầu thủ mà họ có trong tay ở đội B là không có gì phải bàn cãi. Nhờ quy trình tuyển chọn ưu tiên những cầu thủ trẻ thông minh, những người có thể “chơi bóng”, thay vì xem xét các đặc điểm thể chất của họ, mọi cầu thủ ở La Masía đều sở hữu kỹ thuật trên mức trung bình. Tuy nhiên, Pep cũng nhận ra rằng để có thể thành công, đội bóng cần phải được bổ sung sự quyết liệt và tăng cường độ làm việc.

Và, trên hết, họ cần phải học cách chiến thắng. Truyền được một tinh thần cạnh tranh và quyết thắng cao độ vào một đội bóng, một học viện vốn đã có thừa tài năng được xem như là một bước ngoặt đối với bóng đá cấp độ trẻ ở FC Barcelona.

Đội B bị rớt xuống tận hạng tư của hệ thống thi đấu ở Tây Ban Nha là hệ quả có thể thấy rõ của việc câu lạc bộ ưu tiên phát triển triết lý của mình nhưng lại thiếu kỹ năng để có thể triển khai nó một cách hiệu quả ở các đội trẻ. Một trong những hành động đầu tiên của Pep là giải thể đội Barcelona C, trước đó cũng chơi ở giải hạng tư, và chọn những cầu thủ tốt nhất của đội bóng đó để ghép vào đội Barcelona B mới. Anh cũng thực hiện một bước đi mang tính cách mạng là cho phép những cầu thủ trẻ 21 tuổi gia nhập đội B mới trong tối đa hai năm trước khi bán họ đi. Bằng cách cho phép những cầu thủ lớn tuổi hơn chơi bóng bên cạnh những đồng đội

U-21 ở đội B, Pep đã phá vỡ truyền thống của câu lạc bộ, với hi vọng anh có thể nâng cao các chuẩn mực và làm cho đội bóng trở nên mạnh mẽ hơn.

Với việc kết hợp đội B và đội C, Pep buộc phải có một nhóm cầu thủ có tới 50 thành viên xuống chỉ còn 23, dẫn tới việc một lượng lớn các cầu thủ buộc phải rời La Masía. Một công việc không lấy gì làm vui vẻ, như miêu tả của David Trueba: "Pep muốn tìm cho các cầu thủ một đội bóng mới trước khi đẩy họ ra đường; anh phải tổ chức nhiều cuộc gặp với các phụ huynh, phải kìm nén nhiều lắm để không rơi nước mắt, bởi anh biết rằng mình đang phá hủy giấc mơ của những chàng trai trẻ từng cho rằng bóng đá còn quan trọng hơn cả cuộc sống, những người đã buộc phải tạm ngừng việc học hành để có thể toàn tâm toàn ý theo đuổi giấc mơ đó. Xây dựng đội bóng ấy là cả một quá trình hao tâm tổn trí, đòi hỏi cả bản năng lẫn sức mạnh - một công việc 'bẩn thỉu' và bạc bẽo. Ngày nào cũng như ngày nào, anh đều phải đưa ra những quyết định kiểu như có nên để một chàng trai tên là Pedro chuyển sang Gavá hay là giữ cậu ta lại." Đã vậy, Pep còn phải ra quyết định thật nhanh, thường là chỉ sau năm hay sáu buổi tập. Thế nên đó còn là một công việc đầy rủi ro, mà nguy cơ phạm sai lầm là rất lớn. Nhưng, một lần nữa, Pep có thể sống cùng các sai lầm, bởi vì chúng là những sai lầm của anh.

Guardiola còn nhanh chóng giới thiệu một loạt những thói quen, phương pháp làm việc, hệ thống và các phương pháp luận mà anh tích lũy được từ sự nghiệp cầu thủ vốn được trải nghiệm nhiều mẫu huấn luyện viên khác nhau. "Anh ấy đặc biệt chú ý tới các chi tiết", Trueba nhớ lại: "Từ việc kiểm soát thói quen ăn uống, thời gian nghỉ ngơi và hồi phục của các cầu thủ; tới việc nghiên cứu đối thủ bằng cách ghi hình các trận đấu của họ và yêu cầu đội ngũ trợ lý tổng hợp thành những báo cáo trận đấu chi tiết. Và đừng quên là đội bóng của anh đang chơi ở giải hạng ba!!! Những lúc Guardiola cảm thấy anh chưa có đủ thông tin về một đối thủ nào đó, anh sẽ trực tiếp tới theo dõi các trận đấu của họ."

Anh đòi hỏi rất cao không chỉ với bản thân mà còn với cả các cầu thủ cũng như đội ngũ dưới quyền; tuy nhiên, trong mọi việc anh làm, anh luôn ưu tiên giải thích tại sao anh lại yêu cầu họ làm những điều đó. Anh luôn là người có mặt đầu tiên và ra về cuối cùng, sáng và trưa nào cũng có mặt trên sân tập. Mọi công việc liên quan tới điều hành một đội bóng, anh kiểm soát hết: anh yêu cầu các nhân viên dưới quyền phải làm báo cáo và cập nhật hằng ngày cho anh. Không có chỗ cho chuyện hên xui. Và, nếu cần, anh sẽ nhắc nhở những người xung quanh anh rằng ai mới là ông chủ

thực sự, dù chuyện này cũng không mấy khi xảy ra.

Trưa ngày 6 tháng 12 năm 2007, Barca B làm khách trên sân của Masnou và bước vào hiệp hai với lợi thế dẫn trước 2-0; tuy nhiên, họ đã vứt đi lợi thế của mình và để cho đối phương gỡ lại được một điểm. "Màn sấy tóc sau trận mới thật kinh khủng", một cầu thủ nhớ lại. Phóng viên Luis Martín viết về ngày hôm đó trên tờ El País: "Bình thường Guardiola sẽ tự cho mình chút thời gian để phân tích lại trận đấu và tới ngày hôm sau mới truyền đạt lại với các cầu thủ. Nhưng chiều hôm đó là một ngoại lệ. Ông ấy đóng cửa phòng thay đồ lại và nói rằng nhiều người trong số chúng tôi không xứng đáng khoác áo câu lạc bộ, rằng màu áo này đại diện cho biết bao người cũng như những cảm xúc của họ, và chúng tôi đã phản bội lại tất cả. Tất cả bọn tôi đều chết khiếp", cầu thủ kia kể tiếp.

"Guardiola có thể tha thứ mọi sai lầm của các cầu thủ, trừ sai lầm về thái độ", Martín bình luận. Vào tháng 10 năm 2007, nhật báo Sport tiết lộ những gì mà Guardiola đã nói với các cầu thủ trong phòng thay đồ hôm ấy. Theo tờ báo này, Guardiola đã lấy những cô bé, cậu bé tham gia tranh tài trong chương trình Operación Triunfo - phiên bản Tây Ban Nha của chương trình The X Factor - ra làm gương trước các cầu thủ: "Ông ấy nói với chúng tôi rằng bọn nhóc đã được trao một cơ hội tuyệt vời và chúng đã làm tất cả những gì có thể, toàn tâm toàn ý để có thể tận dụng tối đa cơ hội có thể chỉ đến một lần trong đời này, và chúng tôi cũng phải làm như thế", một cầu thủ kể lại. "Sau đó, khi nhìn thấy những gì mình nói nằm chình ình trên báo, ông ấy đã nổi điên lên và nói rằng tuồn những câu chuyện trong phòng thay đồ cho báo chí chính là một hành động phản bội với các đồng đội."

Một lần khác, Guardiola đã loại Marc Valiente, một trong các đội trưởng, khỏi danh sách thi đấu, buộc anh ta phải theo dõi trận đấu từ khán đài, chỉ đơn giản vì anh ta rời phòng gym sớm hơn năm phút so với yêu cầu. Theo Luis Martín, Guardiola giải thích cho quyết định của mình bằng một câu nói đơn giản: "Không nâng tạ, không ra sân."

Thỉnh thoảng, một vài cầu thủ của Guardiola sẽ được triệu tập lên tập cùng với đội Một của Rijkaard. Tuy nhiên, việc vị thế của họ cao lên không thể ngăn Guardiola tiếp tục xử họ để làm gương trước toàn đội. Mới tới vòng thứ ba của mùa giải, anh đã khiến cựu cầu thủ của Glasgow Celtic, Marc Crosas, choáng váng khi rút anh ta ra ở phút 46 của một trận đấu. Theo một trong các cầu thủ, "Crosas đã bị khiển trách nghiêm khắc trong giờ nghỉ vì không

chịu chạy. Sang hiệp hai, ngay khi vừa để mất bóng, anh lập tức bị rút ra khỏi sân." Có thể Guardiola hoàn toàn ý thức được hành động ấy sẽ có tác động như thế nào tới các cầu thủ trẻ hơn trong đội B. Một trong những cầu thủ trẻ đó nhớ lại: "Chúng tôi nhìn thấy những gì ông ấy làm với các anh lớn là trụ cột của đội, và tất cả đều nghĩ, không biết ông ấy sẽ làm gì với mình đây?" Các cầu thủ lớn tuổi hơn, trong khi đó, hoàn toàn hiểu được lý do Guardiola hành xử như vậy. "Ông ấy luôn đem chúng tôi ra làm gương, nhưng ông ấy cũng luôn đối xử công bằng với chúng tôi như với tất cả những người khác", một cầu thủ nói.

Trong quá trình tìm kiếm những giải pháp cho các vấn đề của đội bóng, Pep dựa vào bản năng và kinh nghiệm để động viên, thôi thúc và khiến các cầu thủ trẻ thể hiện được hết khả năng của mình. Khi đội bóng giành quyền chơi các trận play-off thăng hạng, anh nói với họ: "Chúng ta đã cùng nhau đi được tới tận đây, giờ là lúc CÁC BẠN giành lấy tấm vé thăng hạng." Nhưng một trong những phương pháp tạo động lực của Pep khiến anh tốn kha khá. "Ông ấy nói với chúng tôi rằng mỗi lần chúng tôi thắng được ba trận liên tiếp, ông ấy sẽ mời chúng tôi đi ăn trưa. Sau ba lần như thế, ông ấy có lẽ đã cháy túi!" - một cầu thủ trẻ nhớ lại.

Và đó không phải là những khoản chi duy nhất của Pep. Anh còn phải nộp phạt không ít sau khi nhận tới ba thẻ đỏ. Thi thoảng, cái mặt nạ lạnh lùng, điềm tĩnh, chỉn chu của Guardiola cũng rớt xuống. Anh sẽ quyết định rất nhanh rằng, thay vì cố gắng kìm nén cảm xúc ở bên đường piste, anh sẽ xả ra hết bằng tiếng... Italia; các trọng tài làm sao mà biết được tràng tiếng ngoại ngữ đang được phát ra từ khu kỹ thuật của Barcelona là những tiếng chửi thề nhằm vào mình!

Để kích thích các cầu thủ, Pep thường đặt ra cho họ nhiều thử thách. Một lần, khi Gai Assulin trở lại sau trận ra mắt trong màu áo đội tuyển Israel, Guardiola, nhớ lại những gì Cruyff từng nói với mình, ra cho anh ta một đề khó: "Cuối tuần này, cậu hãy ra sân và ghi cho tôi một bàn thắng." Trận đó, anh ta kiến tạo hai bàn và ghi bàn thắng thứ ba. "Ông ấy làm điều đó thường xuyên. Lúc nào cũng có những thách thức. Cứ thúc đẩy được bản thân là sẽ có thưởng", một cầu thủ khác kể lại. "Đây không phải là giải hạng ba, đây là đội dự bị của Barca - không phải ai muốn ở đây cũng được", Martín kể lại trên El País rằng có lần Pep đã nói với các cầu thủ như vậy. Với Pep, được chơi bóng cho Barcelona là một vinh dự, và các cầu thủ phải thể hiện mình xứng đáng với vinh dự đó không chỉ qua những màn trình diễn trên sân, mà cả những biểu hiện bên ngoài sân. Đó là lý do anh luôn luôn đặt ra những tiêu chuẩn

rất cao cho các cầu thủ, cả khi thi đấu lẫn trong mọi hoạt động khác. Anh cấm sử dụng điện thoại di động trên sân tập và trên xe bus của đội. Các cầu thủ sẽ bị phạt 120 euro nếu đi tập muộn, và phải nghiêm chỉnh chấp hành quy định lên giường ngủ trước 12 giờ đêm. Nếu bị bắt gặp khi đang phá luật, lần đầu tiên họ sẽ bị phạt 1.500 euro, tới lần thứ hai thì án phạt sẽ tăng lên gấp đôi. Để tới lần thứ ba, cầu thủ đó sẽ bị tống ra đường. Pep cũng triển khai một quy trình trước trận đấu rất nghiêm ngặt: chỉ tập chiến thuật vào những ngày diễn ra trận đấu; nếu phải làm khách, cả đội sẽ ăn cùng nhau ở La Masía; nếu được chơi trên sân nhà, Mini Estadi, các cầu thủ sẽ ăn uống tại nhà.

Huấn luyện viên thủ môn của đội dự bị, Carles Busquets, một lần được một đồng đội cũ hỏi cảm giác khi có Guardiola là sếp như thế nào. “Pep á?” - ông trả lời. “Anh ta sẽ làm cậu sợ chết khiếp!” Thực tế là mãi sau này Busquets mới thú nhận rằng ông thường trốn ra bãi đỗ xe để hút vội hút vàng một điếu thuốc vì Pep cấm tất cả mọi người hút thuốc trong và xung quanh phòng thay đồ.

Một trong những lý do Guardiola háo hức đến vậy với việc tự kiểm tra bản thân và kiểm tra những ý tưởng của mình với một đội bóng ở giải hạng thấp là bởi vì anh muốn xác nhận một lý thuyết cá nhân, rằng một đội dự bị, như bất kỳ đội bóng nào khác, có thể đóng vai một trường đại học bóng đá. Bởi vì tất cả các đội bóng đều hành xử và phản ứng theo cùng một cách. Dù là ở những giải đấu hàng đầu hay ở Sunday League, sẽ luôn có một cầu thủ thấy ghen tị với một đồng đội, một cầu thủ khác lúc nào cũng đến muộn, một cây hài, một kẻ phục tùng lúc nào cũng răm rắp làm theo vì sợ bị phạt, một người trầm lặng, một tên nổi loạn... Trải nghiệm này còn có tính giáo dục rất cao bởi vì nó giúp Pep nhận ra một thực tế rằng mọi đối thủ đều khác biệt: một số đội rất “hung hăng”, số khác thì tỏ ra rụt rè, một số phòng ngự sâu trong vòng cấm, số khác lại thích phản công. Làm việc với đội B mang tới cho Guardiola cơ hội hoàn hảo để thử và tìm ra giải pháp cho những kiểu vấn đề mà ông sẽ phải đối mặt khi làm việc với một đội bóng ở trình độ cao hơn, trong điều kiện được cách xa ánh sáng sân khấu và sự tọc mạch từ giới truyền thông.

Cùng lúc, anh đủ khiêm tốn để nhận ra rằng mình vẫn cần phải cải thiện ở một số mặt, nhất là trong khâu phòng ngự. Bạn đồng thời là huấn luyện viên của anh, Juanma Lillo, xem hết tất cả các trận đấu của Barca B. Khi một trận đấu kết thúc, Guardiola sẽ gọi cho ông để giãi bày những điều mà anh còn cảm thấy hoài nghi, có thể là liên quan tới cách các cầu thủ của anh khai thác không gian, hay cách họ hành xử khi không có bóng. Rodolf Borrell,

người hiện đang làm việc ở Liverpool FC, từng là huấn luyện viên của một trong những đội trẻ của Barcelona ở thời điểm đó, nhớ là tuần nào Guardiola cũng tới xem các bài tập phòng ngự của ông, vừa quan sát vừa học hỏi.

Lòng nhiệt thành của Pep quả là thứ dễ lây lan. Sự xuất hiện của anh như thổi một làn gió mới mát lành tới các sân tập. Cùng lúc đó, anh cũng giúp tăng cường vị thế cho đội B. Sau tất cả, mọi người nhận ra rằng nếu Guardiola có liên quan tới một cái gì đó, thì cái đó hẳn phải là rất quan trọng. Trong thời gian trước đó, đội B gần như bị bỏ bê, nhưng nhờ ảnh hưởng của Guardiola, đội bóng đã có một cuộc lột xác ngoạn mục; những mạng nhện bị quét sạch, vị thế được nâng lên, và trên hết, sự chuyên nghiệp của đội là thứ mà ngay cả đội Một cũng không bì được.

Đúng hơn là không có.

Đội B có thể chỉ như một cái xưởng cũ sau lưng câu lạc bộ, nhưng Guardiola quyết tâm biến nó thành một tấm gương mà phần còn lại phải noi theo. Khi đội Barca B mới ấy sẵn sàng cho mùa giải, Pep dẫn dắt họ tiến lên bằng tất cả niềm kiêu hãnh của mình.

Họ để thua trận giao hữu đầu tiên dưới quyền huấn luyện viên mới, trước Banyoles, trên một sân cỏ nhân tạo nhỏ. Thất bại ấy, cùng với một khởi đầu không được như ý, là đủ để truyền thông bắt đầu móc máy khả năng huấn luyện của Pep. Guardiola "có nhiều phong cách hơn là sức mạnh", một phóng viên viết. Người ta cứ nhắc đi nhắc lại, một cách sáo rỗng và vô căn cứ, rằng Pep, người mà thời còn là cầu thủ rất thích đọc cuốn sách Những cây cầu ở quận Madison và còn chia sẻ cuốn sách này với các đồng đội, có lẽ không đủ sự mạnh mẽ và quyền uy để có thể lên khuôn một đội bóng có khả năng giành chiến thắng trên những mặt sân hoặc là được lát cỏ nhân tạo hoặc mấp mô như ruộng bắp cải ở giải hạng ba Tây Ban Nha.

Sau khởi đầu trúc trắc, Pep nhanh chóng tìm đến Johan Cruyff, một thói quen mà anh sẽ duy trì trong những năm tiếp theo, mỗi khi cần lời khuyên. "Con có một vấn đề", anh nói với người thầy của mình. "Có hai cầu thủ trong đội con không biết phải kiểm soát như thế nào, họ không chịu nghe lời con nói và điều đó ảnh hưởng rất nhiều tới cách những người còn lại tiếp nhận thông điệp của con. Và vấn đề ở chỗ, họ là hai trong số những thủ lĩnh trong phòng thay đồ và cũng là những cầu thủ giỏi nhất. Không có họ trong đội hình thì con sẽ thua." Cruyff trả lời một cách thẳng thừng: "Tống khứ mấy đứa ấy đi. Con có thể thua một hay hai

trận, nhưng sau đó con sẽ bắt đầu chiến thắng, tới lúc đó thì con sẽ thấy mừng vì mình đã tống được hai thằng khốn ấy ra khỏi đội."

Pep loại hai cầu thủ nói trên, bắt đầu thiết lập quyền lực trong phòng thay đồ, và gửi tới phần còn lại một thông điệp mạnh mẽ. Đội bóng bắt đầu chơi tốt lên và giành nhiều chiến thắng thật, đặc biệt là sau khi Pep ký hợp đồng với Chico (hiện đang ở Swansea), người được Tito Vilanova xác định là trung vệ mà đội bóng cần phải có. Trong đội hình xuất phát của đội Barca B đó còn có Pedro và, trong nửa sau của mùa giải, Sergio Busquets, người đã tiến thẳng từ băng ghế dự bị tới vị thế cầu thủ xuất sắc nhất trong đội. Từ giải hạng tư Tây Ban Nha, Pedro và Busquets đã vươn lên trở thành những cầu thủ hàng đầu và những nhà vô địch thế giới chỉ trong hai năm được chơi bóng dưới sự dẫn dắt của Pep.

Txiki Beguiristain trở thành khách quen ở Mini Estadi, chưa bao giờ trong bốn năm làm giám đốc thể thao của câu lạc bộ mà ông lại xem nhiều trận đấu của đội dự bị đến vậy. Càng lúc ông càng tin vào Guardiola và nhận ra những gì mà anh đang triển khai ở đội B hoàn toàn có thể áp dụng với đội Một. Chẳng hạn như sự đa dạng về đội hình. Thay vì chơi với sơ đồ 4-3-3 phổ biến nhất ở Barcelona, Pep thỉnh thoảng lại cho đội đá với sơ đồ 3-4-3 vốn gần như không còn được sử dụng kể từ thời Dream Team trừ một vài lần hiếm hoi xuất hiện dưới thời van Gaal. Những lúc khác anh lại sử dụng một số chín ảo, và thậm chí có lúc còn đẩy Busquets, một tiền vệ trung tâm, lên đá tiền đạo với sự hỗ trợ của ba cầu thủ tấn công phía sau. Thái độ quyết liệt của Pep ở bên ngoài đường piste (không ngừng sửa lỗi và ra hiệu trong các trận đấu, xem mọi trận đấu như là trận đấu cuối cùng, tập trung tới độ căng thẳng vào công việc, nhiệt thành và đôi khi hơi bị hưng phấn quá) cũng như những việc mà anh làm bên ngoài sân (yêu cầu toàn đội ăn cùng nhau, nghiên cứu đối thủ và cầu thủ của đối thủ - điều chưa từng xảy ra ở giải hạng ba) cho thấy anh là một nhà lãnh đạo bẩm sinh, đã sẵn sàng cho vai trò quản lý ở bất kỳ trình độ nào. Bất kỳ đội bóng nào.

Càng về cuối mùa giải, Txiki càng tin chắc rằng tất cả những gì mà Pep đang làm, nếu cần thiết, đều có thể áp dụng ở đội Một. Barca B kết thúc mùa giải với ngôi vị quán quân, nhờ đó giành quyền chơi các trận play-off để tranh suất thăng hạng lên giải Segunda B. Những thành tựu của Guardiola bắt đầu thu hút được nhiều sự chú ý, không chỉ trong nội bộ câu lạc bộ, nơi lực lượng những người ngưỡng mộ anh cứ tăng lên theo từng ngày, mà còn từ bên ngoài. Juanma Lillo là một trong số đó: "Những gì Pep làm được

với Barca B có giá trị còn lớn hơn cả những gì anh ấy làm được với đội Một sau đó. Anh chỉ cần so sánh lối chơi của họ ở đầu mùa giải hạng ba với chính họ ở cuối mùa là sẽ biết. Đội bóng với tư cách một tập thể đã có những tiến bộ lớn, nhưng bản thân từng cá nhân cầu thủ trong tập thể ấy cũng vậy. Tới giờ tôi vẫn thấy buồn cười khi nhớ lại việc người ta từng nói rằng anh ấy quá thiếu kinh nghiệm để có thể dẫn dắt Barca B, chứ đừng nói tới đội Một."

Và, tất nhiên, trong khi tất cả những điều đó đang diễn ra, tức là đội B tiếp tục tiến bộ và ngày càng trở nên chuyên nghiệp hơn, đội Một lại không ngừng sa sút. Chẳng mấy nữa FC Barcelona sẽ phải tìm kiếm một huấn luyện viên mới.

Trên chuyến bay chở toàn đội tới Trung Quốc.

Mùa hè năm 2007

Với đội bóng của Rijkaard, mùa giải 2007-08 (mùa giải chứng kiến cuộc cách mạng ở đội dự bị), lại khởi đầu theo cách tệ hại chẳng khác gì mùa giải trắng tay trước đó. Những lời chỉ trích đổ về từ mọi hướng, và theo thời gian, Rijkaard dần dần đánh mất sự tôn trọng trong phòng thay đồ.

Trong khi đó, Ronaldinho ngày càng hướng nội và bắt đầu ngừng nhận những chỉ thị dù là từ bất kỳ ai. Câu lạc bộ cố gắng giấu việc anh thường xuyên vắng mặt trong các buổi tập sau những báo cáo y tế nói rằng anh bị "viêm dạ dày". Tới giữa mùa giải, số lần anh "ở trong phòng gym" hay "cảm thấy không khỏe" nhiều hơn số lần anh xuất hiện trên sân tập.

Cầu thủ người Brazil thường xuyên xuất hiện trong phòng thay đồ với cùng bộ quần áo mà anh đã mặc vào ngày hôm trước do bận bay đêm tới mức không có cả thời gian thay quần áo, theo mô tả của Lluis Canut trong cuốn The Secrets of Barca. Anh cũng thường xuyên bị bắt gặp đang ngủ mê mệt trên bàn massage trong một căn phòng tối ở trung tâm tập luyện ngay giữa giờ tập. Và mọi việc trở nên tồi tệ hơn khi mối quan hệ giữa Ronaldinho với một trong những cô con gái của Rijkaard bị phát hiện và trở thành đề tài đàm tiếu.

Hơn một lần, Deco tới sân tập trong tình trạng mất ngủ suốt đêm vì phải đưa con tới bệnh viện. Đặt sức khỏe của con cái lên trên công việc không phải là một tội lỗi gì ghê gớm. Tuy nhiên, việc anh ly thân với vợ - một trong mười vụ ly thân hoặc ly dị trong đội bóng năm đó - rõ ràng là đã khiến cho anh mất tập trung nghiêm

trọng. Rafa Márquez cũng hay lẻn đi thăm cô bạn gái Jaydy Mitchell, thường là sau các buổi tập, và thỉnh thoảng còn ngủ lại. Sẽ chẳng có vấn đề gì nếu bạn gái anh không sống ở Madrid. Thiago Motta có lần "bay" sâu tới mức xuyên từ đêm này sang đêm kia, khiến đội bóng phải nháo nhào tổ chức một cuộc tìm kiếm để xem cầu thủ của mình đang sống chết ở phương nào. Lần đó, Motta không thoát được án phạt. Anh trở thành "vật tế thần" cho một kẻ khác, người đang ngày càng nổi danh trong giới "bay đêm" nhờ kỹ năng "samba" của mình: Ronaldinho.

Sau thất bại 1-0 trước Real Madrid ở Camp Nou, Barcelona đã kém vị trí đầu bảng bảy điểm khi mùa giải mới đi được nửa chặng đường. Tới mùa thu, trong những quan chức cấp cao của câu lạc bộ bắt đầu xuất hiện những lời xì xào về việc cần phải có một hành động thực sự quyết liệt. Rằng tốt nhất là nên loại bỏ những kẻ vô kỷ luật Ronaldinho, Deco và Eto'o để xoay trục về một thế hệ mới trẻ trung, khát khao và tham vọng hơn mà người dẫn đầu không ai khác ngoài Lionel Messi. Họ cũng bày tỏ sự hoài nghi về khả năng của Rijkaard, không biết ông có đủ năng lực để dẫn dắt thế hệ mới ấy hay không. Tuy nhiên, Chủ tịch Laporta, vừa ngấm ngầm vừa công khai, vẫn trước sau ủng hộ vị huấn luyện viên người Hà Lan.

Tất cả những diễn biến trong nội bộ đội Một đều được cập nhật với Guardiola, một cách không chính thức, bởi các cầu thủ đội Một và những đồng minh của Laporta. Vào tháng 10, một người thậm chí còn hé lộ với Pep rằng viễn cảnh anh trở thành huấn luyện viên đội Một đang ngày càng trở nên rõ ràng hơn: "Tên của anh chưa được đề cập tới một cách chính thức trong các cuộc họp ban lãnh đạo, và tôi cũng chưa nói với anh về điều đó, nhưng tin tôi đi, anh sẽ trở thành huấn luyện viên trưởng của Barcelona kể từ mùa giải tới." Vào đầu tháng 11, tên của Pep cuối cùng cũng được xướng lên trong một cuộc họp ban lãnh đạo bởi một trong những giám đốc, người đề xuất thay Rijkaard bằng huấn luyện viên đương nhiệm của đội B. Tuy nhiên, Txiki Beguiristain kịch liệt phản đối ý tưởng ném Pep vào giữa một cuộc khủng hoảng trong thời điểm mùa giải cũng mới trôi qua được một nửa, như thế là quá nhiều và quá sớm với một huấn luyện viên còn non kinh nghiệm như anh.

Nhưng không phải tất cả mọi người đều đồng tình với Txiki. Johan Cruyff tin rằng đội Một đã hết khả năng cứu vãn và do đó cần phải thay đổi ngay lập tức. Sau khi loại Marco van Basten, người chuẩn bị ký hợp đồng dẫn dắt Ajax, Cruyff gặp Txiki để bàn về năng lực của Pep. Vị cựu huấn luyện viên trưởng của Dream Team sau đó thân chinh xuống tận Mini Estadi để xem Pep và đội

B của anh thể hiện như thế nào, trước khi hai người đi ăn trưa và thảo luận về bóng đá. Ngay sau đó, Cruyff nhắn tin cho Laporta: "Pep sẵn sàng rồi. Cậu ta đã thông tỏ mọi ngõ ngách của bóng đá." Nhưng ông chủ tịch vẫn tỏ ra lưỡng lự, vẫn tin tưởng, đúng hơn là hi vọng, bất chấp tất cả những bằng chứng đều cho thấy điều ngược lại, rằng Rijkaard sẽ có thể xoay chuyển được tình hình và làm hồi sinh dù chỉ là một phần những phép màu cũ của Ronaldinho và đồng đội.

Khi thái độ chủ quan và sự vô kỷ luật đã trở nên quá rõ ràng, một số giám đốc và một nhóm ngày càng đông phóng viên bắt đầu khẳng định rằng chỉ có duy nhất một người có khả năng vãn hồi trật tự ở Camp Nou. Không phải Pep Guardiola, mà là José Mourinho. Họ đánh giá vị huấn luyện viên của Chelsea sở hữu ý chí sắt đá và sự can đảm có một không hai, giúp ông đưa ra được những quyết định đau đớn nhưng cần thiết. Nếu điều đó đồng nghĩa với việc triết lý bóng đá của câu lạc bộ phải thay đổi, thì cũng đáng: thời loạn lạc cần những hành động quyết liệt. Và, sau tất cả, Mourinho vẫn luôn mơ được trở lại Barcelona.

Vào ngày 27 tháng 11 năm 2007, Barcelona hòa 2-2 với Lyon để "lết" vào vòng knock-out của Champions League theo cách chả có gì đáng tự hào. Hai bàn thua của họ, một đến sau một tình huống phòng ngự cố định hớ hênh, một từ quả penalty không cần thiết. Rijkaard, căng thẳng và giận dữ, lần đầu tiên bị đuổi khỏi sân trong cương vị huấn luyện viên trưởng của Barcelona.

Chính ngày hôm đó, bộ phận bóng đá của câu lạc bộ đã đi tới một quyết định quan trọng, rằng Rijkaard, người vẫn còn một năm trong hợp đồng, phải ra đi.

Laporta tiếp tục tỏ ra dao động, nhưng để tránh trở tay không kịp, Marc Ingla (phó chủ tịch) và Txiki Beguiristain vẫn bắt tay vào lập một Phương án B. Ingla, một doanh nhân thành công trong lĩnh vực marketing, muốn tiếp cận quy trình tuyển dụng theo cách mà các tập đoàn lớn vẫn làm khi tuyển các chức danh quản lý. Đầu tiên là phân tích hồ sơ các ứng viên, sau đó là vòng phỏng vấn và cuối cùng là ra quyết định. Đây là cách tiếp cận hoàn toàn mới chưa từng xuất hiện trong bóng đá Tây Ban Nha.

Như Luis Martín của tờ El País giải thích, "Họ lập nên một bộ hồ sơ về vị huấn luyện mới, trong đó có tất cả những tiêu chí mà các ứng viên cần phải đáp ứng: người đó phải tôn trọng phong cách chơi bóng thừa hưởng từ Rijkaard; tạo ra một môi trường làm việc nghiêm túc và có tinh thần đoàn kết cao; giám sát sự phát triển

của các đội trẻ; tập trung vào quá trình chuẩn bị và sự hồi phục của cầu thủ; duy trì kỷ luật trong phòng thay đồ; đồng thời phải tôn trọng tất cả các đối thủ và hiểu biết tương đối về giải vô địch Tây Ban Nha. Ngoài ra, huấn luyện viên mới của FC Barcelona còn cần phải hiểu sâu và có thiện cảm với câu lạc bộ, những giá trị, tầm quan trọng và lịch sử của nó."

Ingla và Beguiristain bắt đầu với một danh sách dài những ứng viên tiềm năng. Manuel Pellegrini, Arsène Wenger và Michael Laudrup nhanh chóng bị gạch tên. Cuối cùng, chỉ còn lại một danh sách rút gọn ba người, bao gồm huấn luyện viên của Espanyol, đồng thời là cựu cầu thủ Barcelona - Ernesto Valverde, Pep Guardiola và José Mourinho. Tên của Valverde cũng nhanh chóng bị xóa khỏi bản danh sách sau khi chuyện ông được quá ít thành viên trong ban lãnh đạo ủng hộ đã trở nên quá rõ ràng. Cuối cùng chỉ còn Guardiola và Mourinho.

Một người thiếu kinh nghiệm, nhưng đang tạo ra những điều kỳ diệu với đội B và là một "người Barcelona" đích thực; và một người có thể không có ADN của câu lạc bộ, nhưng đáp ứng được tất cả mọi tiêu chí khác và nhận được sự ủng hộ của một số thành viên quan trọng trong ban lãnh đạo, bao gồm Phó chủ tịch phụ trách marketing và kinh tế, Ferran Soriano. Ông Soriano từng nói riêng với những người thân cận rằng: "Thương hiệu Mourinho kết hợp với thương hiệu Barca có thể sẽ tạo ra một sản phẩm có sức hút khủng khiếp."

Vào tháng 1 năm 2008, Marc Ingla và Txiki Beguiristain quyết định sắp xếp một cuộc gặp với Mourinho. Họ sang Bồ Đào Nha để phỏng vấn ông và người đại diện Jorge Mendes, người lúc ấy đang có mối quan hệ hợp tác tốt đẹp với câu lạc bộ khi là đại diện của bộ đôi Deco và Rafa Márquez.

Cuộc gặp diễn ra trong văn phòng một chi nhánh của một ngân hàng nổi tiếng ở Lisbon, địa điểm được Mendes đề nghị để tránh những sự chú ý không cần thiết. Chuyến bay của Txiki bị trễ nên khi tới cuộc họp, ông thấy Ingla đã bắt đầu phỏng vấn vị huấn luyện viên người Bồ Đào Nha rồi. Mourinho đưa cho những quan chức Barcelona một cái thẻ nhớ, trong đó tổng kết triết lý bóng đá của anh cũng như chiến lược mà anh đã vạch sẵn cho Barca.

Anh đã có kế hoạch biến đổi sơ đồ 4-3-3 cổ điển bằng cách sử dụng một bộ ba tiền vệ kiểu khác - gần giống với bộ ba mà anh từng sử dụng ở Chelsea với những cầu thủ như Essien, Makelele và Lampard. Anh cũng lập ra một danh sách những cầu thủ mà câu

lạc bộ cần phải mua và những người mà họ phải sớm đẩy ra khỏi cửa. Anh thậm chí còn lên sẵn một danh sách rút gọn những người mà anh cho là ứng viên lý tưởng cho vai trò trợ lý của mình ở Camp Nou: Luis Enrique, Sergi Barjuan, Albert Ferrer và cả Pep Guardiola. Rõ ràng là Mourinho nắm rất rõ nội tình của Barcelona ở thời điểm này, điều thực ra cũng không có gì đáng ngạc nhiên nếu biết rằng trợ lý của anh, André Villas-Boas, thường xuyên có mặt trên khán đài của sân Camp Nou và sau đó gửi về Mourinho những bản báo cáo hết sức chi tiết.

Mourinho nói với phái đoàn Barcelona rằng dù không phải lúc nào anh cũng cảm thấy thoải mái với bầu không khí thù địch trong các trận đấu gần đây giữa đội bóng xứ Catalonia và Chelsea, nhưng đó là một phần trong chiến thuật của anh. Cách hành xử đôi khi xấu xí trước truyền thông của anh là một sự hắc ám cần thiết, thực ra là một chi tiết sống còn trong cỗ máy tâm lý mà anh sử dụng để giành chiến thắng trong các trận đấu. Mourinho còn giải thích rằng với anh, một trận đấu bắt đầu và kết thúc trong phòng họp báo là như thế nào.

Đó là lần đầu tiên Ingla và Beguiristain ngồi nói chuyện trực tiếp với José Mourinho và cả hai đều bị ấn tượng bởi sức hút cũng như phương pháp luận bóng đá rõ ràng của anh. Họ trở lại Barcelona trong tâm trạng lạc quan bất chấp còn đôi chút lấn cấn về những đòi hỏi liên quan tới tài chính của Mourinho: anh muốn một bản hợp đồng hai năm trị giá 9 triệu euro mỗi năm, và thêm 1 triệu euro cho mỗi trợ lý.

Nhưng vẫn còn một cái "nhưng", liên quan tới cách hành xử của José trước giới truyền thông. Cả hai đại diện của Barcelona đều cảm thấy không được thoải mái sau khi Mourinho khẳng định anh sẽ tiếp tục lao vào những trận chiến tâm lý cả trong lẫn ngoài sân bóng. Cả hai đều bị giằng xé. Họ thích Mourinho, nhưng cảm thấy lựa chọn đa nhân cách của anh ta là không ổn một tí nào. Họ cũng không thể nào hiểu nổi tại sao một Mourinho cuốn hút tới vậy lại thường xuyên trưng ra trước công chúng một bộ mặt đầy khó chịu đến vậy. Những cáo buộc không chính xác nhắm vào Frank Rijkaard, rằng vị huấn luyện viên của Barcelona đã vào phòng của trọng tài Anders Frisk ở đường hầm sân Camp Nou trong giờ nghỉ giữa hai hiệp trận lượt đi vòng knock-out Champions League mà Chelsea thắng 2-1, vẫn còn mới nguyên trong ký ức.

Thế nên, bất chấp những ấn tượng tốt đẹp từ cuộc gặp với Mourinho, Beguiristain vẫn đi tới một kết luận, Guardiola mới là

người phù hợp nhất cho công việc, và anh cũng dần dần thuyết phục được những đồng sự của mình, bao gồm cả Marc Ingla, rằng sự thiếu kinh nghiệm của Pep không hẳn là một rào cản. Một số người thì không cần phải thuyết phục thêm một câu nào: Johan Cruyff chưa bao giờ muốn thấy Mourinho ở câu lạc bộ, trong khi người bạn lớn của Pep và cũng là một thành viên trong ban lãnh đạo, Evarist Murtra, thì vẫn luôn hết lòng ủng hộ anh.

Việc những người trong đội của Mourinho để rò rỉ thông tin về cuộc gặp chính là chiếc đinh cuối cùng đóng lên cỗ quan tài mang tên hi vọng cho Mourinho, vì nó mang tới cho Barcelona một cái cớ hoàn hảo để loại anh ra. Tuy nhiên, Barcelona chưa bao giờ nói thẳng với Mourinho điều đó, như thừa nhận của Ingla: "Chúng tôi không hoàn toàn dứt khoát trong việc loại Mourinho khỏi danh sách ứng viên cho vị trí huấn luyện viên trưởng của Barca." Vị huấn luyện viên người Bồ Đào Nha, sau khi mòn mỏi chờ đợi một lời đề nghị không bao giờ được gửi tới, đã ký hợp đồng với Inter Milan trong mùa hè năm đó.

Txiki, với đồng minh là José Ramón Alexanko, giám đốc học viện của Barcelona, thông báo với các giám đốc khác rằng lựa chọn đầu tiên của anh là Guardiola. "Tôi giải thích với ban lãnh đạo tại sao tôi chọn Guardiola, thay vì tại sao tôi không chọn các huấn luyện viên khác", Beguiristain kể lại. Anh cũng nói với ban lãnh đạo rằng anh hoàn toàn ý thức được những rủi ro liên quan tới kinh nghiệm huấn luyện của Pep, nhưng rằng, trên tư cách là một cựu cầu thủ và đội trưởng thành công của Barcelona, Guardiola hiểu câu lạc bộ và các cầu thủ rõ hơn bất kỳ ai; rằng anh biết cách làm việc với một số bộ phận quan trọng trong giới truyền thông; rằng anh hiểu tính cách Catalonia và có thể xử lý những tranh chấp cả trong nội bộ lẫn với bên ngoài. Và nếu thế vẫn còn chưa đủ, Txiki nhấn mạnh, Pep đang cho thấy tất cả những dấu hiệu của việc anh đang trên đường trở thành một huấn luyện viên nổi bật.

Txiki, tự tin rằng ban lãnh đạo sẽ ủng hộ mình, thậm chí còn nói với Rijkaard rằng Mourinho sẽ không được lựa chọn, như báo chí đã dự đoán; rằng ông (Rijkaard) sẽ rất ngạc nhiên khi biết được ai sẽ là huấn luyện viên mới của đội bóng.

Tới tháng 3 năm 2008, bộ phận bóng đá và những thành viên chủ chốt trong ban lãnh đạo quyết định: Rijkaard sẽ phải ra đi, và sự thay thế hoàn hảo cho vị huấn luyện viên người Hà Lan ở ngay bên cạnh họ. Người đó là Guardiola.

Bây giờ việc còn lại mà họ cần làm là thuyết phục Laporta, Ngài

chủ tịch.

Từ tháng 1 của mùa giải đó, Joan Laporta bắt đầu cùng Txiki và Johan Cruyff tới xem một số trận đấu của Barcelona B. Pep cảm nhận được rằng mọi cặp mắt đang đổ dồn về phía anh, nhưng chính anh cũng không chắc mình có phải là giải pháp tốt nhất cho những vấn đề của đội Một hay không. Thực tế, vào tháng Hai, sau khi chứng kiến Barcelona giành chiến thắng 3-2 một cách xứng đáng trước Celtic ở Glasgow trong một trận đấu thuộc Champions League - đội bóng tới từ Catalonia đã thể hiện được đẳng cấp để chấm dứt chuỗi thành tích ấn tượng trên sân nhà ở Cúp Châu Âu của Celtic - Pep còn tự hỏi không biết đó có phải là bước ngoặt với đội bóng của Rijkaard hay không. Anh thậm chí còn nói với những người thân cận với ban lãnh đạo Barcelona rằng anh nghĩ đội bóng sẽ tìm lại được hình ảnh vốn có và câu lạc bộ sẽ tiếp tục đặt niềm tin vào vị huấn luyện viên người Hà Lan.

Nhưng không lâu sau, Deco và Messi dính chấn thương, và đội bóng lại sa sút một lần nữa. Rồi điều mà không ai nghĩ tới, tình huống ác mộng với mọi cổ động viên và cầu thủ Barcelona, đã xảy ra: định mệnh đã an bài rằng trận đấu đầu tiên của Real Madrid sau khi họ chính thức trở thành nhà vô địch mới của La Liga sẽ là trận đấu với Barcelona. Điều đó cũng có nghĩa là các cầu thủ Barca sẽ phải chịu nhục để lập ra một pasillo - hàng rào danh dự - chào đón các cầu thủ Madrid khi họ bước ra sân trước sự chứng kiến của những khán giả phấn khích trên sân Bernabéu. Trong một động thái được xem là bỏ rơi đồng đội, Deco và Eto'o đã tự loại mình khỏi cuộc chơi bằng cách cố tình nhận thẻ vàng, những chiếc thẻ vàng bị xem là ngớ ngẩn, trong trận đấu trước đó với Valencia; do đó là thẻ vàng thứ năm trong mùa của cả hai, nên họ sẽ tự động bị treo giò ở trận kế tiếp.

Những cầu thủ quan trọng nhất trong đội, những người Catalonia và những tài năng do câu lạc bộ tự đào tạo, cho rằng như thế là quá đủ. Họ muốn một sự thay đổi, họ muốn Guardiola, người từng là một biểu tượng với thế hệ của họ. Không ít lần những trụ cột trong đội đã tìm tới Joan Laporta để nói cho Ngài chủ tịch nghe về tình trạng không thể nào chấp nhận được trong phòng thay đồ.

Sự can thiệp hằng ngày của họ đã giúp cho phòng thay đồ của đội không đến nỗi bị rã đám toàn diện. Cùng với Puyol và Xavi, những cầu thủ như Iniesta, Valdés và ngay cả Messi đã quyết liệt hành động và nỗ lực hết sức để giữ lại chút ít niềm tự hào và cả trật tự. Đó là một thời điểm quan trọng trong sự nghiệp và sự phát triển của Lionel Messi. Cầu thủ người Argentina được xem như là

truyền nhân của Ronaldinho khi mới xuất hiện ở đội Một, nhưng khi cầu thủ người Brazil ngày càng trở nên lạc lối, Messi cố gắng tránh nguy cơ chết chìm cùng với người đàn anh bằng cách đi theo những người thầy có trách nhiệm hơn như Xavi và Puyol. Đó là một lựa chọn đúng đắn.

Guardiola không thể làm gì ngoài việc chứng kiến đội Một từng bước, từng bước tan rã. Anh biết hết mọi chuyện; một số trụ cột ở đội Một thường xuyên thông báo tình hình với anh, và nhiều bằng chứng, không biết theo cách nào, cũng đã tới được tay các phóng viên. Pep cuối cùng đi tới kết luận Barcelona cần một sự thay đổi sau một trận đấu nội bộ giữa các cầu thủ trẻ của anh và đội A của Rijkaard. Đầu tiên anh phát hiện Rijkaard hút thuốc, hỏi ra mới biết đó là thói quen của vị huấn luyện viên người Hà Lan. Sau đó là việc Ronaldinho bị rút ra khỏi sân chỉ sau có mười phút, còn Deco thì tỏ ra mệt mỏi thấy rõ. Các cầu thủ dự bị, lúc đó vẫn còn chơi ở giải hạng ba, đã hành cho các đàn anh ở đội Một ra bã. Một thành viên trong ban huấn luyện của Rijkaard đi tới chỗ của Guardiola và đề nghị anh bảo các cầu thủ hạ nhiệt một chút. Trước đây Pep từng hoài nghi về việc anh đủ khả năng dẫn dắt đội Một, nhưng hành động đó, trận đấu đó đã nói với anh một điều: anh có thể làm tốt hơn nhiều so với đội ngũ hiện tại.

Với việc Pep cuối cùng cũng chấp nhận vào "đội Guardiola", người duy nhất còn lại cần phải được thuyết phục là Ngài chủ tịch.

Joan Laporta không chỉ đang phải vật lộn với lòng trung thành mà ông dành cho Rijkaard và những cầu thủ ngôi sao đã đem lại cho ông niềm vui lớn lao với chức vô địch Champions League ở Paris hai năm trước, chức vô địch châu Âu thứ hai trong lịch sử câu lạc bộ và với ông là điểm tột cùng của một giấc mơ. Ông còn muốn được nhớ tới như là một vị chủ tịch đã tin tưởng một huấn luyện viên duy nhất trong cả nhiệm kỳ. Ngoài ra, ông còn có một nỗi sợ hãi hoàn toàn có thể hiểu được: ông chuẩn bị trao quyền kiểm soát một trong những đội bóng lớn nhất trên thế giới vào tay một người đàn ông mà kinh nghiệm huấn luyện chỉ là chưa đầy tám tháng dẫn dắt một đội bóng đang chơi ở tận hạng tư. Và dù tất cả các thành viên trong ban lãnh đạo đều đứng về phía Guardiola, lại có không ít bạn bè và phóng viên không ngừng nhắc nhở ông, "Đừng làm thế, Joan, thế là tự sát, thế là liều lĩnh." Và, tất nhiên, trong một thành phố nặng mùi chính trị như Barcelona, không thể bỏ qua thực tế rằng Pep từng ủng hộ cho đối thủ của ông trong cuộc bầu cử năm 2003. Dẫu vậy, Laporta cuối cùng cũng chịu nhượng bộ và ít nhất đã chấp nhận mời Pep ra ngoài ăn tối để thảo luận về tương lai.

Vào tháng Hai năm 2008, họ gặp nhau ở nhà hàng Drolma trong khách sạn có cái tên rất xứng tầm Majestic ở trung tâm Barcelona. Nhà hàng được gắn sao Michelin ấy sẽ là bối cảnh cho một trong những thời khắc quan trọng nhất lịch sử câu lạc bộ.

Sau khi cùng nhau nhâm nhi hết một chai rưỡi rượu vang, Laporta rốt cuộc cũng cảm thấy sẵn sàng động chạm tới "con voi" trong phòng. Theo phóng viên người Barcelona đồng thời là một chuyên gia nghiên cứu về câu lạc bộ, Jordi Pons, cuộc nói chuyện diễn ra như sau:

"Về nguyên tắc, nếu mọi việc diễn tiến tốt, Frank Rijkaard sẽ tiếp tục dẫn dắt đội bóng. Còn nếu không, ừm, chúng tôi đã nghĩ tới anh. Anh có thể sẽ là người thay thế cho Frank", Ngài chủ tịch nói, có ý thăm dò.

"Nếu Frank không tiếp tục..." Pep nói như buột miệng.

"Tình hình lúc này là nếu đội bóng giành quyền vào chơi trận chung kết Champions League, Rijkaard sẽ tiếp tục. Nhưng nếu anh ta ra đi, anh sẽ trở thành huấn luyện viên của Barcelona", Laporta nói lại cho rõ.

"Ngài không đủ dũng khí làm thế đâu!" Guardiola lại buột miệng. Những từ đó rồi sẽ được dùng làm tiêu đề cho một bài viết tuyệt vời về Pep của Jordi Pons.

Còn bản thân Pep khi nhớ lại lúc ấy cho rằng anh phản ứng như thế một phần là do rượu.

"Nhưng anh có nhận lời hay không?"

Pep tặng cho Laporta một nụ cười toét miệng đã thành thương hiệu - đó là kiểu cười mà chúng ta vẫn thường thấy trong các buổi họp báo và cũng nhờ nó, một cậu nhóc gầy gò đã bao lần thoát ra được khỏi những rắc rối trên quảng trường làng của Santpedor.

"Có chứ", Pep nói. "Tôi sẽ nhận lời bởi vì Ngài biết rằng tôi sẽ giành chức vô địch quốc gia."

Ngày hôm sau, sự dũng cảm được tiếp sức bởi hơi men của Pep biến thành cảm giác tự ti. Anh quyết định thổ lộ với người trợ lý tin cẩn của mình, Tito Vilanova, bắt đầu bằng việc nhắc lại cuộc nói chuyện giữa anh với Ngài chủ tịch vào tối hôm trước: "Nếu họ sa thải Frank, họ muốn tôi nắm quyền ở đội Một. Cậu có nghĩ là chúng mình đã sẵn sàng rồi không?" Người bạn trả lời không một

chút lưỡng lự: “Cậu ấy hả? Cậu còn hơn cả sẵn sàng rồi.”

Laporta, như đã nói với Pep trong bữa tối hôm đó, đã gửi tới Rijkaard một tối hậu thư: ông cần phải mang về danh hiệu Champions League nếu muốn cứu vãn sự nghiệp ở Barcelona. Lúc đó, vị huấn luyện viên người Hà Lan, thời điểm ấy đã biết rằng Guardiola là người được chọn để thay thế mình, đã đáp lại bằng một cử chỉ khá hào phóng, cho thấy vì sao ông vẫn nhận được sự yêu mến và tôn trọng từ rất nhiều người trong câu lạc bộ, bao gồm cả vị chủ tịch. Rijkaard đề nghị, vì lợi ích của câu lạc bộ, mời Pep vào ban huấn luyện đội Một ngay lập tức để làm cho quá trình chuyển giao trở nên mượt mà hơn, và để anh có sự chuẩn bị tốt nhất cho mùa giải tiếp theo. Nhưng Pep vẫn muốn ở lại và hoàn thành công việc còn dang dở với đội B.

Dù thế, Ingla và Txiki vẫn triển khai một kế hoạch mới, trong đó hai người làm việc và tư vấn đồng thời với cả Rijkaard lẫn Pep, họ nói về các cầu thủ, những chấn thương, quá trình hồi phục và cả việc làm thế nào để, trước hết là về mặt nguyên tắc, xốc lại cả hệ thống đang vận hành ở câu lạc bộ. Mục tiêu số một vẫn là chuyên nghiệp hóa đội Một. Với sự đồng ý của cả hai huấn luyện viên, những cuộc thương lượng để mua Seydou Keita, Dani Alves, Alexander Hleb, Gerard Piqué và Martín Cáceres được đẩy mạnh.

Tuy nhiên, không có mấy tiến triển tích cực trong lòng đội Một.

Ronaldinho đã biến mất khỏi đội hình xuất phát, và thậm chí còn không có tên trong danh sách dự bị. Anh chơi trận cuối cùng trong màu áo Barcelona, thất bại 1-2 trước Villarreal, từ hai tháng trước khi mùa giải, vẫn là trắng tay, kết thúc. Một loạt những chấn thương bí ẩn được đưa ra làm lý do giải thích cho sự vắng mặt của Ronnie, người vào thời gian ấy xuất hiện ở Bikini Club nhiều hơn là ở Camp Nou.

Anh cũng không thể có mặt trong các trận bán kết Champions League trước Manchester United vào cuối tháng Tư. Barca bị cầm hòa 0-0 trên sân nhà và sau đó để thua 0-1 trên sân của United với bàn thắng duy nhất của Paul Scholes. Ngay sau đó, trong phòng chờ của sân bay Manchester, nơi phái đoàn Barcelona chuẩn bị lên chuyến bay trở về nhà, tương lai của Rijkaard đã trở nên rõ ràng hơn nhiều. Ở một đầu của phòng chờ là Laporta, người tỏ ra lo lắng trong khi đang thảo luận sâu với Ingla và Beguiristain; còn ở đầu kia, cô độc và buồn bã, là huấn luyện viên người Hà Lan.

Năm ngày sau, ban lãnh đạo chính thức quyết định Pep Guardiola

sẽ là huấn luyện viên mới của FC Barcelona. Đó là một sự kiện đặc biệt. Lần đầu tiên một cậu bé từ La Masía sau khi vượt qua tất cả các tuyển trẻ trở thành người đứng đầu đội Một. Vào thứ Ba ngày 6 tháng 5 năm 2008, Laporta yêu cầu vị giám đốc là bạn của Pep, Evarist Murtra, cùng ông tới phòng khám Dexeus ở Barcelona để chúc mừng Guardiola nhân dịp anh chào đón đứa con thứ ba, Valentina. Ở đó ông nói với Pep rằng anh sẽ trở thành huấn luyện viên mới của Barcelona.

Cristina, người bạn gái lâu năm của Pep, tỏ ra lo lắng. "Đừng lo", Pep nói. "Mọi việc rồi sẽ ổn cả thôi, rồi em sẽ thấy."

Guardiola, đúng với phong cách của anh, giữ kín thông tin về vụ thăng cấp. Bố mẹ của anh thậm chí cũng chỉ được thông báo vài giờ trước khi Laporta đưa ra thông báo chính thức, hai ngày sau đó. "Khi nào mọi chuyện xong xuôi hết, con cam kết bố sẽ là người đầu tiên được biết", Pep nhắc đi nhắc lại với bố mình - Valentí, người, cũng như tất cả các cổ động viên Barcelona khác, đã được nghe về những tin đồn. "Trong lúc đó, bố cứ tập trung xem Barca B đi."

Thế là, vào ngày 8 tháng 5 năm 2008, khi mùa giải còn chưa khép lại, nhưng được sự đồng ý của Rijkaard, Laporta cho phát đi thông báo chính thức của câu lạc bộ: Josep Guardiola i Sala sẽ là huấn luyện viên trưởng mới của đội Một. Tin được đưa ra vào buổi sáng sau màn lập hàng rào danh dự cho Real Madrid ở Bernabéu.

"Chúng tôi chọn anh ấy bởi những kiến thức bóng đá mà anh ấy có được", Laporta nói với báo chí. "Anh ấy hiểu rất rõ câu lạc bộ này và anh ấy yêu bóng đá tấn công. Thực tế anh ấy chính là sự kết tinh của tất cả những gì tinh túy nhất của Dream Team. Anh ấy sở hữu một bộ óc bóng đá, nhưng đồng thời anh ấy cũng là người có giáo dục, luôn luôn tỉnh táo, luôn luôn tò mò, và không lúc nào thôi nghĩ về bóng đá. Đó là mẫu huấn luyện viên luôn được yêu mến ở Barcelona."

Điều thú vị là Pep đã không có mặt trong buổi họp báo của Laporta và câu lạc bộ đã thông báo công khai bản hợp đồng với anh dù hai bên còn chưa chốt lại được hết các chi tiết trong bản hợp đồng đó. Nhưng tiền bạc chưa bao giờ có thể xen vào giữa Guardiola và Camp Nou. Anh được đề nghị một bản hợp đồng có thời hạn hai năm và lập tức chấp nhận. Người đại diện của anh, Josep María Orobitg, cố gắng thương lượng để bổ sung điều khoản tự gia hạn thêm năm thứ ba và những khoản thưởng riêng cho việc giành ba danh hiệu chính, nhưng cuối cùng hai bên không

tìm được tiếng nói chung. “Bất kỳ điều gì anh làm đều là tốt cho tôi”, Pep nói với người đại diện của mình. Anh chỉ muốn có một bản hợp đồng công bằng và cuối cùng đồng ý nhận một khoản lương cố định khiêm tốn kèm theo một vài khoản phụ cấp tùy thành tích. Thực tế là nếu anh không được nhận thưởng, anh sẽ trở thành huấn luyện viên có thu nhập thấp thứ tư ở La Liga. Nhưng cũng chẳng vấn đề gì. “Nếu tôi làm tốt thì họ sẽ trả đủ cho tôi; nếu không thì tôi chẳng có chút giá trị nào với họ, khi đó tôi sẽ về nhà và chơi golf”, Pep nói với Orobitg.

Theo kế hoạch sẽ có một buổi ra mắt báo chí chính thức sau khi mùa giải kết thúc vào tháng 6, lần này Pep sẽ tham dự. Sở dĩ phải chờ lâu như thế bởi vì Pep muốn kết thúc những gì anh đã bắt đầu với Barca B. Họ vừa đánh bại Europa 1-0 trên sân nhà trong trận đấu cuối cùng để giành chức vô địch nhóm V khu vực của giải hạng ba; nhưng họ vẫn cần phải vượt qua các trận play-off để có suất tham dự giải Segunda B quốc gia. Sau những màn trình diễn ấn tượng ở El Castillo thuộc Gran Canaria và ở Barbastre, Barca B đã có được điều họ muốn.

Vào ngày 17 tháng 6, trong hội trường Paris ở Camp Nou, Pep Guardiola, lúc đó 37 tuổi, chính thức ra mắt với tư cách huấn luyện viên trưởng của FC Barcelona. Trên đường tới hội trường, một Guardiola đầy tự tin đã nhắc lại với Laporta lúc đó tỏ ra căng thẳng điều mà anh từng nói với ông: “Cứ thoải mái đi Ngài chủ tịch. Ngài vừa có một quyết định đúng. Chúng ta sẽ cùng nhau giành chức vô địch quốc gia.”

Nhưng Ngài chủ tịch vẫn có đủ lý do để lo lắng. Bất chấp sự tự tin của Guardiola cũng như niềm tin vào anh từ những bộ óc bóng đá đáng tin cậy nhất trong câu lạc bộ, quyết định bổ nhiệm Guardiola vẫn là một canh bạc lớn, nhất là trong bối cảnh Laporta đang phải đối mặt với nhiều áp lực. Đội bóng chỉ cách đây mấy mùa giải còn khiến cả châu Âu vừa khiếp sợ vừa ngưỡng mộ đã sụp đổ hoàn toàn, và giờ thì đội hình cần phải được làm mới, những quyết định dũng cảm liên quan tới những ngôi sao sáng nhất trong đội cần phải được đưa ra, và cùng lúc đó, sự tín nhiệm dành cho Laporta đã xuống tới đáy. Barcelona lúc ấy rối như tơ vò. Nhìn đâu cũng thấy thất bại; ngay cả những đội bóng vốn rất đáng tin cậy như đội bóng rổ và đội bóng ném cũng đang trên đà sa sút. Đội bóng đã kết thúc mùa giải với 18 điểm ít hơn Madrid ở La Liga và Laporta không cách gì ngăn một cuộc bỏ phiếu bất tín nhiệm diễn ra trong mùa hè - các cổ động viên dường như đã ngán phong cách ngạo mạn của ông tới tận cổ rồi. Thực tế là có tới 60% trong số 39.389 phiếu bầu là chống lại vị chủ tịch. Nhưng cuộc bỏ phiếu

bất tín nhiệm đó coi như không đạt được mục đích của nó bởi vì số phiếu chống chưa được hai phần ba như quy định. Nghĩa là Laporta không phải từ chức. Ông đã thoát hiểm. Nhưng khó khăn còn ở phía trước.

"Mùa hè năm đó không có ai ở bên ngoài câu lạc bộ có niềm tin vào Pep hay đội bóng", Gerard Piqué nhớ lại. Báo chí tràn ngập những ý kiến tiêu cực về vụ bổ nhiệm gây tranh cãi của Pep: "Quá sớm với anh ta", "Chắc chắn kinh nghiệm của anh ta vẫn còn quá non"... Nhưng một lần nữa, FC Barcelona và Pep Guardiola lại cho thấy họ không thích làm việc theo cách thông thường như những người khác vẫn làm.

Phần III
HUẤN LUYỆN VIÊN PEP

1
Những sự khởi đầu

Món quà của cơ hội - hoặc là nắm bắt được nó, hoặc là không. Thời điểm Guardiola được bổ nhiệm cũng chính là thời điểm đã được trao món quà cơ hội.

Những người Catalonia đã và đang trải qua những ngày tháng thật khó khăn. Tranh cãi xung quanh bản Hiến pháp mới, trong đó đòi hỏi mức độ độc lập so với chính quyền trung ương cao hơn, đã phơi bày một thực tế buồn là phần đông người dân Catalonia không mấy hứng thú với việc tìm hiểu lý do tại sao họ lại cần phải tách biệt mình ra khỏi phần còn lại của Tây Ban Nha. Barcelona của Rijkaard thì vẫn đang sa sút không phanh, phòng thay đồ trở nên vô kỷ luật và giá trị tập thể bị coi nhẹ. Ngôi sao của đội, Ronaldinho, thì đã đánh mất vị thế là cầu thủ đáng xem nhất hành tinh. Ngài chủ tịch, Joan Laporta, thì phải đối mặt với một cuộc bỏ phiếu bất tín nhiệm và chỉ thoát hiểm trong gang tấc. Lòng tự trọng của Catalonia đã xuống tới mức thấp nhất trong nhiều thập kỷ.

Giữa lúc ấy, Pep Guardiola được bổ nhiệm làm huấn luyện viên trưởng đội Một của FC Barcelona.

Không phải cổ động viên Barcelona nào cũng ủng hộ Pep. Một vài trong số những người ủng hộ anh cảm thấy rằng vị thế của anh ít ra cũng sẽ khiến cho các chiến thắng trở nên ngọt ngào hơn và những thất bại bớt cay đắng đi; sau tất cả, đã bao giờ có chuyện một cậu bé nhặt bóng ở Camp Nou sau khi lần lượt trải qua các tuyển trẻ đã trở thành đội trưởng của đội Một trước khi trở lại câu lạc bộ với tư cách huấn luyện viên đâu. Pep hiểu rõ tinh thần Barcelona và anh cũng biết ở La Masía, người ta đang dạy những cái gì. Bên cạnh việc là một biểu tượng của câu lạc bộ và một người con của trường phái tư duy Cruyff, anh còn đại diện cho

một trường phái xem bóng đá như một công cụ giáo dục. Ở nhiều mức độ, Barcelona và Pep là một cặp trời sinh.

Trong ngày chính thức ra mắt với tư cách huấn luyện viên trưởng của Barcelona, Guardiola nhấn mạnh anh biết mình cần phải làm gì và, trước sự chứng kiến của bố mẹ, vạch ra con đường mà anh sẽ cùng đội bóng theo đuổi.

Tuy nhiên, lởn vởn trong tâm trí của những người quan sát - kể cả những người ủng hộ Pep - là cảm giác hoài nghi thường trực, rằng chỉ sau mười hai tháng dẫn dắt đội dự bị, kinh nghiệm làm huấn luyện viên quá hạn chế của anh là sự chuẩn bị thiếu chu đáo cho nhiệm vụ khổng lồ phía trước; và cũng có không ít người nghi ngờ rằng vụ bổ nhiệm này thực chất chỉ là một thủ đoạn chính trị mà Laporta thực hiện để giành lại sự tín nhiệm từ các cử tri, đồng thời là một nỗ lực để biến "đứa con lưu lạc" của câu lạc bộ thành tấm lá chắn bảo vệ ông trước những lời chỉ trích đang ngày một dày thêm. Ngay cả những người dù từng rất thần tượng Pep-cầu-thủ vẫn phải đặt câu hỏi liệu anh có đơn giản là quá mong manh, quá nhạy cảm và thiếu sức mạnh cá tính cần thiết để có thể đương đầu với những thử thách trong công việc này.

Pep hoàn toàn ý thức được về những hoài nghi đó, nhưng anh chưa bao giờ đòi hỏi phải có một kỳ "trăng mật", sự kiên nhẫn hay thời gian để được mắc sai lầm. Anh biết rõ rằng mình phải khởi đầu một cách ấn tượng nhất có thể và giành chiến thắng càng nhanh càng tốt. Guardiola hiểu rõ hơn ai hết những kỳ vọng đi cùng với vinh dự được làm việc ở một câu lạc bộ lớn, nơi chiến thắng là điều bắt buộc và mọi thất bại đều là do lỗi của huấn luyện viên.

"Tôi cảm thấy mạnh mẽ", Pep nói. '"Tôi đã sẵn sàng để vượt qua thách thức này và tin tôi đi, nếu tôi không cảm thấy như thế, tôi sẽ không có mặt ở đây. Đây chắc chắn sẽ là một hành trình khó khăn, nhưng tôi quyết bền gan vững chí. Đội bóng này sẽ chạy thật nhiều, nếu đó là điều mà các bạn đang lo lắng. Tôi sẽ tha thứ nếu họ không thể bắt nhịp ngay lập tức, nhưng tôi sẽ không tha thứ nếu họ không cố gắng. Chắc chắn là không."

"Tôi là người lãnh đạo, họ đi theo tôi và chúng tôi sẽ cùng nhau thành công. Họ nên đi theo tôi."

"Tôi biết rằng chúng tôi sẽ phải bắt tay vào làm việc ngay lập tức với sự tập trung cao nhất, những ai muốn tham gia cùng chúng tôi ngay từ đầu sẽ được chào đón. Những người còn lại, chúng tôi

sẽ chinh phục được họ trong tương lai."

Tito Vilanova, đồng đội của Pep ở La Masía và sau này là trợ lý cho anh ở đội B, tiếp tục là cánh tay phải của anh ở đội Một: "Vào đầu mùa giải anh ấy nói với tôi, không phải là khuyên bảo, bởi vì anh ấy không phải kiểu người thích đưa ra những lời khuyên, rằng chúng tôi nên làm những gì mà chúng tôi tin rằng mình nên làm. Chúng tôi cần phải triển khai ý tưởng của riêng mình, thắng thua gì thì sau đó mới biết, nhưng trước hết chúng tôi cần phải làm theo cách của mình đã."

"Không có một huấn luyện viên hay cầu thủ nào có thể đảm bảo thành công khi mùa giải mới bắt đầu", Guardiola viết từ một thập kỷ về trước. "Cũng chẳng có cái gọi là công thức kỳ diệu. Nếu có, bóng đá sẽ trở nên dễ dàng như khi ta tới 'cửa hàng giải pháp' và mua tất cả những gì được bán ở đó. Ở đây, chúng tôi sẵn sàng trả bất kỳ giá nào để biến Barca thành đội bóng không thể bị đánh bại. Nhưng rõ ràng, vì đó là điều bất khả, mỗi đội bóng sẽ tìm kiếm một con đường riêng để tới được những mục tiêu ban đầu của mình. Bởi thế, vấn đề ở đây là biết rõ điều bạn muốn và kiểu cầu thủ mà bạn cần để có thể đạt được cái đích cuối cùng. Bởi vì Barca là một đội bóng lớn, nó được phép có cả hai thứ: nó có thể chọn cả cách chơi lẫn kiểu cầu thủ mà nó muốn."

Để cho đơn giản, điều đó đồng nghĩa với hai chuyện quan trọng cần làm: tiếp tục kiên định với mô hình chơi bóng hiện có và loại bỏ Ronaldinho, Deco và Eto'o.

Những cổ động viên ghế bành nghĩ rằng quản lý một đội bóng gồm toàn siêu sao, với những cầu thủ hàng đầu thế giới ở dưới trướng, cũng đơn giản như là chọn ra những tên tuổi lớn nhất trong một trò chơi điện tử. Nhưng với một huấn luyện viên 37 tuổi lần đầu dẫn dắt đội Một của một đội bóng, quản lý những cái tôi và cá tính trong phòng thay đồ ở Camp Nou, dưới sự săm soi của truyền thông thế giới, với áp lực của sự kỳ vọng từ cả quốc gia đè nặng lên vai, là một công việc khổng lồ. Và vị huấn luyện viên 37 tuổi ấy đang chuẩn bị cắt đứt sự ràng buộc với ba trong số những cầu thủ vĩ đại nhất từng khoác áo câu lạc bộ trong thời gian gần đây.

"Chúng tôi đang nghĩ tới một đội bóng không có họ", Pep nói trong buổi ra mắt, bên cạnh là Chủ tịch Joan Laporta và Giám đốc thể thao Txiki Beguiristain. "Đó là điều mà tôi nghĩ tới sau khi phân tích những câu hỏi liên quan tới những màn trình diễn của họ trong thời gian họ khoác áo đội bóng, và cả những câu hỏi rõ

ràng khác nữa. Tất cả đều vì lợi ích của đội bóng."

"Nếu cuối cùng họ ở lại, tôi sẽ làm tất cả những gì có thể để đóng góp của họ tương xứng với năng lực."

Rất rõ ràng. Phương pháp tiếp cận dựa trên lẽ thường tình, những kỹ năng giao tiếp và cảm giác đáng tin cậy toát ra từ các câu nói của Pep, chính là liều thuốc bổ cần thiết với một đội bóng đã, một lần nữa, chứng tỏ khả năng ấn nút tự hủy khi tất cả mọi việc đều có vẻ đang rất ổn. Buổi họp báo của Pep Guardiola đã truyền đi một thông điệp về sự ổn định, chính trực, cam kết và trách nhiệm. Cuối cùng, Pep đã chinh phục được phần lớn những người còn hoài nghi với một thủ thuật thông minh, một vài những lời nói được chọn lựa kỹ và một quyết định đầy dũng cảm.

Txiki Beguiristain đồng ý với Guardiola, và quyết định của họ nhận được sự ủng hộ từ Rijkaard. Ngay từ thời điểm được chọn làm người thay thế vị huấn luyện viên người Hà Lan, Pep đã liên tục được thông báo về mọi biến động của đội Một. Mùa hè năm ngoái Ronnie đã được trao một cơ hội cuối cùng, nhưng anh đã tự tay vứt bỏ nó.

Sau khi quyết định loại bỏ Ronaldinho, việc tiếp theo Pep phải làm là thông báo trực tiếp với cầu thủ người Brazil.

Khi Guardiola và Ronaldinho gặp nhau, cuộc nói chuyện giữa hai người diễn ra rất ngắn gọn và nhanh chóng. Guardiola nói với Ronaldinho rằng quyết định của anh là không hề dễ dàng bởi vì anh tin rằng bên dưới thân hình mũm mĩm kia vẫn là một cầu thủ tuyệt vời. Nhưng anh cũng có cảm giác rằng Ronaldinho không thể nào hồi phục được ở Barcelona, mà nên tới một nơi nào đó khác. Ronaldinho không mảy may phản đối và nhanh chóng chấp nhận đề nghị của Pep. Trong vòng vài tuần, anh đã được bán cho AC Milan với giá 21 triệu euro; ở mùa giải trước đó, Barca đã từ chối một đề nghị trị giá khoảng 70 triệu euro cho cầu thủ người Brazil. Cũng trong thời gian đó, Deco được bán cho Chelsea với giá 10 triệu euro, bất chấp việc José Mourinho, người từng huấn luyện Deco ở Porto, muốn tái hợp với anh ở Inter Milan.

Nói tới khả năng truyền đi thông điệp mong muốn tới các cầu thủ, Pep rất tự tin vào chính mình. Barca kết thúc mùa giải trước với 18 điểm kém Madrid, và ở những thời điểm như thế, các cầu thủ thường rất cần một ai đó chỉ cho họ con đường, bày cho họ cách sửa chữa những lỗi lầm. Pep đã loại bỏ khỏi phòng thay đồ những cầu thủ không còn muốn cống hiến và xa rời những giá trị cốt lõi

của đội bóng - đặt bóng đá đẹp và nỗ lực lên trên tài năng cá nhân. Trước khi gặp nhau để chuẩn bị cho mùa giải mới, những cầu thủ chủ chốt trong đội đã nhắn tin cho Pep để bày tỏ sự ủng hộ với anh và sự dũng cảm của anh. Nói chung, những thủ lĩnh của đội bóng đã mở toang cánh cửa phòng thay đồ để chào đón anh bước vào.

Iniesta, ví dụ, không thể kìm nén được sự háo hức trước viễn cảnh được làm việc với người hùng trọn đời của mình. "Khi 14 tuổi, tôi có tham gia một giải đấu cấp câu lạc bộ do Nike tổ chức, chúng tôi giành chiến thắng và Pep chính là người đã trao danh hiệu vô địch cho tôi. Em trai của ông ấy đã kể cho ông ấy nghe về tôi, nên khi trao cúp, ông ấy đã nói với tôi rằng, 'Chúc mừng, tôi hi vọng sẽ sớm thấy cậu ở đội Một, nhưng chờ tới khi tôi chuyển đi đã nhé!' Ông ấy là thần tượng, là một tấm gương đối với tôi. Ông ấy đại diện cho những giá trị và cảm xúc của Barcelona. Là bóng đá tấn công, tôn trọng đồng nghiệp, tôn trọng các cổ động viên. Và bây giờ ông ấy chuẩn bị là huấn luyện viên của tôi!"

"Tôi vẫn nhớ lúc ông ấy chào chúng tôi vào lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau trong phòng thay đồ. Khi ông ấy bắt tay tôi, cảm giác đó là một cái gì đó hết sức đặc biệt, có lẽ vì ông ấy từng là người mà tôi quá ngưỡng mộ. Tôi bị ấn tượng ngay lập tức bởi sự tự tin của ông ấy và sự tự tin ấy nhanh chóng được truyền tới tất cả chúng tôi. Ông ấy tin tưởng rằng mọi việc rồi sẽ ổn. Niềm tin là thứ ông ấy không bao giờ thiếu." Sự ngưỡng mộ là song phương. Pep vẫn thường nhớ lại một cuộc nói chuyện giữa anh với Xavi khi hai người đang xem Iniesta chơi bóng ở thời điểm Ini vừa được đôn lên đội Một. "Nhìn anh chàng kia kìa. Rồi hắn ta sẽ khiến cả hai chúng ta phải nghỉ hưu sớm!"

Trong mùa hè đầu tiên của Pep, Barcelona ký hợp đồng với Dani Alves, Cáceres, Piqué, Keita và Hleb. Đội bóng đã được tiếp thêm một dòng máu mới.

Sau khi Deco và Ronaldinho ra đi, lẽ ra người tiếp theo sẽ là Eto'o, nhưng đến gần phút chót thì xuất hiện bước ngoặt. Sau khi chứng kiến hai địch thủ chính lần lượt rời câu lạc bộ, anh ta quyết định từ chối mọi lời đề nghị và thề với vị huấn luyện viên mới rằng sẽ cống hiến hết mình. Sự ra đi của hai cầu thủ người Brazil, với Eto'o, là cơ hội để anh ta có thể trở thành người xác lập tiêu chuẩn trong đội bóng. Cơ hội để trở thành thủ lĩnh. Eto'o luôn cho rằng anh ta không nhận được sự thừa nhận mà anh ta xứng đáng và bước ra khỏi cái bóng của Ronaldinho để chiếm lấy sân khấu trung tâm luôn là một trong những nỗi ám ảnh của anh ta.

Thực tế thì tiền đạo người Cameroon có ảnh hưởng nhất định lên Abidal, Henry và Touré, người có tiềm năng giúp anh ta tỏa sáng, và bây giờ, khi mà Messi vẫn đang trên đường hoàn thiện, có thể Eto'o cuối cùng cũng có cơ hội đóng vai chính như hằng khao khát. Trong tính cách của Eto'o có nhiều điểm khiến anh ta không được lòng một số người, cũng là những điểm khiến Guardiola quyết loại anh ta khỏi đội bóng, nhưng lúc này đây anh ta đã được trao một cơ hội bằng vàng và kỳ tập huấn trước mùa sẽ quyết định tương lai của anh ta.

Ở thời điểm này, cảm giác có gì đó sai sai khi nghĩ tới chuyện Messi không phải là một trụ cột của đội bóng. Nhưng đúng là ở thời điểm Guardiola vừa lên, dù ai cũng có thể nhận ra tài năng của Messi, người ta vẫn cảm thấy việc trao chiếc gậy trách nhiệm từ tay Ronaldinho sang tay một cầu thủ mới 21 tuổi vẫn còn mang biệt danh "bọ chét" là quá nhiều và quá sớm. Đó cũng là điều mà Pep đã nhắc tới trong lễ ra mắt: "Chúng tôi không thể cho phép Messi mang trọng trách gánh vác đội bóng, tôi không nghĩ điều đó tốt cho anh ta hay là cho câu lạc bộ." Sau khi Deco và Ronaldinho ra đi, Guardiola muốn chia đều trách nhiệm tới những cầu thủ đi lên từ hệ thống đào tạo trẻ của câu lạc bộ, những người đã trở thành tiên phong trong việc theo đuổi các giá trị của thể chế. Những Puyol, Xavi, Iniesta. Messi, người trước đây từng có nguy cơ đi chệch hướng cùng nhóm cầu thủ Brazil nhưng nay đang được bồi dưỡng để trở thành một phần trong cái trục của đội bóng, cũng đủ tiêu chuẩn để có mặt trong nhóm thủ lĩnh mới.

Bằng cách trao quyền lực và cả vai trò đội trưởng cho những cầu thủ tự đào tạo, Pep đã, một cách trơn tru, ngay khi giai đoạn trước mùa giải còn chưa bắt đầu, mở ra một cuộc chuyển giao và gửi đi một thông điệp rõ ràng về ý định của mình, qua đó vạch ra con đường đi tới cho câu lạc bộ trong nhiều năm tiếp theo. Anh cũng làm được điều mà từ lâu rồi không ai làm được ở Barcelona, ấy là trao câu lạc bộ vào tay những người thấu hiểu và thực sự lo lắng cho nó. Điều đó cũng có nghĩa là Guardiola đang trao cho các cầu thủ tự đào tạo và cả hệ thống học viện của câu lạc bộ một sự khích lệ lớn, hay đúng hơn là một lá phiếu tín nhiệm. Anh đã làm việc và thậm chí chơi bóng cùng với rất nhiều người trong số họ, đồng thời là bạn của những người còn lại. Giờ là lúc họ phải đền đáp lại niềm tin mà anh dành cho họ qua những màn trình diễn, sự chăm chỉ và tận hiến.

Johan Cruyff là một trong số những người đầu tiên lên tiếng ủng hộ chính sách của vị huấn luyện viên mới: "Guardiola hiểu quá rõ Barcelona. Để có thể kiểm soát được Barcelona, người bình thường

cần mười cặp mắt, nhưng Guardiola có thể làm được vì cậu ta đã trải qua tất cả. Tôi có thể tin chắc là cậu ấy sẽ thành công bởi vì cậu ấy đã đưa ra được rất nhiều quyết định chỉ trong một thời gian rất ngắn."

Khi còn là đội trưởng của Barca dưới thời Louis van Gaal, Guardiola có lần đã nói rằng: "Chúng ta phải luôn luôn tôn trọng những chỉ đạo do các huấn luyện viên đặt ra, nhưng sẽ là tuyệt vời hơn cho đội bóng nếu một cầu thủ có thể tham gia sâu hơn vào quá trình đưa ra các quyết định và thể hiện được vai trò của mình trên sân." Nhưng van Gaal đã từ chối cho phép các cầu thủ quyền được chủ động, và bởi thế Pep đã không thể nào sửa chữa những điều không đúng trong khi chúng đang diễn ra. Guardiola tin rằng nên trao nhiều trách nhiệm hơn cho các cầu thủ, rằng việc đặt niềm tin vào bản năng của họ có thể giúp giải quyết nhiều vấn đề. Khi trở thành huấn luyện viên, Pep vẫn trung thành với quan điểm này và quyết tâm để những cầu thủ của mình được nắm quyền chủ động.

Pep cũng đưa Pedro từ đội B lên đội Một. Anh cần Pedro một phần vì phong cách chơi bóng của cầu thủ này - một tiền đạo cánh luôn tấn công vào các khoảng trống, một phần vì anh ta hiểu được sự cần thiết của việc luôn nỗ lực hết mình, cả trên sân tập lẫn trong các trận đấu. Bố mẹ của Pedro, như Pep thường nhắc nhở mọi người, sở hữu một trạm xăng ở Tenerife và họ hiếm khi có cơ hội xem con trai của mình chơi bóng bởi vì trong tiệm không có chiếc ti vi nào. Vào đầu mùa hè năm đó, Pedro định tới một đội bóng khác chơi theo dạng cho mượn, nhưng Pep lại nghĩ khác. Một cầu thủ luôn giữ chắc được đôi chân trên mặt đất như anh rất phù hợp với tầm nhìn của Pep.

Cùng lên đội Một với Pedro còn có Sergio Busquets, một cầu thủ khác đã chứng minh trong màu áo đội B là anh sở hữu trí thông minh, khả năng tập trung và sự hiểu biết nền tảng với vai trò tiền vệ trung tâm mà anh thường nắm giữ. Với Pep, việc Busquets không sở hữu những kiểu tóc kỳ quái hay các hình xăm cũng rất quan trọng. Vị huấn luyện viên mới tin rằng "Busi" tới một thời điểm nào đó sẽ chứng tỏ được mình đủ cá tính để tiếp bước Xavi và Puyol trong vai trò đội trưởng của đội bóng.

Busquets và Pedro là những cầu thủ đầu tiên trong số 22 cầu thủ được đôn từ đội trẻ lên đội Một trong bốn năm Guardiola nắm quyền. Chỉ trong vòng vài tuần, bộ đôi này từ chỗ đang chơi ở giải hạng ba đã có cơ hội được trải nghiệm không khí ở Champions League, và cũng chỉ thêm một mùa nữa để họ trở thành những

nhà vô địch thế giới.

Đội hình đã được hoàn thiện, cán cân giữa quyền lực và sự tín nhiệm đã được tái lập. Nhưng vẫn còn một sự tương phản đáng kể, liên quan tới tiền lương.

Guardiola nhận một triệu euro mỗi mùa chưa kể thưởng, tức là kém lương của Eto'o chín triệu và của Messi bảy triệu. Pep đã đồng ý dẫn dắt đội Một mà không thèm thương lượng hợp đồng. Ở thời điểm đặt bút ký, anh là huấn luyện viên có thu nhập thấp thứ tư ở Tây Ban Nha. Nhưng anh không quan tâm.

Cuối cùng thì ngày đầu tiên của kỳ tập huấn trước mùa giải cũng tới. Xavi nhớ lại: "Những ngày nghỉ, cảm giác như dài ra, bởi vì tôi quá nóng lòng muốn trở lại với đội bóng."

Các cầu thủ vừa trải qua hai mùa giải trắng tay. Thay đổi là cần thiết. Những quyết định hệ trọng phải được đưa ra. Nhưng, đầu tiên và trên hết, Pep cần phải kéo được đội bóng về phía mình. Anh vẫn chờ cơ hội có một cuộc gặp mặt nói chuyện trực tiếp với toàn bộ các thành viên trong đội.

Và cuộc gặp ấy đã diễn ra vào ngày tập luyện đầu tiên ở trung tâm tập luyện nổi tiếng St Andrews ở Scotland, trong phòng hội thảo nằm ở tầng hầm của khách sạn nơi toàn đội trú chân trong tuần đầu tiên của kỳ tập huấn. Đó chính là ngày anh chứng tỏ được sự quyết tâm và truyền được triết lý của mình tới các cầu thủ.

Trên đường tới phòng, Pep liên tục tự nhắc nhở bản thân: "Hãy là chính mình! Hãy là chính mình!" Anh có cảm giác mình đã trải qua những chuyện tương tự như thế này một lần rồi, đó là với đội B. Những gương mặt đã khác, các mục tiêu cũng vậy, nhưng những ý tưởng mà anh muốn truyền đạt thì về cơ bản là vẫn thế. Và cái cảm giác lo lắng quặn lên trong ruột cũng giống hệt.

Cả đội ngồi kín phòng trên những dãy ghế hướng về phía trước, như cách sắp xếp trong một lớp học, và hầu như không còn khoảng trống. Đội ngũ y tế, các trợ lý, những người phụ trách báo chí, nói chung là tất cả những ai đã có mặt trong chuyến đi tới Scotland đều được mời tới nghe Pep nói. Trong vòng nửa giờ đồng hồ tiếp theo, anh đã phát đi một thông điệp khiến cả đội bóng như bị mê hoặc. Họ đờ người trước những ý tưởng, những đòi hỏi và những kỳ vọng của anh, trước cái cách anh chia sẻ trách nhiệm, và trên tất cả, trước khả năng tạo ra một cảm giác hoàn toàn mới về tinh thần tập thể của anh.

Các cầu thủ ngồi yên lặng lắng nghe trong khi Pep đi đi lại lại trong phòng, cố gắng nhìn vào mắt tất cả người nghe, đầu tiên là người này, sau đó tới người kia, và cứ thế, thể hiện một trình độ bậc thầy về kỹ năng giao tiếp. Anh lựa chọn những cử chỉ và ngôn từ rất chuẩn, tìm được đúng giọng, và nhấn mạnh được những ý chính.

Từ hồi tưởng của những người có mặt (Xavi, Iniesta, Piqué, Tito, Henry, Eto'o, Messi, huấn luyện viên thể lực Emili Ricart, nhân viên truyền thông Chemi Terés và Sergi Nogueras cùng những người khác), chúng ta có thể ghép nối lại để biết được Pep đã nói những gì vào thời khắc quan trọng đó.

"Chào buổi sáng các quý ngài.

Các bạn chắc đã có thể hình dung được, với tôi, việc được có mặt ở đây, để dẫn dắt đội bóng này, là một động lực to lớn tới nhường nào. Đó là vinh dự tối thượng. Trên tất cả, tôi yêu câu lạc bộ này. Tôi sẽ không bao giờ làm bất kỳ điều gì có hại hay chống lại nó. Tất cả những gì tôi sắp sửa làm đều dựa trên tình yêu mà tôi dành cho FC Barcelona. Điều chúng ta cần và muốn là trật tự và kỷ luật.

Đội bóng đã trải qua một quãng thời gian mà trong đó không phải tất cả mọi người đều thể hiện được tính chuyên nghiệp như đáng lẽ phải thế. Giờ là lúc tất cả chúng ta sẽ phải chạy và cống hiến hết khả năng của mình.

Tôi đã là một phần của câu lạc bộ này trong nhiều năm và tôi biết rõ những sai lầm mà các bạn đã phạm phải trong quá khứ. Tôi sẽ bảo vệ các bạn cho tới chết nhưng tôi cũng có thể nói rằng tôi sẽ đòi hỏi ở các bạn rất nhiều, nhiều như tôi đòi hỏi ở chính tôi.

Tôi chỉ yêu cầu ở các bạn một chuyện. Tôi sẽ không mắng mỏ nếu các bạn chuyền sai một đường, hay đánh đầu trượt khiến chúng ta mất một bàn thắng, chừng nào tôi biết các bạn đã nỗ lực hết 100% khả năng của mình. Tôi có thể tha thứ cho bất kỳ sai lầm nào của các bạn, nhưng tôi sẽ không tha thứ nếu các bạn không dành cả trái tim và tâm hồn cho Barcelona.

Tôi không đòi hỏi ở các bạn kết quả, chỉ cần sự nỗ lực. Tôi sẽ không chấp nhận những người phàn nàn vì phải lao động, những người nỗ lực một cách nửa vời, hay những người không làm hết khả năng.

Đây là Barca, các quý ông ạ, đây là những gì mà chúng ta được yêu cầu và đây là những gì mà tôi sẽ yêu cầu các bạn. Các bạn phải

luôn cháy hết mình.

Mỗi cầu thủ tách riêng ra sẽ chẳng là cái gì cả, anh ta cần quanh mình những người đồng đội, những người đồng nghiệp - với chúng ta là tất cả những người trong căn phòng này, là tất cả những người xung quanh các bạn.

Nhiều người trong số các bạn chưa hiểu tôi là người như thế nào, thế nên chúng ta sẽ dành ra mấy ngày tiếp theo để tìm hiểu và xây dựng một nhóm gắn kết, thậm chí một gia đình. Nếu bất kỳ ai gặp bất kỳ vấn đề gì, tôi luôn sẵn sàng giúp đỡ, không chỉ là những vấn đề liên quan tới thể thao, mà có thể cả gia đình hay môi trường nữa. Chúng ta ở đây là để hỗ trợ lẫn nhau và để đảm bảo duy trì được sự yên bình trong tâm hồn sao cho không cầu thủ nào phải cảm thấy căng thẳng hay ngăn cách. Chúng ta là một. Chúng ta sẽ không chia ra thành các nhóm nhỏ, bởi vì ở tất cả các đội bóng, đó chính là thứ sẽ giết chết tinh thần tập thể.

Những cầu thủ trong căn phòng này đều rất giỏi, nếu chúng ta không thể giúp họ giành được các danh hiệu, thì đó là lỗi của chúng ta.

Và hãy nắm chặt tay nhau trong những thời gian khó khăn. Đảm bảo rằng không có bất kỳ thông tin nào bị rò rỉ ra ngoài cho báo chí. Tôi không muốn bất kỳ ai phải chiến đấu một mình. Hãy đoàn kết lại, và tin tưởng vào tôi. Từng là cầu thủ, tôi đã ở vào vị trí của các bạn rồi, tôi biết các bạn đang trải qua điều gì, các bạn đang cảm thấy điều gì.

Phong cách của đội bóng là sản phẩm lịch sử của câu lạc bộ này, và chúng ta sẽ trung thành với phong cách đó. Khi chúng ta có bóng, chúng ta không được phép để mất. Nếu điều đó xảy ra, hãy chạy thật nhiều và giành nó lại. Cơ bản là chỉ có thế thôi."

Cả đội bóng "phải lòng" Pep ngay lập tức. Nhưng đấy sẽ không phải là lần cuối cùng, còn lâu mới thế.

Trong khi trên đường rời khỏi phòng, Xavi nói với một người đồng đội rằng tất cả những gì họ cần phải biết đều có hết trong bài nói chuyện ấy. Vừa thổi qua là một ngọn gió của sự tươi mới, trật tự, và kỷ luật. Là lời nhắc nhở về phong cách mà anh muốn củng cố. Tất cả đã được xác lập ngay từ ngày đầu tiên.

Pep sẽ còn có thêm nhiều bài nói chuyện trước toàn đội nữa, nhưng bài nói chuyện ở St Andrews hôm đó là bài nói chuyện đã đặt nền tảng cho kỷ nguyên mới ở FC Barcelona.

“Có những bài nói chuyện tự nhiên nảy ra trong ta và cũng có những bài nói chuyện bắt nguồn từ một vài ý tưởng dựa trên những gì mà ta quan sát được”, về sau Pep nói. “Điều mà anh không thể làm là nghiền ngẫm các bài nói chuyện, hay học thuộc lòng chúng. Tất cả những gì anh cần là hai hay ba ý tưởng... và sau đó anh sẽ phải dồn hết tâm huyết vào nó. Anh không lòe bịp các cầu thủ được đâu, họ quá thông minh, bản năng, và được chuẩn bị tốt. Tôi từng là cầu thủ và tôi biết mình đang nói gì. Trong mọi cuộc nói chyện, từ lần đầu tiên ở St Andrews tới lần cuối cùng, tôi luôn dồn hết tâm huyết của mình vào. Khi tôi cảm thấy mình không thể làm như thế, tôi ngừng nói, đó là cách tốt nhất. Có những ngày anh cảm thấy mình cần phải nói cái gì đó, nhưng anh lại thấy mình không đủ nhập tâm, những lúc như thế, tốt hơn cả là nên im lặng. Đôi khi ta cho họ xem hình ảnh về các đối thủ, và đôi khi ta lại chẳng cho họ xem bất kỳ hình ảnh nào, bởi vì vào ngày hôm đó ta nhận ra, vì bất kỳ lý do gì, rằng trong cuộc sống còn có những điều khác quan trọng hơn một trận bóng đá, thế nên ta sẽ nói với họ về những việc khác, không liên quan gì tới bóng đá. Ví dụ như những câu chuyện về các tấm gương vượt qua nghịch cảnh, hay những điều phi thường mà con người có thể làm được. Đây chính là thứ đẹp đẽ về công việc này, bởi vì mỗi đối thủ, mỗi tình huống đều khác nhau và do đó anh luôn phải tìm ra một điều gì đó mới mẻ và đặc biệt để có thể nói với họ rằng ‘Các chàng trai, hôm nay là một ngày quan trọng...’ vì lý do này hay lý do nọ. Không nhất thiết phải liên quan tới chiến thuật. Khi anh đã làm việc đó được ba hay bốn năm thì chuyện tìm ra những điều như thế sẽ trở nên dễ dàng hơn nhiều. Nhưng khi anh làm việc đó trong bốn năm với cùng một nhóm cầu thủ, thì nó lại trở nên hết sức khó khăn.”

Ở St Andrews, Pep biết rằng công việc của anh sẽ bao gồm việc nhắc nhở các cầu thủ một vài sự thật và nguyên tắc mang tính cơ bản và nền tảng. Anh biết rằng rất nhiều người trong số họ đã đánh mất tình yêu với bóng đá, đánh mất sự khát khao, nên điều mà anh cần làm là tạo ra những điều kiện tốt nhất để họ có thể trở lại sân cỏ với tâm thế cũ. Guardiola, sau nhiều năm không ngừng đặt ra các câu hỏi, đã học được cách xử trí nhiều vấn đề từ một vài trong số những bộ óc bóng đá vĩ đại nhất.

Về đội hình thi đấu, sau khi đặt niềm tin vào những cầu thủ tự đào tạo, vị huấn luyện viên trẻ còn đích thân lựa chọn những nhà chuyên nghiệp mà anh có thể tin tưởng. Những nguyên tắc cơ bản cũng được áp dụng trong quá trình tuyển mộ ban huấn luyện, khi anh quyết định tiến thêm một bước và chuyên nghiệp hóa toàn bộ đội ngũ: anh tự tay chọn ra một đội ngũ chuyên gia bao gồm các

trợ lý kỹ thuật, các huấn luyện viên thể lực, các huấn luyện viên cá nhân, các bác sĩ, chuyên gia dinh dưỡng, chuyên gia vật lý trị liệu, trợ lý cho các cầu thủ, các chuyên gia phân tích, những người phụ trách báo chí và thậm chí cả những người lao công. Kiểm soát và đánh giá các buổi tập và các trận đấu trở thành một công việc khủng khiếp, cả ở mức độ cá nhân lẫn tập thể; các bài tập hồi phục cũng được cá nhân hóa để phù hợp với từng người.

Tất cả, từ các nhân viên tới các cầu thủ, đều chung nhau ở một điểm: họ đều là culés (cổ động viên Barca). Xavi giải thích rằng ở một câu lạc bộ hiện đại, điểm chung đơn giản nhưng lại hiếm gặp này chính là nhân tố trung tâm tác động tới việc mọi thành viên trong đội có thể đoàn kết và cảm thấy tất cả có đang cùng tiến theo một hướng ngay từ đầu hay không: "Chúng ta đều là culés. Chúng ta cùng nỗ lực hết sức, và cùng chia sẻ vinh quang."

Cánh tay phải của Pep, Tito Vilanova, vừa là một người bạn nhưng đồng thời cũng là một chuyên gia phân tích trận đấu và đội bóng thượng hạng. Với cuốn sổ tay lúc nào cũng kè kè bên người, trong mùa giải đầu tiên ở đội dự bị anh đã khiến cho mọi người ngạc nhiên với khả năng đưa ra những sách lược mà sau này người ta biết là có vai trò quyết định trong thành tích thăng hạng lên Segunda B của đội. Cũng bởi thế nên chẳng có ai mảy may nghi ngờ khi Guardiola tiếp tục chọn Tito làm trợ lý của mình ở đội Một. Hai người quả thật là một cặp trời sinh. "Khi tôi nói với Tito một chuyện gì đó", Pep nói. "Nếu anh ấy im lặng, tôi biết là mình sẽ phải thuyết phục anh ấy. Nếu mặt anh ấy chẳng mảy may thay đổi, thì có lẽ là bởi vì tôi đang bị sai ở chỗ nào đó." Trong các trận đấu, khi các ống kính máy quay tập trung vào Guardiola, thì ở một góc khung hình, Tito, trong bộ đồ thể thao quen thuộc, âm thầm quan sát trận đấu và không ngừng đưa ra những ý kiến cũng như những lời khuyên cho Pep. Hai người họ bổ trợ cho nhau một cách hoàn hảo. Tito nói: "Tôi cảm thấy rất thoải mái khi làm việc với Pep bởi vì anh ấy trao cho tôi quyền dẫn dắt, anh ấy lắng nghe và tạo điều kiện để tôi có thể nói lên ý kiến của mình trong."

Một sáng nọ khi vẫn đang ở Scotland, trong khi đang theo dõi các cầu thủ tập luyện, Pep chỉ tay vào Puyol và hỏi Tito, "Cậu nghĩ sao về hành động vừa rồi của cậu ta?" "Đầu tiên, chúng ta cần phải biết vì sao cậu ta làm điều đó đã", Tito nói. Pep cho dừng tập. "Không phải như thế!" Pep Guardiola, trong vai trò một người huấn luyện, lên tiếng. "Puyi, cậu không nên rời bỏ người mà cậu đang kèm cho tới khi bóng được chuyền đi." Nhưng đội trưởng của Barca đã làm điều mà không ai khác dám làm. "Tôi làm vậy bởi vì tiền đạo kia đã thoát được khỏi người kèm", anh trả lời, và cố

gắng lôi kéo Tito vào cuộc thảo luận: "Thế có đúng không, Tito?" Pep lắng nghe lời giải thích, rồi nói: "Cậu nói đúng, nhưng mà...", trước khi bắt đầu một bài nói chuyện dài và sâu sắc để Puyol có thể hiểu anh nên chọn vị trí như thế nào khi ở trên sân. Sẽ còn nhiều cuộc nói chuyện như thế nữa trong kỳ tập huấn trước mùa đầu tiên của Pep ở St Andrews.

"Tất cả chúng tôi đều biết chơi bóng, nhưng rất ít người biết kiểu bóng đá mà huấn luyện viên muốn chúng tôi chơi", Dani Alves thú nhận. "Thời gian đầu, ông ấy cho ngừng các buổi tập rất nhiều lần để chỉnh sửa, để nói cho chúng tôi biết điều mà ông mong muốn ở chúng tôi", Piqué nhớ lại, "nhưng chúng tôi không khó chịu mà còn thấy biết ơn ông ấy bởi vì nhờ thế mà chúng tôi nhanh chóng tìm được sự đồng bộ và có thể mang những ý tưởng của ông ấy lên sân bóng." Với một sự chú ý đặc biệt dành cho Messi (Pep dành rất nhiều thời gian cải thiện khả năng phòng ngự của cầu thủ người Argentina), vị huấn luyện viên mới muốn truyền tải một thông điệp quan trọng tới toàn thể đội bóng: "Tôi muốn tất cả bọn họ hiểu rằng họ đều có thể tiến bộ hơn nếu chơi trong một tập thể mạnh."

Dù rất đề cao tính dân chủ, sẵn sàng tạo điều kiện để các cầu thủ có được sự chủ động, đưa ra các đề xuất và luôn mở lòng trước những ý tưởng mới, Guardiola cũng rất nhanh chóng áp đặt một số quy tắc nghiêm ngặt ngay từ những ngày đầu tiên. Ví dụ ông quy định tiếng Castilla và Catalonia là những ngôn ngữ duy nhất được phép sử dụng trong đội, sắp xếp chỗ ngồi trong các bữa ăn để khuyến khích các cầu thủ giao lưu với nhau, chặn trước việc trong đội bóng hình thành các nhóm riêng theo văn hóa hay quốc gia. Tuy nhiên, những nguyên tắc và việc áp dụng các hình phạt dành cho những người vi phạm không được Pep đặt ra với mục đích giữ các cầu thủ trong vòng cương tỏa, mà ngược lại, anh xem đó là cách để nâng cao tính đoàn kết và tinh thần trách nhiệm. Sau hai năm, Pep đã bỏ hết hệ thống các quy định và hình phạt của mình, khi anh cảm thấy chúng đã trở nên thừa thãi bởi đội bóng lúc đó đã thể hiện được tính tự giác rất cao.

Trong cuộc đời này có hai cách để bảo người khác phải làm gì: hoặc là đưa ra các mệnh lệnh, hoặc là làm gương và khuyến khích họ làm theo. Pep rõ ràng là người theo trường phái thứ hai. Trong bóng đá hiện đại, nếu một huấn luyện viên không biết cách xử lý những cá tính khác nhau cũng như những nhu cầu khác nhau của mỗi cá nhân, anh ta sẽ khó mà thành công được. Guardiola sở hữu một thế mạnh về mặt tâm lý, thông qua kinh nghiệm và bản năng, giúp anh sớm phát hiện ra mọi vấn đề. Và ở trong phòng

thay đồ của Barcelona, xung quanh anh lúc nào cũng có những đồng sự mà anh có thể tin tưởng, những người có khả năng giúp anh can thiệp vào đúng thời điểm.

“Tôi không hiểu sếp mà cũng chả hiểu cách ông ấy làm việc”, Eric Abidal nhớ lại. “Tháng đầu tiên rất khó khăn. Tôi đã là một người bố, tôi đã ba mươi tuổi. Người ta không thể nói chuyện với một cựu binh như tôi theo cách họ nói với một cầu thủ trẻ mới chập chững bước chân vào bóng đá chuyên nghiệp được. Ấy thế nhưng đó chính xác là những gì mà ông ấy đã làm! Ông ấy yêu cầu chúng tôi đổi chỗ ngồi vào các bữa ăn và ông ấy còn bắt tôi phải nói tiếng Castilla với Henry khi chúng tôi đi cùng đội bóng. Tôi đến mách với Ngài chủ tịch, Laporta, và nói rằng tôi sẽ không chịu đựng nó, rằng tôi muốn ra đi. Nhưng ông ấy khuyên tôi nên bình tĩnh lại, cách của Pep là như thế và cuối cùng mọi chuyện sẽ ổn thôi. Tới bây giờ, tôi và sếp vẫn thấy buồn cười khi nhớ lại thời gian đó.”

Pep tiếp tục triển khai những phương pháp luận và những bài tập đã được giới thiệu ở St Andrews khi cả đội trở lại đại bản doanh ở Barcelona, nơi anh tiến thêm một bước nữa trong việc làm đảo lộn những thói quen hằng ngày của cả các cầu thủ lẫn câu lạc bộ. Tổ hợp tập luyện mới được sắp xếp theo đúng như những gì mà Pep yêu cầu, tới mức ngày nay nó được xem là hiện thân cho triết lý của Barca. Guardiola thay đổi nhiều thứ để làm sao các cầu thủ cảm thấy họ như là những nhân viên ở một câu lạc bộ bóng đá chứ không phải như những ngôi sao Hollywood, và ý thức được rằng thành công đạt được bằng lao động chăm chỉ chứ không phải bằng sự chả chớt. Phòng ăn được thiết kế để khuyến khích các cầu thủ ngồi ăn cùng nhau, điều rất phổ biến ở Italia nhưng lại chưa từng xảy ra với đội Một của FC Barcelona.

Trước đây, Barcelona thường tập trên sân tập nằm kế bên sân Camp Nou, và bởi địa điểm như thế, những buổi tập ở đó mang lại cảm giác có vẻ “sang chảnh”. Nhưng kể từ tháng 1/2009, đội đã chuyển sang tập ở sân tập mới Joan Gamper, và ở đó, cánh báo chí cũng như cổ động viên có rất ít cơ hội được tiếp cận với các buổi tập. Đó là một bước đi mang tính cách mạng, tới mức báo chí gọi khu tập luyện mới của Barcelona là “La Ciudad Prohibida” - “Thành phố cấm”.

Trong cuộc nói chuyện kéo dài mười một tiếng ở Rosario, Argentina, Marcelo Bielsa đã bộc bạch với Pep tất cả những suy nghĩ của ông về báo chí - tất nhiên là bên cạnh những thứ khác nữa - và quả quyết việc ưu tiên cho những công ty truyền hình lớn trước những tờ báo nhỏ là sai. Pep nghe theo và đưa ra một quy

tắc mới ở Barcelona, theo đó anh từ chối tham gia các cuộc phỏng vấn cá nhân để tránh tình trạng thiên vị và để không bị kéo vào những trò chính trị của truyền thông. Ngay từ ngày đầu tiên, Pep đã quyết định rằng anh sẽ nói chuyện với báo chí nhưng chỉ trong các buổi họp báo. Anh ngừng nhận điện thoại từ các phóng viên địa phương và cũng tránh gặp riêng họ.

Anh cũng đi ngược lại một truyền thống lâu năm ở Tây Ban Nha, ấy là yêu cầu cả đội bóng ở cùng nhau trong khách sạn trong ngày trước trận đấu. Guardiola giải thích: "Người bình thường chẳng ai lại tự nhốt mình trong khách sạn vào ngày trước khi đi làm cả. Thế thì tại sao các cầu thủ lại phải làm như vậy. Nếu họ không nghỉ ngơi, thì có nghĩa là họ đã không biết tự chăm sóc bản thân, và họ có thể sẽ chơi không tốt và mất việc. Tôi đánh giá các cầu thủ của mình qua những gì mà họ thể hiện trên sân tập hay trên sân, chứ không phải qua đời sống cá nhân. Tôi đâu phải là một cảnh sát. Tôi lên giường vào 10 giờ tối và không thấy có nhu cầu phải đi, kiểm tra từng cầu thủ xem họ có ngủ đúng giờ hay không. Đó là lý do tôi muốn họ ở nhà thay vì chết dí trong một cái khách sạn nơi chẳng có gì để làm cả."

Cách nghĩ của Pep rõ ràng xuất phát từ kinh nghiệm của một cựu cầu thủ hàng đầu ở một trong những câu lạc bộ lớn nhất trên thế giới; giờ đây, khi đã trở thành huấn luyện viên, anh dễ dàng thấu hiểu và đồng cảm với các ngôi sao bóng đá hiện đại. Như Xavi nói: "Với tôi, hai thay đổi quan trọng nhất là chuyển sang sân tập mới và bỏ quy định tập trung trong khách sạn. Sân tập mới mang lại cho chúng tôi cảm giác yên bình, và giúp chúng tôi hòa hợp dễ dàng hơn. Việc ông ấy yêu cầu chúng tôi ăn cùng nhau sau các buổi tập cũng rất có ích. Nhờ thế mà chúng tôi sẽ phải để ý nhiều hơn tới chế độ ăn của mình. Phải thú nhận là, trong giai đoạn đầu, tôi đã gặp khá nhiều khó khăn bởi vì tôi không phải là người giỏi lập ra các kế hoạch. Nhưng một khi đã quen rồi thì ta sẽ nhanh chóng nhận ra những lợi ích mà nó mang lại. Với các buổi họp (trong khách sạn) cũng thế. Tôi không quen với việc ở nhà khi trận đấu chỉ còn mấy tiếng nữa là diễn ra và đầu tiên cũng thấy hết sức lạ lẫm. Tôi cảm giác như thể là tôi đã không chuẩn bị chu đáo. Tôi cảm thấy không đủ tập trung. Tôi thậm chí còn nghĩ rằng định mệnh sẽ trừng phạt tôi bằng một trận đấu tồi vì đã không dành 100% thời gian của mình chuẩn bị cho trận đấu đó. Nhưng rồi tôi cũng nhanh chóng nhận ra rằng với những quy định mới này, tôi vẫn là người được hưởng lợi. Suy nghĩ quá nhiều có thể khiến chúng ta bị áp lực, và áp lực này rồi sẽ chuyển thành sự căng thẳng. Thế nên tôi phải học cách phân tích xem cái gì mới là thực sự quan trọng. Hạn chế các cuộc gặp giúp mức độ căng thẳng

của chúng tôi giảm xuống đáng kể, không chỉ trong ngày một ngày hai mà suốt cả năm dài."

"Tôi không thể hứa hẹn với những danh hiệu nhưng tôi tin chắc rằng các cổ động viên sẽ tự hào về chúng tôi", Guardiola nói trong buổi họp báo ra mắt anh với tư cách huấn luyện viên trưởng mới của FC Barcelona vào ngày 17 tháng 6 năm 2008. "Tôi xin hứa rằng chúng tôi sẽ nỗ lực hết mình. Tôi không biết chúng tôi có giành được cái gì hay không, nhưng chúng tôi sẽ vững chí bền gan. Hãy thắt dây an toàn của các bạn đi, chúng ta sẽ cùng nhau tận hưởng chuyến đi này." Gần hai tháng sau, vào ngày 16 tháng 8 năm 2008, anh đã nói thế trong lễ ra mắt dưới những khán đài sân Camp Nou đã không còn một chỗ trống.

Trận đấu chính thức đầu tiên của Guardiola trên tư cách huấn luyện viên đội Một FC Barcelona cuối cùng rồi cũng tới. Vì đội chỉ về thứ ba ở mùa giải trước, trận mở màn mùa giải sẽ là trận đấu thuộc vòng loại thứ ba Champions League. Barca dễ dàng đánh bại đội bóng Ba Lan, Wisła Kraków, với tỉ số 4-0 trên sân nhà. Sau đó họ thua 0-1 ở Kraków, nhưng vẫn đi tiếp với thắng lợi chung cuộc 4-1. Kỷ nguyên của Pep đã bắt đầu với việc giành vé vào vòng bảng Champions League.

"Ngày mới tới đây, tôi chẳng là ai cả, nên điều đầu tiên mà tôi yêu cầu đội bóng làm là đặt niềm tin vào tôi", Pep nhớ lại. "Tôi nói với họ mọi chuyện rồi sẽ ổn. Tôi muốn các cổ động viên thấy rằng đội bóng của họ sẽ luôn nỗ lực hết sức, sẽ chạy, chơi thứ bóng đá đẹp đẽ, và tự hào với những gì họ thể hiện trên sân. Con người nói chung ai cũng muốn được vui vẻ. Chẳng ai muốn bị lừa dối cả. Các cổ động viên có thể chấp nhận một màn trình diễn tồi nhưng họ sẽ không bao giờ tha thứ nếu anh không nỗ lực. Trong quá trình, chúng tôi có thực hiện một số thay đổi, điều chỉnh chỗ này một chút, chỗ kia một chút. Nhưng ý tưởng thì vẫn thế, vẫn là ý tưởng đã tồn tại ở đây suốt bao năm qua: tấn công, ghi nhiều bàn thắng nhất có thể, và chơi tốt nhất có thể."

Một huấn luyện viên có thể là tất cả nhưng đồng thời lại chẳng là gì cả: không là gì cả, bởi vì nếu không có trong tay những công cụ phù hợp, anh ta sẽ không thể nào thành công. Nhưng anh ta cũng đủ thông minh để hiểu rằng công việc của mình mang tính sống còn trong việc tạo ra môi trường cũng như những điều kiện phù hợp để các cầu thủ của anh ta có thể phát huy được hết những tiềm năng của mình. Đó chính là sự khác biệt giữa một nhóm cầu thủ giỏi và một đội bóng xuất sắc. Và đó chính là điều mà Pep đã làm được ngay từ đầu mà không bị sự hoài nghi và những câu hỏi

ngáng đường kiểu như "nếu nó không hiệu quả thì thế nào?".

Có một lần Guardiola nói rằng trong nghề này có hai kiểu huấn luyện viên: một là những người nghĩ rằng các vấn đề tự giải quyết chính nó, hai là những người đi tìm cách giải quyết vấn đề. Guardiola thuộc về nhóm tìm kiếm giải pháp. Đây là đam mê thực sự của anh.

Vào trận. Xem đối phương làm gì. Quyết định sử dụng những cầu thủ nào. Đó chính là khoảnh khắc khiến cho công việc này trở nên "có ý nghĩa" - ta tìm kiếm giải pháp, rồi đưa ra một quyết định sẽ thay đổi trận đấu, sẽ giúp ta giành chiến thắng.

Với Pep, thường thì khoảnh khắc khi trong đầu anh tất cả mọi thứ đều trở nên rõ ràng sẽ xuất hiện lúc anh ở trong văn phòng của mình trong đường hầm của sân Camp Nou. Văn phòng của Pep không rộng hơn 4 mét vuông, nhưng nhận được rất nhiều ánh sáng mặt trời; nó được bài trí đơn sơ, với một chiếc đèn bàn và một số cuốn sách. Ngoài ra còn có một màn hình plasma để phân tích các trận đấu của cả đội nhà lẫn đối thủ, màn hình này anh dùng tiền riêng để mua.

Nếu ai đó gõ cửa văn phòng của Pep giữa lúc anh đang mải mê với những phân tích của mình, người đó sẽ sớm nhận ra mình không bao giờ có thể có được toàn bộ sự tập trung của Pep. Những người can đảm nhất sẽ cố gắng nói chuyện với anh, nhưng anh sẽ nhìn xuyên qua họ thay vì nhìn vào họ. Anh sẽ không nghe được gì cả. Ngay cả khi mắt không còn nhìn lên màn hình, anh vẫn tiếp tục theo theo dõi những video về đối thủ, tất nhiên là trong tâm trí. "Được rồi, nói chuyện sau nhé", anh thường nói như vậy, cố gắng tiễn khách một cách lịch sự nhất. Và sau đó Pep sẽ chuyển sự tập trung của mình sang việc hình dung về trận đấu sẽ diễn ra sau đó vài ngày. Đó là lúc anh tìm kiếm một tia chớp của cảm hứng, cái khoảnh khắc đó, khoảnh khắc ma thuật đó: "Thấy rồi. Thấy rồi. Đây chính là cách mà chúng ta sẽ thắng trận đấu này." Nếu có thể, Pep sẽ bỏ hết tất cả những thứ còn lại trong bóng đá và chỉ giữ lại khoảnh khắc bừng sáng đó.

Với Guardiola, các khái niệm chiến thuật chỉ có thể ngấm được vào các cầu thủ nếu họ tiếp cận chúng với một thái độ đúng mực và hiểu những gì mà họ đang làm. Ý tưởng căn bản mà anh muốn truyền đạt là đội bóng nên ổn định khi có bóng, và tìm kiếm sự ổn định thông qua trái bóng. Anh thường nói với các cầu thủ về vị trí, về sự mất cân bằng, cân bằng, về cách luân chuyển bóng, và trên hết, về khát khao chiến thắng, nỗ lực để trở thành người giỏi nhất.

“Trong thế giới bóng đá chỉ có một bí mật duy nhất: Hoặc ta có bóng, hoặc là không. Barcelona đã chọn có bóng, dù nếu những đội bóng khác không muốn có nó thì cũng chẳng có gì sai. Nếu chúng ta không có bóng, đó là lúc chúng ta phải tìm cách giành lại nó, bởi vì chúng ta cần nó.”

Kể từ khi khởi nghiệp huấn luyện, Guardiola đã nhắc đi nhắc lại việc Johan Cruyff chính là niềm cảm hứng cho cách tiếp cận của anh, và sự tiếp nối này chính là điều mà câu lạc bộ cần. Nó cho phép một số yếu tố đạt được sự ổn định nhất định để trong tương lai những dự án mới sẽ không phải bắt đầu lại tất cả từ đầu. “Chúng ta đều ít nhiều là những môn đồ của Cruyff”, Guardiola nói. Từ hơn một thập kỷ trước, anh đã viết rằng “Cruyff muốn chúng ta chơi theo cách đó, ở biên và sử dụng các cầu thủ chạy cánh, và tôi áp dụng toàn bộ lý thuyết đó trước nhất. Chính ông ấy, Johan, là người đã đặt ra những tiêu chí về tốc độ di chuyển của trái bóng, về yêu cầu bắt buộc phải mở rộng mặt sân để tạo ra các khoảng trống. Về việc chiếm lĩnh khu trung tuyến để có thể triển khai bóng trong điều kiện vượt trội về quân số. Và ông còn giới thiệu nhiều thứ khác nữa, mà tôi không thể kể ra hết, để mọi người biết Barca chơi như thế nào và, trên tất cả, để trong tương lai người ta biết phải chơi theo kiểu Barca như thế nào. Một cách ngắn gọn thì đó chính là di sản vĩ đại nhất mà Cruyff để lại cho chúng tôi. Ý tưởng chơi theo cách mà chưa có đội bóng nào ở Tây Ban Nha từng chơi khiến tôi bị thu hút. Đó là một biểu hiệu của sự khác biệt, của một cách trải nghiệm bóng đá hoàn toàn khác, một cách sống, một văn hóa.”

Nhưng Cruyff không phải là người duy nhất có ảnh hưởng tới triết lý bóng đá của Pep. Anh từng mê mẩn Ajax của Louis van Gaal và thừa nhận rằng anh có áp dụng một số phương pháp của họ. “Vấn đề ở đây là cái đội Ajax ấy luôn mang lại cho tôi cảm giác rằng họ cố gắng và có thể làm được tất cả những việc sau: chơi bóng, hi sinh bản thân vì tập thể, tỏa sáng cá nhân và giành chiến thắng. Tất cả các cầu thủ, dù là ở trình độ nào, đều biết rõ nhiệm vụ của mình trên sân, không có ngoại lệ. Họ đã thể hiện được kỷ luật chiến thuật và khả năng khó tin trong việc áp dụng tất cả những gì họ đã được dạy vào đúng thời điểm.”

Như Jorge Valdano hay nói, Pep chính là “một người con Catalonia của trường phái bóng đá Hà Lan”. Nhưng Pep không chỉ đơn giản là một người truyền tải các ý tưởng, như giải thích của phóng viên Ramón Besa: “Trái lại, anh ấy tiếp nhận thông điệp, cải tiến nó và rồi lan tỏa nó với độ tin cậy cao hơn.”

Theo Víctor Valdés: "Ông ấy để ý rất kỹ tới các khái niệm chiến thuật, tới hệ thống lối chơi. Triết lý của ông ấy rất rõ ràng: trước hết chúng tôi phải có bóng. Khi chúng tôi có bóng, đối thủ sẽ rơi vào tình trạng khổ sở trong khi chúng tôi có thể kiểm soát mọi thứ. Thứ hai, chúng tôi cố gắng không được để mất bóng trong một số vị trí nhất định bởi vì khi đó, nó có thể dẫn tới một tình huống nguy hiểm. Nếu đối phương có thể lấy được bóng của chúng tôi thì đó phải là do nỗ lực của họ chứ không phải do sai lầm của chúng tôi. Yếu tố thứ ba là áp lực bên phần sân của đối phương. Chúng tôi phải luôn luôn săn đuổi, một cách quyết liệt. Chúng tôi đã làm điều đó dưới thời Rijkaard, nhưng Guardiola còn đòi hỏi cao hơn. Mỗi cầu thủ sẽ chịu trách nhiệm gây áp lực trong một khu vực nhất định. Tất cả chúng tôi phải có ý thức hỗ trợ nhau. Không ai được phép để mất tập trung. Guardiola nói rằng ba ý tưởng ấy chính là điểm mạnh của chúng tôi, và chúng cũng nằm trong số những điều được ông ấy nhắc lại nhiều nhất trong phòng thay đồ. Nếu chúng tôi có thể áp dụng được cả ba, mọi chuyện sẽ ổn."

"Khi chúng tôi tấn công, ý tưởng là luôn luôn giữ vị trí của mình, luôn luôn ở trong khu vực mà bạn nên có mặt. Chúng tôi có thể chơi bóng với tốc độ, sự cơ động và linh hoạt, nhưng luôn phải có ai đó đứng ở vị trí được yêu cầu. Để nếu chúng tôi có bị mất bóng thì đối thủ cũng không dễ dàng tổ chức phản công. Nếu chúng tôi tấn công một cách có tổ chức thì khi mất bóng, việc săn cầu thủ có bóng của đối phương sẽ trở nên dễ dàng hơn."

Guardiola mang tới những nét mới mẻ cho cách chơi phòng ngự và đó cũng chính là điều làm nên sức mạnh và sự quyến rũ của Barca: trong vòng năm giây sau khi để mất bóng, các cầu thủ phải cố gắng hết sức giành lại nó. Nguyên tắc rất đơn giản và bắt nguồn từ thời van Gaal: sau khi mất bóng, các cầu thủ có năm giây để gây áp lực nhằm giành lại nó; nếu không thể, toàn đội phải lập tức chuyển sang trạng thái phòng ngự và nhanh chóng rút lui về trước khung thành đội nhà.

"Chúng tôi tấn công càng hay thì phòng ngự lại càng tốt."

Thử nhớ lại xem, ở thời điểm Pep mới trở lại trong vai trò huấn luyện viên đội Một, chiến thuật phổ biến là gì? Chẳng phải là một hàng tiền vệ với hai tiền vệ phòng ngự và sáu cầu thủ ở sau bóng hay sao? Pep, với quyết tâm tận dụng những tài năng mà anh có trong tay, đã chọn một nước đi táo bạo hơn: anh ưa thích một hệ thống với duy nhất một tiền vệ phòng ngự và hai cầu thủ bám biên. Theo cách đó anh đã giải phóng được Messi và, trong khi tìm

kiếm những cầu thủ lý tưởng cho các vị trí khác, đã phát hiện ra Pedro và Busquets.

Huấn luyện viên đồng thời là phóng viên Lluís Lainz viết: "Trong mùa giải đầu tiên, Guardiola đã giới thiệu rất nhiều khái niệm đột phá, ví dụ như bắt đầu triển khai tấn công từ hàng thủ, sử dụng các trung vệ như là những người phát động; tạo ra chiều rộng lớn hơn cho những pha tấn công bằng cách duy trì sự hiện diện của các cầu thủ chạy cánh; tăng tốc độ di chuyển của trái bóng; không ngừng tạo ra các khoảng trống thông qua sự di chuyển liên tục của các cầu thủ; phát triển những khái niệm về sự vượt trội về quân số và vị trí lên mức độ tối đa." Anh thao túng những khái niệm về thời gian và không gian dễ dàng và mượt mà tới mức rất nhiều người xem có cảm giác rằng những gì mà đội bóng của anh đang làm là dễ dàng, trong khi trên thực tế chẳng có gì khó khăn hơn.

"Liên tục khám phá xem cầu thủ tự do đang ở đâu và thông qua việc chuyền bóng, chuyền bóng và chuyền bóng, đưa trái bóng tới những vị trí cao hơn."

Chất lượng kỹ thuật thượng thừa của các cầu thủ Barcelona cho phép họ thực hiện những đường chuyền mà cầu thủ các đội khác còn không dám thử; Xavi, Iniesta và Messi đều là những bậc thầy trong việc nhận và chuyền bóng hoặc thoát ra khỏi những góc sân chật hẹp nhất. Nhưng nói Guardiola đã cách mạng bóng đá là vì anh đã sử dụng một ý tưởng của Cruyff và biến nó thành phương pháp: luôn luôn tập hợp nhiều cầu thủ hơn đối phương ngay từ khi pha bóng bắt đầu để chiếm tiên cơ. Nghĩa là nếu đối phương có hai cầu thủ ở gần bóng thì mình dùng ba người, nếu đối phương có ba thì mình dùng bốn. Đây là cách Ricard Torquemada giải thích về ý tưởng này trong cuốn sách tuyệt vời của anh, Formula Barca: "Công thức về sự vượt trội quân số này không đảm bảo điều gì cả, bởi sau cùng thì mọi thứ đều phụ thuộc vào năng lực, độ chính xác và sự tập trung của các 'nghệ sĩ sân cỏ' - họ có tận dụng được khoảng trống và đưa ra những quyết định đúng hay không, nhưng nhờ nó mà sẽ luôn luôn có một cầu thủ không bị ai kèm và do đó luôn có một 'lộ chuyền bóng' an toàn để sử dụng. Theo cách này, bóng đá trở thành một môn thể thao với trái bóng và những khoảng trống."

Theo thời gian, đoàn quân của Pep dần dần vươn tới trình độ mà khi bước ra sân đã có ý tưởng rõ ràng về việc trận đấu sẽ diễn ra như thế nào, đâu là những đặc điểm của đối thủ, cả về mặt cá nhân lẫn tập thể, và cần phải làm gì để đánh bại họ. Nhưng trong

sự chuẩn bị chi li đó vẫn còn nhiều chỗ cho cảm xúc, cho sự thể hiện; Guardiola luôn ý thức rằng đây là bóng đá, rằng các cầu thủ chỉ có một phần mười giây để suy nghĩ và rằng họ phải được tự do nhất định trong việc thể hiện mình trên sân, để làm những điều không có trong kế hoạch.

"Các cầu thủ cần phải biết rằng họ không được phép sợ thử làm những điều mới mẻ, hay sợ mất bóng, bởi vì bóng đá là phải vậy. Messi biết rằng anh ấy có thể thực hiện những động tác khó bởi vì sau lưng anh luôn có mười cầu thủ sẵn sàng hỗ trợ anh khi cần thiết. Khi cả hậu vệ lẫn tiền đạo đều cảm thấy mình quan trọng, chúng ta sẽ có một đội bóng vô địch."

"Anh ấy nghiên cứu tất cả những cơ chế có thể cho phép anh kéo trận đấu lại gần khung thành của đối phương hơn", Martí Perarnau giải thích trong bài phân tích xuất sắc về Barcelona, Con đường của nhà vô địch (Senda de Campeones). "Xavi, Iniesta và Messi thường được yêu cầu đứng gần với vòng cấm của đối phương khi bắt đầu giai đoạn triển khai. Việc không đứng ở quá sâu sẽ giúp Xavi có thể thường xuyên kết nối được với Messi bên cánh phải, Eto'o ở trung lộ và Iniesta ở phía đối diện. Dần dần, kế hoạch sẽ thay đổi bởi vì một trong những rường cột trong phương pháp của Pep là tinh thần sẵn sàng ứng phó tùy thuộc vào tình hình. Guardiola chưa bao giờ tin vào những sự thật tuyệt đối, nên anh mới có được sự linh hoạt khi nhìn nhận và xử lý những vấn đề trong cuộc sống. Nghĩa là bây giờ Xavi sẽ lùi xuống sâu hơn với ý đồ kéo theo đối thủ trực tiếp của anh xuống, chia tách anh ta với các trung vệ, qua đó tạo ra nhiều khoảng trống hơn sau lưng hàng tiền vệ đối phương cho Messi hoạt động."

"Để tránh mất bóng và bị phản công, khái niệm 'người thứ ba' rất hữu ích - hãy chuyền những đường bóng dài tới trước mặt anh ta ở khu vực hành lang dọc sân. Làm thế ta sẽ tránh được các nguy cơ. Cruyff thường nói với tôi rằng 'khi có bóng, việc đầu tiên mà cậu phải làm là nhìn xem ai là người ở xa cậu nhất. Có thể trước mặt anh ta sẽ có chút ít khoảng trống. Thông thường cậu sẽ chuyền bóng cho người gần mình nhất hoặc người thoải mái nhận bóng nhất, nhưng nếu việc đầu tiên mà cậu có thể làm là chuyền dài thì hãy chuyền dài. Như thế cậu có thể tránh được những pha phản công."

Khi Barcelona để thủng lưới sau một pha phản công, những lời chỉ trích thường giống hệt nhau: họ nói rằng các trung vệ đã không nhận được sự hỗ trợ. Nhưng đó là một rủi ro mà Barcelona sẵn sàng chấp nhận, và họ cố gắng tránh nó bằng cách giữ bóng.

Trong mọi trường hợp, các hậu vệ sẽ luôn được một tiền vệ phòng ngự che chắn. Người này vừa hỗ trợ phát triển bóng từ hàng thủ vừa có thể lùi về chơi ngang hàng với hai trung vệ nếu các hậu vệ cánh quyết định dâng cao, điều xảy ra thường xuyên trong một trận đấu. Keita và Sergio Busquets thay phiên nhau đảm nhiệm trọng trách ấy cho tới khi mọi chuyện trở nên rõ ràng rằng Busquets được sinh ra cho vai trò đó. Trong con mắt của Pep và thậm chí cả Vicente del Bosque, anh là người xuất sắc nhất thế giới ở vị trí ấy.

"Khi phòng ngự, điều quan trọng nhất là thái độ. Chúng ta có thể nói về hàng nghìn khái niệm, nhưng thứ gắn kết một đội bóng, giúp các cầu thủ phòng ngự, chính là một thái độ đúng. Nếu muốn, anh có thể chạy vì đồng đội của mình, bởi vì làm như vậy có thể giúp cho anh chơi tốt hơn; nhưng ở đây, mấu chốt không phải là làm cho đồng đội của anh tiến bộ hơn, mà là làm cho chính anh tiến bộ hơn."

Với những người xem thông thường, nhắc tới Barcelona là nhắc tới bóng đá tấn công, và một trong những hiểu nhầm phổ biến nhất về Barcelona của Pep là phong cách chơi bóng của họ tập trung hoàn toàn vào việc ghi bàn, và do đó hi sinh việc phòng ngự, theo kiểu lấy công bù thủ. Nhưng cách nghĩ của Guardiola sẽ khiến nhiều người ngạc nhiên. Ví dụ, khi Barca không thể ghi bàn, điều đầu tiên anh muốn tìm hiểu là đội bóng của anh đã phòng ngự như thế nào. Một lần nữa, Pep đi ngược lại những quan điểm truyền thống. Abibal kể rằng trước khi anh tới Barcelona, trong vai trò của một hậu vệ, anh được dạy phải tập trung vào việc giành lại bóng. Nhưng ngay sau khi tới Barcelona, anh đã được dạy phải suy nghĩ trước một bước, xem anh có thể làm gì với trái bóng khi đã có nó trong chân. "Bây giờ, mỗi khi có bóng tôi đều biết phải làm gì bởi vì tôi đã học được cách hiểu trận đấu."

Một chi tiết chiến thuật khác cũng rất cuốn hút.

"Một trong những điều hay ho nhất mà FC Barcelona thường làm là dẫn bóng để khiêu khích hoặc trêu chọc đối thủ, không phải là để rê dắt."

Đó là một mẹo nhỏ để thử đối phương, kéo họ ra khỏi vị trí để tạo ra khoảng trống, và dẫn dắt họ tới những vị trí mà ta muốn họ xuất hiện. Trong một cuộc nói chuyện, tiền đạo của Manchester United, Wayne Rooney, nói với tôi rằng anh xem Xavi làm việc đó rất thường xuyên: "Anh ta chờ cho một trong chúng tôi tới gần rồi mới thực hiện đường chuyền."

André Villas-Boas cũng bị lôi cuốn bởi ý tưởng này. “Trong bóng đá có nhiều khoảng trống hơn là người ta nghĩ. Ngay cả khi đối thủ chọn phòng ngự lùi sâu; khi đó, khoảng trống của ta chính là một nửa sân mà họ đã nhường lại. Anh có thể dùng bóng để khiêu khích đối phương, buộc anh ta phải di chuyển lên hay sang hai bên, từ đó mở ra khoảng trống. Nhưng nhiều cầu thủ không thực sự hiểu về bóng đá. Họ không thể suy nghĩ hay đọc trận đấu. Cuộc sống đã trở nên quá dễ dàng với các cầu thủ: lương cao, mức sống tốt, tối đa năm giờ làm việc mỗi ngày, và vì thế họ không thể tập trung, không thể suy nghĩ về trận đấu.”

“Các cầu thủ Barcelona hoàn toàn trái ngược”, vị cựu huấn luyện viên của Chelsea nói tiếp, “Họ không ngừng suy nghĩ về trận đấu, về cách di chuyển, phối hợp.”

“Guardiola từng nói về điều này: các trung vệ có nhiệm vụ khiêu khích đối thủ, lôi kéo họ dâng cao hơn, và, nếu đối phương gây sức ép mạnh, bóng sẽ được chuyền cho trung vệ còn lại, người này sẽ thực hiện một đường chuyền dọc sân - không phải tới các tiền vệ, những người đang quay lưng về phía bóng, mà tới những người đang di chuyển giữa các tuyến, là Andrés Iniesta hoặc Lionel Messi, hoặc thậm chí tới thẳng tiền đạo. Tiếp theo, họ sẽ chơi bóng hai với những pha nhả ngược ở cự ly ngắn, có thể là cho các tiền đạo cánh lúc này đã cắt vào trong hoặc các tiền vệ, những người đã có thể nhận bóng trong thế đối diện với khung thành của đối phương. Họ đặc biệt giỏi trong việc giữ bóng, và thực hiện mọi hành động với sự chính xác không thể tin nổi. Nhưng sơ đồ 4-3-3 của Barca sẽ không thể vận hành hiệu quả ở Anh, bởi nguy cơ mất bóng ở đây sẽ cao hơn.”

Khả năng hệ thống của anh vẫn vận hành hiệu quả ở Anh là điều mà Pep cũng thường xuyên suy nghĩ tới. Anh đã hỏi ít nhất hai cầu thủ Premier League rằng liệu họ có thể bắt đầu một pha bóng theo cách mà các cầu thủ của anh vẫn làm ở Barcelona, bất chấp nguy cơ mất bóng ở gần khung thành, hay không. Liệu ở Premiership, anh hỏi, có đủ những cầu thủ chất lượng, những người có đủ cả sự tự tin lẫn sự hiểu biết để chơi theo cách đó hay không? “Còn tùy vào đội bóng” là câu trả lời mà anh nhận được. “Và không phải cổ động viên của đội nào cũng sẵn sàng đón nhận phong cách đó.”

Là một huấn luyện viên, một giáo viên, Guardiola tin rằng khi một trong những học trò của mình thực sự hiểu tại sao họ lại được yêu cầu làm việc này hay việc kia, họ sẽ thêm tin tưởng vào những gì mà họ đang được yêu cầu làm. Điều đó cũng có nghĩa là năng

lực hành động chủ động hay đặt câu hỏi về những gì họ được yêu cầu làm sẽ tăng lên, một cách có trách nhiệm hơn, khi hoàn cảnh yêu cầu.

Một trong những học trò của anh, Gerard Piqué, tổng kết: "Huấn luyện viên giúp cho chúng tôi hiểu về bóng đá. Ông ấy không chỉ đưa ra những chỉ thị, mà còn giải thích chúng. Nhờ vậy mà chúng tôi đều tiến bộ lên, bởi vì chúng tôi biết được đâu là lý do đằng sau những chỉ thị đó. Theo cách ấy, mọi việc chúng tôi làm đều có ý nghĩa." Trong thời gian ở FC Barcelona, Guardiola đã triển khai một phương pháp huấn luyện và học tập hoàn toàn mới; anh để ý rất sâu tới các chi tiết. Piqué nói thêm: "Những gì mà ông ấy tin tưởng có sức thuyết phục tuyệt đối, thế nên cuốn cẩm nang bóng đá của ông, nhìn từ góc độ chiến thuật, đã được đội bóng đón nhận với niềm tự hào." Cũng nhờ thế, ở trên sân, ngay giữa những thời điểm căng thẳng nhất, Barcelona của Guardiola vẫn có thể chuyển đổi đội hình hay thay đổi các vị trí một cách mượt mà, có thể tới năm hay sau lần mỗi trận. Khi các cầu thủ đã hiểu tại sao, họ có thể phản ứng một cách nhanh chóng hơn với những chỉ đạo từ đường piste, ngay giữa những thời điểm nóng nhất của trận đấu.

Tuy nhiên, Guardiola còn cố gắng "cấy" vào đội bóng của anh sự bình tĩnh, bởi vì, bất chấp khả năng phản ứng của đội bóng, anh và các cầu thủ đều có đủ niềm tin vào chiến thuật của mình để biết khi nào thì nên tránh phản ứng một cách vô thức trước một tình huống khó khăn hay một bàn thắng của đối thủ. Về vấn đề này, Charly Rexach có cách lý giải rất độc đáo: "Đôi khi có những trận đấu mà tới phút thứ sáu hay thứ bảy bạn đã phải thốt lên 'kế hoạch này không ổn rồi'. Nhưng nó cũng giống như khi chúng ta nấu món đậu, một số hạt cứng, số khác lại mềm ngon, nhưng tất cả bị lẫn lộn hết với nhau. Nếu ta lắc đều cái đĩa, thì các hạt đậu sẽ từ từ về đúng chỗ của chúng. Đó là sự kiên nhẫn. Bóng đá cũng thế thôi. Anh xem một trận đấu và thấy rằng một cầu thủ đang chơi không tốt. Và anh nói, 'bình tĩnh nào, cứ chờ thêm chút nữa cho tới khi mọi thứ trở lại đúng trật tự'."

Thay đổi, chứ không phải cách mạng, mới là từ thích hợp nhất để miêu tả về những gì Pep đã làm. Bởi vì, dù đã đưa ra nhiều phát kiến mới mẻ, Pep cũng rất cẩn trọng để không phá nát hết những gì đã có. Rất nhiều nền tảng cho thành công đã có sẵn ở đó, nên anh hiểu rằng điều mình cần làm là điều chỉnh một cách từ từ, là tinh chỉnh, chắt lọc những gì tinh túy nhất trong những thứ sẵn có. Từng bước một, anh giới thiệu những cơ chế và giải pháp thay thế, những điều chỉnh và sửa chữa tinh tế cho những gì mà Cruyff

đã thiết lập từ một thế hệ trước đó. Pep rất cẩn thận gìn giữ mô hình của Cruyff và những tinh thần của nó (áp lực, vị trí, phối hợp, ý chí quyết thắng trong mọi trận đấu) nhưng đồng thời cũng thay đổi và phát triển những khả năng cũng như tiềm năng của mô hình đó tới những thái cực mà trước đây không ai có thể tưởng tượng nổi.

Trên tất cả, sự xuất hiện của Pep đi cùng với những thay đổi lớn lao trên sân bóng. Villas-Boas so sánh Barca của Pep Guardiola với bếp trưởng nổi tiếng Ferran Adrià, chỉ khác là thay vì những trải nghiệm ẩm thực, chúng ta đang được chứng kiến thứ bóng đá phân tử. Công thức thành công của họ là sự sáng tạo: họ phòng ngự với ba hậu vệ trong thời kỳ tất cả mọi đội bóng đều chơi với hàng thủ bốn người; họ tiên phong sử dụng những cầu thủ kém sức vóc ở hàng tiền vệ trong khi phần còn lại của thế giới bóng đá đã chuyển sang ưu tiên cho tốc độ và sức mạnh ở khu vực được xem là động cơ của đội bóng. Những gì mà người khác xem là điểm yếu, Barcelona lại lấy làm giải pháp: những tiền vệ nhỏ con đồng nghĩa anh không thể giành lại bóng, nên cần phải đảm bảo là luôn luôn có bóng trong chân.

Trong nhiều trường hợp, những gì họ làm khiến người ta có cảm giác phản trực quan. Ví dụ, theo logic thông thường đã được công nhận rộng rãi, nếu không có một tiền đạo khổng lồ cao trên 1m90, anh không thể nào ghi được các bàn thắng bằng đầu. Barcelona đã làm đảo lộn hoàn toàn logic đó. Các tiền vệ vẫn tung ra những quả tạt, và ở bên trong, các cầu thủ tấn công sẽ dùng khả năng chọn vị trí và thời điểm để bù đắp cho thiếu hụt về thể chất.

Và người ở vị trí đón nhận các quả tạt thậm chí có thể không phải là một tiền đạo, bởi vì Barcelona thường xuyên ra sân với đội hình không trung phong. Một điểm mới mẻ khác nữa là thủ môn thường chạm bóng nhiều như một trung vệ, và trong rất nhiều trận đấu anh ta còn chạm bóng nhiều hơn cả tiền vệ của đối phương. Thực tế, bạn có thể gọi Valdés là một trung vệ thi thoảng lại dùng tay để bắt bóng.

Nhưng phát kiến nổi bật nhất của Barcelona có lẽ không liên quan nhiều tới việc họ thường xuyên phá vỡ những lề lối, hay việc tạo ra và sử dụng những cầu thủ tuyệt vời để có thể làm điều đó, hay việc nhận ra bóng đá đẹp chỉ đẹp khi nó hiệu quả chứ không phải ngược lại. Mà liên quan tới thực tế là họ đã tạo ra một phương pháp khai thác những khoảng trống ở trên sân theo cách gần như không thể bị kháng cự hay chống lại. Đúng là Barcelona của Pep đã bị Chelsea và Real Madrid đánh bại theo những cách khác nhau

trong mùa giải cuối cùng của anh, nhưng trong những năm Pep nắm quyền, Barcelona vẫn là đội bóng có tỉ lệ giành chiến thắng trong những trận đấu quan trọng cao nhất. Điều đó không tự nhiên mà có.

Iniesta kể với chúng tôi rằng Pep thường xuyên giải thích cặn kẽ mọi vấn đề liên quan tới cách chọn vị trí của anh ở trên sân. "Ông ấy sẽ chỉnh sửa tôi, giúp tôi tiến bộ, ông ấy thường khuyên tôi tận hưởng những việc mình làm, tìm thấy niềm vui và yêu lấy công việc này cũng như câu lạc bộ này." Xavi Hernández thì khẳng định Pep "luôn đi trước những người khác hai đến ba bước". Javier Mascherano sẽ mãi mãi "biết ơn Messi vì đã tiến cử tôi và biết ơn Pep vì đã khai sáng cho tôi về một thứ bóng đá hoàn toàn khác". Nếu tất cả các cầu thủ đều có khả năng phân tích, sự khiêm tốn và tình yêu với những việc họ làm theo cách đó, việc huấn luyện và đua tranh sẽ trở nên dễ dàng hơn rất nhiều. Đó chính là cách để họ tri ân nghề nghiệp của mình.

Tất cả những cầu thủ ấy, dù có thắng bao nhiêu trận, luôn mang theo mình một điều răn: "Tôi đang được chơi bóng cho một câu lạc bộ vĩ đại, ngay cả trong những thời điểm khó khăn. Tôi sẽ cố hết sức để không phản bội lại những nguyên tắc của câu lạc bộ, ý tưởng về lối chơi đồng đội, hay di sản của những tiền nhân."

Chuyến làm khách tới sân của Numancia là trận đấu mở màn cho La Liga mùa giải 2008-09.

Sau cuộc họp chiến thuật ở phòng khách sạn diễn ra hai giờ trước khi cả đội lên xe tới sân vận động, tất cả đều biết rằng sẽ không có bất ngờ nào trong đội hình xuất phát, tất cả những tên tuổi lớn đều ra sân: Víctor Valdés, Dani Alves, Puyol, Márquez, Abidal; Yaya Touré, Xavi, Iniesta; Messi, Henry và Eto'o.

Những chỉ thị rất rõ ràng và đơn giản: mở rộng không gian chơi bóng. Numancia chắc chắn sẽ phòng ngự sâu. Luân chuyển quả bóng thật nhanh. Kiên nhẫn.

Trên đường tới sân Los Pajaritos nhỏ xíu có sức chứa chỉ hơn 9.000 người, từ hệ thống loa trên xe bus vang lên giai điệu và ca từ của bài Viva la Vida của Coldplay. Ca khúc ấy, vốn là một ca khúc ưa thích của Pep, rồi đây sẽ trở thành ca khúc chủ đề của cả mùa giải, thậm chí là cả kỷ nguyên Guardiola. Khi ca khúc ấy được bật lên, các cầu thủ biết rằng thời khắc đã tới. Đó là một lời nhắc nhở. Lời kêu gọi hành động.

Những nghi thức cuối cùng được tiến hành sau phần khởi động, nhưng tới thời điểm ấy, Pep đã hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt của các cầu thủ. Phần chuẩn bị của anh đã xong.

Hai đội sánh vai bước ra sân. Mùa giải mới của La Liga đã bắt đầu.

Trên băng ghế huấn luyện, Guardiola không ngừng chỉ trỏ, vẻ bực bội. Căng thẳng! Anh hết đứng lên rồi lại ngồi xuống. Lo lắng! Anh không thể nào đứng hay ngồi yên một chỗ. Lại thêm những chỉ thị mới. Những nắm đấm được tung vào không khí. Từ anh phát ra nguồn năng lượng và cảm xúc thuần chất nhất. Đó là Pep, một cầu thủ, một huấn luyện viên. Thậm chí là một cổ động viên!

Anh không hứa hẹn về các danh hiệu. Thay vào đó, anh chỉ hứa rằng mỗi trận đấu sẽ đều là một trận chung kết và mỗi giây phút trên sân đều có giá trị như nhau. Anh sẽ không thể nào hiểu và chấp nhận được một tập thể không gào thét, không ôm chầm lấy nhau, không cháy hết mình. Người ta có thể nhận ra tất cả những điều đó trong trận đấu đầu tiên của La Liga mùa giải mới.

Anh thậm chí còn vỗ mạnh vào lưng của Dani Alves sau khi có một chỉ thị nhanh với cầu thủ này. Alves ngơ ngác quay lại, chưa hiểu điều gì vừa xảy ra. Đó chỉ là một cử chỉ để kết nối, để thể hiện sự tôn trọng với cầu thủ. “Nhưng một ngày nào đó bọn họ sẽ quay lại vỗ vào lưng cậu đấy”, Estiarte vừa cười vừa cảnh báo.

Những gì mà Pep đang làm là thiết lập ngay từ đầu một mối quan hệ thân thiết, một mối ràng buộc, một mật mã không lời giữa những con người bóng đá với nhau. Cầu thủ cũng là những con người bằng xương bằng thịt và bởi thế họ cũng thích và cần sự tiếp xúc kiểu vậy. Ngay cả khi nó chỉ là một cái vỗ vào lưng. Pep làm điều đó thường xuyên, anh chạm vào họ, ôm họ, xô đẩy họ, tất cả đều vì mục đích khích lệ họ, giữ cho đôi chân của họ trên mặt đất, để họ cảm thấy mình được yêu thương. Kinh nghiệm từ thời còn là một cầu thủ cho anh biết khi nào thì nên làm thế và khi nào thì không.

Trên sân, Barcelona đang tấn công ở trung lộ quá nhiều; một cách vô thức, họ bị dồn hết vào khu vực chật hẹp trước khung thành. Quá hẹp. Nhưng có một chi tiết báo hiệu những gì sắp sửa diễn ra: họ kiểm soát phần lớn thời lượng bóng lăn và tạo ra số cơ hội vượt trội. Barcelona đã tung ra được 20 cú sút trúng đích, trong khi bên phía Numancia con số này chỉ là 3. Một trong số đó đã được Mario chuyển hóa thành bàn thắng - hàng thủ Barcelona đã mắc sai lầm khi để anh ta tự do ở cột xa.

Barcelona đã thua.

1-0.

Họ bị đánh bại bởi một đội bóng tí hon với ngân sách hàng năm chỉ 14,4 triệu euro, so với con số 380 triệu euro của họ. Đó là một kết quả gây sốc nhất trong tuần. Trong tháng. Thậm chí là trong mùa giải.

Cuối trận, Guardiola gạt tất cả những nghi ngờ, thất vọng và bực bội sang một bên để tiến đến huấn luyện viên đối thủ, Sergio Kresick, bắt tay và chúc mừng chiến thắng của đội chủ nhà.

“Sau thất bại ngay trong ngày ra quân ở Soria đó, chúng tôi bước vào phòng thay đồ với tâm trạng ủ dột”, Iniesta nhớ lại. “Nhưng Pep rất nhanh chóng thể hiện ông kiểm soát được mọi thứ, để giúp chúng tôi chấp nhận kết quả đó.”

Kỳ tập huấn trước mùa giải đã mang khát khao trở lại với các cầu thủ, họ biết cần phải đi theo con đường nào, tại sao phải làm thế và những thách thức mà họ có thể phải đối mặt. Họ, đúng hơn là phần lớn trong số họ, đều là những người ham học hỏi, thế nên họ nhanh chóng nhận ra Pep muốn gì ở mình. Nhưng rồi họ lại để thua ngay trong trận đấu đầu tiên của mùa giải trước một đối thủ mà ai cũng tin là sẽ bị họ vùi dập. Ngay sau trận đấu, Guardiola cố hết sức để các cầu thủ hiểu rằng họ không cần phải thay đổi bất kỳ điều gì cả sau thất bại này. Họ đã mắc sai lầm và những sai lầm này đã ngay lập tức được chỉ ra sau trận đấu, nhưng họ cũng nên ý thức được rõ ràng về con đường mà họ đang và sắp sửa đi. Trong buổi tối tháng Tám ấy ở Los Pajaritos, el mister, cách mà người ta thường gọi các huấn luyện viên ở Tây Ban Nha, đã nói với các cầu thủ điều mà anh sẽ còn nhắc lại không ít lần nữa.

“Chúng ta sẽ không rời mắt khỏi mục tiêu.”

Và mục tiêu ở đây không phải là giành các danh hiệu, mà là có thể chơi bóng theo một cách nhất định. Nếu họ kiên định với những nguyên tắc của mình, danh hiệu sẽ là hệ quả tất yếu. Không bao giờ rời mắt khỏi mục tiêu sẽ là một trong những chìa khóa dẫn tới thành công.

Trong những ngày sau trận đấu, giữa những buổi tập căng thẳng, Guardiola có không ít điều phải nói với các cầu thủ. Anh khẳng định họ đã chọn vị trí không tốt. Trong tương lai, họ cần phải thông minh hơn trong việc lựa chọn vị trí trên sân, để vừa có thể nhận được các đường chuyền, vừa có thể bắt đầu gây sức ép với

đối thủ một cách nhanh chóng hơn. Pep không chỉ trích hay đổ lỗi cho bất kỳ ai; thay vào đó, anh dồn hết mọi nỗ lực để tìm kiếm các giải pháp. Những gì anh làm giống với dạy học hơn là huấn luyện. Còn các cầu thủ chính là những học trò.

Trong bóng đá, cũng như trong bất kỳ hoạt động nào của cuộc sống, điều quan trọng là giữ được sự bình tĩnh ngay cả trong thời điểm khủng hoảng. Để làm gì? Để che giấu những điểm yếu của mình. Pep nói với các cầu thủ, với sự tự tin cao độ, rằng họ đang đi đúng hướng. Đấy không hẳn là một lời nói dối, nhưng thực tế, như sau này Pep thú nhận, là anh đã làm chưa tốt: "Kỳ tập huấn trước mùa diễn ra rất tuyệt vời, nhưng khi mùa giải vừa bắt đầu tôi đã để cho các cầu thủ trở lại với thói quen chơi bóng cũ, với những chiến thuật cũ, ấy là tập trung quá nhiều ở trung lộ."

Loạt trận đội tuyển quốc gia đồng nghĩa với việc cả đội sẽ phải chờ hai tuần cho tới trận đấu tiếp theo. Đó là mười lăm ngày khó khăn bậc nhất trong nhiệm kỳ của Pep.

Trận ra mắt Camp Nou trong cương vị huấn luyện viên của Pep Guardiola (ở La Liga) sẽ là trận đấu với Racing de Santander, một đội bóng khiêm tốn khác với mục tiêu cũng chỉ là tránh xuống hạng. Pep thực hiện hai thay đổi đáng kể trong đội hình xuất phát. Pedro và Busquets đá chính, thay cho Yaya Touré, người phải ngồi dự bị, và Henry, bị chấn thương. Pep đã làm điều mà anh sẽ còn làm nhiều lần nữa mỗi khi gặp áp lực, đó là tìm kiếm giải pháp từ hệ thống đào tạo trẻ.

Những vị khách rời Barcelona với một trận hòa 1-1.

Đội bóng của Pep đã phải trả giá cho việc không thể tận dụng được các cơ hội ghi bàn ngon ăn và cuối cùng đành phải chấp nhận chia điểm với một đội bóng đã chơi theo kiểu cố thủ nhưng cuối cùng vẫn có được bàn thắng từ cơ hội rõ ràng duy nhất trong trận. Thêm một kết quả cực kỳ đáng thất vọng nữa.

Trong phòng thay đồ, Pep không cần phải chỉ ra những sai lầm của đội, vì thực ra chúng không nhiều. Nhưng chính sau trận đấu đó, Pep Guardiola đã lần đầu tiên thực sự nhìn thấy những tố chất huấn luyện viên của chính mình. Anh thấy mừng vì đã ưu tiên và tin tưởng vào những bản năng của mình thay vì những lời khuyên mà anh có thể dễ dàng đọc được trước trận đấu. Tất nhiên, anh vẫn còn rất nhiều việc phải làm để có thể hoàn thiện những ý tưởng mà anh muốn triển khai ở câu lạc bộ cũng như để thuyết phục người ta tin vào những ý tưởng đó, nhưng trước Racing, anh

đã thấy đội bóng chơi theo đúng cách mà anh yêu cầu.

Sự tiến bộ là điều mà ai cũng có thể nhận ra. Nếu vẫn còn những bất đồng hay quan ngại thì tất cả đều đến từ bên ngoài - trên các phương tiện truyền thông hay trong mục ý kiến trên radio - chứ phòng thay đồ thì tuyệt nhiên không có. Ấy vậy nhưng vẫn có nhiều chuyên gia đòi sa thải Pep.

Ngay trước buổi tập tiếp theo, Andrés Iniesta, người bắt đầu trận đấu với Racing trên băng ghế dự bị, tìm tới văn phòng của Pep, gõ cửa rồi thò đầu vào, nói:

"Đừng lo, mister. Em chỉ muốn nói cho sếp biết, là bọn em sẽ ở bên sếp cho tới chết."

Rồi anh quay đi luôn.

Những trụ cột khác trong đội cũng có cách phản ứng riêng của mình. Xavi cảm thấy chẳng cần phải nói gì cả, chỉ cần thắng trận tiếp theo là OK. Anh có thể nhận thấy là đội bóng đang chơi "hay không thể tả, như những thiên thần" nhưng rốt cuộc cũng chỉ có được một điểm thay vì sáu. Đó là điều anh không thể tin nổi. Trong quá khứ, không ít lần anh biết rằng đội bóng của mình đã chơi không tốt nhưng cuối cùng vẫn có được thắng lợi. Bây giờ thì ngược lại.

Anh cũng từng thấy cách phản ứng của giới truyền thông trong những tình huống tương tự. Sau một chiến thắng, tít bài bao giờ cũng sẽ là "Barca tuyệt vời", Barca này nọ mà không cần biết đội bóng đã chơi như thế nào. "Điều duy nhất người ta quan tâm là kết quả, và từ kết quả họ sẽ suy ra là đội bóng chơi tốt hay không tốt. Nếu chúng tôi thua, tít bài bao giờ cũng sẽ là 'Barca là một thảm họa'."

Xavi, Henry, Valdés và Busquets đều nhận thấy là Pep đang rất căng thẳng dù bên ngoài cố tỏ ra điềm tĩnh. Anh sẽ không bao giờ chịu thừa nhận rằng có những trận thua không thể nào giải thích được. Anh phải tìm ra lý do cho mọi việc. Trên phương diện này, có thể nói anh xem bóng đá dưới góc nhìn khoa học, và trân trọng tất cả những bài học mà một thất bại có thể dạy ta: "Ta tiến bộ là nhờ thất bại, nhờ mắc sai lầm. Thất bại khiến ta không được phép lơ là. Khi thắng, ta sẽ nghĩ: 'Tuyệt vời, mình thắng rồi.' Và rồi ta cảm thấy được quyền xả hơi, dù chắc chắn là vẫn có nhiều việc ta làm chưa tốt. Tác dụng duy nhất của chiến thắng chỉ là để có một đêm ngon giấc."

Guardiola hoàn toàn ý thức được rằng sau hai năm không danh hiệu, Barcelona không còn là nơi dư dả sự kiên nhẫn và lòng vị tha, và rằng một thất bại trước Sporting de Gijón ở vòng đấu tiếp theo có thể khiến Barcelona rơi xuống đáy bảng xếp hạng. Nhưng anh cũng tin tưởng rằng mình và các học trò rồi sẽ sớm được hưởng thành quả từ những nỗ lực không biết mệt mỏi trên sân tập. Điều tích cực là bên cạnh những ý kiến chỉ trích liên quan tới kết quả, cũng có không ít những nhân vật có ảnh hưởng lên tiếng bảo vệ Guardiola, khẳng định Barcelona đang chơi tốt và họ đã tìm lại được khát khao chiến thắng của mình. Johan Cruyff viết trên El Periódico rằng, ông đang được chứng kiến "một Barca hay nhất trong nhiều năm trở lại đây".

Dù rất tự tin vào bản thân, Pep vẫn cần ai đó củng cố niềm tin rằng mọi chuyện đang ổn. Anh quyết định tìm tới thỉnh giáo Cruyff.

Guardiola đã bị hình ảnh của một huấn luyện viên cuốn hút ngay cả khi anh còn chưa nhận ra rằng mình cũng muốn làm một huấn luyện viên. Trong số không ít những huấn luyện viên có ảnh hưởng tới Pep, không có ai tác động tới anh sâu sắc như Johan Cruyff, người đã tới Barcelona cùng với những niềm tin của mình và thay đổi toàn bộ cấu trúc của câu lạc bộ. "Con bọ" mà Cruyff thả ra đã khiến Guardiola và nhiều người khác cùng thế hệ với anh bị "nhiễm bệnh", và ảnh hưởng của ông lên FC Barcelona vượt xa khuôn khổ của một cầu thủ hay huấn luyện viên bình thường. Guardiola cho rằng điều kỳ diệu lớn lao nhất mà Cruyff tạo ra chính là thay đổi não trạng của cả quốc gia, bằng cách thuyết phục cả xứ Catalonia rằng con đường của ông mới là con đường đi tới.

"Bóng đá phải phục vụ người dân", Cruyff thường nói. "Tôi muốn đội bóng của tôi chơi tốt ngay cả khi lý do là tôi phải buộc xem tất cả các trận đấu và không muốn cảm thấy nhàm chán."

Johan cần phải tỏ ra kiêu căng để chinh phục được ngay cả những người hoài nghi nhất, bởi vậy nên ông mới tạo ra những mối quan hệ theo kiểu yêu - ghét với các học trò, với ban lãnh đạo và với giới truyền thông. Không phải ai cũng đồng ý với những ý tưởng của ông và thậm chí trong những ngày đầu, có một bộ phận không nhỏ trong đội bóng chống lại những ý tưởng đó. Chàng trai trẻ Pep không phải lúc nào cũng hiểu được hết những quyết định của Cruyff, nhưng anh muốn tìm hiểu quá trình tư duy đằng sau quyết định đó, và rất nhanh chóng thôi, sau khi đã bị thuyết phục, anh trở thành một tín đồ tuyệt đối trung thành của Cruyff.

Với vị huấn luyện viên người Hà Lan, có ba nguyên tắc không phải bàn cãi thêm. Thứ nhất, những gì xảy ra trên sân không hề mang tính ngẫu nhiên, mà là kết quả của những toan tính. Anh có thể chiếm lợi thế trong triển khai bóng không chỉ nhờ đường chuyền, mà còn nhờ vị trí của anh ở trên sân và thậm chí cả tư thế thân người của anh, ví dụ thế. Thứ hai, anh cần phải kiểm soát được trái bóng sau chạm đầu tiên. Nếu cần thêm một chạm nữa, anh không phải là một trong những cầu thủ xuất sắc nhất, mà chỉ là một cầu thủ giỏi thôi. Thêm một chạm nữa nghĩa là anh đang chơi không tốt. Nguyên tắc thứ ba, rất quan trọng với người chơi ở vị trí tiền vệ ngay trước mặt hàng thủ như Pep, là các tiền vệ trung tâm cần phải nhanh chóng đưa bóng cho các cầu thủ chạy cánh để khiến cho mặt sân trở nên lớn hơn, rộng hơn, từ đó tạo ra khoảng trống ở khắp mọi nơi.

Cruyff thường không đi sâu bình luận về từng vị trí, mà thay vào đó đưa ra những chỉ dẫn chung có thể áp dụng được cho tất cả. Khi nói về các đường chuyền, ông thường khuyên học trò không nên đứng vào góc bởi nếu làm như vậy, họ sẽ khiến cho những góc chuyền bóng bị thu hẹp. Liên quan tới lối chơi vị trí, ông nhất quyết yêu cầu các cầu thủ phải luôn luôn đứng ở khu vực tương ứng của mình, đặc biệt là mỗi khi mất bóng.

Nhưng Cruyff không thể biến tất cả những ý tưởng trên lý thuyết của mình thành phương pháp luận có thể áp dụng được. Louis van Gaal là người góp công lớn làm điều đó. Và tới lượt mình, Pep Guardiola lại có những điều chỉnh riêng: "Tôi ăn cắp những ý tưởng. Bản chất của lý tưởng là luôn được chia sẻ, chúng đi từ người này tới người kia."

Bởi vậy, với Pep, gặp gỡ Cruyff chính là cơ hội để tìm kiếm những chỉ bảo từ người thầy của mình, là cơ hội để góp nhặt thêm những ý tưởng mới, đồng thời có những ý tưởng mà anh hiện có. Sau khi vượt qua được sự lưỡng lự ban đầu do từng ủng hộ Lluis Bassat trong cuộc bầu cử năm 2003, Guardiola biết rằng anh cần phải nối lại mối quan hệ với huyền thoại người Hà Lan. Và liệu có cách nào tốt hơn là khiến cho ông cảm thấy mình quan trọng và thể hiện tất cả những sự tôn trọng của anh với ông bằng cách đến trước mặt ông như một môn đồ?

Khi xưng hô với Cruyff, Guardiola luôn dùng đại từ usted - cách gọi trang trọng dành cho người đối diện trong tiếng Tây Ban Nha mà ngày nay đã bị xem là lỗi thời và ít gặp. Trong những lần tiếp xúc đầu tiên, dù là ở nhà của Cruyff, ở nhà của Pep, ở nhà hàng, trong cuộc họp hay ở bất kỳ đâu, Pep luôn thể hiện sự tôn trọng và

khiêm nhường tuyệt đối trước người thầy cũ của mình. Nhưng một khi đã vượt qua được giai đoạn thăm dò và những động thái mang tính thủ tục, thì BÙM một cái, một tia lửa vừa lóe lên, và họ bắt đầu say sưa nói chuyện với nhau về bóng đá. Những cuộc nói chuyện thường diễn ra đầy cảm xúc - cả hai khua tay không ngừng - nhưng ý tưởng thì luôn luôn rõ ràng. Họ nói chuyện và hành động bằng cả trái tim, và từ đó về sau, chủ đề sẽ chỉ xoay quanh bóng đá, bóng đá, và nhiều bóng đá hơn nữa. Bạn sẽ không bao giờ thấy Pep phản đối và nghe anh nói "Ngài sai rồi" với Cruyff. Không bao giờ! Nhưng họ sẽ thảo luận và tranh cãi hàng tiếng đồng hồ để thuyết phục người đối diện đồng tình với quan điểm của mình. Đã liên quan tới bóng đá, thì cả hai người bọn họ đều nói chung một ngôn ngữ. Nếu bóng đá là một tôn giáo, thì cả hai đều cầu nguyện dưới cùng một bệ thờ.

Tuy nhiên, ở cái lần mà chúng ta đang nói tới, sau trận hòa Racing, cậu học trò tìm đến thầy của mình chủ yếu chỉ để nói ra những băn khoăn và chờ đợi những câu trả lời. Trước đó, trong mùa hè, Cruyff đã cho Guardiola một số lời khuyên mà anh sẽ khắc cốt ghi tâm: "Cậu phải học được cách tránh xa các vấn đề, kiểm soát đội phóng viên, kiểm soát những tin đồn, ngay cả khi chúng chả liên quan gì tới bóng đá. Cậu phải học được cách đưa ra những quyết định có tính rủi ro cao trong thời gian giới hạn. Cậu chắc chắn đã thu nạp được rất nhiều kiến thức và kinh nghiệm trong suốt sự nghiệp cầu thủ của mình, giờ đây hãy phát triển chúng theo cách của riêng cậu. Cậu phải tập hợp quanh mình nhiều tai mắt, những người luôn sẵn sàng hỗ trợ, những cầu thủ tốt. Vạch ra một con đường, và loại bỏ những kẻ không sẵn sàng đi theo nó.

"Phải làm sao để mỗi cầu thủ đều tin rằng những gì anh ta làm là tốt nhất cho anh ta, cho các đồng đội, và cho ý tưởng chung. Mục đích là đưa những khái niệm 'a bờ cờ' của bóng đá tới mọi cầu thủ. Ví dụ, nếu cậu là một cầu thủ chơi ở trung lộ, thì cậu cần phải làm thế này, không được làm thế kia, không hơn không kém. Một khi cậu đã biết được một cầu thủ ở trung lộ cần phải làm gì, lúc đó cậu có thể nghĩ về những tùy biến. Và khi làm thế mà không ổn, thì cậu lại phải quay về với 'a bờ cờ'. Mấu chốt là các quy tắc. Cậu chỉ có thể bắt một cầu thủ làm điều mà anh ta biết, và chỉ thế mà thôi. Hãy yêu cầu anh ta thể hiện tốt nhất. Một cầu thủ nên có niềm tin vào những gì anh ta làm. Một cầu thủ mất bóng khi đang rê dắt hay cảm thấy tự tin thái quá thì vẫn hơn là khi anh ta luống cuống và mắc lỗi vì sợ làm sai."

"Toàn thể đội bóng - từ các huấn luyện viên tới các cầu thủ - cần

phải theo đuổi cùng một ý tưởng. Và đừng quên thể hiện uy quyền. Nếu cậu không muốn bị nghiền nát như những huấn luyện viên khác, cậu cần phải kiểm soát được các cầu thủ của mình. Để có thể trở thành một huấn luyện viên của Barcelona, biết cách quản lý một nhóm ngôi sao quan trọng hơn biết cách sửa chữa một sai lầm trên sân. Cậu cần phải tạo ra được một ảnh hưởng bao trùm lên toàn bộ đội bóng, để có thể thu hút và thuyết phục họ. Cậu nên tận dụng triệt để vị thế 'thần tượng' mà cậu có đối với các cầu thủ."

Cruyff nhắc nhở Pep rằng mức độ đòi hỏi cần phải tương xứng với khả năng đáp ứng của các cầu thủ, cả về kỹ thuật, thể thao lẫn tài chính. Cruyff không bao giờ đòi hỏi những điều bất khả thi, nhưng ông có khả năng đứng trước mặt bất kỳ ngôi sao nào của đội bóng - ngay trước sự chứng kiến của toàn đội - và nói với anh ta những điều như là "màn trình diễn của cậu không tương xứng với mức lương mà cậu nhận được, thế nên những gì mà cậu đang làm là chưa đủ. Cậu phải nỗ lực nhiều hơn." Cruyff biết phải xử sự thế nào với từng cầu thủ, đúng hơn là với hầu hết các cầu thủ. Với những người thường xuyên đá chính, ông tìm cách kìm hãm sự phấn khích của họ; còn với những cầu thủ thường xuyên phải ngồi dự bị, ông dành thời gian chăm chút cho cái tôi của họ. Cruyff có thể khiến các cầu thủ chết điếng chỉ bằng một ánh mắt, và chỉ với một cử chỉ thôi ông cũng có thể khiến họ mất ăn mất ngủ hàng tuần. "Cruyff là người thầy đã dạy tôi nhiều điều nhất, chẳng có gì phải nghi ngờ về điều đó", Guardiola nói. "Nhưng Cruyff cũng là người khiến tôi khổ sở nhất. Ông chỉ cần nhìn thôi cũng đủ khiến tôi rùng mình, cảm giác như máu đông hết cả lại."

Pep đã nói với người thầy của mình rằng có một việc mà Johan có thể làm, nhưng nếu anh cố bắt chước thì sẽ là một sai lầm lớn. "Johan, thầy thường gọi một số cầu thủ là 'những thằng đần'. Em không thể làm được như thế. Ngài có thể, còn em thì không. Em từng khổ sở vì nó. Nên không muốn các học trò của mình cũng phải trải qua tình trạng tương tự."

Pep nhớ có lần Cruyff đã sỉ nhục Txiki Beguiristain và Bakero, hai trong số những trụ cột trong đội hình Dream Team của ông, để rồi chỉ một tiếng sau đó yêu cầu hai người tổ chức một bữa cơm chung cho ba gia đình vào buổi tối tiếp theo. Pep ghen tị với khả năng đó của người thầy, nhưng anh cũng tự nhận rằng mình không thể làm được như thế.

Dần dần, những cuộc gặp giữa hai người trở nên thường xuyên. Pep thường tới thăm nhà Cruyff hoặc hai người sẽ gặp nhau ở

những nhà hàng của những người bạn đầu bếp nổi tiếng. Mỗi khi có thể, thường là sáu tháng một lần, một nhóm gồm Cruyff, Estiarte, bếp trưởng Ferran Adrià, cựu phóng viên hiện đã chuyển sang làm chuyên viên tư vấn Joan Patsy và Guardiola sẽ cùng nhau ra ngoài ăn tối. Sau khi Pep rời Barcelona, Adrià từng có kế hoạch mở lại nhà hàng nổi tiếng el Bulli chỉ để có cơ hội gặp gỡ bạn mình ở đó.

Nhưng trong cuộc gặp diễn ra vài tháng sau khi Pep trở thành huấn luyện viên của Barcelona đó, thông điệp mà Johan Cruyff muốn gửi tới Pep, người vừa phải chứng kiến hai kết quả đáng thất vọng của đội bóng, là rất rõ ràng và đơn giản: "Cứ tiếp tục đi, Pep. Rồi ngày đó sẽ tới." Đấy cũng chính là kết luận mà Guardiola tự rút ra trước đó.

Hai trận. Một điểm. Barcelona rớt xuống nhóm cầm đèn đỏ.

Tuần ấy, Pep Guardiola còn gặp Giám đốc bóng đá Txiki Beguiristain. Động tác gãi đầu liên tục, mà chúng ta vẫn thấy trong các trận đấu, một hành động vô thức thường xuất hiện trong những thời khắc của khó khăn và hoài nghi, tố cáo sự căng thẳng mà Pep cố gắng nhưng không thể che giấu. "Nếu chúng ta không thể đánh bại Gijón thì tôi sẽ trở thành huấn luyện viên đầu tiên trong lịch sử Barca chìm xuống đáy bảng xếp hạng", anh nửa đùa nửa thật với Txiki.

"Các cầu thủ vẫn chưa di chuyển vào những vị trí như chúng tôi yêu cầu, và họ cũng chưa tôn trọng nguyên tắc vị trí trên sân phải phụ thuộc vào vị trí của trái bóng. Chúng tôi vẫn làm chưa tốt ở mặt này", Pep nhắc đi nhắc lại và mỗi lần như thế Txiki lại gật đầu đồng tình. "Txiki, chúng ta đều biết rằng cách phòng ngự hiệu quả nhất là tấn công thật tốt, nhưng tôi vẫn chưa thể làm cho các cầu thủ thực sự hiểu được điều đó."

Trong nội bộ đội bóng chưa có bất kỳ ai lên tiếng đòi lấy đầu của Pep. Nhưng từ bên ngoài, có không ít người nhìn vào những kết quả và khẳng định rằng đó là bằng chứng cho thấy việc thăng cấp cho anh từ đội B lên đội Một là một sai lầm, xem nó như là biểu hiện của một ban lãnh đạo đang trong tình trạng hỗn loạn cố gắng vá víu những rạn nứt trong hệ thống bằng việc bổ nhiệm một người là huyền thoại khi là cầu thủ nhưng quá thiếu kinh nghiệm khi làm huấn luyện viên. Joan Laporta nhắc đi nhắc lại rằng Pep chỉ cần thêm thời gian, nhưng chính ông cũng đang phải chịu sức ép khủng khiếp; ông cũng hi vọng những kết quả tích cực sẽ sớm tìm đến bởi chính ông cũng không chắc mình có thể duy

trì được lâu hơn.

Trận đấu thứ ba của mùa giải. Barcelona nằm trong nhóm ba đội cuối bảng và sẽ phải đối mặt với Sporting Gijón. Bối cảnh là sân Molinón huyền thoại. Sporting vừa mới được thăng hạng; lần cuối cùng họ tiếp đón Barcelona, vào năm 1997, Guardiola chính là đội trưởng của đội khách. Có những khoảng lặng dài trên chuyến xe chở toàn đội tới sân vận động, nhưng những gì cần nói thì Pep đã nói hết trong cuộc họp kỹ thuật diễn ra ở khách sạn trước đó. Dù thực sự khao khát một chiến thắng, vị huấn luyện viên trẻ vẫn quyết tâm không thay đổi con đường đã chọn. Anh sẵn sàng làm tất cả để bảo vệ lý tưởng của mình. Và trên hết, anh tin tưởng rằng đội hình xuất phát và những chiến thuật đề ra cho trận đấu này sẽ đảm bảo khả năng kiểm soát bóng và năng lực gây sức ép tầm cao của đội bóng.

Ngay trước thời điểm bóng lăn, Pep Guardiola tới bắt tay huấn luyện viên của Sporting, Manuel Preciado, người buồn thay đã qua đời hồi mùa hè 2012 sau một cơn đau tim. Vị huấn luyện viên lớn tuổi và giàu kinh nghiệm hơn đã được nghe về những thay đổi mà Pep muốn tiến hành với đội hình xuất phát nên muốn có vài lời trấn an chàng tân binh trong làng huấn luyện, người mà ông biết là đã phải chịu rất nhiều áp lực trước trận đấu hôm đó: "Đừng xa rời những nguyên tắc của mình, Pep ạ. Nếu cần phải tung Busquets hay bất kỳ ai vào sân, hãy làm ngay đừng chần chừ. Anh cần phải dũng cảm, để bảo vệ những ý tưởng của mình."

Sergio Busquets có mặt trong đội hình xuất phát ở trận thứ hai liên tiếp.

Piqué không bao giờ quên được cái ngày Barcelona đổi vận. "Tôi lúc nào cũng nâng niu ký ức đẹp về trận đấu với Sporting ở Molinon. Đó là ngày đánh dấu thời điểm chúng tôi cất cánh."

Trận đấu bắt đầu. Sau tiếng còi khai cuộc, bóng lần lượt qua chân mười cầu thủ Barcelona, trừ Messi. Trong vòng hai phút, họ thực hiện tổng cộng 30 đường chuyền, và pha phối hợp chỉ bị chặn lại bởi một tình huống phạm lỗi với Iniesta ở gần cột cờ góc. Những pha đập nhả ấy chính là một thông điệp. Đội bóng tiếp tục vờn Sporting như một tay đấm vờn đối thủ: hai quả đá phạt góc liên tiếp, hai lần cướp bóng gần vòng cấm của đối phương, một pha dứt điểm trúng khung thành của Xavi. Mới chỉ bốn phút trôi qua.

Đội bóng khai thác các khoảng trống một cách kiên nhẫn và thông minh, Xavi tìm thấy rất nhiều lựa chọn chuyền bóng, trái

bóng di chuyển với tốc độ cao, mỗi pha chạm bóng đều sắc bén và hiệu quả. Vì Henry bị ốm nên trận này Iniesta đá tiền đạo trái. Eto'o bắt đầu trận đấu như một số chín nhưng thường xuyên dạt ra cánh phải để Messi có thể tự do di chuyển vào trung lộ. Chiến thuật này sẽ còn được sử dụng nhiều lần trong suốt mùa giải.

Sporting từng nghĩ rằng nếu thi triển lối chơi kiểu cận chiến với một Barcelona đang sa sút thì họ sẽ có cơ hội kiếm điểm, nhưng bàn thắng sớm của đội khách đã kéo họ trở lại với thực tại.

Trong phòng thay đồ trong giờ nghỉ giữa hai hiệp, khi Barcelona đã dẫn trước 0-2, Pep yêu cầu một phút tập trung từ các cầu thủ. Anh chỉ muốn nói với họ một điều, một lời nhắc nhở đơn giản thôi nhưng là một chỉ thị quan trọng: "Chúng ta sẽ tiếp tục pressing tầm cao trong hiệp hai", anh nói. Mệnh lệnh được thực thi. Trong hiệp hai, các cầu thủ Sporting có cảm giác như khung thành của Barcelona bị kéo ra xa họ hơn, rõ ràng là ở trong tầm mắt mà không làm sao vươn tới được.

Tỉ số cuối cùng là 1-6.

"Các anh đi xa chúng tôi quá", Manuel Preciado nói đùa với Guardiola khi hai người gặp lại nhau trên đường vào phòng thay đồ sau trận đấu. "Chúng tôi chỉ vừa tiến thêm được một bước thôi", Pep trả lời.

Trong buổi tập diễn ra vào ngày tiếp theo, một trong các trợ lý của Pep đưa cho anh một bản photocopy, trong đó có một vài thông số quan trọng của trận đấu. Pep cười tươi như hoa. Trừ Messi, người ghi được hai bàn thắng, tất cả các tiền đạo của Barcelona đều giành lại được bóng ở một thời điểm nào đó trong trận, góp phần bóp nghẹt Sporting. Barca đã tung ra tổng cộng 22 cú sút, với 9 trong đó trúng đích, và được hưởng 14 quả phạt góc, so với vỏn vẹn 5 nỗ lực sút bóng của Sporting. Nhưng khiến Pep vui mừng nhất, giải tỏa cho anh nhiều áp lực nhất chính là việc chàng trai trẻ Busquets, người vừa được đôn lên từ đội B, chính là cầu thủ phòng ngự tốt nhất trong số những cầu thủ trên sân. Một mình anh đã đoạt bóng được tới 10 lần. Và trong số 50 đường chuyền mà anh thực hiện, 48 đường tìm tới mục tiêu mong muốn. Không có Henry, trong đội hình xuất phát của Barcelona có bảy người trưởng thành từ học viện của câu lạc bộ (Valdés, Puyol, Xavi, Iniesta, Busquets, Messi, Bojan), ít hơn hai người so với trận đấu với Racing. Xavi tham gia vào tất cả các bàn thắng.

Mới là trận đấu thứ ba của mùa giải, nhưng Barca đã khẳng định

được mình với tư cách là đội bóng có nhiều cú sút trúng khung thành nhất ở La Liga, và cũng là đội bóng phải nhận ít cú sút trúng khung thành nhất.

Những gì mà họ thu được từ trận đấu này không chỉ là ba điểm, dù đó là ba điểm mà họ đang rất cần. Chiến thắng ấy cho thấy Guardiola đã đúng. Triết lý bóng đá mà anh đang theo đuổi có thể mang lại thành công, chỉ cần có thời gian và niềm tin.

“Chúng tôi cũng chẳng biết giờ này mình đang ở đâu nếu không có trận thắng trước Sporting?” Iniesta sau này nhận xét. Chiến thắng ấy chính là dấu hiệu dự báo về những gì sắp sửa xảy ra.

2

Chiến thắng 2-6 phi thường ở Santiago Bernabéu

"Huấn luyện viên là một công việc đầy mê hoặc. Đó là lý do nhiều người không thể nào từ bỏ được. Nó mang lại cảm giác phấn khích ngọt ngào và thường trực; đầu của ta lúc nào cũng như đang xoay với tốc độ 100 dặm một giờ" - Pep Guardiola, 2008.

Pep chỉ có thể nhìn thấy những điểm tích cực trong những ngày đầu làm huấn luyện viên của anh; anh cố gắng tận hưởng mọi khoảnh khắc, bởi vì dù điều gì xảy ra thì bên trong anh luôn có một tiếng nói nhắc nhở rằng anh sẽ không ở đây lâu. Rất khoa học nhưng cũng đầy cảm xúc, Pep thể hiện xuất sắc trong mọi mặt, từ tổ chức, đưa ra các quyết định, chia sẻ những trải nghiệm tới áp dụng những gì mà anh đã học trong những năm tháng đã qua. Cuộc đời của anh xoay quanh một mục tiêu duy nhất là trở thành huấn luyện viên giỏi nhất mà anh có thể. Và rồi những câu chuyện về sự tận tâm mà anh dành cho công việc cũng như sự tỉ mẩn, chú trọng chi tiết của anh bắt đầu tỏa đi khắp Barcelona và những vùng lân cận.

Anh đã chứng tỏ được rằng anh không chỉ là một huấn luyện viên tin rằng công việc của anh ta bắt đầu và kết thúc với việc đưa ra những chỉ thị cho một nhóm cầu thủ trên một sân bóng, mà thường xuyên thể hiện sự thông cảm cũng như khả năng thấu hiểu nhu cầu của những người xung quanh mình, và luôn cố gắng chăm lo, chu toàn cho bất kỳ ai có liên quan tới câu lạc bộ.

Chuyện kể rằng trước khi được bổ nhiệm vào vị trí huấn luyện viên của đội Một, vào tháng 5 năm 2008, lúc còn đang dồn hết tâm trí cho mục tiêu đưa đội dự bị thăng hạng Segunda B, anh bất ngờ tới thăm Gabi Milito. Trung vệ người Argentina từng là một

trụ cột trong đội bóng của Rijkaard, nhưng đang trong quá trình hồi phục sau cuộc phẫu thuật chấn thương đầu gối. Milito không thể nào tin được vào mắt mình khi thấy Pep, người lúc đó đang hết sức bận rộn không chỉ vì công việc mà còn vì cô con gái Valentina của anh vừa mới chào đời, xuất hiện và dành cho cầu thủ người Argentina ba giờ đồng hồ quý báu để động viên tinh thần của anh. Trong cuộc thăm viếng ấy, Pep còn nói về tình yêu với bóng đá Argentina, về sự ngưỡng mộ mà anh dành cho Menotti và Bielsa. Milito nhanh chóng bị Pep mê hoặc và tỏ ra đặc biệt ngạc nhiên khi nghe anh nói với giới truyền thông: "Nếu phải chọn giữa Gabi chơi bóng trở lại và một danh hiệu thì chắc chắn tôi sẽ chọn Gabi."

Một lần khác, sau khi trận đấu Cúp giữa Barcelona với đội bóng tí hon đang chơi ở giải Segunda B Cultural Leonesa ở Camp Nou kết thúc, Guardiola bắt gặp một nhóm cầu thủ đội khách lấp ló bên ngoài cửa phòng thay đồ của Barcelona, có lẽ hi vọng được đổi áo với những đối thủ ngôi sao của mình. Pep chào đón tất cả với một nụ cười ám áp, rồi bất ngờ mở rộng cánh cửa phòng thay đồ, nói với những cầu thủ đối phương đang choáng váng: "Xin mời vào, và cứ tự nhiên như ở nhà." Các cầu thủ của Cultural không thể tin nổi vào mắt mình.

Guardiola không mất nhiều thời gian để nhận ra sự cô độc của nghề huấn luyện viên, nên đã nỗ lực hết sức để trở thành một thành viên của hội huấn luyện viên hữu ái. Học theo một trong những truyền thống tốt đẹp nhất của bóng đá Anh, Pep tự bỏ tiền túi ra để đảm bảo rằng lúc nào cũng có sẵn một chai rượu vang để anh và huấn luyện viên của đội khách có thể nhâm nhi cùng nhau sau trận. Nếu một đồng nghiệp ở câu lạc bộ khác bị sa thải, anh không bao giờ quên gửi tin nhắn chia sẻ; thậm chí có lần anh còn hủy tất cả những cuộc hẹn đã lên lịch để tổ chức một bữa ăn riêng với người đồng nghiệp không may mắn nhằm động viên người đó kịp thời. Khả năng làm việc của anh thực sự khó tin: trở về từ Milan sau một trận đấu ở Champions League, Pep cảm thấy không thể nào ngủ được, thế là anh quyết định tới trung tâm tập luyện để xem video về các đối thủ tiếp theo, dù lúc ấy đã hơn 4 giờ sáng. Trong nhiệm kỳ của mình, anh thường xuyên phải viện tới sự hỗ trợ của thuốc ngủ, đặc biệt là trong mùa giải cuối cùng.

Một trong những quyết định đầu tiên của Guardiola là đảm bảo tất cả số tiền phạt thu được từ đội bóng tới thẳng một tổ chức từ thiện thay vì dùng để tổ chức các bữa liên hoan tập thể như truyền thống. Đã là án phạt thì không thể dùng làm phần thưởng được, thế nên anh cố gắng tìm ra cách sử dụng nào thiết thực và

có ích hơn. Trong giai đoạn đầu của mùa giải đầu tiên, anh quyên hết tiền phạt thu được cho Quỹ Sant Joan de Déu, một tổ chức nghiên cứu về Hội chứng Rett's - một chứng bệnh thần kinh nghiêm trọng.

Khi Pep ký hợp đồng marketing với ngân hàng Sabadell, với cam kết thực hiện một số bài giảng và phỏng vấn cá nhân - trong khi vẫn từ chối thực hiện những cuộc phỏng vấn độc quyền cho truyền thông - không ít người đã gọi anh là một kẻ hám tiền. Nhưng cũng chẳng bao lâu thì anh được minh oan; hóa ra, Pep đã chia tất cả số tiền mà anh nhận được từ ngân hàng kia cho các thành viên trong ban huấn luyện để tri ân sự tận tâm của họ vào dự án mà anh cho là ai cũng đã đóng góp một phần quan trọng. Trong lúc đó, ngân hàng vui mừng chứng kiến sự tăng trưởng mạnh mẽ về lượng khách hàng, ở Catalonia tăng 48% còn ở Madrid là 65%.

Vào đầu mùa giải, hãng xe Audi, như vẫn làm hằng năm, tặng cho các thành viên đội Một và huấn luyện viên trưởng của Barcelona mỗi người một chiếc xe mới. Tuy nhiên, Pep đã từ chối nhận phần thưởng này với tuyên bố: nếu các cộng sự trong ban huấn luyện của anh không được tặng xe thì anh cũng không có nhu cầu.

Vào tháng 11 năm 2008, bố của huấn luyện viên thủ môn, Juan Carlos Unzué, qua đời sau một thời gian dài lâm trọng bệnh. Không chút đắn đo, Guardiola cho điều chỉnh lại toàn bộ lịch tập luyện để cùng toàn đội tới Orkoien, Navarra, nơi cách bản doanh của đội tới 223 dặm, tham dự đám tang, bất chấp việc ngày hôm sau Barca phải thi đấu.

Trên sân, mọi việc rất ổn. Trừ một giai đoạn thi đấu không tốt vào tháng 3 với ba trận hòa (trước Betis, Lyon và Mallorca) và hai thất bại (trước Espanyol và Atletico de Madrid), dẫn tới sự xuất hiện của những lời chỉ trích từ một bộ phận tát nước theo mưa, cảm giác chung của các cổ động viên là hưng phấn. Có cảm giác rằng dưới sự dẫn dắt của Pep Guardiola, một điều gì đó đặc biệt đang xảy ra ở Camp Nou.

Họ chơi thứ bóng đá mang tính thống trị, với tỉ lệ kiểm soát bóng vượt trội và chiến thuật pressing tầm cao hiệu quả. Xavi, Iniesta, Eto'o và Henry dường như đã lột xác thành những cầu thủ hoàn toàn khác so với chính họ ở mùa giải trước đó, trong khi những bản hợp đồng mới đều là những nâng cấp đáng kể cho đội bóng. "Tôi cảm thấy mạnh mẽ và đầy lạc quan" là cách Pep mô tả về những cảm xúc của mình trong thời điểm đó. Barca bật dậy mạnh

mẽ từ cuộc khủng hoảng mini trong mùa xuân 2009 bằng chuỗi chín thắng lợi liên tiếp. Nhưng ngay sau đó là hai trận hòa - với Valencia (2-2) ở La Liga và với Chelsea (0-0) ở lượt đi vòng bán kết Champions League - khiến cho giai đoạn nước rút cuối mùa trở nên căng thẳng và cũng khó quên hơn.

Trận Clásico ở Bernabéu vào tháng 5 sẽ là trận chung kết của mùa giải. Barcelona bước vào trận đấu này với tư cách đội đầu bảng La Liga, và trong bối cảnh hai đội bóng kình địch chỉ hơn kém nhau có bốn điểm khi mùa giải chỉ còn lại năm vòng đấu. Một chiến thắng cho đội bóng của Guardiola gần như chắc chắn với việc chức vô địch sẽ trở lại Camp Nou.

Pep chuẩn bị cho trận đấu với Real Madrid như chuẩn bị cho một trận chung kết và yêu cầu các cầu thủ tiếp cận trận đấu với cùng sự can đảm mà anh đã được chứng kiến trong suốt cả mùa giải. "Chúng ta muốn vô địch mà, phải không?" - anh không ngừng hỏi các cầu thủ câu này trong những ngày trước chuyến đi tới Madrid. "Giờ là lúc cho bước đi quyết định. Tôi chỉ yêu cầu các bạn bước ra sân với những cái đầu ngẩng cao bởi vì những trận đấu như thế này sẽ định nghĩa chúng ta, chứng tỏ giá trị của công việc chúng ta đang làm."

Bởi tính chất của trận đấu quan trọng như thế, Guardiola lần đầu tiên xem xét trao cho Messi trọng trách to lớn của một cầu thủ chơi ở vị trí số chín ảo. Guardiola đã chiếm được niềm tin của Messi và chính anh ở thời điểm đó cũng đã bắt đầu xây dựng đội bóng xung quanh cầu thủ nhỏ bé người Argentina. Nhưng mối quan hệ giữa hai người không phải lúc nào cũng êm đẹp như thế.

Trong thời gian đầu, Pep rất lo lắng. Anh muốn kéo Messi về phía mình bởi vì anh có cảm giác chàng trai ấy, người lúc đó mới chỉ 21 tuổi, là một viên kim cương có thể mài giũa. Anh dự đoán Barca sẽ phụ thuộc vào Messi và bởi thế, lo sợ sẽ mất anh ta. Bởi vậy, anh muốn gây dựng với Messi một mối quan hệ dựa trên sự thấu hiểu lẫn nhau trước khi cả hai bắt đầu làm việc cùng nhau. Để có thể làm được điều đó, anh phải điều chỉnh lại ý tưởng xây dựng đội bóng của mình để lấy chỗ cho một cầu thủ sở hữu tài năng đặc biệt và đầy khát khao, đồng thời phải thuyết phục được anh ấy - một người nhút nhát, ít nói, thậm chí có phần xa cách - chấp nhận sự lãnh đạo của anh.

Không giống như phần lớn các cầu thủ khác trong đội, Messi không mảy may bị tác động bởi vị thế huyền thoại hay sự nghiệp lẫy lừng của Guardiola; trong mắt anh, Guardiola cũng chỉ là một

huấn luyện viên như các huấn luyện viên khác mà thôi. Vào thời điểm Pep được bổ nhiệm, Messi đang trượt sâu vào cõi u sầu, những ngày tháng cuối cùng đầy hỗn loạn của kỷ nguyên Rijkaard khiến anh càng ngày càng cảm thấy chán nản.

Kỷ nguyên của Pep bắt đầu đúng vào giai đoạn chàng trai trẻ Messi cảm thấy bất an nhất. Có thể Rijkaard đã phạm nhiều sai lầm, nhưng đừng quên ông chính là người đã cho Messi ra mắt, và dưới thời huấn luyện viên người Hà Lan, Messi luôn cảm thấy mình được bao bọc. Rồi đùng một cái Pep xuất hiện, và ngay lập tức loại bỏ Ronaldinho, người bạn, người thầy và cũng là người hàng xóm (cách nhau có ba nhà ở khu Castelldefels) của Messi. Messi hiểu được những lý do đằng sau các quyết định của Pep và bản thân anh cũng đã chọn gần gũi với Puyol và Xavi hơn sau khi chứng kiến cách Ronnie tự làm hại bản thân, nhưng dù thế nào thì đó cũng là giai đoạn mà Messi phải chứng kiến quá nhiều sự thay đổi và không khỏi bị xáo động. Chính anh cũng thấy cần phải tạo dựng một mối quan hệ đúng đắn với người lãnh đạo mới.

Pep muốn Leo khắc sâu nguyên tắc tập thể phải được đặt lên hàng đầu, không chỉ vì anh từng là một thống soái hàng tiền vệ mà còn bởi vì anh hiểu rằng, đó là một điều kiện cần để anh có thể triển khai được cách chơi mà anh mong muốn. Guardiola nhận ra khát khao của Leo, nhưng đáng ngại thay, anh lại hiểu nhầm nó, xem nó là biểu hiện của thói ích kỷ. “Tôi cố gắng làm cho Pep hiểu rằng đó là tham vọng chứ không phải là ích kỷ. Leo đặt ra những yêu cầu rất cao cho bản thân, anh ta muốn ra sân trong mọi trận đấu, giành mọi danh hiệu, tới mức những người xung quanh cũng bị tác động và hiệu ứng tạo ra không khác gì một cơn sóng thần”, Manel Estiarte, người từng là một “Messi” trong môn bóng nước và được Pep mời về ban huấn luyện giữ vai trò “liên lạc viên” giữa anh với các cầu thủ, nhận xét. Leo lúc nào cũng muốn nhận bóng, muốn làm nhân vật trung tâm, muốn là người kết thúc một pha phối hợp. “Cũng giống như bên trong anh có một con quỷ mà anh không biết tới sự tồn tại của nó và không thể nào kiểm soát nó. Đó chính là thứ đã biến anh ấy thành cầu thủ vĩ đại nhất mọi thời đại. Và tôi đã cố gắng giải thích tất cả những điều đó với Pep.”

Trái lại, Guardiola tin rằng huấn luyện viên phải là người đưa ra những quyết định lớn thay cho mỗi cầu thủ trong đội, mỗi ngày. Hành động này tạo ra một cảm giác quyền lực giả tạo, bởi vì rồi ta sẽ nhận ra rằng sau cùng, chính các cầu thủ mới là những người bước ra sân và thực hiện những chỉ thị của ta. Chuyện sống còn bây giờ là những nguyên tắc của Pep và tài năng cũng như khát khao của Messi phải gặp nhau ở một điểm nào đó ở giữa.

Trong sâu thẳm, Pep chưa bao giờ quên bài học mà anh đã nhận được vào cái ngày anh xin hụt chữ ký của Michel Platini. Giờ đây anh nhận ra, đã tới lúc mình có thể áp dụng bài học ấy.

Người hùng thời thơ ấu của Guardiola được phép ở lại trong phòng thay đồ trong khi tất cả các cầu thủ còn lại đều đã ra sân khởi động. Sự kiện ấy xác nhận lời nói dối vĩ đại nhất trong bóng đá là tất cả các cầu thủ đều được đối xử công bằng. Sau đó, khi Pep vẫn còn là một cậu thiếu niên, Julio Velasco, một huấn luyện viên bóng chuyền thành công, dạy cho anh thêm một bài học khác, rằng cầu thủ xuất sắc nhất trong đội vừa có thể là tài sản quý giá nhất, vừa có thể là gánh nặng lớn nhất. "Cậu phải biết làm thế nào để dụ dỗ anh ta, lừa anh ta vào chỗ thể hiện được hết khả năng của mình, bởi trong công việc này, chúng tôi vừa ở trên họ nhưng đồng thời cũng xếp dưới họ vì chúng tôi phải phụ thuộc vào họ", ông nói với Pep.

Guardiola hiểu anh cần phải làm gì. Anh biết rằng mình sẽ yêu quý tất cả các cầu thủ như nhau, nhưng sẽ không đối xử với họ giống nhau.

Johan Cruyff chỉ còn một mối bận tâm duy nhất về Guardiola: "Là một người Catalonia, liệu anh ta có thể đưa ra các quyết định hay không?" Huyền thoại người Hà Lan xem Catalonia là một xứ sở hơi bị thiếu quyết đoán. Mà trong mắt của ông, đó lại là phẩm chất quyết định. Dựa vào kinh nghiệm của mình, ông tin rằng bất kỳ đội bóng nào cũng có một cầu thủ như Messi (nghĩa là một cầu thủ ngôi sao, dù rõ ràng là trình độ thì không thể bằng Messi được), nhưng không phải huấn luyện viên nào cũng biết cách khai thác anh ta tốt nhất.

Guardiola lập tức có câu trả lời cho những lo lắng của Cruyff ngay trong ngày làm việc đầu tiên, ở ngay buổi họp báo ra mắt, khi thông báo Messi sẽ được giải phóng khỏi cái bóng của Ronaldinho. Tuyên bố ấy cũng giống như một lời bảo đảm với Messi rằng, anh sẽ mặc nhiên trở thành tiêu điểm của đội bóng, bởi vì Pep sẵn sàng loại bỏ bất kỳ kẻ nào dám làm lu mờ anh. Cả Ronaldinho lẫn Deco đều nhanh chóng phải rời câu lạc bộ, không còn cơ hội ngáng đường Messi. Trong số những ngôi sao còn lại, Henry buộc phải chơi ở cánh dù cầu thủ người Pháp muốn chơi như một số chín. Eto'o cũng thường xuyên phải dạt sang biên phải để nhường trung lộ cho Messi, trước khi cũng phải bán xới theo Ronaldinho và Deco. Chỉ có một trái bóng và nó phải thuộc về Messi.

Guardiola biết rằng sẽ chẳng bao giờ có ai có thể cạnh tranh được

với ngôi sao của mình; anh chưa từng chứng kiến một cầu thủ nào tương tự như thế. Ngay từ những ngày đầu, Guardiola đã nhận ra rằng dù đội Barcelona của anh có rất nhiều cầu thủ tài năng có thể cùng nhau hợp thành một đội bóng xuất sắc, họ vẫn cần một người như Lionel Messi để có thể vươn tới một tầm cao mới. Buộc tất cả các cầu thủ còn lại phải phục vụ một người, biến anh ta thành tiêu điểm duy nhất trong một đội bóng luôn nhấn mạnh yếu tố tập thể, Pep đang làm một việc khó như lên trời, đó là yêu cầu tất cả các thành viên trong đội chấp nhận điều mà chỉ có những người đã lớn lên bên cạnh Messi mới có thể chấp nhận nổi, bởi hơn ai hết họ biết rằng yêu cầu đó không phải là ý tưởng nhất thời của một vị huấn luyện viên mê mẩn ngôi sao của mình. Quyết định ấy được đưa ra dựa trên nhận định rằng ngôi sao của đội bóng sẽ trở thành một người rất, rất đặc biệt.

Rồi Pep còn có thêm một hành động nữa để làm hài lòng Messi. Trong khi được trao cơ hội đóng vai thủ lĩnh ở trên sân, Messi được giải phóng hoàn toàn khỏi những gánh nặng lãnh đạo khác. Pep không muốn dồn quá nhiều trách nhiệm lên vai một cầu thủ lúc đó mới 21 tuổi. Nên ông "chia" trọng trách đội trưởng cho nhóm những cầu thủ tự đào tạo chủ chốt. Không chỉ trao cho các cầu thủ ở đội trẻ cơ hội lên và trưởng thành cùng đội Một, Pep còn trao cho họ cơ hội trở thành đội trưởng, hình mẫu và người đại diện cho FC Barcelona. Người đeo băng đội trưởng của đội là Puyol, và nếu anh vắng mặt, chiếc băng ấy sẽ được trao lại, theo thứ tự, cho Xavi, Valdés và cả Iniesta. Họ sẽ lèo lái con tàu, còn Messi là ngọn gió trên những hải trình ấy.

Ở đội tuyển Argentina, chuyện lại khác hẳn; Messi không chỉ được chờ đợi dẫn dắt đội bóng và đưa ra những quyết định ở trên sân, mà còn phải chịu trách nhiệm về đủ những vấn đề ngoài sân, trong vai trò một đội trưởng. Chiếc băng đội trưởng trở thành một gánh nặng với Messi, người chỉ muốn tập trung vào việc chơi bóng thay vì phải tranh cãi với trọng tài để bảo vệ đồng đội, phải đóng vai thần tượng của ai đó, hay phải đưa ra những bài phát biểu truyền cảm hứng.

Sau nhiều trăn trở, rốt cuộc thì Pep cũng bắt đầu hiểu được vì sao Messi lại làm việc này chứ không phải việc kia, và anh cũng tin rằng rồi đây Messi sẽ hiểu hết tất cả những gì mà anh muốn thấy từ anh ta; nếu không, anh sẽ có cách để khiến cho Messi phải hiểu. Dẫu vậy, Pep cũng biết rằng anh vẫn cần phải làm một điều gì đó đặc biệt để có thể hoàn toàn chinh phục được ngôi sao người Argentina. Và cuối cùng thì anh cũng tìm ra được điều đặc biệt đó, tất nhiên là anh vẫn phải bỏ công sức để thuyết phục câu lạc bộ

rằng đó là điều cần phải làm.

Trong những buổi tập đầu tiên của Pep, trên đất Scotland, anh và Messi đã có ít nhất hai lần "chạm mặt" trước công chúng.

Lần đầu tiên, Messi đã phản ứng một cách giận dữ sau một cú tắc từ Rafa Márquez. Hai cầu thủ lao vào nhau gầm ghè buộc Pep phải lao tới và tách họ ra. Messi cố tình lảng tránh Pep nhưng vị huấn luyện viên trẻ vẫn quyết định kéo anh sang một góc sân để nói chuyện. Suốt cuộc nói chuyện, cầu thủ người Argentina chỉ nhìn chằm chằm xuống đất và cố gắng lảng đi thật nhanh.

Cảnh tượng tương tự tái diễn hai ngày sau đó. Guardiola chủ động tìm tới chỗ của Messi để yêu cầu anh giải thích lý do anh tỏ ra hờ hững trong các buổi tập. Pep nói với Messi rằng nếu có vấn đề gì thì anh ta nên trao đổi trực tiếp. Nhưng thực ra Pep đã biết tỏng mọi chuyện: Messi đang cảm thấy cáu bẳn bởi vì anh muốn tham dự Olympic Bắc Kinh cùng với đội Olympic Argentina, nhưng Barcelona lại từ chối không cho anh làm điều đó bởi vì lịch thi đấu của Olympic trùng với thời điểm diễn ra trận lượt đi vòng loại Champions League với Wisła Kraków. Hai bên thậm chí còn kéo nhau ra tòa; bất chấp áp lực từ FIFA, kết luận cuối cùng là Barcelona có quyền ngăn Messi tham dự giải đấu ở Trung Quốc.

Tuy nhiên, trong khi câu lạc bộ và Liên đoàn bóng đá Argentina mải mê đối đầu với nhau, Messi cảm thấy mình như một con tốt trong một cuộc chiến mà anh chẳng được lợi lộc gì. Tất cả những gì anh biết là anh muốn được đại diện cho quốc gia của mình ở Olympic, và Barcelona đang cố gắng tước đi của anh cơ hội đó.

Tình thế ấy trao cho Pep cơ hội mà anh đã tìm kiếm từ lâu.

Vị huấn luyện viên trẻ lập tức tổ chức một cuộc họp với sự tham gia của Chủ tịch Laporta, Beguiristain và Estiarte trong phòng suite của khách sạn nơi đội bóng đóng quân trong tour du đấu trước mùa ở nước Mỹ. Anh giải thích rằng nếu câu lạc bộ bỏ qua phán quyết của tòa và để Messi tham dự Olympic, lợi ích về lâu dài sẽ vượt xa chút mất mát trước mắt. Để Messi được toại nguyện sẽ là cơ sở đầu tiên để Pep có thể khai thác hết tiềm năng của ngôi sao người Argentina. Không ai trong cuộc họp dám nói với Pep rằng anh dù sao cũng chỉ là một tay mơ trong nghề huấn luyện viên, và rằng vấn đề này nên để cho câu lạc bộ quyết định. Và đừng quên chuyện này có liên quan tới Champions League. Nhưng cuối cùng Pep đã thuyết phục được những người có mặt.

Một lúc sau anh gọi Messi ra. “Leo”, anh nói. “Tôi sẽ để cho cậu ra đi bởi vì tôi là một nhà vô địch Olympic và tôi muốn cậu cũng được như vậy. Nhưng hãy nhớ là từ giờ, cậu có nợ với tôi đấy nhé.”

Đó chính là viên gạch đầu tiên xây nên một mối quan hệ càng ngày càng bền chặt trong bốn năm hai người làm việc cùng nhau ở FC Barcelona. Hành động của Pep đã kéo anh và Messi lại gần nhau đúng vào thời điểm có nguy cơ hai người đôi ngả ngay khi mọi chuyện còn chưa bắt đầu. Một lần nữa Pep quả quyết, nếu có lỗi lầm, thì đó phải là hệ quả của những quyết định do chính anh đưa ra chứ không phải của những người khác.

Khi còn chưa chơi một trận đấu chính thức nào cho Barcelona của Guardiola, Messi đã lên đường sang Bắc Kinh dự Olympic 2008. Anh trở lại Barcelona cùng một tấm Huy chương Vàng, và sự biết ơn sâu sắc với Guardiola. Cầu thủ người Argentina hiểu rằng anh sẽ không bao giờ được thỏa nguyện nếu không nhờ sự can thiệp của vị huấn luyện viên mới.

“Khi Leo cười, mọi chuyện trở nên dễ dàng hơn nhiều” là câu nói được Pep nhắc lại thường xuyên.

Trở lại với trận đấu ở Bernabéu. Đó có thể là trận đấu đánh dấu sự chuyển giao quyền lực ở La Liga; chức vô địch sẽ được chuyển từ tay Real Madrid sang FC Barcelona, ngay trong mùa giải đầu tiên của Guardiola trên cương vị huấn luyện viên đội Một. Một chiến thắng cho đội khách sẽ giúp họ tạo được cách biệt bốn điểm với chính đại kình địch trong bối cảnh mùa giải chỉ còn bốn trận nữa là khép lại; trong khi một thất bại sẽ khiến khoảng cách đó chỉ còn là một điểm. Đó chính xác là một “trận cầu sáu điểm”.

Pep và những chàng trai của mình chuẩn bị phải đối mặt với thách thức lớn nhất và cũng là trận đấu nhiều áp lực nhất cho tới thời điểm đó của mùa giải, một mùa giải đã trở thành mẫu mực.

Chắn giữa họ và vinh quang chính là Real Madrid. Không chỉ là kẻ thù ngàn năm, đó còn là một đội bóng đang sở hữu phong độ khó tin, dù thứ bóng đá của họ hơi có chút nhàm chán. Đội bóng của Juande Ramos đã trải qua một nửa sau của mùa giải phi thường khi giành được 52 trong tổng số 54 điểm tối đa (chỉ hòa một trận duy nhất trước Atlético de Madrid) sau thất bại ở Camp Nou mà vì nó họ đã để cho Barcelona bỏ xa với cách biệt lên tới 12 điểm. “Thời gian qua có nhiều trận chúng tôi đã chơi không hết sức, lý do rất đơn giản: chúng tôi muốn để dành tất cả những gì tốt nhất của mình cho thời cơ đánh chiếm ngôi đầu”, vị huấn luyện viên

của Madrid nói một cách đầy tự tin trong buổi họp báo.

Báo chí Catalonia cố gắng định hướng các cổ động viên theo hướng sẵn sàng chấp nhận một kết quả hòa; trước trận đấu mang tính chất sinh tử của mùa giải, các cổ động viên Barcelona đã để cho tâm lý bi quan cố hữu len lỏi vào tâm trí và rồi bắt đầu nghĩ tới những điều tồi tệ nhất. Nhưng Pep không chỉ đang tạo ra những thay đổi liên quan tới vấn đề chuyên môn, anh còn đang thay đổi cả cái cách những culé nghĩ về chính mình, khôi phục lại lòng tự tôn của họ và truyền tinh thần lạc quan vào một nền văn hóa lúc nào cũng nghĩ rằng cuối cùng sẽ chỉ có những điều tồi tệ xảy đến với mình. Đêm diễn ra trận đấu, Pep không cho phép bất kỳ ai nhắc tới từ "hòa". Anh tới Bernabéu là để thắng: Barcelona sẽ chiếm lấy sân khấu của đội chủ nhà và đánh bại họ theo cách của mình. "Chúng ta sẽ không phó mặc cho số phận. Chúng ta sẽ không để những cố gắng trong suốt một năm qua đổ sông đổ bể. Khi trở về từ Bernabéu, tôi muốn người ta phải nói về chúng ta và chỉ chúng ta mà thôi", Pep nói với các cầu thủ của mình.

Nếu vì chuỗi phong độ ấn tượng của Madrid mà chức vô địch La Liga sẽ được quyết định ở Bernabéu, thì Barcelona cũng sẵn sàng đón nhận thách thức. Đại kình địch của Barcelona đang phả hơi thở nóng rát vào gáy của họ, tạo ra một áp lực khủng khiếp lên vị huấn luyện trẻ và đội bóng đang lên của anh. Nhưng đó là bối cảnh Guardiola muốn tận hưởng thay vì lẩn tránh: "Tôi muốn áp lực. Chúng tôi là đội phải chịu áp lực, và tôi thích thế. Nếu có điều gì đó xảy ra và chúng tôi thua trận, thì cũng chẳng sao. Đây là một trận chung kết, và trong những trận chung kết, chúng ta cần thể hiện được hoài bão."

Khi các cầu thủ Barcelona đang đi dọc đường hầm để chuẩn bị bước lên những bậc thang dẫn lên mặt cỏ sân Bernabéu, nơi họ sẽ được chào đón bằng những âm thanh đinh tai nhức óc và sự thù địch, Pep cố gắng dặn dò họ lần cuối: "Chúng ta tới đây là để chiến thắng! Và để chiến thắng ở Bernabéu, chỉ có duy nhất một cách: Hãy dũng cảm!"

Trong giai đoạn đầu của mùa giải, ở trận Clásico đầu tiên, Barcelona của Guardiola đã đánh bại Real Madrid 2-0. Nhưng chiến thắng đó không dễ dàng như ấn tượng mà bảng tỉ số tạo ra. Trước khi Eto'o và Messi ghi bàn cho đội chủ nhà, Drenthe đã có cơ hội rất tốt để mở tỉ số. Đó là một buổi tối đặc biệt với Pep, không chỉ vì đó là chiến thắng đầu tiên của anh ở một trận Clásico trên cương vị huấn luyện viên, mà còn vì cách anh phản ứng với chiến thắng đó. Những biểu cảm trên gương mặt của Pep đã nói lên tất

cả; trong một khoảnh khắc, anh như trở lại với những ngày còn là cầu thủ, tự cho phép mình được ngập trong bầu không khí phấn khích của một Camp Nou đang muốn thể hiện hết sự ngưỡng mộ với anh và đội bóng. Pep không thể giấu được thực tế là mắt của anh đã sưng lên vì xúc động, và hình ảnh anh cùng với Víctor Valdés ôm chặt lấy nhau sau trận đấu sẽ còn được nhắc tới nhiều, như là minh chứng cho sự tồn tại của một mối quan hệ đang ngày càng bền chặt giữa những cầu thủ tuyệt vời và vị huấn luyện viên của họ.

Tuy nhiên, khoảnh khắc ấy dù có đặc biệt đến thế nào thì cũng chỉ là một màn làm nóng cho show diễn tháng 5 ở Bernabéu. Những gì xảy ra đêm ấy vượt quá mọi sự kỳ vọng.

Khi hai đội tới sân Bernabéu, bầu không khí oi bức đặc trưng của những buổi chiều đầu hè ở Madrid vẫn chưa có dấu hiệu dịu đi. Quá trình chuẩn bị cho trận đấu của Pep trở nên phức tạp hơn với chấn thương của Rafa Márquez và thực tế Barcelona sẽ phải hành quân tới Stamford Bridge sau đó ba ngày để chơi trận lượt về vòng bán kết Champions League với Chelsea sau khi đã để cho đối thủ rời Camp Nou với một trận hòa 0-0. Với việc chiến thắng ở Bernabéu là quan trọng, nhưng không nhất thiết, bắt đầu xuất hiện những tin đồn rằng Pep có thể cho một số trụ cột nghỉ ngơi để chuẩn bị cho trận đấu ở London.

Không hề có chuyện đó.

Pep đã dành cả tuần để làm rõ một điều: Barcelona sẽ giành chức vô địch La Liga vào đêm thứ Bảy, ngay trong vườn nhà của đối thủ. Và để làm được điều đó, Guardiola đã lựa chọn đội hình xuất phát mạnh nhất có thể: Víctor Valdés, Abidal, Dani Alves, Piqué, Puyol, Xavi, Touré, Samuel Eto'o, Henry, Messi và Iniesta.

Pep đã nghiên cứu rất kỹ lối chơi của Real Madrid. Khoảng một tiếng rưỡi trước khi trận đấu bắt đầu, anh gọi riêng Messi, Xavi và Iniesta ra một góc: "Ba cậu có nhiệm vụ tấn công vào khu vực của Lass và Gago. Ba đánh hai. Nếu các cậu làm tốt, chúng ta chắc thắng." Messi chính là người thứ ba. Cầu thủ người Argentina được yêu cầu chơi ở vị trí tiền đạo ảo, ở khu vực giữa hàng hậu vệ của Real và bộ đôi Lass, Gago.

Barcelona nhanh chóng nắm quyền kiểm soát trận đấu. Xavi có một cơ hội tốt ở phút 20, và ít phút sau, Eto'o lại tung ra một cú sút khác. Nhưng Madrid mới là đội mở tỉ số. Higuaín có khoảng trống, không bị kèm, và đã không bỏ lỡ cơ hội. Ngoài sân,

Guardiola vẫn bình chân như vại. Barcelona vẫn kiên định với kế hoạch của mình. Huấn luyện viên đã làm cho họ tin tưởng vào những gì mình đang làm, nên họ chỉ việc tiếp tục. Kiên nhẫn, như Cruyff đã nói với Pep ở đầu mùa giải, và như Pep vẫn nhắc đi nhắc lại trong các cuộc họp đội.

Các cules không phải đợi lâu. Gần như ngay sau bàn thắng của Higuaín, thế quân bình lại được tái lập do công của Thierry Henry. Không lâu sau, Xavi làm ảo thuật với một cú đá phạt trực tiếp. Trước khi thực hiện cú đá, tiền vệ của Barcelona bắt đầu có những cử chỉ kỳ lạ với Puyol, lặp đi lặp lại chúng như thể đang bị một thế lực siêu nhiên nào đó điều khiển. Rồi anh đột ngột dừng. Trong khi xoay đầu quan sát, Xavi dường như nhìn thấy điều gì đó khiến anh vững chí và thế là anh lại trở lại với vũ điệu bàn tay của mình. Trong tích tắc tiếp theo, Puyol bất ngờ rời khỏi sân, rồi nhân lúc hàng thủ Real không để ý, âm thầm quay trở lại. 1-2.

Trong màn ăn mừng bàn thắng, các cầu thủ khác của Barcelona mới được biết rằng Xavi, Puyol và Piqué đã cùng nhau tập luyện tình huống đó nhiều lần, nhưng họ quyết giữ bí mật cho tới ngày hôm ấy. Bốn năm sau, họ lại thực hiện pha phối hợp này một lần nữa ở Nam Phi khi cùng Tây Ban Nha đối đầu với Đức, và Puyol lại là người ghi bàn, bàn thắng duy nhất của trận bán kết, để đưa Tây Ban Nha vào chung kết World Cup 2010.

Barcelona làm chủ cả tỉ số lẫn thế trận. Cannavaro và Metzelder không biết cần phải làm gì. Nếu cả hai dâng lên để hỗ trợ Gago và Lass chống lại bộ ba của Barcelona ở trung lộ, họ sẽ để lộ những khoảng trống ở hàng phòng ngự mà Eto'o và Henry có thể khai thác bằng cách cắt vào từ hai cánh. Nếu chỉ một trong hai người dâng lên, Messi sẽ có cơ hội chơi một đối một với một hậu vệ vốn dĩ chậm chạp hơn anh nhiều lần, ở ngay khu vực phía ngoài vòng cấm của họ. Trước trận đấu, Juande Ramos đã lên kế hoạch phong tỏa Messi, và một phần trong kế hoạch đó là sử dụng Heinze ở vị trí hậu vệ trái. Nhưng đêm hôm ấy, hậu vệ người Argentina đã bị Eto'o giữ chặt.

Xavi, Iniesta và Messi nhanh cả trong suy nghĩ lẫn hành động, họ thường nhử cho đối phương tới gần trái bóng rồi chuyền đi trước khi anh ta kịp áp sát. Trận đấu trở thành sân khấu hoàn hảo cho màn trình diễn của kỹ thuật, chiến thuật và niềm tin. Nó cũng được xem như là khởi đầu cho "sự bùng nổ của Messi", một khái niệm được dùng để chỉ việc anh di chuyển từ cánh vào trung lộ chơi như một số chín ảo. Điều chỉnh chiến thuật ấy rồi đây sẽ hủy diệt các hàng phòng ngự ở Tây Ban Nha và toàn cõi châu Âu, làm

nên một cuộc cách mạng bóng đá thế giới.

Chìa khóa của tất cả những điều đó nằm ở hai bộ óc xuất sắc, Guardiola và Messi, những người hiểu rõ tầm quan trọng của việc lựa chọn vị trí trên sân và những nhu cầu của mỗi cá nhân.

Với sự giúp đỡ của Pep và bằng bản năng của mình, Messi bắt đầu chơi bóng theo "nguyên lý phong cầm". Bóng càng ở xa, anh càng cố gắng di chuyển ra xa hơn so với bóng. Bóng càng ở gần, anh càng cố gắng lại gần hơn để có thể tham gia trực tiếp vào tình huống. Messi là người lúc nào cũng muốn có bóng, và để anh có thể nhận được bóng trong điều kiện tối ưu, Pep đã cố công giải thích cho anh hiểu rằng bằng cách tìm kiếm và tấn công vào khu vực đối phương mỏng người nhất, ngay phía sau bộ đôi tiền vệ phòng ngự (pivotes) và phía trước cặp trung vệ, trái bóng sẽ tự khắc tìm đến với Messi. Hơn thế nữa, trong những khu vực như vậy, anh sẽ có thêm một chút không gian để khởi động động cơ, lên số, trước khi tấn công đối thủ ở tốc độ cao nhất. Điều quan trọng là với cách chọn vị trí như thế, Messi chỉ cần phải lên số mỗi khi nhận bóng. Khi không có bóng, anh được phép nghỉ ngơi, vừa chơi vừa hồi phục. Nghe thì có vẻ đơn giản, nhưng để có thể làm chủ được cách chọn vị trí và canh thời gian như thế, Messi cần, và anh đã thể hiện được, một sự thấu hiểu với bóng đá và khả năng học trong một thời gian kỷ lục những điều có thể khiến nhiều cầu thủ khác mất hàng năm trời, thậm chí là nhiều năm.

Barcelona có được bàn thắng thứ ba ngay trước giờ nghỉ. Messi. 1-3.

Trong giờ nghỉ, Guardiola cảnh báo các học trò không được vì tỉ số có lợi mà chủ quan, và cũng không được để cho mình bị phân tâm bởi trận đấu (quan trọng) sau đó ba ngày. Madrid đã thực hiện được không ít những màn lội ngược dòng khó tin trong những vòng đấu trước đó, và, sau tất cả, đừng quên là họ đang chơi ở Bernabéu.

Hiệp hai bắt đầu. Madrid ghi được bàn thắng thứ hai. 2-3.

Sẽ có không ít đội bóng rơi vào hoảng loạn và để cho lợi thế tinh thần rơi vào tay đối thủ trong những tình huống như thế này. Nhưng Guardiola và các cầu thủ Barcelona của anh không nghĩ thế.

Thierry Henry sớm nâng tỉ số lên 2-4.

Và không lâu sau là bàn thắng thứ năm. Một pha phối hợp ma

thuật: Xavi loại bỏ hai cầu thủ Real Madrid sau một pha xoay người xuất sắc rồi chuyền xuống cho Messi, người đánh lừa Casillas bằng một động tác giả trước khi sút bóng vào góc gần trong sự bất lực của thủ môn đối phương. 2-5.

Chưa dừng lại ở đó.

Sau đường chuyền của Messi, từ cánh phải, Eto'o tung ra một đường căng ngang thuận lợi để Gerard Piqué, sau hai nhịp xử lý, sút tung lưới Real Madrid. Phải, một trung vệ đã kết thúc một pha phản công mà chính anh ta là người khởi xướng. 2-6.

Đúng như Pep dự đoán, sự vượt trội ở hàng tiền vệ chính là chìa khóa của trận đấu. Hôm ấy là ngày hạnh phúc nhất trong kỷ nguyên Guardiola, ít nhất là tới thời điểm đó. Các cầu thủ ôm lấy nhau ăn mừng một cách cuồng nhiệt chưa từng thấy. Xavi nhớ là tất cả các cầu thủ đều đã nhảy múa tưng bừng như những nhân vật trong serie phim hoạt hình Telebubbies - niềm hân hoan chiến thắng đã biến họ trở lại thành những đứa trẻ. Trong phòng thay đồ, các cầu thủ chụp hết tấm ảnh này tới tấm ảnh khác để có thể lưu giữ mãi mãi khoảnh khắc vĩ đại nhất trong một trăm năm lịch sử đối đầu Madrid - Barca. Đó là thời khắc các cổ động viên, cầu thủ và những chuyên gia bóng đá toàn cầu nhận ra ở một góc của Tây Ban Nha đang diễn ra một điều gì đó thực sự đặc biệt.

Trong phòng họp báo ở sân Bernabéu, Pep xuất hiện trong trạng thái xúc động hơn bao giờ hết, anh vẫn chưa hết choáng ngợp sau sự kiện lịch sử vừa xảy ra. "Hôm nay là một trong những ngày hạnh phúc nhất trong đời tôi và tôi biết rằng chúng tôi cũng đã mang hạnh phúc tới cho rất nhiều người."

Iniesta vẫn còn nhớ rõ màn ăn mừng của toàn đội: "Như thường lệ, người điên nhất vẫn là Piqué, hắn ta nhảy nhót và la hét không ngừng." Một trong những nghi thức ưa thích của Piqué là kết nối chiếc máy nghe nhạc của mình với hệ thống loa phát thanh trên máy bay và vặn volume hết cỡ. "Techno, ska, dance hoặc bất kỳ loại nhạc ồn ào nào mà hắn ta thấy hay ở thời điểm đó." Không cần phải nói cũng biết chuyến bay trở về Barcelona của toàn đội đêm đó đã bị biến thành một đại nhạc hội mà Piqué là chỉ huy trưởng.

Phải tới rạng sáng Chủ nhật máy bay mới hạ cánh, nhưng ở sân bay Barcelona vẫn có rất đông cổ động viên chờ sẵn và họ đã chào đón những người hùng của mình trở về như thể họ vừa ca khúc khải hoàn sau một trận chung kết của một giải đấu lớn.

Guardiola, tuy nhiên, buộc phải kéo các cầu thủ trở lại mặt đất gần như ngay lập tức. Phía trước còn một thách thức to lớn và có thể quyết định thành bại của cả mùa giải khác: trận bán kết lượt về Champions League với Chelsea trên sân Stamford Bridge sau ba ngày.

3

Sáu danh hiệu trong một năm

Trong bốn năm Pep Guardiola dẫn dắt Barcelona, anh không có bất kỳ cuộc phỏng vấn cá nhân với bất kỳ ấn phẩm báo chí nào, với ngoại lệ duy nhất là cuộc phỏng vấn cho DVD về lịch sử Brescia nhưng cuối cùng không biết bằng cách nào lại được phát trên kênh truyền hình RAI của Italia!

Trong khi đó, nói chuyện với Pep lại là cách duy nhất để tôi có thể mở cánh cửa cho tới nay vẫn còn đóng kín dẫn tới thế giới riêng của anh; để tôi có thể khám phá ra điều gì thôi thúc anh, đưa anh tới vị trí mà anh đang đứng hôm nay; thứ gì đã nuôi dưỡng bản năng của anh để anh có thể đưa ra những quyết định đúng trong bóng đá. Và sau tất cả, là để hiểu được cái gì đã kéo anh rời xa những gì mà anh tôn thờ, hay là từng tôn thờ.

Trước cuộc gặp riêng với anh, tôi cảm thấy mình như một đứa trẻ nghịch ngợm đang kiễng chân nhòm qua một bức tường cao với hi vọng có thể nắm bắt được một vài lát cắt trong một cuộc đời, một bộ não mà tôi chắc chắn là không giống với cuộc đời, bộ não đang thường xuyên được đem ra bàn luận và mổ xẻ. Tất cả chúng ta đều có thể thấy rõ là có rất nhiều Guardiola: một Guardiola của công chúng, một Guardiola giàu cảm xúc, một Guardiola mong manh, một Guardiola là thủ lĩnh, là hình mẫu, và còn nhiều nữa. Để có thể khám phá ra phần nào đó của Pep Guardiola đích thực, không thể không cố gắng bóc tách những lớp vỏ bên ngoài, tìm hiểu xem người đàn ông phía sau những bộ trang phục được cắt may khéo léo và vẻ ngoài lạnh lùng kia là người như thế nào.

Thường thì những cuộc gặp với Pep sẽ là những cuộc trò chuyện ngắn kéo dài khoảng 20 phút được lên lịch trước và diễn ra khi cả đội kết thúc một buổi tập. Sau khoảng 18 phút, người phụ trách báo chí của câu lạc bộ sẽ tới gõ cửa và hỏi tôi: “Anh có muốn một

cốc cà phê không?" thay cho thông báo: "Thời gian đã hết"! Nếu Pep xua anh ta đi và nói rằng "Đừng lo lắng, chúng tôi đang rất ổn", thì đó là một thành công nhỏ của tôi. Cuốn sách này được dựng lên từ những chia sẻ của anh. Dù thế nào thì kể từ ngày Pep nắm quyền ở đội Một Barcelona, những gì anh nói ra trước báo chí - trong 546 cuộc họp báo - cũng đã đủ để người ta bổ sung vào cuốn từ điển bách khoa bóng đá những thông tin giá trị chắt lọc từ những hiểu biết sâu sắc của anh. Theo con số mà chính Pep đưa ra, anh đã ngồi trước micro trong hơn 272 giờ, tương đương với 11 ngày trọn vẹn. Tức khoảng 800 câu hỏi trong một tháng. Các bạn có tưởng tượng được không? Từng hành động, cử chỉ, lời nói của anh đều bị giới truyền thông mổ xẻ, phân tích, và đôi khi suy luận theo một hướng hoàn toàn khác.

Anh từng được hỏi liệu có tin Chúa hay không, có làm thơ không, quan điểm chính trị thế nào, nghĩ sao về cuộc khủng hoảng tài chính và, ít nhất một trăm lần, anh có định gia hạn hợp đồng hay không ("mặc dù tôi không thực sự quan tâm anh có gia hạn hay không", một phóng viên từng nói với anh như thế!). Các cuộc họp báo trước trận thường kéo dài trong nửa tiếng, và lúc nào cũng trở thành câu chuyện trong ngày. Nhưng bạn có thể rút ra nhiều điều từ những buổi họp báo ấy hơn nếu bạn thực sự quan tâm tới cả yếu tố chính trị bên trong giới truyền thông lẫn bản thân nhân vật chính. Anh có thể hầu như không biết thêm gì về đội bóng, nhưng bằng sự nhạy cảm của mình, anh có thể hiểu thêm về tâm trạng và suy nghĩ của Pep.

Thế cho nên, hãy ngừng nhảy loi choi cố xem điều gì đang diễn ra ở bên kia bức tường đi. Hãy ngồi xuống, nếu bạn còn chưa sẵn sàng, một trong những hàng ghế đầu của phòng họp báo không có người hôm nay. Bạn sẽ là phóng viên duy nhất có mặt. Hãy tưởng tượng Pep đang kẹp theo một chai nước, vội vã bước tới bàn, vội vã ngồi xuống, căng thẳng chạm tay vào microphone, sẵn sàng chia sẻ với bạn những suy nghĩ của mình. Câu trả lời cho rất nhiều câu hỏi mà bạn muốn hỏi sẽ được tiết lộ ngay sau đây. Mà cũng có thể chẳng có câu trả lời nào. Nên hãy cứ đọc và tự tìm hiểu.

Buổi họp báo bắt đầu. Pep cúi người về phía microphone, và bắt đầu nói:

"Khi tôi đối mặt với cánh báo chí hay các cầu thủ, ban đầu lúc nào tôi cũng phải cố, đôi khi phải diễn. Nhưng cuối cùng tôi luôn nói ra được điều mình nghĩ. Cảm giác xấu hổ, sợ hãi, lo lắng bản thân sẽ hành xử như một thằng ngốc khiến tôi phải nén mình lại. Bóng đá đã dạy tôi rằng, tôi không thể kiểm soát được mọi thứ trên sân,

nên tôi lúc nào cũng sợ những gì mình nói ra hôm nay có thể quay trở lại ám ảnh mình vào ngày hôm sau. Đó là lý do trong tôi lúc nào cũng có một chút hoài nghi, một chút 'je ne sais quoi', một chút mông lung. Người ta hay nói tôi là kẻ giả vờ khiêm tốn vì bao giờ cũng nhường hết công lao cho các cầu thủ. Nhưng không phải là tôi không muốn nhận công về mình - đội được như thế nghĩa là tôi phải làm đúng cái gì đó chứ - mà tôi chỉ sợ là những gì mình nói ra sẽ quay lại tấn công tôi. Bởi vì ngay cả khi tôi làm đúng những gì mà mình đang làm, tôi vẫn có thể thất bại ở trận tiếp theo. Tôi thà bị sai một triệu lần còn hơn là tạo cho những người xung quanh mình ấn tượng là tôi biết chắc về một điều gì đó mà trên thực tế tôi không chắc. Bởi vì nếu hôm sau tôi thất bại dù vẫn làm y chang những gì tôi đang làm lúc này, người ta sẽ bảo ngay 'Ông đâu có thông minh đến thế, sao điều đó mà ông cũng không nhìn ra nhỉ?'

Tôi thành công bởi vì tôi đang ở trong một tập thể có nhiều cầu thủ rất giỏi, việc của tôi là làm cho họ nỗ lực và thể hiện hết khả năng của mình. Làm được như thế, cứ mười trận thì tôi có thể thắng tám hay chín trận. Nhưng khoảng cách giữa chiến thắng và thất bại là rất nhỏ... Chelsea không vô địch Champions League bởi vì Terry trượt chân khi đang đá penalty, đúng vậy, là trượt chân! Tôi đã nhắc lại ví dụ ấy hàng nghìn lần với các cầu thủ của mình.

Người ta đã viết ba hay bốn cuốn sách gì đó về thuật lãnh đạo của tôi. Tôi đọc hết, như là một cách tự khám phá bản thân, để xem liệu tôi có thực sự làm những việc như thế hay không, bởi vì chính tôi cũng chẳng biết. Họ rút ra những kết luận về tôi mà khi đọc, tôi cứ tưởng họ đang nói về một ai đó khác.

Tại sao tôi lại có tư chất lãnh đạo hơn một huấn luyện viên đã có 20 năm trong nghề và chưa giành được danh hiệu nào chứ? Đấy không phải khiêm tốn kiểu làm màu, chính tôi cũng không thể tìm ra câu trả lời bởi vì tôi sẽ chẳng thể giành được danh hiệu nào nếu tôi không làm việc ở Barca.

Các cầu thủ tạo ra thanh thế cho tôi, chứ không phải là ngược lại.

Tôi có thể ra sân với các cầu thủ và cùng họ đi vào phòng thay đồ. Tôi vẫn còn rất trẻ và có rất nhiều việc mà tôi muốn và có thể làm. Tôi có thể tới ôm họ như cầu thủ với nhau. Nhưng bây giờ tôi không thể làm thế nữa.

Tôi lãnh đạo đội bóng của mình như thế nào ư? Tại sao tôi lại nói với các cầu thủ những điều này chứ không phải những điều kia ư?

Tất cả đều do bản năng hết; tôi chẳng hề chuẩn bị trước bất kỳ cái gì cả. Mỗi lần thất bại, trông các cầu thủ thảm hại lắm, cả những người ra sân lẫn những người không ra sân. Tôi có thể làm gì lúc ấy? Tôi chẳng biết. Có thể tôi sẽ ôm người này một cái, nói với người kia đôi câu. Đều theo bản năng hết. Trong 20 quyết định mà tôi phải đưa ra mỗi ngày, 18 trong đó là mang tính bản năng, thông qua quan sát.

Tất nhiên đấy là một cách nói. Tôi không thể cứ dựa hết vào bản năng được, nền tảng cơ bản vẫn phải là kiến thức. Tôi không muốn bị gọi là một kẻ hão huyền. Hơn nữa, nếu tôi mà như thế, thì các cầu thủ của tôi sẽ phải chơi ở những vị trí tréo ngoe trên sân.

Sau tất cả thì chúng ta chỉ làm những gì mà chúng ta có thể làm, trên cơ sở những gì chúng ta được dạy và trải nghiệm. Chẳng có lý thuyết chung nào có thể áp dụng cho tất cả. Nếu có thì chỉ có một: cố áp đặt những gì không hiệu quả thì chỉ dẫn tới thất bại.

Các cầu thủ có chuyên nghiệp tới đâu thì cũng đều sợ thất bại, nên họ lúc nào cũng tìm kiếm một người có thể trao cho họ chìa khóa, có thể nói với họ rằng: 'Này này, hãy đi theo hướng này...' Đó chính là công việc của huấn luyện viên chúng tôi. Chúng tôi phải chuyển tải được niềm tin và cảm giác an toàn trong tất cả những quyết định mà mình đưa ra.

Niềm tin, cảm giác an toàn và sự chân thành, đó chính là những trụ cột quan trọng nhất tạo nên một huấn luyện viên giỏi. Các cầu thủ cần phải tin tưởng vào thông điệp mà huấn luyện viên của họ muốn nhắn gửi. Huấn luyện viên, do đó, cần phải nói với các cầu thủ một cách thành thật, không sợ hãi, nói với họ những gì mà anh ta thực sự nghĩ. Đừng bao giờ cố lừa dối họ.

Cầu thủ họ tinh lắm, họ thử thách anh mỗi ngày; thế nên việc anh thực sự tin tưởng vào những gì mình muốn là rất quan trọng và quan trọng không kém là cách anh làm cho các cầu thủ hiểu về nó. Họ đều biết rằng may mắn là một nhân tố quan trọng trong bóng đá, nhưng họ vẫn muốn có cảm giác huấn luyện viên của mình có niềm tin và dám bảo vệ những quyết định mà ông ta đưa ra. Hôm chúng tôi đá với Espanyol trên sân nhà (1-2), tôi đã phạm sai lầm trong giờ nghỉ. Một vài tuần sau, tôi có nhắc lại chuyện đó với các cầu thủ. Để nói với họ rằng chúng tôi không hoàn hảo, nhưng chúng tôi khiêm tốn và chân thành.

Tôi cũng không biết là một huấn luyện viên giỏi thì nghĩa là giỏi

cái gì. Huấn luyện viên chúng tôi đâu có phát minh hay cách mạng cái gì đâu. Những khái niệm chiến thuật mà chúng tôi áp dụng đều đã có từ trước, chúng tôi chỉ học rồi làm theo thôi. Bí mật, theo tôi, nằm ở những chi tiết, và để có thể nắm được nhiều chi tiết thì chúng ta phải không ngừng quan sát. Một huấn luyện viên cần phải không ngừng để mắt, quan sát tất cả những gì xảy ra hằng ngày, từ tâm trạng của các cầu thủ, những biểu hiện của họ, và ti tỉ thứ khác tuy không thể gọi tên nhưng lại có thể tạo ra sự khác biệt trong một trận đấu. Chìa khóa nằm ở khả năng quan sát.

Khi tôi thua, tôi luôn hoài nghi năng lực làm huấn luyện viên của mình, tự giày vò mình bằng câu hỏi liệu tôi có thể tiếp tục vai trò dẫn dắt của mình hay không. Nhưng khi tôi thắng, sự phấn khích có lớn tới đâu thì cũng chỉ tồn tại trong năm phút và sau đó tất cả sẽ trở lại bình thường.

Các cổ động viên cần phải được biết rằng các cầu thủ cũng nỗ lực hết sức giống như họ. Để người ngoài biết rằng chúng tôi có thể rất nghiêm khắc với các cầu thủ, sẵn sàng phạt nặng khi họ đến muộn, cũng là một điều tốt. Các cổ động viên cần phải nhìn thấy hình ảnh của chính mình được phản chiếu trong các cầu thủ. Đấy cũng là một cách phòng thủ bởi vì trong những thời điểm khó khăn, người ta cần phải biết rằng đội bóng thất bại không phải vì các cầu thủ lười biếng, vì họ không chịu nỗ lực.

Tôi chỉ biết rằng một lãnh đạo tốt là người không sợ hậu quả của những quyết định mà mình đưa ra. Họ đưa ra quyết định theo sự thôi thúc của bản năng, không cần biết điều gì sẽ xảy ra.

Để có thể đưa ra những quyết định đúng, anh cần phải thực sự tin tưởng vào bản thân, không được xem nhẹ bất kỳ quyết định nào bởi áp lực luôn là rất lớn. Tôi cũng không phủ nhận yếu tố truyền thông.

Có những thời điểm tôi cảm thấy mệt mỏi, tôi muốn truyền năng lượng cho các cầu thủ nhưng không biết phải làm như thế nào. Nếu ta cứ cố truyền thì ta sẽ không còn là chính mình, còn nếu không thì ta lại không trung thực với chính mình.

Có những tuần tôi cảm thấy như mình khô kiệt. Trong nhiều buổi tập, tôi chỉ có thể đứng quan sát bởi vì không có đủ cả thời gian lẫn năng lượng để chỉ đạo các cầu thủ; Tito, Aureli và Loren Buenaventura phải làm việc đó thay tôi.

Mấu chốt là phải xây dựng được một phòng thay đồ đoàn kết, mà trong đó mỗi cầu thủ đều phải nhận thức được rằng khi kết hợp với nhau trong một tập thể mạnh, sức mạnh của từng cá nhân mới được nhân lên.

Các cầu thủ của tôi đều biết rằng tôi bực mình nhất không phải là khi họ phạm mười sai lầm mà là khi họ phớt lờ hoặc không nhìn về tôi khi tôi gọi họ. Điều đó hủy diệt tôi.

Các cầu thủ dự bị có thể đóng góp nhiều hơn nếu vị huấn luyện viên hà khắc của họ để họ ra sân nhiều và thường xuyên hơn.

Công việc của tôi giống với một lãnh đạo hơn là một huấn luyện viên, bởi vì, do cứ ba ngày lại có một trận đấu, những buổi tập thuần bóng đá thì ít đi trong khi những vấn đề thường nhật lại nhiều lên và đó là điều không dễ dàng. Nhưng thật may mắn là đội bóng này đã tập hợp được những con người với những giá trị nhân văn đẹp đẽ.

Một bài bình luận trên báo đôi khi có tác động tới tâm trạng của các cầu thủ nhiều hơn là ý kiến của tôi. Tôi cần phải biết người ta đang viết gì về các cầu thủ của mình. Nếu tôi có hai cầu thủ ngôi sao và một người xuất hiện trong ba bài báo, tôi sẽ phải tìm tới nói chuyện ngay với cầu thủ không được viết bài nào.

Có những thứ mà nhìn vào ta biết một đội bóng đang ở trong tình trạng nào. Ví dụ nếu hôm nay chúng tôi có kế hoạch họp đội vào lúc 5 giờ chiều, thì tới 4 giờ 30, phần lớn mọi người đều đã có mặt. Họ biết, bởi vì tôi đã nói và họ cũng đã được chứng kiến, rằng nếu chúng tôi ngừng làm điều đó, đội bóng nào cũng có thể đánh bại chúng tôi. Nếu mỗi người đều làm tốt phần việc của mình, và họ biết phần việc ấy là gì bởi vì tôi phải đảm bảo là họ biết, thì chúng tôi sẽ là một đội bóng rất khó bị đánh bại.

Tôi cần phải bảo tồn niềm đam mê dành cho những gì mình đang làm. Vào cái ngày mà tôi không còn cảm thấy nó nữa, tôi sẽ ra đi. Ngay lúc này đây tôi có thể mắng mỏ một cầu thủ và ôm anh ta ngay sau đó. Nếu đam mê không còn thì sẽ rất tệ, nếu đến một ngày tôi không còn buồn sửa lỗi cho cầu thủ trên sân tập, thì có nghĩa là tôi đã đánh mất đam mê của mình. Khi không còn gì để phấn khích, tôi sẽ ra đi. Đó là điều đã xảy ra khi tôi còn là cầu thủ.

Ở một đội bóng khác ư? Cũng sẽ như thế thôi. Càng ngày thì tôi càng ít gần gũi với các cầu thủ. Năm nay ít hơn năm ngoài. Nó là một kiểu tự vệ. Trong khổ đau, tôi chọn cách tự cô lập mình."

Ngay từ ngày đầu tiên trên cương vị huấn luyện viên, Pep đã đặc biệt quan tâm tới cảm xúc của các cầu thủ, anh yêu cầu tất cả phải đoàn kết và nỗ lực. Những giá trị ấy phản ánh con người anh. Anh biết rằng để có thể lãnh đạo được tập thể này, anh cần phải kiên định, kiểm soát được cả những chi tiết nhỏ lẫn những cái tôi lớn và thuyết phục được mọi người không chỉ làm theo những gì anh yêu cầu mà còn phải có niềm tin vào những gì họ làm.

Khả năng giao tiếp có lẽ là năng lực lớn nhất của anh. Cứ tưởng tượng bạn đang là một cầu thủ. Hôm ấy diễn ra một trận đấu trên sân nhà. Sau buổi tập sáng và bữa cơm chung với toàn đội ở trung tâm tập luyện Sant Joan Despí, như thường lệ, bạn được Pep cho về nhà nghỉ ngơi. Bạn thích như thế. Bạn không phải vật vờ chờ cho tới khi trận đấu diễn ra, và bởi thế bạn cảm thấy buổi tập trở nên căng hơn, quyết liệt hơn nhưng cũng vui hơn. Khoảng hai tiếng trước giờ bóng lăn, bạn sẽ phải có mặt ở Camp Nou. Khi còn khoảng một giờ, và khi bạn còn chưa hoàn toàn sẵn sàng để khởi động, Pep sẽ cởi chiếc áo khoác của mình ra. Anh mặc một chiếc sơ mi bó sát, thường là màu trắng, đeo cà vạt, hai ống tay áo được xắn lên. Đó là hình ảnh khi Pep làm việc. Bạn và các cầu thủ khác sẽ cùng tiến về căn phòng lớn kế bên phòng thay đồ và ở đó, sẽ cùng ngồi xuống để lắng nghe những chỉ thị từ Pep. Pep sẽ vỗ tay vài lần, hét lên "nào các quý ông", và khi căn phòng trở nên yên ắng, anh sẽ bắt đầu nói những điều khiến cho bạn cảm thấy như được mở mắt. Anh sẽ vạch ra con đường đi tới thành công trong trận đấu đó. Anh sẽ khiến cho bạn nhìn thấy con đường ấy, hình dung được nó một cách rõ ràng trong đầu.

Các bạn trở lại phòng thay đồ, nơi các bạn sẽ không thể nhìn thấy Pep vì anh đã giấu mình trong văn phòng. Pep xem việc giữ khoảng cách với các cầu thủ như là một trong những nguyên tắc mà một huấn luyện viên cần phải duy trì. Phòng thay đồ gần như trở thành lãnh địa riêng của các cầu thủ, tới mức có nhiều khi người ta thấy Pep đứng bồn chồn bên ngoài cửa phòng rồi hỏi một trong các trợ lý của mình: "Bao giờ thì họ xong?" Nếu câu trả lời là năm phút, anh sẽ nấn ná một lúc trước khi đi vào và đưa ra những chỉ đạo chóng vánh. Anh hiểu rằng sự có mặt của anh có thể tác động lên hành vi của các cầu thủ. Phòng thay đồ nên là một nơi ẩn náu với các cầu thủ, để họ là chính mình, có thể nói bất kỳ điều gì vào bất kỳ thời gian nào mà không sợ bị trừng phạt. Họ có thể nói về phụ nữ, xe cộ, thậm chí nói xấu Pep nếu muốn. Hỏi Xavi đi, anh ấy sẽ giải thích điều này cho bạn.

Xavi: Đúng vậy. Ngay từ đầu ông ấy đã nói với chúng tôi rằng: "Tôi sẽ không vào trong đó." Cũng giống như một phòng học không có

giáo viên. Một khi giáo viên đã vào rồi, thì có nghĩa là đã tới lúc phải nghiêm túc.

Manel Estiarte: Anh ấy phải đi qua phòng thay đồ thì mới tới được văn phòng, vì nó nằm ở cuối hành lang. Nhưng anh chẳng bao giờ vào đó trừ khi có gì đó cần nói với các cầu thủ sau trận đấu, để động viên họ hay nhắc nhở họ về một điều gì đấy, hoặc để trao cho họ một cái ôm trước trận. Phòng thay đồ trước trận thường rất náo nhiệt. Rồi Pep tới, họ ôm nhau, và anh lại đi ra. Vì từng là cầu thủ, nên Pep hiểu. Anh ấy luôn nói: "Đây là nơi họ có thể đùa cợt, có thể lấy tôi ra làm trò cười, thậm chí chỉ trích tôi."

Ở đó bạn có thể thực hiện những nghi thức của riêng mình, ví dụ luôn đi tất trái hay tất phải trước và những việc kiểu kiểu như thế, có thể nói về trận đấu, về bài nói chuyện vừa xong, hay về âm nhạc của Piqué. Valdés thường ngồi yên lặng ở một góc phòng và Messi cũng vậy; anh ta trông nhỏ đi trong không gian đó. Sau phần khởi động, khoảng 10 hay 15 phút trước giờ bóng lăn, Pep thường, chứ không phải luôn luôn, xuất hiện chớp nhoáng để nhắc nhở các bạn hai hay ba điểm quan trọng hoặc để đưa ra những bình luận nhỏ. Rồi anh sẽ lại biến mất.

Xavi: Sự xuất hiện của ông ấy khiến cho bạn thấy cần phải ngồi xuống và lắng nghe, không được phép sao nhãng. Tất cả những gì ông ấy cần nói chỉ là "Các anh đã sẵn sàng hay chưa?"

Javier Mascherano: Và sau đó ông ấy sẽ đưa cho bạn những chìa khóa của trận đấu, trong vòng chưa tới 10 phút.

Tito: Các cuộc nói chuyện trước trận đấu sẽ được tổ chức ở khách sạn trong các trận sân khách, còn nếu trong một trận sân nhà, chúng sẽ diễn ra ở phòng Hình ảnh. Trước hết, anh ấy sẽ chiếu một số clip về đối thủ, chỉ ra những điểm mạnh của họ và cách khiến họ tổn thương. Cả chiến thuật của chúng tôi lẫn của đối thủ đều được giải thích rõ ràng.

Iniesta: Các cuộc nói chuyện ấy khiến tôi nhớ lại thời còn đi học. Tất cả mọi người ai ngồi chỗ nấy, còn ông ấy thì đứng ở giữa say sưa nói, nếu cần thiết sẽ kèm theo nhiều cử chỉ nữa, còn nếu không thì thôi.

Valdés: Sau tất cả các cuộc thảo luận, tôi luôn học được một điều gì đó. Tôi là người rất nhút nhát nhưng ông ấy đã chỉ cho tôi về tầm quan trọng của việc giao tiếp với các đồng đội, với thế giới bên ngoài.

Estiarte: Không có cầu thủ nào nhìn xuống sàn cả, tất cả đều dán mắt vào anh ấy.

Albert Puig (thư ký kỹ thuật của học viện): Từ anh ấy toát ra một sức hút đặc biệt, được tạo nên bởi một cái gì giữa sự ngập ngừng và niềm tin tuyệt đối vào bản thân. Sự e thẹn và cả sức hút ấy khiến cho chúng ta có cảm giác như là đang nói chuyện về một người phụ nữ. Anh ấy là kiểu như thế.

Xavi: Rất nhiều cuộc nói chuyện khiến tôi ngạc nhiên, rất nhiều. Ông ấy nghĩ là màu trắng, anh nghĩ là màu đen, rồi sau tất cả anh cũng sẽ nghĩ là màu trắng.

Cesc Fàbregas: Bóng đá với ông ấy rõ như ban ngày.

Tito: Ngay trước khi toàn đội rời phòng để ra sân, Pep luôn nói một cái gì đó mang tính khích lệ. Anh ấy không thường phải hét lên, điều đó không cần thiết. Chiến thuật của Pep là thuyết phục các cầu thủ rằng những gì anh nói và làm và yêu cầu họ làm đều là vì lợi ích của họ. Khi họ đã hiểu ra điều đó, họ sẽ làm theo và rồi cảm thấy hạnh phúc ở trên sân.

Một cầu thủ giấu tên: Khó ai quên được những cuộc nói chuyện trước trận đó... Tôi nhớ một ngày nọ ở Camp Nou, trước trận lượt về vòng bán kết Cúp Nhà Vua với Valencia (chúng tôi hòa 1-1 trong trận lượt đi), ông ấy đã có một bài nói chuyện đầy cảm xúc, với nhiều bài học ý nghĩa về câu lạc bộ, về giá trị của màu áo mà chúng tôi đang mặc... Điều kỳ diệu là sau tất cả những danh hiệu mà đội bóng đã có được, Pep vẫn có thể khiến cho chúng tôi khi bước vào sân phải tự nhắc nhở chính mình rằng: "Chúa ơi, mình đang được chơi bóng cho Barca đấy." Chưa bao giờ tôi nghe thấy ông ấy nói theo kiểu cho xong chuyện. Chưa bao giờ.

Estiarte: Có những bí mật mà tôi sẽ không bao giờ tiết lộ. Nhưng để tôi kể cho anh nghe một trong những cuộc nói chuyện đáng nhớ nhất của Pep. Có lẽ anh ấy sẽ bực mình nếu biết tôi kể, nhưng kệ vậy. Lúc đó là khi chúng tôi vẫn chưa tìm được phong độ tốt nhất, cảm thấy mệt mỏi, trong khi người ta nói rất nhiều về chuyện các trọng tài thiên vị cho chúng tôi. Thế rồi Pep mới tổ chức một cuộc họp. "Thưa các quý ông, các ngài có nhận ra rằng trong khi các ngài cảm thấy mệt mỏi và nghĩ rằng cuộc sống thật khó khăn, thì một trong những đồng đội của các ngài đã phải chơi 13 trận trong tình trạng bị một con quỷ ăn dần ăn mòn từ bên trong? OK, chúng ta mệt mỏi, chúng ta có lý do để bào chữa, nhưng dù thế nào thì hãy nhớ rằng chúng ta đang may mắn hơn

Abi vì chúng ta còn khỏe mạnh."

Vẫn là cầu thủ giấu tên nói trên: Đây là những gì ông ấy nói trước khi chúng tôi ra sân trong trận đấu với Chelsea: "Các anh cầm điện thoại cả ngày, tại sao không gửi tới gia đình và bạn bè mình một tin nhắn trước khi chúng ta ra sân khởi động, hứa với họ rằng 'Chúng tôi sẽ vượt qua được thách thức này'. Làm như thế, các anh sẽ thấy có nghĩa vụ phải nỗ lực hết sức một khi đã bước vào sân, bởi vì đó là cam kết của các anh với họ. Rồi các anh có thể cùng nhau hô vang, 'Cố lên, hãy ra sân và đánh bại họ'." Ai đó vỗ tay, bầu không khí như nóng hơn và không gian như bị nén chặt lại. Ai ai cũng muốn chen thật nhanh qua cánh cửa nhỏ để có thể ra sân ngay lập tức. Tất cả đều đứng dậy, một số người bật nhảy tại chỗ, hoàn tất những nghi thức trước trận đấu của mình.

Không phải lúc nào trận đấu cũng diễn ra như kế hoạch, nhưng Pep không bao giờ vội vàng mở lời ngay. Anh luôn để cho các cầu thủ hai hay ba phút tự ổn định, để khi đã mở lời là tất cả đều phải lắng nghe.

Piqué: Trong mùa giải thứ hai, chúng tôi bị Rubin Kazan cầm hòa 0-0 sau hiệp một; những gì ông ấy nói vào giờ nghỉ khiến tôi nhớ mãi: "Ngay khi chúng ta đánh mất nỗi sợ hãi thất bại, chúng ta cũng sẽ ngừng chiến thắng."

Valdés: Tôi còn nhớ một cuộc nói chuyện vào giờ nghỉ của một trận đấu mà chúng tôi đã chơi rất tệ. Ông ấy, một cách rất từ tốn, giải thích những gì mà chúng tôi cần làm để thay đổi thế trận. Chỉ là một thay đổi nhỏ trong cách các hậu vệ chọn vị trí và di chuyển. Ông ấy vẽ nó lên trên bảng, tất cả chúng tôi đều ồ lên, và sau đó, đúng là chúng tôi đã chiến thắng nhờ điều chỉnh đó.

Xavi: Với Pep, mọi thứ đều nằm trong tính toán. Ý tôi là ông ấy luôn có thể nhìn thấy trước hai hoặc ba nước. Ông ấy phân tích, và nói cho ta những điều mà ta hoàn toàn không nghĩ tới.

Valdés: Khi một cầu thủ hiểu được những gì mà huấn luyện viên đang nói và nhận ra rằng nhờ những quyết định của huấn luyện viên mà mọi việc đang tiến triển tốt, mức độ tin cậy, kết nối và độ thuyết phục tăng lên đáng kể.

Estiarte: Pep từng nói với tôi: "Manel, chúng ta không được phép lừa dối họ, dù chỉ là một lần, bởi vì chắc chắn họ sẽ phát hiện ra. Và khi mà họ phát hiện ra, chúng ta coi như đã chết."

Rồi các anh trở lại sân. Các anh cố gắng chạy thật nhiều, ít nhất là

nhiều hơn đối thủ. Các anh trở lại phòng thay đồ với niềm tin mình đã hoàn thành những gì mà Pep yêu cầu, đó là cống hiến hết khả năng của mình.

Xavi: Sau trận đấu, lúc thì ông ấy sẽ ôm bạn một lúc, lúc thì ông ấy chẳng nói gì. Có nhiều hôm ông ấy sẽ có một cuộc nói chuyện vào cuối trận, nhưng có những hôm khác lại không. Ông ấy làm những gì mà ông ấy cảm thấy mình cần làm, và lúc nào trực giác của ông ấy cũng đúng. Nếu ông ấy cảm thấy cần phải mắng mỏ anh, thì ông ấy sẽ mắng ngay, không do dự.

Estiarte: Đôi khi sau trận đấu anh ấy chỉ nói: "Nghe này các anh, trong ba ngày nữa chúng ta sẽ có một trận đấu như thế này, như thế này, nên hãy ăn, uống và nghỉ ngơi đúng mực. Chúc mừng." Một lời nhắc nhở nhẹ nhàng về trách nhiệm cho các cầu thủ.

Iniesta: Ông ấy biết cách kiểm soát cảm xúc và chọn thời điểm để nói. Khi mọi chuyện diễn ra không như ý, ông ấy luôn là người lo lắng nhất, còn khi chúng tôi chiến thắng, ông ấy cũng sẽ ăn mừng nhiệt tình như bất kỳ ai. Một gia đình, chúng tôi giống như một gia đình.

Cuộc họp đội quan trọng nhất dưới những đường hầm của sân Stamford Bridge, thứ bụi ma thuật của Pep, không diễn ra vào đầu trận, mà vào giờ nghỉ.

Sau khi đánh bại Real Madrid một cách thuyết phục và gần như chắc chắn có được danh hiệu đầu tiên của mùa giải (Barcelona đã hơn đại kình địch bảy điểm khi La Liga chỉ còn bốn vòng), toàn đội hành quân tới London với mục tiêu giành một kết quả tốt hơn kết quả hòa 0-0 ở lượt đi. Ai cũng cảm thấy căng thẳng, kẻ nào bảo không tức là kẻ đó đang nói dối. Không đến mức hoảng loạn, nhưng bầu không khí trong đội trước khi trận đấu diễn ra thực sự ngột ngạt.

Rafa Márquez (chấn thương) và Puyol (treo giò) không thể ra sân, nên Pep phải tìm ra một phương án vá víu tối ưu ở vị trí trung vệ. Các cầu thủ được thông báo về đội hình ra sân ít tiếng trước giờ bóng lăn, ngay trước khi họ lên xe buýt để tới Bridge. Hai trung vệ được lựa chọn là Piqué, người đang ngày càng khẳng định được chỗ đứng của mình, và Yaya Touré, tiền vệ, một sự lựa chọn gây ngạc nhiên. Keita chơi ở vị trí tiền vệ phòng ngự còn Iniesta đá bên cạnh Messi và Samuel Eto'o trên hàng công.

Bầu không khí trước trận là một trải nghiệm chưa từng thấy với

nhiều cầu thủ - các khán đài trở nên ồn ào khi trận đấu còn mấy tiếng nữa mới diễn ra, từ khắp các góc khán đài không ngừng vang lên những tiếng gầm gào thôi thúc. Cả Pep Guardiola cũng bất ngờ. Sau trận đấu, anh thừa nhận bầu không khí ở Stamford Bridge hôm đó thật sự đáng sợ.

Trong các buổi tập cũng như trong buổi nói chuyện trước trận, Pep nhắc đi nhắc lại những điều mà các cầu thủ phòng ngự phải làm để tránh gặp rắc rối với Didier Drogba. Cơ bản thì họ không được phép để anh ta tựa lưng vào trong các tình huống tranh chấp. Anh cũng yêu cầu các cầu thủ thực hiện đi thực hiện lại một số pha phối hợp ở một khu vực nhất định để thu hút sự chú ý của các hậu vệ Chelsea; tới tình huống tiếp theo, khi họ nghĩ rằng Barcelona sẽ tiếp tục phối hợp ở khu vực đó, Barcelona sẽ tấn công vào khu vực đối diện để khiến họ trở tay không kịp.

Nhưng ngay từ đầu trận chúng ta đã có thể nhận ra là lối chơi của Barcelona không có chiều sâu. Họ kiểm soát được nhiều bóng nhưng không tạo ra được tình huống nguy hiểm nào. Víctor Valdés nhiều lần cứu thua sau những pha phản công hay các tình huống đá phạt nguy hiểm của Chelsea, nhưng kết thúc hiệp một Barcelona vẫn bị dẫn 1-0 sau một cú sút xa của Essien.

Pep cần phải làm gì đó. Anh không nói gì, thậm chí còn tỏ ra trầm ngâm hơn bình thường, khi cùng toàn đội đi dọc đường hầm chật hẹp dẫn tới phòng thay đồ cho đội khách ở Stamford Bridge. Nhưng ngay khi anh và tất cả các cầu thủ đều đã ở trong phòng, Pep vụt biến thành một con người khác. Miệng nói, mắt nhìn thẳng vào các học trò, tay không ngừng ra cử chỉ, anh nói rằng các cầu thủ cần phải tiếp tục tin tưởng vào những gì mà họ đã làm suốt cả năm qua, rằng họ không nên sợ hãi. “Hãy tin tưởng, tin tưởng bằng tất cả trái tim mình rằng chúng ta sẽ ghi được bàn thắng, bởi vì chắc chắn là chúng ta sẽ ghi được bàn thắng.”

Tất nhiên là anh cũng phải đưa ra những chỉ đạo chiến thuật: các cầu thủ được yêu cầu đưa bóng xuống biên nhanh hơn, bởi vì Chelsea cho phép Barcelona triển khai bóng từ hàng thủ và cả Anelka hay Malouda đều không phòng ngự tốt lắm.

Dưới sự chỉ đạo của Guus Hiddink, Chelsea không phải là một con rối như Real Madrid mấy ngày trước đó. Hàng phòng ngự của họ được tổ chức cực tốt, còn các cầu thủ của họ thì chiến đấu như những siêu nhân. Đêm ấy cũng là một đêm định mệnh với trọng tài Tom Henning Ovrebo, người đã khiến các cầu thủ Chelsea muốn phát rồ: ông ta đã rút ra một thẻ đỏ nặng tay với Abidal

nhưng cũng bỏ qua cho Barca không ít tình huống có thể thổi penalty - mà theo các cầu thủ Chelsea là có tới bốn tình huống như thế, trong đó rõ ràng nhất là pha chơi bóng bằng tay của Gerard Piqué sau giờ nghỉ. Có lẽ Pep Guardiola không nên đẩy Piqué lên chơi như một tiền đạo quá sớm như thế (khi trận đấu vẫn còn khoảng 20 phút) và có lẽ Hiddink cũng không nên thay Drogba, người có vẻ như đã bị chấn thương, bằng Juliano Belletti trong cùng khoảng thời gian. Quyết định của ông có thể đã khiến các cầu thủ có đôi chút lung lay tinh thần. Cả hai huấn luyện viên đều đã phạm sai lầm ở mức độ nào đó, nhưng họ đồng tình với nhau ở điểm trận đấu coi như đã an bài khi trọng tài vẫn chưa thổi còi tan cuộc. Guardiola tiến tới ôm lấy Hiddink, như thể muốn chúc mừng ông vì chiến thắng trước mắt.

Nhiều người xem đó là hành động cho thấy Pep đã buông súng. Nhưng sau này nhìn lại, người ta lại cho rằng Pep, với một nụ cười bí hiểm, giống với một võ sĩ cao thượng đang bày tỏ sự thán phục với những nỗ lực của đối thủ hơn.

Vì chỉ ít giây sau, Iniesta ghi bàn.

Đó là cú sút trúng đích duy nhất của Barcelona trong trận. Ở phút 93.

Các cổ động viên Barcelona đã bầu chọn đó là khoảnh khắc tuyệt vời nhất của mùa giải. Tuyệt hơn bất kỳ trận chung kết nào trong năm đó, tuyệt hơn Rome và Manchester United. Thậm chí tuyệt hơn cả ghi sáu bàn ở Bernabéu. Không gì diễn tả nổi cảm giác ngất ngây lúc đó. Tất cả, trừ các cổ động viên của Chelsea, đều bật dậy để ăn mừng với Iniesta.

“Mọi chuyện đang diễn biến theo hướng xấu đi”, Iniesta nhớ lại. “Chúng tôi đều mệt mỏi. Không phải là mệt mỏi về mặt thể chất, mà theo kiểu về tinh thần. Alves băng lên bên cánh phải rồi tạt vào trung lộ, bóng tìm tới chân của Samuel, và sau đó là một trong những khoảnh khắc đáng nhớ nhất của đời tôi. Tôi nhận bóng từ Messi. Tôi sút, không phải bằng má trong, bằng mu, hay bằng má ngoài. Tôi sút bằng cả trái tim. Bằng tất cả tâm hồn. Đó cũng là một trong những dịp hiếm hoi tôi ăn mừng bằng cách cởi áo. Tôi không thường ăn mừng kiểu ấy.”

20 giây sau khi Frank Lampard để mất bóng, sau 12 đường chuyền qua chân bảy cầu thủ, là bàn thắng đã thay đổi lịch sử hiện đại của câu lạc bộ. Đó cũng là hình ảnh tiêu biểu cho đội bóng của Pep; ngay cả khi đang phải bước trên lưỡi dao, họ vẫn

biết cách tạo ra những tuyệt phẩm.

Có thể, nếu Iniesta không phải là tác giả của bàn thắng ấy, chúng ta sẽ không thấy Guardiola quỳ sụp xuống bên đường piste, hai tay siết chặt, gương mặt bừng lên sự phấn khích, như thể anh đã hoàn toàn mất kiểm soát. Trong một giây, anh đã cho phép mình lại được là một cầu thủ. Cho tới khi Silvinho đến bên nhắc nhở anh thực hiện quyền thay người còn lại để "câu" được vài giây đồng hồ quý báu, Pep mới như bừng tỉnh. Anh ngừng lại, quay người nhìn xung quanh, tự trấn tĩnh và bắt đầu, một lần nữa, hét lên những chỉ đạo.

"Ở Stamford Bridge, Iniesta đã dạy tôi một bài học là không bao giờ được phép từ bỏ hi vọng. Chẳng có gì là bất khả thi, quan trọng là không được đánh mất niềm tin", Pep nhớ lại. "Cú đá của anh ấy là không thể ngăn chặn, bởi vì nó mang theo cả ước vọng của toàn thể các cổ động viên Barcelona."

Khi trận đấu kết thúc, Pep lần lượt ôm hết tất cả các thành viên trong đội, từ các cầu thủ tới ban huấn luyện. Ở khoảnh khắc ấy, anh vừa là một huấn luyện viên, vừa là một cầu thủ. Valdés từ đâu tiến tới ôm chặt lấy anh, lắc anh thật mạnh và hét vào mặt anh cái gì đó mà anh không tài nào nhớ nổi. Tim Pep như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Cả đội ăn mừng dữ dội như một thùng thuốc nổ, theo cách chưa từng thấy trước đây, ngay cả ở Bernabéu. Ai nấy như phát cuồng. Cái ôm chặt nhất là dành cho Iniesta. Trong buổi họp báo sau trận, Pep nhắc lại điều mà anh đã nói với Iniesta ở khoảnh khắc đó: "Điên hết chỗ nói, cái gã không bao giờ ghi bàn lại là người có được bàn thắng."

Không lâu trước khi ghi bàn thắng quý như vàng ấy, Iniesta xin gặp riêng Pep trong vài phút. "Sếp cho em ý kiến với. Em không ghi được nhiều bàn thắng lắm, em nên làm gì bây giờ?" Nghe xong, Pep cười lớn: "Cậu đang hỏi tôi đấy hả? Cậu đùa hả? Cả sự nghiệp tôi còn chả ghi được quá bốn bàn! Làm sao mà tôi biết được phải làm thế nào!"

Ranh giới giữa thành công và thất bại mong manh thế đấy. Barcelona sẽ chơi trận chung kết Champions League với Manchester United ở Rome. Họ vừa vươn tới một đỉnh cao mới trong một năm đầy vinh quang.

Một vài ngày sau, theo lời kể của nhà báo Ramón Besa, Guardiola lại đưa bọn trẻ con tới trường, như anh vẫn thường làm mỗi sáng. Bọn trẻ ở trường, không ít trong đó mặc áo đấu của Barcelona,

xúm lại gần các cửa sổ để được nhìn thấy Pep; một số khác thì ra tận sân trường để vỗ tay chào đón anh. “Tại sao các bạn ấy lại vỗ tay hả bố?” - cậu con trai Màrius hỏi. “Bởi vì các bạn ấy đang vui, con trai ạ”, anh trả lời. Tuyệt nhiên không thấy bóng dáng của những đứa trẻ là cổ động viên của Espanyol mà thường ngày vẫn trêu chọc Màrius, đặc biệt là sau những trận derby Catalonia mà Barcelona không giành được kết quả có lợi. Người Barcelona đang bỏ lại những phức cảm tự ti của mình ở phía sau; họ không e ngại thể hiện bản thân và đắm mình vào hạnh phúc. Trước đây, người ta thấy rằng các cổ động viên của Barcelona hiếm khi tụ tập ở đài phun nước Canaletes, địa điểm mừng công truyền thống của đội, nếu không phải để ăn mừng một danh hiệu. Nhưng điều đó đang thay đổi.

Phong cách chơi bóng, cùng những khoảnh khắc kỳ diệu mà Guardiola và các chàng trai của anh tạo ra - ví như đại tiệc bàn thắng ở Bernabéu hay siêu phẩm của Iniesta ở London - khiến các cổ động viên cảm thấy tự hào và không thấy có lý do gì phải kìm hãm sự sung sướng của mình lại nữa.

Năm 2009 chứng kiến Barcelona giành cú ăn sáu, qua đó tạo ra một hiện tượng vô tiền khoáng hậu trong lịch sử bóng đá thế giới. Họ vô địch ở mọi giải đấu mà họ tham dự trong một năm: La Liga, Cúp Nhà Vua (sau khi thắng Athletic de Bilbao ở trận chung kết), Champions League, Siêu Cúp Tây Ban Nha, Siêu Cúp Châu Âu và giải Vô địch thế giới các câu lạc bộ. Những thắng lợi ấy đã biến Barcelona, ít nhất là về mặt thống kê, thành đội bóng vĩ đại nhất mọi thời đại, vượt lên trên Celtic 1967, Ajax 1972, PSV Eindhoven 1988 và Manchester United 1999. Bốn đội bóng ấy “chỉ” giành được cú ăn ba, gồm chức vô địch quốc gia, Cúp Quốc gia, và Cúp C1/Champions League. Pedro (“mới tuần trước anh ta còn chơi ở giải hạng ba” - Pep nhắc lại câu này mỗi tuần, một phần vì ngưỡng mộ, phần khác để cảnh báo) ghi được bàn thắng trong tất cả các giải đấu, cũng là một thành tích có một không hai. Trong mùa giải 2008-09, đội bóng của Guardiola chơi tổng cộng 89 trận và chỉ để thua 8 trận, 4 trong đó là những thất bại ở các trận đấu không có nhiều ý nghĩa, và không có thất bại nào có cách biệt lớn hơn một bàn.

Năm đó xảy ra một số sự kiện chứng tỏ mọi thứ đúng là đều chỉ mang tính tương đối, như Guardiola thường nhắc nhở mọi người: “Ngay cả khi chúng tôi lặp lại y hệt những gì đã làm, kết quả có thể sẽ rất khác.” Nhưng có một điều rõ ràng: lấy ý tưởng của Cruyff làm xuất phát điểm, Guardiola đã xây dựng nên một phong cách chơi bóng vừa công phu lại không kém phần hiệu quả. Thành

công của Barca cũng góp phần đánh sập nhiều điều cấm kị trong bóng đá, đặc biệt là quan điểm đặt kết quả lên trên lối chơi, thậm chí còn cho rằng giữa kết quả và lối chơi chỉ có thể chọn một.

Phong cách chơi bóng của Barca được giới phê bình thể thao ngưỡng mộ, theo cách thế giới từng ngưỡng mộ những đội bóng huyền thoại ở thời đỉnh cao của họ, như River Plate giai đoạn 1941-45 với bộ ngũ siêu đẳng Muñoz, Moreno, Pedernera, Labruna và Loustau. Hay Budapest Honved (1949-55) của Puskas, Bozsik, Kocsis và Czibor, những trụ cột trong đội hình Hungary đánh bại đội tuyển Anh ở Wembley hồi 1953. Và tất nhiên, không thể không nhắc tới Real Madrid của Kopa, Rial, Di Stéfano, Puskas và Gento, những người đã giành năm chức vô địch C1 liên tiếp trong giai đoạn 1956-60. Được ngưỡng mộ không kém là Santos của Pelé (1955-64) và đội tuyển Brazil đã vô địch World Cup 1970 với năm "số 10" trên hàng công - Jairzinho, Gerson, Tostao, Pelé và Rivelino. Cả Milan của Sacchi (1988-90), đội bóng đã hai lần vô địch thế giới với những ngôi sao như van Basten, Rijkaard và Gullit trong đội hình nữa.

Sau chức vô địch Champions League 2009, Pep quyết định phải thay đổi. Samuel Eto'o là một trong những cầu thủ chơi ổn định nhất trong đội ngay cả khi, như trong trận đấu với Madrid hay Manchester United, phải dạt ra biên để chơi như một tiền đạo cánh. Anh chính là người đã ghi bàn mở tỉ số trận chung kết ở Rome. Dù vậy, Guardiola vẫn tin rằng để Messi có thể tiếp tục phát triển đúng hướng, anh cần phải loại bỏ tuyển thủ Cameroon.

Trong mùa hè năm đó, Madrid đã trả 95 triệu euro để mua Cristiano Ronaldo, 67 triệu euro cho Kaká, trong khi Barcelona lần lượt thất bại trong các vụ hỏi mua Filipe Luis và David Villa. Cuối cùng, họ đạt được một thỏa thuận với Inter, đổi Eto'o để lấy Ibrahimović. Pep đã dùng tới từ "cảm xúc" khi nói về mối quan hệ với Samuel. "Đây là vấn đề về cảm xúc. Có cả nghìn thứ, có thể liên quan tới bóng đá, có thể không, đang nói với tôi rằng năm nay chúng tôi cần phải thay đổi một vài thứ trong phòng thay đồ. Không chỉ là một cầu thủ như Samuel mà còn một vài thứ khác nữa." Pep thẳng thắn thừa nhận anh có thể mắc sai lầm. Nhưng, một lần nữa, anh muốn rằng nếu có lúc phải trả giá vì những sai lầm, thì đó phải là sai lầm của chính anh.

Sau chức vô địch La Liga, Cúp Nhà Vua và Champions League, Barca giành thêm Siêu Cúp Tây Ban Nha sau khi đánh bại Athletic de Bilbao trong hai lượt trận. Ở thời điểm này, Ibrahimović và Eto'o đã đổi chỗ cho nhau. Vẫn còn hai cột mốc nữa cần chinh

phục trước khi Barcelona có thể chạm tay vào cú ăn sáu thần thánh. Trận đấu với Shakhtar Donetsk trên sân Stade Louis II ở Monaco diễn ra khó khăn hơn nhiều so với dự đoán. Sau 90 phút, tỉ số vẫn là 0-0, hai đội buộc phải kéo nhau vào hiệp phụ. Pep quỳ xuống trước mặt các cầu thủ và bắt đầu giải thích cho họ về điều sắp xảy ra, về điều phải xảy ra.

"Khi nào chắc chắn rồi hẵng chuyền. Đừng mạo hiểm trước mặt khung thành! Chăm chút cho từng đường chuyền! Cứ giữ bóng thật chắc như chúng ta vẫn làm, và trên hết, phát triển bóng lên phía trước. Theo cách của chúng ta. Họ luôn chờ đợi cơ hội phản công và chắc chắn sẽ tiếp tục làm như vậy. Càng như thế, chúng ta càng phải giữ bóng thật chắc. Khi có bóng, chúng ta có thể làm những gì mà chúng ta biết. Ba mươi phút là đủ để chúng ta ghi bàn. Có gì mà phải lo lắng chứ! Cứ làm những gì các anh giỏi nhất. Một cách kiên nhẫn. Đừng có cuống lên, vì nếu chúng ta cuống lên, họ sẽ trừng phạt chúng ta ngay. Chúng ta sẽ chuyền, và chuyền, và chuyền. Không lo lắng! Không lo lắng! Kiên nhẫn! Cứ làm những điều mà chúng ta vẫn làm. Hơn bao giờ hết, giờ là lúc chúng ta phải di chuyển và di chuyển không ngừng, để tạo ra sự vượt trội trên sân. Chúng ta sẽ kéo căng mặt sân, không ngừng đưa bóng ra biên, và khoảng trống ở trung lộ sớm hay muộn cũng sẽ xuất hiện. Làm được chứ, các quý ông? Cứ thế nhé! Tiến lên nào!" Pep vỗ tay, kết thúc bài nói chuyện. Đường tới vinh quang lại được thắp sáng. Phút 115, Pedro nhận bóng bên cánh trái rồi chuyền vào trung lộ cho Messi. Chỉ bằng hai chạm, Messi đã lôi kéo và loại bỏ hai trung vệ của Shakhtar rồi trả bóng lại trung lộ cho Pedro băng vào dứt điểm. Barca trở thành những chủ nhân mới của Siêu Cúp Châu Âu.

Trong tất cả những danh hiệu mà Barca thâu tóm trong năm 2009, chức vô địch Club World Cup là danh hiệu duy nhất họ chưa từng giành được.

Nhưng trước trận chung kết với Estudiantes de la Plata, Pep đã nói một câu có hơi hướng than thở, nhưng lại dự đoán được những gì sẽ xảy ra sau đó hai năm rưỡi. Anh hiểu quá rõ rằng trong thế giới bóng đá, con người đa phần đều mắc bệnh trí nhớ ngắn hạn. "Rồi mọi chuyện sẽ vượt quá sức chịu đựng", Pep nói, cảm thấy lo lắng vì người ta ngày càng đòi hỏi nhiều hơn từ các chàng trai của anh.

Trận đấu với Estudiantes là cơ hội để Barcelona có được một cái kết viên mãn cho chặng đường một năm rưỡi kỳ diệu mà họ vừa đi qua. "Ngài mai chúng ta sẽ khép lại một hành trình", Pep nói với các cầu thủ. "Tương lai sẽ rất ảm đạm, bởi vì vượt qua được thành

tích mà chúng ta đã đạt được là điều không thể. Cố gắng tránh xa mọi sự so sánh. Điều chúng ta phải làm là tiếp tục nỗ lực để mọi người có thể tiếp tục tự hào về chúng ta. Đây không phải là trận đấu cuộc đời, bởi vì ở quê nhà, những người thân đang chờ đón chúng ta trở về. Và cũng bởi vì trận đấu này chẳng phải là để bù đắp cho cái gì cả."

Pep cố gắng giảm bớt áp lực đang đè nặng lên cả đội, hậu quả của việc Barcelona hai lần thất bại trong trận chung kết, vào các năm 1992 và 2006, đều do chủ quan và thiếu chu đáo. Nhưng ngay trước khi trận đấu bắt đầu, trong cuộc nói chuyện cuối cùng với đội bóng, anh khẳng định với các cầu thủ, một cách chừng mực nhưng rất thuyết phục, rằng những gì sắp sửa diễn ra có thể là trận đấu của cuộc đời họ: "Nếu hôm nay chúng ta thua, chúng ta vẫn sẽ là đội bóng hay nhất trên thế giới. Nếu chúng ta thắng, chúng ta sẽ trở thành bất tử."

Trận đấu thuộc về Estudiantes - đội bóng Argentina khiến Barcelona không thể chơi bóng theo cách quen thuộc và rồi ghi bàn từ cơ hội tốt nhất của họ. Nhưng Pedro đã kéo trận đấu sang hiệp phụ với cú đá gần như là cuối cùng của thời gian chính thức. Và rồi khoảnh khắc được chờ đợi nhất cũng đã tới. Mười phút sau khi hiệp phụ bắt đầu, Messi ghi bàn thắng quyết định sau một pha khống chế bóng bằng ngực điệu nghệ từ quả tạt của Alves.

Thần May mắn đã đứng bên đội bóng của Pep trong những thời khắc quan trọng nhất, nhưng họ không đứng yên chờ vận may tới. Họ không ngừng nỗ lực, chưa bao giờ ngừng chạy, chưa bao giờ tìm cách bao biện. Rồi vận may cũng mỉm cười với họ, như trong bàn thắng của Iniesta ở Stamford Bridge, hay của Pedro ở trận chung kết này.

Sau 18 tháng kể từ ngày Pep Guardiola được bổ nhiệm làm huấn luyện viên đội Một Barcelona, trong buổi tối tháng Mười hai nóng nực ở Abu Dhabi, Barcelona đã giành được danh hiệu thứ sáu với vị huấn luyện viên mới của họ; nói cách khác, họ vô địch mọi giải đấu mà họ tham dự.

Trong khi đứng bên đường piste chờ đợi tới lúc nhận giải, trước hàng chục ống kính truyền hình, Pep bỗng dưng bật khóc.

Cả người anh rung lên bần bật, nước mắt không ngừng rơi. Dani Alves là người đầu tiên nhận ra, anh tiến lại gần để trao cho huấn luyện viên của mình một cái ôm an ủi. Pep trấn tĩnh lại được trong vài giây. Anh bước lùi mấy bước, và lại thấy bên mình không

còn ai. Úp mặt vào hai tay, anh lại để cho cảm xúc tuôn hết ra ngoài. Anh không thể nào ngừng khóc được. Anh khóc ngon lành như một đứa trẻ. Henry tới bên ôm lấy anh, đồng thời nở một nụ cười thể hiện anh dường như không thể tin được vào mắt mình. Bạn anh Guillermo Amor, lúc đó đang bình luận trên truyền hình ở Tây Ban Nha, không giấu được sự xúc động khi nhìn thấy cảnh đó: "Pep là vậy đấy, cả đời sống chết vì bóng đá", anh nói, giọng nghẹn lại. Ở trên sân, Ibrahimović thế chỗ của Henry, cố gắng nói đùa vài câu để huấn luyện viên vui. Đó cũng là lúc Pep bước ra khỏi cơn mê của riêng mình. Ở giữa sân, ban tổ chức cũng đã chuẩn bị sẵn sàng cho lễ trao giải.

Chị gái của Pep, Francesca, cũng đã khóc khi thấy em trai của mình như vậy. "Thực sự là quá cảm động, tôi không thể nào kìm được lòng", cô nói sau khi xem lại đoạn clip sau đó mấy tuần. Ramón Besa, người bạn phóng viên của Pep, khẳng định: "Tất cả những gì anh ấy làm trên sân đều là thật, không bao giờ có chuyện anh diễn hay làm trò. Pep là một người thực sự rất nhạy cảm." Một người bạn khác, David Trueba, thì giải thích: "Chính trong những chiến thắng, cảm xúc mới dễ bộc phát ra ngoài".

Pep thường dồn nén hết mọi cảm xúc trong lòng; tất cả những thăng trầm, những bí mật, những món nợ, những lời hứa, đều được anh giấu kín. Cũng có đôi lúc Estiarte động viên bạn mình xả hết mọi thứ ra ngoài: "Nếu bạn muốn khóc, thì cứ khóc đi; muốn đấm vào tường, thì đấm đi. Dồn nén cảm xúc để mà làm gì?" Manel chỉ ước gì hôm đó Pep có thêm thời gian để khóc; anh xứng đáng được khóc nhiều hơn sau tất cả những gì mà anh đã phải trải qua.

Khoảnh khắc Pep biết rằng mình đã chinh phục được đỉnh cao cuối cùng cũng là lúc anh không còn kìm nén được cảm xúc nữa. Tất cả những áp lực, tích tụ sau từng trận đấu ở La Liga, sau trận Clásico, trước bàn thắng của Iniesta ở London hay trong trận chung kết Champions League, cuối cùng cũng đã có cơ hội bung hết ra ngoài. Danh hiệu Club World Cup, có thể không được đánh giá cao ở châu Âu như ở Nam Mỹ, trở thành một cái van xả. Cùng với nó, Pep biết rằng chỉ trong một thời gian ngắn, anh và đội bóng của anh đã làm được điều từ trước tới nay chưa từng có ai làm được, thậm chí tưởng tượng ra thôi cũng đã khó khăn. Trong anh vừa là sự giải thoát, vừa là cảm giác phấn khích. Tất cả những gì đã diễn ra trong 18 tháng đầu tiên làm huấn luyện viên đội Một như những thước phim trở lại dồn dập trong dầu Pep, dồn nén, rồi bùng nổ. Guardiola đã không còn có thể kiểm soát được cảm xúc của mình. "Đó mới là Pep", nhiều người đã nói thế khi nhìn thấy

anh trong tình trạng đó. Một số khác lại nói, “Pep cũng có thể là như thế đấy.”

Không ai hỏi anh về lý do đằng sau những giọt nước mắt đó. Về phần mình, anh dành tặng chiến thắng cho Evarist Murtra, cựu giám đốc của Barcelona, người đã hết lòng ủng hộ mong muốn làm huấn luyện viên đội dự bị của Pep, thay vì ép anh làm điều phối viên của các đội trẻ. “Đôi khi những chuyện như vậy cũng xảy ra”, sau này Pep nói. “Nhưng theo thời gian, nếu tôi vẫn tiếp tục làm công việc này, tôi sẽ không để cho những chuyện như vậy xảy ra nữa.” Pep cuối cùng cũng trở lại với hình ảnh mạnh mẽ.

“Tôi muốn gửi lời cảm ơn tới những người đang ở đây lúc này và những người đã ở đây năm ngoái. Chúng ta đã cùng nhau trải qua 18 tháng tuyệt vời. Chúng ta đã giành nhiều chiến thắng. Chúng ta đã giành được sự tôn trọng, và đó là nhờ công của tất cả các bạn. Các bạn đã rất hào phóng trong những nỗ lực của mình”, Pep phát biểu trong buổi họp báo sau trận.

Pep Guardiola đã chạm tới bầu trời ngay trong trải nghiệm đầu tiên của một huấn luyện viên đội Một. Vừa qua là những tháng ngày thật khó quên. Tất cả những nỗ lực, những hi sinh, căng thẳng, dồn nén, những ngày dài trên sân tập, những đêm trắng khóa mình trong văn phòng... đều đã được đền đáp xứng đáng. Những giọt nước mắt ấy chính là sự giải tỏa.

Barcelona của Guardiola bây giờ đã trở thành một biểu tượng, một thương hiệu, một hiện tượng mà thế giới bóng đá chưa từng được chứng kiến. Đó là một đội bóng không biết tới giới hạn, và, thông qua việc thể hiện niềm tin tuyệt đối vào phong cách và cá tính của mình, có thể vươn tới sự vĩ đại. Khi các cầu thủ rời phòng thay đồ để ra sân ăn mừng, họ đã kịp khoác lên mình chiếc áo mới mang dòng chữ “Todo ganado, todo por ganar” (Tất cả những gì giành được là tất cả những gì chúng ta hướng tới).

Guardiola đã thay thế Joan Laporta và thậm chí là Johan Cruyff để trở thành thủ lĩnh mới của Barcelona giáo. Barcelona bây giờ đây thực sự là “hơn cả một đội bóng”. Họ đã trở thành những người bất tử.

Hướng tới mục tiêu tìm kiếm những thách thức mới, đưa đội bóng lên những tầm cao mới, hai tháng sau, Pep gia hạn hợp đồng thêm một mùa nữa, tới năm 2011. Nhưng... “Thêm một năm nữa thôi và tôi sẽ nghỉ.”

Vào đầu mùa giải tiếp theo, làng Santpedor quyết định vinh danh người con nổi tiếng nhất của mình. Trong lễ vinh danh, anh được đại diện của làng trao tước hiệu "Hijo Predilecto", có thể hiểu là "chiếc chìa khóa dẫn tới thành phố". Pep bước lên sân khấu, được dựng lên ngay ở cái quảng trường mà anh từng chơi không biết bao nhiêu trận bóng khi còn là một đứa trẻ, để có đôi lời phát biểu. Sau cùng thì anh cũng đã được trở lại ngôi làng của mình, với tất cả những gì mà anh đã phải bỏ lại phía sau, với những hi sinh của ông bà Dolors và Valentí Guardiola.

"Tôi biết rằng hôm nay bố mẹ tôi đang thấy rất hạnh phúc, và điều đó khiến cho tôi cũng rất hạnh phúc. Được sinh ra ở ngôi làng này, được chơi bóng cho Barca, được trải qua tất cả những chuyện như thế..."

Nói tới đó, Pep dừng lại, bởi vì giọng anh đã lạc đi rồi.

4

Hai trận chung kết Champions League

Hai sân tập. Một nằm ở Tây bắc nước Anh, một ở bên ngoài Barcelona. Hai pháo đài. Một nằm ở cuối một con đường hẹp - Carrington. Một, Sant Joan Despí, ở ngay bên rìa một con đường cao tốc.

Khi bạn bước vào khu văn phòng của Carrington, một nhân viên lễ tân sẽ vừa tươi cười vừa yêu cầu bạn chờ trong giây lát trước khi dẫn bạn vào phòng báo chí, phiên bản thu nhỏ của một lớp học. Xung quanh bạn rồi sẽ chỉ có sự yên lặng. Thi thoảng mới vang lên tiếng của các cầu thủ, những người đang tập luyện sau những cánh cửa đóng kín kia trong thế giới của riêng họ. Rồi cửa mở và đập vào mắt bạn là hình ảnh một người đàn ông 70 tuổi oai nghiêm. Vẻ ngoài của Alex Ferguson, lúc đó đang vận đồ tập, quả thật ấn tượng, có thể khiến người dối diện dễ dàng cảm thấy bị choáng ngợp. Trong lúc bắt tay, một cái bắt tay rất chặt, mắt ông như nhìn xoáy vào tâm can ta dù trên miệng luôn nở một nụ cười mà bạn sẽ hiếm khi có cơ hội được chứng kiến trước ống kính camera.

Ngay phía trên phòng thay đồ ở sân tập của Barcelona, cách xa thế giới của các cầu thủ, là văn phòng của Guardiola. Khi bước vào, có thể bạn sẽ bắt gặp Tito Vilanova đang hí hoáy ghi chép gì đó trên bàn. Phía sau anh là một cánh cửa kính mở ra không gian có diện tích chỉ 3x4m, nơi Pep dành phần lớn thời gian trong ngày. Bàn làm việc của Guardiola rất ngăn nắp - ở giữa là một cuốn sổ tay, một bên là một vài tệp hồ sơ, một bên khác là sách về lãnh đạo, một cuốn tiểu sử, một cuốn về lịch sử. Pep nhanh nhẹn đứng dậy mời tôi vào. Rồi anh lại ngồi xuống chiếc ghế lúc này bỗng trở nên bé lại. Thực tế, cả không gian trong phòng đều như đột ngột bé

hết cả lại. Guardiola là một trong số không nhiều những người mà khí thế hiện diện của họ có thể lấn át tất cả mọi thứ xung quanh.

Giống như Ferguson vậy.

- Pepe. Pepe Guardiola. Những gì mà anh ấy làm được thật tuyệt vời.

Pep nghiêng người về phía trước. Và trước khi anh nhớ lại những kỷ niệm ở Rome và các võ sĩ giác đấu, ở Wembley với Messi và Xavi, anh muốn tôn vinh tất cả những gì mà Ferguson đại diện, những gì mà ông đã đạt được, những giá trị mà Manchester United hướng tới cả trong lẫn ngoài sân cỏ.

- Sir Alex không thể chơi theo bất kỳ cách nào khác cái cách United đã chơi ở Rome. Và ở Wembley nữa. Sau tất cả thì đội bóng mà chúng ta đang nói tới là Manchester United. Với cách tiếp cận của mình, cả trên tư cách một câu lạc bộ lẫn một đội bóng, họ đã góp phần vinh danh bóng đá.

FC BARCELONA v MANCHESTER UNITED.

ROME 2009

Quá trình chuẩn bị

Sir Alex Ferguson: À, Rome. Đó không phải là một trận đấu hay của Manchester United, chúng tôi thực sự đã có thể thắng trận đấu đó, chúng tôi đã tự khiến mình thất vọng.

Pep Guardiola: Bây giờ nhìn lại, tôi nhận ra rằng lúc đó chúng tôi sở hữu một động lực rất tích cực, không quan tâm đối thủ sắp tới là ai, chúng tôi luôn tin tưởng tuyệt đối vào khả năng của bản thân. Chúng tôi đã giành chức vô địch quốc gia, Cúp Nhà Vua, vào tới chung kết Champions League sau bàn thắng ở những giây cuối cùng của trận đấu với Chelsea. Khí thế trong đội là rất tuyệt vời, dù cho chúng tôi có một vài ca chấn thương.

Sir Alex: Vào buổi sáng ngày diễn ra trận đấu, có hai hay ba cầu thủ của chúng tôi cảm thấy không ổn; đó là điều mà chúng tôi chưa bao giờ nói ra. Thể lực của một số cầu thủ không được tốt, nhưng tất cả đều muốn ra sân và tôi đã chấp nhận thỏa hiệp. Đó là một sai lầm.

PG: Không có gì phải nghi ngờ về tác dụng tích cực của sự tự tin và phong độ mà chúng tôi có được trước trận đấu. Điều đó rất quan

trọng. Chúng tôi cảm thấy mình có thể đánh bại bất kỳ đối thủ nào dù quá trình chuẩn bị của chúng tôi có không ít vấn đề. Chúng tôi không có cả Dani Alves lẫn Eric Abidal vì án treo giò, và Rafa Márquez, người rất quan trọng, vì chấn thương. Không dễ để tìm được người thay thế họ. Rồi còn Iniesta đã không thể chơi bóng trong gần một tháng rưỡi trước đó, Thierry Henry thì cũng chỉ có thể tập luyện một cách hạn chế. Quá nhiều tình huống khó khăn mà chúng tôi phải xử lý. Trong khi đó, hãy nhớ lại xem đối thủ mà chúng tôi phải đối mặt hôm ấy là ai: Rooney, rồi Cristiano.

… Carlos Tévez còn phải ngồi dự bị đấy!

Manchester United cũng phải đối mặt với không ít vấn đề trước trận đấu. Rio Ferdinand bị một chấn thương bắp chân và đã phải bỏ lỡ bốn trận trước đó, nhưng vẫn bay cùng toàn đội tới Rome sau khi có thể tham gia buổi tập sáng hôm trước chuyến bay. Những dấu hiệu ban đầu là khá ổn: không có phản ứng tiêu cực nào từ khu vực từng bị tổn thương của Rio. Và hậu vệ này muốn được ra sân.

Guardiola nói với cả Iniesta lẫn Henry rằng anh sẽ chờ tới phút cuối cùng trước khi quyết định xem cả hai có đủ thể lực để vào sân hay không. Pep đã chuẩn bị cho trận chung kết hàng tuần trước khi nó diễn ra: hình dung mọi tình huống chiến thuật có thể diễn ra; tính toán những khu vực khoảng trống có thể xuất hiện; xem ở đâu thì đội bóng của anh tạo ra sự vượt trội về quân số; không ngừng tua đi tua lại những cuộc chiến then chốt. Lý do anh muốn chờ Iniesta và Henry cho tới phút cuối chẳng có gì khó hiểu: cả hai đều đóng vai trò rất quan trọng trong những phương án chiến thuật mà anh đã vạch ra cho trận đấu này.

Anh đã chuẩn bị cho mọi khả năng, lên kế hoạch cho mọi tình huống phát sinh. Hai ngày trước trận chung kết, anh kéo Xavi ra một bên và nói với anh ta rằng: “Tôi biết chắc chúng ta sẽ thắng trận đấu ở Rome ở đâu và bằng cách nào. Tôi đã nhìn thấy chúng. Tôi có thể nhìn thấy chúng.” Chàng tiền vệ nhìn sếp của mình bằng ánh mắt pha trộn giữa sự háo hức và, có lẽ là lần cuối cùng, sự hoài nghi. “Thật vậy sao?” Xavi nói. “Thật. Chắc chắn thật. Tôi chắc chắn chúng ta sẽ ghi hai hoặc ba bàn, rồi cậu sẽ thấy”, Pep trả lời với sự tự tin tuyệt đối, khiến cho tất cả những hoài nghi và cảm giác căng thẳng thường thấy ở mọi cầu thủ trước một trận đấu lớn trong Xavi hoàn toàn tan biến.

Đừng quên đây là trận chung kết Cúp Châu Âu đầu tiên của Pep Guardiola trên cương vị huấn luyện viên trưởng. Là trận chung

kết cấp câu lạc bộ danh giá nhất trong thế giới bóng đá. Và anh chỉ mới có chưa đầy một năm kinh nghiệm làm huấn luyện viên đội Một.

PG: Trên giấy tờ, Manchester United vượt trội ở mọi khía cạnh. Họ có quá nhiều điều khiến tôi lo lắng: khả năng phản công thần tốc, sức mạnh khi không chiến, khả năng phòng ngự tuyệt vời. Thỉnh thoảng, khi đối thủ mạnh hơn, ta buộc phải vào sân và chơi phòng ngự, nhưng trận này chúng tôi quyết chọn cách nhập cuộc dũng cảm. Và Manchester United biết điều đó.

Guardiola biết rằng mình cần phải thực hiện nhiều điều chỉnh tinh vi - đấy chính là những chi tiết rất nhỏ mà anh đã hình dung trong nhiều tuần - nhưng anh vẫn nói với các cầu thủ rằng họ chỉ cần kiên định với những việc mà họ đã làm trong suốt mùa giải. Hầu hết những thay đổi đáng chú ý nhất mà Pep phải thực hiện đều liên quan tới những trường hợp vắng mặt và phương án thay thế họ trong đội hình xuất phát. Puyol phải trở lại vị trí mà anh từng chơi là hậu vệ cánh, trong khi tiền vệ Yaya Touré bất đắc dĩ phải chơi ở vị trí trung vệ. Một tiền vệ khác, Seydou Keita, được cân nhắc cho chỗ trống còn lại trong hàng thủ mà Dani Alves bỏ lại. Tuy nhiên, khi Pep thông báo ý định này với Keita trong buổi tập trước trận chung kết, một trận đấu mà bất kỳ cầu thủ nào cũng sẵn sàng đánh đổi tất cả để được góp mặt, tiền vệ người Mali đã nói với vị huấn luyện viên của mình rằng: "Đừng bố trí tôi chơi ở vị trí đó."

Cách giải thích của Keita khiến Pep hoàn toàn bị thuyết phục, vì anh không có chút động cơ cá nhân nào: "Tôi sẵn sàng làm tất cả mọi thứ vì Ngài, sếp ạ, nhưng tôi chưa bao giờ chơi ở vị trí đó. Các đồng đội sẽ khổ vì tôi." Keita đã đặt lợi ích của tập thể lên trên khát khao được ra sân của chính mình (và của mọi cầu thủ khác): anh biết rằng anh sẽ không có cơ hội có mặt trong đội hình xuất phát trừ khi chấp nhận đá ở vị trí hậu vệ trái không phải sở trường. Sau ngày hôm đó, không dưới một lần Pep nói rằng: "Tôi chưa từng gặp cầu thủ nào tốt bụng và hào phóng như Keita." Pep biết rằng Keita vẫn sẽ chơi ở vị trí hậu vệ cánh nếu như anh yêu cầu - "Tôi vẫn có thể thuyết phục Keita", Pep nhắc đi nhắc lại điều này - nhưng cuối cùng anh quyết định rằng Sylvinho, người ra sân rất ít trong năm đó và sắp sửa chia tay câu lạc bộ, sẽ đá ở vị trí hậu vệ trái ở Rome.

"Tôi không biết chúng tôi có đánh bại được United hay không, nhưng điều mà tôi có thể chắc chắn là không đội bóng nào có thể hơn được chúng tôi ở khả năng kiểm soát bóng và sự dũng cảm.

Chúng tôi sẽ cố gắng gieo vào đầu óc họ nỗi sợ hãi của những người phải chịu hết cuộc tấn công này tới cuộc tấn công khác", trả lời truyền thông trong ngày trước trận chung kết, Pep nói một cách chắc nịch, thậm chí còn tự dịch tuyên bố của mình ra bốn thứ tiếng khác nhau. "Tôi sẽ nói với các cầu thủ của mình rằng hãy cố thể hiện một cách tốt nhất bởi vì cả thế giới sẽ dõi theo họ qua truyền hình. À, và tôi cũng tin rằng trời sẽ đổ mưa. Nếu không thì người ta nên tưới nước cho sân. Đó là một yêu cầu bắt buộc nếu chúng ta muốn có một show diễn hấp dẫn. Sau tất cả những điều đó, lý do chúng tôi chơi trận đấu này chính là vì niềm hạnh phúc của các cổ động viên."

Truyền thông Anh đánh giá nhà đương kim vô địch châu Âu Manchester United cao hơn hẳn đối thủ, đồng nghĩa với việc cơ hội để họ bảo vệ thành công chức vô địch là rất lớn. Sau khi đã chắc chắn có được chức vô địch Premier League thứ 11, đội bóng của Ferguson đến Rome với khí thế và sự tự tin ngút trời. Khí thế ấy được phản ánh qua cả các cổ động viên lẫn giới chuyên gia trên toàn nước Anh với những dự đoán khẳng định Quỷ đỏ quá mạnh so với đội bóng nhỏ bé tới từ Catalonia.

Ở Catalonia, người ta tỏ ra thận trọng hơn nhiều: Tất cả đều công nhận United là một đối thủ đáng để tôn trọng.

Guardiola đang có cơ hội giành danh hiệu thứ ba trong sự nghiệp huấn luyện viên hẳng còn rất non trẻ của mình. Anh có cơ hội giành cú ăn ba đầu tiên trong lịch sử của FC Barcelona, và chuẩn bị đi vào lịch sử bóng đá với tư cách huấn luyện viên có sự khởi đầu ấn tượng nhất. "Nếu tôi mà vô địch được Champions League, tôi có thể về nhà và tuyên bố kết thúc sự nghiệp của mình luôn", Pep nói đùa. Có người hỏi anh, "Sir Alex sẽ nghĩ gì nếu điều đó xảy ra?"

"Tôi chắc chắn là ông sẽ nghĩ rằng, 'Chà, xem kìa, lại có thêm một kẻ nữa từ bỏ công việc này trước mình'."

Trở lại khách sạn sau buổi họp báo, Pep triệu tập một cuộc họp với tất cả các thành viên trong ban huấn luyện và cho họ xem một bức ảnh chung của cả ban huấn luyện, được chụp cách đó ít ngày, trên đó viết: "Cám ơn vì tất cả. Pep." Cả ban huấn luyện vỗ tay rần rần và trong âm thanh ồn ào mà họ tạo ra, ta có thể nghe được tiếng của Pep hét lên, "Các bạn là những người tuyệt vời nhất!"

Trên đường về phòng, Pep có một phút quý báu để suy ngẫm thêm. Anh muốn chắc chắn rằng mọi chuyện đã được thực hiện

đúng như kế hoạch. Giống như trước mọi trận chung kết, bên cạnh chiến thuật còn có hàng đống thông tin cần phải xử lý và vô vàn vấn đề khác cần phải quan tâm, ví dụ như đội hình xuất phát, tình trạng của mặt sân, các vấn đề liên quan tới khâu di chuyển, và cả những chuyện riêng tư cá nhân nữa. Những kinh nghiệm từ thời còn là cầu thủ giúp Pep hiểu rằng càng tới gần thời điểm trận đấu diễn ra thì những sự kiện sẽ diễn ra càng dồn dập hơn và thời gian sẽ như trôi càng nhanh hơn, thế nên anh đã bắt đầu chuẩn bị cho trận chung kết trước mấy tuần.

Carlo Mazzone, huấn luyện viên cũ của Guardiola ở Brescia, nhận được một cuộc gọi trong những ngày trước trận đấu. Đầu tiên ông chỉ nghĩ rằng ai đó gọi nhầm máy. "Carletto, Pep đây... Pep Guardiola. Tôi muốn mời Ngài tới xem Barcelona của chúng tôi." Với Pep, mời những người từng tham gia dù là ở bất kỳ mức độ nào vào hành trình của anh tới xem trận chung kết là một trong những nhiệm vụ ưu tiên. Không chỉ có vị huấn luyện viên 70 tuổi người Italia, anh còn mời cả các đồng đội cũ ở Brescia và một số người khác mà anh quen sau thời gian gắn bó ngắn ngủi với Roma.

Sau khi biết được Angel Mur, người từng có 30 năm làm việc cho Barcelona trong vai trò chuyên gia massage trị liệu, đồng thời là một trong những người mà anh yêu quý nhất thời còn là cầu thủ, hiện đã nghỉ hưu, không có vé, anh lập tức mời ông tới với tư cách khách mời cá nhân của huấn luyện viên trưởng.

Tất cả dường như đã được sắp đặt đâu vào đó. Nhưng đêm trước trận chung kết, ngày mới đã điểm mà Pep vẫn nhìn trừng trừng lên trần nhà, không tài nào cắt được dòng suy nghĩ về trận đấu để mà ngủ.

Đêm ấy, các cầu thủ được cho phép ở cùng bạn gái và vợ của mình. Khác với quan niệm truyền thống cho rằng các cầu thủ sẽ trở nên mất tập trung nếu có vợ hay bạn gái ở bên, Pep, người đã trực tiếp phải trải nghiệm áp lực và sự căng thẳng khủng khiếp trong đêm trước những trận đấu lớn, biết việc được thư giãn quan trọng thế nào với các cầu thủ. Nếu được ở cạnh những người thân thương nhất giúp cho các cầu thủ đương đầu được với sự căng thẳng hoặc thậm chí có thể khiến họ bị sao nhãng, thì điều đó cũng có nghĩa là họ sẽ ngủ ngon giấc hơn trong đêm trước trận đấu. Sự đồng cảm với những người dưới trướng của mình là một trong những chi tiết khiến các cầu thủ luôn cảm thấy biết ơn Pep.

Khi ánh đèn trong phòng của Pep tắt cũng là lúc buổi tổng duyệt

cho màn trình diễn nghệ thuật trước trận chung kết Champions League trên sân Olympic ở Rome chuẩn bị kết thúc.

Ngày diễn ra trận chung kết.

Một bất ngờ trước giờ bóng lăn

Andrés Iniesta: Những giờ phút cận kề một trận chung kết Champions League với tôi cũng giống như những giờ phút cận kề bất kỳ trận đấu nào khác. Thật thế đấy. Tôi không muốn tỏ ra là một kẻ nhàm chán hay cố gắng làm giảm đi vẻ đẹp huyền bí của thế giới bóng đá, nhưng thực sự là tôi thấy thế nào thì nói thế ấy. Vẫn những cuộc nói chuyện như thế, vẫn những thói quen như thế. Và đó là một điều tốt.

Tuy nhiên, trận đấu ở Rome là một ngoại lệ.

Ngày 27 tháng 5 năm 2009, hai tiếng trước giờ bóng lăn, toàn đội có mặt ở sân vận động. Bình thường, Pep sẽ để yên cho các cầu thủ làm những gì họ thích; anh cố gắng tránh đi vào phòng thay đồ cho tới lúc cảm thấy cần phải làm thế, để có thể có năm hay mười phút trao đổi nhanh với các cầu thủ. Nhưng đêm đó, anh có một bất ngờ dành tặng các cầu thủ.

EQ của Guardiola rất cao. Anh có nhiều cách để giao tiếp với các cầu thủ, có thể bằng lời nói, bằng cử chỉ, một ánh nhìn hay một cái ôm. Sau tất cả thì việc truyền đạt các chỉ thị và yêu cầu sẽ trở nên dễ dàng hơn nhiều nếu ta làm điều đó với một trái tim rộng mở. Chúng ta cũng sẽ thêm yêu công việc của mình hơn nếu các mối quan hệ được xây dựng dựa trên sự tin tưởng và, tại sao lại không nhỉ, tình yêu.

Xuyên suốt mùa giải, anh đã có không biết bao nhiêu bài nói chuyện chạm tới trái tim của các cầu thủ trước khi trận đấu bắt đầu, nhưng trong dịp đặc biệt này, anh đã chuẩn bị một thứ hoàn toàn khác, thứ không đòi hỏi phải nói thêm bất kỳ từ nào.

Pep Guardiola: Điều mà tôi đã học được sau nhiều năm, rằng chiến thuật là rất quan trọng, nhưng những huấn luyện viên thực sự vĩ đại là những huấn luyện viên của con người và chính nhân cách mới là thứ giúp họ đứng trên phần còn lại. Chọn lựa ra những người đáng tin cậy và trao cho họ quyền năng trong phòng thay đồ là một trong những lựa chọn quan trọng mà một huấn luyện viên phải đưa ra.

Sir Alex Ferguson: Theo kinh nghiệm của tôi, loài người chỉ muốn

làm việc theo cách đơn giản nhất trên đời. Tôi biết có những người nghỉ hưu khi mới năm mươi tuổi - đừng hỏi tôi vì sao. Bởi thế động lực của mỗi cá nhân là khác biệt, động lực của những Scholes và những Giggs khác với những Xavi và đặc biệt là Messi. Tôi nhìn vào Messi và tự nói với mình rằng chẳng điều gì trên đời này có thể ngăn anh ta trở thành một trong những cầu thủ vĩ đại nhất. Khi anh ta tới 34 hay 35 tuổi, phần lớn các hậu vệ sẽ phải thốt lên rằng: "May quá, cuối cùng thì hắn cũng nghỉ!" Anh có hiểu ý tôi không? Bởi vì với tôi, anh ta là một con người đặc biệt. Và Xavi cũng vậy. Tôi cũng có thể nói về Scholes và Giggs như thế. Nói cách khác, động lực không phải là vấn đề với những cầu thủ này; với họ, lòng tự tôn vượt lên trên tất cả. Cái cách mà Giggs và Scholes tập luyện, cách họ đối xử với cuộc đời của mình, biến họ thành những tấm gương tuyệt vời trong phòng thay đồ. Tôi nghĩ rằng sẽ có nhiều cầu thủ muốn đi theo con đường mà Scholes hay Giggs đã chọn, và tôi cũng sẽ rất ngạc nhiên nếu các cầu thủ Barcelona không nhìn vào những gì Puyol làm, ví dụ thế, và lấy đó làm động lực.

Có lẽ Barcelona, như ý của Sir Alex, không cần thêm động lực ngoài chiến thắng, ngoài mục tiêu làm những gì tốt nhất cho huấn luyện viên của mình, hay đảm bảo họ không khiến Puyol và Xavi thất vọng. Nhưng Pep vẫn thấy rằng một dịp đặc biệt như trận chung kết cần một cái gì đó khác biệt. Anh bắt đầu thực hiện kế hoạch của mình vài tuần trước trận chung kết với một tin nhắn gửi cho Santi Padró, một nhà sản xuất truyền hình của kênh TV3 thuộc Catalonia: "Chào Santi! Chúng ta phải gặp nhau một phen. Bạn phải giúp tôi vô địch Champions League."

Vài ngày sau, Santi mang sản phẩm cuối cùng tới cho Pep. Anh xem nó trên laptop và tới lúc đoạn clip khép lại cũng là khi mắt anh đã nhòa lệ. Santi biết rằng anh đã làm được chính xác những gì mà Pep yêu cầu. Sau đó, Pep gọi Estiarte tới và mở lại đoạn clip đó cho người bạn và cánh tay phải của mình. Estiarte cũng xúc động chẳng kém. "Nhưng ở đâu và khi nào thì bạn sẽ cho họ xem đoạn clip này?" Estiarte hỏi.

"Ngay trước trận đấu", Pep trả lời.

Nghe thấy vậy, bạn anh chỉ có thể thốt lên "wow" một cách đầy ngạc nhiên.

Các cầu thủ tỏ ra ngạc nhiên khi huấn luyện viên thể lực kết thúc bài tập khởi động của họ trên sân Olympic sớm hơn so với bình thường.

Những giọt mồ hôi không khiến họ hết căng thẳng. Bầu không khí vẫn hết sức ngột ngạt khi cả đội bước theo đường hầm dẫn tới phòng thay đồ. Căng thẳng, lo lắng.

Thi thoảng lại có một cầu thủ nào đó hét lên, hay vỗ vào lưng người đồng đội bên cạnh, tất cả chỉ để phá tan bầu không khí căng thẳng. Tiếng những trái tim đập mạnh. Tiếng bước chân. Thình thịch. Cộp cộp.

Ở thời điểm ấy, các cầu thủ đều có chung mong muốn là không bị ai quấy rầy; họ chỉ muốn tập trung vào những thói quen của mình, chỉ muốn được ở một mình và thực hiện những nghi thức cuối cùng. Ở Barcelona, Víctor Valdés luôn là cầu thủ đầu tiên đi vào phòng thay đồ sau màn khởi động trước trận. Ở Rome, khi anh tới phòng thay đồ, thì thấy cửa đã bị khóa. Anh đập cửa, nhưng người ở phía trong không chịu mở. Một trong các trợ lý của Pep bước ra và chặn đường anh, yêu cầu anh chờ thêm một chút. Valdés tỏ ra ngơ ngác. Người tiếp theo là Xavi.

Xavi: Có chuyện gì vậy?

Víctor Valdés: Anh ta không cho bọn mình vào!

Xavi: Tại sao!?

Víctor Valdés: Tớ chỉ biết là phải chờ thôi.

Toàn bộ các cầu thủ đều đã có mặt trước cửa phòng thay đồ, nhưng họ phải chờ thêm mấy phút nữa ngoài hành lang trước khi được mời vào.

Pep nói to, cố gắng át những tiếng xì xào: "Các chàng trai, tôi muốn các bạn xem cái này. Hãy tận hưởng nó. Đây chính là những gì đã đưa chúng ta tới Rome!"

Đèn được tắt hết, ánh sáng duy nhất trong phòng phát ra từ một chiếc màn hình lớn, và âm thanh duy nhất là nhạc hiệu trong bộ phim Gladiator - Võ sĩ giác đấu. Người bạn Santi của Guardiola đã dựng một đoạn video dài khoảng bảy phút, khéo léo kết hợp những hình ảnh trong bộ phim bom tấn Gladiator của Hollywood với hình ảnh của tất cả các cầu thủ Barcelona, trên nền nhạc là bài hát chủ đề của bộ phim. Nếu muốn, bạn có thể xem lại đoạn clip này trên mạng. Tất cả mọi cầu thủ, kể cả những người đóng một vai trò rất khiêm tốn như các thủ môn dự bị, Hleb hay Milito, người chấn thương cả mùa, đều được góp mặt trong đoạn clip. Chỉ thiếu mỗi Pep Guardiola - vị huấn luyện viên trẻ nhất mực yêu

cầu Santi và các cộng sự vì bất kỳ lý do nào cũng không được để ông xuất hiện trong đoạn clip. Ở đây chỉ có các cầu thủ và riêng các cầu thủ mà thôi.

Khi đoạn phim khép lại, cả phòng thay đồ im phăng phắc. Tất cả đều như lặng đi, trước hết là vì ngạc nhiên, sau là vì xúc động. Các cầu thủ ngại ngùng nhìn nhau. Những giọt nước mắt đã rơi. Milito khóc dữ nhất; anh sẽ không thể góp mặt trong trận chung kết. Các cầu thủ vòng tay qua vai những người đồng đội gần mình nhất một cách vô thức. Đó là một khoảnh khắc đặc biệt.

Không thể nào quên, đầy cảm xúc. Nhưng làm như Pep có đúng không?

"Tôi không biết có phải vì những cảm xúc mà đoạn clip tạo ra hay không, nhưng những phút đầu tiên của trận chung kết, chúng tôi thực sự đã chơi rất tệ", Iniesta sau này thú nhận. Ngay cả Pep Guardiola cũng thừa nhận rằng có thể anh đã khiến các cầu thủ xúc động hơi quá.

Trận đấu, các huấn luyện viên

Sir Alex Ferguson: Chúng tôi lẽ ra phải thắng trận đấu ấy, ở thời điểm đó, chúng tôi là đội chơi hay hơn.

Pep Guardiola: United là một đội bóng tuyệt vời! Cứ nhìn vào ghế dự bị của họ là thấy: Rafael, Kuszczak, Evans, Nani, Scholes, Berbatov và Tévez.

Sir Alex: Tôi nghĩ Henry là một cầu thủ lớn, Eto'o là một cầu thủ lớn, nhưng họ không phải là những cầu thủ khiến chúng tôi e ngại, anh có hiểu ý tôi không? Trận chung kết ở Wembley rất khác biệt.

PG: Manchester United rõ ràng không vào trận với tư tưởng phòng ngự, nó không có trong gen của họ, nhỉ? Dù thế nào, chúng tôi cũng đã chuẩn bị nhiều phương án khác nhau để có thể sử dụng tùy vào tình thế trên sân.

Sir Alex: Eto'o xuất phát ở trung lộ còn Messi ở cánh phải, nhưng sau một lúc họ đã đổi vị trí, Eto'o dạt sang phải còn Messi vào giữa để chơi ở khu vực trước mặt hàng hậu vệ. Bây giờ Messi đã rất thuần thục cách chơi ở vị trí này, nhưng trong trận chung kết, cậu ta chẳng làm gì cả. Tin tôi đi, thực sự là cậu ta chẳng làm gì cả.

PG: Trước đó chúng tôi thi thoảng vẫn dùng Messi ở vị trí đó.

Nhưng không thêm lần nào nữa từ sau trận đấu ở Madrid cho tới trước trận chung kết.

Sir Alex: Nếu anh nhớ lại trận đấu ở Paris, Arsenal gặp Barcelona, anh sẽ thấy là Eto'o trận đó chơi ở bên cánh trái và chơi rất tốt, rất nỗ lực. Anh ta vốn không lạ lẫm gì với việc chơi ở hai cánh, nhưng chúng tôi không nghĩ là anh ta sẽ đá cánh ở Rome. Chúng tôi biết rằng vào một số thời điểm trong trận, họ sẽ đảo vị trí, Messi và Eto'o sẽ đổi chỗ cho nhau, nhưng sẽ không tới mức độ khiến chúng tôi phải lo lắng quá nhiều.

PG: United nhanh chóng tạo ra áp lực với chúng tôi, họ phòng ngự cao, tạo ra một số cơ hội ghi bàn, và nếu họ ghi được bàn, mọi chuyện sẽ trở nên thực sự khó khăn với chúng tôi bởi United là đội bóng cực kỳ nguy hiểm khi phản công. Đặc biệt là khi họ có Ronaldo, người thường chơi ở trung lộ trong những trận đấu quan trọng ở Cúp Châu Âu. Nếu Ronaldo đá tiền đạo và có khoảng trống thì không ai có thể ngăn chặn được anh ta, điều đó là bất khả thi, anh ta là một cầu thủ độc nhất vô nhị.

Sir Alex: Để thua từ một tình huống phản công trong thời điểm chúng tôi đang kiểm soát thế trận chính là bước ngoặt của trận đấu, bởi khi đá với Barcelona thì điều cuối cùng bạn mong muốn là bị đẩy vào thế phải đuổi bắt.

PG: Dù có thích hay không thì cũng phải thừa nhận rằng bàn thắng đầu tiên trong trận chung kết là yếu tố tạo ra sự khác biệt.

Sir Alex: Khi Eto'o ghi bàn mở tỉ số, đúng là Messi trở thành một vấn đề lớn đối với chúng tôi vì Barcelona đã tạo ra sự vượt trội ở hàng tiền vệ và việc lấy bóng trong chân Messi là cực kỳ khó khăn. Nhưng thực sự là anh ta không khiến chúng tôi khổ sở nhiều như người ta hay nói.

PG: Tôi nhớ là khi trận chung kết ở Rome kết thúc, tôi đã nghĩ thầm trong bụng rằng: "Chúa ơi, chúng tôi đã chơi rất, rất tốt!" Một vài năm sau, trong khi chuẩn bị cho trận chung kết ở Wembley, chúng tôi đã xem lại trận đấu ở Rome và nhận ra rằng chúng tôi đã không chơi hay như mình nghĩ. Chúng tôi đã rất may mắn khi sống sót được qua những phút đầu tiên của trận đấu.

Sir Alex: Hàng tiền vệ Barcelona, cái cách họ chuyền bóng, chuyền bóng rồi chuyền bóng, chưa bao giờ là một mối đe dọa với chúng tôi, thực sự là như thế. Khi chúng tôi đánh bại Barcelona hồi 1991, trong trận chung kết Cúp C2, họ cũng chơi y hệt như ở Rome. Các

cầu thủ tấn công của họ, Salinas, Laudrup, rồi Beguiristain bên cánh trái, cũng thường xuyên giật xuống để chơi ở hàng tiền vệ. Ngày ấy chúng tôi đã bảo với nhau rằng: "Cứ để cho bọn họ kiểm soát bóng ở đó, chỉ cần bộ tứ vệ đứng đúng vị trí là sẽ ổn", và thực tế là chúng tôi không gặp phải vấn đề nào. Nhưng sau hai mươi năm, chất lượng của các cầu thủ đã tạo ra sự khác biệt.

PG: Sau tất cả thì đối đầu với chúng tôi là một nhiệm vụ phức tạp. Khi chúng tôi chơi tốt, chúng tôi sẽ chuyền bóng không ngừng và từng chút, từng chút một ép đối thủ phải lùi sâu hơn về phần sân nhà. Thoạt nhìn thì có vẻ như các đội bóng chủ động phòng ngự lùi sâu, nhưng thực tế thì chính chúng tôi đã đẩy họ xuống.

Sir Alex: Về bàn thắng thứ hai. Messi, người cao chưa đầy 1m70, ghi bàn sau một pha đánh đầu ở cột xa, vào lưới một đội bóng Anh. Nghĩ mà xem, chuyện đó lẽ ra không nên xảy ra.

PG: Hiệp hai chúng tôi chơi tốt hơn hiệp một.

Sir Alex: Barcelona có một hay hai cơ hội gì đó trước bàn thắng của Messi, ngay sau giờ nghỉ, và có thể đã kết liễu chúng tôi. Nhưng trong 15 phút cuối trận, chúng tôi đã tạo ra tới năm cơ hội.

PG: Xavi sút trúng cột sau một quả đá phạt còn Thierry Henry bị van der Sar từ chối một cơ hội trước khi Messi ghi bàn lúc trận đấu còn 20 phút. Sau đó chúng tôi lui về phòng ngự. Nhưng sau khi xem lại trận chung kết một lần nữa, tôi cho rằng chúng tôi quả thật đã có chút may mắn.

Báo cáo trinh thám: Chung kết Champions League 2009

FC BARCELONA 2-0 MANCHESTER 2009

Hiệp một:

Manchester United đã đánh bại Barcelona trong trận bán kết Champions League mùa trước đó bằng một lối chơi rất nặng về phòng ngự. Ronaldo đá cao, chơi ngay sau anh là Tévez, còn Rooney lùi rất sâu bên cánh phải. Họ thủ thấp và chờ cơ hội phản công. Evra kèm sát Messi, người chơi ở biên phải, với sự hỗ trợ thường trực từ một tiền vệ phòng ngự. Sau khi hòa 0-0 ở Camp Nou, United tiếp tục áp dụng chiến thuật tương tự ở Old Trafford và bàn thắng duy nhất của Paul Scholes đã đưa họ vào trận chung kết. United tỏ ra rất hài lòng với màn trình diễn của mình. Nó là hoàn hảo.

Trước trận chung kết ở Rome, Manchester United đã mang một vị thế khác: lúc này đây họ là đương kim vô địch Champions League. Sự tự tin và tâm lý cửa trên được thể hiện rõ trong cách tiếp cận trận đấu của họ. Ferguson yêu cầu các cầu thủ phải pressing tầm cao. Thông điệp là rõ ràng: "Chúng ta là những nhà vô địch, chúng tôi không thể lùi sâu phòng ngự được nữa."

Manchester United đã có một khởi đầu rất mạnh mẽ và tích cực. Ronaldo chơi như một tiền đạo, cố gắng khai thác sự thiếu ăn ý giữa Touré và Piqué, trong khi Rooney chơi lệch trái với ý đồ khai thác khoảng trống sau lưng hậu vệ phải Puyol. Ý đồ của United được thể hiện rõ ngay từ đầu: họ sẽ gây sức ép tầm cao để khiến Barcelona không thể triển khai bóng từ hàng thủ và ngay khi giành lại được bóng sẽ cố gắng chuyền thật nhanh cho Ronaldo, người sẽ tập trung tấn công vào khoảng trống sau lưng Piqué (vì Piqué được cho là chậm hơn Touré). Chiến thuật này khiến cho hàng thủ của Barcelona vốn được bố trí rất cao trở nên bối rối.

Ronaldo cũng thường xuyên lùi xuống để nhận bóng rồi xoay người tấn công thẳng vào vòng cấm của Barcelona - anh luôn có rất nhiều khoảng trống do không bị các trung vệ của đối phương theo sát.

Bên cánh trái, Evra có thể thoải mái dâng cao tấn công do ở cánh này Messi, và sau đó là Eto'o, không lùi về hỗ trợ phòng ngự. Hậu vệ trái người Pháp và Rooney có thể thường xuyên phối hợp với nhau trong những tình huống hai đánh một với Puyol.

Các tiền đạo của United thường nhận bóng trong thế xoay lưng ở khu vực giữa hàng hậu vệ và hàng tiền vệ của Barcelona, nhưng có thể dễ dàng xoay người lại do Barcelona không chủ động áp sát để gây sức ép. Không biết là vì sợ hãi, hay vì vẫn đang buồn ngủ.

Giggs theo kèm Busquets một cách thông minh, khiến cho Barcelona gặp rất nhiều khó khăn trong việc triển khai bóng từ hàng thủ và buộc phải sử dụng nhiều bóng dài hơn thường lệ.

Henry và Eto'o không nhận được nhiều bóng và không thể tấn công trực diện các hậu vệ của United hay vào khoảng trống sau lưng họ, do vậy, họ không thể kết nối được với Messi, người thường xuyên phải cố gắng đi bóng qua ba hay bốn cầu thủ một lúc.

Rồi một điều chỉnh chiến thuật xuất sắc đã khiến trận đấu hoàn toàn thay đổi.

Pep đẩy Eto'o ra cánh và kéo Messi vào trung lộ. Bàn thắng đầu tiên của Barcelona được ghi không lâu sau đó, ở phút thứ chín của trận đấu.

Barcelona 1-0 Man United (Eto'o, 9). Barcelona ghi bàn ngay trong pha tấn công đầu tiên. Iniesta loại bỏ Anderson và chuyền bóng cho Eto'o ở cánh phải. Sau khi cắt vào trung lộ và rê qua Vidic, Eto'o dùng những đầu ngón chân để đánh bại van der Sar. Nỗ lực chuồi bóng của Carrick trở thành vô ích.

Trong 15 phút cuối hiệp một, Messi lùi sâu hơn xuống hàng tiền vệ để tham gia triển khai bóng và tạo ra sự vượt trội về quân số với hàng tiền vệ của United. Tuy nhiên, những cầu thủ chạy cánh của Barcelona đã không khai thác được khoảng trống ở vị trí trung phong mà anh bỏ lại.

Với việc các cầu thủ Barcelona kiểm soát hoàn toàn khu trung tuyến, các cầu thủ United không tài nào chạm được chân vào bóng và càng lúc càng bị xuống tinh thần. Điều thú vị là lối chơi của Barcelona hôm ấy cũng chẳng mấy mượt mà, ít nhất là không như những gì chúng ta được chứng kiến trong những năm sau đó, và chỉ có mỗi Iniesta cố gắng mở ra những khoảng trống trong hàng phòng ngự của United với một vài nỗ lực cá nhân. Barcelona đã không chơi theo kiểu của Barcelona: họ thiếu sự quyết liệt, không thể kiểm soát bóng chắc chắn như thường lệ, mà để mất bóng quá thường xuyên. Họ không tạo được nhiều tình huống nguy hiểm từ hai cánh, chơi thứ bóng đá dễ đoán, thể hiện sự tôn trọng thái quá dành cho United. Manchester United có thể thua thiệt về mặt tỉ số nhưng thực tế họ đã gây ra cho Barcelona rất nhiều vấn đề.

Giờ nghỉ:

Sir Alex Ferguson rất không vui. Thực tế là chỉ sau mười phút bóng lăn, ông đã thể hiện sự bực bội ở bên ngoài đường piste. "Gây sức ép tầm cao, tôi đã nói là phải gây sức ép tầm cao cơ mà. Tại sao các anh lại không làm việc đó nữa", ông gào lên trong phòng thay đồ. Sir Alex đã phải dùng tới liệu pháp "sấy tóc" nổi tiếng. Các cầu thủ United đã không làm theo những chỉ thị của ông trong 45 phút đầu tiên.

Hiệp hai:

Tévez vào sân thay cho Anderson còn Giggs lùi xuống chơi bên cạnh Carrick ở trung tâm hàng tiền vệ.

Hiệp hai diễn ra với kịch bản tương tự hiệp một. Busquets không có nhiều đóng góp vào lối chơi, Barcelona một lần nữa tỏ ra thiếu sự tập trung và quyết liệt. Họ chỉ thực hiện được một vài pha xuống bóng bên cánh trái, nhưng nhìn chung không tạo được nhiều sức ép ở hai cánh.

United tiếp tục theo đuổi kế hoạch của mình nhưng càng ngày họ càng có ít khoảng trống để chơi bóng. Phút 65, Ferguson tung Berbatov vào thay Park, khiến cho tuyến tiền vệ của United yếu đi đáng kể. Sự vượt trội quân số ở hàng tiền vệ trở nên rõ ràng hơn và cũng từ đó Barca tỏ ra ổn định hơn, kiểm soát trận đấu tốt hơn.

Hàng phòng ngự của Barcelona lùi xuống sâu hơn và phần còn lại cũng làm theo để không cho Cristiano tìm thấy khoảng trống ở phía sau hàng thủ. Nhờ vậy, Barca cảm thấy dễ thở hơn, còn Ronaldo thì gần như mất dạng. Đó là một điều chỉnh hợp lý của Pep, bởi vì dù thế nào thì đây cũng là trận chung kết và đội bóng của anh đã dẫn trước 1-0. Tuy nhiên, điều chỉnh ấy cũng đồng nghĩa với việc Barcelona tạo ra được ít áp lực hơn lên hàng thủ của United và chỉ có thể trông đợi vào những pha bóng mang tính cá nhân, giống như pha bóng dẫn tới bàn thắng thứ hai của họ.

Barcelona 2-0 Manchester United (Messi, 70). Evra để mất bóng và Xavi có thể thoải mái dẫn bóng lên mà không bị ai ngăn trở. Anh tung ra một quả tạt hoàn hảo về phía cột xa để Messi bật cao đánh đầu đưa bóng vòng qua tay van der Sar và đi vào góc xa. Một pha phối hợp tốt, một tình huống phòng ngự tồi.

Scholes vào sân thay cho Giggs, Keita thế chỗ Henry, phút 76, và trận đấu coi như an bài.

Tóm lại, United đã chơi tốt trong hiệp một, còn Barcelona thì tỏ ra thực dụng và mang tư tưởng phòng ngự nhiều hơn so với những mùa giải sau này. Trong buổi tối hôm ấy, chất lượng cá nhân chính là yếu tố tạo nên sự khác biệt và Barcelona đã giành cú ăn ba đầu tiên trong 110 năm lịch sử.

Họp báo

Pep Guardiola: Tôi rất hài lòng với cách mà chúng tôi giành được kết quả này; chúng tôi đã dám chấp nhận rủi ro, chúng tôi đã chơi với ba tiền đạo. Không vào hang sao bắt được cọp!

Cũng trong đêm đó, khi đèn đã tắt hết và sân Olympic đã chìm vào bóng đêm, Pep và Manel Estiarte rủ nhau trở lại sân để có thể tận hưởng trọn vẹn dư vị của chiến thắng. Hai người bạn thân

cùng nhau suy ngẫm về những gì mà vị huấn luyện viên trẻ và đội bóng của mình vừa làm được. Pep nói với Estiarte, người đã đứng bên anh trong suốt những năm tháng vừa qua, những điều mà anh chỉ có thể chia sẻ với những người bạn gần gũi và tin cẩn nhất: "Chúng ta vừa có chức vô địch châu Âu thứ ba đấy, cũng ngang với Manchester United rồi. Chúng ta đang ngày một tiến gần hơn tới nhóm những đội bóng hàng đầu. Vô địch châu Âu ư? Cảm giác như chúng ta đã vừa ghi tên mình vào lịch sử."

FC BARCELONA v MANCHESTER UNITED.

WEMBLEY 2011

Quá trình chuẩn bị

Wembley: một trong những biểu tượng của thế giới bóng đá. FC Barcelona - Manchester United, trận chung kết trong mơ ở thời điểm đó. Đấy là cuộc đối đầu giữa hai trường phái bóng đá trái ngược nhưng đều thành công, giữa hai câu lạc bộ đã đóng vai người mở đường về phát triển bóng đá trẻ, về khát khao, về triết lý. Và giữa hai huấn luyện viên luôn tỏ rõ sự tôn trọng, ngưỡng mộ lẫn nhau, đồng thời cũng không ngừng tranh đấu với nhau.

Barcelona vừa giành chức vô địch quốc gia thứ ba liên tiếp. Đây là một thành tích đặc biệt ấn tượng nếu biết rằng không một giải đấu nào khác ở châu Âu chứng kiến nhà vô địch của năm trước bảo vệ được ngôi vị của mình, mà lý do rất đơn giản: mùa giải 2010-11 diễn ra ngay sau World Cup 2010 ở Nam Phi, và những đội bóng lớn phải đóng góp những cầu thủ giỏi nhất của mình cho giải đấu đó. Nói đến đây là một lần nữa thấy được sự ấn tượng trong chức vô địch của Barcelona; ở Nam Phi, có tới tám cầu thủ của họ thường xuyên ra sân trong đội hình của nhà vô địch Tây Ban Nha.

Đây cũng là lần thứ ba Barcelona giành quyền vào chơi một trận chung kết Champions League trong sáu năm; hai lần trước, vào các năm 2006 và 2009, họ đều giành chức vô địch. Để có được vinh dự này, Barcelona đã đánh bại đại kình địch Real Madrid ở vòng bán kết, sau những trận đấu hết sức căng thẳng. Chỉ sau ba mùa giải làm huấn luyện viên của đội Một, Guardiola đã giành được 9 trong tổng số 12 danh hiệu có thể giành được và đang trên đường vượt qua Dream Team của Cruyff nếu giành được chiếc Cúp Châu Âu thứ hai. Ở phía đối diện, Manchester United, nhà vô địch Champions League 2008, đã có lần thứ ba vào chung kết trong bốn mùa giải gần nhất, và họ cũng vừa giành chức vô địch

Premier League, danh hiệu thứ 12 của họ trong 19 năm.

Không còn gì phải nghi ngờ, trận đấu ở Wembley chính là cuộc đối đầu giữa hai đội bóng xuất sắc nhất châu Âu ở thời điểm đó nhằm phân định xem đâu là đội bóng xuất sắc nhất. Cả hai đội đều đã giành ba chức vô địch châu Âu, thành tích đối đầu của đôi bên cũng cân bằng - mỗi đội thắng ba trận và hòa bốn trận.

Pep Guardiola không hề coi nhẹ thực tế tất cả những thành công của Barcelona trong kỷ nguyên hiện đại được xây lên từ chiếc Cúp Châu Âu đầu tiên mà họ đạt được hồi 1992 sau chiến thắng trên sân Wembley cũ. Chiến thắng ấy, và cái tên Wembley, đã trở thành những công cụ khích lệ quan trọng mà Pep không ngừng khai thác từ ngày trở thành huấn luyện viên, có thể là khi anh thì thầm vào tai các cầu thủ lúc họ chuẩn bị ra sân khởi động, lúc nghỉ giải lao giữa các bài tập, hay được viết lên trên bảng trong phòng thay đồ trước một trận đấu. Giáo đường bóng đá của người Anh luôn mang một ý nghĩa đặc biệt với cá nhân Pep, chính ở đó, hai mươi năm trước, anh đã lần đầu tiên được chạm tay vào chiếc cúp nổi tiếng và danh giá vẫn được biết tới với cái tên "Tai Lớn", sau khi đã đếm từng nhịp trên những bậc thang dẫn tới ban công nơi trao cúp.

Cảm giác thỏa mãn khi được nâng cao cúp vô địch Champions League trên tư cách một huấn luyện viên vượt xa mọi cảm xúc mà Pep từng trải qua khi làm điều đó với tư cách một cầu thủ.

Mùa hè 2010, trước khi mùa giải mới bắt đầu, Pep đã ý thức được rằng việc vươn tới đỉnh cao như trong hai năm đầu tiên - giành sáu danh hiệu liên tiếp trong một năm dương lịch - là điều bất khả thi. Tuy nhiên, để có thể vượt qua Manchester United trong một trận chung kết châu Âu khác, anh vẫn cần phải có những sự tăng cường cho đội bóng của mình, từ đó dẫn tới quyết định mua David Villa. Mong muốn đưa tiền đạo của Valencia về Camp Nou của Pep được anh bộc lộ từ năm 2009, trong thời điểm diễn ra Confederations Cup, Pep đã gọi điện sang tận Nam Phi chỉ để nói với Villa rằng anh muốn tiền đạo của Tây Ban Nha tới Barcelona đến nhường nào. Vụ chuyển nhượng cuối cùng không thành do vấp phải sự cạnh tranh từ Real Madrid cũng như một số đội bóng lớn ở Premier League; nhưng chính niềm tin mà Pep thể hiện với Villa một năm trước đã góp phần rất quan trọng đưa tiền đạo này về với sân Camp Nou vào mùa hè 2010. "Pep chuẩn bị gọi cho cậu đấy", Puyol thông báo với người đồng đội ở tuyển. Khi Guardiola đã gọi để thông báo rằng anh cần bạn, điều đó cũng có nghĩa là không còn gì phải nghi ngờ nữa. David Villa sẽ luôn cảm thấy biết

ơn Pep vì sự kiên trì của anh.

Barcelona lên ngôi vô địch La Liga ba tuần trước khi trận chung kết diễn ra, nên Villa, người đã hòa nhập nhanh một cách khó tin với đội bóng mới, là một trong số những cầu thủ được cho nghỉ trong những trận đấu cuối cùng của mùa giải với mục đích không gì khác là có sự chuẩn bị tốt nhất cho trận đấu ở Wembley. "Tin tôi đi, David, cậu sẽ chơi trận chung kết trong tình trạng sung sức nhất", Pep nhắc đi nhắc lại câu nói này với Villa trong những tuần trước trận đấu. Vị huấn luyện viên hiểu rằng tám cầu thủ Tây Ban Nha đã vào tới trận chung kết World Cup 2010, cùng với tiền vệ người Hà Lan Ibrahim Afellay, sau một thời gian dài cày ải liên tục cần phải được nghỉ ngơi - điều đó tốt cho cả thể chất lẫn tinh thần của họ. Trước khi Barcelona giành quyền vào chơi trận chung kết, Pep có một lời hứa với các cầu thủ: "Các chàng trai, vào chung kết là cam kết của các anh với các cổ động viên, nhưng nếu các anh có thể vào được tới đó, thì tôi xin hứa với các anh rằng tôi sẽ làm mọi thứ để đảm bảo các anh sẽ giành chiến thắng."

Guardiola đã suy nghĩ rất kỹ trước khi nói ra những lời ấy; anh không hề hứa suông, hứa cho vui miệng. Nhưng có một điều mà anh không thể biết chắc, là đội bóng đang mệt mỏi của anh sẽ phản ứng như thế nào. Liệu các cầu thủ có còn đủ năng lượng để đáp ứng những yêu cầu, cả về thể chất lẫn tinh thần, của một trận chung kết?

Nhưng dù đã chuẩn bị rất kỹ lưỡng và sẵn sàng cho mọi khả năng, Pep và cộng sự vẫn không thể nào nhìn thấy trước được những vấn đề từ trên trời rơi xuống xảy ra chỉ ít ngày trước trận chung kết, buộc họ phải nhanh chóng phản ứng.

Ở mùa giải trước, những đám bụi núi lửa khổng lồ từ Iceland đã phủ kín bầu trời châu Âu, buộc Barcelona phải di chuyển bằng đường bộ sang Milano, khiến cho mọi kế hoạch chuẩn bị cho trận bán kết Champions League với Inter Milan của họ bị đảo lộn hoàn toàn.

Ít ngày trước trận đấu ở Wembley, lại có tin một đám mây bụi khổng lồ từ Iceland khác, lần này xuất phát từ ngọn núi lửa Grimsvotn, đang di chuyển về phía nước Anh và có thể khiến cho các chuyến bay đến và rời khỏi xứ sở sương mù bị hủy bỏ. Pep và đội ngũ của mình lập tức hành động. Để tránh rơi vào tình trạng phải thay đổi mọi kế hoạch vào phút chót, câu lạc bộ quyết định đổi vé để sang London sớm hơn, vào thứ Ba thay vì thứ Năm như lịch ban đầu. Nghĩa là Barcelona sẽ có bốn ngày ở nước Anh để

chuẩn bị cho trận chung kết.

Thế mà lại thành hay. Cả đội nghỉ ở khách sạn hạng sang Grove Hotel & Spa ở Hertfordshire và tập luyện ở trung tâm London Colney của Arsenal ngay gần đó. Trong bầu không khí thanh bình ở vùng nông thôn nước Anh, các cầu thủ đã có một cơ hội quý báu để nghỉ ngơi hồi phục, đồng thời có thể tập trung chuẩn bị cho trận chung kết, khi được tránh xa những áp lực và sự soi mói từ giới truyền thông mà họ chắc chắn không thể tránh được nếu ở lại Barcelona.

Vào thời điểm đó, Eric Abidal vẫn đang trong quá trình hồi phục sau ca phẫu thuật cắt bỏ khối u trong gan diễn ra vào tháng 3. Người ta không dám chắc anh có thể chơi bóng trở lại hay không. Những người lạc quan nhất trong đội ngũ quan chức của câu lạc bộ chỉ dám dự đoán rằng sớm nhất thì anh cũng chỉ có thể trở lại vào đầu mùa giải năm sau. Thế nhưng chỉ chưa đầy bảy tuần sau, Abidal đã tái xuất sân cỏ: anh có mặt trong hai phút cuối trận bán kết lượt về Champions League với Real Madrid. Không chỉ được các cổ động viên Barcelona chào đón nhiệt liệt, Abidal còn được các đồng đội công kênh vào cuối trận như thể hôm đó là sinh nhật của anh vậy.

Cầu thủ người Pháp bắt đầu nghĩ tới chuyện có mặt trong danh sách đăng ký cho trận chung kết Champions League, ngay cả khi Guardiola cảnh báo rằng: "Abidal sẽ rất khó mà hồi phục 100% được". Pep biết rằng cơ thể của Abidal có thể chưa sẵn sàng, nhưng không có chút nghi ngờ nào về việc anh khao khát được ra sân. Một vấn đề khác mà Pep phải đối mặt là Puyol cũng không có được thể trạng tốt nhất, nên Javier Mascherano, vốn là một tiền vệ phòng ngự, sẽ tiếp tục phải chơi ở trung tâm của hàng thủ.

Alex Ferguson, do không gặp vấn đề nào liên quan tới lực lượng, có thể tung ra sân hai đội hình khác nhau. Ông cũng có đủ thời gian để chuẩn bị cho trận đấu. Trong hai năm qua, ông không ngừng nói rằng ông chỉ mong có cơ hội gặp lại Barcelona trong một trận chung kết Champions League, bởi vì ông đã biết mình cần phải làm gì để đánh bại họ. Cầu được ước thấy. Nhưng như người ta hay nói, hãy cẩn thận với những điều ước của mình.

Ferguson cảm thấy ở Rome hai năm trước, ông đã phạm sai lầm khi cách ly các cầu thủ quá lâu trước trận chung kết. Để tránh đi vào vết xe đổ của chính mình, vị huấn luyện viên của United quyết định kéo các cầu thủ ra xa cảnh sống nhàm chán ở khách sạn bằng cách đưa họ tới một show diễn ở khu West End, London,

vào tối thứ Năm, 48 tiếng trước trận chung kết ở Wembley. Tuy nhiên, lựa chọn của Fergie - Jersey Boys - lại không được các cầu thủ đánh giá cao. Một vài người đùa rằng với những người ở độ tuổi của Sir Alex thì đó có thể là một lựa chọn hợp lý, nhưng nếu cho họ được quyền quyết định thì họ sẽ chẳng bao giờ nghĩ tới nó.

Sir Alex cũng rất đề cao yếu tố chiến thuật, nên đã bắt đầu chuẩn bị cho trận đấu từ hai tuần trước trên các sân tập ở Carrington. Ông đã dành hẳn một tuần để gò các cầu thủ vào những bài bản chiến thuật được ông chuẩn bị riêng cho trận chung kết, và đã biến trận đấu với Blackpool ở Old Trafford trong ngày cuối cùng của mùa giải Premier League, diễn ra một tuần trước trận chung kết, thành một màn diễn tập. Ferguson chỉ đạo các cầu thủ United gây sức ép lên các cầu thủ Blackpool/Barcelona ngay gần khung thành của họ, và nếu nỗ lực pressing đầu tiên bất thành, cả đội sẽ nhanh chóng lùi xuống, tạo ra một khối chặt chẽ ở hàng tiền vệ. Ông tin rằng đội bóng của mình có thể nhường hẳn hai biên cho Barcelona bởi vì đó là khu vực mà Barcelona thường tỏ ra không mấy hiệu quả. Trong trường hợp Barcelona vẫn đưa được bóng tới những khu vực nguy hiểm gần vòng cấm của United, các cầu thủ United được cảnh báo phải rất để ý tới những pha bật tường nhanh của đối thủ.

Ý tưởng tạo ra và duy trì áp lực lên hàng phòng ngự của Barcelona cũng được áp dụng vào cả những tình huống đá phạt; các cầu thủ của United được yêu cầu nhồi bóng vào vòng cấm ngay cả khi có thể.

Họ cũng được rèn luyện để có thể đưa bóng lên phía trước một cách thần tốc, và ngay khi giành lại được bóng, phải cố gắng chuyển trạng thái càng nhanh càng tốt. Nếu vì thế mà phải sử dụng tới bóng dài thì không cần do dự, bởi vì ưu tiên số một của United là đưa bóng lên phía trước trong khi phần lớn các cầu thủ Barcelona vẫn còn đang ở bên phần sân của United. Khi đó Hernández có thể khai thác những tình huống một đối một với những hậu vệ Barcelona vốn không còn nhận được sự bảo vệ.

Nói theo cách khác, vì gần như chắc chắn Barcelona sẽ là đội thống trị quyền kiểm soát bóng, các cầu thủ United được yêu cầu bằng mọi giá phải tận dụng triệt để mọi cơ hội có bóng mà họ có được.

Những chỉ đạo chiến thuật

Không giống như ở Rome cách đấy hai năm, các cầu thủ Barcelona

không được xem thêm đoạn clip nào trong phòng thay đồ của Wembley trước giờ bóng lăn; thay vào đó là những clip chiến thuật ngắn gọn nhưng mang tính thông tin cao. Tuy nhiên, cuộc nói chuyện trước trận đấu của Guardiola nghiêm túc và chính xác tới mức tất cả mọi thứ khác đều là thừa thãi. Nó bắt đầu với việc Pep cho các cầu thủ xem lại hình ảnh các trận đấu trước đó của Manchester United; anh vừa phân tích cách chơi của đối thủ, vừa nhắc các cầu thủ Barcelona cách phòng ngự và tấn công trong từng tình huống cụ thể. Điều đặc biệt ở đây là những chỉ đạo của Pep đã được xử lý một cách hết sức thông minh để rồi đã trở thành một bài nói chuyện đầy cảm xúc và giàu cảm hứng, khiến cho tinh thần và sự tự tin của các cầu thủ dâng cao. Villa sau này tỏ ra nuối tiếc vì đã không ghi hình lại màn trình diễn của Pep trong phòng thay đồ ngày hôm đó, bởi vì nếu có thì đoạn video ấy sẽ trở thành một công cụ giáo dục tuyệt vời, các huấn luyện viên trẻ có thể nhìn vào đó để biết một bài nói chuyện trước toàn đội hoàn hảo là như thế nào.

Tuy nhiên, bằng cách góp nhặt lại lời kể của từng người một trong số những cầu thủ đã có mặt trong phòng thay đồ của Barcelona tối hôm đó, ta có thể phần nào biết được Pep đã nói gì với các học trò của anh trước trận đấu ở Wembley.

Pep bước vào phòng, xắn tay áo lên và bắt đầu nói, bằng tiếng Tây Ban Nha, nhanh nhưng rõ ràng, vừa nói vừa chỉ vào những hình ảnh trên màn hình lớn. Nếu không nhìn lên màn hình, Pep sẽ nhìn vào mắt các cầu thủ. Anh không ngừng đi tới đi lui trong phòng, hai tay liên tục thực hiện những cử chỉ mạnh mẽ và dứt khoát, đôi khi tới gần một trong các cầu thủ và đặt cho anh ta những câu hỏi liên quan trực tiếp.

“Tôi biết rằng chúng ta sẽ trở thành những nhà vô địch, đó là điều mà tôi chắc chắn. Các chàng trai, tôi đã nói với các anh rằng nếu các anh đưa được đội bóng đến trận chung kết, thì tôi sẽ giúp các anh chiến thắng. Nếu chúng ta làm được những gì mà chúng ta cần phải làm, ưu thế chắc chắn sẽ thuộc về chúng ta.”

“Manchester United cũng là một đội bóng thích kiểm soát, họ chắc chắn cũng muốn chiếm lấy vai chính ở trên sân. Các anh đều biết rằng chúng ta không quen lắm với việc không có bóng, nên chúng ta sẽ giữ nó bằng mọi giá. Khi không có nhiều bóng, Manchester United, vốn cũng quen với việc kiểm soát bóng trước các đối thủ khác, chắc chắn sẽ cảm thấy bối rối và phòng ngự lập cập.”

“Bây giờ, Eric [Abidal], hãy nhìn vào hình ảnh này: Cậu có thể thấy là Antonio Valencia luôn dâng lên rất cao, nên cậu cũng phải chơi cao hơn để khiến cho anh ta cảm thấy không thoải mái. Alves, nghe tôi nói đây: Park thường di chuyển chéo sân thay vì dọc sân, nên hãy khai thác những khu vực gần đường biên dọc. Gần đây United đã bắt đầu thực hiện những pha đá phạt góc nhanh, nên đừng quên những gì mà chúng ta đã làm để đối phó với chiến thuật ấy trong các buổi tập. Tốt hơn cả là hôm nay United không có cơ hội thực hiện bất kỳ một quả phạt góc nào. Và hãy nhớ là chúng ta cũng có bài đá phạt riêng mà chúng ta đã tập luyện suốt cả tuần qua. Chúng ta đã không sử dụng nó trong ít nhất là ba trận gần nhất để giữ bí mật với United, nên nếu có cơ hội, hãy sử dụng nó để khiến cho họ bất ngờ.”

“Các anh sẽ có thể tạo ra khoảng trống ở đây và ở đây. Ở ngay đây này. Đây chính là khu vực quyết định thành bại của trận đấu. Để ý tới những tình huống hai đánh một sẽ xuất hiện ở đây, ở đây và ở đây. Ở tuyến tiền vệ, chúng ta có bốn người để đối phó với ba người của họ, nên chúng ta sẽ có được sự vượt trội về quân số ở các khu vực thuộc trung lộ. Đây chính là nơi các anh sẽ thắng trận đấu này. Bởi vì tôi đã nhìn thấy nó, tôi đã phân tích nó, và tôi biết chắc đây chính là nơi chúng ta sẽ giành chiến thắng.”

Những chỉ đạo của Pep, như ta đã thấy, không ngắn gọn và đơn giản theo kiểu Cruyff nói với các cầu thủ Barcelona trước trận chung kết ở Wembley 20 năm trước: “Hãy ra ngoài kia và tận hưởng trận đấu!” Thông điệp ở đây là: “Đúng rồi, chúng ta cần phải tận hưởng trận đấu này, nhưng chúng ta cũng sẽ phải khổ sở vì nó”.

Javier Mascherano không thể giấu được sự ngưỡng mộ với Pep, với cách huấn luyện viên của anh truyền tải các thông điệp và chất lượng của chúng: “Tôi đã chứng kiến không dưới một cầu thủ thốt lên: ‘Trời ơi, ông ấy nói trúng phóc!’ Bài nói chuyện ở Wembley hôm đó khiến tôi ấn tượng nhất. Khi ông ấy nói, cảm giác như không phải ông ấy đang nhắc tới một trận đấu mà chúng tôi sắp sửa tham gia, mà là chúng tôi đang thực sự chơi trận đấu đó. Nếu anh nhắm mắt lại và chỉ nghe những gì ông ấy nói, anh sẽ cảm thấy như thể mình đang đứng ở trên sân, tham gia một cách thực sự vào những tình huống mà ông ấy đang nói tới. Tất cả những gì ông ấy nói đều sẽ xảy ra, nói cách khác, chúng xảy ra vì ông ấy đã nói thế. Trong các trận đấu tôi thường nghĩ: Mình đã thấy điều này rồi, mình đã nghe hết về nó rồi - bởi vì Pep đã nói với mình về nó rồi...”

Và bây giờ là lúc truyền cảm hứng. Chỉ bằng một vài từ, Pep đã khiến Mascherano, và cả những người khác nữa, bước ra sân với cặp mắt ngân ngấn nước.

Ngay sau khi các cầu thủ đã khởi động xong, chỉ ít phút trước khi trận đấu bắt đầu, trong một động thái hoàn toàn ngoài sự chuẩn bị, Pep quyết định chạm vào trái tim của các cầu thủ. Khi trọng tài yêu cầu cả đội ra khỏi phòng thay đồ để đi vào đường hầm dẫn tới sân bóng, Pep tập hợp chóng vánh các cầu thủ thành một vòng tròn và nói một cách đầy quyết tâm:

"Nghe này, các chàng trai, chúng ta sẽ thắng trận này vì Abidal! Anh đã đến được đây, để ở bên chúng ta lúc này, chúng ta không thể khiến cho anh ấy thất vọng được."

Báo cáo trinh thám:

Chung kết Champions League. Wembley 2011

Hiệp một:

Abidal có mặt trong đội hình xuất phát.

Pep nhận được một báo cáo từ một người bạn ở Anh nói rằng Manchester United đã tập luyện với sơ đồ 4-3-3 trong thời gian gần đây, nhưng trong trận chung kết, họ vẫn sử dụng sơ đồ 4-2-3-1 mà họ thường chơi, khi cần sẽ biến thể thành 4-4-1-1. "Anh có chắc chắn không?" Pep cứ hỏi đi hỏi lại cho tới khi anh đã hoàn toàn bị thuyết phục. Barcelona vẫn ra sân với sơ đồ 4-3-3.

Bạn của Pep đã nhận định đúng.

Trong vòng mười phút đầu tiên, Manchester United gây sức ép một cách rất quyết liệt và áp dụng chiến thuật.một kèm một ở hàng tiền vệ.

Rooney theo sát Busquets để ngăn Barcelona thông qua cầu thủ người Tây Ban Nha triển khai bóng từ hàng thủ. Giggs không rời Xavi nửa bước. Barcelona tỏ ra bối rối vì họ không tìm thấy sự vượt trội quân số ở bất kỳ khu vực nào trên sân và trận đấu rơi vào tầm kiểm soát của United.

Sau mười phút, một trong hai điều chỉnh then chốt trong trận chung kết diễn ra. Xavi lùi xuống sâu hơn để có thể nhận bóng ở vị trí ngang hàng với vị trí của Busquets. Điều đó cũng có nghĩa là Barcelona coi như đã chuyển sang chơi với sơ đồ 4-2-3-1. United

không đủ dũng cảm để cử người lên cao đến vậy để có thể theo sát Xavi, và nếu có thì họ cũng thường phản ứng quá chậm. Xavi bởi vậy nhận được nhiều bóng hơn, có nhiều khoảng trống hơn, chịu ít áp lực hơn, và do đó có nhiều lựa chọn chuyền bóng hơn, từ đó có thể dẫn dắt thế trận trên sân. Đó là một điều chỉnh hợp lý, giúp Barcelona tạo ra sự vượt trội, nhưng vấn đề là sự vượt trội ấy lại xuất hiện ở một khu vực sâu hơn so với mong muốn của họ.

Ngay sau đó là một điều chỉnh khác làm thay đổi mọi thứ.

Messi bắt đầu nhận được nhiều bóng hơn ở hàng tiền vệ. Thay vì đứng ở những khoảng trống giữa tuyến hậu vệ và tiền vệ của United, Messi di chuyển xuống sâu hơn, vào hẳn khu vực tiền vệ, khiến cả Vidić lẫn Ferdinand đều không dám theo sát vì sợ bị kéo quá xa ra khỏi vị trí của họ.

Như vậy trên thực tế, Barcelona có một hàng tiền vệ gồm bốn người là Busquets, Xavi, Iniesta và Messi để đối lại với bộ ba Rooney, Carrick và Giggs của United.

Kể từ thời điểm đó, Barcelona kiểm soát hoàn toàn trận đấu. Họ mở tỉ số ở phút 27. Nhưng chỉ năm phút sau, Rooney ghi bàn gỡ hòa cho United. Trong vòng mười phút tiếp theo, Barcelona tỏ ra luống cuống vì cú đấm quá bất ngờ từ đối thủ. Nhưng họ nhanh chóng lấy lại bình tĩnh và một lần nữa kiểm soát trận đấu.

Đội bóng tới từ Catalonia cũng thể hiện được sự dũng cảm trong những tình huống pressing tầm cao. Trong một pha bóng, các cầu thủ United thực hiện tới 12 đường chuyền nhưng không có đường chuyền nào qua được vạch giữa sân. Họ đã bị bóp nghẹt bởi áp lực mà Barcelona tạo ra ngay trên phần sân của họ.

Giờ nghỉ:

Một lần nữa ban huấn luyện của United phải khiển trách các cầu thủ vì họ đã không thực hiện đúng kế hoạch vạch ra trước trận. Họ đã quên mất nhiều chỉ thị, ví dụ đã không đưa bóng vào vòng cấm của Barcelona trong các tình huống bóng chết. Người bị các trợ lý của Ferguson chỉ trích dữ nhất là Wayne Rooney; cầu thủ người Anh đã không theo sát Busquets như huấn luyện viên yêu cầu. Nhưng, trong một biểu hiện mà các trợ lý cho rằng là sự chấp nhận, dù miễn cưỡng, rằng Barcelona đã hoàn toàn chiếm thế thượng phong, Sir Alex tỏ ra lãnh đạm một cách khác thường.

Hiệp hai:

Manchester United vẫn gây sức ép tầm cao, nhưng không còn quyết liệt và đồng bộ như trước. Chicharito và Rooney vẫn đuổi bóng mỗi khi nó được chuyền về cho Valdés, nhưng tuyến thứ hai (Giggs, Carrick) không thường dâng lên theo. Bởi vậy Barcelona có thể triển khai bóng từ hàng thủ một cách dễ dàng và Busquets thường xuyên có cơ hội nhận bóng để từ đó triển khai những pha tấn công mới.

United hoàn toàn bất lực, họ thậm chí còn không có được một quả phạt góc nào trong suốt cả trận. Trong thế trận vượt trội, Barcelona có bàn thắng thứ hai. Messi nhận bóng ở hàng tiền vệ, xoay người và tung ra một cú dứt điểm không thể cản phá.

Màn trình diễn của Messi cho thấy vì sao các đối thủ của Barcelona luôn gặp rất nhiều khó khăn khi phải đối đầu với họ. Trong trận đấu với United, Messi đã thực hiện tổng cộng 97 pha "tăng tốc", nhưng có tới 85% trong đó là những pha di chuyển ở "cường độ thấp". Cách Messi lựa chọn thời điểm để tăng tốc mới là yếu tố mang tính quyết định. Bởi các cầu thủ Barcelona nắm quá chắc những điều cơ bản, hiểu quá rõ hệ thống và con người của mình, nên Guardiola có thể phản ứng lại với bất kỳ thứ gì mà United ném về phía họ. Trong những pha tấn công của họ, bộ ngũ trên hàng công không ngừng hoán đổi vị trí, và hai hậu vệ biên cũng thường xuyên tham gia hỗ trợ. Cả bóng lẫn người đều xoay chuyển không ngừng.

Các cầu thủ chạy cánh của United bắt đầu phải bó vào trung lộ để hỗ trợ các tiền vệ trung tâm, khiến cho khu vực trung tuyến trở nên hết sức chật chội. Đó là lúc Barcelona quyết định tấn công vào khu vực hai hành lang lúc này đã trở nên thông thoáng hơn, nhất là bên hành lang phải với sự tham gia của Alves.

Trận đấu hoàn toàn ở trong tầm kiểm soát của Barcelona khi Villa ghi bàn thắng thứ ba cho họ ở phút 70. Một phút sau, Nani vào sân thay Fabio, người bị chấn thương, và tới phút 76 thì Scholes thay thế Carrick. Trong thế bị dẫn trước hai bàn, United không có lựa chọn nào khác ngoài tràn lên tấn công, trong khi các cầu thủ Barcelona có dấu hiệu chủ quan. Pep phản ứng bằng cách rút ra một cầu thủ chạy cánh và đưa Keita vào để giành lại quyền kiểm soát. Không có thêm diễn biến đáng chú ý nào cho tới khi hồi còi chung cuộc vang lên.

Về cơ bản, Barcelona ở Wembley giống với Barcelona mà chúng ta sẽ nhớ tới hơn là Barcelona ở Rome hồi 2009. Hai cầu thủ tấn công ở cánh (Pedro và Villa) tham gia vào lối chơi một cách hiệu quả

hơn so với Henry và Eto'o (vốn là các tiền đạo) hai năm trước. Busquets có nhiều bóng hơn bất chấp những nỗ lực từ Rooney, và cũng có nhiều không gian để hoạt động hơn nhờ Xavi và Messi lùi xuống sâu hơn so với vị trí mà họ thường chơi. Barcelona hoàn toàn vượt trội.

Lời cuối: Khoảnh khắc nâng cúp, các huấn luyện viên

Trong một động thái khá bất ngờ, Carles Puyol bị huấn luyện viên Guardiola gạt khỏi đội hình xuất phát vào phút chót. Khi trận đấu đã an bài, vị huấn luyện viên mới tung anh vào để anh có cơ hội góp mặt trong trận chung kết và nâng cúp. Nhưng đội trưởng của Barcelona khăng khăng yêu cầu trao vinh dự đó cho Abidal. "Danh hiệu này là của bạn, đến nhận nó đi!" Puyi nói với người đồng đội của mình. Hậu vệ trái người Pháp cảm thấy "gia đình thứ hai" của mình đã trao cho anh một cuộc sống mới. Chưa ai, kể cả Abidal, biết rằng bệnh tình của anh sẽ tái phát và trở nên trầm trọng hơn, nhưng ngày hôm đó, ý chí quyết tâm và sự bền gan mà anh thể hiện trên hành trình hồi phục đã tạo ra cho các đồng đội nhiều cảm hứng hơn anh nghĩ.

Ferguson, dù là người rất hiếu thắng và bao giờ cũng muốn bảo vệ đội bóng của mình, đêm đó phải thừa nhận với những người trợ lý tin cẩn nhất rằng United chẳng cách gì đánh bại được kình địch ở châu Âu của họ. Ông không thể không bày tỏ sự ngưỡng mộ trước thực tế là Barcelona đã vươn tới những tầm cao chưa từng thấy bằng một đội hình mà các cầu thủ trưởng thành từ lò đào tạo chiếm ưu thế (bảy người có mặt trong đội hình xuất phát). Rio Ferdinand và Wayne Rooney hoàn toàn đồng ý với ông thầy của mình.

Tính chiến đấu của Barcelona cũng là không thể bàn cãi. Trước trận đấu ở Wembley, Pep chỉ thua duy nhất một trận chung kết, trận tranh Cúp Nhà Vua với Madrid. Thực tế, trong bốn năm làm huấn luyện viên của Barcelona, Pep đã giành chiến thắng ở tất cả mười một trận chung kết còn lại.

Pep Guardiola: Chúng tôi đã gặp may. Cũng vì một năm trước phải đi xe bus tới Milano (để gặp Inter ở bán kết) do bụi núi lửa, chúng tôi đã buộc phải tới London sớm hơn khi có nguy cơ xuất hiện một đợt mây bụi khác. Nhờ đó chúng tôi đã có bốn ngày hiếm hoi được là chính mình, thực sự thư thái. Cách xa Barcelona, chúng tôi không còn phải chịu áp lực từ người ngoài, từ bạn bè và cả gia đình. Chúng tôi có đủ thời gian để chuẩn bị chu đáo nhất có thể cho trận chung kết. Chúng tôi có thể suy nghĩ thấu đáo về tất cả

những gì mà mình phải làm, chúng tôi có thể chuẩn bị tới những chi tiết nhỏ nhất. Chúng tôi đã không bỏ sót bất kỳ điều gì và anh có thể thấy trong trận chung kết, chúng tôi đã chơi tốt, chúng tôi là đội xuất sắc hơn. Trong trận chung kết đầu tiên, ở Rome, thế trận cơ bản cân bằng; nhưng trong trận thứ hai, ở Wembley, chúng tôi được chuẩn bị tốt hơn nhiều.

Sir Alex Ferguson: Ở Wembley, chúng tôi gặp vấn đề trong việc lựa chọn chiến thuật để đối đầu với Barcelona. Villa, Pedro và cách họ xâm nhập vòng cấm từ hai biên cộng với việc họ không có một trung phong khiến cho mọi chuyện trở nên khó khăn hơn.

PG: Mấu chốt là ở cách chúng tôi chuẩn bị cho trận đấu. Có những thứ thường bị các chuyên gia và truyền thông bỏ qua sau trận, nhưng chính những thứ đó mới tạo nên sự khác biệt trong các trận đấu lớn.

Sir Alex Ferguson: Chúng tôi đã thua xứng đáng. Barcelona mà chúng tôi phải đối mặt rõ ràng đã trưởng thành hơn hẳn. Họ đã thay đổi và trở thành một tập thể hoàn thiện. Piqué và Messi đã trưởng thành hơn, còn Xavi và Iniesta thì vẫn chơi như người ta kỳ vọng về họ.

PG: Tôi phải nhắc anh rằng các trận chung kết thường là những trận đấu rất cân bằng, thế nên màn trình diễn của chúng tôi trước Manchester United càng trở nên nổi bật. Chúng tôi đã chơi rất tốt trong nhiều trận đấu khác, nhưng làm được điều đó trong một trận chung kết chẳng bao giờ là dễ dàng bởi sự tác động của những yếu tố cảm xúc và chất lượng của đối thủ.

Sir Alex Ferguson: Hai cầu thủ chạy cánh của Barcelona ở Wembley là những phiên bản nâng cấp của Henry và Eto'o, ít nhất là ở khả năng xâm nhập. Có thể vì Henry và Eto'o là những trung phong chứ không phải những cầu thủ chạy cánh. Trong giờ nghỉ, tôi đã tính tới chuyện thay đổi chiến thuật để đối phó với Messi tốt hơn. Nhưng ngay khi trận đấu bắt đầu trở lại, họ đã vượt lên dẫn trước, và dù cho chúng tôi quyết định đánh cược bằng cách kéo Valencia về chơi hậu vệ phải và Nani đá tiền vệ phải, Barcelona vẫn kiểm soát hoàn toàn trận đấu.

PG: Trong trận chung kết thứ hai chúng tôi đã hiểu nhau hơn. Sau mấy năm chơi bóng bên nhau, tôi nghĩ rằng các cầu thủ đều ý thức được rất rõ phong cách của mình cũng như những điểm mạnh và điểm yếu của United.

Sir Alex Ferguson: Tôi chẳng hối tiếc về bất kỳ điều gì ở Wembley bởi vì họ là đội xuất sắc hơn. Cả hai bàn thắng đầu tiên đều có thể tránh được, và nếu có thêm một chút may mắn, có thể chúng tôi đã thắng trận đấu đó, nhưng khi đối thủ thực sự xuất sắc hơn, thì ta chẳng nên làm gì khác ngoài việc chấp nhận sự thật.

PG: Các cầu thủ United nói rằng: "Những gì mà hôm nay họ làm với chúng ta là điều chưa từng xảy ra." Họ chúc mừng chúng tôi, hiểu và thừa nhận phong cách của chúng tôi, điều không phải lúc nào cũng xảy ra trong bóng đá. Tôi nghĩ đây là vấn đề mang tính văn hóa. Văn hóa bóng đá Anh khác với của chúng tôi, họ bắt đầu chơi bóng sớm hơn, và họ luôn dành sự tôn trọng nhất định cho không chỉ các huấn luyện viên mà cả cầu thủ của đối phương, điều không thường thấy trong văn hóa của chúng tôi.

Sir Alex Ferguson: Nhiều người hỏi Pep và tôi có nói chuyện với nhau sau trận chung kết không; câu trả lời là không. Sau một trận chung kết thì đó là điều không hề dễ dàng - một đội thì đang ăn mừng trong khi đội kia thì đang suy sụp, cố gắng nuốt trôi thất bại. Rồi sau đó anh còn phải làm việc với truyền thông, tham gia các buổi họp báo, nên cơ bản là sẽ chẳng có cả thời gian lẫn không gian thích hợp để uống với nhau một cốc rượu vang hay nói với nhau đôi điều. Đôi khi anh phải chấp nhận thực tế, bước sang một bên và thừa nhận rằng có người giỏi hơn anh.

Khi những ồn ào náo nhiệt cuối cùng cũng lắng xuống, trong một góc yên ắng trong phòng thay đồ ở Wembley, Pep kéo Estiarte sang một bên, nhìn vào mắt anh và nói: "Manel, tớ sẽ không bao giờ tha thứ cho bản thân. Tớ thất bại rồi."

Manel sốc nặng. Anh không thể tin nổi. Ngay sau khi vừa giành được một thành tựu tuyệt vời, thay vì tắm mình trong chiến thắng và tận hưởng dư vị của nó, Pep Guardiola vẫn có thể cảm thấy rằng anh đã khiến cho mọi người thất vọng. Pep giải thích với Manel rằng anh tin mình có thể làm tốt hơn nữa. Manel đồng ý là Barcelona có thể chơi khác đi, có thể thôi, nhưng dù gì thì họ cũng đã thắng. Đó mới là điều quan trọng nhất. Nhưng nếu nghĩ thế thì đã không phải là Pep. Nỗi ám ảnh về sự hoàn hảo, về sự tiến bộ không ngừng khiến anh không bao giờ có thể thực sự hài lòng với bản thân mình.

5
Pep và các cầu thủ

Khi một cựu cầu thủ trở thành huấn luyện viên

Là người đứng đầu một nhóm cầu thủ chuyên nghiệp, Pep Guardiola luôn phải đối mặt với hai thách thức thường trực. Một mặt, anh phải học cách kìm hãm bản năng để không cư xử như một cầu thủ. Mặt khác, anh phải học cách đưa ra nhiều quyết định đúng nhất có thể. Với một người vừa từ giã sự nghiệp cầu thủ thì đó là những thách thức không hề dễ dàng. Rất nhiều lần, anh bày tỏ sự ghen tị với các cầu thủ khi họ được náu mình trong thế giới nhỏ xoay quanh những nhu cầu của riêng họ. Và anh cũng nhanh chóng nhận ra rằng nhiệm vụ của anh là phải chăm sóc cho những tổ kén biệt lập đó, phải vuốt ve cái tôi của từng học trò, và hướng những ý định cũng như nỗ lực của họ tới chỗ làm lợi cho tập thể.

Thông báo giải nghệ trên radio không có nghĩa là Pep đã hoàn toàn dứt bỏ được phần cầu thủ bên trong con người mình. Guardiola chỉ mới treo giày được bảy tháng thì Barcelona liên hệ để mời anh về dẫn dắt đội B, nhưng ở thời điểm bước vào sân Mini Estadi để đối mặt với các cầu thủ trẻ của Barcelona, anh biết rằng mình phải kiên quyết đoạn tuyệt với phần cầu thủ trong anh. Anh sẽ không làm việc như một cựu cầu thủ mà là như một tân huấn luyện viên. Anh cần phải tạo ra một barie để chia tách hai thế giới đó.

Nhưng so với đội B, đội Một Barcelona là một thế giới hoàn toàn khác. Có một người có cơ hội chứng kiến tận mắt quá trình chuyển biến từ một cầu thủ thành một huấn luyện viên của Pep, hay nói cách khác là quá trình chuyển từ thế giới riêng nhỏ bé và đơn giản tới một mạng lưới phức tạp của nhiều thế giới. Từng là một đồng đội của Pep trong những năm cuối thập niên 1990, Xavi

Hernández có thể nhìn thấy trước tương lai làm huấn luyện viên của Pep, nhưng anh cũng biết rõ rằng khả năng đọc trận đấu chỉ là một trong những phẩm chất mà một huấn luyện viên cần có. Thời Rijkaard còn làm huấn luyện viên, Xavi và Pep thường có những cuộc nói chuyện rất sâu về những vấn đề của đội bóng cũng như những khó khăn trong việc xử lý những cầu thủ đã quên mất cách hành xử chuyên nghiệp. Xavi cũng nói với Pep rằng anh có thể trở thành một huấn luyện viên giỏi; thực tế, tiền vệ này muốn Pep và những giá trị cũng như những ý tưởng của anh trở lại Barcelona.

Sau những cuộc nói chuyện đó, Xavi tin chắc rằng "liệu pháp Guardiola" chính là những gì mà đội bóng của anh cần. Và chính Pep cũng biết rằng từ khoảnh khắc anh bước vào phòng thay đồ, người mà anh cần thuyết phục không phải là Xavi (hay Iniesta, hay Valdés, hay Puyol), mà là những cầu thủ không biết nhiều về anh. Nhưng anh tin là mình có thể làm được điều đó.

Để có thể chiếm trọn lòng tin của các cầu thủ, Pep cần phải hành động sao cho không ai có cảm giác anh vẫn là một người học việc. Anh có ý tưởng rõ ràng về những gì mình cần làm, anh tin tưởng vào bản năng của mình, và kinh nghiệm khi là cầu thủ cũng rất hữu ích. Nhưng anh biết rằng trên con đường sắp đi, sẽ có rất nhiều khúc cua bất ngờ và những bài học mới mà anh cần phải học. Tuy nhiên, trong phòng thay đồ, nơi các cầu thủ liên tục "kiểm tra" trình độ của vị huấn luyện viên mới, anh cần phải thể hiện mọi lúc mọi nơi như thể anh biết chính xác mình đang làm cái gì ngay từ đầu. Quyết định loại bỏ Ronaldinho và Deco giúp Pep nhanh chóng tạo được uy thế, nhưng chính những việc xảy ra hằng ngày mới là nơi anh có thể thực sự đặt dấu ấn. Và bởi thế, cuộc gặp đầu tiên, cuộc nói chuyện đầu tiên, có ý nghĩa then chốt. Pep kêu Xavi Hernández tới gặp mình ở văn phòng, và dù anh vẫn sử dụng giọng điệu như trong các cuộc nói chuyện giữa hai người trước đây, Xavi nhanh chóng nhận ra sự khác biệt. Bây giờ Pep đã là ông chủ.

Xavi vừa mới trở lại sau khi giành chức vô địch EURO 2008 với Tây Ban Nha và đang có nhiều thông tin nói rằng anh có thể được chuyển nhượng. Đó là một quãng thời gian khó khăn với Xavi, anh thậm chí còn không thấy yêu bóng đá nữa. Không chỉ vì đội bóng không giành được danh hiệu nào trong hai năm qua, mà còn vì cảm giác thất vọng khi phải chứng kiến những cầu thủ tài năng bị lãng phí, chứng kiến đội bóng anh yêu trở nên rời rạc và vô hồn.

Xavi cần phải nghe Pep nói về những kế hoạch của anh. Anh không có ý định ra đi nhưng nếu phải làm điều đó, anh đã tính tới

việc thử sức mình ở Premier League. Manchester United đã chờ sẵn ngoài cửa. Trên tất cả, Xavi biết rằng đội bóng sẵn sàng bán anh; anh cần phải nhận được sự đảm bảo.

Cuộc nói chuyện giữa anh và vị huấn luyện mới diễn ra ngay sau khi anh trở lại tập luyện.

Xavi: Tôi không muốn vòng vo, Pep. Tôi muốn hỏi ông một câu: ông có tin tưởng tôi hay không?

Pep: Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng đội bóng này sẽ không có cậu. Tôi không hiểu đội mà không có cậu thì sẽ như thế nào.

Chỉ cần như thế, Pep Guardiola đã có thể khiến cho ngọn lửa trong Xavi cháy lên một lần nữa. Cả cuộc nói chuyện chỉ kéo dài đúng 20 giây.

Nhưng nhiệm vụ khôi phục tinh thần cho Xavi chưa dừng lại ở đó. Trong những dịp hiếm hoi Barcelona thất bại hay bản thân Xavi chơi không tốt, anh thường mang theo tâm trạng ủ dột tới buổi tiếp theo. Sau những bài tập, trong khi các cầu thủ đang căng cơ, Pep thường tới ngồi gần Xavi, nói chuyện vu vơ về thời tiết, về những kế hoạch cho buổi tối, nói chung là những câu chuyện phiếm thường thấy giữa những người đồng nghiệp. Nhưng ngay sau đó Guardiola sẽ bất ngờ chuyển sang vai trò huấn luyện viên, cả bằng giọng nói lẫn điệu bộ. Anh sẽ chuyển sang nói chuyện về trận đấu tiếp theo, về những gì mà anh chờ đợi từ Xavi, những gì mà anh ta đã làm tốt, những gì còn cần phải cải thiện. Những vết thương sau thất bại của Xavi sẽ được chữa lành và tâm trạng của anh sẽ lập tức thay đổi, bởi vì anh đã có một mục tiêu khác để theo đuổi.

Như người Tây Ban Nha hay nói, với sự xuất hiện của Guardiola, bầu trời đã mở ra trước mắt Xavi và ánh mặt trời lại chiếu rọi. Người tiền vệ ấy đã tìm lại được cảm giác an toàn và sự tự tin, để chuẩn bị bước vào bốn năm hạnh phúc nhất trong cả sự nghiệp của anh. Trong bốn năm ấy, Pep không ngừng khẳng định anh sẽ chẳng là cái gì cả nếu không có các cầu thủ, rằng chính các cầu thủ đã khiến cho anh trở nên xuất sắc như vậy. Nhưng các cầu thủ thì lại xem anh như một lãnh tụ và luôn biết ơn anh vì đã chỉ cho họ một con đường.

Xavi chỉ là người đầu tiên mà Pep cần phải chinh phục. Còn nguyên cả đội bóng chờ anh làm điều đó.

Trong bài nói chuyện đầu tiên với toàn đội ở St Andrews,

Guardiola đã trình bày chi tiết kế hoạch lớn của mình trong những năm tháng phía trước. Đó là một tầm nhìn phức tạp, nhưng chung quy lại, anh chủ yếu đòi hỏi ở các cầu thủ duy nhất một điều: nỗ lực. Họ sẽ phải chạy rất nhiều, lao động và tập luyện hết sức - tất cả các đội bóng, theo anh, đều thi đấu như cách họ tập luyện. Anh muốn tạo ra, đúng hơn là làm sống lại, văn hóa về sự nỗ lực, sự hy sinh, và điều đó khiến nhiều cầu thủ thấy ngạc nhiên. Pep, một biểu tượng lãng mạn trong bóng đá, lại đang yêu cầu các cầu thủ của mình phải chạy và chạy không ngừng!?

Anh muốn triển khai một phiên bản nâng cấp của thứ bóng đá mà Barcelona đã chơi, trong đó mọi pha bóng sẽ bắt đầu từ thủ môn, người sẽ chơi như một hậu vệ quét và sẽ phải làm quen với việc chạm bóng bằng chân nhiều hơn bằng tay. Ngay cả khi tất cả đều nhận ra rằng phong cách chơi bóng ấy có thể giúp đội bóng mạnh lên, rủi ro vẫn là rất lớn.

“Tiện đây tôi cũng nói luôn, điều đó là không thể thương lượng”, Pep nhấn mạnh.

Thủ thành Víctor Valdés yêu cầu được nói chuyện riêng với anh ngay lập tức. Nếu hệ thống mới không hiệu quả, anh sẽ là người đầu tiên phải chịu những chỉ trích. Trong hệ thống ấy, thủ môn rõ ràng là vị trí dễ bị tổn thương nhất, nên trước khi chấp nhận bước lên đầu tuyến lửa, Valdés có rất nhiều câu hỏi cần được trả lời. Đẩy tuyến hậu vệ lên gần vạch giữa sân và yêu cầu các trung vệ phát triển bóng có phải là một ý tưởng tốt? Liệu có ổn không với thứ bóng đá không có lưới an toàn ấy? Có chắc đấy là con đường đi tới? Valdés, một người bề ngoài thì nhút nhát nhưng bên trong lại có sự táo tợn và thẳng thắn khiến anh được nhiều cầu thủ trong đội yêu mến, quyết định tới gặp Pep vài ngày sau bài nói chuyện ở St Andrews.

Víctor Valdés: Tôi có thể nói chuyện với sếp một lúc được không?

Pep Guardiola: Cửa phòng tôi lúc nào cũng mở...

Valdés: Tôi chỉ muốn nói một điều. Tất cả những gì sếp đã nói đều rất ổn, nhưng chỉ là khi các trung vệ sẵn sàng nhận bóng...

Pep: Tôi sẽ có cách để các trung vệ chắc chắn muốn nhận bóng.

Vậy thôi. Cuộc nói chuyện kết thúc.

Trước khi Pep tới, kiến thức chiến thuật của Valdés là bằng không. Nên bốn năm tiếp theo của anh cũng giống như bốn năm theo học

lấy chứng chỉ chiến thuật.

Cũng trong những ngày đầu tiên ấy ở Scotland, Guardiola cho gọi Carles Puyol, đội trưởng, vào phòng mình ở St Andrews. Vị huấn luyện viên cho anh ta xem một đoạn video: "Tôi muốn cậu làm thế này." Trong đoạn video ấy, các trung vệ khác nhau đang nhận bóng ở rìa vòng cấm, gần như ngang hàng với vị trí của thủ môn, rồi kết nối với các hậu vệ cánh và sau đó di chuyển vào những vị trí thuận lợi để có thể nhận bóng trở lại. Đó là một cơn ác mộng với tất cả các hậu vệ bởi vì chỉ cần một sai lầm thôi cũng có thể khiến đội bóng bị thủng lưới. Puyol bắt đầu sự nghiệp ở vị trí tiền vệ phải, sau đó được kéo xuống đá hậu vệ phải vì hạn chế về kỹ năng. Thời của huấn luyện viên Louis van Gaal, anh còn suýt nữa thì bị cho Malaga mượn, rất may là một chấn thương của Winston Bogarde đã khiến kế hoạch này của van Gaal đổ bể. Giờ đây, ở tuổi 30, anh lại đang được yêu cầu phải bổ sung vào lối chơi của mình những kỹ năng mới.

Pep nói với Puyol: "Nếu cậu không làm những gì tôi muốn cậu làm, cậu sẽ không có cơ hội chơi bóng trong đội bóng của tôi."

Lời cảnh báo của Pep có lẽ là không cần thiết nhưng nó là một chỉ dấu khác cho thấy những ưu tiên của anh nằm ở đâu.

Puyol chấp nhận thách thức. Iniesta cũng vậy.

"Khi tôi biết Pep sẽ trở thành huấn luyện viên của đội, tôi đã thấy rất phấn khích", Andrés Iniesta nói. "Ông ấy là người hùng của tôi. Tôi biết rằng một điều gì đó lớn lao và đặc biệt sắp xảy ra."

Có thể nhận ra ngay những lợi ích của việc Pep từng là một cầu thủ đỉnh cao. Tập luyện ở khu La Masía cũ, gần Camp Nou, nơi các phóng viên và cổ động viên có thể xem còn camera có thể bắt hết những cuộc tranh cãi nhỏ hay những cuộc thảo luận rõ ràng không phải là lý tưởng. Vì thế Guardiola, người được yêu cầu đóng góp ý kiến về khu tập luyện mới Sant Joan Despí, cách khu cũ chỉ mấy kilomet, đã tìm mọi cách để đội Một chuyển sang đó sớm nhất có thể. Khu tập luyện mới sau đó đã trở thành một pháo đài, nơi thầy trò Guardiola có thể tập luyện, thư giãn, ăn, nghỉ và hồi phục trong yên bình, tránh xa những cặp mắt soi mói. Các cầu thủ, những người lúc nào cũng được bao quanh bởi các nhà chuyên nghiệp một lòng một dạ chăm sóc cho mình, rất trân trọng lớp bảo vệ này cũng như nhiều chi tiết nhỏ nhưng cần thiết khác mà chỉ có một cựu cầu thủ chuyên nghiệp mới có thể nhìn thấy được.

Cho phép các cầu thủ ở nhà cho tới vài tiếng trước khi một trận đấu sân nhà diễn ra hay chỉ di chuyển trong ngày diễn ra trận đấu nếu phải đá sân khách, qua đó giúp họ tránh được quãng thời gian vô vị trong khách sạn và sự ngắt quãng đột ngột của mạch sống gia đình, là một quyết định được hoan nghênh khác của Pep. Anh cho rằng chẳng việc gì phải nghĩ về bóng đá mọi lúc mọi nơi, nên các cầu thủ, qua việc dùng bữa với gia đình trong buổi tối trước ngày diễn ra trận đấu, thậm chí có thể tạm quên đi việc ngày hôm sau mình phải ra sân thi đấu. Guardiola cho rằng các cầu thủ chỉ cần chuyển sự tập trung của mình trở lại với bóng đá vài tiếng trước giờ bóng lăn là đủ.

Dần dần báo chí cũng bị hạn chế. Những cuộc phỏng vấn cá nhân với các cầu thủ bị cắt giảm và thậm chí còn bị cấm hẳn trong một thời gian dài. Pep sẵn sàng làm bất kỳ điều gì để bao bọc đội bóng. Không hẳn là cô lập họ, mà giữ cho an toàn và ấm áp trong mái nhà chung của mình. Anh muốn chăm sóc họ, nuôi dưỡng họ, nhưng không phải kiểm soát họ. Anh từng một lần bị từ chối một sự bảo vệ như thế - khi anh phải một mình chiến đấu để bảo vệ thanh danh trước những cáo buộc sử dụng doping - và nó đã để lại trong anh một vết sẹo lớn.

Anh biết là Deco và Ronaldinho đã sinh hoạt một cách rất bừa bãi, và sự bừa bãi ấy như một thứ dịch bệnh đe dọa lây lan ra toàn thể đội bóng. Ngay từ khoảnh khắc trở thành huấn luyện viên của đội Một, Pep đã cố gắng tìm cách kiểm soát dinh dưỡng, thời gian biểu và sự chuẩn bị của các cầu thủ. Hầu hết các cầu thủ trong đội đều là những người mỏng manh về mặt thể chất, nên họ càng cần sự chăm sóc đặc biệt. Đúng hơn là mọi kiểu chăm sóc. Nếu cần thiết, anh có thể biến hình thành một người khác, đổi vai trò từ huấn luyện viên sang bạn bè, anh trai, thậm chí cả mẹ của các cầu thủ.

Thực tế, cách Pep đầu tư tình cảm vào các cầu thủ chính là yếu tố tách biệt anh với phần lớn các huấn luyện viên còn lại. José Mourinho hay Sir Alex Ferguson thường làm quen với họ hàng hay bạn gái của các cầu thủ để có thể hiểu về họ nhiều hơn. Vị huấn luyện viên người Bồ Đào Nha còn thường mời những cầu thủ giàu ảnh hưởng nhất trong đội cùng gia đình của họ đi ăn trong những bữa tối nhiều rượu chỉ để xem con của anh ta bị ốm thế nào hay vợ anh ta có hài lòng với ngôi nhà mới hay không. Nhưng với Guardiola, ranh giới giữa quan hệ cá nhân và công việc còn bị làm mờ hơn nữa.

Pep biết rằng anh không thể đối xử với một cầu thủ mười tám hay mười chín tuổi như với một siêu sao. Với những cầu thủ trẻ, anh

thường gọi họ vào văn phòng để nói chuyện trực tiếp bất cứ khi nào cảm thấy cần thiết. Còn với các ngôi sao, anh chọn cách mời họ ra ngoài ăn tối. Thierry Henry là một trong những cầu thủ đầu tiên anh áp dụng biện pháp này.

"Henry không phải là một vấn đề", Guardiola nhắc đi nhắc lại câu này trong các buổi họp báo, nhưng trong giai đoạn khởi đầu khó khăn của Guardiola, cầu thủ người Pháp là người bị chỉ trích nhiều nhất. Giá chuyển nhượng, lương, danh tiếng, và cùng với đó là thái độ thiếu hợp tác với báo chí, khiến anh lãnh đủ. Và ngay cả khi đội bóng đã chơi tốt hơn, phong độ của cựu ngôi sao Arsenal cũng không cải thiện là mấy. Có hai yếu tố khiến Henry chơi không tốt: chấn thương lưng của anh và vị trí mới mà anh bị ép phải chơi. Trong mùa hè, khi Eto'o vẫn đang bị rao bán sau khi Pep nói với anh ta, cũng như Deco và Ronaldinho, rằng anh không cần tiền đạo người Cameroon nữa, vị huấn luyện viên người Tây Ban Nha đã hứa với Henry, người dưới thời Rijkaard tỏ ra không thoải mái bên cánh trái, rằng anh sẽ được trở lại với vị trí trung phong. Nhưng cuối cùng Eto'o nhất quyết đòi ở lại, nên Thierry lại phải tiếp tục chơi như một tiền đạo cánh, một vị trí không còn phù hợp với anh do anh không còn tốc độ và sức bền như thời còn sung sức.

Khi phong độ và tinh thần Henry chạm đáy, Pep đã mời riêng anh đi ăn tối, cố gắng làm cho anh phấn chấn hơn, và khẳng định anh hoàn toàn tin tưởng vào khả năng của cầu thủ người Pháp. Henry đánh giá cao hành động ấy của Pep. Trong trận đấu tiếp theo với Valencia, "Titi" đã chơi với một phong độ bùng nổ, lập một hat-trick trong chiến thắng 4-0 của Barcelona. Sau cùng, anh, Messi và Eto'o đã hợp thành một mũi đinh ba hủy diệt, góp công lớn trong cú ăn ba lịch sử của Barcelona (Cúp Nhà Vua, La Liga và Champions League). Bộ ba ấy đã cùng nhau ghi 100 bàn - Messi 38 bàn, Eto'o 36 còn Henry, người đã ra sân tổng cộng 51 trận trong mùa giải đó, có 26 bàn. Khi Henry bước vào kỳ nghỉ hè 2009, anh biết rằng mình đã có một mùa giải ấn tượng.

Nhưng trong mùa hè tiếp theo, sau một mùa giải thất vọng, không thể trở lại vị trí dẫn dắt ở trung tâm hàng tiền đạo cũng như không thể tìm lại phong độ từng làm kinh hãi biết bao hàng thủ ở Premier League, Henry quyết định chia tay Barcelona để chuyển tới MLS, ở tuổi 32.

Samuel Eto'o và vấn đề "cảm xúc"

Ngay từ những ngày đầu trong khu tập huấn ở St Andrews, Pep đã

dồn hết tình cảm, thời gian và nỗ lực cho các cầu thủ của mình. Phần lớn trong đó mang tính bản năng và được Pep làm một cách đầy tự nhiên. Đổi lại, anh đòi hỏi không chỉ rất nhiều nỗ lực từ các cầu thủ mà còn một thứ khác, một thứ lớn lao hơn mà tất cả chúng ta luôn tìm kiếm: anh muốn các cầu thủ đáp lại tình cảm của mình. Và nếu các cầu thủ không dành cho anh tình yêu mà anh muốn thấy, anh sẽ lập tức suy sụp.

Đó là vì bên trong Pep có một cậu nhóc không bao giờ chịu lớn. Cậu nhóc ấy, kể cả khi đã được nhận vào học viện, vẫn đòi hỏi phải được yêu quý, phải được các huấn luyện viên lựa chọn, phải được Cruyff chấp nhận.

Cái nhu cầu được yêu quý ấy từng có lúc chìm đi, đúng hơn là được che giấu sau tấm khiên mà bóng đá đỉnh cao bắt buộc các cầu thủ phải trang bị. Nhưng nó không bao giờ biến mất hẳn.

Đứa trẻ đó trong người đàn ông Pep cảm thấy rất khó khăn trong việc chấp nhận sự chối bỏ, phản đối từ những người thân cận với anh, từ các cầu thủ của anh. Thực tế, không có gì khiến Pep đau đớn hơn việc một trong các cầu thủ của anh không nhìn hay không nói chuyện với anh khi họ chạm mặt nhau. Anh không thể nào chịu nổi chuyện đó. Và nó đã xảy ra.

"Đó là bi kịch khó vượt qua nhất. Tôi quản lý một nhóm cầu thủ trong đó mỗi thành viên trước hết là một con người. Yêu cầu của tôi là tất cả phải có chung suy nghĩ ở một mức độ nhất định, nếu không như thế, chúng tôi sẽ chẳng thể giành được cái gì cả. Suy nghĩ chung, cảm xúc chung ấy chính là thứ mà tất cả chúng ta cùng theo đuổi: cảm giác được yêu. Chúng ta có một công việc mà chúng ta thích và được yêu mến vì công việc đó. Ví dụ, làm sao tôi có thể thuyết phục một cầu thủ mà tôi không yêu và không cho ra sân rằng tôi yêu quý anh ta? Đó chính là cội nguồn của mọi bi kịch. Trừ khi anh nghĩ rằng tất cả các cầu thủ đều yêu quý tôi. Anh có nghĩ như vậy không?" Hành xử thế nào cho hợp lý với các cầu thủ và phần con người phía sau anh ta, theo Pep là câu hỏi khó trả lời nhất.

Anh biết rằng cách anh ra quyết định bao giờ cũng có ảnh hưởng không nhỏ tới cảm xúc của những người còn lại. Khi chiến thắng, mọi chuyện trở nên đơn giản hơn, nhưng không có ai chiến thắng được mãi. Và khi thất bại, các cầu thủ có xu hướng tìm kiếm những vật tế thần. Trong bóng đá, cuối cùng thì người ngồi trên băng ghế huấn luyện sẽ luôn là kẻ phải nhận những chỉ trích.

Khi được hỏi liệu có hối hận vì đã để Samuel Eto'o, Bojan Krkić hay Zlatan Ibrahimović ra đi hay không, Guardiola tỏ ra yếu lòng và thừa nhận anh đã gặp rất nhiều khó khăn khi xử trí những chuyện như thế. "Ngày nào tôi cũng có nhiều điều để hối tiếc. Cảm giác công bằng là cái gì đó rất phức tạp. Những người không được ra sân luôn cảm thấy tổn thương, và nếu họ không có một trái tim rộng mở, chuyện tranh cãi là không thể tránh khỏi. Càng gần gũi với các cầu thủ tôi càng cảm thấy mệt mỏi, nên tôi cần phải tách mình ra khỏi họ."

Vào cái ngày Pep thông báo với các cầu thủ rằng anh chuẩn bị rời Barcelona, anh đã nói rõ điều này: "Nếu tôi tiếp tục, cuối cùng tất cả chúng ta sẽ làm cho nhau bị tổn thương."

Nhưng bất chấp những ràng buộc cảm xúc đó, quyết định liên quan tới ba cầu thủ nói trên, tất cả đều là những tiền đạo, được đưa ra hoàn toàn trên cơ sở lý trí, vì lợi ích của đội bóng, cụ thể hơn là để dọn đường cho sự phát triển không ngừng nghỉ của Messi. Sự ngưỡng mộ mà Guardiola dành cho "la Pulga" cũng như quyết tâm xây dựng đội bóng theo hướng phục vụ anh, cứ lớn dần lên theo thời gian. Đấy không hẳn là vấn đề về cảm xúc. Guardiola kể lại rằng, không lâu sau khi anh tiếp quản đội bóng, ngay trong buổi tập thứ tư, Messi bẽn lẽn tiến lại gần anh và thì thầm: "Mister! Làm ơn luôn xếp Sergio vào đội của tôi." La Pulga gần như ngay lập tức "phải lòng" với Busquets, đúng hơn là với cảm quan chiến thuật có một không hai của tiền vệ này, nên anh muốn Busquets về đội của mình trong mọi buổi tập, mọi trận đấu. Guardiola rất hài lòng khi thấy Messi và anh có cùng cách nhìn về bóng đá, cũng vì thế mà niềm tin của anh vào cầu thủ người Argentina lại càng được củng cố.

Các cầu thủ của Pep Guardiola vẫn thường nói những lời tốt đẹp về huấn luyện viên của họ, nhưng lẽ đời, hồng nào mà chẳng có gai. Eto'o, Ibrahimović và Bojan đều rời Barcelona trong tâm trạng chẳng lấy gì làm vui vẻ. Cả ba bọn họ đều chơi cùng một vị trí ở câu lạc bộ và cả ba rốt cuộc đều phải ra đi vì, dù là gián tiếp hay trực tiếp, Messi. "Số chín" là một chủ đề hết sức nhạy cảm trong kế hoạch của Guardiola. Trong trường hợp của Eto'o, tiền đạo người Cameroon đã tiến rất sát tới Pichichi (danh hiệu dành cho vua phá lưới ở La Liga) và đóng vai trò then chốt trong những thành công của đội cả ở giải vô địch quốc gia lẫn Champions League, nơi anh ghi bàn thắng mở tỉ số trong trận chung kết ở Rome. Nhưng tới cuối mùa, Pep quyết định anh không muốn giữ Eto'o lại cho mùa giải tiếp theo. Vì sao?

Sau khi Pep gần như công khai rao bán Eto'o ngay ở cuộc họp báo đầu tiên, tiền đạo này đã biến thành một người khác. Anh tập luyện chăm chỉ, tỏ ra vui vẻ, hòa nhã và khiêm tốn một cách khó tin, nhờ vậy đã giành được sự tôn trọng của phòng thay đồ và của Guardiola. Sau cuộc thảo luận với các đội trưởng (Puyol, Xavi và Valdés), Pep quyết định đảo ngược quyết định: Samuel Eto'o sẽ được ở lại Barca.

Theo thời gian, Samuel đã trở lại với hình ảnh một con sư tử bất khuất, một cầu thủ luôn ra sân với khát khao danh hiệu cháy bỏng. Trên sân, anh thúc đẩy các cầu thủ theo cách rất tích cực, và thậm chí, như trong trận đấu với Atlético de Madrid ở Camp Nou, có thể xô cho huấn luyện viên của mình suýt ngã sấp mặt khi ăn mừng bàn thắng. Guardiola bị sốc với hành động ấy của Eto'o, nhưng vẫn nói: "Samuel là như vậy".

Nhưng phiên bản tích cực ấy của cầu thủ người Cameroon không tồn tại được mãi.

Có thể trong các buổi tập hay nhiều trận đấu, Eto'o là người truyền được cảm hứng cho các đồng đội. Nhưng về bản chất, anh vẫn như một đứa trẻ mãi không chịu lớn, dễ hờn dỗi và rất bốc đồng. Đã vậy, Eto'o lại không bao giờ thực sự chấp nhận vai trò thủ lĩnh của Messi. Điều đó khiến Guardiola phải một lần nữa đi đến quyết định vì sự cân bằng của đội bóng, tốt hơn hết là bán anh đi. Một sự vụ xảy ra trong một buổi tập vào đầu năm 2009 khẳng định linh cảm của Pep là đúng. Thêm một sự vụ khác xảy ra sau đó đã khiến cho quyết định bán Eto'o của Pep trở thành không thể đảo ngược.

Chính cầu thủ người Cameroon sau này đã kể lại chi tiết sự vụ đầu tiên, và qua những gì anh kể, chúng ta có thể biết được hai người đàn ông này theo đuổi điều gì và điều gì đã chia rẽ họ. Đó cũng là một trong những sự kiện khiến cho Pep giật mình nhận ra rằng anh không bao giờ có thể gây dựng được một mối quan hệ tốt đẹp với Eto'o. "Trong khi tập luyện, Guardiola yêu cầu tôi làm một vài việc mà các tiền đạo không thường làm", Eto'o kể lại. "Tôi không phấn khích mà cũng chẳng thấy khó chịu, nhưng tôi luôn suy nghĩ như một tiền đạo, và tôi thấy mình không thể làm được những việc mà ông ta đang yêu cầu. Tôi nói với ông ta rằng tôi nghĩ ông ta đã sai. Sau đó ông ta yêu cầu tôi rời khỏi sân tập. Cuối cùng, tôi mới là người đúng. Guardiola chưa bao giờ đá tiền đạo trong khi tôi luôn chơi ở đó. Tôi giành được sự tôn trọng của thế giới bóng đá khi chơi ở vị trí ấy."

Ngày hôm sau, Pep mời Eto'o đi ăn tối. Nhưng Eto'o cảm thấy

mình chẳng còn gì phải nói với huấn luyện viên nữa nên đã từ chối lời mời. Trong tâm trí Guardiola có một công tắc lúc nào cũng ở trạng thái bật hoặc tắt - nếu anh không cùng phe với tôi thì anh không nên ở đây. Khi đồng điệu với ai đó, anh sẽ trung thành và nhiệt tình hết mức với anh ta; còn nếu ma thuật không còn, nếu ai đó tắt đèn, anh sẽ trở thành người lạnh lùng nhất, xa cách nhất. Chuyện đó đã xảy ra với Eto'o. Và sau đó với những người khác nữa.

Guardiola bắt đầu thường xuyên yêu cầu Eto'o chơi lệch sang cánh phải trong khi Messi được di chuyển vào vị trí vốn thuộc về tiền đạo này. Trong một trận đấu mà Barcelona sử dụng chiến thuật này, Samuel đã bị rút ra giữa chừng; sau trận đấu, Pep đã quyết định phá lệ và vào phòng thay đồ để giải thích cho tiền đạo người Cameroon lý do đằng sau quyết định của anh. Eto'o thậm chí còn không thèm nhìn về phía Pep. Anh cố tình tảng lờ vị huấn luyện viên của mình và tiếp tục trò chuyện bằng tiếng Pháp với người ngồi bên cạnh anh là Eric Abidal.

Từ sau đó, Eto'o không còn đường về nữa. Đội bóng đã chọn hướng tiến lên bằng cách trao cho Messi một vai trò tự do, và đó là một thất bại của Eto'o. Sau lần va chạm ấy, anh thậm chí còn phải tự ăn mừng bàn thắng một mình. Vì Barcelona đã giành chức vô địch La Liga trước ba vòng đấu, nên Pep quyết định cho các trụ cột nghỉ ngơi trong ba trận đấu cuối cùng để chuẩn bị cho trận chung kết Champions League. Quyết định đó của Pep rõ ràng là vì lợi ích của tập thể nhưng lại đi ngược với mong muốn cá nhân của Eto'o, người muốn được ra sân trong mọi trận đấu để nuôi hi vọng giành danh hiệu Chiếc giày Vàng cho cầu thủ ghi bàn tốt nhất ở châu Âu trong mùa. Samuel Eto'o gây áp lực để Pep phải cho anh ra sân trong trận đấu với Mallorca và Osasuna. Nhưng như thế còn chưa đủ, Samuel còn phàn nàn về việc khi Iniesta chấn thương, Pep lại còn giữ chân cả Xavi lẫn Messi thì ai sẽ chuyền bóng cho anh ghi bàn? Eto'o dần dần không còn giữ được sự tỉnh táo, chính anh dường như cũng không biết mục tiêu thực sự của mình là gì. Trong đầu anh chỉ có một suy nghĩ: Nếu Messi mà cũng ở vào tình thế tương tự, những quyết định của huấn luyện viên chắc chắn sẽ rất khác.

Samuel đá chính trong trận đấu với Osasuna. Trong giờ nghỉ, anh đã có một màn cãi vã căng thẳng với Eidur Gudjohnsen, suýt chút nữa thì dẫn tới ẩu đả, chỉ vì anh cho rằng cầu thủ người Iceland đã cố tình không chuyền bóng cho anh trong một tình huống có thể ăn bàn rõ ràng. Rốt cuộc, ghi bàn đã trở thành một nỗi ám ảnh với Eto'o, và chính nỗi ám ảnh ấy đã khiến anh không thể lần thứ hai

giành danh hiệu Pichichi cũng như Chiếc giày Vàng châu Âu, sau khi đã làm được điều tương tự bốn năm về trước, cũng ở vòng đấu cuối cùng.

Bất chấp đóng góp mang tính quyết định của Eto'o trong trận chung kết Champions League ở Rome, nơi anh ghi bàn thắng mở ra chiến thắng trước Manchester United, và những lời lẽ tốt đẹp mà Pep dành cho anh trong bữa tiệc tổng kết mùa giải, chân sút người Cameroon vẫn bị đem ra trao đổi trong vụ mua Ibrahimović vào mùa hè 2009.

Pep phải thừa nhận rằng anh không có nhiều chuyên môn huấn luyện để xử trí những tiền đạo như Eto'o. Mỗi cầu thủ đều có một mục tiêu cá nhân, một giấc mơ của riêng mình, và Pep không bao giờ quên điều đó. Vì thế, anh cố gắng tìm ra điểm cân bằng để hòa hợp tham vọng cá nhân của từng cầu thủ vào mục tiêu chung của đội bóng. Thierry Henry chỉ mơ được một lần vô địch Champions League và vì thế đã ký hợp đồng với Barcelona; đến khi được thỏa nguyện rồi, phong độ của anh đi xuống thấy rõ và anh rất vui vẻ tìm tới một môi trường mới. Eto'o không chỉ khao khát Champions League mà còn cả danh hiệu Chiếc giày Vàng nữa. Anh đã hi sinh một số mục tiêu cá nhân để có thể được tiếp tục cống hiến cho đội bóng, nhưng, cũng như mọi tiền đạo khác trên thế giới, anh luôn có nhu cầu thỏa mãn cái tôi của bản thân. Rồi tới một lúc nhu cầu ấy trở nên không thể kiểm soát.

Pep tin rằng đội bóng đang đi đúng hướng, thành công là có thể thấy rõ và anh muốn tiếp tục đưa đội bóng tiến lên theo hướng đó. Nếu anh lại kéo Messi ra biên ở mùa giải tiếp theo, anh sẽ phải đối mặt với một tình thế khó xử, khi một cầu thủ xuất sắc trở nên thiếu động lực, không hạnh phúc vì bị đẩy tới một vị trí ít ảnh hưởng hơn. Dư địa phát triển của cầu thủ người Argentina là cực lớn, nhưng rất tiếc Barcelona lại chỉ có đủ chỗ cho một cái tôi.

Khi mùa giải khép lại, Eto'o tới Paris để nghỉ ngơi. Khi Pep biết điều đó, anh đã muốn sang Pháp để có thể nói chuyện với Eto'o, giải thích cho anh lý do đằng sau quyết định của mình. Nhưng vị huấn luyện viên cũng tin rằng anh đã nỗ lực hết sức để kết nối với Eto'o, song những nỗ lực đó đã không được đền đáp. Cuối cùng, Pep không bao giờ lên chuyến bay tới Paris đó. Đấy chính là điều khiến Eto'o tổn thương nhiều nhất: "Guardiola và Laporta, và nhiều người khác nữa, đã làm tôi thất vọng", anh nói.

Ibrahimović và Pep, những kẻ lạc nhịp

Ibrahimović lấp vào chỗ trống mà Eto'o bỏ lại trên hàng công của Barcelona sau một vụ đổi người giữa Inter Milan và Barcelona. Ngôi sao người Thụy Điển đã có một khởi đầu không thể ấn tượng hơn, khi ghi bàn trong cả năm trận đầu tiên cho đội bóng mới. Anh cũng mang tới cho Guardiola những giải pháp thay thế quan trọng. "Về mặt chiến thuật, anh ấy rất xuất sắc; anh ấy rất khỏe, có thể thoát khỏi các hậu vệ một cách nhanh chóng, và cũng có thể chơi tốt trong thế xoay lưng với khung thành. Thế nên với anh ấy, chúng tôi có thể chơi với tiền đạo khác nữa", Pep phân tích ở một trong những cuộc họp báo đầu tiên của mùa giải.

Nửa đầu đã diễn ra trôi chảy, nhưng trong nửa sau, cầu thủ người Thụy Điển tỏ ra thiếu hiệu quả. Có cảm giác anh không thực sự hiểu vai trò của mình trong đội bóng và không chỉ trở thành một người thừa trên sân, anh đôi lúc còn giống như một hậu vệ khác mà Messi cần phải vượt qua.

Nhanh chóng nổ ra những tranh cãi trong đó Ibra không ngại ngần thể hiện cá tính mạnh mẽ của mình, báo hiệu một mùa giải đầy khó khăn phía trước. Trong trận Barcelona - Mallorca ở La Liga (4-2), trọng tài cho Barcelona hưởng một quả penalty sau một pha phạm lỗi với Ibra, người đã chơi rất hay nhưng chưa ghi được bàn thắng. Messi là người thực hiện cú đá 11m và ghi bàn. Phản ứng đầy giận dữ của tiền đạo người Thụy Điển khiến tất cả ngạc nhiên. "Quả penalty ấy là của tôi!" - anh gào về phía huấn luyện viên. Sẽ còn nhiều chuyện tương tự như thế xảy ra trong thời gian sau đó.

Trước khi tiếp đón Madrid ở Camp Nou trong trận đấu thuộc khuôn khổ La Liga, Ibra dính phải một chấn thương cơ và không biết có kịp hồi phục hay không. Kết quả chụp siêu âm không rõ ràng. Pep không muốn mạo hiểm. Còn Zlatan thì khát khao được góp mặt trong trận Clásico đầu tiên. "Tôi sẽ kịp bình phục trước trận đấu", anh không ngừng nhắc lại. Ibra căng thẳng đến mức một ngày nọ, anh đã tìm tới huấn luyện viên thể lực của Barca, Lorenzo Buenaventura, và cố gắng túm lấy cổ ông. Ibra cho rằng, trong khi vẫn khẳng định với tiền đạo người Thụy Điển là anh có thể kịp bình phục trước trận đấu, Buenaventura lại đi nói với Pep điều ngược lại. "Đừng có đùa với tôi, không tôi bẻ cổ ông đấy!" Ibra gào lên. Rốt cuộc, anh không được đá chính ở trận Clásico, nhưng đã vào sân từ băng ghế dự bị và ghi bàn thắng quyết định.

Các cầu thủ Barcelona tiếp tục nhồi bóng cho Messi trong các trận đấu và Ibrahimović không hiểu mình phải làm gì. Một phần vì những thông tin được tiết lộ trong cuốn tự truyện gây tranh cãi (I

am Zlatan), một phần vì chính những hành động của Ibra, cầu thủ người Thụy Điển trong mắt số đông hiện lên như một gã trai trẻ trịch thượng, không xem ai ra gì. Nhưng Ibra thực sự không trắng đen rõ ràng như thế. Trước Giáng sinh, Ibra muốn có một cuộc thảo luận về vai trò của mình và đã yêu cầu được gặp gỡ Pep và Giám đốc bóng đá Txiki Beguiristain. "Cả tôi lẫn Messi đều sẽ hiệu quả hơn nhiều nếu nhận được sự hỗ trợ của các cầu thủ khác; nhưng tôi có cảm giác không ai trong đội muốn hỗ trợ tôi ở trên sân", anh nói. "Tôi cần Xavi và Iniesta chuyền bóng cho tôi, nhưng có vẻ như họ chỉ nhìn thấy có mỗi Messi, trong khi tôi thì to gấp đôi anh ta!"

Pep đã nghĩ rằng anh nên nói chuyện với hai tiền vệ của mình để tìm cách xử lý tình huống. Tuy nhiên, việc đó đồng nghĩa với việc đội bóng có thể sẽ đi theo một hướng khác so với con đường mà anh đã vạch ra.

Thế nên thay vào đó, Guardiola cố gắng duy trì sự hòa hợp giữa đội bóng và Ibra.

Txiki Beguiristain phát hiện ra Ibra ngày càng trở nên khó chịu, cáu bẳn và, tệ hơn, anh ta còn thể hiện điều đó trước mặt các cầu thủ khác. Txiki lập tức thông báo cho Pep chuyện đó, và ngay buổi chiều hôm ấy, anh đã mời Ibra ra ngoài ăn trưa. Vị huấn luyện viên cố gắng giải thích những gì mà anh muốn thấy ở Ibra, về việc đội bóng cần anh nhiều đến thế nào và ngược lại. Anh yêu cầu Ibra không từ bỏ.

Nhưng cầu thủ người Thụy Điển vẫn không thấy thỏa đáng. Bữa trưa với huấn luyện viên trưởng với anh là chưa đủ. Thế là trước Giáng sinh, anh có một thay đổi lớn mà Pep nhanh chóng nhận ra. Ibra bỗng trở nên khiêm tốn và rất nghe lời, cố gắng cư xử thật tốt cho giống "những học sinh" - vốn là cách so sánh có phần mỉa mai mà anh dành cho Xavi và Iniesta, những học trò trung thành của Pep. "Đây không phải là Zlatan, anh ta chỉ đang giả vờ. Hãy cẩn trọng", những người thân cận với Pep cảnh báo anh.

Không, đó không phải là Zlatan. Trong kỳ nghỉ Giáng sinh, như Ibra thú nhận trong cuốn tự truyện của mình, anh rơi vào tình trạng "trầm cảm", thậm chí còn cân nhắc ý định chia tay bóng đá bởi vì anh quá hoang mang khi giữa anh và huấn luyện viên trưởng của đội bóng không có chút thấu hiểu nào. Sau kỳ nghỉ, Ibra bắt đầu bộc lộ sự kiêu ngạo và mong muốn nổi loạn.

Anh trở lại đội bóng với nhiều vết bỏng ở trên mặt. Câu lạc bộ sau

đó khám phá ra rằng đó là những vết bỏng do lạnh, bởi vì Ibra đã lái xe trượt tuyết (snowmobile) trong tình trạng không được bảo vệ đầy đủ. Cùng một lúc, anh vi phạm hai quy tắc của câu lạc bộ, xứng đáng nhận phạt. Cuối cùng, vào tháng 2, khi Pep quyết định kéo Messi từ cánh vào trung lộ một lần nữa, mọi chuyện trở nên vượt quá tầm kiểm soát. Ibra nghĩ rằng Guardiola đang yêu cầu Ibra làm những gì mà anh đã yêu cầu Eto'o làm ở mùa giải trước, mà Ibra thì không thể nào là Eto'o được!

Tiền đạo khổng lồ ngờ rằng Messi không hài lòng với việc anh chứ không phải anh ta mới là ngôi sao sáng trong nửa đầu của mùa giải, và cái gã Argentina nhỏ thó ấy đã đem việc ấy phàn nàn với Pep. Và một khi Ibrahimović cảm thấy rằng ai đó gây tổn thương hoặc chống lại mình, thì anh sẽ không bao giờ tha thứ hay lãng quên.

Thực tế là không có ai muốn lắng nghe Ibra bởi vì đội bóng đang đi theo một hướng khác, trong khi, theo cách nói của chính Ibra, "Barcelona mua về một chiếc Ferrari nhưng lái như một chiếc Fiat". Trong các buổi tập, Ibrahimović thường khơi mào các cuộc thảo luận về chiến thuật, và không còn cố gắng giấu giếm thực tế là anh không chấp nhận nhiều chỉ thị của huấn luyện viên.

Pep bắt đầu cảm thấy mất kiên nhẫn, có lúc đã tiến rất sát tới điểm giới hạn mà một khi đã vượt qua đó là không còn đường quay về, và đôi khi anh thể hiện điều này một cách công khai trước mắt các cầu thủ. Mối quan hệ giữa Pep với Ibra trở nên căng thẳng, và Ibra bắt đầu xem Pep như kẻ thù. "Lão ta nên cẩn thận với tôi. Có thể trong một buổi tập nào đó, tôi sẽ mất kiểm soát và cho lão một vả", Ibra nói, và sau đó viết trong cuốn tự truyện: "Tôi cảm thấy mình như một đống rác khi trong phòng thay đồ, Guardiola cứ nhìn chằm chằm vào tôi như thể tôi là một kẻ cha căng chú kiết từ đâu tới phá đám. Điên rồ, hết sức điên rồ. Lão ta như một bức tường, một bức tường đá. Tôi chẳng nhận ra bất kỳ dấu hiệu sự sống nào từ lão ta, và mỗi lần phải ở cùng cả đội là tôi lại ước gì mình có thể biến đi đâu đó ngay lập tức."

Ranh giới đã bị vượt qua.

Một cuộc chiến tranh lạnh diễn ra sau đó, khi huấn luyện viên và cầu thủ không còn nói chuyện với nhau, và Ibrahimović thì trở nên bất cần. "Sau đó Guardiola bắt đầu nhả ra mấy mớ lý thuyết ba xu. Tôi hầu như chẳng để lọt tai lời nào. Tại sao phải làm thế? Lão nói cái gì đó về máu, mồ hôi và nước mắt, và những thứ vớ vẩn đại loại thế. Khi tôi bước vào phòng, lão sẽ đi ra. Lão chào tất

cả mọi người trong phòng, nhưng lần nào cũng phớt lờ tôi. Tôi đã nỗ lực hết sức để thích nghi. Nhưng các cầu thủ Barca lúc nào cũng giống như lũ học trò nghe theo lời huấn luyện viên của họ một cách vô điều kiện, trong khi tôi thường đặt câu hỏi: Tại sao chúng ta lại phải làm thế?"

"Hôm nay ông ta nhìn cậu chưa?" Thierry Henry thường hỏi Ibra. "Chưa, nhưng tôi thấy lưng ông ta rồi", Ibra sẽ trả lời. "À, thế là quan hệ giữa hai người đã được cải thiện nhiều rồi đấy..."

Vào đầu tháng 4, phong độ của Ibra tốt lên đôi chút, nhưng anh lại dính chấn thương trước trận đấu giữa Real Madrid và Barca ở Bernabéu. Trong trận Clásico đó, Messi đã chơi xuất sắc trong vai trò số chín ảo, anh ghi bàn mở tỉ số trong chiến thắng 0-2 của Barca. Chấn thương cơ khiến Ibra bước vào giai đoạn cuối cùng của mùa giải trong tình trạng không cùng nhịp với các cầu thủ còn lại, nhưng Guardiola vẫn sử dụng anh trong trận bán kết Champions League với Inter, một quyết định làm tổn hại tới cả Ibra, cả Pep lẫn đội bóng. Và Pep sẽ không bao giờ tha thứ cho bản thân vì sai lầm đó.

Đóng góp hạn chế của Ibra trong hai trận bán kết là giọt nước làm tràn ly. Sau thất bại với tỉ số 3-1 ở trận lượt đi, Pep đã tính tới chuyện bỏ Ibra trên băng ghế dự bị trong trận lượt về ở Camp Nou để tạo ra thêm nhiều khoảng trống cho Messi tự do khai thác. Nhưng rồi Pep đã quyết định nghe theo cái đầu thay vì con tim. Ibra đá chính ở trận lượt về, nhưng hầu như không có đóng góp gì trước khi bị thay ra ở phút 63. Barcelona đã không đảo ngược được tình thế và Guardiola đã quyết định rằng anh sẽ không bao giờ để cho lý trí lấn át bản năng nữa. Đó cũng là một trong những trận đấu cuối cùng của Ibra cho Barcelona, bởi từ sau đó, Pedro và Bojan là những người được ưu tiên sử dụng hơn, và chính hai cầu thủ này là những người đã đóng vai trò quan trọng trong thành tích vô địch La Liga năm thứ hai liên tiếp của Guardiola.

Vài ngày sau khi bị Inter Milan loại khỏi Champions League, trong trận đấu với Villarreal mà Ibra chỉ được vào sân từ băng ghế dự bị, anh đã không còn giữ được bình tĩnh. Trong cuốn tự truyện của mình, Ibra kể lại rằng trong phòng thay đồ ở el Madrigal, anh đã cho Pep thấy cơn điên của anh một khi đã phát tiết ra thì sẽ kinh khủng thế nào. "[Guardiola] cứ nhìn chằm chằm vào tôi, khiến tôi không thể nhịn được nữa. Tôi nghĩ thầm, 'hắn ta đấy, kẻ thù của mình đấy, lại còn gãi gãi cái đầu hói của hắn nữa mới ghét chứ!' Rồi tôi gào lên: 'Ông là cái loại đ*o có bi!' và một vài câu khác có lẽ còn tệ hơn thế. Thấy chưa đã, tôi còn nói thêm: 'Ông chả sợ vãi cả

c*t ra quần chỉ vì José Mourinho ấy nhỉ? Ông biến mẹ nó xuống địa ngục đi!' Lúc ấy tôi điên lắm. Rồi tôi mới ném một hộp đựng đầy dụng cụ tập luyện ngang phòng, nó dội xuống sàn và đồ đạc bay tung tóe. Pep chẳng nói gì, lão chỉ lặng lẽ nhặt nhạnh mọi thứ bỏ lại vào hộp. Tôi không phải cái loại thích bạo lực, nhưng nếu tôi là Guardiola thì có lẽ tôi đã sợ chết khiếp."

Sau khi bị loại khỏi Champions League, Guardiola một lần nữa quyết định rằng trong mùa giải tiếp theo, đội bóng phải có một số chín mới. Thực tế, Pep đã phải thừa nhận rằng sự có mặt của cầu thủ người Thụy Điển đã làm chậm tiến trình biến Messi thành một số chín ảo thực thụ. Pep cũng biết anh đã phản bội chính mình khi không theo đuổi tới cùng những ý tưởng ban đầu, không chỉ trong trận đấu với Inter, mà có lẽ trong suốt cả mùa giải. Để có thể kết hợp được Messi với Ibra, anh đã giành cả mùa giải tẩn mẩn chỉnh sửa những chi tiết nhỏ, để rồi cuối cùng nhận ra rằng những gì anh đã cố gắng làm chỉ khiến cho đội bóng, ở một mức độ nào đó, đi chệch khỏi con đường mà họ đã chọn từ mùa giải trước. Rốt cuộc, những gì đã xảy ra ở mùa giải đó càng khiến Pep thêm tin tưởng rằng nếu Barcelona muốn tiến lên thì họ không có lựa chọn nào khác là phải xoay quanh Messi.

Đó là một quãng thời gian rất khó khăn với Guardiola. Bán đi một cầu thủ mà câu lạc bộ đã phải mất rất nhiều tiền mới mua được chỉ sau có một mùa giải có thể và nên bị xem là một sai lầm. Nhưng không có lựa chọn nào khác.

Khi mùa giải thứ hai của Pep đi vào hồi kết cũng là lúc Ibrahimović và Guardiola phải có với nhau một cuộc thảo luận thẳng thắn và chân thật. Sau trận đấu cuối cùng của La Liga mùa đó, Pep gọi Ibra vào văn phòng của anh. Bầu không khí thực sự căng thẳng. Hai người đã không nói với nhau thêm một lời nào kể từ sau vụ cầu thủ người Thụy Điển nổi điên ở Villarreal. Guardiola tỏ ra không thoải mái lắm trên chính chiếc ghế mà anh vẫn thường ngồi.

"Tôi không biết tôi muốn gì với anh nữa", anh nói với Ibra. "Chuyện gì xảy ra tiếp theo, tùy anh và Mino - người đại diện của Ibra - quyết định. Ý tôi là, anh là Ibrahimović, anh không phải mẫu cầu thủ chấp nhận cứ ba trận lại được ra sân một lần, đúng không?"

Ibra không nói gì, thậm chí còn chả thèm nhúc nhích. Nhưng anh hiểu rõ thông điệp là gì: anh đang được yêu cầu rời đội bóng. Pep tiếp tục nói với giọng căng thẳng:

“Tôi không biết tôi muốn gì từ anh. Anh có muốn nói gì không? Ý của anh là gì?”

“Có thế thôi hả? Cám ơn.”

Ibrahimović rời khỏi văn phòng, không nói thêm bất kỳ lời nào.

Đó là lần gặp nhau cuối cùng giữa Pep với Ibra trong mùa giải đó. Sau kỳ nghỉ hè, họ lại nói chuyện với nhau một lần nữa. Đáng ngạc nhiên làm sao, có lẽ sau khi có đủ thời gian để suy nghĩ, Zlatan muốn có thêm một cơ hội nữa. Anh chỉ không biết rằng những cây cầu đều đã bị đánh sập và rằng một tiền đạo khác, David Villa, đã được mua về để thay thế anh. Ai đó đã thuyết phục Zlatan rằng anh đang là thành viên của một trong những câu lạc bộ được ngưỡng mộ nhất trên thế giới, thế nên thử thêm một lần nữa chắc cũng không mất gì.

Vào ngày đầu tiên của đợt tập huấn trước mùa giải mới, Pep lại gọi Zlatan vào văn phòng; cầu thủ người Thuy Điển lúc đó còn chưa xỏ giày. Một lần nữa, cuộc nói chuyện lại diễn ra trong không khí gượng gạo. Qua lời kể của Ibrahimović, nó diễn ra như sau:

Pep: Anh thế nào?

Ibra: Rất ổn. Căng thẳng.

P: Anh phải sẵn sàng tinh thần ngồi dự bị.

I: Tôi biết. Tôi hiểu.

P: Chắc anh cũng biết rồi, chúng ta vừa mua Villa.

I: Tốt thôi, tôi sẽ nỗ lực nhiều hơn nữa. Tôi sẽ làm việc như một thằng ngốc để có được một vị trí trong đội. Tôi sẽ thuyết phục được ông rằng tôi đủ giỏi.

P: Tôi biết, nhưng tới đây chúng ta sẽ như thế nào?

I: Như tôi đã nói, tôi sẽ nỗ lực. Tôi sẽ chơi ở bất kỳ vị trí nào mà ông muốn. Trung phong hay phía sau Messi. Chỗ nào cũng được. Ông cứ quyết.

P: Nhưng, tới đây chúng ta sẽ thế nào?

I: Tôi sẽ đá vì Messi.

P: Nhưng, tới đây chúng ta sẽ thế nào?

Ibra không hiểu Guardiola đang muốn nói về điều gì. Anh viết tiếp: "Thay vì nói với tôi rằng ông ta không chịu đựng nổi con người tôi, ông ta lại cố gắng giấu nó trong câu hỏi đầy mơ hồ đó. Thế nên tôi quyết định luôn: Tôi sẽ không bao giờ chơi bóng dưới trướng Guardiola nữa."

Ibrahimović không bao giờ hiểu được điều gì đã xảy ra với anh ở Barcelona. Pep đã phạm một sai lầm lớn khi quyết định mua Ibra, bởi vì anh đã đánh giá thấp cá tính mạnh mẽ của Ibra cũng như lòng tự tôn cao vút của anh ta. Nếu ai đó làm Ibra khó chịu, anh ta sẽ phản ứng một cách quyết liệt, không ai có thể né tránh. Nếu ai đó làm Pep khó chịu, mọi mối liên hệ tình cảm nếu có sẽ biến mất, và kể từ đó anh sẽ đối xử với anh ta như những cầu thủ chuyên nghiệp khác, không hơn. Mối quan hệ giữa hai người không bao giờ có thể tiến xa.

Khi Pep hỏi: "Tới đây chúng ta sẽ thế nào?", anh đã mở ra một cánh cửa cho Ibrahimović, nhưng cầu thủ người Thụy Điển lại không hiểu, vì anh cho rằng nói thẳng ra vẫn hơn.

Khi vụ chuyển nhượng Ibra sang Milan có nguy cơ đổ bể, anh đã kéo một trong các phó chủ tịch của Barcelona sang một góc và dọa: "Nếu các ông bắt tôi ở lại, tôi sẽ chờ cho tới khi tôi có cơ hội đứng cùng với lão huấn luyện viên trước giới truyền thông, và tới lúc đó tôi sẽ đấm lão ta... Tôi sẽ làm thế, tôi thề!" Khi Sandro Rosell trở thành Chủ tịch của Barcelona trong mùa hè năm đó, việc đầu tiên mà ông này phải xử lý là tương lai của tiền đạo người Thụy Điển. "Tôi cũng không muốn chuyện này xảy ra đâu", anh nói với vị chủ tịch mới. "Cậu muốn tới câu lạc bộ nào?". "Madrid", Ibra trả lời. "Không thể nào. Tới đâu cũng được, trừ chỗ đó", Rosell đáp lại.

Và đây là khoảnh khắc Ibrahimović ký hợp đồng với Milan, theo lời kể của chính cầu thủ này. "Rosell, Galliani, Mino, luật sư của tôi, Bartomeu và tôi đều có mặt. Rồi Sandro nói với tôi: 'Tôi muốn cậu biết rằng đây là vụ làm ăn tệ nhất mà tôi từng dính dáng trong đời.' Tôi trả lời luôn: 'Đó là hậu quả của cách quản lý tệ hại'."

Barcelona đã mất tổng cộng 66 triệu euro cho Ibrahimović (Eto'o, người tới Inter theo hướng ngược lại, được định giá 20 triệu euro, ngoài ra Barcelona còn phải trả thêm tới 46 triệu euro nữa), nhưng khi anh ta chuyển tới AC Milan, đầu tiên là theo dạng cho mượn và sau đó được mua đứt, họ chỉ nhận lại có 24 triệu euro. Cùng với Barcelona, Ibrahimović giành được bốn danh hiệu, ghi được 21 bàn thắng và có 9 pha kiến tạo.

Sau khi ra đi, anh chẳng còn nể nang gì. “Vấn đề của tôi ở Barca là cái gã triết gia đó. Pep nghĩ lão ta đã phát minh ra bóng đá ở Barca… Mourinho là một nhà vô địch thực thụ, ông ấy biết cách kích thích tôi; còn Guardiola thì không hề hoàn hảo. Tôi đã ở Barcelona, đội bóng mạnh nhất trên thế giới, nhưng không hề thấy hạnh phúc.” Không chỉ dừng ở đó, Ibra còn chỉ trích Guardiola vì đã không cố gắng dung hòa sự khác biệt giữa hai người. “Nếu ông có vấn đề với tôi, thì ông phải là người giải quyết nó. Ông là huấn luyện viên cơ mà. Ông không thể vui vẻ hòa nhã với 20 người nhưng lại ngoảnh mặt quay lưng với người thứ 21 được.”

Cả quyền lực lẫn tầm nhìn của Guardiola đều đã bị thách thức. Sự xa cách về cảm xúc giữa anh với Ibrahimović khiến cho quyết định loại bỏ anh ta trở nên dễ dàng hơn, nhưng thế không có nghĩa là anh không phải trả giá. Anh cảm thấy thất vọng với bản thân vì đã không nghe theo bản năng của mình, và anh cũng cảm thấy mình đã khiến Ibrahimović thất vọng vì đã không thể khai thác được hết khả năng của anh ta. Anh chỉ có thể hi vọng rằng quyết định biến Messi thành trục chính của đội bóng sẽ nhận được sự tưởng thưởng.

Messi, “kẻ ăn thịt người”

Với Messi, bóng đá là tất cả và tất cả là bóng đá. Những khoảnh khắc đẹp đẽ nhất của đời anh là khi anh còn là một cậu nhóc chơi bóng trên những sân bóng tạm bợ, tranh bóng với ba mươi đứa trẻ khác và rê qua tất cả. “Tôi không biết mình sẽ thành ra cái gì nếu không có bóng đá. Tôi vẫn chơi bóng theo cách mà tôi đã chơi khi còn là một cậu nhóc. Cứ bước ra sân là tôi lại thấy vui vẻ, đơn giản thế thôi. Nếu có thể, tôi sẽ chơi một trận bóng mỗi ngày”, Messi chia sẻ.

Messi thực tế vẫn sống cuộc sống như của một đứa trẻ. Trên sân cũng như ngoài sân, anh luôn cố gắng tránh xa ống kính máy quay và sự chú ý, nên những gì mà các bạn thấy cũng chính là những gì mà bạn có thể biết được về anh. Câu lạc bộ cho phép anh sống như khi còn ở quê nhà Rosario, Argentina, nghĩa là xung quanh lúc nào cũng có một vài hoặc tất cả các thành viên khác trong gia đình. Không như các cầu thủ khác ở Barcelona, anh không bao giờ bị ép phải nói tiếng Catalonia hay đại diện cho câu lạc bộ trong những sự kiện ngoài sân cỏ nhiều hơn cần thiết. Anh không trả lời phỏng vấn báo chí, cũng không có người quản lý nào; cuộc đời anh không phải là một chiến dịch PR được chăm chút cẩn thận, như những siêu sao khác. Tất cả đều xoay quanh

những gì anh thể hiện trên sân cỏ.

Ở World Club Cup được tổ chức tại Tokyo, khi Barcelona đối đầu với đội bóng Brazil, Santos, Pep chỉ cho một người bạn thấy sự khác biệt giữa một ngôi sao và một cầu thủ chuyên nghiệp. Anh bảo người bạn ấy nhìn vào Neymar. Ngôi sao người Brazil vừa trình làng một kiểu tóc đặc biệt dành riêng cho trận chung kết, anh cũng vừa mua một chiếc đồng hồ lớn sang chảnh và thêu một số từ tiếng Nhật lên giày. "Bây giờ hãy nhìn vào Messi. Cầu thủ xuất sắc nhất trên thế giới. Có lẽ là trong lịch sử. Nhưng vẫn là Messi."

Pep nói thêm: "Messi không đua tranh để được xuất hiện trên các tạp chí, thu hút các cô gái hay xuất hiện trong các quảng cáo, mà để thắng trận, giành các danh hiệu, chinh phục các thách thức cá nhân. Anh đua tranh với đối thủ, với Cristiano Ronaldo, với Madrid, với Mourinho. Dù nắng hay mưa, dù có bị phạm lỗi hay không, cơ bản thì Messi sẽ đua tranh với chính bản thân mình để khẳng định anh là người giỏi nhất. Phần còn lại, anh không quan tâm. Nhiệm vụ của chúng tôi là đưa trái bóng tới chân anh ấy trong những điều kiện thuận lợi nhất. Và sau đó, những gì cần phải làm là ngồi xuống và chờ xem điều gì sẽ xảy ra."

Messi, người sẽ không bao giờ có thể mô tả cho chúng ta những bí mật trong thành công của anh, không cần phải được giải thích tới lần thứ hai với những vấn đề liên quan tới bóng đá. Và anh cũng chẳng có nhu cầu nhận các thông điệp thông qua truyền thông, một thủ thuật mà Pep nhanh chóng nhận ra là không cần thiết. Messi hiểu rõ những gì Guardiola muốn từ mình và nhanh chóng áp dụng chúng vào trận đấu. Anh biết khi nào cần phải đảo cánh để giúp Barca tạo ra sự vượt trội về quân số, khi nào cần phải giữ vị trí và thậm chí lúc nào cần phải "biến mất" khỏi trận đấu, trước khi đột ngột xuất hiện trở lại khiến đối phương trở tay không kịp. Pep từng khuyên huấn luyện viên của đội tuyển Argentina Alejandro Sabella: "Ông không cần phải nói nhiều, chỉ cần bảo vệ cậu ta và lắng nghe mọi điều cậu ta nói. Và đừng bao giờ thay cậu ta ra, ngay cả khi muốn tri ân." Không giống như những cầu thủ ngoại quốc được đưa về khi đã là những ngôi sao, Messi trưởng thành ở La Masia, do vậy sớm được tắm mình trong văn hóa của câu lạc bộ. "Anh ta có thể tham gia tốt vào những hoạt động mang tính 'nhạc lý' - phối hợp nhuần nhuyễn với Xavi và Iniesta - trước khi kết thúc pha bóng với một màn solo ngoạn mục", nhà báo Ramón Besa viết về Messi. "Anh ấy thường chỉ làm những gì mà tình thế yêu cầu." Messi chỉ thực hiện những động tác phức tạp khi cảm thấy thực sự cần thiết phải làm thế.

Và nếu mọi chuyện trở nên phức tạp, anh tự biết phải làm thế nào. Điều mà ta cần làm là tìm ra một cách nào đó thật khéo léo khi yêu cầu Messi làm việc này, việc kia. Đó là lý do Pep đôi khi vẫn nói với các cầu thủ khác trước một trận đấu rằng: "Các anh cần biết rằng Leo sẽ gây sức ép tầm cao và sẽ làm điều đó với nỗ lực và sự tập trung cao nhất mỗi lần chúng ta quyết định tổ chức pressing." Đó, một cách gián tiếp, chính là một chỉ thị cho Leo. Khi còn là huấn luyện viên ở Swansea, Brendan Rodgers từng nói: "Leo Messi đã đẩy nhiều cầu thủ nghĩ rằng mình giỏi vào thế khó. Nếu cả một người ở vị trí của anh ta mà cũng tham gia pressing khi không có bóng, thì tôi chắc chắn rằng bạn tôi Nathan Dyer cũng có thể làm điều đó. Tôi thậm chí chẳng cần mất công thuyết phục."

Khi tấn công, Messi được chơi với sự tự do nhất định, nhưng anh vẫn ý thức rất rõ về những trách nhiệm của mình với mặt trận phòng ngự. Trong trường hợp anh sao nhãng, các tiền vệ sẽ lập tức nhắc nhở anh, bởi vì một tập thể không bao giờ có thể vững mạnh nếu các thành viên không chia sẻ trách nhiệm. Cầu thủ người Argentina biết rằng anh có thể quên một hay hai hoạt động phòng ngự, nhưng không bao giờ có lần thứ ba. Trong một trận đấu với Arsenal, Xavi và Iniesta, những người thường đóng vai thần hộ vệ với Messi, buộc phải gay gắt với anh vì đã biến mất khỏi trận đấu, vì không chịu lùi về hỗ trợ phòng ngự, vì bị lấn át bởi Ibrahimović, người đã ghi được hai bàn thắng và đang chơi như một trung phong.

Ngay từ ngày đầu tiên, Guardiola đã triển khai một phương pháp tiếp cận mang tính tổng thể, nghĩa là anh kiểm soát mọi khâu trong quá trình chuẩn bị của đội bóng, từ thể lực, y tế, tới dinh dưỡng. Và khi anh phát hiện ra rằng món thịt bò Argentina - một trong những loại thịt bò hảo hạng nhất - thường là món chính trong khẩu phần ăn của Messi, và rằng Messi chưa bao giờ ăn cá, anh quyết định bắt anh phải tuân thủ một chế độ ăn mới khoa học và khắt khe hơn. Cola, bắp rang bơ, pizza, và conguitos (lạc tẩm sôcôla) - món ăn ưa thích của Messi - đều bị cấm tiệt.

Pep có đủ lý do chính đáng để cố gắng thấu hiểu và "o bế" Messi; không chỉ là tài năng của anh, mà chủ yếu là thái độ, là sự tận tâm. Leo lúc nào cũng tập luyện như điên; tất cả các đồng đội của anh đều có thể thấy rõ điều đó. Anh chưa bao giờ nói: "Tôi là Messi, các anh cần phải làm việc này cho tôi." Vì anh biết rằng không bao giờ có cái gọi là "Tôi" trong một "Đội". Guardiola thường cho phép Messi đi nghỉ sớm hơn hoặc trở lại muộn hơn so với phần còn lại trong đội. Logic rất đơn giản: Messi thường là người mang nhiều trọng trách hơn, ra sân nhiều hơn. Ghi nhiều

bàn hơn, và thắng nhiều trận đấu hơn.

Trong hành trình tìm kiếm đối tác lý tưởng cho Messi trên hàng công, Guardiola đã đưa ra những quyết định lớn. Nhưng anh cũng có những băn khoăn lớn chẳng kém: anh muốn đưa đội bóng của mình đi về đâu? Barcelona đã giành được những thành công chưa từng thấy trước đây nhưng bản thân Pep thì đã thay đổi tiêu chí bóng đá của mình theo từng năm. Sau khi quyết định Eto'o và Ibrahimović không phải là những lựa chọn hợp lý, anh cần phải, một lần nữa, tìm ra con đường đúng.

Khi mới lên nắm đội, Pep quyết định sẽ chơi với một "punta", một mẫu tiền đạo như Eto'o, nhanh, sắc bén, rất cơ động, luôn sẵn sàng thực hiện những pha di chuyển ra phía sau hàng thủ đối phương. Rồi anh nhận ra cách chơi này, với những tiền vệ nhỏ bé và với Eto'o, khiến đội bóng gặp nhiều vấn đề liên quan tới phòng ngự bóng bổng. Cùng với sự xuất hiện của Ibrahimović, một hệ thống mới được lập nên với cách tiếp cận hoàn toàn khác. Với một tiền đạo to lớn tương đối cố định về mặt vị trí, Barcelona có thể sử dụng bóng dài, những pha tấn công có chiều sâu và tấn công khung thành bằng tuyến hai. Nhưng ý tưởng ấy bị dập tắt chỉ sau một năm, buộc Pep phải quay sang giải pháp thứ ba. Hay đấy mới chính là lựa chọn đầu tiên? Từ chỗ luôn có một tiền đạo ở vị trí dành cho trung phong, Pep quyết định bỏ trống nó. Messi có thể xuất hiện ở khoảng trống ấy bất cứ khi nào anh cảm thấy cần thiết nhất.

Tại sao lại nói rằng đây là lựa chọn đầu tiên. Bởi vì trước đó, Messi đã không ít lần chơi theo kiểu một "số chín ảo" như thế này. Alfredo Relaño trong một bài bình luận đáng nhớ trên AS đã từng so sánh Messi với những "số chín ảo" lừng danh khác trong quá khứ. Ông viết: "Từ Wunderteam của Sinclair tới Barca của Messi và Laudrup, từ River Plate của Pedernera, Hungary của Hidegkuti, Madrid của Di Stéfano, Brasil của Tostao tới Ajax của Cruyff."

Những thay đổi liên tục trên hàng công như thế đương nhiên tạo ra những hoài nghi. Nhưng nhờ chất lượng đội hình và một lối chơi kết hợp giữa khả năng kiểm soát bóng và kiểm soát vị trí, Barcelona vẫn có thể tiếp tục giành các danh hiệu trong khi huấn luyện viên của họ tiếp tục "chế biến" hàng công của đội bóng. Sau khi Ibra ra đi và David Villa tới, công thức lại một lần nữa được thay đổi. Messi chính thức trở thành một số chín ảo, còn Villa chơi như một cầu thủ chạy cánh trái. Thành công đến ngay lập tức: Messi từ chỗ đoạt Quả bóng Vàng đã giành luôn cả Chiếc giày Vàng. Anh đã chứng tỏ mình là một tay săn bàn thượng hạng, một

chân chuyền độc nhất vô nhị và một cầu thủ có thể mở toang những khoảng trống trong hàng thủ đối phương bất cứ khi nào anh muốn. Trong tám trận chung kết anh có mặt dưới thời Guardiola, có tới sáu trận Messi có tên trên bảng tỉ số.

Pep không tiếc lời ngợi ca Messi: "Messi là độc nhất vô nhị. Chưa bao giờ và không bao giờ có người thứ hai như cậu ấy. Chúng tôi buộc phải cầu mong là cậu ấy sẽ không cảm thấy nhàm chán, rằng đội bóng có thể mang về những cầu thủ phù hợp để cậu ấy có thể tiếp tục cảm thấy thoải mái. Bởi vì khi cậu ấy thoải mái, cậu ấy sẽ không thất bại. Nếu cậu ấy chơi không tốt thì có nghĩa là có điều gì đó không ổn trong môi trường xung quanh cậu ấy. Điều chúng ta cần phải làm là cố gắng đảm bảo rằng cậu ấy duy trì được sự bình an trong đời sống cá nhân và hi vọng đội bóng đủ thông minh để có thể mua về những cầu thủ phù hợp." Và đó là một trong những lý do chính FC Barcelona tặng cho thủ thành dự bị José Manuel Pinto, người bạn thân nhất của Messi trong phòng thay đồ, một bản hợp đồng mới.

Tất nhiên, đằng sau vẫn còn nhiều vấn đề khác, không chỉ là chuyện làm cho Messi thấy thoải mái. Nếu những đội bóng vĩ đại nhất trong lịch sử được đánh giá qua những thời khắc quyết định, Barcelona sẽ là một trong những đội bóng đáng tin cậy nhất từ trước tới nay. Họ không chỉ chơi bóng có phong cách, mà còn cực kỳ hiệu quả - cầu thủ của họ là những kẻ tham lam vô độ, những tiểu bạo chúa. Như Pep vẫn thường nói, quản lý những cầu thủ ấy rất dễ bởi vì thái độ đó của họ là nền tảng cho tất cả mọi thứ. Không ai đại diện cho tinh thần ấy tốt hơn Messi - dù đã là một biểu tượng của bóng đá thế giới, anh vẫn có thể dễ dàng bật khóc sau một thất bại.

Khát khao thành công của Messi đã khiến anh phải khóc như mưa trong phòng thay đồ ở Seville sau khi Barcelona bị đội chủ nhà loại khỏi vòng 16 đội của Cúp Nhà Vua năm 2010. Đây chính là danh hiệu đầu tiên mà Barcelona của Pep không thể giành được. Messi đã chơi rất hay và có thể đã lập được một hat-trick nếu không phải vì màn trình diễn xuất thần của thủ thành Palop bên phía Sevilla.

Sau hồi còi chung cuộc, anh không kìm được nữa; cầu thủ người Argentina thu mình vào một góc của phòng thay đồ và bắt đầu khóc như một đứa trẻ. Anh chưa từng khóc như thế kể từ khi còn là một cậu nhóc mới chân ướt chân ráo tới Barcelona, cảm thấy cô đơn, bé nhỏ và phải chịu đựng những nỗi đau gây ra bởi tác dụng phụ của hoóc môn tăng trưởng mà người ta tiêm vào người mỗi ngày để giúp anh phát triển bình thường.

Guardiola sớm nhận ra rằng chẳng có điều gì trong đời khiến Messi vui thú hơn là được chơi bóng, vậy thì tại sao lại tước đi của anh niềm vui đó khi yêu cầu/bắt/cho phép anh nghỉ ngơi? Guardiola không cần phải mời Messi ra ngoài ăn; mối quan hệ giữa hai người được xây dựng và phát triển dựa trên những gì diễn ra xung quanh trái bóng, từ những trận đấu hay những buổi tập. Họ trao đổi với nhau bằng những cử chỉ, sự im lặng (có ý đồ), những cái ôm và những cuộc nói chuyện ngắn. Đôi khi chỉ cần "Mọi chuyện ổn cả chứ?" và một động tác giơ ngón cái lên hay một nụ cười đáp lại là đủ.

Những cầu thủ xuất sắc nhất hành tinh cũng có nhiều khoảnh khắc khó ở mà Pep là người biết rõ hơn ai hết. Rất nhiều lần Leo thể hiện phong độ hủy diệt trên sân, nhưng cũng có không ít lần anh loay hoay cách nào cũng không ghi được bàn thắng.

Điều đầu tiên mà Pep làm mỗi khi anh nhìn thấy Leo không chơi với 100% phong độ là quan sát xem Leo phản ứng như thế nào sau trận đấu. Nếu Leo cứ cúi gằm mặt xuống, Pep sẽ làm tất cả những gì có thể để tâm trạng của anh ta trở nên tích cực hơn.

Những trận đấu khó khăn như thế phơi bày một nhân cách khác của Messi. Anh thường nhìn chằm chằm xuống đất, không cười, không nói, lầm lì. Ẩn sau vẻ ngoài thiên thần, ngây thơ ấy là sự khát máu của một kẻ săn mồi; nhưng đằng sau tham vọng và tài năng tuyệt luân lại là một đứa trẻ. Và trẻ con thì thường không biết che giấu cảm xúc.

Một lần nọ, Messi đến sân tập với một chiếc thìa nhỏ trong miệng và cứ ngậm nó như thế trong suốt buổi tập. Anh thường uống cà phê hay yerba maté (một loại thức uống thảo dược của Argentina) trước các buổi tập và có thói quen ngậm thìa cho tới khi đến sân tập, lúc đó anh mới ném nó đi để bắt đầu các bài tập của mình. Hôm đó anh vẫn ngậm thìa trong khi làm nóng người với bài tập đá ma. Trùng hợp làm sao, trong trận đấu diễn ra vào buổi tối hôm trước, Messi đã bị thay ra giữa chừng. Trong những lần khác, nếu Messi được cho nghỉ hay bị thay ra, anh sẽ không nói chuyện với huấn luyện viên trong nhiều ngày. Khi Ibra nhận được nhiều lời khen ngợi trong những tháng đầu tiên ở câu lạc bộ, Messi tìm đến Pep và nói rằng hoặc là Pep bố trí cho anh chơi ở vị trí số chín hoặc là anh sẽ không ra sân nữa. "Nếu vậy tôi phải làm thế nào với Ibrahimović đây?" Pep hỏi. Messi không mảy may bận tâm: "Hoặc là tôi chơi ở đó, hoặc là tôi nghỉ; cứ cho những người khác chơi ở biên đi."

Vào cuối mùa giải 2010-11, Barcelona hòa 0-0 với Deportivo trên sân nhà Camp Nou, nhưng vì chức vô địch La Liga đã được quyết định, nên họ bắt đầu ăn mừng khi trận đấu kết thúc. Messi có tên trong danh sách dự bị nhưng không vào sân một chút nào, vì Guardiola muốn giữ sức cho anh trong thời điểm trận chung kết Champions League với Manchester United đã cận kề. Nhưng dù biết vậy, Messi vẫn cố tình tách mình ra khỏi màn ăn mừng chức vô địch mà anh là người có nhiều đóng góp nhất. Sau khi biết rằng Ronaldo đã ghi được hai bàn thắng trong trận đấu với Villarreal và vì thế mình gần như hết cơ hội đoạt Pichichi, Messi đùng đùng đi thẳng về nhà. Juanjo Brau, huấn luyện viên thể lực của đội, buộc phải đi tìm và đưa anh trở lại, nhưng ở thời điểm hai người về tới nơi, cả đội đã chụp xong ảnh rồi. Tất nhiên là phải chụp lại.

Trong mùa giải cuối cùng của Pep, Messi đã có một màn trình diễn có thể nói là tồi tệ nhất sau khi vào sân thay người trong trận đấu với Real Sociedad. Ngày hôm sau, anh nghỉ tập mà chả thèm xin phép. Cơn giận vì bị bắt ngồi dự bị của Messi không nguôi đi cho tới trận đấu tiếp theo. Từ trận đấu đó, diễn ra vào đầu tháng Chín, Messi không nghỉ thêm một phút nào trong phần còn lại của mùa giải. Bắt Messi tránh xa bóng đá, cũng có nghĩa là tước đi động lực sống của anh. Khi ấy anh chẳng biết làm gì ngoài ăn với ngủ.

Phải chăng, Guardiola đã tạo ra một con quái vật? Quyền lực của Messi đạt tới đỉnh cao trong mùa giải cuối cùng của Guardiola, và có lẽ cũng vì thế mà anh có không ít những hành động bị cho là quá giới hạn. Anh sẽ thể hiện sự bực bội ra mặt nếu các cầu thủ trẻ như là Cuenca ("Ngẩng cái đầu lên!" - Messi hét lên với Cuenca trong trận gặp Granada) hoặc Tello ("Tạt bóng đi!", Messi mắng Tello khi cầu thủ này cố gắng tự mình ghi bàn trong trận gặp Milan) không chịu chuyền bóng cho anh. Ngay cả David Villa cũng không được tha thứ nếu cố sút bóng về khung thành trong những tình huống anh có lựa chọn chuyền bóng cho Messi.

Messi sẵn sàng làm tất cả những gì có thể để giữ được vị thế của mình.

"Messi đã học được cách đưa ra những lựa chọn dựa trên yêu cầu của từng trận đấu", huấn luyện viên người Argentina César Luis Menotti nhấn mạnh, và rõ ràng là ông đúng. Nhưng ảnh hưởng của Messi giờ đây không chỉ giới hạn trong các trận đấu. Khi Barcelona muốn mua Neymar, họ phải hỏi ý kiến của Messi và những người quanh anh trước. Messi biết ngôi sao trẻ người Brazil thông qua Dani Alves và bộ ba này từng chơi game bóng đá trên

PlayStation cùng nhau không ít lần. Barcelona nhận được câu trả lời mà họ mong đợi: "OK thôi, mua cậu ta đi."

Pep có nghĩ rằng anh đã trao cho Messi quá nhiều quyền lực? Khi Pep nói rằng anh sẽ rời câu lạc bộ để "không làm tổn thương lẫn nhau", nhiều người tin rằng anh đang ám chỉ Messi. Giả sử Pep ở lại, điều đó có đồng nghĩa với việc anh sẽ điều chỉnh cán cân quyền lực trong đội bóng theo một cách nào đó để tránh tình trạng một cầu thủ thì ghi 73 bàn trong khi phần còn lại chỉ là những vai phụ?

Có một điều cần phải làm rõ ở đây là khi Pep Guardiola bắt đầu sự nghiệp huấn luyện viên ở Barcelona, ưu tiên của anh là phát triển lối chơi đồng đội, nhưng trong mùa giải cuối cùng ở Camp Nou, anh lại đặt chất lượng cá nhân lên trước. Đấy là điều mà tất cả các huấn luyện viên khác đều làm bởi suy cho cùng, các cầu thủ mới là những người quyết định trận đấu, nhất là khi cầu thủ mà chúng ta đang nói đến lại là Messi.

Tìm ra được điểm cân bằng giữa ảnh hưởng cá nhân và tinh thần đồng đội là một nhiệm vụ rất khó khăn, nhưng Pep theo cách nào đó đã làm được điều đó trong phần lớn thời gian dẫn dắt Barcelona. Nhưng liệu Pep có nhất thiết phải nói rõ ràng và thường xuyên rằng Messi là một cầu thủ đặc biệt? Liệu đó có phải là nguồn cơn của tất cả những vấn đề ở Barcelona mà cuối cùng dẫn tới việc Guardiola quyết định rời câu lạc bộ? Phải chăng chính Guardiola cũng đã nhận ra được tình trạng mất cân bằng là không thể đảo ngược? Trong bóng đá, huấn luyện viên chính là người nắm giữ điểm cân bằng. Và khi huấn luyện viên ấy quyết định trao nó cho một cầu thủ, thì theo những luật bất thành văn trong bóng đá, đã tới lúc điều chỉnh lại cán cân.

Những "nạn nhân" khác của Messi

Fernando Parrado là một trong 16 người sống sót sau một sự kiện được gọi là "Thảm họa Andes". Tháng 12 năm 1972, một chiếc máy bay trên đó chở thành viên của một đội bóng bầu dục Uruguay khi đang trên đường bay từ Montevideo tới Santiago, Chile, đã gặp tai nạn và rơi xuống vùng núi Andes phủ đầy tuyết. Câu chuyện này sau đó trở thành cảm hứng cho một bộ phim Hollywood có tên Alive. Trên phim cũng như trong thực tế, những người sống sót đã phải tự vật lộn trong 72 ngày trước khi được giải cứu. Trong cảnh đói khát, xung quanh thì bạn bè đang chết dần chết mòn, họ đã phải ăn thịt những người chết để có thể tồn tại. Parrado cùng với bạn mình là Roberto đã ngang dọc dãy Andes

trong suốt mười ngày, trong tình trạng chỉ có một đôi giày tập để giữ ấm cho đôi chân ngập sâu trong tuyết lạnh, để tìm kiếm sự giúp đỡ. Trong mùa giải cuối cùng của Guardila ở Barcelona, Parrado được mời đến nói chuyện với toàn đội Barcelona. Một bài nói chuyện tràn đầy cảm hứng.

"Nó giúp chúng tôi nhận ra rằng những điều tồi tệ khi đã xảy ra có thể hủy diệt bất kỳ ai, nhưng sẽ luôn có những người đứng lên chống lại nó và chiến đấu cho sự sống của mình", trung vệ Gerard Piqué bình luận. Không lâu sau đó, Parrado chia sẻ những cảm tưởng của ông về các cầu thủ Barcelona trên sóng truyền hình ở Uruguay. "Họ đều là những chàng trai trẻ nhạy cảm, họ giống như một đội bóng nghiệp dư vậy. Và Guardiola nói với tôi rằng nếu đâu đó xuất hiện dấu hiệu của sự bất hòa trong đội, anh sẽ lập tức loại bỏ nó, như đã làm với Eto'o và Ibrahimović, những người muốn trở thành ngôi sao trong một tập thể không ai nghĩ mình là ngôi sao."

Có một câu chuyện thế này. Trong mùa giải đầu tiên của Guardiola, Barcelona bỏ lỡ một cơ hội rất ngon ăn trong một thời điểm nhạy cảm của một trận đấu quan trọng - Guardiola không muốn nói rõ trận đó là trận nào và ai là người đã bỏ lỡ cơ hội ấy. Ngay sau khi pha bóng diễn ra, anh đã quay lại nhìn các cầu thủ dự bị. Một số người bật lên vì nghĩ rằng bóng sẽ vào lưới, trong khi một số người khác vẫn ngồi yên, thậm chí không thể hiện biểu cảm gì. Pep luôn nhìn vào những chi tiết như thế để hiểu hơn về đội bóng của mình, và sau hôm ấy anh đã nhận ra được nhiều điều mới. Những ai nghĩ đó là chuyện vặt đều nhầm to. Mùa hè tiếp theo, tất cả những cầu thủ không có phản ứng nào đều phải rời câu lạc bộ.

Trước mùa giải thứ tư của Pep, một tiền đạo khác phải ra đi. Không phải là David Villa, người Guardiola nhiều lần công khai thể hiện sự hài lòng. Mà là Bojan, chàng trai trẻ dễ mến và nhút nhát có gương mặt trẻ thơ, người đã chiếm trọn trái tim của các cổ động viên sau khi ra mắt trong đội hình của Rijkaard lúc mới 17 tuổi; thời điểm đó, anh được ca ngợi là một trong những tài năng trẻ hứa hẹn nhất trưởng thành từ lò La Masía.

Nhưng dưới thời Guardiola, Bojan hầu như không có cơ hội để tỏa sáng, và cuối cùng anh bị đẩy sang AS Roma theo một hợp đồng cho mượn. Bojan rõ ràng là cảm thấy thất vọng vì không thể vinh danh cùng câu lạc bộ mà anh gắn bó từ thuở nhỏ, nhưng anh còn bị tổn thương hơn bởi cái cách mà Guardiola đẩy anh đi. "Tôi không đến chào tạm biệt Pep, tôi chỉ làm điều đó với những người

đối xử tốt với tôi mà thôi", Bojan nói không lâu sau khi rời câu lạc bộ. "Mối quan hệ giữa tôi với Pep chả mấy tốt đẹp."

Những lời Bojan nói là sự khởi đầu cho một cơn bão trên truyền thông. Nhật báo thể thao có trụ sở ở Barcelona, El Mundo Deportivo, viết: "Khi Pep trở lại mặt đất để làm người thường như chúng ta, anh khiến chúng ta bối rối. Những bình luận của Bojan đã phơi bày một phần trong con người của Pep mà chúng ta có thể không muốn khám phá. Câu chuyện của chàng trai trẻ đến từ Linyola đã vẽ ra trước mắt chúng ta hình ảnh của một huấn luyện viên lạnh lùng, có thể nói là vô cảm, người được bảo vệ bởi một vẻ ngoài bí ẩn, không tì vết, có khả năng kiểm soát tuyệt đối cảm xúc của mình."

Ở trung tâm của cuộc tranh cãi là nhân cách thực của Pep. Với giới truyền thông và các cổ động viên, nhân cách ấy là một cái gì đó bí ẩn, không thể đụng tới. Nhưng nó đang bị thách thức bởi một cầu thủ cũ, người đã không ngại nói ra những lời gan ruột. "Nếu Pep có gọi điện cho tôi để mời tôi trở lại, tôi chắc chắn sẽ nói không", Bojan nói tiếp, trong một cuộc phỏng vấn đầy cảm xúc trên truyền hình. "Tôi thấy khó mà tin tưởng được ông ta. Tôi không nói rằng tôi và ông ta sẽ không bao giờ gặp lại nhau, nhưng nếu ông ta gọi điện, tôi sẽ từ chối. Thời gian vừa qua thật tồi tệ. Nên tôi nghĩ, chơi bóng dưới sự chỉ đạo của ông ta một lần nữa sẽ không phải là một ý tưởng hay."

Bojan ra đi "chủ yếu là vì tôi không được ra sân" và "tôi không thấy hạnh phúc", nhưng còn vì "cái cách mà Pep đối xử với tôi". "Không được ra sân là một chuyện, đằng này tôi thấy mình như là người thừa trong đội; tôi có cảm giác dù tôi có làm gì thì Pep cũng chả để ý", Bojan nói tiếp, không giấu được nỗi buồn và cảm giác bất lực. "Bố mẹ tôi, bạn bè tôi, bạn gái tôi, tất cả đều bảo tôi 'Đi nói chuyện với ông ta đi' nhưng tôi không tài nào mở lời nổi. Có lẽ bởi vì tôi nghĩ rằng 'Mình có làm gì đi nữa thì cũng vậy thôi mà...'"

Bojan không nói dối, ta có thể thấy rõ cảm xúc của anh qua đôi mắt. Anh thậm chí còn thú nhận rằng trong giai đoạn cuối của mùa giải, anh đã cảm thấy "không ổn về mặt tâm lý", "không hề có nhu cầu tập luyện" dẫu cho anh đang ở trong một tập thể rất thành công. "Tôi không cảm nhận được tình yêu từ các đồng đội và một bộ phận lớn các cổ động viên." Đỉnh điểm là trong trận chung kết Champions League ở Wembley. "Đó là khi tôi nhận ra rằng mình chẳng có vai trò gì trong đội bóng này và rằng mình sẽ phải làm quen với việc không được ra sân trong một thời gian dài nếu vẫn ở lại." Anh đã tự cho mình quyền hi vọng là sẽ được có

mặt trong những phút cuối của trận đấu, vì theo anh thì "chúng tôi đang dẫn 3-1, Manchester không tạo ra chút sức ép nào và vẫn còn một quyền thay người nữa." Nhưng Pep lại quyết định trao vinh dự cho Afellay.

Sau hôm đó, Bojan không nói chuyện với huấn luyện viên của mình thêm một lần nào nữa. "Tôi đã nghĩ rằng mình chẳng có gì để nói và tới bây giờ tôi vẫn nghĩ vậy. Mà ông ta cũng chả thèm tìm gặp tôi." Trước khi Bojan sang AS Roma cũng thế. "Tôi đến chào những người đã đối xử tốt với mình; với Pep thì không có chào hỏi gì hết, cả từ phía tôi lẫn từ phía ông ta. Cũng chẳng có cuộc điện thoại nào trong cả mùa hè." Rất lạnh và phũ. "Tôi vẫn luôn nói rằng Pep là huấn luyện viên xuất sắc nhất. Nhưng tôi đã không gặp may khi không được là một phần trong những kế hoạch của ông ta, để được ông ta đối xử như với một cầu thủ bình thường."

Không phải ai cũng được trời phú cho khả năng để chơi bóng cho Barcelona, ngay cả những người đi lên từ các đội trẻ của câu lạc bộ. Thế nên có lẽ Guardiola nên rõ ràng hơn trong trường hợp của Bojan. Việc cầu thủ này trải qua quãng thời gian đầy khó khăn ở AS Roma, nơi anh không bao giờ duy trì được phong độ tốt trong một thời gian đủ dài, cho thấy chính những hạn chế của anh chứ không phải tính đồng bóng của huấn luyện viên mới là nguyên nhân khiến anh không được trao cơ hội ở Barcelona.

Vấn đề với tất cả các tiền đạo ở Barcelona là giống nhau. Tất cả đều bị Messi nuốt chửng. Nhưng có nhiều cầu thủ khác bị gạt ra ngoài chỉ đơn giản là họ không đủ khả năng hoặc không đủ kiên nhẫn để trở thành một phần của triết lý bóng đá mới ở câu lạc bộ. Cầu thủ người Belarus, Alexander Hleb, là một trường hợp khác tự thấy mình như một kẻ ngoài cuộc ngay trong lòng đội bóng. Cũng như Bojan, anh tin rằng mọi chuyện đã có thể được xử lý theo cách êm đẹp hơn. "Trong những cuộc họp quan trọng để quyết định những vấn đề hệ trọng, chỉ có những cầu thủ trưởng thành từ lò đào tạo được tham gia. Guardiola là một huấn luyện viên còn rất trẻ và trong nhiều tình huống, ông ấy đã bộc lộ hạn chế về mặt kinh nghiệm của mình", anh nói. "Ví dụ, Arsène Wenger luôn cố gắng xây dựng một mối quan hệ gần gũi với mọi cầu thủ trong đội. Ý tôi là khi một huấn luyện viên vừa nói chuyện vừa nhìn thẳng vào mắt một cầu thủ, sự kết nối sẽ trở nên dễ dàng hơn. Những lúc như thế, anh sẽ vừa nghe huấn luyện viên nói vừa tự nhủ, 'OK, ông ấy nói đúng rồi. Mình cần phải cải thiện cái đó vì chính bản thân mình, mình phải nỗ lực hơn nữa'."

Nói rõ ra là thế này, khi Pep thấy rằng những đóng góp của Hleb là không đủ, rằng cầu thủ người Belarus không hiểu đội bóng cần gì, anh lập tức gạt anh ta sang một bên, ngay cả khi mùa giải còn chưa kết thúc.

Nhưng cũng như với những cầu thủ bị chối bỏ khác, mọi nỗ lực "xây cầu" của Guardiola đều không được Hleb ghi nhận. "Tôi nói được tiếng Anh như thế này là nhờ Hleb", Pep từng nói. Vị huấn luyện viên trẻ đã không ít lần cố gắng nói chuyện với Hleb vì anh cảm thấy Hleb là mẫu cầu thủ cần được đối xử nhẹ nhàng bằng tình cảm. Bây giờ nghĩ lại, Guardiola chỉ ước gì mình có thể dùng thời gian phí phạm đó để làm những việc khác. Hleb chưa bao giờ hiểu được Barca nghĩa là gì, và chính anh cũng đã thừa nhận điều này. "Giờ tôi đã hiểu rằng chuyện xảy ra hoàn toàn là do lỗi của tôi. Tôi đã cư xử như một đứa trẻ con. Đôi lúc tôi sẽ chạy ít đi trong các buổi tập, đôi lúc tôi lại thể hiện ra mặt. Huấn luyện viên bảo tôi làm một đằng, thì tôi sẽ cố tình làm một nẻo. Chẳng khác nào một cái nhà trẻ cả, giờ nghĩ lại tôi thấy thật xấu hổ."

Yaya Touré, một người bị "loại bỏ" khác, cũng cho rằng anh phải rời Barcelona là vì Guardiola: "Guardiola, khi tôi hỏi lý do không được ra sân, ông ta thường nói những điều kỳ quặc. Đó là lý do tôi tới City. Tôi không thể nói chuyện với ông ta trong suốt một năm", anh giải thích. "Nếu Guardiola mà chịu nói chuyện với tôi thì tôi đã ở lại Barca. Tôi muốn kết thúc sự nghiệp của mình ở đó nhưng ông ta chẳng cho thấy chút tin tưởng nào vào tôi. Ông ta hầu như không quan tâm tới tôi cho tới ngày tôi nhận được lời đề nghị từ City."

Người đại diện của Yaya Touré đã khiến cho tình hình trở nên tồi tệ hơn khi công khai chỉ trích cả Pep Guardiola lẫn câu lạc bộ (ông ta gọi Barcelona là "một căn nhà điên"). Theo người đại diện, Yaya lẽ ra phải được ra sân trong mọi trận đấu, thế nhưng từ khi Guardiola đôn Busquets lên từ đội B, anh đã không còn được đoái hoài nữa. Thực tế, mối quan hệ giữa Pep với Yaya là một mối quan hệ thuần công việc; Yaya cảm thấy bị bỏ rơi chỉ đơn giản là vì anh đã không còn là một phần của cái thế giới khép kín mà Pep tạo ra xung quanh những cầu thủ trung thành của mình.

Rồi Yaya cũng sớm nhận ra rằng vụ đầu tư cảm xúc mà Pep đòi hỏi ở các cầu thủ - một phần không thể thiếu của quá trình xây dựng đội bóng - cũng có ngày hết hạn: ngay khi cầu thủ đó không còn mong muốn trở thành một phần trong tầm nhìn của Pep, mọi sợi dây tình cảm sẽ lập tức bị cắt đứt.

Gerard Piqué, mãi mãi thiếu niên

Pep nhận thấy sự cần thiết của việc phải đối xử với những cầu thủ ngôi sao, ví dụ Thierry Henry, theo cách người ta vẫn thường làm với một ngôi sao, và thực tế thì anh đã làm đúng như thế. Nhưng với Gerard Piqué, mối quan hệ giữa hai người lại đi theo hướng ngược lại. Pep che chở cho Piqué, yêu thương và chăm sóc anh ta có lẽ là hơn bất kỳ cầu thủ nào khác trong đội; nhưng chính sự tận tâm đó của anh cuối cùng lại tạo ra một sự căng thẳng mà ở mùa giải cuối cùng của Pep ở Barcelona đã trở thành một trong những thách thức lớn nhất với anh.

Ban đầu, Pep không hề yêu cầu mua Piqué. Chính trợ lý Tito Vilanova, người từng là huấn luyện viên của Piqué khi cầu thủ này còn chơi cho các đội trẻ của La Masía, mới là người thực sự thúc đẩy cuộc chuyển nhượng. Pep chẳng thấy có vấn đề gì khi thừa nhận điều đó trong cuộc nói chuyện đầu tiên với chàng trung vệ lúc đó 21 tuổi khi anh lần đầu trở lại Camp Nou từ Manchester United: "Cậu được Barcelona mua về hoàn toàn là vì Tito Vilanova. Tôi chỉ mới xem cậu chơi được vài lần, cũng không biết gì nhiều về cậu, nhưng Tito thực sự rất tin tưởng cậu."

Niềm tin của Tito được thể hiện trong sự lựa chọn của ban huấn luyện Barcelona cho vị trí trung vệ trong trận đấu thứ hai của mùa giải đầu tiên của Pep. Chấn thương đã khiến Rafa Márquez không thể góp mặt và người được lựa chọn chơi trung vệ trong trận hòa 1-1 với Racing de Santander là cựu cầu thủ của United. Trong buổi tập vào ngày hôm sau, Pep đã kéo Piqué sang một bên: "Hãy nhớ lại bàn thắng của họ, trong tình huống ấy cậu có thể dâng lên và khiến họ rơi vào vị trí việt vị; nhưng thôi, hãy chắc chắn là cậu sẵn sàng cho trận đấu ở Lisbon nhé." Piqué không tin vào tai mình, anh nghĩ: "Wow, cái ông này thực sự tin tưởng ở mình đấy." Ngay từ đầu, mối quan hệ giữa hai người đã trở nên đặc biệt bởi sự tin tưởng đó.

Piqué thực ra được mua về để làm trung vệ thứ tư (sau Márquez, Puyol và Cáceres, trung vệ còn lại là Milito nghỉ cả mùa vì chấn thương), nhưng sau trận đấu với Racing, anh tiếp tục được trao cơ hội trong trận đấu đầu tiên ở vòng bảng Champions League, với Sporting Lisbon. Puyol được đẩy sang cánh trái còn Márquez và chàng tân binh trẻ là cặp trung vệ của đội bóng. "Ái chà, ông ấy hẳn là phải tin tưởng mình thật!" Piqué tiếp tục vò đầu bứt tai. Sức mạnh từ niềm tin của Pep đã khiến cho quãng thời gian đầu tiên của Piqué trở nên dễ dàng hơn rất nhiều. Và rồi tới tháng 4 thì một sự kiện bước ngoặt xảy ra.

Piqué được chọn đá cặp với Márquez trong trận bán kết Champions League với Chelsea ở Camp Nou. Nhưng ở trận đó Márquez đã bị đứt dây chằng đầu gối và người được tung vào sân thay cho anh là Puyol. Đó là thời khắc đánh dấu sự khởi đầu của một cặp trung vệ trời sinh. Puyol và Piqué đã trở thành cặp trung vệ số một của đội bóng trong nhiều năm tiếp theo, và từng cùng nhau giúp cho Barcelona bất bại trong hơn 50 trận liên tiếp.

"Mối quan hệ giữa tôi với Pep không giống như là tình bạn mà tôi có với các cầu thủ khác bởi vì đơn giản là giữa một cầu thủ và một huấn luyện viên không thể tồn tại mối quan hệ kiểu ấy, nhưng thực tế cũng không xa lắm đâu", Piqué nhớ lại. "Chúng tôi chỉ mới gặp nhau đúng một lần ở quán cà phê để thảo luận về bóng đá. Chuyện xảy ra cách đây vài năm, ông ấy yêu cầu gặp riêng tôi sau một buổi tập để nói chuyện về đội bóng cũng như vai trò của tôi trong đội. Chúng tôi gặp nhau ở một khách sạn gần sân tập và nói chuyện trong khoảng một giờ đồng hồ. Pep nói với tôi rằng 'cố lên Gerard, cậu có thể làm được nhiều hơn cho đội bóng đấy'. Ông ấy từng làm điều đó với một vài cầu thủ khác, ít nhất theo tôi biết là ông ấy đã từng làm thế với Henry."

Những chia sẻ của Piqué cũng phần nào cho chúng ta biết mối quan hệ giữa anh và huấn luyện viên đã phát triển như thế nào sau trận đấu với Racing. Guardiola không công khai khen một cầu thủ nào nhiều như Piqué; nhưng ngược lại, anh cũng chưa đòi hỏi ở cầu thủ nào nhiều, thường xuyên và liên tục như với trung vệ người Tây Ban Nha. Sau khi chứng kiến những gì mà Piqué có thể làm được trong mùa giải đầu tiên, Pep quyết tâm không để cho Piqué lãng phí tài năng của chính mình, và chính điều đó đôi lúc đã đẩy mối quan hệ giữa hai người tới tình trạng căng thẳng. Piqué chính là điểm yếu của Pep, nhưng anh biết rằng chàng cầu thủ này luôn có thể làm được tốt hơn.

Nhưng trong mùa giải cuối cùng, Pep cảm thấy Piqué không sẵn sàng về tinh thần và đó chính là lý do anh cảm thấy bực bội. Piqué không hiểu tại sao có thời điểm anh không được ra sân suốt sáu trận liên tiếp, trong đó có cả trận Clásico, nhưng Pep thì biết rõ điều mà anh đang làm không chỉ vì đội bóng, mà còn vì bản thân Piqué. Trung vệ này đã đánh mất những xúc cảm mà một cầu thủ cần có để có thể được xuất hiện thường xuyên trong đội hình Barcelona; anh đã không còn cảm thấy thoải mái với chính mình và với các đồng đội khi bước chân vào phòng thay đồ. Anh đã quá chủ quan; anh đã để cho mình bị sao nhãng.

"Khi có ai đó không thể hiện hết mình, tôi luôn cho rằng có lẽ có gì

đó không ổn trong đời sống cá nhân của anh ta, hoặc anh ta đang phải đối mặt với một vấn đề nào đó", Guardiola giải thích. "Đó là lúc tôi phải can thiệp. Khi một cầu thủ không cống hiến hết mình cho đội bóng, không phải vì họ xấu hay lươn lẹo. Còn nếu điều đó xảy ra, thì hoặc là anh ta hoặc là tôi phải ra đi. Tôi được trả lương để quản lý những cầu thủ đó, để giúp họ trở lại như trước." Nếu họ xứng đáng với đặc ân đó, tất nhiên.

Pep đã làm tất cả những gì có thể để đưa Piqué trở lại đường ray, anh không ngừng nhắc nhở Piqué rằng anh ta đang đưa ra những lựa chọn sai lầm. Nhưng cũng phải tới cuối mùa giải cuối cùng của Pep ở Barcelona, cầu thủ này mới thực sự hiểu được huấn luyện viên của mình đã nói về điều gì suốt thời gian trước đó. Phong độ anh thể hiện ở vòng chung kết EURO tại Ba Lan và Ukraine chính là sự xác nhận rằng anh đã học kỹ bài học của mình.

Pep còn có những "niñas de sus ojos" ("điểm mềm yếu" theo cách nói của người Tây Ban Nha) khác và một trong số đó là Javier Mascherano. Masche đã đánh đổi vị trí đá chính ở Liverpool để lấy một chỗ trên ghế dự bị ở Barcelona, và để có thể được ra sân thường xuyên, anh phải học cách chơi như một trung vệ. "Những gì tôi học được từ Guardiola là sự kính ngưỡng và tình yêu dành cho công việc của mình", cầu thủ người Argentina chia sẻ. "Anh phải sẵn sàng ra sân tập luyện mỗi ngày và hạnh phúc với những gì mình đang làm. Những gì ông ấy làm trong sáu tháng đầu tiên của tôi ở Barca khiến cho tôi luôn có cảm giác mình đang học hỏi được rất nhiều ngay cả khi không ra sân. Tôi nhớ có lần ông ấy cho tôi xem một pha đối đầu trong một trận bóng rổ để minh họa cho việc các đối thủ có thể tự đẩy nhau vào cảnh bế tắc như thế nào, và rằng không chỉ có những trận chiến tập thể, cả những cuộc đối đầu cá nhân cũng có thể rất đặc biệt. Với Guardiola, học là một quá trình không ngừng nghỉ. Đó là lý do tại sao ông ấy là một trong những huấn luyện viên giỏi nhất trên thế giới, nếu không muốn nói là giỏi nhất."

Rõ ràng, cùng với những thành công mà Pep gặt hái được, những huyền thoại xung quanh anh cũng lớn dần lên. Phòng truyền thống của câu lạc bộ càng chật chội thì khí chất toát ra từ Pep càng có sức lấn át. Và đó trở thành một vấn đề lớn với không ít cầu thủ của anh.

Cesc, đứa con trở về

Nhìn từ bên ngoài, Barcelona là một chuẩn mực của thế giới bóng

đá. Từ bên trong, các cầu thủ đang được chơi bóng trong một hệ thống giúp họ phát huy tốt nhất khả năng của mình, với một huấn luyện viên hiểu họ rõ nhất. Vị huấn luyện viên ấy đã chứng tỏ được tầm hiểu biết sâu rộng về bóng đá nhưng cũng đã mắc những sai lầm, đã thể hiện được uy tín nhưng cũng có những ưu ái riêng, sở hữu một cặp mắt thuần bóng đá nhưng lại có một bộ não quá phức tạp. Với các cầu thủ Barca, anh là một huấn luyện viên, một huấn luyện viên giỏi, thậm chí là đặc biệt, nhưng đầu tiên và trên hết, anh cứ phải làm một huấn luyện viên cái đã. Cesc Fàbregas tới Barcelona để được làm việc với một huyền thoại. Và chẳng có gì khiến người ta trở nên nhu nhược một cách dễ dàng hơn nỗi sợ hãi thất bại khi đứng trước điện thờ một vị thần.

Cesc thần tượng Pep từ rất sớm. Khi còn ở trong đội thiếu niên, anh từng nhận được một món quà là chiếc áo đấu của Barcelona có chữ ký của thần tượng Pep Guardiola từ bố mình. Pep hầu như chưa xem Cesc chơi bóng, nhưng thông qua em trai Pere, anh đã được biết về tài năng của chàng trai trẻ này. Và đây là những gì Pep đã viết trên chiếc áo: "Một ngày nào đó, cậu sẽ trở thành số 4 mới của Barcelona." Mười năm sau, lời dự đoán ấy đã trở thành sự thật.

Nhưng không phải theo một lộ trình thẳng tắp. Cesc trước hết phải "di cư" sang London, và với một cậu bé luôn quyến luyến quê nhà như Cesc thì đó là một trải nghiệm đầy khổ đau, nhất là trong năm đầu. Vấn đề là Cesc khó có lựa chọn nào khác. Ở tuổi 16, cậu biết rằng những cánh cửa lên đội Một đội bóng xứ Catalonia đã khép lại, ít nhất là trong nhiều năm tiếp theo. Và khi Arsenal đến cùng lời hứa sẽ tạo điều kiện tốt nhất để cậu phát triển khả năng, Cesc đã không lưỡng lự quá lâu. Một trong những trợ lý của huấn luyện viên Wenger, ông Francis Cagigao, đã khuyên ông nên đưa Cesc vào đội Một luôn, một đề nghị mà huấn luyện viên người Pháp thấy rằng không có lý do gì để chối từ.

Nhưng kể cả trong những năm tháng đẹp đẽ nhất với Arsenal, Cesc vẫn đau đáu hướng về quê hương. Những cuộc gọi đầu tiên từ Barcelona được thực hiện sau khi họ bị Inter của Mourinho loại khỏi Champions League và trước khi Tây Ban Nha, với sự đóng góp của Cesc, giành chức vô địch World Cup ở Nam Phi. Trong mùa giải thứ ba ở Barcelona, Pep đã bắt đầu tưởng tượng về một đội hình có sự góp mặt của Cesc. Thực ra, Barcelona hỏi mua Silva trước nhưng ở thời điểm đó, Valencia chưa sẵn sàng chia tay ngôi sao của mình. Nhưng Cesc còn hơn cả một phương án B.

Ngay khi hay tin Cesc muốn ký hợp đồng với Barcelona, Pep lập

tức tham gia. Giám đốc bóng đá Txiki Beguiristain là người đàm phán với Wenger, nhưng chính những cuộc nói chuyện thường xuyên giữa Cesc và Guardiola mới là yếu tố chính dẫn tới sự thành công của thương vụ. Pep giải thích với Cesc những lý do anh muốn có cầu thủ này: anh nhìn thấy ở Cesc một tiền vệ có khả năng ghi bàn từ tuyến hai - điều mà không có tiền vệ nào trong đội hình của Barcelona lúc đó làm được, một trạm trung chuyển có thể thực hiện những pha chuyển trạng thái tấn công nhanh hơn, và khi cần, anh có thể thay thế cả vai trò của Xavi. Nhưng, quan trọng hơn, Pep nói với Cesc rằng anh không nên quá căng thẳng, mà nên tập trung cống hiến cho Arsenal bởi vì tới một lúc nào đó, không sớm thì muộn, vụ chuyển nhượng cũng sẽ diễn ra.

Đó là điều mà Cesc thực sự muốn nghe nhất ở thời điểm đó bởi vì Arsenal không hề muốn bán đi tài sản giá trị bậc nhất của mình vào mùa hè năm 2010 đó bất chấp Cesc đã nói với Arsène Wenger rằng anh muốn ra đi. Vị huấn luyện viên người Pháp lắng nghe Cesc nhưng chẳng hứa hẹn với anh bất kỳ điều gì.

Chính chủ tịch của Barcelona lúc đó là Joan Laporta đã yêu cầu Cesc làm như thế để đẩy nhanh tiến trình, vì ông ta nghĩ rằng Wenger sẽ bị áp lực đánh sụp.

Suốt thời gian diễn ra World Cup, Pep và Cesc thường xuyên liên lạc với nhau, và trong mọi câu chuyện, vị huấn luyện viên của Barcelona luôn khăng khăng rằng đội bóng sẽ chỉ chính thức theo đuổi Cesc nếu Arsenal chấp nhận thương thảo. “Nghe này, Cesc”, Pep nói. “Hoặc là cậu về đây, hoặc là tôi sẽ phải đôn một cầu thủ trẻ nào đó từ đội trẻ lên. Cá nhân tôi có thể khẳng định rằng tôi chỉ muốn có cậu, nhưng rõ ràng là Arsenal sẽ khiến chúng ta phải chờ cho tới hết tháng Tám.”

Beguiristain lâu lâu lại gọi điện cho Wenger chỉ để phàn nàn rằng ông đã phát chán với việc các cầu thủ Puyol, Piqué và Xavi mỗi khi trở lại sau một đợt tập trung với đội tuyển Tây Ban Nha lại không ngớt nói về việc Cesc muốn trở lại Barca. Ý của Beguiristain là Barcelona gần như đang bị ép phải mua tiền vệ của Arsenal, và họ tốt hơn hết là nên để anh ta ra đi. Một trong những chiêu trò vẫn thường được sử dụng khi thương thảo. “Tôi gọi điện cho Ngài vì các cầu thủ bảo tôi phải làm như thế, và vì tôi biết rằng Ngài đã nói chuyện với Cesc và nói với cậu ấy rằng chúng tôi có thể gọi điện cho Ngài.” Beguiristain không quên nhắc lại với Wenger rằng, như trong thông báo trên website chính thức của Barcelona, đội bóng xứ Catalonia sẽ không cố gắng thương lượng chừng nào Arsenal chưa sẵn lòng làm điều đó. Arsène vẫn tỏ ra lưỡng lự.

Cesc nghĩ rằng đây là cơ hội chỉ đến một lần trong đời, và cảm thấy mình phải làm tất cả những gì có thể để Barcelona không chuyển hướng sang một mục tiêu khác. Rồi xảy ra những biến động ở thượng tầng. Barcelona chứng kiến một cuộc "đổi gác" đầy căng thẳng, Sandro Rosell trở thành Chủ tịch mới thay thế cho kẻ thù không đội trời chung Joan Laporta, và Andoni Zubizarreta trở thành Giám đốc bóng đá mới thay cho Beguiristain. Một cuộc nói chuyện sau đó giữa người đứng đầu mới của Barcelona với Wenger đã đẩy vụ chuyển nhượng tới bờ vực sụp đổ.

"Cậu ta không phải là một ưu tiên." Đó là cách Rosell trả lời Wenger khi được hỏi Barcelona muốn có Cesc tới mức độ nào. "Không phải là một ưu tiên." Vị chủ tịch mới vẫn đang thương lượng, hay đã bỏ cuộc, vì rất có thể ông ta nghĩ rằng nếu có mua được Cesc thì cũng không ai xem đó là thành công của ông ta mà là của chủ tịch tiền nhiệm, người đã bắt đầu các cuộc thảo luận?

Kết luận được đưa ra sau đó là Rosell không hề tỏ ra hào hứng một chút nào trước viễn cảnh đưa một cựu cầu thủ trẻ của đội bóng trở lại với mức phí cao như vậy. Hoặc ít ra là ở thời điểm đó.

Wenger, lúc đó đã ngừng nhận các cuộc gọi từ Barcelona, nhanh chóng nắm lấy thời cơ. Vị huấn luyện viên người Pháp nói với Cesc rằng Barcelona, hay vị chủ tịch mới, đã ngừng gây sức ép, rằng ông ta không mấy quan tâm tới anh, rằng anh không phải là "một ưu tiên" trong mắt của Rosell.

Sẽ không có vụ chuyển nhượng nào trong mùa hè năm đó.

Pep là người đầu tiên gọi điện cho Cesc ngay khi có thông tin. "Nghe này chàng trai, đừng lo lắng", anh nói với chàng tiền vệ lúc đó đang hết sức thất vọng. "Tôi biết cậu đã cố gắng. Chúng ta sẽ cùng nhau nỗ lực để vụ chuyển nhượng có thể diễn ra vào năm sau."

Trong buổi họp báo xác nhận mình sẽ ở lại, Cesc chia sẻ: "Điều đó đã không thể xảy ra. Tôi từng muốn ra đi, nhưng mọi chuyện không diễn ra theo hướng đó. Một trong những điều tích cực nhất mà tôi nhận ra được trong mùa hè khó khăn này là trong bóng đá, vẫn còn những con người đáng để tôi phải nỗ lực." Anh đang nói với Guardiola.

Như đã hứa, một năm sau đó, Barcelona một lần nữa tỏ ý định muốn mua Cesc. Động thái của đội bóng khiến Cesc tin rằng vụ chuyển nhượng vẫn có thể diễn ra, và quan trọng hơn, nó xác thực

nhận định của Cesc rằng thần tượng của anh là một người biết giữ lời.

Cesc muốn được trở lại Barcelona tới mức anh chấp nhận giảm lương một triệu euro mỗi năm và dùng số tiền đó "đắp" vào phí chuyển nhượng, với hi vọng những cuộc thảo luận giữa hai đội bóng sẽ phát triển với tốc độ nhanh hơn.

Ở thời điểm đó, những tin đồn về việc mùa giải sắp tới cũng sẽ là mùa giải cuối cùng của Guardiola ở Barcelona đã bắt đầu xuất hiện. Những cuộc nói chuyện giữa Pep và Cesc được nối lại. Cesc không biết phải hỏi gì, nhưng anh thực sự muốn tìm hiểu về những kế hoạch sắp tới của vị huấn luyện viên. Nhưng thời điểm ấy, ngay cả Pep cũng chưa biết tương lai sẽ như thế nào, nên câu chuyện cũng không đi đâu về đâu. "Nếu không phải là tôi, thì sẽ có một người nào đó khác chăm lo cho cậu", có lần Pep nói với Cesc.

Nhưng bản thân Cesc thì rất rõ ràng: "Nếu tôi trở lại, thì đó là vì Ngài. Barca là giấc mơ của tôi, tất nhiên, nhưng một trong những lý do tôi quyết tâm theo đuổi giấc mơ ấy là vì Ngài chính là huấn luyện viên của đội bóng. Bên cạnh đó, Ngài là thần tượng của tôi, và tôi luôn luôn ngưỡng mộ Ngài."

Cuối cùng, vào trung tuần tháng 8 năm 2011, vụ chuyển nhượng cũng diễn ra. Bất chấp sự hoài nghi của Rosell, người cho rằng trả một số tiền lớn cho một cầu thủ cũ là điều không đáng làm, Barcelona cuối cùng vẫn phải chi tới 40 triệu euro để mua lại sự phục vụ của đội trưởng Arsenal.

Ngày mọi thủ tục hoàn tất, Cesc như trút được một gánh nặng. Anh cảm thấy như vừa được tái sinh, và không ngại ngần thể hiện điều đó cả ở những nơi công cộng lẫn trong nội bộ gia đình mình. "Cesc là người nhút nhát. Thằng bé luôn giữ chặt những cảm xúc ở trong lòng. Khi gặp chuyện, nó không biết phải làm thế nào để có thể bộc bạch suy nghĩ, nên trong những tháng cuối cùng ở London, nó đã trải qua một quãng thời gian hết sức khó khăn. Chúng tôi biết điều đó bởi vì nó hiếm khi nghe điện thoại, ngay cả khi người gọi là chúng tôi." Người nói những lời này là bố của Cesc, ông Francesc Fàbregas. "Tất nhiên là tôi rất hạnh phúc khi con trai tôi cuối cùng cũng được trở về nhà, nhưng thành thật mà nói, tôi đã cảm thấy có đôi chút lo lắng vì tôi hiểu rằng trong cuộc đời này, chúng ta lúc nào cũng phải sẵn sàng để đối mặt với những việc không như ý, nhất là trong thế giới bóng đá."

Ngay sau khi ký hợp đồng với câu lạc bộ mới, Cesc lập tức tìm tới

nói chuyện với Guardiola. Anh muốn kể cho vị huấn luyện viên mới nghe những gì mà anh đã phải trải qua trong những tháng cuối cùng ở Arsenal. Dù không nói ra, Cesc muốn xem liệu Pep có cùng trải qua những trải nghiệm tương tự hay không. Trong những tháng cuối cùng ở London, Cesc đã không còn giữ được hào hứng mà anh mang theo tới Arsenal lúc vẫn còn là một cậu nhóc 16 tuổi. Anh tập luyện qua loa, như chỉ để cho xong chuyện. Sau tám năm, anh cảm thấy mình cần một thách thức mới, một thứ gì đó có thể giúp anh tìm lại được cảm giác cồn cào trong ruột, sự lo lắng khi muốn làm hài lòng những người khác, và cả sự thỏa mãn khi chiến đấu chống lại những nỗi hoài nghi của bản thân.

Anh cảm thấy hạnh phúc khi được trở về nhà ngay cả khi anh sẽ phải bắt đầu từ băng ghế dự bị. Anh nói với Pep rằng anh biết anh sẽ không được ra sân thường xuyên: "Cứ nhìn vào những cầu thủ mà Ngài đang có thì biết!" Nhưng anh sẽ chiến đấu để giành được một vị trí. "Tôi muốn được tuýt còi, được Ngài đòi hỏi và đòi hỏi không ngừng, tôi muốn kiểu áp lực như thế", Cesc nói thêm. Ở Arsenal, anh không còn cảm nhận được những điều như thế nữa.

Pep cũng mở lòng với anh. Và rõ ràng là giữa hai người có nhiều điểm chung: "Điều tương tự cũng xảy ra khi tôi quyết định rời Barca. Tôi tới sân tập và không còn cảm thấy phấn khích như trước nữa. Đó là lý do tôi cần phải ra đi."

Đó là một trong rất nhiều cuộc nói chuyện diễn ra giữa Pep và Cesc trong mùa giải duy nhất họ làm việc chung với nhau, những cuộc trò chuyện diễn ra trên sân tập, trước và sau các trận đấu, hay ở phòng chờ sân bay. Họ không đề cập nhiều tới chiến thuật bởi vì trước hết, Pep chỉ muốn Cesc tìm lại được tình yêu với bóng đá. Rồi những bàn thắng, và niềm vui, cũng sớm tìm đến.

Thực tế, Cesc Fabregas là người học được nhiều hơn ai hết trong mùa giải cuối cùng của Pep ở Barcelona. Ngay từ thời khắc Cesc xuất hiện, Guardiola đã muốn nhồi vào "ổ cứng" của cầu thủ này nhiều thông tin nhất có thể (lối chơi kiểm soát vị trí, cách di chuyển vào vòng cấm, cách di chuyển không bóng, kết nối) với hi vọng rằng tới một lúc nào đó, chúng sẽ trở nên hữu dụng, ngay cả khi Cesc gặp nhiều khó khăn trong việc tiếp nhận những thông tin này trong thời gian đầu, và ngay cả khi Pep sẽ không còn ở lại Barcelona để tiếp tục dìu dắt anh ta.

Cả các cổ động viên lẫn giới truyền thông đều cho rằng Cesc sẽ không được ra sân thường xuyên trong thời gian đầu, nhưng với việc chơi bóng cho Barcelona tới tận năm 16 tuổi, anh sẽ nhanh

chóng thích nghi với đội bóng mới (mà cũ). Tuy nhiên, những năm tháng trên đất Anh đã có những tác động sâu đậm lên cách chơi của Cesc. Trong cách chơi của Arsenal, Cesc được tự do di chuyển trên sân, tới bất kỳ vị trí nào mà anh muốn miễn là anh cảm thấy thoải mái nhất. Nhưng ở Barcelona, định hướng về vị trí trong lối chơi chặt chẽ hơn, ngoài ra các cầu thủ còn phải đáp ứng thêm nhiều yêu cầu về chiến thuật khác. Cesc thấy thật khó khăn.

Trong những tháng đầu tiên, anh được tự do di chuyển tới bất kỳ vị trí nào mà bản năng mách bảo - thường là hướng về vòng cấm của đối phương - và nhờ thế ghi bàn khá dễ dàng. Nhưng tới vòng 16 đội Champions League, Pep bắt đầu đòi hỏi tính kỷ luật chiến thuật cao hơn từ Cesc, và anh cũng được yêu cầu chơi ở những vị trí lùi sâu hơn. Cesc không thể nào hiểu được Pep thực sự đang đòi hỏi điều gì từ anh, và, như chính anh thừa nhận, "Tôi bị ám ảnh bởi điều đó. Tôi vẫn nghĩ rằng họ mua tôi vì con người của tôi lúc đó chứ không phải vì con người mà tôi có thể trở thành. Làm sao mà tôi lại không là chính mình được!"

Pep muốn Cesc có cảm giác rằng anh đang chịu sự kiểm soát toàn diện từ vị huấn luyện viên của mình. Điều mà Pep luôn làm là đòi hỏi nhiều hơn nữa từ Cesc, đúng như yêu cầu của anh ta trong cuộc nói chuyện trước mùa giải mà chúng ta đã nhắc tới. Trong trận đấu với Valencia, Cesc không ghi được bàn thắng nhưng đã chơi tốt, tỏ ra anh đã hoàn toàn chấp nhận những trách nhiệm và yêu cầu mới. Đó là một trong những trận đấu hay nhất của Cesc trong màu áo Barcelona; ngoài một pha kiến tạo, anh còn thể hiện ấn tượng ở cả khả năng phòng ngự lẫn chuyền bóng, chỉ tiếc là không tận dụng được các cơ hội. Cesc đã khiến thủ thành của Valencia, Diego Alvés, nhiều phen vất vả. Khi Pep rút Cesc khỏi sân, lúc tỉ số đã là 4-1, các cổ động viên đã đứng hết cả dậy để dành cho anh những tràng vỗ tay tán thưởng.

Cesc cảm thấy hài lòng với trận đấu của mình, nhưng vẫn khó chịu vì không ghi được bàn thắng."Chúa ơi, sao bàn thắng cứ như lẩn trốn mình thế nhỉ", Cesc lẩm bẩm chỉ đủ cho mình anh nghe. Khi chuẩn bị bước ra khỏi sân, anh nhận thấy Pep đang tiến tới để chuẩn bị dành cho anh một cái ôm, thế là đột nhiên anh thấy mình như một kẻ thất bại. "Khốn kiếp thật, ghi bàn quả là khó, bóng mãi cứ không chịu vào lưới", Cesc nói thành lời cảm giác khó chịu trong lòng.

"Khốn kiếp..." Pep nhắc lại, nửa đùa nửa không. Vừa nói, anh vừa đẩy Cesc ra và hét lên, "Ý cậu là gì khi nói bóng không chịu vào? Không chịu vào thì bắt nó phải vào chứ! Đáng ra cậu phải ghi được

bàn thắng rồi!"

Pep luôn biết lúc nào thì phải dùng gậy, lúc nào cần dùng cà rốt. Và Cesc là mẫu cầu thủ luôn phản ứng một cách tích cực. Sau trận đấu với AC Milan mà Cesc không được vào sân phút nào, Pep lại bổn cũ soạn lại. Trong buổi tập tiếp theo, anh tiến về phía Cesc và nói với anh ta rằng "Trận tới cậu sẽ chơi ở vị trí của mình. Tôi muốn thấy cậu chơi tốt, được không?" Khi Pep nói "vị trí của mình", anh muốn nói tới vai trò tự do mà Cesc thường được đảm nhận ở Arsenal.

Thông thường trong các trận đấu có Cesc, Guardiola sẽ chuyển sang sơ đồ 3-4-3. Sơ đồ này không thực sự thuyết phục, nhưng thực ra Pep chỉ đang làm theo một trong những châm ngôn nổi tiếng của Johan Cruyff, đó là "có gì hay thì phải trưng ra; luôn luôn sử dụng những cầu thủ chất lượng nhất mà ta có". Nghĩa là nếu phải co hàng thủ để có chỗ cho bốn tiền vệ, Pep sẵn lòng chấp nhận. Khi hệ thống này phát huy hiệu quả, Cesc là một cầu thủ quan trọng, bởi vì anh có khả năng ghi được những bàn thắng từ tuyến sau và nhờ đó giảm bớt trọng trách ghi bàn của Messi. Đồng thời, cầu thủ người Argentina cũng được tự do di chuyển, khiến cho các trung vệ nói riêng và hàng thủ nói chung của đối phương không biết thế nào mà kèm.

Nhưng không phải lúc nào mọi chuyện cũng diễn ra như ý.

Cesc đã phải học quá nhiều điều mới chỉ trong một thời gian ngắn; trong khi đang phải tìm kiếm chỗ đứng ở câu lạc bộ mới, Cesc vẫn phải nhập vào đầu quá nhiều thông tin, và chính điều này cuối cùng đã vượt quá sức chịu đựng ở anh. Càng về sau, phong độ của anh càng giảm sút. "Ở Arsenal tôi phải gánh vác rất nhiều trách nhiệm. Còn ở Barcelona, tôi phải làm theo nhiều chỉ đạo chiến thuật hơn", Cesc thú nhận. "Và đôi khi tôi thấy bị ngộp."

Vào cuối mùa, Cesc không chỉ ngừng ghi bàn thường xuyên mà còn bị loại khỏi đội hình xuất phát trong những trận đấu quan trọng (ví dụ như trận đấu với Real Madrid vào tháng 4). Nhưng điều đó không làm anh thôi ngưỡng mộ Pep. Sự ngưỡng mộ mà Cesc dành cho Pep lớn tới mức trong nội bộ đội bóng xuất hiện suy nghĩ rằng sự ra đi của Pep có thể là một sự giải thoát đối với Cesc, người được kỳ vọng sẽ thay thế Xavi trong vai trò thủ lĩnh và tiêu điểm của đội bóng.

Sau này nhìn lại, cựu ngôi sao của Arsenal hẳn đã thấy vô cùng khó khăn khi anh phát hiện ra rằng Guardiola đã nói với chủ tịch

và Zubizarreta về ý định rời câu lạc bộ chỉ hai tháng sau khi Cesc gia nhập Barcelona vào tháng 8.

Trong phòng thay đồ của sân Camp Nou sau khi Chelsea loại Barcelona khỏi vòng bán kết Champions League 2012, Cesc đã dành cho Pep một cái ôm rất dài. Cesc đã rất xúc động; anh không thể diễn đạt thành lời những cảm xúc của mình, chỉ biết hi vọng cái ôm đó sẽ giúp Pep hiểu rằng anh thực sự muốn vị huấn luyện viên này ở lại.

Nhưng ba ngày sau đó, khi Pep công bố kế hoạch chia tay trong phòng thay đồ, Cesc bỗng thấy như mình đang quay trở lại những ngày tháng cuối cùng ở Arsenal. Cảm giác hoang mang, trống rỗng, và không động lực.

Sau trận chung kết Cúp Nhà Vua mà Barcelona đánh bại Athletic Bilbao, cũng là trận đấu chính thức cuối cùng của kỷ nguyên Guardiola, Cesc còn dành cho thần tượng một thời của mình một cái ôm khác. Nhưng lúc ấy, nó chỉ còn là một cái ôm chia tay đơn thuần.

6

Pep Guardiola và José mourinho

14 tháng 5 năm 1997. Sân Feijenoord, Rotterdam. Chung kết Cúp C2. Barcelona và Paris Saint-Germain. Một bên là Ronaldo, Luís Figo, Luis Enrique và Pep Guardiola, dưới sự dẫn dắt của Bobby Robson. Bên kia là một đội bóng Pháp đang trên đà sa sút sau khi chia tay Djorkaeff, Ginola và Weah, nhưng vẫn có trong đội hình huyền thoại Rai và người đồng hương Leonardo, ngôi sao tương lai của AC Milan.

Trận đấu diễn ra căng thẳng. Cả hai đội đều có những thời điểm chơi tốt, và tạo ra nhiều cơ hội. Trận đấu được quyết định bởi bàn thắng duy nhất từ chấm 11m của Ronaldo - người được coi là cầu thủ xuất sắc nhất thế giới ở thời điểm này - trong những phút cuối cùng của hiệp một.

Trong hiệp hai, đội bóng của Robson đã làm tất cả những gì có thể để bảo vệ lợi thế của mình. Chỉ sau khi trọng tài Markus Merk nổi hồi còi chung cuộc, các cầu thủ tới từ Catalonia mới được thở phào nhẹ nhõm. Mùa giải 1996-97, mùa giải đầu tiên sau gần một thập kỷ không có sự hiện diện của Johan Cruyff, là một mùa bóng khó khăn.

Khi các cầu thủ ăn mừng, Pep len lỏi trên sân cố gắng ôm hết tất cả các đồng đội của mình - đúng hơn là tất cả những người có liên quan tới câu lạc bộ đang có mặt trên sân. Ivan de la Peña và Pep cùng quỳ xuống cỏ và ôm chầm lấy nhau. Trong lúc đứng lên, Pep nhìn thấy một thành viên trong ban huấn luyện. Anh vẫy tay về phía người đó, rồi vừa cười vừa chạy về phía anh ta, hai tay dang rộng.

Người đó là José Mourinho.

Hai người ôm lấy nhau. Ở thời điểm đó, huấn luyện viên tương lai

của Real Madrid đang làm việc ở FC Barcelona với tư cách là người phiên dịch và trợ lý của Bobby Robson. Mourinho ôm lấy Pep, nhấc anh lên rồi lại đặt xuống, làm như thế ba lần, trước khi cả hai ôm lấy nhau nhảy tưng tưng như hai đứa trẻ trong buổi sáng Giáng sinh.

Hai người bạn, hai đồng nghiệp đang chung nhau niềm hạnh phúc khi vừa hoàn thành một nhiệm vụ khó khăn.

Đó là mùa giải đầu tiên họ gắn bó với nhau, sẽ có thêm ba mùa giải như thế nữa trước khi José chia tay vào năm 2000. Trong bốn mùa giải ấy, họ đã có đủ thời gian và cơ hội để hiểu nhau một cách tường tận.

Nhiều năm sau, giữa serie bốn trận Clásico căng thẳng và xấu xí, Pep đã nhắc nhở José rằng hai người từng có thời gian là bạn bè của nhau: "Tôi chỉ muốn nhắc nhở ông ấy rằng chúng tôi đã trải qua bốn năm cùng nhau. Ông ấy biết rõ tôi và tôi cũng biết rõ ông ấy. Tôi không bao giờ quên thực tế ấy."

"Tôi đã cống hiến hết tất cả những gì mình có. Đó là điều cơ bản nhất. Việc tôi cần làm bây giờ là sạc lại năng lượng cho chính mình", Pep phát biểu trong buổi họp báo xác nhận sự ra đi của mình. Dưới những cặp mắt mở to của cả thế giới, Pep đã công khai thú nhận những điểm yếu và sự dễ tổn thương của bản thân.

Nhưng chỉ ít ngày, thậm chí là ít giờ, sau khi thừa nhận mình kiệt sức và không thể tiếp tục, cảm xúc của Pep đột nhiên thay đổi. Thay thế cho cảm giác nhẹ nhõm vì vừa được giải thoát khỏi một gánh nặng lớn về tâm lý là nỗi buồn.

Có nhiều đồn đoán về những lý do đằng sau cú đảo chiều cảm xúc đó của Pep. Đáng chú ý nhất là giả thiết Pep cảm thấy không vui với cách hành xử của đội bóng, hoàn toàn không tương xứng một chút nào với sự nghiệp huấn luyện rực rỡ của anh. Ngay trong buổi họp báo công bố quyết định chia tay Pep Guardiola, vị huấn luyện viên thành công nhất trong lịch sử câu lạc bộ, Barcelona cũng thông báo luôn về việc họ đã quyết định bổ nhiệm người thay thế, Tito Vilanova. Tâm trạng buồn bã của Pep liệu có liên quan gì tới việc người trợ lý và cũng là người bạn Tito quyết định ở lại, một quyết định khiến tất cả mọi người ngạc nhiên? Hay việc Pep bị đẩy vào một tình huống hết sức oái ăm khi cả anh lẫn người sẽ thế chỗ của anh đều đang làm cùng một chỗ? Hoặc cũng có thể nguyên nhân là bầu không khí lạ lùng trong phòng thay đồ kể từ khoảnh khắc Pep thông báo chia tay, khi tất cả mọi người, cả đội

bóng lẫn ban huấn luyện, đều cảm thấy rằng họ có thể làm được nhiều hơn để thuyết phục anh ở lại.

Dù vì nguyên nhân nào, thì thực tế là Pep cũng đã rơi vào tình trạng cạn kiệt về cảm xúc, và, với việc để lộ ra sự mỏng manh, dễ gãy vỡ của mình, anh cũng cho người ta thấy áp lực khủng khiếp của môi trường bóng đá đỉnh cao đặc thù ở Barcelona có thể gây ra nhiều vết sẹo và khiến cho anh già đi nhanh ra sao. Có lẽ, bốn năm dẫn dắt Barcelona có thể khiến người ta hao mòn nhiều bằng một phần tư thế kỷ dẫn dắt Manchester United. Pep nói: "Tôi không phải là Siêu nhân; tôi cũng dễ tổn thương, nhiều khiếm khuyết". Pep không phải là một siêu nhân. Anh là người, bất chấp những điểm yếu và những nỗi sợ hãi của bản thân, có thể vươn tới sự vĩ đại và làm được những điều phi thường. Nhưng anh cũng là người luôn ý thức được khả năng và trách nhiệm của chính mình. Thế nên, anh không hề cảm thấy thoải mái một chút nào khi phải căng mình ra để cùng lúc đảm nhận quá nhiều trọng trách, vừa là huấn luyện viên, triết gia, vừa như một người đại diện cho hình ảnh của câu lạc bộ. Pep chắc chắn sẽ hạnh phúc hơn nếu được là một huấn luyện viên đơn thuần.

Sau tất cả, chẳng có siêu nhân nào lại đi khóc ngon lành trước ống kính truyền hình, điều mà Pep đã làm sau khi Barcelona của anh đoạt danh hiệu thứ sáu trong năm đầu tiên, chức vô địch FIFA Club World Cup. Hay thừa nhận, trong những phát ngôn đầu tiên sau trận chung kết với Estudiantes, là "tương lai trông thật ảm đạm. Làm tốt hơn thế này là một nhiệm vụ bất khả thi." Ngay từ khi còn đang đứng trên sân, anh đã hỏi Tito, "Rồi tới đây chúng ta sẽ làm gì?", bởi vì, biết rằng mình rồi sẽ lại phải đối mặt với những thách thức cũ, Pep chỉ có thể nhìn thấy những vấn đề ở phía trước và không nghĩ rằng anh đủ mạnh mẽ để có thể vượt qua tất cả. Họ đã lên tới đỉnh cao, nghĩa là con đường phía trước chỉ có thể là con đường đi xuống.

Nhưng, trong sự ngạc nhiên của tất cả, Pep vẫn tiếp tục cuộc hành trình của mình và thực tế đã làm cho đội bóng còn mạnh hơn so với trước. Một lần nữa, anh đã chứng minh được khả năng vượt qua nghịch cảnh để thay đổi và dẫn dắt một nhóm những người đàn ông làm được những điều phi thường trên sân cỏ, trong khi vẫn trung thành với những giá trị và triết lý của chính mình. Anh đã đạt được những thành tựu không tưởng mà cứ ngỡ chỉ có siêu nhân mới làm được, nhưng cũng phải trả giá đắt cho những thành tựu đó. Anh đâu phải là siêu nhân - cứ thử lấy dao rạch mà xem, anh cũng chảy máu như tất cả chúng ta. Nhưng bởi Pep cũng chỉ là người thường, những gì mà anh đã làm được lại càng trở nên ấn

tượng hơn.

Đó chính là một phần trong ma thuật của Pep. Công chúng luôn cảm thấy bị hấp dẫn bởi những tương phản trong tính cách và con người của Pep: một mặt, anh trông đầy mỏng manh, ngay cả về ngoại hình, mặt khác, anh lại thể hiện khả năng lãnh đạo tuyệt vời và một cá tính mạnh mẽ. Đó cũng chính là hình ảnh của đội bóng mà anh dẫn dắt: đặc biệt thuyết phục trong phong cách chơi, với những đặc tính văn hóa rõ nét, nhưng mặt khác, lại kém sút về mặt thể chất, yếu đuối và nhỏ bé hơn hẳn so với mặt bằng chung. Cũng như với Pep, chính sự tương phản đó của Barcelona lại càng khiến cho họ trở nên hấp dẫn hơn trong mắt công chúng.

Pep khẳng định vị thế của mình không phải qua lối chơi và những danh hiệu mà đội bóng giành được, mà qua cách anh hành xử cả trong những lúc thuận lợi lẫn khi khó khăn, cả trong những thành tựu lẫn những sai lầm mà anh tự thừa nhận. Những kẻ theo chủ nghĩa hoài nghi cho rằng sự điềm tĩnh và cách hành xử chuẩn mực của Pep chỉ là bề nổi; rằng chúng ta sẽ chỉ có thể nhận ra con người thật của Pep trong thất bại. Truyền thông yêu bóng đá bởi vì trong bóng đá thường chỉ có đen hoặc trắng, người chiến thắng và kẻ thất bại. Người tốt và kẻ xấu. Báo chí Madrid muốn tin rằng Pep là một kẻ xấu, rằng bộ mặt mà anh trưng ra trước công chúng là nhằm mục đích che giấu một cái gì đó hoàn toàn khác. Việc Barcelona và Real Madrid phải đụng độ nhau tới bốn lần chỉ trong vòng nửa tháng, từ tháng 4 tới tháng 5 năm 2011, được bên Madrid xem là cơ hội tốt nhất để phơi bày bộ mặt thật đó của Pep. Chính điều đó đã góp phần tạo nên một trong những giai đoạn căng thẳng và độc hại bậc nhất trong lịch sử bóng đá Tây Ban Nha.

Trong giai đoạn cuối của kỷ nguyên Guardiola, trong một vài dịp, thất bại trước Madrid và việc bị Chelsea loại khỏi Champions League đóng vai trò như một bài test mà từ đó lóe lên những hình ảnh rất khác về Guardiola. Nhưng những lời phàn nàn về trọng tài chỉ là một cách để Pep gạt bỏ những cảm xúc khó chịu mà anh đã phải chịu đựng trong suốt cả mùa giải.

Những người đã xem Barcelona còn hơn cả một câu lạc bộ, đã phải lòng phong cách và sự độc đáo của đội bóng, đồng thời nhìn thấy ở Pep Guardiola hình ảnh một người đàn ông lý tưởng, đều hiểu như thế và không hề lấy làm ngạc nhiên hay phiền lòng. Pep chưa bao giờ muốn trở thành một nhà lãnh đạo xã hội, điều mà những cổ động viên không bị "nhiễm độc" bởi khí chất của anh đều đã quá rõ. Những người như thế, rất tiếc, lại chỉ là thiểu số. Phần còn lại, số đông, mỗi khi nói về Guardiola lại ra rả về một nhân vật chỉ

tồn tại trên mặt báo hay trong đầu óc của chính họ. Một Guardiola mà chính Pep cũng chẳng nhận ra nổi. "Họ nói về mình mà cứ như thể là đang nói về một ai đó khác ấy nhỉ?" Pep thường tự hỏi mỗi khi đọc được những điều người ta viết về phương pháp, về khả năng lãnh đạo tinh thần và những phẩm chất như của một siêu nhân của anh. "Có những quyển sách viết về những chuyện mà tôi cũng chẳng biết."

Thực tế, trong nhiều trường hợp, Pep thậm chí còn hoàn toàn trái ngược với hình ảnh của anh trong bức chân dung lý tưởng mà các cổ động viên vẽ nên. "Anh ấy là một người thực dụng, không phải kiểu 'triết gia' theo nghĩa tiêu cực như một số người, trong đó có Ibrahimović, vẫn nghĩ", nhà báo Ramón Besa khẳng định. "Anh ấy là một huấn luyện viên hơn là một nhà lãnh đạo, quan tâm tới giáo dục hơn là tranh đấu. Nếu anh ấy có vẻ như phải gánh thêm một vai trò khác ở câu lạc bộ sau khi Joan Laporta ra đi, thì đó là bởi vì trong câu lạc bộ đã xuất hiện một khoảng trống về tinh thần và quyền lực, mà Pep dù muốn dù không cũng tự thấy mình có trách nhiệm phải lấp đầy." Nhưng, như đã nói ở trên, để cho bóng đá thêm hấp dẫn, người ta luôn phải dựng lên những câu chuyện về sự đối lập, và khi đã xuất hiện người hùng, thì cần thêm một kẻ thù để cho bức tranh trở nên hoàn chỉnh. Và Pep - đúng hơn là giới truyền thông và các cổ động viên - đã tìm được một nhân vật hoàn hảo, một đối thủ đầy quyền lực từng có thời gian đi chung đường với anh trong quá khứ nhưng nay đã trở thành người đại diện cho tất cả những giá trị trái ngược với những giá trị mà Pep theo đuổi; người luôn cảm thấy hào hứng trong việc thể hiện một tính cách tương phản với Pep; và là người được kình địch của Barcelona đưa về để chặn đứng sự thống trị của họ. José Mourinho và Pep trở thành một cặp kỳ phùng địch thủ hoàn hảo tưởng chỉ xuất hiện trong các serie truyện tranh.

Trong vở kịch này, mỗi nhân vật đều được khắc họa rất rõ. Người tốt đối đầu kẻ xấu; người khiêm nhường đối đầu kẻ gây hấn. Rõ ràng, Mourinho là người chủ động tìm kiếm sự đối đầu này; anh sẵn sàng và thoải mái hơn hẳn trong cuộc chiến không ngừng nghỉ mà anh cảm thấy là cần thiết để gây bất ổn cho một đội bóng và một câu lạc bộ đang làm nên lịch sử. Pep không bao giờ thích thú với những cuộc chiến bên lề kiểu như thế, dù cũng có lúc anh đứng lên để đáp trả kẻ thù. Trong những ngày tháng cuối cùng ở Barcelona, Pep thú nhận với một trong những người bạn thân nhất của anh rằng "Mourinho đã thắng cuộc chiến này", một cuộc chiến mà anh không hề muốn góp mặt, một cuộc chiến đã xóa sạch trong anh mọi ký ức về những khoảnh khắc lớn lao mà cả hai đội bóng đã tạo ra.

Nhưng phần bất ngờ nhất của vở nhạc kịch bóng đá này là, nếu ta nhìn sâu hơn, nếu ta bóc tách lớp vỏ ngoài, ta sẽ thấy rằng trong mối quan hệ giữa Pep và Mourinho, những người được cho là các bản sao đối lập của nhau, những gì kết nối họ cũng nhiều như những gì chia tách họ.

Khi Bobby Robson tới Barcelona để ký hợp đồng vào năm 1996, chờ đón ông ở sân bay là một người đàn ông 33 tuổi có tên José Mourinho. Mourinho sẽ là người phiên dịch, đồng thời cũng là bạn đồng hành với Robson trong những ngày đầu khó khăn ở đội bóng mới, một nhiệm vụ mà anh chẳng xa lạ gì khi từng làm điều tương tự trong thời gian Robson dẫn dắt Sporting Lisbon và Porto. Ngay từ đầu, José, người thông thạo cả tiếng Tây Ban Nha lẫn tiếng Catalonia, đã có mặt trong tất cả các cuộc gặp giữa Robson với Chủ tịch Barcelona, Josep Lluís Núñez, hoặc Phó chủ tịch Joan Gaspart để làm cầu nối ngôn ngữ giữa vị huấn luyện viên người Anh với các lãnh đạo của đội bóng. Nhưng rất nhanh chóng anh đã thể hiện mình còn hơn cả một "gã thông ngôn", biệt danh mà một số người đặt cho Mourinho từ thời anh còn ở Porto, khi tham gia rất sâu vào công tác chuyên môn của đội bóng. Ban đầu, các cầu thủ Barcelona tỏ ra miễn cưỡng khi phải nghe theo những chỉ thị từ một gã trai trẻ gần như chẳng có chút kinh nghiệm bóng đá đỉnh cao nào. Nhưng dần dà, họ nhận thấy rằng Mourinho nhìn nhận về bóng đá thông suốt chẳng kém bất kỳ ai.

Ở Barcelona, Robson, người không bao giờ thực sự làm chủ được ngôn ngữ của vùng đất mới, và vợ ông, Elsie, cần tới Mourinho để có thể nhanh chóng ổn định cuộc sống. Bạn gái của Mourinho, Matilde, cũng luôn sẵn lòng có mặt để hỗ trợ, nên trong các bữa tối mà nhà Robson tổ chức không bao giờ thiếu sự hiện diện của nhà Mourinho. Từng chút một, Mourinho được Robson tạo điều kiện để có nhiều ảnh hưởng hơn tới sự vận hành của đội bóng. Ngay cả trợ lý do câu lạc bộ cắt cử, José Ramón Alexanko, cũng phải chấp nhận chia sẻ quyền lực với Mourinho và để anh tham gia sâu hơn vào các buổi tập. Theo lời của một số cầu thủ biết tiếng Anh, những chỉ thị của Robson sau khi được Mourinho dịch lại thường rõ ràng, sắc sảo hơn, và đôi khi Mourinho còn tự bổ sung những chi tiết cần thiết. Những đoạn video Mourinho phân tích những điểm mạnh yếu của đối thủ được các cầu thủ đánh giá rất cao, và việc anh có được mối quan hệ thân thiết với Ronaldo càng giúp củng cố vị thế của anh trong lòng đội bóng. Anh nhanh chóng trở thành bờ vai để các cầu thủ dựa vào mỗi khi họ gặp vấn đề với Robson, bởi vị huấn luyện viên người Anh cố tình duy trì một khoảng cách với đội bóng. Robson vạch ra ranh giới, còn Mourinho thì bước qua bước lại cái ranh giới ấy một cách thường

xuyên và thoải mái.

Mourinho nhanh chóng nhìn ra Guardiola chính là một lãnh đạo bẩm sinh và quyết định tiếp cận anh ta, chiếm lấy lòng tin của anh ta. Anh đã thành công. Đôi bạn mới có thể dành hàng giờ sau các buổi tập để trò chuyện với nhau, cả bằng tiếng Tây Ban Nha lẫn tiếng Catalonia. "Chúng tôi đúng là có trao đổi với nhau về một số vấn đề, khi cả hai đều có những hoài nghi riêng của mình, và chúng tôi cũng chia sẻ với nhau nhiều ý tưởng, nhưng tôi không cho rằng đó là những gì sẽ định nghĩa mối quan hệ của chúng tôi. Lúc đó anh ta là trợ lý của Ngài Robson còn tôi là một cầu thủ", Guardiola sau này nói.

Ở thời điểm đó, Guardiola, theo lời của Robson, là "một con cá lớn", người không bao giờ e ngại đưa ra những ý kiến của mình về cách chơi của đội bóng, về những gì mà đội bóng nên làm và nên tránh. Thực tế là, trong phần lớn thời gian của mùa giải, "nhóm bộ tứ" (Pep, Luis Enrique, Sergi và Abelardo) đã quyết định đưa đội bóng về trạng thái tự quản lý sau khi nhận ra Robson không thực sự thấu hiểu phong cách của Barcelona cũng như những đòi hỏi của La Liga. Đó là một quãng thời gian rất khó khăn, nhưng Mourinho đã chọn đứng về phía của huấn luyện viên trưởng.

Robson giành được ba danh hiệu ở mùa giải đó (Cúp Tây Ban Nha, Siêu Cúp Tây Ban Nha và Cúp C2) nhưng lại thất bại ở cuộc đua vô địch La Liga, và tới tháng 4, sau khi nhận thấy rõ ràng sự bất lực của Robson trong việc kiểm soát phòng thay đồ, câu lạc bộ đã quyết định ký hợp đồng với Louis van Gaal, người lúc đó đang nổi như cồn sau những thành công với Ajax. Mourinho định sẽ trở lại Bồ Đào Nha sau khi mùa giải đó kết thúc, nhưng Robson đã giới thiệu anh với van Gaal, và dưới thời vị huấn luyện viên người Hà Lan, anh thậm chí còn có nhiều quyền lực hơn. Van Gaal cho phép Mourinho thay mặt ông chỉ đạo đội trong một số trận giao hữu và thi thoảng lại có những cuộc nói chuyện về chiến thuật vào giờ nghỉ giữa hai hiệp. Thay cho vị trí của nhà Robson trong các bữa tối giờ là Truus và Louis, nhà van Gaal.

Chậm nhưng chắc, cá tính của Mourinho bắt đầu trổ hoa. Không còn làm việc với Robson, người mà anh đã gắn bó trong một thời gian không ngắn, ở ba đội bóng lớn khác nhau, Mourinho cũng được giải phóng khỏi nhiều ràng buộc khiến anh phải tự kìm tỏa cái tôi của mình. Để rồi anh hiện ra trong mắt van Gaal là "một gã trai ngạo mạn, kẻ không mấy tôn trọng quyền lực, nhưng đó là điểm mà tôi thích nhất ở anh ta. Anh ta không phải là mẫu dễ phục tùng, chẳng ngần ngại bật lại tôi những khi anh ta cảm thấy

tôi đang sai. Cuối cùng tôi lại muốn nghe những gì mà anh ta muốn nói và rốt cuộc tôi nghe từ anh ta nhiều hơn so với tất cả những trợ lý còn lại."

Mourinho rõ ràng còn hơn cả một phiên dịch viên ở Barcelona, nhưng truyền thông Catalonia chỉ biết đến anh với tư cách đó, và Chủ tịch Núñez cũng khăng khăng chỉ gọi anh bằng chức danh đó. Đó là thái độ thường thấy của người Tây Ban Nha với người Bồ Đào Nha. Người Tây Ban Nha không xem Bồ Đào Nha là đối thủ, đối tượng ganh đua của họ là quốc gia ở bên kia dãy Pyrenees (Pháp), nên có thể dễ dàng phớt lờ quyền lực của một người Bồ Đào Nha. Và Mourinho sẽ không bao giờ lãng quên, hay tha thứ, cho thái độ thiếu tôn trọng đó của họ.

Khi van Gaal bị thay thế vào năm 2000, hợp đồng của Mourinho cũng không được gia hạn. Đúng hơn thì bản thân anh cũng muốn ra đi, do cảm thấy mình đã đủ lông đủ cánh để làm một "số Một". Khi Pep chuẩn bị kết thúc mùa giải thứ bảy trong màu áo đội Một của Barcelona, Mourinho bắt đầu tìm kiếm một cơ hội làm huấn luyện viên trưởng ở Bồ Đào Nha.

Phần còn lại là lịch sử. Mourinho trở thành một huấn luyện viên chiến thắng và những thành công ở Porto và Chelsea đã mang đến cho anh cơ hội được thay thế Frank Rijkaard ở Barcelona, rõ ràng là một trong những giấc mơ lớn nhất của anh.

Nhưng mối quan hệ không mấy tốt đẹp giữa anh với các cổ động viên của Barca khiến những người có trách nhiệm ở đội bóng Catalonia chùn tay. Ngay trong lần đầu tiên trở lại Camp Nou với tư cách huấn luyện viên Chelsea để chơi một trận đấu thuộc Champions League vào năm 2005, Mourinho đã gây chuyện. Anh cáo buộc Rijkaard đi vào phòng thay đồ của trọng tài Anders Frisk vào giờ nghỉ. Mourinho đem vấn đề này phàn nàn với UEFA, khiến cho tình hình càng thêm căng thẳng. Frisk đã phải thông báo giải nghệ sau khi nhận được nhiều email dọa giết từ các cổ động viên. Người đứng đầu Hội đồng trọng tài của UEFA sau đó đã gọi Mourinho là "kẻ thù của bóng đá".

Nhưng đằng sau tấm mặt nạ gây tranh cãi ấy là một huấn luyện viên đặc biệt, nên không có gì khó hiểu khi chính ở Camp Nou, có không ít người ngưỡng mộ tài năng của anh. Trong cuộc gặp với các quan chức Barcelona ở Lisbon vào mùa xuân năm 2008, anh đã làm tất cả những gì có thể để gây ấn tượng với họ. Kết thúc cuộc gặp, anh tin rằng mình sẽ là người được lựa chọn.

Nhưng khi Mourinho bị từ chối, đặc biệt là sau khi các quan chức Barcelona gần như không có bất kỳ liên hệ nào với anh trong suốt nhiều tuần liền, cảm giác bị phản bội khiến máu anh như sôi lên.

Barcelona, trong khi đó, một lần nữa - không phải lần đầu mà cũng chẳng phải lần cuối - đã không thể tận dụng được một tài sản giá trị tiềm tàng; Mourinho, suy cho cùng, từng là người của câu lạc bộ và hiểu nó rất rõ. Đó là một khiếm khuyết trong não trạng của những người Catalonia nói chung và Barcelona nói riêng. Họ đối xử với những người rời bỏ câu lạc bộ, rời bỏ xứ sở, dù là theo cách nào, như những kẻ đào ngũ, điều đã xảy ra với Ronaldinho và ngay cả với Pep Guardiola. Thay vì là một người bạn, Mourinho trở thành và được truyền thông cũng như xã hội bóng đá Catalonia xem như một kẻ thù. Chỉ có điều đó là kiểu kẻ thù tồi tệ nhất - vừa nắm được nhiều thông tin nội bộ, lại mang trong lòng nỗi uất hận của kẻ bị ruồng bỏ.

Sau vụ bị từ chối đó, Mourinho đã chọn đi một con đường khác để "hò hẹn" với định mệnh gắn liền với FC Barcelona. Sau khi giành hai chức vô địch Italia cùng một chức vô địch Champions League với Inter Milan, anh nhận lời dẫn dắt Real Madrid.

Nhưng trước đó, Pep và Mourinho đã có cơ hội đối đầu với nhau trên băng ghế huấn luyện, trong các trận đấu thuộc vòng bảng Champions League hồi 2009. Ở trận lượt đi, Barcelona, nhà đương kim vô địch, tới Italia làm khách của Inter, lúc đó đang trong mùa giải thứ hai với Mourinho, và phải chia điểm sau trận hòa không bàn thắng. Nhưng đó là trận đấu mà Barcelona đã thể hiện vượt trội, thậm chí có thể nói là đã dạy cho đội chủ nhà một bài học về thứ bóng đá kiểm soát vị trí đầy phong cách. Trong trận lượt về ở Camp Nou, Guardiola quyết định cất Ibrahimović và Messi trên băng ghế dự bị để thay bằng hai tiền đạo đang vào "form" là Pedro và Henry, người đá ở vị trí trung phong, và một lần nữa tỏ ra trên cơ đối thủ. Chỉ khác là lần này họ đã có được một chiến thắng xứng đáng với tỉ số 2-0.

"Mourinho, tới nhà hát đi." Trên khán đài, các cổ động viên của Barcelona hát những bài giễu nhại Mourinho, người đã cáo buộc Leo Messi "diễn kịch" trong trận đấu giữa Barcelona với Chelsea hồi 2006, cũng là người đã có pha ăn mừng đầy khiêu khích - trượt dài dọc đường biên của sân Camp Nou - trong lần làm khách của Barcelona gần nhất trước đó. Lần thứ hai các cổ động viên Barca cất tiếng chế giễu Mourinho, vị huấn luyện viên người Bồ Đào Nha đã phản ứng bằng cách đưa tay lên tai, ra chiều muốn hứng trọn mọi sự cay nghiệt từ các khán đài.

Nhìn tổng thể, đó rõ ràng là một cuộc trở về không mấy vui vẻ với Mourinho, nhưng anh vẫn đủ tỉnh táo để thừa nhận sự vượt trội của Barcelona. “Barca đã chơi quá tuyệt”, anh thừa nhận sau trận. Những cuộc chạm trán đầu tiên ấy đã phản ánh đúng sự chênh lệch về chất lượng giữa hai đội bóng. Nhưng hai trận đấu ấy mang tới cho Mourinho cơ hội quý báu để giải mã sức mạnh của đội bóng dưới quyền Pep.

Tình thế đã khác khi hai người gặp lại nhau ở các trận bán kết của cùng mùa giải đó. Mourinho áp dụng lại chiến lược quen thuộc, trong đó có việc bắt đầu trận đấu ngay từ các cuộc họp báo trước trận, tạo ra một bầu không khí thù địch và đặt những chiếc bẫy bóng đá ở khắp nơi.

Ở trận lượt đi, Barcelona buộc phải di chuyển tới Milan bằng xe buýt sau khi bụi tro núi lửa từ Iceland che kín bầu trời châu Âu và khiến hệ thống giao thông đường không tê liệt. UEFA không mảy may xem xét khả năng hoãn trận đấu, buộc Barcelona không còn lựa chọn nào khác ngoài việc bó mình suốt 14 tiếng đồng hồ trên xe buýt để có thể tới được khách sạn ở Milan. So với trận lượt đi, Inter đã có sự chuẩn bị tốt hơn về mặt chiến thuật để đối phó với Barcelona, đội tỏ ra hụt hơi trong hiệp hai. Dù đội khách ghi bàn trước, Inter kết thúc trận đấu với chiến thắng 3-1 hoàn toàn xứng đáng.

Đúng như dự kiến, Mourinho tiếp tục chơi trò chơi của mình trong cuộc họp báo sau trận. “Thất bại không bao giờ là dễ dàng, đặc biệt là với những người không quen với thất bại”, Mourinho nói. Pep quá hiểu Mourinho đang muốn chơi trò gì, và đã chọn cách né tránh một cuộc đối đầu trực diện: “Tôi rất tôn trọng ông ấy, và sẽ không bỏ ra dù chỉ là một giây để trả lời những câu hỏi như thế.”

Điều duy nhất mà Pep muốn là đội bóng của anh tập trung cho trận lượt về. Mourinho trong khi đó lại hiểu rất rõ việc Barcelona không cảm thấy thoải mái khi phải xử lý những cảm xúc mãnh liệt.

Trong cuộc họp báo trước trận lượt về, Mourinho lại bắn thêm một phát đạn nữa về phía đối thủ: “Chúng tôi đang theo đuổi một giấc mơ, còn Barcelona thì đang theo đuổi một nỗi ám ảnh. Nỗi ám ảnh của họ mang tên ‘Bernabéu’.” Không phải tự nhiên Mourinho nhắc tới cái tên “Bernabéu”. Trận chung kết Champions League năm đó sẽ diễn ra trên sân nhà của Real Madrid. Chưa dừng lại ở đó, Mourinho còn bồi thêm: “Chúng ta giờ đã quen với

việc nhìn thấy các cầu thủ Barcelona liên tục quăng mình lăn lộn trên sân."

Ngồi trong phòng chờ ở Camp Nou, Pep chỉ còn biết lắc đầu khi nghe những gì Mourinho nói. Khi tới lượt họp báo của mình, anh cố gắng tìm ra một giọng điệu phù hợp để vừa đáp lại thông điệp từ Mourinho vừa hướng các cầu thủ của anh tới những suy nghĩ tích cực hơn: "Tôi đang cảm thấy như thế nào ư? Rất hạnh phúc, trong một niềm vui thú không thể nào mô tả được. Được có mặt trong trận bán kết Champions League một lần nữa là một vinh dự, một đặc ân. Tôi sẽ tận hưởng trận đấu này và tôi muốn các cầu thủ của tôi cũng làm như thế. Tôi đã nói với họ rằng họ cần phải làm chính mình. Chúng tôi không phải sắp đối mặt với Inter, mà sắp đối mặt với chính mình. Để xem liệu chúng tôi có thể vẫn là chính mình trong một trong những trận đấu quan trọng nhất của cuộc đời hay không. Còn Inter Milan, có hay không không quan trọng."

Pep cũng cảm thấy mình cần phải khẳng định lại giá trị của câu lạc bộ sau những lời mai mỉa từ Mourinho: "Chúng tôi là một thể chế kiểu mẫu. Trong hai mươi tháng qua, chúng tôi có thể thắng, có thể thua, nhưng chưa bao giờ đánh mất sự tôn trọng."

Không chỉ chủ động chọn chiến địa, Mourinho còn là người quyết định luật lệ cho cuộc chiến ở Camp Nou. Thực tế đó rõ ràng đã có những tác động nhất định lên các cầu thủ Barcelona, những người ngay khi trận đấu vừa bắt đầu đã chơi như thể đó là trận đấu cuối cùng của họ. Iniesta không thể góp mặt trong trận đấu vì chấn thương, Barcelona nhanh chóng cảm thấy nhớ khả năng chuyền bóng và nhãn quan của anh. Khi Thiago Motta phải rời sân vì thẻ đỏ sau một pha va chạm với Busquets, Inter buộc phải lùi sâu hơn để bảo vệ khung thành. Ở một chừng mực nào đó, đấy là một kịch bản hoàn hảo cho đội bóng của Mourinho vì như thế có nghĩa là họ có thể chơi tử thủ mà không có gì phải thấy xấu hổ.

Piqué ghi được một bàn thắng trong hiệp hai, và Bojan có một bàn thắng khác không được công nhận vì lỗi chơi bóng bằng tay. Nhưng Inter đã phòng ngự quá xuất sắc và xứng đáng vào chung kết.

Sau hồi còi chung cuộc, Mourinho bước thẳng vào sân, hai tay giơ cao, và màn ăn mừng chiến thắng ngạo nghễ của anh sẽ còn kéo dài nếu ban quản lý sân không bật hệ thống tưới nước và Víctor Valdés không lao ra can thiệp. "Đây là thất bại tuyệt vời nhất trong cuộc đời tôi", anh nói trong buổi họp báo sau đó ít phút.

Pep đón nhận thất bại một cách khá bình thản, anh không đưa ra bất kỳ lời bao biện nào, và cũng không tỏ ra khó chịu với Mourinho: “Chỉ trích ông ấy cũng có nghĩa là hạ thấp Inter và điều đó là không công bằng.”

Trận đấu tiếp theo là trước Villarreal, diễn ra chỉ hai ngày sau cú knock-out ở Champions League. Chỉ còn bốn trận đấu nữa là mùa giải La Liga sẽ khép lại, chức vô địch sẽ là của Barcelona nếu họ không tự bắn vào chân mình. Pep nói với bạn mình, David Trueba, rằng anh cần phải làm điều gì đó cho những cầu thủ lúc đó đang bị tổn thương nghiêm trọng của mình. “Guardiola nhận ra rằng các cầu thủ của anh đều bị tổn thương, bị đổ vỡ sau thất bại ở một giải đấu mà họ khát khao chiến thắng. ‘Mình có thể nói gì với họ đây?’ - anh tự hỏi chính mình, khoảng một tiếng trước khi ngồi vào khu kỹ thuật ở el Madrigal. Pep bị ám ảnh với việc những thông điệp truyền cảm hứng phải rõ ràng, súc tích, chân phương. Trước đây, anh ấy từng sử dụng các đoạn video, cả từ YouTube, những ý tưởng, những câu chuyện truyền cảm hứng, thậm chí cả những bài nói chuyện của những người hùng của anh ấy để khích lệ tinh thần các cầu thủ. Hôm đó, anh ấy tiến về phía các học trò của mình chỉ với một nụ cười. Sẽ không có đoạn video nào cả. ‘Tôi chỉ muốn nói rằng tôi chẳng thể đòi hỏi gì hơn từ các bạn. Không huấn luyện viên nào có thể đòi hỏi từ những cầu thủ của ông ta nhiều hơn những gì mà các bạn đã làm cho tôi. Các bạn rất tuyệt. Cảm ơn các bạn vì tất cả. Tôi chỉ muốn nói thêm một điều nữa. Nếu chúng ta bước ra ngoài kia và thất bại, và chức vô địch không còn trong tầm với của chúng ta, thì cũng chẳng sao cả. Hoàn toàn không có vấn đề gì. Nên cứ thoải mái. Cảm ơn các bạn rất nhiều. Với tôi, các bạn chính là những nhà vô địch’.”. Trận đấu kết thúc với thắng lợi đậm đà 4-0 dành cho Barcelona. Đội bóng của Guardiola đã giành chức vô địch La Liga thứ hai liên tiếp.

Trong cuộc họp báo cuối cùng của mùa giải đó, Pep lần đầu tiên bắn một thông điệp, dù chỉ là úp mở, về phía truyền thông Madrid. Anh chúc mừng các cầu thủ và ban huấn luyện Madrid vì đã khiến đội bóng của anh phải giành tới 99 điểm để có thể vô địch La Liga, nhưng lời chúc mừng ấy “chỉ dành cho họ và chỉ họ mà thôi”. Những cuộc tấn công từ thủ đô là rất ác nghiệt và không phải lúc nào Pep cũng có thể dễ dàng xử lý: “Đôi lúc chúng tôi thấy mình như những kẻ đáng khinh. Đôi lúc chúng tôi thấy xấu hổ khi ăn mừng các danh hiệu. Chúng tôi chỉ cố gắng chơi một môn thể thao theo cách hay nhất có thể nhưng chúng tôi tự thấy rằng những việc mà chúng tôi làm không được mọi người ủng hộ. Thế nên chúng tôi đành phải chọn cách sống của một con kiến, lặng lẽ làm việc của mình mà phớt lờ mọi đòn tấn công. Chúng tôi biết

rằng họ không thiếu những kẻ to mồm; nhưng sẽ là không công bằng nếu chúng ta không tôn trọng những cầu thủ đã khiến cho cái nghề của họ trở nên cao quý hơn bằng chính nỗ lực của mình. Dù thế nào thì cũng sẽ chẳng có gì thay đổi cả, ngay cả khi Mourinho tới La Liga."

Ngay trước khi Mourinho tới, một bộ phận không nhỏ của truyền thông Madrid đã cố gắng moi móc ra đủ loại lý do để chỉ trích và thậm chí tấn công Barcelona, đội bóng được cả thế giới ngưỡng mộ. Họ cho rằng các trọng tài luôn thiên vị Barcelona, Liên đoàn bóng đá Tây Ban Nha luôn làm mọi cách có thể để chống lưng cho họ, UEFA tự nhắm mắt làm ngơ trong mọi vụ lùm xùm có liên quan tới Barca, và lịch truyền hình cũng được sắp xếp sao cho có lợi cho họ nhất. Thậm chí, một số còn cho rằng huấn luyện viên các đội bóng đối thủ thường chủ động buông xuôi trong các trận đấu với Barcelona.

Khi Mourinho tới, chính bộ phận truyền thông ấy sẽ kết đồng minh với vị huấn luyện viên người Bồ Đào Nha để cực đoan hóa mối quan hệ đối địch giữa Barcelona và Madrid. Dưới sự tô vẽ của họ, hình ảnh của hai vị huấn luyện viên lại hiện lên đơn giản nhất có thể. Một bên là người tốt, bên kia là kẻ xấu, và mùa giải sắp tới sẽ là cuộc chiến giữa hai thế lực tốt - xấu này.

Trong buổi họp báo đầu tiên của mùa giải mới 2010-11, Guardiola chủ động chào đón vị tân huấn luyện viên của Real Madrid: "Mourinho sẽ giúp tôi tiến bộ lên. Ông ấy tới Tây Ban Nha là một sự kiện quan trọng đáng chờ đợi, bởi vì ông ấy là một trong những huấn luyện viên giỏi nhất trên thế giới. Ông ấy sẽ khiến cho tất cả chúng ta tốt lên." Pep chẳng lạ gì những chiêu trò của Mourinho: xây dựng đội bóng xung quanh một nhóm cầu thủ trung thành, chỉ trích giới chức và trọng tài, tạo ra tâm lý "chúng ta chống lại cả thế giới", và, quan trọng hơn cả, phát triển một phương pháp rất mạnh mẽ và toàn diện để chinh phục các danh hiệu.

Pep biết điều gì đang chờ đợi mình phía trước. Và những lời mà anh nói ra thực chất chỉ là một cách để tự trấn an bản thân, thở một hơi thật sâu trước khi xắn tay áo và lao vào một cuộc chiến chẳng cách gì tránh được.

Trước khi mùa giải bước vào giai đoạn căng thẳng, Mourinho và Guardiola có cơ hội hiếm hoi để trao đổi mấy câu xã giao khi cả hai cùng tham dự diễn đàn dành cho các huấn luyện viên ở Nyon, diễn ra chỉ năm tháng sau khi Inter loại Barcelona ở Champions League. Hai người không có cơ hội đứng riêng với nhau, nhưng

Mourinho là người chủ động bắt chuyện để giúp cho Guardiola cảm thấy thoải mái trong lần đầu tiên tham dự diễn đàn. Pep, trong khi đó, không giấu được vẻ căng thẳng khi đứng cạnh vị huấn luyện viên người Bồ.

Nhưng trong khi trưng ra một vẻ ngoài đầy thân thiện, Mourinho đã xác định rằng để có thể đánh bại Barcelona, một tập thể xuất chúng nhất trí đồng lòng theo đuổi một triết lý bóng đá nhất quán, anh cần phải tấn công vào những nền móng, phá hoại và làm xáo trộn cuộc sống yên bình của họ. Theo dõi một trận đấu của Barca ngay trước khi trở thành huấn luyện viên của Madrid, Mourinho vô cùng ngạc nhiên trước cái cách mà các trọng tài trải thảm đỏ dưới chân những người Catalonia, cũng như trước sự kính ngưỡng mà cầu thủ và cổ động viên của đối thủ dành cho họ. Mourinho quyết định rằng tình trạng đó cần phải chấm dứt, và rằng Barcelona cần phải bị đánh bật khỏi bệ đỡ của họ. Để có thể đạt được mục tiêu đó, anh cần phải huy động tất cả những vũ khí mà anh có trong kho, từ những lời lẽ, những cáo buộc, tới những ám chỉ.

Đây, tất nhiên, không phải là một chiến thuật mới. Anh từng sử dụng những cách tiếp cận tương tự ở Anh và Italia, tất nhiên có sự điều chỉnh cho phù hợp với đặc thù của mỗi quốc gia. Nhưng để có thể triển khai kế hoạch ở Tây Ban Nha, anh sẽ phải đẩy những chiến thuật đó tới mức cực đoan, mà nguyên nhân chính là vì đối thủ của anh lần này sẽ là đối thủ mạnh nhất mà anh từng phải đối mặt.

Hai tên tuổi lớn, hai cá tính mạnh cùng tiến vào một ngôi làng, nhưng ngôi làng ấy lại không đủ lớn để dung chứa được cả hai. Hay, ít nhất, đó là câu chuyện mà giới truyền thông muốn dựng lên.

Truyền thông và giới cổ động viên giống nhau ở chỗ đều muốn giải thích thế giới thông qua một bộ các giá trị, những định kiến và những quan điểm được định trước. Việc thế giới được "gói gọn" lại trong 140 ký tự (độ dài cho phép của một dòng trạng thái trên Twitter) càng nhấn mạnh sự cần thiết của việc loại bỏ đi những yếu tố phức tạp trong cuộc sống và biến nó thành một tập hợp của những khái niệm trắng và đen đơn giản hết sức.

Đây là chương mới nhất trong một câu chuyện rất cũ. Barcelona và Madrid vẫn luôn được xem là hai hình mẫu thể chế khác biệt, nhưng kể từ ngày Mourinho xuất hiện, sự khác biệt ấy đã được đẩy lên thành sự phân cực, đối lập toàn diện. Mourinho mang đến

sự hung hăng đầy tính kịch mà sự kình địch mang tính biểu tượng giữa hai gã khổng lồ của bóng đá Tây Ban Nha đã chờ đợi từ lâu. Real Madrid và Barcelona là một cặp địch thủ... trời định, bởi vì sự kình địch giữa họ, không có gì phải nghi ngờ, là sự kình địch mà đôi bên cùng có lợi. Không chỉ các cổ động viên và giới truyền thông, chính hai câu lạc bộ cũng vui vẻ duy trì mối quan hệ kình địch đó bởi vì nó có lợi cho việc kinh doanh và cũng bởi vì cả hai đều đang vận hành trong một thế giới mà ở đó người ta cần phải tạo ra một cảm giác về sự đối lập để có thể xác nhận những bổn phận và tính cách của chính họ.

Trong thế kỷ trước, cuộc chiến giữa Real Madrid và Barcelona vẫn thường được so sánh với câu chuyện về David và Goliath, trong đó Barcelona vui vẻ nhận lấy phận "chiếu dưới" còn Real Madrid cũng rất hạnh phúc đóng vai kẻ bắt nạt. Nhưng bây giờ, nó đã trở thành câu chuyện giữa hai gã Goliath so kè với nhau từng chút một, hết ngày này qua ngày khác.

Cũng như thế giới chính trị cho ta thấy những cách nhìn nhận đa dạng về thế giới, phong cách tương ứng của Barcelona và Real Madrid cũng thể hiện hai cách diễn giải khác nhau về trò chơi đẹp. Đặc trưng của Madrid là một phong cách chơi bóng đầy năng lượng, nhanh, mạnh, giàu tính chiến đấu. Barcelona, trong khi đó, khám phá ra từ mô hình của người Hà Lan một phong cách khác để có thể đương đầu với người Madrid: lối chơi tấn công dựa trên sự hiệu quả của những đường chuyền.

Nhà báo Ramón Besa của tờ El Pais bình luận: "Đó là sự đối lập được sinh ra để dành cho bóng đá Tây Ban Nha, cho Tây Ban Nha, bởi vì Tây Ban Nha luôn là Tây Ban Nha của màu đỏ và màu xanh, của ngoại biên và trung ương, và bây giờ là Tây Ban Nha của Guardiola và Mourinho. Người ta đón nhận sự kình địch ấy một cách đầy hào hứng. Sự xuất hiện của Mourinho đã khiến cho khác biệt trong cách nhìn nhận bóng đá của Barca và Madrid trở nên cực đoan hơn. Điều thú vị ở đây là thay đổi mà Madrid vừa thực hiện là đi ngược lại với lịch sử của họ, bởi vì Madrid chưa bao giờ giao phó hoàn toàn đội bóng cho một huấn luyện viên."

Mourinho khẳng định anh muốn thách thức bản thân mình hơn là thách thức những kẻ khác, nhưng những gì anh nói sau đây lại cho thấy điều ngược lại: "Để có thể đẩy bản thân tới giới hạn cao nhất, có nhiều kẻ thù là điều không quá cần thiết, nhưng có thì vẫn hơn. Đặc biệt là khi anh đang quá thành công và có xu hướng thả lỏng mình."

Như thế, cuộc đối đầu lịch sử giữa hai thể chế thể thao vĩ đại bậc nhất cuối cùng đã trở thành cuộc đối đầu giữa những cá tính, giữa hai huấn luyện viên của hai đội. Mức độ hiện diện của Guardiola và Mourinho trên các phương tiện truyền thông lớn tới mức làm lu mờ cả đội bóng của họ, Barcelona và Madrid giờ đã bị biến thành "Đội của Guardiola" và "Đội của Mourinho". Chuyên gia thị trường Jesús Toribio nói với Miguel Alba trong một bài báo trên El Públicо rằng: "Các câu lạc bộ bắt đầu đánh mất bản sắc của chính mình khi cuộc chiến giữa hai huấn luyện viên của họ lên tới cao trào, y hệt những gì đã xảy ra trong cuộc chiến công nghệ giữa BlackBerry và iPhone. Sản phẩm đã hoàn toàn che mờ thương hiệu: chẳng ai còn nói về RIM và Apple. Bởi vai trò dẫn dắt của các huấn luyện viên, người ta xem những chiến thắng là của họ (sản phẩm) thay vì là của câu lạc bộ (thương hiệu)."

Với những người quan sát thông thường, cả hai huấn luyện viên ấy đều đã phát triển được một dự án bóng đá riêng, mà bản thân các dự án ấy cũng hoàn toàn đối lập.

Pep Guardiola quy tụ xung quanh mình những cầu thủ đi lên từ các đội trẻ, những người hiểu rõ những giá trị mà câu lạc bộ theo đuổi - khả năng chuyền bóng, tinh thần đồng đội, thái độ tích cực cả trong lẫn ngoài sân cỏ - và hoàn thiện lực lượng bằng những bản hợp đồng sẵn sàng tiếp nhận và chia sẻ những giá trị đó. Như với Eto'o và Ibrahimović, những người không có cùng góc nhìn về thế giới và bóng đá với Guardiola sẽ sớm bị đào thải.

Mourinho, trong khi đó, dẫn đầu một nhóm những cá nhân trung thành một cách vô điều kiện và sẵn sàng chết vì huấn luyện viên của mình, trên danh nghĩa vì chiến thắng. Những ai dám nghi ngờ đều sẽ nhanh chóng bị gạt sang một bên. Phong cách chơi bóng quyết liệt truyền thống của Madrid trở thành hung hăng, thậm chí trong một số trường hợp là bạo lực. Madrid lúc nào cũng tỏ ra thèm khát chiến thắng, họ có thể và sẵn sàng vũ nhục đối thủ, và tất cả đều có thể thấy là họ thích thú đến thế nào khi làm điều đó.

Với Mourinho, phòng họp báo được xem như những sân khấu, ở đó anh hoàn toàn nhập tâm vào nhân vật và thích thú khi trở thành tâm điểm của sự chú ý. Anh luôn khẳng định rằng, trong những thuyết âm mưu phức tạp, Real Madrid là nạn nhân của hết từ giới trọng tài, FIFA, tới chính phủ Tây Ban Nha và thậm chí cả UNICEF. Với anh, chiến thắng cho Madrid là điều đương nhiên vì đó là kết quả mà đội bóng này xứng đáng được hưởng, nhưng nếu Madrid thất bại hay bị cầm hòa thì anh sẽ lập tức bày tỏ sự nghi

ngờ hoặc đưa ra những cáo buộc về việc đội bóng của anh bị chơi xấu. Anh sẵn sàng bảo vệ đến cùng các cầu thủ của mình nếu họ "chẳng may" có những hành vi không đẹp, nhưng sẽ lập tức bù lu bù loa lên nếu đối thủ dám có những hành vi tương tự với các cầu thủ của anh.

Dù có muốn hay không, Pep cũng đã được xem như là người giương cao ngọn cờ về những giá trị tốt đẹp, trong một thế giới mà những giá trị như thế đã trở nên khan hiếm. Mourinho thì lại là một sản phẩm điển hình của xã hội hiện tại; anh đại diện cho cách suy nghĩ hiện đại, không e ngại trước xung đột, sẵn sàng đối đầu với những thế lực có quyền, luôn luôn đòi hỏi những lời giải thích và là một tín đồ của thuyết âm mưu. Đội bóng của anh chiến thắng vì những gì mà họ làm là hợp lý; họ thua vì ai đó hay thứ gì đó không cho phép họ chiến thắng.

Phương pháp của huấn luyện viên người Bồ Đào Nha là vuốt ve cái tôi của các cầu thủ và hướng chúng tới mục tiêu giành những kết quả tốt, dù chính anh từng tự định nghĩa mình là một "người quản lý những cái tôi". Guardiola trong khi đó lại chọn cách phát triển sự tự tin của các cầu thủ bằng các biện pháp khích lệ.

Phong cách lãnh đạo của Mourinho và Guardiola phản ánh chính xác tính cách của họ. "Mourinho thích thú với biệt danh 'Người đặc biệt' của mình và bảo vệ nó tới cùng - ông ấy cảm thấy mình khác biệt so với phần còn lại và luôn cố gắng chắc chắn rằng không có ai lãnh đạm với mình; hoặc là họ yêu, hoặc khinh ghét ông ấy. Ông ấy áp dụng điều này với chính các cầu thủ của mình. Tất cả họ đều hiểu rằng mọi biểu hiện của họ đều dẫn tới những hệ quả, vì Mourinho vận hành một hệ thống kết hợp giữa khen ngợi và trừng phạt", chuyên gia tâm lý học thể thao Almudena López giải thích. So với Mourinho, phương pháp của Guardiola phức tạp hơn hẳn. "Pep chăm lo tới cảm xúc của từng cầu thủ, để tạo cho họ, và chính ông, cảm giác thuộc về tập thể", López phân tích tiếp.

Công bằng mà nói, cả hai huấn luyện viên đều rất phù hợp với những đội bóng mà họ dẫn dắt. Mourinho từng nói rằng Guardiola là huấn luyện viên tốt nhất "cho Barcelona", không phải để khen Pep hay Barcelona, mà để ngấm ngầm nhắc nhở rằng anh đã giành được chức vô địch quốc gia ở bốn nước khác nhau. Trong khi Pep nhìn về lịch sử và truyền thống của câu lạc bộ khi cần tìm kiếm những sự tham khảo, và cố gắng khắc sâu trong các cầu thủ của mình cảm giác "thuộc về", Mourinho, như mô tả của Almudena López, "lại giống như một chuyên gia được Madrid mời

về để giúp họ khôi phục niềm tin vào bản thân". Ngay cả gu thẩm mỹ của hai người cũng khác. Guardiola cảm thấy thoải mái nhất khi bận lên những trang phục vốn không thuộc về khu vực kỹ thuật. Anh thậm chí còn giành giải "Khăn Vàng" dành cho huấn luyện viên ăn mặc đẹp nhất (Mourinho về thứ ba) và rất thích mang đồ của Tony Miró, Prada, Dsquared2 hoặc Armani cả trong lẫn ngoài sân cỏ. Mourinho lại hướng theo phong cách cổ điển. Và, cũng giống như phần lớn chúng ta, phong cách ăn mặc thể hiện con người họ. Đó cũng là ý kiến của Montse Guals và Elisabeth Olivé, hai chuyên gia phong cách hàng đầu Tây Ban Nha: "Phong cách của Pep khiến người ta nghĩ ngay tới một người với những mối bận tâm đa dạng về mặt văn hóa, trong khi phong cách của Mourinho lại có sự tương đồng với phong cách của một người Italia, tức là không phô trương, trừ cái cách mà ông ấy thắt cà vạt." Vị huấn luyện viên người Bồ thích nới lỏng cà vạt, tạo ra một vẻ ngoài đơn giản một cách có tính toán. Trong khi đó, Pep lại thích một chiếc cà vạt nhỏ, gọn gàng theo phong cách hiện đại.

Ngay cả tính cách của hai người cũng khác hẳn nhau. Ở bất kỳ thời điểm nào Mourinho cũng biết rõ điều mình muốn. Pep thì lúc thế này, lúc thế nọ; anh thay đổi ý định luôn luôn. Anh có thể gọi điện cho một người bạn của mình vào sáng hôm nay để yêu cầu sự giúp đỡ về việc này hay việc kia, nhưng ngay buổi sáng tiếp theo anh đã đổi ý và gọi điện lại cho người bạn đó để bảo anh ta quên việc anh vừa nhờ đi.

Với Mourinho, tất cả đều rõ ràng ngay từ đầu. "Tôi sẽ vô địch ở quốc gia này trong năm nay, rồi ở quốc gia kia trong năm tiếp theo, và trong hai năm tiếp theo, ở một quốc gia khác. Rồi khi 50 tuổi, tôi sẽ vô địch World Cup với Bồ Đào Nha." Có thể không chính xác lắm về mặt thời gian, nhưng rất rõ ràng. Và nếu Mourinho không thể vô địch World Cup ở tuổi 50, anh sẽ làm điều đó ở một thời điểm khác.

Mourinho gây ồn ào trong mọi việc mà anh làm, thích thú khi được nắm vai trò dẫn dắt, khiến những người khác phải chạy theo mình. Đó có lẽ là hệ quả của việc sự nghiệp cầu thủ của anh chưa bao giờ thực sự cất cánh. Pep thì không có nhu cầu biến mình thành trung tâm của thế giới: "Tôi từng chơi bóng cho Barca. Nên tất cả những thứ được dùng để chăm bẵm cho cái tôi đều không cần thiết đối với tôi. Thậm chí những lời ca tụng còn khiến tôi không thoải mái."

Họ cũng thông minh theo kiểu khác nhau. Pep luôn cố gắng nạp vào người nhiều kiến thức nhất để có thể chính xác hơn trong

những quyết định. Mourinho cũng làm điều tương tự, chỉ khác là trong anh còn có thêm một chút xảo quyệt nữa. Khi mối quan hệ kình địch giữa hai người, giữa hai đội bóng leo thang tới một mức độ trước đây chưa từng thấy, Mourinho có lúc khiến Pep không còn giữ được mình. Người ta thường tưởng tượng ra cảnh mỗi buổi sáng Mourinho sẽ vừa cạo râu vừa suy nghĩ về những việc mà anh phải làm trong ngày hôm ấy. Rồi tới một buổi sáng, một ý tưởng lóe lên. Trong buổi họp báo của ngày hôm ấy, anh phóng ra một chiếc phi tiêu: "Có những người thông minh hơn tôi rất nhiều. Họ đã rất thành công trong việc tạo dựng một hình ảnh khác biệt hoàn toàn so với hình ảnh của tôi. Nhưng trong sâu thẳm, họ cũng như tôi mà thôi." Pep rất hiếm khi đáp lại những lời công kích từ Mourinho, nhưng hôm ấy, chỉ sau nửa giờ, anh đã phải nhắc lại những gì Mourinho nói trong cuộc họp báo của mình: "Chúng tôi giống nhau ở chỗ chúng tôi đều muốn thắng. Nhưng chỉ thế thôi... Nếu thực tế là như vậy, có nghĩa là tôi đã làm điều gì đó không đúng. Tôi chưa bao giờ muốn mình giống như Mourinho. Có những hình ảnh giá trị bằng vạn lời nói. Cả hai chúng tôi đều muốn thắng, nhưng con đường mà chúng tôi đi là khác hẳn nhau."

Con đường dẫn tới chiến thắng của họ có thể rất khác nhau, nhưng những chiếc xe mà họ lái, loại xăng mà họ đổ, thì lại không khác nhau nhiều lắm. Mourinho đã đúng.

Trận đấu đầu tiên giữa Pep và Mouriho sau khi Mourinho trở thành huấn luyện viên của Real Madrid diễn ra ở Camp Nou. Mourinho chỉ mới có năm tháng làm quen với đội bóng và đã phải thừa nhận với những người thân cận rằng bóng đá quả là "một chiếc hộp của những điều bất ngờ". Anh không biết chính xác đội bóng trẻ của mình sẽ đối phó như thế nào với cả phong cách của Barcelona lẫn những áp lực mà hoàn cảnh tạo ra - chỉ khi mở chiếc hộp, ta mới biết bên trong có gì.

Trận Clásico diễn ra vào ngày thứ Hai, điều không thường xảy ra, sau khi ban tổ chức phải dời lịch vì Chủ nhật trước đó là ngày bầu cử ở Catalonia. Madrid lúc ấy đang có phong độ tốt. Họ đang dẫn đầu bảng xếp hạng La Liga với một điểm nhiều hơn Barcelona. Dấu ấn của Mourinho là rất rõ ràng: Madrid lúc ấy đã là một đội bóng được tổ chức rất tốt, họ ít khi để thua, và thường kết liễu đối phương bằng những pha phản công nhanh.

Giống như trong những cuộc đối đầu trước đó ở Champions League, trận đấu bắt đầu ngay từ cuộc họp báo trước trận. Nó giống như là một trò mèo đuổi chuột mà cả mèo lẫn chuột đều

làm mọi cách để cho đối thủ mất bình tĩnh trước. Mourinho rốt cuộc vẫn là người ra đòn trước: "Tôi hi vọng rằng các cầu thủ sẽ hỗ trợ cho các trọng tài và đây sẽ là một trận đấu mà người ta sẽ chỉ nói về bóng đá." Ai cũng hiểu Mourinho muốn ám chỉ điều gì. Pep quyết định không đáp lại sự khiêu khích từ đối thủ.

Trận ấy, Barcelona thắng 5-0 với các bàn thắng của Xavi, Pedro, Villa (2 bàn) và Jeffren. "Chúng tôi khó có thể chơi hay hơn được nữa, nhưng lẽ ra chúng tôi phải ghi được nhiều bàn thắng hơn. Chúng tôi khiến cho họ buồn ngủ, muốn chạm bóng cũng chẳng được", Xavi nói.

Víctor Valdés trở thành một khán giả bất đắc dĩ trong khung thành của Barcelona: "Chỉ nhìn theo bóng thôi cũng khiến tôi thấy chóng mặt. Sau cùng, tôi quyết định không nhìn kỹ bóng nữa, bởi vì đằng nào thì các đồng đội tôi cũng kiểm soát nó mà."

Không có gì đáng ngạc nhiên, Pep chuẩn bị cho trận đấu với một sự chú ý đến mức ám ảnh tới từng chi tiết. Vào đầu trận, Barcelona tổ chức được nhiều tình huống đá ma tốc độ cao ở khu vực giữa sân, nhằm mục đích vừa giữ bóng vừa tìm kiếm khoảng trống trong hệ thống phòng ngự của đối phương. Sân Camp Nou như phát cuồng khi thấy các cầu thủ của họ không chỉ vùi dập đối thủ, mà còn vũ nhục họ bằng cách khiến họ phải chạy quanh để đuổi bóng. Với Guardiola, những gì mà đội bóng đang làm chính là một sự khẳng định rằng tất cả mọi người ở Barcelona - từ các cổ động viên, cầu thủ, tới huấn luyện viên - đều đang đi chung hướng. Ý tưởng lớn đang được thể hiện một cách rực rỡ trên mặt cỏ. Thực tế thời khắc của sự khẳng định này - một trong những màn trình diễn ấn tượng nhất của một đội bóng - diễn ra trước một đội bóng được dẫn dắt bởi Mourinho càng khiến cho cảm giác thỏa mãn được nhân đôi. Pep từng thừa nhận với những người thân cận rằng anh đã phản bội chính mình trong trận đấu với Inter ở mùa giải trước. Sự có mặt của Ibrahimović đã phá hỏng cách chơi quen thuộc của đội bóng - Barcelona kiểm soát bóng kém đi và trở nên trực diện hơn trong những pha tấn công. Lời thú nhận ấy khẳng định rằng Pep không nắm trong tay chìa khóa tới thành công, nhưng, nếu phải thất bại, anh muốn thất bại theo cách của mình. Anh nghiên cứu rất kỹ những nguyên nhân dẫn tới sai lầm của mình, và trước khi bước vào mùa giải mới, anh quả quyết rằng đội bóng cần phải kiên định với lối chơi kiểm soát bóng, Xavi, Iniesta và Messi cần phải trở thành trung tâm trong lối chơi đó. Trong chiến thắng 5-0 ở Clásico, Pep đã nhìn thấy một Barcelona như anh luôn mơ tới.

“Chiến thắng này sẽ đi vào lịch sử không chỉ vì kết quả, mà còn vì cái cách mà chúng tôi đạt được nó”, Guardiola phát biểu trong buổi họp báo sau trận. “Không dễ mà chơi hay như vậy trước một đội bóng mạnh như Madrid, một đội bóng đang tàn sát mọi đối thủ cả ở trong nước lẫn ở châu Âu. Chúng tôi phải thấy tự hào. Xin dành tặng chiến thắng này cho Carles Rexach và Johan Cruyff, những người đã đặt nền móng cho tất cả những gì mà Barcelona đang theo đuổi, và tới tất cả những ai đã tham gia góp công góp sức trong toàn bộ quá trình, các cựu chủ tịch, cựu huấn luyện, tất cả mọi người. Đây là một chiến thắng mang tính toàn cầu, bởi vì chúng tôi đã giành chiến thắng theo một cách khác biệt, và bởi vì không có đội bóng nào khác trên thế giới đặt nhiều niềm tin vào các cầu thủ tự đào tạo được như chúng tôi.”

Mourinho thì cố gắng làm giảm mức độ nghiêm trọng của thất bại: “Đây là một thất bại dễ chấp nhận. Không phải là một màn vũ nhục hay gì cả, đây chỉ đơn giản là thất bại đậm nhất của tôi.”

Tất nhiên, Mourinho đang cố gắng né tránh thực tế, và sự thật rằng đây sẽ là trận đấu có tác động sâu sắc nhất tới sự nghiệp huấn luyện viên của anh. Anh đã phạm sai lầm trong cách tiếp cận trận đấu, khi tập trung năng lượng của đội bóng vào những việc mà họ sẽ làm khi có bóng, thay vì khi không có nó. Anh tới Barcelona với niềm tin rằng anh có thể chơi sòng phẳng với Barcelona, theo cách của họ, trên sân của họ. Tỉ số cuối cùng có thể không phản ánh đúng cách biệt về trình độ giữa hai đội bóng. Đúng hơn, nó phản ánh sự khác biệt trong cách các huấn luyện viên đánh giá về thực lực của đội bóng mà mình đang dẫn dắt, và áp dụng sự đánh giá ấy vào một hoàn cảnh cụ thể. Và đó chính là sai lầm của Mourinho. Anh thề sẽ không bao giờ mắc lại sai lầm đó nữa.

Mourinho đã tận dụng “tiếng vang” của thất bại đáng xấu hổ đó để chứng minh rằng Real Madrid cần một sự thay đổi triệt để, và thuyết phục toàn bộ ban lãnh đạo rằng họ nên đi theo con đường mà anh sẽ vạch ra. Với Mourinho, thất bại 5-0 ấy phơi bày thực tế Madrid đang theo đuổi một mô hình lỗi thời. Họ cần phải chuyển từ một đội bóng được điều hành bởi chủ tịch thành một đội bóng được điều hành bởi một huấn luyện viên chiến thắng, người sẽ kiểm soát mọi việc, từ chuyển nhượng, học viện, tới cơ sở vật chất. Trên hành trình đánh bật Barcelona khỏi đỉnh cao quyền lực, vị huấn luyện viên người Bồ sẽ, lần đầu tiên trong lịch sử, biến huấn luyện viên đội Một (firsts-team coach) ở Madrid thành một nhà quản lý chung (general manager), và hơn thế nữa, thành ánh sáng dẫn đường cho cả thể chế.

Pep Guardiola và José Mourinho có thể theo đuổi những phong cách lãnh đạo khác nhau và trái ngược về mặt tính cách, nhưng giữa hai người có một điểm chung rất quan trọng: cả hai đều yêu bóng đá, yêu chiến thắng, và đều thành công trong vai trò người dẫn dắt ở đội bóng của mình. Họ kiểm soát, lên kế hoạch, phân tích và quyết định mọi thứ. Họ thành công bằng cách quy tụ quanh mình những cận vệ trung thành và loại bỏ những kẻ không phù hợp với những ý tưởng của họ. Họ đều sở hữu những cầu thủ ngôi sao có thể giúp họ tranh đoạt các danh hiệu. Nghĩa là rất nhiều điểm chung.

Pep muốn để lại một di sản, một bí kíp có thể vượt qua bài kiểm tra khắc nghiệt của thời gian, để đội bóng vẫn có thể tiếp tục theo đuổi con đường chiến thắng của mình rất lâu sau khi anh đã rời khỏi vị trí huấn luyện viên của họ. Đó cũng là ý định của Mourinho, sau khi đã thâu tóm được quyền lực ở Real Madrid. Một trong những mục tiêu của huấn luyện viên người Bồ là đưa đội bóng sang một kỷ nguyên mới và vạch ra những đường lối để nó có thể giữ được vị trí trên đỉnh cao.

Sự nổi tiếng và thành công giúp tạo ra sức hút cho Mourinho và sức hút ấy thậm chí còn đi trước cả anh; nhưng ở Tây Ban Nha, anh sẽ phải đối mặt với một thách thức rất khó khăn, đó là làm hài lòng những cổ động viên luôn đòi hỏi rất cao, muốn đội bóng giành được các danh hiệu bằng thứ bóng đá hấp dẫn. Rất nhanh chóng, Mourinho mang tới cho họ cả hai.

Anh có thể vẫn giữ khoảng cách với giới truyền thông, mà theo anh là một kẻ thù khác, nhưng với các cầu thủ thì anh lại rất hào phóng. Anh đối xử với họ bằng tình yêu và sự tôn trọng. Với các cầu thủ, anh tỏ ra mềm mỏng hơn nhiều so với hình ảnh khó đăm đăm mà anh cố gắng tạo dựng mỗi khi xuất hiện trước công chúng. Trên tất cả, anh chân thành với họ: "Tôi sẽ không nói rằng họ đang chơi tốt nếu thực tế không phải như vậy."

Cả Pep lẫn Mourinho đều nhận được sự tôn trọng tuyệt đối từ các học trò.

Hãy nghe Ibrahimović: "José Mourinho là một ngôi sao lớn... Ông ấy hay lắm. Lần đầu tiên gặp vợ tôi, ông ấy đã nói thầm với cô ấy rằng: 'Helena, cô chỉ có một nhiệm vụ duy nhất thôi. Hãy giải phóng Zlatan, cho anh ta ngủ nghê đầy đủ, giữ cho anh ta hạnh phúc!' Ông ấy luôn nói ra điều mình muốn. Tôi thích ông ấy lắm."

Còn đây là lời Mascherano nói về Pep: "Trong cả sự nghiệp, tôi

chưa thấy một phòng thay đồ nào tin theo một huấn luyện viên nhiều đến vậy. Pep nói ra cái gì là các cầu thủ đều răm rắp làm theo. Ông ấy quả là một nhà lãnh đạo bẩm sinh."

"Ở ông ấy có một lợi thế mà không ai không nhận ra", Patrick Barclay viết trong cuốn sách hấp dẫn Mourinho: Anatomy of a Winner. "Ông ấy đẹp trai một cách đáng ngạc nhiên. Các cầu thủ đều khao khát chiếm được cảm tình của ông ấy, giống như những nữ sinh tranh giành nhau cái liếc mắt từ người thầy được mến mộ của họ. Không chỉ điển trai, Mourinho còn luôn luôn ăn mặc rất đẹp, điều đặc biệt gây ấn tượng với các cầu thủ bóng đá chuyên nghiệp hiện đại." Người ta cũng có thể nói những điều tương tự về sức hút của Pep. "Anh chỉ muốn làm mọi cách để gây ấn tượng với ông ấy", Xavi nói.

Mourinho thường xuyên ghi chép với cuốn sổ tay mà bây giờ đã trở nên nổi tiếng, một thói quen anh học được từ người thầy van Gaal. Nhưng đó không phải là điều duy nhất anh học được từ vị huấn luyện viên người Hà Lan. Hay từ Bobby Robson. Hay từ những huấn luyện viên khác, những người mà anh đã nghiên cứu rất kỹ.

Trong khi đó, theo Juanma Lillo, "Guardiola là một miếng bọt biển, anh ấy học hỏi từ tất cả mọi người bởi vì theo anh ấy, chỗ nào cũng có thể trở thành một địa điểm tốt để thảo luận về bóng đá, để tranh luận về các ý tưởng và biến bóng đá trở thành một niềm đam mê."

Mourinho thường có mặt ở sân tập Valdebebas của Madrid từ bảy giờ sáng để chắc chắn không bỏ sót bất kỳ điều gì cho cả ngày dài phía trước. Guardiola thì nhiều lần bị bắt gặp rời sân tập sau mười giờ tối, thậm chí muộn hơn.

Cả hai đều là những huấn luyện viên hiện đại; họ sẵn sàng áp dụng tất cả những công nghệ và phương pháp mới có thể nếu chúng giúp các cầu thủ của họ tiến bộ hơn. Họ cũng là những đại biểu tuyệt vời; họ dẫn đầu một đội trợ lý tuyệt vời, và biết cách khiến cho những người này cảm thấy có trách nhiệm, được trân trọng và tin tưởng. Và cả hai đều đã tạo dựng được danh tiếng là những người biết lắng nghe.

Họ hiểu rõ về thể chế mà họ đang làm việc cho và lực lượng cổ động viên ở đó. Họ có thể đánh thức lòng nhiệt tình và huy động cả các cầu thủ lẫn các cổ động viên làm những gì mà họ muốn. Cả hai đều rất giỏi trong việc hấp thụ hết những năng lượng xấu

đang đổ về phía câu lạc bộ của họ và hướng chúng ra xa các cầu thủ của mình. “Tôi cho người ta thấy mình tức giận bởi vì tôi thực sự tức giận, nhưng cũng có nhiều lúc tôi giả vờ như thế. Trong những ngày này, các huấn luyện viên nên chơi đùa với cảm xúc của mình”, Mourinho nói.

Giống như vị đồng nhiệm người Catalonia, trong mối quan hệ với giới truyền thông, Mourinho áp đặt cả thời gian lẫn các quy tắc, và cố gắng hạn chế tiếp xúc tới mức tối thiểu. Cả hai huấn luyện viên đều ý thức rõ rằng họ đang sống trong một thế giới phức tạp, gần như là một cái bong bóng truyền thông khổng lồ. Có tin là có tiền, và tin càng độc, càng gây sốc thì càng nhiều tiền. Cả hai đều là bậc thầy về nghệ thuật thao túng truyền thông, biến truyền thông thành một công cụ để giúp cho các học trò của họ trở nên nổi bật giữa những cầu thủ vĩ đại nhất thế giới, thông qua việc làm rõ những kỳ vọng đối với họ, giúp họ hiểu bản thân mình hơn, khuyến khích tính kỷ luật, tự giác trong họ.

Khi những huấn luyện viên này đóng cánh cửa phòng thay đồ lại để chuẩn bị đối mặt với giới truyền thông, đó là lúc họ bắt đầu trở thành một con người khác.

Ngay sau khi Barcelona loại Shakhtar ở tứ kết Champions League 2011, Guardiola lập tức ngừng vào phòng gym, nơi anh thường có mặt vài tiếng mỗi ngày để theo các bài tập hỗ trợ điều trị chứng thoát vị đĩa đệm. Lịch tập gym được thay bằng một chương trình hành động chi tiết nhằm chuẩn bị cho một serie bốn trận Clásico chỉ trong vòng 18 ngày, bắt đầu với cuộc đối đầu ở giải vô địch quốc gia, theo sau là trận chung kết Cúp Nhà Vua, và khép lại bằng hai lượt trận - sân nhà và sân khách - ở bán kết Champions League.

Trong trận đấu ở La Liga, Pep quyết định giữ nguyên đội hình đã giành chiến thắng 5-0 trước Madrid ở giai đoạn đầu của mùa giải, chỉ thay đổi duy nhất vị trí của Eric Abibal, người vẫn đang trong quá trình hồi phục sau ca phẫu thuật. Trong quá trình chuẩn bị cho trận đấu, Guardiola không ngừng nhắc nhở các cầu thủ rằng trận đấu này sẽ không dễ dàng như trận lượt đi; lần này, Mourinho chắc chắn sẽ có sự chuẩn bị, không chủ quan như trước nữa.

Mourinho đặc biệt giỏi trong việc làm khó các đối thủ của mình; lần này, anh yêu cầu để cỏ mọc dài hơn thường lệ, nhằm khiến cho các cầu thủ Barcelona không thể phát huy sở trường chuyền bóng và sử dụng Pepe trong vai trò một tiền vệ để khắc chế Messi.

Đó là đội hình nặng về phòng ngự nhất mà Mourinho từng tung ra sân, và vì việc này mà bị chủ tịch danh dự của Madrid, Alfredo Di Stéfano chỉ trích rất gay gắt. Nhưng đấy không phải là điều Mourinho quan tâm. Mối bận tâm duy nhất của anh là làm sao không để thua trong trận đấu đầu tiên [của serie bốn trận Clásico], chấp nhận thực tế La Liga đã ở ngoài tầm tay, để dồn sức cho ba trận Clásico còn lại.

16 tháng 4 năm 2011 - Clásico ở La Liga.

Sân Santiago Bernabéu

Trận đấu kết thúc với tỉ số hòa 1-1, đồng nghĩa với việc chức vô địch La Liga gần như chắc chắn sẽ ở lại với Barcelona, vốn đã tạo được cách biệt tám điểm so với Madrid. Bị Pepe theo kèm quá chặt, Messi không thể ảnh hưởng lên trận đấu theo cách thường thấy, và cầu thủ người Argentina đã có những phản ứng thiếu kiểm soát. Vào cuối trận, sau khi không ngăn được trái bóng đi ra ngoài đường biên dọc, anh đã sút nó một cách đầy giận dữ lên khán đài. "Cậu ấy chỉ muốn sút vào bảng quảng cáo nhưng bóng lại đi hơi cao", một đồng đội của Messi giải thích. Bầu không khí ở trên sân còn căng thẳng hơn cả ở trên khán đài, và sự căng thẳng còn theo hai đội vào đường hầm sau trận đấu, với Pepe một lần nữa là nhân vật chính.

20 tháng 4 năm 2011 - Clásico ở Cúp Nhà Vua.

Sân Mestalla (Valencia)

Bốn ngày sau là trận chung kết Cúp Nhà Vua. Mourinho tiếp tục sử dụng bộ ba tiền vệ phòng ngự nhưng trận này anh đẩy họ lên cao hơn một chút để cố gắng tạo ra một áp lực lớn hơn với Barca. Madrid đã chơi đầy dũng cảm và đặc biệt quyết liệt; Ramos chiến đấu như một con sư tử ở trung tâm hàng thủ, Pepe vẫn nhiệt như thường lệ và Khedira sẵn sàng lao vào mọi cuộc tranh chấp. Sự có mặt của Ozil ở vị trí số chín ảo đã khiến cho hàng phòng ngự Barca bối rối. Sau một hiệp hai khổ sở, hai đội bước vào hiệp phụ, và trận đấu được quyết định bởi một bàn thắng của Cristiano Ronaldo ở phút 103. Đó là thất bại đầu tiên của Guardiola trong một trận chung kết từ khi anh bắt đầu sự nghiệp huấn luyện viên; chín trận chung kết trước đó, anh thắng cả chín. Trận đấu cũng chứng kiến nhiều hình ảnh không đẹp giữa các tuyển thủ Tây Ban Nha của hai đội: Busquets vào bóng quyết liệt với Xabi Alonso; Arbeloa giẫm lên chân của David Villa rồi sau đó lại cáo buộc tiền đạo này diễn kịch, khiến anh ta nổi đóa.

Đó là những khoảnh khắc căng thẳng nhất trong lịch sử đối đầu giữa hai đội.

Sau trận, Messi bước thẳng vào phòng thay đồ, ngồi bệt xuống sàn nhà và bắt đầu khóc. Guardiola, như thường lệ, cố tình tránh xa phòng thay đồ và không nói điều gì đặc biệt với các cầu thủ.

Trên chuyến xe buýt chở toàn đội tới sân bay Valencia sau trận đấu, không ai nói với ai câu nào. Chỉ bảy ngày sau đó, Barcelona và Madrid sẽ lại gặp nhau một lần nữa trong trận lượt đi vòng bán kết Champions League. Trên chuyến bay trở về nhà, Pep quyết định mình cần phải làm cái gì đó để lấy lại tinh thần cho các học trò. Anh cũng chưa biết việc đó là việc gì, nhưng đoán chắc là Mourinho sẽ cố gắng lợi dụng những buổi họp báo trước trận đấu để giáng cho tập thể đang suy sụp của Barcelona những đòn trí mạng khác.

Một ngày sau thất bại, vị huấn luyện viên của Barcelona nói với một trong những người bạn thân nhất của mình, "cậu không thể hình dung mọi việc khó khăn đến thế nào đâu". Anh không nói về các trận đấu, hay những thất bại, mà về việc phải đối đầu với Madrid, đấu trí với Mourinho, và xử lý tất cả những chuyện tồi tệ tương đương đã diễn ra trong năm đó, từ những lời khiêu khích tới những bình luận sai sự thật xuất phát từ thủ đô Tây Ban Nha. Cùng với những cáo buộc quen thuộc về việc Barcelona gây ảnh hưởng lên các trọng tài, lên Liên đoàn và UEFA, một đài phát thanh ở Madrid còn bất thình lình nảy ra ý tưởng điên rồ, và sai trái, là đặt nghi vấn về tình trạng sử dụng doping ở Barcelona. Đây giống như một đòn tấn công nhắm riêng vào cá nhân Pep.

"Thật là tồi tệ, như thế là quá lắm", Pep tâm sự với những người thân của mình.

Vấn đề dần dần vượt lên trên khả năng chịu đựng của Pep. Những cuộc va chạm liên tiếp khiến cho anh khó đưa ra những quyết định đúng, và việc phải đánh đu giữa quá nhiều vai trò - đầu tàu, huấn luyện viên, người dẫn đường - cũng khiến anh hết chịu nổi. Một người bạn thân đã loáng thoáng nghe được ý định ra đi của anh. Vào buổi sáng tiếp theo, tình hình có vẻ dịu đi đôi chút, nhưng Pep vẫn không ngừng tự nói với bản thân rằng anh sẽ không gắn bó với băng ghế huấn luyện của Barcelona lâu.

Mỗi khi Pep nói về Mourinho, phía trước anh như bất thình lình dựng lên một bức tường vô hình. Gân cổ của anh căng lên, vai chùng xuống, và anh không còn nhìn vào mắt của người đối diện

nữa. Rõ ràng, anh không thấy thoải mái khi nói về chủ đề này và chỉ muốn nhanh nhanh chóng chóng chuyển sang chủ đề mới. Anh có cảm giác cá nhân đang bị tấn công, câu lạc bộ và những giá trị của nó đang bị đe dọa, còn các cầu thủ của anh thì đang bị đánh úp. Và anh không thực sự hiểu tại sao lại thế. Anh không thể hiểu nổi tại sao sự kình địch giữa hai đội bóng lại không thể giới hạn trong khuôn khổ sân bóng, trong những hành động diễn ra trên mặt cỏ.

Có lẽ tới một ngày nào đó - mà chắc chắn là rất lâu - Pep sẽ có thể nhìn lại những trận Clásico với Mourinho và nhận ra rằng, bởi vì đối thủ đã đẩy anh tới giới hạn, cả với tư cách một con người lẫn một huấn luyện viên, nên khi bước qua tất cả, chính anh cũng trưởng thành lên rất nhiều.

Chỉ trong vòng 18 ngày, Barcelona và đối thủ truyền kiếp của mình sẽ phải chiến đấu với nhau cho tất cả các danh hiệu, cho sự thành bại của cả mùa giải.

Trong quãng thời gian căng thẳng kéo dài chưa đầy ba tuần đó, Pep buộc phải thiết lập một lề lối làm việc mới cho phép anh và các cầu thủ của mình kết nối và ngắt kết nối trước và sau các trận đấu. Quy trình chuẩn bị cơ bản vẫn được giữ nguyên, thời gian biểu, lịch tập luyện vẫn thế, nhưng Pep cố gắng biến mỗi trận Clásico thành một câu chuyện riêng. Sau thất bại ở trận chung kết Cúp Nhà Vua, biết rằng tinh thần của các cầu thủ đang bị tổn hại nặng nề, Pep hiểu rằng mình cần tìm ra một chiến thuật mới cho các trận đấu ở Champions League.

Trừ thời gian trên sân tập, toàn bộ thời gian làm việc còn lại trong ngày, anh nhốt mình trong văn phòng để suy nghĩ và chuẩn bị cho những trận đấu này. Estiarte thường phải đóng vai kẻ phá bĩnh. “Ra ngoài kiếm cái gì ăn thôi, cậu định ở đây cả ngày à?”, anh sẽ nói. Nhưng ngay cả khi họ đã đi ăn ở ngoài, thì, giả sử mỗi bữa ăn kéo dài trong một tiếng rưỡi, chỉ sau khoảng 40 phút, Estiarte có thể thấy rõ là tâm trí của bạn mình đã lang thang tới một nơi khác. Có thể anh vẫn nhìn vào Estiarte, nhưng lắng nghe thì không. Tới lúc đó thì Estiarte đành phải chịu thua, anh sẽ đứng dậy, gọi tính tiền và cả hai sẽ kéo nhau trở lại sân tập.

Vào buổi tối trước ngày diễn ra trận bán kết lượt đi Champions League, José Mourinho đã phạm một sai lầm lớn khi trao cho Pep cơ hội để chiếm ưu thế trong cuộc chiến tâm lý, một cơ hội mà Pep tìm kiếm bấy lâu.

Hôm ấy, Mourinho đùng đùng tiến vào phòng báo chí ở trung tâm tập luyện Valdebebas của Real Madrid như một cơn lốc xoáy.

Vẻ mặt của anh nói lên vị thế của anh lúc đó. Ngay lúc này đây, chúng ta đang được diện kiến một người đàn ông vừa đạo diễn một chiến thắng lớn cho đội bóng của mình trước địch thủ truyền kiếp, trở thành người đầu tiên đánh bại Guardiola trong một trận chung kết và chuẩn bị cùng Real Madrid chơi trận bán kết Champions League đầu tiên trong tám năm.

Trong phần họp báo của mình, Mourinho lần đầu tiên từ khi nắm quyền ở Madrid gọi đối thủ tới từ Catalonia là "Barca" - trước đó, anh chỉ gọi chung chung là "họ". Đây cũng là lần đầu tiên anh nhắc tới Guardiola một cách trực diện, mang tính cá nhân, khi gọi vị huấn luyện viên ở bên kia chiến tuyến là Pep.

Rồi anh cho phép mình thả lỏng. Một trong những câu hỏi dành cho Mourinho liên quan tới việc trọng tài giàu kinh nghiệm người Đức Wolfgang Stark được chỉ định điều khiển trận đấu sắp tới. Trước đó, khi biết Stark sẽ thổi trận này, Guardiola đã nói rằng Mourinho sẽ cảm thấy "siêu hạnh phúc" nếu trọng tài người Bồ Đào Nha Pedro Proenca là người được chọn. Mourinho đáp lại một cách đầy khiêu khích: "Bên cạnh chuyện chỉ định trọng tài cho trận đấu này, chuyện họ gây áp lực để Proenca không được chọn, điều quan trọng nhất mà tôi muốn đề cập tới ở đây là chúng ta đang bước vào một chu kỳ mới. Cho tới bây giờ, chỉ có hai nhóm huấn luyện viên thôi. Một nhóm rất, rất nhỏ gồm những huấn luyện viên không bao giờ bàn luận về trọng tài và một nhóm, lớn hơn, mà tôi là một thành viên trong đó, thường chỉ trích trọng tài khi họ mắc sai lầm - những người như tôi thường không kiểm soát được cơn giận của mình, nhưng chúng tôi cũng rất sẵn lòng bày tỏ sự trân trọng với trọng tài nếu ông ta làm tốt công việc của mình."

Và sau đó, anh chuyển hướng sang Guardiola.

"Và bây giờ, sau phát biểu hôm trước của Pep, chúng ta đang bước vào một kỷ nguyên mới gắn liền với sự xuất hiện của nhóm thứ ba, mà ở thời điểm này chỉ có duy nhất một thành viên là anh ta, gồm những huấn luyện viên chỉ trích trọng tài khi họ làm đúng. Đây là điều mà tôi chưa từng được chứng kiến trong thế giới bóng đá."

Mourinho đang nhắc tới bàn thắng không được công nhận của Pedro Rodríguez cho Barcelona vì lỗi việt vị trong trận chung kết

Cúp Nhà Vua với Real hôm 20 tháng 4; hình ảnh quay chậm cho thấy các trọng tài đã quyết định đúng.

“Mùa giải đầu tiên [của Guardiola] chứng kiến scandal ở Stamford Bridge [trong trận bán kết], còn mùa trước, anh ta được đá với một Inter chỉ còn 10 người. Bây giờ anh ta lại cảm thấy không vui khi trọng tài làm đúng. Tôi không có ý yêu cầu các trọng tài giúp đỡ đội bóng của tôi. Nếu các trọng tài làm tốt, tất cả mọi người đều hạnh phúc - trừ Guardiola. Anh ta muốn họ sai cơ.”

Trận Clásico ở Champions League như thế là đã bắt đầu rồi.

Sau buổi tập của Barcelona ở Santiago Bernabéu, trước khi tới lượt Guardiola vào phòng họp báo để trả lời các câu hỏi của báo chí, một trong những quan chức cấp cao của Barcelona đột ngột bước vào phòng thay đồ. Sự xuất hiện của ông ta khiến nhiều người ngạc nhiên.

Vị giám đốc này, chắc chắn là đã nghe rõ những gì mà Mourinho vừa nói, yêu cầu Guardiola bình tĩnh, không để bị cuốn vào màn đấu khẩu với vị huấn luyện viên người Bồ Đào Nha. Nói chung, ông ta muốn Pep vẫn là Pep như bình thường. Vị này cũng đề nghị Mascherano, người lúc nào cũng giữ được sự cân bằng và điềm tĩnh, đi cùng Guardiola vào phòng họp báo. Thực tế thì Mascherano là người được chọn tham gia họp báo cùng với Guardiola.

Nhưng Guardiola đã quyết định rằng anh sẽ đáp trả. Chịu đựng thế là quá đủ rồi.

Trước đây, khi đối diện với giới truyền thông, Guardiola luôn phải thể hiện mình là một huấn luyện viên của Barcelona, một người đại diện của câu lạc bộ, chứ chưa bao giờ được là một Pep Guardiola. Anh lúc nào cũng phải tự kiềm chế bản thân. Nhưng bây giờ thì anh thấy mình chịu đựng thế là quá đủ rồi. Anh muốn hành động theo sự mách bảo của trái tim.

“Hãy chỉ nói về bóng đá thôi nhé, Pep”, vị giám đốc kia nhắc lại một lần nữa khi Guardiola chuẩn bị bước vào phòng họp báo. “Được rồi, được rồi”, Guardiola trả lời. Anh đang nói dối.

Nhưng trong khoảnh khắc ngay trước khi bước vào khu vực họp báo, nơi hàng chục phóng viên quốc tế đang chờ, Guardiola bỗng cảm thấy có chút hoài nghi. Anh nhìn quanh, tìm kiếm sự ủng hộ.

Những gì anh định làm có hợp lý hay không? Ở ngay bên cạnh,

Manel Estiarte nhắc nhỏ: “Pep, hãy chỉ nghĩ về các cầu thủ của chúng ta, về chính cậu, về tất cả những cổ động viên Barcelona đang ở ngoài kia.”

Lời của người bạn thân như truyền thêm sự quyết tâm cho Pep. Đã đến điểm không thể quay về.

Anh ngồi xuống, sẵn sàng đương đầu với tất cả.

“Vì Ngài Mourinho đã nhắc tới tên tôi, gọi tôi là Pep, nên tôi sẽ gọi Ngài ấy là José.” Pep lại nhìn quanh với một nụ cười nửa miệng - trước mặt anh là rất nhiều phóng viên, và sau lưng họ có cả dãy máy quay. “Tôi không biết máy quay nào là máy quay của Ngài José. Chắc là tất cả.”

Ngôn ngữ cơ thể của anh cho thấy sự không thoải mái. Anh không ngừng nhúc nhắc vai, và liên tục đổi tư thế ngồi. Nhưng càng nói, Pep càng tỏ ra thoải mái, và trở lại hình ảnh của một người hoạt ngôn với khả năng thuyết phục tuyệt vời.

“Ngày mai vào lúc 8 giờ 45 chúng tôi sẽ chơi một trận đấu ở ngoài kia, trên sân bóng đó. Nhưng đó là trong sân. Còn ngoài sân, ông ta là người chiến thắng trong cả năm dài, trong cả mùa giải, và trong tương lai nữa. Nếu có một danh hiệu Champions League ở ngoài sân cỏ thì ông ta chắc chắn đã giành được nó rồi. Tốt thôi! Cứ để ông ta tận hưởng điều đó. Ông ta có thể mang danh hiệu của mình về và tận hưởng nó.”

Bài phát biểu, dài 2 phút và 27 giây, được Pep trình bày bằng một giọng điệu giận dữ có kiểm soát, pha chút hài hước, và không ngắc ngứ.

“Chúng tôi sẽ chơi một trận bóng đá. Đôi khi tôi thắng, đôi khi tôi thua, chúng tôi thắng, chúng tôi thua. Ông ta thì thường thắng, như chúng ta có thể thấy trong CV. Chúng tôi hạnh phúc với những chiến thắng ‘nhỏ’ của mình - nhỏ nhưng những chiến thắng đó đã tạo ra sự ngưỡng mộ ở khắp nơi trên thế giới, và chúng tôi rất tự hào về điều đó.”

Trước đó, trong nhiều tháng trời, anh vẫn nhắc đi nhắc lại với các cầu thủ của mình rằng, “Các bạn nghĩ là tôi không muốn đáp trả ư? Không đâu, tôi muốn lắm chứ. Nhưng chúng ta không thể, và không nên làm thế. Chúng ta là Barcelona.” Nhưng rõ ràng là, chuyện gì cũng có giới hạn của nó.

“Chúng tôi cũng có thể lập ra một danh sách những lời phàn nàn

của mình. Chúng tôi có thể nhớ về Stamford Bridge và 250.000 chuyện khác, nhưng chúng tôi không có trong đội ngũ của mình các thư ký, các cựu trọng tài hay những giám đốc điều hành để đi ghi chép lại những lời phàn nàn kiểu đó. Thế cho nên, chúng tôi chẳng có lựa chọn nào khác là bước ra sân bóng kia, vào lúc 8 giờ 45 phút tối mai, và cố gắng chiến thắng bằng cách chơi thứ bóng đá hay nhất có thể."

"Trong căn phòng này, ông ta là lão sếp khốn kiếp , là puto amo."

"Ông ta biết rõ cách thế giới này vận hành hơn bất kỳ ai. Tôi không muốn đấu với ông ta, dù chỉ là một giây, trên cái võ đài này."

Nhưng anh chưa muốn dừng lại ở đó. Người đàn ông tên José Mourinho này, người đã đặt câu hỏi về tính chính đáng trong những thành công của Barcelona, cũng chính là người đã ôm anh, nhấc bổng anh lên trong cái đêm Rotterdam đó. Anh ta và anh từng là đồng nghiệp, ở trong cùng một phòng thay đồ. Thậm chí còn là bạn bè. Tất nhiên đều là người của Barcelona. José, chuyện gì đã xảy ra vậy? Đó là điều mà Pep muốn hỏi.

"Tôi chỉ muốn nhắc nhở ông ấy một câu rằng chúng tôi, tôi và ông ấy, từng sát cánh bên nhau trong suốt bốn năm. Ông ấy biết rõ tôi và tôi biết rõ ông ấy. Với tôi thế là đủ. Nếu ông ấy muốn chạy theo những tuyên bố và cáo buộc từ cánh phóng viên thân Florentino [Pérez] liên quan tới trận đấu ở Cúp Nhà Vua, và nếu ông ấy muốn xem trọng những gì họ viết hơn tình bạn, à, không hẳn là tình bạn, mà là mối quan hệ công việc mà ông ấy và tôi từng có, thì đó là quyền của ông ấy."

Tình huống hoàn toàn trong tầm kiểm soát, những cảm xúc được bộc lộ ra với đúng ngữ điệu. Bao nhiêu căng thẳng, bao nhiêu bực bội dồn nén bấy lâu đã được Pep xả hết ra ngoài. Và Pep có thừa tỉnh táo để biết rằng, sau màn độc thoại, anh nên thêm vào chút hài hước để cho bầu không khí trong phòng họp báo trở nên bớt căng thẳng.

"À, và ông ta có thể tiếp tục đọc về Albert [Einstein... Mourinho từng nói rằng anh thường trích dẫn các câu nói của thiên tài này để truyền cảm hứng cho các cầu thủ]. Hãy để ông ta làm điều đó với sự tự do tối đa. Hoặc giả không muốn làm thế, ông ta có thể đọc suy nghĩ của những phóng viên đang gắn chặt vào đầu ti của Florentino Pérez và sau đó rút ra bất kỳ kết luận nào mà ông ta muốn."

“Để tôi nói lại một lần nữa cho rõ. Sau trận chung kết, tôi chỉ chúc mừng Real Madrid vì đó là những gì mà Barcelona luôn làm. Tôi chúc mừng Real Madrid với chiến thắng xứng đáng của họ trước một đội bóng giỏi mà tôi đại diện với tất cả niềm tự hào.”

Pep cảm thấy mình đã nói đủ những gì cần nói. Anh ngồi một cách rất thoải mái, mắt nhìn thẳng vào máy quay. Đúng hơn là nhìn thẳng vào Mourinho.

“Tôi không biết máy quay nào là của José, máy quay nào là của các anh, nhưng...”

“... hôm nay thế là đủ.” Lời thách đấu đã được chấp nhận.

Ngày hôm ấy, dù cuộc chiến trên truyền thông diễn ra rất căng thẳng, bầu không khí trên sân tập lại yên ắng hơn nhiều, do cả đội vẫn chưa hoàn toàn vượt qua được cú sốc thất bại ở trận chung kết Cúp Nhà Vua. Tuy nhiên, trong quãng thời gian giữa cuộc họp báo của Mourinho với cuộc họp báo của Pep, hộp thư thoại của kênh truyền thanh Catalonia nóng rực vì liên tục nhận được những cuộc gọi. Trong số những người gọi đến có cả họ hàng của những cầu thủ Barcelona, lúc đó đã di chuyển tới Madrid. Họ là những người biết rõ động cơ của vị huấn luyện viên người Bồ Đào Nha, và cảm thấy rất phẫn nộ. Làm sao mà ông ta có thể cứ thế mà đi được?

Các cầu thủ Barcelona đang chuẩn bị kết thúc buổi tập của mình khi Pep đưa ra lời đáp trả. Mourinho đã không thể “cứ thế mà đi”.

Guardiola cảm thấy Madrid đã chiếm được tiên cơ, và anh cần phải giành lại nó. Nếu Barcelona không phản ứng, mùa giải có thể sẽ xoay theo một hướng khác có lợi cho Madrid. Đấy là khoảnh khắc nhạy cảm nhất của mùa giải, mọi thứ đều bị đặt trên lưỡi dao, trong khi Pep thì vừa cảm thấy chán chường vừa sẵn sàng, vừa mệt mỏi, vừa mạnh mẽ.

Manel Estiarte giải thích: “Anh có nghĩ nói ra tất cả những điều như thế là một ý tưởng tốt không? Anh có nghĩ thế không? Khi mà anh vừa trở về sau một thất bại ở Cúp Nhà Vua và họ có thể tiếp tục khiến chúng tôi tổn thương ở Cúp Châu Âu, trong bối cảnh không có Iniesta? Nếu chúng tôi thất bại, hành động của Pep sẽ bị xem là một sai lầm. Pep đã thể hiện được sự mạnh mẽ của mình - không có gì phải nghi ngờ, lúc ấy là thời điểm tệ nhất để nói ra những câu đầy tính khiêu khích kiểu như ‘ông ta là lão sếp khốn kiếp’.”

Nói theo cách khác, nếu Barcelona thất bại ở trận Clásico tiếp theo, phản ứng của Pep sẽ bị xem là một sự mất kiểm soát, những gì anh nói ra sẽ là những tiếng chửi đổng; nhưng nếu Barceloa thắng, thì đó lại là lựa chọn của một thiên tài. Dù chúng ta có xem xét theo cách nào, thì Guardiola cũng đã làm được điều mà đội bóng của anh cần nhất lúc ấy.

Xavi: Pep từng nhiều lần nói với chúng tôi rằng ông ấy cần phải kiềm chế, phải tự kiểm soát mình, để không phản ứng lại những lời buộc tội và khiêu khích. Nhưng ngày hôm ấy, huấn luyện viên của Real Madrid đã tấn công Pep một cách trực diện. Ông ta đã gọi hẳn tên của ông ấy.

Puyol: Họ nói, rồi nói, rồi nói, toàn những lời dối trá. Tới một ngày, ta cũng phải nổ tung ra thôi.

Xavi: Ấn tượng đầu tiên của tôi khi nghe kể về những gì Pep đã làm là bị sốc. Nhưng tôi thích thế. Rất thích.

Puyol: Chúng tôi đã bị tấn công quá lâu; người ta bịa ra đủ thứ chuyện về chúng tôi. Những chuyện như vậy khiến tất cả chúng tôi bị tổn thương, nhưng Pep đã đáp lại tất cả.

Xavi: Cũng tới lúc chúng tôi phải để cho cơn cuồng nộ trong lòng đội bóng bộc phát ra ngoài. Sau khi kết thúc buổi tập, chúng tôi mới được nghe kể rằng Pep đã làm như thế, nói như thế; máy điện thoại của tôi sau đó nóng rực vì tin nhắn đến tới tấp. Khi về khách sạn, chúng tôi xem bản tin và tất cả chỉ nói về Pep!

Villa: Chúng tôi không được xem trực tiếp buổi họp báo vì còn bận tập luyện, rồi thay đồ và trở về phòng khách sạn. Nhưng khi xuống ăn tối thì cả đội đều biết rõ chuyện gì vừa xảy ra. Trước khi sếp trở lại từ buổi họp báo, tất cả chúng tôi đều hết sức phấn khích.

Piqué: Tôi nhận được một tin nhắn viết rằng "Pep chơi lớn thật rồi"; tôi chả hiểu đầu cua tai nheo thế nào vì đã được xem buổi họp báo đâu. Nên tôi gọi điện cho bố mẹ, lúc đó đều ở Madrid. "Wow, thật là tuyệt vời! Cuối cùng đã có người đứng lên đập lại Mourinho", họ nói với giọng đầy phấn khích. Đó là một cú hích lớn về tinh thần cho toàn đội.

Xavi: Buổi họp báo của Pep sau đó được phát lại trên ti vi. Khi chúng tôi bước vào phòng ăn của khách sạn, bố mẹ chúng tôi từ đâu ào tới, rồi kể lại những gì đã xảy ra với giọng đầy phấn khích: "Ối trời ơi, con phải nghe những gì Pep vừa nói ngay đi!"

Piqué: Khi Pep bước vào phòng ăn, tất cả chúng tôi đã đứng dậy vỗ tay. Phản ứng của Pep theo kiểu "Ơ, có chuyện gì vậy?" (như để phủi sạch tất cả những gì vừa xảy ra). Bạn bè của ông ấy hôm đó cũng có mặt ở đó, gồm cả Trueba nữa.

David Trueba: Đúng vậy, cả phòng đã đứng dậy hoan hô anh ấy. Tôi cho đó còn hơn cả một hành động thể hiện sự ủng hộ; qua hành động ấy, họ muốn gửi tới Pep một thông điệp rằng anh không nên cảm thấy mình như một kẻ thất bại vì bị cuốn vào trò chơi của Mourinho.

Piqué: Ông ấy chắc chắn cảm thấy không thoải mái bởi vì tính ông ấy không phải như thế. Nhưng điều đó là cần thiết. Mourinho đã tấn công Pep một cách trực diện, nên Pep cần phải làm gì đó để đáp trả. Ông ấy hẳn đã suy nghĩ thấu đáo, đã lên kế hoạch đâu ra đấy. Mọi chuyện đã diễn ra hoàn hảo.

Villa: Những gì mà Pep đã làm đúng là rất có lợi cho đội bóng, nhưng tôi không nghĩ là ông ấy làm thế để kích thích chúng tôi, mà đúng hơn là để ông ấy có thể cảm thấy thoải mái hơn, xả hết những ức chế dồn nén bấy lâu, đồng thời qua đó bảo vệ các cầu thủ, ban huấn luyện và tất cả những người làm việc cùng ông ấy.

Xavi: Những gì mà Pep đã làm là hoàn hảo, rất đúng thời điểm. Cứ như thể ông ấy vừa bật nắp chai sâm panh để tất cả những căng thẳng đang tích tụ thoát hết ra ngoài, hành động của Pep khiến cho tâm trạng của chúng tôi nhẹ nhõm và phấn khởi hơn rất nhiều.

Piqué: Đôi khi tôi cũng muốn đáp trả lắm. Tôi có phải làm từ đá đâu. Nhưng Pep đã dạy chúng tôi rằng chúng tôi cần phải thể hiện sự tôn trọng, khiêm tốn, muốn nói gì thì nói trên sân, chứ không cần phải làm trong phòng họp báo... Tôn trọng đối thủ là cần thiết, nhưng nếu họ không ngừng tấn công ta, thì cuối cùng ta cũng phải đáp trả. Họ đã vượt quá giới hạn và nếu không làm gì, ta sẽ trông như một thằng ngốc.

Không có Laporta, trong khi Rosell chọn hành động một cách quá thận trọng, Pep cảm thấy dễ tổn thương hơn hẳn, nhưng anh không thể nói với ai về điều đó. Đây là lần đầu tiên từ khi trở thành huấn luyện viên, Pep cố gắng thắng một trận đấu ở trong phòng họp báo. Anh buộc phải làm thế để kéo đội bóng thoát khỏi cảnh u sầu sau một thất bại choáng váng, để chứng minh cho người ta thấy rằng anh không sợ hãi hay nhụt chí trước nhiệm vụ đối mặt với kẻ thù của đội bóng dù vừa thất bại trước họ ở Cúp

Nhà Vua. Qua hành động của mình, Pep muốn phát đi một thông điệp, rằng, "Cứ để Mourinho cho tôi", còn các anh - cầu thủ, các giám đốc - hãy tập trung đối phó cho tốt với những người đồng nhiệm bên phía Madrid, trong khi cánh phóng viên thì có thể tự chiến đấu với nhau.

Pep hoàn toàn có thể đã hành động theo kiểu của một người Catalonia điển hình, với tâm lý "Nếu chuyện gì có khả năng không ổn thì nó sẽ không ổn", luôn sẵn sàng giương cờ trắng đầu hàng và tâm trạng lúc nào cũng bi quan. Nhưng anh đã chọn cách ngược lại. Anh muốn truyền tới đội bóng của anh và các cổ động viên tinh thần "Sí, podemos!" – "Đúng, chúng ta có thể!" Anh đã thành công.

Sau bữa tối, như muốn kéo dài bầu không khí lạc quan mới mẻ, thủ thành Víctor Valdés đã khiến cả đội bóng được một phen ngạc nhiên với một đoạn video do anh tự xử lý chỉ ít tiếng sau khi trận chung kết Cúp Nhà Vua kết thúc.

Trong khi cả đội đang chờ đợi một bộ phim truyền cảm hứng để chuẩn bị cho hai trận Clásico khó khăn phía trước, thì những gì họ nhận được là một serie những đoạn clip hài hước về các cầu thủ cũng như thành viên ban huấn luyện của Barcelona, từ chính bản thân Valdés hay Javier Mascherano, tới Manel Estiarte, người được ghép hình vào trong một bể bơi, trên đầu đội một chiếc mũ bóng nước chật ních. Valdés quả có năng khiếu hài kịch, cả trong vai trò đạo diễn lẫn diễn viên. Đoạn video thành công vang dội, cả đội cười lăn cười bò.

Nhưng điều khiến Pep cảm thấy sốc nhất là ngay sau một thất bại gây choáng váng, một trong các đội trưởng của anh vẫn bỏ công bỏ sức, lọ mọ nhiều giờ trên sân tập để làm ra một siêu phẩm hài kịch hòng làm quà cho các đồng đội của mình.

Đêm trước trận đấu quan trọng bậc nhất trong năm, các cầu thủ lên giường đi ngủ mà miệng vẫn không ngậm lại được vì cười.

Chiến lược gây hấn của Mourinho cuối cùng lại làm lợi cho Barcelona; nó kích thích tinh thần chiến đấu của họ và kéo họ lại gần nhau hơn. Mourinho đã đẩy Pep tới một lãnh thổ mới vừa không quen thuộc vừa đầy bất ổn, nhưng chính bởi vậy, anh đã làm phát lộ cả phần tốt nhất lẫn tệ nhất của cả vị huấn luyện viên người Catalonia cũng như đội bóng của anh ta. Pep đã cố gắng cưỡng lại việc bị cuốn vào cuộc chơi của Mourinho trong suốt cả mùa giải, nhưng cuối cùng thì anh không thể chịu đựng thêm

được nữa, từ đó làm lộ ra một phần khác - "con người" hơn - mà rất nhiều người muốn tin rằng có tồn tại. Theo Víctor Valdés, anh cũng đã cho thấy anh chính là người lãnh đạo mà đội bóng và câu lạc bộ cần.

27 tháng 4 năm 2011 - Clásico ở Champions League.

Lượt đi. Sân Santiago Bernabéu.

Real Madrid 0 - Barcelona 2

Mourinho rất hài lòng với cách sắp xếp đội hình trong trận chung kết Cúp Nhà Vua cách đó một tuần, nhưng lần này [do Madrid chơi trên sân nhà], anh muốn có một kết quả "tích cực" hơn. Nhưng khi tỉ số đang là 0-0, một tình huống ngoài dự kiến phát sinh đã khiến cho kế hoạch của anh bị phá sản hoàn toàn: Pepe nhận thẻ đỏ ở phút 60 sau một pha phạm lỗi với Dani Alves. Mourinho đã phản ứng một cách giận dữ và cũng phải nhận thẻ đỏ luôn; anh phải theo dõi phần còn lại của trận đấu từ khán đài. Sau những chiếc thẻ đỏ đó, Madrid không thực hiện bất kỳ thay đổi nào, như thể đã chấp nhận buông xuôi. Messi đã tận dụng ưu thế về quân số của đội bóng để ghi hai bàn vào những phút cuối trận. Sau thất bại này, Mourinho đã có một trong những cơn bộc phát đáng nhớ nhất trong lịch sử: "Por qué? Por qué?" (Tại sao? Tại sao?)

Anh cáo buộc Barcelona được các trọng tài chống lưng: "Tại sao, trong một trận đấu cân bằng, khi tỉ số cũng đang cân bằng, trọng tài lại làm điều đó?" Mourinho thậm chí còn đi xa hơn khi nói rằng anh sẽ thấy "xấu hổ" nếu vô địch Champions League theo cách mà Guardiola đã đăng quang: "Nếu tôi mà nói với các trọng tài và UEFA những suy nghĩ của tôi về điều mới xảy ra, sự nghiệp của tôi có thể khép lại ngay từ lúc này." Đáng ngạc nhiên hơn, anh kết luận rằng đội bóng của mình không có chút cơ hội nào để đảo ngược tình thế trong trận lượt về. "Madrid không còn cơ hội chơi trận chung kết Champions League nữa. Chúng tôi sẽ rời giải với cái đầu ngẩng cao, với sự tôn trọng dành cho thế giới của chúng ta - thế giới bóng đá, dù đôi khi nó khiến tôi phát bệnh. Tôi phát bệnh vì phải sống trong thế giới này, nhưng đó là thế giới của chúng ta."

Nhưng chuyện chưa dừng ở đó. Barcelona báo cáo lên UEFA về những cáo buộc của Mourinho, và Madrid phản ứng lại bằng cách tố cáo Alves và Pedro đã giả vờ bị chấn thương, đồng thời đặt nghi vấn Busquets đã gọi Marcelo là một "con khỉ".

Mourinho sau đó phải nhận án phạt treo quyền chỉ đạo năm trận ở các giải đấu cấp câu lạc bộ do UEFA tổ chức, trong đó trận thứ năm sẽ được treo trong vòng ba năm. Án phạt cuối cùng được giảm xuống còn ba trận sau khi Madrid kháng án. Pepe bị treo giò một trận. Trong khi đó, thủ thành của Barcelona, José Pinto, người phải nhận một thẻ đỏ vào cuối trận, bị treo giò ba trận.

Trong buổi họp báo sau trận đấu, Guardiola trở lại với hình ảnh thường thấy - một huấn luyện viên lạnh lùng, chỉn chu và điềm đạm. Không giống như vị huấn luyện viên đối địch, Pep không cho rằng trận lượt về chỉ còn mang tính chất hình thức. Anh dùng chính buổi họp báo đó để nhắc nhở giới truyền thông không nên cầm đèn chạy trước ô tô và kêu gọi mọi người tôn trọng đội bóng mà Barcelona của anh phải đối mặt: "Không ai được phép gạch tên một đội bóng đã chín lần vô địch Cúp Châu Âu. Chúng tôi sẽ chuẩn bị cho trận lượt về với sự cẩn trọng, và sẽ cố gắng hồi phục một cách tốt nhất cả về thể chất lẫn tinh thần."

Cuối tuần đó, Pep có thêm một thông báo mới cho báo chí: "Tất nhiên, thông tin đầu tiên mà chúng ta nói tới sẽ là trận lượt về, chúng tôi sẽ làm hết sức có thể để giành quyền vào chơi trận chung kết Champions League. Nhưng với thông tin thứ hai, chúng tôi vui mừng thông báo rằng Abidal đã trở lại. Anh ấy đã hoàn toàn mạnh khỏe sau một thời gian chiến đấu với ung thư. Anh ấy sẽ có mặt trên băng ghế dự bị trong trận đấu sắp tới."

3 tháng 5 năm 2011 - Clásico ở Champions League. Lượt về. Sân Camp Nou. Barcelona 1 - Real Madrid 1

Iniesta trở lại đội hình Barcelona sau khi hồi phục chấn thương căng cơ – chấn thương đã khiến anh phải nghỉ thi đấu trận lượt đi ở Bernabéu.

Bên phía Madrid, Mourinho buộc phải theo dõi trận đấu từ một khách sạn ở Barcelona, Ramos và Pepe đều vắng mặt, và Kakà bất ngờ có tên trong đội hình xuất phát. Sự có mặt của Kakà không tạo ra được hiệu ứng mong muốn trên mặt trận tấn công của Madrid, nhưng với hai tiền vệ phòng ngự và bốn cầu thủ ở trước bóng, Mourinho rõ ràng muốn ăn thua đủ một phen với Barcelona. Và, như thường lệ, tranh cãi lại xuất hiện. Ở phút 47, Real Madrid nghĩ rằng họ đã phá vỡ được thế cân bằng, nhưng bàn thắng của Higuaín lại không được công nhận do Ronaldo đã phạm lỗi trước đó. Ít lâu sau, Pedro mở tỉ số cho Barcelona. Madrid phản ứng bằng cách chơi theo kiểu được ăn cả ngã về khômg - Adebayor được tung vào sân thay cho Higuaín và Kakà được rút ra. Real cuối

cùng cũng tìm được mành lưới của Barcelona sau khi cú sút của Angel Di María dội cột dọc bật ra và Marcelo có mặt kịp thời để đệm bóng vào lưới trống.

Barcelona giành quyền vào chơi trận chung kết Champions League 2011 ở Wembley sau chiến thắng chung cuộc 3-1.

45 phút sau, Pep Guardiola ngồi vào vị trí của mình trong phòng họp báo ở Camp Nou. Như thường lệ, anh bắt đầu bằng cách tri ân các cầu thủ của mình, và cả đối thủ, trong khi vẫn cố gắng tận hưởng hết sự ngọt ngào mà chiến thắng mang lại: "Đây là một trong những buổi tối đẹp đẽ nhất mà tôi từng được trải qua trong đời."

"Tôi muốn cảm ơn các cầu thủ Madrid vì sự dũng cảm của họ, bởi vì họ đã muốn chơi sòng phẳng với chúng tôi."

"Chúng tôi có cảm giác rằng mình vừa loại được một đội bóng rất giỏi, từ một câu lạc bộ giàu có hơn, có khả năng chi trả mọi khoản phí giải phóng hợp đồng để mua bất kỳ cầu thủ nào mà họ muốn; một đội bóng với bảy tiền đạo mà ai cũng muốn có trong đội hình; một đội bóng quá dữ."

Quãng thời gian ba tuần khủng khiếp cuối cùng cũng khép lại, Barcelona đã có lần thứ bảy trong lịch sử vượt qua vòng bán kết ở Cúp Châu Âu và đang có cơ hội để giành chức vô địch thứ tư.

Nhưng Pep cảm thấy kiệt quệ. Gần ba tuần vừa qua thực "quá khó khăn, với quá nhiều sự căng thẳng, rất dữ dội và đầy mệt mỏi".

Với Xavi, chấn thương từ những trận Clásico đó vẫn chưa hoàn toàn được chữa lành, những cảm xúc (đa phần là tiêu cực) vẫn như còn mới nguyên: "Đúng vậy, rất khó khăn. Bốn trận Clásico ấy quả thực mệt mỏi. Khi ta phải một mình đối mặt với những lời chỉ trích, về mặt tinh thần, anh phải thực sự rất mạnh mẽ. Có những ngày ta tỉnh dậy và nghĩ 'Mình không thể chịu đựng thêm được nữa. Chuyện này quá kinh khủng'. Nhưng ít nhất thì Pep cũng phải cảm thấy mình được bảo vệ khi xung quanh ông ấy là những người như Tito, Manel, những người đã ở bên ông ấy trong nhiều năm. Những người ấy, họ chia sẻ với Pep quá nhiều thứ, và giúp ông có cảm giác rằng mọi việc vẫn trong tầm kiểm soát."

Mourinho không có ý định từ bỏ. Anh có thể bị đánh gục, nhưng vẫn chưa bị loại khỏi vòng chiến đấu, và do đó xem những trận Clásico vừa qua chỉ như những vòng đấu đầu tiên trong trận chiến dài ngày mà anh tới Madrid để chiến đấu. Ở Inter Milan,

phải tới trận thứ ba đối đầu với Barcelona anh mới tìm ra cách đánh bại họ và thực hiện những điều chỉnh tương ứng cho đội bóng của mình. Vị huấn luyện viên của Real Madrid đã dành cả mùa hè năm 2011 để tinh chỉnh đội hình và giới thiệu những chiến thuật mới, trong đó điểm đáng chú ý nhất là Madrid sẽ chơi với một đội hình cao hơn so với mùa giải trước, các cầu thủ của họ ở gần khung thành của đối phương hơn. Anh cũng dành sự chú ý đặc biệt cho trận đấu chính thức đầu tiên, trận khai màn mùa giải: trận Siêu Cúp Tây Ban Nha giữa nhà vô địch La Liga và nhà vô địch Cúp Nhà Vua. Nói cách khác, là cuộc đối đầu đầu tiên trong mùa giải với FC Barcelona. Pep, trong khi đó, hướng sự tập trung vào việc tạo điều kiện tối đa cho các cầu thủ hồi phục để có thể bước vào mùa giải căng thẳng phía trước trong tình trạng tốt nhất.

14 và 17 tháng 8 năm 2011 - những trận Clásico đầu tiên của mùa giải 2011-12. Siêu Cúp Tây Ban Nha.

Barcelona 5 - Real Madrid 4 (chung cuộc)

Trận lượt đi ở Bernabéu kết thúc với tỉ số 2-2. Ba ngày sau đó, Messi, người hầu như chưa có buổi tập nào với đội Một sau khi trở lại từ kỳ nghỉ hè, ghi bàn ấn định chiến thắng 3-2 cho đội bóng của Guardiola khi trận đấu chỉ còn 2 phút nữa là kết thúc. Nhưng trận đấu sẽ được nhớ mãi không phải vì kết quả, hay những diễn biến trên sân, mà vì bầu không khí ngột ngạt tới mức độc hại ở cuối trận. Marcelo phải nhận một thẻ đỏ trực tiếp sau một pha tắc bóng nguy hiểm với Cesc Fàbregas, mở ra một cảnh tượng lộn xộn và xấu xí bên đường biên. Hai người bạn thân Xavi và Casillas cãi nhau ngay trên sân. Tệ hơn cả, José Mourinho đã tranh thủ lúc cầu thủ và quan chức của hai đội mải cãi nhau để chọc ngón tay vào mắt của Tito Vilanova. Dư âm của nó tiếp tục kéo dài khi những cầu thủ như Xavi và Piqué công khai trách móc những người đồng đội ở đội tuyển Tây Ban Nha trong đội hình Madrid đã để bị cuốn vào những trò ám muội của Mourinho.

Một cầu thủ Barcelona, người yêu cầu được giấu tên, tổng kết tâm trạng của các đồng đội mình lúc ấy: “Chúng tôi biết rằng tất cả là một màn kịch của ông ta [Mourinho], và tất cả những gì ông ta làm là để khiến cho người ta phát điên và không giữ được mình. Điều khiến chúng tôi cảm thấy không thể tin nổi là cách báo chí bảo vệ ông ta. Chọc tay vào mắt của huấn luyện viên đối phương có lẽ là hành vi bỉ ổi nhất mà tôi từng chứng kiến trong một trận bóng, nhưng hãy xem người ta quên nó nhanh đến nhường nào. Và nếu anh chưa quên, thì sự việc này sau đó đã xoay chiều theo kiểu chúng tôi mới là những kẻ gây chuyện. Người ta trơ trẽn tới

mức viết lên báo rằng 'ông ấy làm điều đó bởi vì ông ấy bị khiêu khích!' Có lẽ chúng tôi sẽ chẳng bao giờ thắng được trong cuộc chiến kiểu này."

Vài tháng sau đó, hai đội sẽ gặp lại nhau, lần này là ở tứ kết Cúp Nhà Vua. Đây không phải là giải đấu quan trọng nhất với cả hai đội, nhưng màn trình diễn của Madrid ở Camp Nou báo hiệu một sự thay đổi trong cán cân sức mạnh giữa hai đội.

18 và 26 tháng 1 năm 2012 - Clásico ở Cúp Nhà Vua.

Vòng tứ kết. Barcelona 4 - Real Madrid 3 (chung cuộc)

Sau khi Barcelona giành chiến thắng 1-2 trong trận lượt đi ở Bernabéu, trận lượt về ở Camp Nou đã diễn ra trong một bầu không khí hết sức căng thẳng. Có những màn thể hiện chất lượng của những cầu thủ giỏi, nhưng cũng không thiếu những tranh cãi. Barcelona tỏ ra thoải mái sau khi có được lợi thế dẫn hai bàn, nhưng Madrid đã vùng lên mạnh mẽ để kéo được trận đấu trở lại vạch xuất phát. Trận hòa 2-2 đó không giúp Madrid đi tiếp, nhưng đã tạo ra những hiệu ứng đáng ngại với cổ động viên và cầu thủ Barcelona. Khi không còn gì để mất, các cầu thủ Madrid có vẻ đã tìm lại được chính mình và họ đã khiến cho đội chủ nhà phải trải qua những giây phút căng thẳng, bào mòn sự tự tin của họ. Những gì Madrid thể hiện sau khi bị dẫn chứng minh rằng cách tiếp cận quá nặng về phòng ngự không phải là một lựa chọn hợp lý khi đối đầu với Barcelona. Nó cũng gửi một thông điệp mạnh mẽ tới các cầu thủ Madrid, những người cho tới thời điểm đó luôn vào trận với tâm lý của một kẻ yếm thế. Đáng nói là ở chỗ, chính các cầu thủ người Tây Ban Nha của Madrid, sau một thời gian lưỡng lự, đã mạnh dạn yêu cầu Mourinho thay đổi chiến thuật và được chấp nhận. Đó là sự thay đổi mà những cầu thủ tấn công, như Ronaldo, chào đón. Và đó là dấu hiệu cho những thay đổi còn lớn lao hơn trong tương lai.

Giờ nghỉ giữa hai hiệp ở Camp Nou. Barcelona đang dẫn trước Real Madrid 2-0 trong trận lượt về vòng tứ kết Cúp Nhà Vua. Trong phòng thay đồ dành cho đội chủ nhà, Guardiola đang "xạc" cho các cầu thủ một trận.

Anh không hài lòng với những gì họ đã thể hiện. Anh phàn nàn về sự thiếu tập trung, về những sai lầm khi luân chuyển bóng, và việc các cầu thủ không gây ra được một áp lực đủ tốt để giành lại bóng. Có được hai bàn thắng là một kết quả may mắn với Barcelona. Họ đang chơi với lửa.

Guardiola muốn nhìn thấy những thay đổi trước khi quá muộn. Và anh không sai.

Trong hiệp hai, Real Madrid ghi liền hai bàn. Đây là trận đấu mà Mourinho và các cầu thủ của anh lần đầu tiên cảm thấy cục diện đã xoay chiều.

Cảm giác ấy là chính xác. Chính những vị khách mới là người tấn công, người chăm chút cho các chi tiết, người tỏ ra khát khao hơn.

21 tháng 4 năm 2012 - Clásico ở La Liga. Camp Nou. Barcelona 1 - Real Madrid 2

Phải tới trận Clásico thứ mười một, José Mourinho mới thực sự đạt được mục tiêu đề ra ngay từ ngày đầu anh đặt chân tới Madrid: lật đổ Guardiola và Barcelona khỏi vị thế thống trị. Madrid vẫn là một đội bóng "rất Mourinho", nhưng lần này họ chơi bóng một cách đầy tự tin và tỏ ra cực kỳ lạnh lùng trong những tình huống chuyển trạng thái nhanh. Với kết quả này, chức vô địch coi như đã thuộc về Madrid; họ tạo được cách biệt bảy điểm so với chính Barcelona trong khi mùa giải chỉ còn bốn vòng đấu nữa. Thất bại này là một đòn búa tạ giáng xuống Pep và đội bóng của anh, nhất là khi nó diễn ra chỉ vài ngày trước khi họ đụng độ Chelsea ở bán kết Champions League. Chính sau trận đấu với đội bóng Anh, Pep đã thông báo sẽ ra đi vào cuối mùa.

Ngay từ trước trận Clásico, Pep đã khẳng định rằng không cần phải mất công phân tích kết quả của trận đấu: chỉ cần Barcelona hòa hay thua là Madrid sẽ trở thành nhà vô địch mới của La Liga. Từng có thời điểm bị đối thủ bỏ xa tới 13 điểm, Pep rất vui vì cuối cùng đội bóng của anh vẫn có cơ hội để chơi một trận đấu có thể coi là một trận chung kết của mùa giải trên sân nhà.

Nhưng dù vẫn kiểm soát bóng vượt trội, Barcelona không thể nào đưa bóng một cách ổn định tới chân của các tiền đạo. Không có Villa trong khi Pedro chưa tìm lại được mình sau một thời gian dài chấn thương, Barcelona không thể hiện được sự sắc bén cần thiết. Đó cũng chính là vấn đề đã khiến họ bị Chelsea loại khỏi Champions League, và làm trầm trọng hơn những hoài nghi của Pep về việc anh không còn đủ khả năng tìm ra giải pháp mới cho những vấn đề không ngừng xuất hiện và thay đổi, khi các đội bóng khác dường như đã tìm ra công thức để hạn chế sức mạnh của Barcelona.

Sau tất cả, hậu quả của thất bại trước Madrid còn lớn hơn nhiều so

với việc để mất chức vô địch - tác động về tâm lý của nó thật là khủng khiếp.

Trong mùa giải cuối cùng, Pep vẫn trung thành với phong cách đã đưa đội bóng của anh lên tới những tầm cao không tưởng trong ba mùa giải trước đó.

Họ vẫn chơi với một số chín ảo, gây áp lực ngay trên phần sân của đối phương, tấn công một cách có tổ chức để khi mất bóng có thể chuyển sang trạng thái phòng ngự được ngay, các cầu thủ di chuyển linh hoạt nhằm tạo ra "trật tự trong sự hỗn loạn" (thoạt nhìn), trái bóng vẫn là ngôi sao, và phát triển lối chơi từ hàng thủ. Ngoài ra, để đối phó với những đối thủ không chịu dâng lên tấn công, hoặc khi đội gặp vấn đề với các chấn thương, Pep cũng thử nghiệm sơ đồ ba trung vệ, thậm chí ngay cả trong những trận đấu lớn như chiến thắng 2-3 trước Milan ở San Siro hay chiến thắng 1-3 ở La Liga trên sân Bernabéu của Madrid.

Tuy nhiên, bất chấp những nỗ lực của Pep, những lỗ hổng trên chiếc áo giáp của Barcelona vẫn ngày càng bị nới rộng, hoặc là vì sự đi xuống trong chất lượng của đội bóng, hoặc là vì thách thức từ những đối thủ không ngừng thay đổi và tiến bộ ngày càng hiệu quả hơn trong việc tìm ra và khai thác các điểm yếu của Barcelona. Những ngày tươi đẹp đã qua.

Đầu mùa giải, người bạn cũ Marcelo Bielsa - lúc ấy vừa được bổ nhiệm làm huấn luyện viên của Athletic de Bilbao - đã "làm mẫu" cho các đội bóng khác về cách gây khó dễ cho Barcelona khi khiến đội khách hùng mạnh phải nhờ tới bàn thắng lúc cuối trận của Messi mới có được một kết quả hòa 2-2 ở San Mamés. Bilbao đã chơi một trận rất nặng về thể lực, với sự tập trung cao độ. Các tuyến của họ luôn được duy trì chặt chẽ để những cầu thủ quan trọng nhất của Barcelona không thể nhận bóng trong khoảng trống. Trận đấu ấy đã mở mắt cho những đội bóng khác, không chỉ ở La Liga. Getafe, Espanyol, Villarreal, Osasuna, Levante và Milan cũng như Chelsea ở Champions League đều học hỏi từ Bielsa và triển khai những chiến thuật tương tự.

Nhưng đối thủ không phải là vấn đề duy nhất của Barcelona. Trong nhiều thời điểm, họ chỉ có thể tự trách mình khi không thể hiện được bản năng tranh đấu, quên đi những nguyên tắc cơ bản từng là nền tảng cho những thành công của họ hay đơn giản là đã phạm phải những sai lầm ngu ngốc. Những trận hòa trên sân khách trước Real Sociedad, Espanyol, Villarreal cũng như thất bại trước Osasuna đều bắt nguồn từ những nguyên nhân này. Trái lại,

Madrid không hề phạm phải những sai lầm như thế; họ hiệu quả một cách tàn nhẫn.

Guardiola không phải không nhận ra gốc rễ của vấn đề. Barcelona không có được kết quả tốt không liên quan gì tới việc chơi tốt hay chơi tệ, nó chỉ là vấn đề của việc chăm chút tới các chi tiết rất nhỏ. Barcelona đã quên mất rằng họ phải là Barcelona trong mọi thời khắc của trận đấu. Nên họ thường tỏ ra thiếu hiệu quả, hay để thua những bàn thua dễ dàng từ sự thiếu tập trung, chuyển trạng thái từ tấn công sang phòng ngự quá chậm, hay đơn giản là bắt đầu trận đấu với sự thoải mái thái quá để rồi khi cuống cuồng sửa sai thì đã quá muộn. Chính thái độ và những sai lầm như thế, và cả những sai lầm khác nữa, đã khiến Barcelona mất điểm và sau đó mất luôn chức vô địch. Một vấn đề khác là Barcelona không chịu thay đổi phong cách của mình ngay cả khi điều kiện khách quan (thời tiết, sân bãi) chống lại họ. Sự linh hoạt trong phong cách chơi là một biểu hiện của sức mạnh hay sự yếu đuối? Khả năng thích nghi không phải là một phẩm chất hay sao?

Và cuối cùng là vấn đề của Messi.

Sự phụ thuộc thái quá của Barcelona vào thiên tài người Argentina - nhất là trong khâu ghi bàn - trở thành một nỗi nhức nhối. Chính việc không có sẵn một phương án thay thế cho sự xuất sắc của Messi đã khiến đội bóng phải trả giá. Chấn thương của Villa (ngay từ tháng 12), phong độ sa sút của Pedro (vì liên tục gặp các vấn đề về cơ) và đóng góp bàn thắng ngày càng hạn chế của Cesc đã khiến Xavi phải làm điều mà trước nay anh ít khi làm là xâm nhập vòng cấm thường xuyên. (Mùa đó, anh ghi được tới 15 bàn, một kỷ lục cá nhân). Đội bóng bị thủng trầm trọng ở vị trí tiền đạo, nhất là khi không có một cầu thủ nào từ các đội trẻ đáp ứng được yêu cầu để có thể đóng thế khi cần.

Pep cũng nhanh chóng nhận ra một vấn đề khác: đội bóng của anh giờ không còn đáng tin cậy trong những trận đấu lớn như họ đã từng thể hiện cách đó chưa lâu nữa.

Anh chưa bao giờ hứa hẹn về các danh hiệu nhưng người ta đã quá quen với chúng rồi. Dẫu vậy, Pep vẫn cảm thấy rất thanh thản, với suy nghĩ rằng anh đã làm tất cả những gì có thể vì lợi ích của đội bóng. “Tôi không tin rằng những người về nhì là những người thất bại. Manchester United không phải là kẻ thất bại ở Rome hay Wembley”, anh nói trong cuộc họp báo ở London, ngay trước trận bán kết Champions League với Chelsea, trận đấu quyết định cả mùa giải. Anh muốn mọi người xem xét lại khái niệm thành công;

nếu những câu lạc bộ như Barcelona, Madrid, United vẫn còn cơ hội tranh đoạt các danh hiệu khi mùa giải chỉ còn một tháng nữa là khép lại, điều đó có nghĩa là họ đã làm được những gì cần làm. Còn có vô địch được hay không lại phụ thuộc vào những yếu tố hoàn toàn nằm ngoài tầm kiểm soát, chẳng hạn một lần bóng dội cột, một quả penalty bị bỏ lỡ, hay những cú sút đập chân đổi hướng vào lưới. "Không ai có thể chê trách gì chúng tôi nữa, chúng tôi đã làm những gì mà chúng tôi cần phải làm", Pep phát biểu trong cuộc họp báo ở Stamford Bridge.

Nhưng Pep biết rằng, thành công liên tục cũng có thể là một vấn đề: anh càng chiến thắng nhiều, anh càng đánh mất khát khao chiến thắng. Mà ở những trình độ cao nhất trong thể thao, chỉ một khoảnh khắc lơi tay cũng có thể phải trả giá đắt. Đó chính là vấn đề của Barcelona; họ đã cho phép mình được buông thả một chút sau ba năm với những thành công chưa từng có. Áp lực phải giữ lửa cho các cầu thủ đã bào mòn cả cơ thể lẫn trí óc của Pep; ngay cả những cuộc khẩu chiến với Mourinho cũng không khiến anh hao tâm tổn trí nhiều đến vậy. Ngược lại, vị huấn luyện viên của Madrid không hề phải bỏ ra dù chỉ là một giây để xử lý những vấn đề tâm lý tương tự, bởi vì các cầu thủ của anh tự cảm thấy cơn thèm khát vinh quang của mình cứ lớn dần lên sau mỗi chiến thắng của Barcelona.

Sau cùng thì con lắc cũng đổi hướng.

Arrigo Sacchi mô tả cuộc tranh đua giữa Mourinho và Guardiola giống như "có hai Picasso vào cùng một thời điểm". Vị huấn luyện viên huyền thoại người Italia, người đã nâng bóng đá lên một tầm cao mới trong những năm 1980, cảm thấy việc Pep rời Barcelona là một tổn thất cho bóng đá. "Đó là tin buồn cho những tín đồ bóng đá. Anh ấy đã làm thay đổi bóng đá, trong khi vẫn chiến thắng. Tôi muốn chúc mừng anh ấy vì 14 danh hiệu mà anh ấy đã giành được trong 4 năm qua. Tôi nghĩ rằng người ta sẽ còn nhớ tới đội Barca này trong 20 năm nữa, bởi họ là những người đã làm cách mạng môn thể thao Vua." Sacchi cũng dành những lời khen ngợi cho Mourinho: "Anh ấy là một nhân vật hiếm có khó tìm. Khác hẳn nếu so với Guardiola. Nhưng anh phải nghiên cứu Mourinho một cách toàn diện. Những đội bóng do anh ấy dẫn dắt đã chơi thứ bóng đá tuyệt vời."

Nghe những gì Mourinho nói về quyết định ra đi của Pep, có vẻ như huấn luyện viên người Bồ Đào Nha cũng mong muốn Pep ở lại, bởi vì anh biết rằng có thể anh chẳng bao giờ có cơ hội đối đầu với một đối thủ xuất sắc hơn. "Nếu hôm nay tôi nói rằng tôi cảm

thấy mệt mỏi và sẽ dừng hẳn công việc huấn luyện, tôi sẽ có một sự nghiệp hoàn hảo. Tôi đã giành được tất cả những gì mà tôi cần phải giành được ở những quốc gia [bóng đá] quan trọng nhất." Nhưng tất nhiên, đó cũng có thể đó chỉ là suy đoán của chúng ta.

Pep muốn làm việc trong một thế giới bóng đá không tưởng, nơi anh có thể ngồi uống cà phê với Carlo Mazzone, nơi Batistuta nhớ được từng bàn thắng mà anh đã ghi, và nơi Marcelo Bielsa bắt anh bạn David Trueba của Pep kèm một chiếc ghế ở giữa phòng khách. Pep tìm kiếm sự hoàn hảo, ở một thế giới bóng đá trong mơ chỉ tồn tại ở trên kia rất cao. Nhưng Mourinho đã kéo tuột anh trở lại mặt đất.

"Coi chừng đấy, Pepe", Ferguson nhắc nhở Pep khi hai người gặp nhau ở Nyon. "Mourinho sẽ không buông tha cho cậu đâu!" Pep tỏ ra không mấy bận tâm: "Chắc là cũng không đến nỗi quá tệ đâu." Đáp lại, Sir Alex lấp lửng: "Bây giờ tôi sống hạnh phúc hơn nhiều." Vị huấn luyện viên của Manchester United nói đúng. Cuộc chiến với Madrid của Mourinho, theo Manel Estiarte, là một cuộc chiến "đầy mỏi mệt, bởi vì những nghệ thuật hắc ám của anh ta có thể dễ dàng khiến cho người ta cảm thấy ức chế, khó chịu, kiệt quệ, đã thế chúng lại còn vô lối."

Những "nghệ thuật" đó khiến cho ký ức về những trận Clásico trong Pep trở nên nhạt nhòa: "Tôi không có nhiều ký ức đẹp liên quan tới các trận đấu giữa Barca và Madrid trong mấy năm trở lại đây; dù thắng hay thua tôi cũng không thấy vui; những trận đấu ấy luôn để lại một dư vị đắng ngắt trong miệng."

Pep mơ về một giải đấu mà ở đó bóng đá là thứ duy nhất có ý nghĩa.

"Mourinho và tôi, chúng tôi đã bị cuốn vào một cuộc đấu trí không ngừng nghỉ. Ta xuất chiêu này, họ sẽ đáp lại bằng một chiêu khác, rồi ta lại xuất một chiêu mới, cứ thế... Tôi nhớ trong cuộc đối đầu đầu tiên, Mourinho đã để Inter chơi với sơ đồ 4-4-2. Khi tới Camp Nou để chơi trận lượt về ở vòng bảng, họ lại ra sân với một sơ đồ kim cương. Khi chúng tôi trở lại Milan, trong trận bán kết lượt đi, họ lại chuyển sang chơi với sơ đồ 4-2-3-1; gần như không có chỗ cho những đường chuyền, chỉ có những pha lên bóng trực diện. Trận đầu tiên với Madrid, Mourinho muốn "chơi bóng" nhiều hơn, và thất bại. Họ lại thua tiếp ở Champions League dù đã trở lại với phong cách trực diện. Họ lùi sâu đội hình, cố gắng khai thác khoảng trống sau lưng chúng tôi. Ở Siêu Cúp, trong trận đấu trên sân Camp Nou, cách chơi áp sát của họ khiến

chúng tôi gặp nhiều khó khăn. Dự đoán họ sẽ chơi với sơ đồ nào, chúng tôi có thể làm gì để gây bất ngờ cho họ, rồi những thay đổi, điều chỉnh trong trận, chính những điều đó khiến cho mọi thứ trở nên thú vị hơn, có ý nghĩa hơn. Những trận đấu [với các đội bóng của Mourinho] đó cũng vì thế mà trở nên hấp dẫn. Thực tế, đó là thứ duy nhất còn đọng lại trong tôi.

"Phần còn lại ư? Tôi chẳng nhớ được thêm mấy. Với Mourinho, có quá nhiều thứ đã xảy ra, quá nhiều thứ..."

Pep để cho cảm xúc chi phối. Trong khi Mourinho chỉ xem đó là một phần của công việc.

"Mối quan hệ của chúng tôi từng rất tốt, đang rất tốt và sẽ tiếp tục tốt", Mourinho phát biểu sau khi tới Madrid. "Nếu có một lúc nào đó giữa Pep và tôi nảy sinh một vấn đề liên quan tới bóng đá, thì đó sẽ không bao giờ là vấn đề giữa José Mourinho và Pep Guardiola, mà chỉ đơn giản là vấn đề giữa huấn luyện viên của Real Madrid và huấn luyện viên của Barcelona. Cần phải tách bạch hai vai trò này. Chúng hoàn toàn khác biệt. Tôi tôn trọng anh ấy cũng nhiều như tôi nghĩ là anh ấy tôn trọng tôi, giữa chúng tôi không tồn tại những vấn đề mang tính cá nhân, ngược lại là đằng khác. Ngay lúc này đây, tôi không thể chúc anh ấy may mắn bởi vì chúng tôi đang cùng chiến đấu cho một mục tiêu; nhưng ngoài chuyện ấy ra, thì không có vấn đề gì."

Pep không bao giờ có thể nhìn sự việc theo cách đó.

7

Lời từ biệt. Nhưng trước đó, một trận chung kết nữa

Trận bán kết lượt đi Champions League.

Stamford Bridge, 18 tháng 4 năm 2012

Ở London, như dự kiến, Barcelona tung ra sân đội hình mạnh nhất có thể với bộ ba Alexis, Cesc và Messi trên hàng công. Vừa vào trận, họ đã tạo ra được hết cơ hội này tới cơ hội khác. Alexis sút bóng dội xà, Ashley Cole cứu bóng ngay trên vạch vôi, Adriano sút bóng dội cột. Nhưng Chelsea cũng rất nhanh chóng dựng lên một bức tường màu xanh trước khung thành. Barcelona, Pep và Messi sớm nhận ra đội bóng Anh đã tìm ra cách làm khó họ. Như Inter hai năm trước.

Barcelona cố gắng tìm câu trả lời qua Messi.

Nhưng trong một lần như thế, anh đã để mất bóng ở vị trí gần vạch giữa sân. Lampard có cơ hội triển khai một pha phản công. Đó là lúc những cầu thủ Barcelona đang cố gắng lui về vị trí phòng ngự phạm phải một sai lầm nghiêm trọng. Cả hai trung vệ (Mascherano và Puyol) đều theo sát Drogba khi tiền đạo này di chuyển ra cánh phải tìm kiếm khoảng trống. Lẽ ra một trong hai người phải hỗ trợ Xavi, người đang cố gắng đuổi theo Ramires trong vô vọng.

Lampard tìm thấy Ramires với một cú bấm bóng chuẩn xác. Xavi thất bại, Ramires cuối cùng cũng đưa được bóng vào trong cho Drogba.

Có quá nhiều khoảng trống trong hàng phòng ngự của Barcelona.

Phút bù giờ của hiệp một và tỉ số được mở cho Chelsea.

Chỉ nhìn vào kết quả thay vì diễn biến trên sân, nhiều người kết luận Chelsea đã phòng ngự xuất sắc.

Thực tế? Barcelona tung ra được 24 cú sút về phía khung thành của Chelsea. Còn Chelsea ghi được bàn thắng từ cú sút trúng đích duy nhất của mình.

Sự phụ thuộc vào Messi, người đã nỗ lực hết sức nhưng vẫn thiếu một chút bùng nổ, và việc không có những phương án thay thế đã khiến Barcelona phải trả giá. Nhưng Pep vẫn nói với các cầu thủ rằng nếu họ đã có thể tạo ra tới 24 cơ hội ở Stamford Bridge, thì họ chắc chắn sẽ làm được điều tương tự ở Camp Nou.

Rồi trong buổi họp báo sau đó, anh quyết định mình cần phải làm một cái gì đó để giảm bớt áp lực lên những học trò vốn đã đánh mất sự sắc bén nhưng vẫn bị gánh nặng của sự kỳ vọng đè lên vai. Một quyết định khó hiểu. Ở thời điểm ấy, rất khó lý giải tại sao Guardiola, thay vì yêu cầu các cầu thủ nỗ lực hơn nữa khi phía trước là những trận đấu mang tính chất quyết định thành bại của cả mùa giải với Real Madrid và Chelsea, lại nói ra những điều nghe như thể anh muốn buông xuôi.

“Trong thể thao, chỉ có những người chiến thắng mới có cơ hội ở lại trong tâm trí của mọi người. Nhưng tôi có cảm giác chúng tôi đã là người chiến thắng rồi. Tôi không biết điều gì sẽ xảy ra vào thứ Bảy tới trong trận đấu với Madrid hay vào thứ Ba tuần sau trong trận đấu với Chelsea. Nhưng tôi có cảm giác mùa giải này với chúng tôi thế là thành công rồi. Sau bốn năm tranh đấu ở trình độ cao nhất, và bây giờ đã đến được đây với từng ấy chấn thương, bệnh tật... tôi có cảm giác chúng tôi đã là những người chiến thắng. Những gì xảy ra tiếp theo không quan trọng.”

Trận bán kết lượt về Champions League.

Camp Nou, 24 tháng 4 năm 2012. Barcelona 2 - Chelsea 2

Bóng đá là một trò chơi của những lựa chọn. Bằng cách chọn phòng ngự sâu, Chelsea có một cơ hội nhỏ để đi tiếp; cơ hội ấy sẽ lớn hơn một chút nếu họ có thể tổ chức được một vài pha tấn công thông minh. Nhưng dù thế nào thì lợi thế vẫn nghiêng về phía Barcelona; họ sẽ là đội kiểm soát bóng nhiều hơn, và sẽ dành phần lớn thời gian trên một phần ba sân phòng ngự của Chelsea.

Nhưng đấy là trò chơi mà Barcelona từng (phải) chơi rồi. Trước

Mourinho. Trước Inter năm 2010. Và trong trận lượt đi ở London.

Pep chỉ đạo đội bóng tập trung tấn công vào hai biên, liên tục luân chuyển bóng từ phần sân này sang phần kia cho tới khi khoảng trống xuất hiện, với Messi và Cesc cùng chơi như những số chín ảo, di chuyển tự do để vừa kết nối vừa sẵn sàng khai thác các khoảng trống. Barcelona tỏ ra rất kiên nhẫn, nhưng khi khoảng trống xuất hiện, họ lập tức tấn công vào đó với số lượng lớn và dữ dội như một đàn cá piranha.

Bóng hai lần được Barcelona đưa vào lưới Chelsea. Ở bất kỳ mùa giải nào khác, chừng ấy là quá đủ, nhất là sau khi thủ quân John Terry của Chelsea bị đuổi khỏi sân sau một pha phạm lỗi không bóng với Alexis. Đã thế, Cahill lại dính chấn thương. Dường như tất cả đều đang chống lại Chelsea. Nhưng đội bóng tới từ London là một tập thể mạnh mẽ, sẵn sàng làm tất cả mọi thứ có thể để đạt được mục tiêu của mình. Nổi bật là Drogba, người có lúc chơi như một hậu vệ cánh thứ hai, và Cech, gã khổng lồ trong khung gỗ. Dẫu vậy, họ vẫn không thể ngăn được Barcelona tạo ra hết cơ hội này tới cơ hội khác.

Đội bóng của Pep hai lần đưa bóng trúng cột, tung ra 23 cú sút với 6 trong đó đi trúng mục tiêu, và có một quả penalty bị (Messi) bỏ lỡ. Ở bất kỳ mùa giải nào khác...

Rồi Chelsea ghi bàn, lần này lại trong thời gian bù giờ của hiệp một. Sự mất tập trung đã khiến Barcelona thất bại ở trận lượt đi, và lúc này lại tiếp tục bắt họ phải trả giá đắt trong trận lượt về. Ramires lốp bóng qua đầu thủ môn Valdes để rút ngắn tỉ số xuống còn 2-1. Barcelona cần thêm một bàn thắng nữa, và có cả hiệp hai để làm điều đó, nhưng có cảm giác như những người Catalonia đã cạn kiệt ý tưởng và cạn kiệt cả niềm tin. Họ để mất bóng một cách thường xuyên, và thiếu cả chiều sâu lẫn chiều rộng trong lối chơi.

Bàn thắng mà họ cần không bao giờ đến. Và rồi, lại ở thời gian bù giờ, Torres tung ra đòn kết liễu với những giấc mơ của đội chủ nhà.

Chelsea đã thắng trong trò chơi của cơ hội.

Cả Guardiola lẫn đội bóng của anh đều không thể tìm ra câu trả lời cho những vấn đề, chủ yếu lại là từ chính họ.

Cùng với những thành công và việc vị thế của đội bóng được nâng cao, các cầu thủ Barcelona cũng trở thành những con người khác. Không dễ để họ kiềm chế những bản năng của mình vì lợi ích của

đội bóng. Xavi và Puyol giờ giống như những nhà chính trị lão thành; họ là những nhà vô địch thế giới, và xác lập được một tầm ảnh hưởng khủng khiếp. Gerard Piqué tự biến mình thành một ngôi sao đa quốc gia, với một cô bạn gái siêu sao; điều đó thực ra không có gì là xấu cả, nhưng nó có nghĩa là anh đã không còn là Piqué như những ngày vừa trở về từ Manchester United. Không dễ để một tên tuổi lớn như anh chấp nhận thực tế rằng Javier Mascherano mới là trung vệ thường xuyên được đá chính trong khi bản thân anh không ít lần bị đẩy lên băng ghế dự bị ở những trận đấu quan trọng. Cùng với sự lớn mạnh của đội bóng, những quyết định quản trị của Pep cũng trở nên phức tạp. Đưa ra những chỉ đạo với Messi trong tư cách một ngôi sao trẻ đang lên khác hẳn với đưa ra những chỉ đạo với Messi trong tư cách chủ nhân của hai danh hiệu Ballon d'Or đồng thời là một siêu sao hoàn toàn ý thức được thực tế mình đang là cầu thủ xuất sắc nhất của cả thế hệ.

Trong giai đoạn cuối của mùa giải, lựa chọn đội hình ra sân trở thành một nhiệm vụ quá phức tạp. Mỗi quyết định đều giống như một nước cờ, mỗi bước đi đều được thực hiện với sự cẩn trọng cao, đôi khi cao quá, và thường có quá nhiều biến tố cần phải xét tới. Một số cầu thủ trong đội so sánh nó với chính trị. Một cầu thủ có thể dễ dàng chấp nhận quyết định của huấn luyện viên cho anh ta nghỉ ở trận đấu với Racing de Santander hay Levante. Nhưng cũng cầu thủ ấy sẽ phản ứng rất khác nếu trận đấu đang được nói tới là với Real Madrid - phong vũ biểu cho mọi mùa giải. Bất kỳ cầu thủ nào bị "loại" khỏi đội hình xuất phát ở trận Clásico đều trở thành tâm điểm (theo cách tiêu cực) của truyền thông, bất chấp việc Guardiola đã nói đi nói lại không biết bao nhiêu lần rằng tất cả các cầu thủ trong đội đều có quyền được ra sân, rằng tất cả họ đều bình đẳng, rằng đây chỉ đơn thuần là vấn đề về những lựa chọn… Ở Rome, ở Wembley, những câu hỏi liên quan tới đội hình xuất phát nếu có đều chỉ xoay quanh những vị trí bị chấn thương hay treo giò; trong những trận đấu đó, những quyết định của Pep đều xoay quanh 12 hay 13 cầu thủ trụ cột. Nhưng trong mùa giải cuối cùng của Pep, những câu hỏi xuất hiện mọi lúc mọi nơi, và quyết định chọn ai, bỏ ai trong đội hình xuất phát ở những trận đấu lớn trở thành một quá trình căng thẳng và mệt mỏi.

Đôi lúc, đội hình xuất phát của Barcelona đậm chất chính trị, lúc khác thì lại có vẻ logic, và trong một số dịp có thể thấy rõ dấu ấn của Cruyff. Pep nghĩ rằng làm như thế sẽ khơi lại được ngọn lửa chiến đấu trong các cầu thủ. Anh muốn tạo ra một bầu không khí không chắc chắn, thậm chí đầy hoài nghi, để các cầu thủ biết rằng họ không bao giờ được phép lơ là. Nhưng sự thiếu chắc chắn ấy càng ngày càng trở nên khó kiểm soát. Và hệ quả là tình trạng lo

lắng, bồn chồn và không thoải mái len lỏi rồi xâm chiếm tâm trí của cả các cầu thủ lẫn bản thân Pep Guardiola.

Và đừng quên rằng nỗi sợ hãi lớn nhất của Pep kể từ cái ngày anh dẫn quân sang St Andrews để tập huấn, bốn năm về trước, là tới một ngày nào đó, anh sẽ không còn có thể kết nối với các cầu thủ của mình được nữa.

Có thể, việc các cầu thủ không còn chú ý tới các tiểu tiết, và việc đội bóng phải nhận nhiều bàn thua ở cuối trận, chính là những dấu hiệu cảnh báo đã luôn ám ảnh tâm trí Pep. Thế nên khi cảm thấy mọi việc không còn ổn nữa, anh bắt đầu nhấn nút, nhất là trong những thời khắc then chốt của mùa giải. Và thường thì anh nhấn nhầm. Đúng là họ vẫn trung thành với phong cách của mình trong trận đấu với Madrid; và cũng đúng là họ đã không gặp may trong trận đấu với Chelsea. Nhưng... cái cách mà đội bóng Anh khiến Barcelona bị tê liệt trong khoảng hai phút cuối của trận đấu ở Camp Nou cho thấy đã có một thứ gì đó bị đánh mất.

Trong trận đấu đó, Pep quyết định sử dụng cầu thủ trẻ Cuenca ở vị trí tiền đạo trái, bỏ lại trên băng ghế dự bị những cầu thủ giàu kinh nghiệm như Pedro, Keita và Adriano. Anh từng làm điều tương tự trong trận đấu với Madrid khi để Tello đá chính trong khi Piqué, Alexis và Cesc đều bắt đầu trận đấu trên băng ghế dự bị. Những câu hỏi bắt đầu xuất hiện. Các quyết định của Pep gợi nhớ lại một số quyết định của Johan Cruyff, người ở cuối nhiệm kỳ của mình cũng bắt đầu áp dụng một thứ logic khác thường đủ để những kẻ chỉ trích kết luận rằng ông đang vùng vẫy trong vô vọng. Những người khác lại cho rằng có thể Pep đã đối xử với những cậu bé của La Masía như Cuenca và Tello bằng "bản năng người bố", và chính điều đó đã làm thui chột khả năng đánh giá của anh. Có hợp lý không khi chọn hai cậu nhóc hầu như chưa có chút kinh nghiệm nào thay vì những tuyển thủ quốc gia trong những trận đấu quan trọng nhường ấy? Làm sao mà Tello lại có thể được đánh giá cao hơn Cesc?

Hành động của Pep cũng có nghĩa là những tên tuổi lớn bị bỏ lại trên băng ghế dự bị do không thể làm gì để thay đổi quyết định của một huấn luyện viên mà họ ngưỡng mộ, tôn thờ và tôn trọng, người đã đưa ra không biết bao nhiêu quyết định đúng trong sự nghiệp, bắt đầu tự nghi ngờ bản thân. "Hẳn là mình phải đang làm một cái gì đó không đúng", họ nghĩ. Từ nghi ngờ dẫn tới sợ hãi. Và nỗi sợ hãi là một bạn đồng hành tồi những khi ta cần phải nhận trách nhiệm trong trường hợp mọi chuyện không diễn ra như ta mong muốn. Nhiều cầu thủ bắt đầu vật lộn trong những

vấn đề liên quan tới sự tự tin. Pedro, ví dụ, từ chỗ là một phát hiện lớn và tương lai của đội bóng bỗng trở thành người bị lãng quên. Cesc, người thường xuyên ghi những bàn thắng quyết định trước đó, từ người giải cứu thành kẻ dự bị.

Và còn nhiều trường hợp tương tự như thế. Họ là những cầu thủ đặc biệt. Nhưng họ cũng là con người.

Trong những ngày tháng khó hiểu đó, Guardiola dường như đã quên mất rằng chính các cầu thủ mới là những người quyết định thành bại của một đội bóng.

Giữa trận đấu với Real Madrid và trận đấu với Chelsea trong mùa giải cuối cùng của Pep là 72 tiếng. 72 tiếng quyết định.

Thành bại của mùa giải phụ thuộc vào những gì Pep làm trong khoảng thời gian này. Nhưng Pep đã quyết định ưu tiên cho Champions League và để Thiago cùng Tello đá chính trong trận đấu với Real Madrid. Những hi vọng vô địch La Liga mong manh còn lại đều bị quét sạch vào ngày hôm đó.

Không ít cầu thủ tỏ ra bực bội khi cho rằng huấn luyện viên đã không sử dụng đội hình mạnh nhất có thể trong trận đấu với kẻ thù truyền kiếp. Xavi buộc phải hành động để giải cứu huấn luyện viên của mình.

Ngay sau trận đấu, anh gọi điện cho những cầu thủ trụ cột trong đội để nhắc nhở họ về tầm quan trọng của trận đấu sắp tới với Chelsea, nhờ đó mà tình hình dịu đi. Nhưng những vết rạn nứt thì đã kịp xuất hiện rồi.

Trong cả hai trận đấu Barcelona đều không có đủ cầu thủ thực hiện những pha chồng cánh dọc hai hành lang và cả Cuenca lẫn Tello đều hiếm khi có cơ hội chơi một đối một với các hậu vệ biên của đối thủ. Trong những dịp hiếm hoi cơ hội ấy xuất hiện, họ lại thường không thể tận dụng được. Canh bạc đặt vào tuổi trẻ thay vì kinh nghiệm của Pep đã thất bại.

Diễn ra chỉ cách nhau có bốn ngày, hai trận đấu ở Camp Nou với Madrid và sau đó là Chelsea có vẻ như là một sự xác nhận rằng, sự cân bằng hoàn hảo nhưng mong manh đã bị phá vỡ.

Ngày tiếp theo, Pep gọi điện cho Tito Vilanova thông báo: “Tớ sẽ ra đi, và tớ nghĩ là người ta chuẩn bị mời cậu thay tớ đấy.”

Anh biết rằng anh đã hoàn toàn mất kiểm soát những cảm xúc

của các cầu thủ. Nên đã tới lúc anh phải nói lời chia tay.

"Ngài Chủ tịch, tôi muốn gặp Ngài vào ngày mai", Pep nói với Sandro Rosell ngay sau thất bại trước Chelsea. Vào buổi sáng tiếp theo, lịch sử của câu lạc bộ rẽ sang một hướng hoàn toàn mới.

Hai ngày sau, Guardiola, sau khi đã kịp thông báo với các cầu thủ quyết định ra đi của mình, đứng từ xa quan sát một buổi tập nhẹ của toàn đội ở Sant Joan Despí, trước khi lên xe trực chỉ Camp Nou.

Buổi họp báo sau đó, được tổ chức để Pep thông báo quyết định chia tay Barcelona với toàn thế giới, diễn ra trước sự chứng kiến của rất đông phóng viên trong nước và quốc tế. Ngồi ở hàng ghế đầu là Puyol, Piqué, Cesc, Xavi, Busquets, Valdés và một số cầu thủ khác. Messi không xuất hiện - anh không muốn để lộ cảm xúc của mình trước ống kính truyền hình. Sky Sports tường thuật trực tiếp buổi họp báo. Ở nước Anh, nơi Barcelona là đội bóng có lượng cổ động viên đông thứ năm theo kết quả của một số cuộc khảo sát, những tin đồn liên quan tới tương lai của Pep nhận được rất nhiều sự quan tâm. Sky Sports công bố thông tin độc quyền trước buổi họp báo rằng Pep chuẩn bị nói lời chia tay.

Ban tổ chức tỏ ra thông minh trong cách bố trí chỗ ngồi của những nhân vật quan trọng trong buổi họp báo. Pep được bố trí ngồi bên phải của Chủ tịch Rosell, còn ở bên trái ông ta là Giám đốc bóng đá Andoni Zubizarreta. Đó là một nỗ lực của câu lạc bộ để chứng tỏ rằng họ đón nhận quyết định của Pep với một thái độ tích cực, rằng dù mang tiếng là luôn xử lý một cách vụng về khi có những thay đổi, lần này câu lạc bộ đã đối mặt với một trong những thay đổi lớn nhất trong lịch sử của mình với sự điềm tĩnh. Barcelona bị tổn thương sau quyết định chia tay của Pep, nhưng ngay bây giờ đây họ đang có hai đại diện cấp cao sẵn sàng thông báo với cả thế giới rằng cuộc sống vẫn tiếp diễn sau sự ra đi của vị huấn luyện trưởng giàu ảnh hưởng.

Chủ tịch của Barcelona thông báo một cách trọng thể rằng Guardiola sẽ không tiếp tục là huấn luyện viên của câu lạc bộ nữa. Rồi ông ta ôm lấy Pep. Một cái ôm có vẻ cưỡng ép, và có thể thấy là nó khiến cho Pep có đôi chút ngạc nhiên. Tiếp theo, Pep lên tiếng mong mọi người hiểu cho quyết định của anh, và giải thích những lý do dẫn tới quyết định ấy với giới truyền thông theo cách anh đã giải thích với các cầu thủ.

"Tôi rất xin lỗi vì cảm giác bất ổn mà tôi đã gây nên. Tôi luôn nghĩ

rằng tốt nhất là không nên làm một công việc nào đó quá lâu. Bốn năm là quãng thời gian quá dài; tôi không muốn mình bị trói buộc vào một bản hợp đồng không cho phép tôi đưa ra những quyết định của riêng mình. Vào tháng 10 hay tháng 11 gì đó, tôi đã nói với Ngài chủ tịch rằng tôi đã nghĩ đến ngày chia tay, nhưng lúc ấy tôi không thể công khai quyết định của mình bởi vì không muốn khiến cho mọi chuyện trở nên quá phức tạp. Lý do rất đơn giản. Tôi đã ở đây được bốn năm, đủ lâu để cảm thấy kiệt quệ. Tôi thực sự kiệt quệ rồi. Tôi cần phải tìm lại đam mê của mình. Nếu tiếp tục, tôi sẽ không thể là một huấn luyện viên như Barcelona nên có. Một người mới sẽ mang tới cho các bạn những điều mà tôi không còn có thể mang tới."

Nói ngắn gọn, anh không còn gì khác để cống hiến cho Barcelona; anh cần phải tự "sạc" lại bản thân. Chính xác hơn thì nếu ở lại, anh vẫn có thể mang lại cho câu lạc bộ nhiều điều, nhưng không phải tất cả những gì họ cần.

"Tôi rất biết ơn các anh vì đã kiên nhẫn với tôi; tôi biết rằng việc cứ ba ngày lại phải gặp tôi một lần cũng khiến các anh khó chịu lắm", anh nói với các phóng viên. Pep cũng thông báo rằng anh sẽ rời xa băng ghế chỉ đạo một thời gian, nhưng "chẳng sớm thì muộn" anh cũng sẽ trở lại với vai trò của một huấn luyện viên trưởng. Câu hỏi về sự vắng mặt của Messi là không thể tránh khỏi, và Pep phải làm tất cả những gì có thể để ngăn những tin đồn không hay phát tán. "Leo có mặt ở đây hôm nay", anh nói, và ở bên cạnh, Chủ tịch Rosell gật đầu đồng tình.

Trước đó, trong phòng thay đồ, các cầu thủ đã quyết định rằng sẽ chỉ có các đội trưởng, gồm Puyol, Xavi, Iniesta và Valdés, có mặt trong phòng họp báo. Tuy nhiên, một số cầu thủ khác đã chủ động có mặt để thể hiện sự tôn trọng với Pep, và trong số đó không có la Pulga. "Tinh thần của Messi cũng có mặt ở đây hôm nay", Rosell khẳng định lại lời của Pep.

Leo đã khóc; anh chỉ không làm điều đó trước sự chứng kiến của mọi người. Cầu thủ người Argentina sau đó lên Facebook để giải thích lý do anh không có mặt ở buổi họp báo: "Tôi muốn cảm ơn Pep bằng cả trái tim mình về tất cả những gì mà ông ấy đã làm cho tôi cả trên khía cạnh nghề nghiệp lẫn cá nhân. Do tính chất giàu cảm xúc của sự kiện này, tôi chọn cách không xuất hiện. Tôi muốn tránh xa báo chí vì tất cả những gì mà họ tìm kiếm là những gương mặt buồn và đó là thứ mà tôi đã quyết định sẽ không trưng ra." Khi vẫn còn là một cậu nhóc mười ba tuổi, thời điểm mới gia nhập Barcelona, Messi vẫn thường lánh xa tất cả mọi người mỗi

khi cậu muốn khóc, đặc biệt là để không khiến cho bố cậu phải phiền lòng.

Tiếp theo là một tiết lộ nằm ngoài khả năng dự đoán của tất cả mọi người. Rosell, vẫn theo phong cách trịnh trọng như trước, thông báo Tito Vilanova sẽ là người thay thế vị trí của Pep. Vị trợ lý nhận được lời đề nghị từ hai ngày trước, ngay trong nhà riêng của Pep, nhưng chỉ quyết định nhận lời trước buổi họp báo một tiếng.

Pep lên tiếng để xóa tan những hoài nghi trước khi chúng kịp xuất hiện: "Bổ nhiệm Tito không phải là quyết định của tôi, mà là của Zubizarreta. Chính tôi cũng chỉ biết về việc này vào buổi sáng hôm nay." Không ai trong phòng họp báo hôm ấy cho rằng có mâu thuẫn gì ở đây, nhưng rất nhanh thôi, những gì Pep nói đã được sử dụng để mở ra một cuộc tranh cãi, rằng khi không có Guardiola, cuộc sống ở Barcelona sẽ trở nên khó khăn hơn bội phần.

Về phần mình, câu lạc bộ muốn thể hiện một cách công khai sự ủng hộ của đối với Vilanova nhằm dập tắt những đồn đoán ở một thời điểm đầy bất an và có thể là bất ổn nữa. Đó là cơ hội để Zubizarreta chứng tỏ rằng anh đã có sẵn một giải pháp tức thời, và đề nghị của anh đã được Rosell chấp thuận. Với việc bổ nhiệm Tito, cánh tay phải của Pep, tính liên tục vẫn được bảo đảm, và câu lạc bộ sẽ có thêm thời gian để quyết định xem liệu đó có phải là một lựa chọn đúng hay không, hay là cần phải rẽ sang một hướng mới. "Thông báo rằng chúng tôi đã chọn Tito ba hay bốn ngày sau khi chấp thuận sự ra đi của Pep sẽ là không ổn một chút nào. Người ta sẽ cáo buộc câu lạc bộ đã không tìm được một huấn luyện viên tốt hơn, hay thậm chí là đã chẳng có một kế hoạch nào cả", một nguồn tin từ câu lạc bộ thừa nhận.

Nhưng người ta cũng có thể hiểu một cách khác hẳn về sự thay thế này. Kể từ tháng 10, khi Pep bắt đầu có những suy nghĩ nghiêm túc về việc sẽ ra đi vào cuối mùa, anh vẫn nghĩ rằng Tito sẽ đi theo mình. "Hoặc là cùng ở lại, hoặc cùng đi", Pep nghĩ. Chỉ có hai phương án ấy thôi. Nhưng vào đầu tháng 11, khi Zubizarreta đề cập tới khả năng bổ nhiệm trợ lý của Pep thay thế cho vị trí của anh, đã xuất hiện thêm phương án thứ ba. Nhưng ngay cả khi đó, tất cả mọi người vẫn nghĩ rằng Tito sẽ từ chối lời đề nghị của câu lạc bộ. Thực tế là anh chỉ mất có một tiếng để suy nghĩ trước khi chấp nhận đề nghị "thăng cấp" mà câu lạc bộ gửi tới anh trước buổi họp báo. Quyết định của Tito khiến Pep ngạc nhiên dù hai người đã nói về nó và Guardiola chấp nhận rằng tiếp quản chiếc ghế trống ở Barcelona là quyền của Tito và anh không

có lý do gì để can thiệp.

Zubizarreta giải thích thêm về kỷ nguyên mới của Barcelona: "Điều quan trọng là ý tưởng, là nguyên tắc tạo nên sự khác biệt của chúng tôi. Chúng ta sẽ tiếp tục thắt chặt dây an toàn và tôi tin chắc rằng chúng ta sẽ có một quãng thời gian tuyệt vời."

Nếu có một khoảnh khắc nào đó có thể gói gọn được cảm xúc của câu lạc bộ, của các cổ động viên và Pep, thì đó là màn chia tay của anh ở Camp Nou.

Trận đấu cuối cùng của Pep ở Camp Nou vô tình lại là trận derby Catalonia, tuy nhiên, vì cả hai đội đều không còn mục tiêu cụ thể nào nên trận đấu (lẽ ra phải rất căng thẳng) ấy đã trở thành bữa tiệc chia tay dành cho Pep ngay sau hồi còi khai cuộc.

Hàng trăm cổ động viên đã viết những thông điệp bày tỏ sự biết ơn và chúc may mắn dành cho Pep trên bức tường lớn mà câu lạc bộ dựng lên bên ngoài sân vận động. Trên khán đài, một nhóm cổ động viên giăng một tấm biểu ngữ khổng lồ trên đó có hình ảnh của Pep kèm dòng chữ "T'estimem Pep" (Chúng tôi yêu anh, Pep).

Guardiola chỉ đạo trận đấu sân nhà cuối cùng của mình với sự nghiêm túc và tập trung thường thấy. "Nào, nào, Pedro, chúng ta đã làm việc với nhau hơn năm năm rồi mà cậu vẫn làm thế với tôi à!" Anh hét lên, vừa hét vừa đẩy chàng cầu thủ trẻ mà anh phát hiện ra khi còn dẫn dắt Barca B. Hơn bốn năm trước, Pep chính là người đã can thiệp khi Pedro sắp bị đẩy tới Racing Club Portuense theo dạng cho mượn, và sau đó, biến anh thành một trong những thành viên quan trọng trong đội.

Có vẻ như ngay cả trọng tài cũng muốn tham gia vào bữa tiệc khi tiếp cận trận đấu một cách "hòa nhã", và có một số quyết định có lợi cho Barcelona. Trận đấu kết thúc với tỉ số 4-0 nghiêng về phía Barca, và cả bốn bàn đều được ghi do công của Lionel Messi. Cầu thủ người Argentina nhờ đó đã lập thêm một kỷ lục khác (trong vô vàn kỷ lục): anh đã ghi được bàn thắng thứ 50 ở La Liga, phá kỷ lục về số bàn thắng ghi được trong một mùa giải vô địch quốc gia thuộc châu Âu do Dudu Georgescu lập nên trong màu áo Dynamo Bucharest hồi 1976-77. Sau khi ghi bàn thắng đầu tiên, Messi đã chỉ tay về phía Pep, ý muốn dành tặng bàn thắng ấy cho người thầy của mình. Pep đáp lại cũng bằng cách chỉ tay về phía cậu học trò siêu sao.

Sau bàn thắng thứ tư, Messi chạy thẳng về khu kỹ thuật để ôm lấy

vị huấn luyện viên đã đóng một vai trò cực kỳ to lớn trong việc biến anh thành một cầu thủ như ngày hôm nay. Một khoảnh khắc đầy cảm động. Có vẻ rất kịch, nhưng là thật. Hai trong số những nhân vật quan trọng nhất trong vở opera xà phòng vĩ đại nhất đã chiếm trọn khung hình với một cái ôm đầy cảm xúc, không ngần ngại thể hiện trước sự chứng kiến của hàng triệu người tình cảm và sự tôn trọng mà họ dành cho nhau. Khoảnh khắc ấy, Pep thì thầm vào tai Messi: "Cảm ơn cậu, vì tất cả."

Sau trận đấu, Pep được yêu cầu thực hiện một bài phát biểu chia tay ngay trên sân. Micro trên tay, anh cứ đi tới đi lui một cách rất thiếu tự tin trong khi các cầu thủ đã xếp thành một vòng tròn xung quanh. Màn hình lớn trên sân chiếu một đoạn video tri ân Pep, trên nền nhạc Coldplay. Và sau đó là bài hát yêu thích của anh - Que tinguem sort (Tôi hi vọng rằng chúng ta sẽ gặp may), được sáng tác bởi nhạc sĩ người Catalonia Lluís Llach. Giai điệu của bài hát vang vọng khắp sân vận động khi được hòa âm bởi hàng nghìn cổ động viên.

Si em dius adéu, vull que el dia sigui net i clar, que cap ocell trenqui l'harmonia del seu cant. Que tinguis sort i que trobis el que t'ha mancat amb mi …

(Nếu có ngày em nói lời chia tay với anh, thì anh hi vọng rằng hôm ấy trời sẽ thật đẹp và trong xanh, và không có chú chim nào bị lạc nhịp. Anh hi vọng rằng em sẽ thật may mắn, và tìm được những gì mà em đã không thể tìm thấy với anh…)

Pep nhìn một vòng về phía các khán đài trong khi tất cả mọi người chờ đợi để được nghe những chia sẻ của anh. 88.044 con người ngồi lặng yên, kiên nhẫn. Một số người nắm lấy tay nhau. Những người đàn ông trưởng thành cố gắng giấu đi những giọt nước mắt. Các cô gái trẻ cầm sẵn điện thoại trên tay, sẵn sàng lưu giữ lại khoảnh khắc này. Trong khi mọi người đều đứng hết cả dậy, thì bố của Pep, ông Valentí, buộc phải ngồi xuống vì hai chân của ông đã run tới mức không thể đứng vững nữa.

Người đàn ông được xem như đứa con cưng của câu lạc bộ chuẩn bị ra đi, một lần nữa. Với một số người, đây là cuộc chia tay với một người anh; với một số người khác, là bố; và thậm chí là một Đấng cứu thế, với một số ít khác. Pep vừa là thủ lĩnh, hình mẫu, vừa là một người chồng lý tưởng, một vị hôn phu trong mơ, một người bạn để uống bia cùng vào thứ Bảy, lại cũng là một người tốt, khỏe mạnh, điềm tĩnh, có thể đầy sôi nổi nhưng cũng có thể rất chừng mực, tùy vào hoàn cảnh. Cả một quốc gia, cả một câu lạc bộ

và những cổ động viên của nó đều đang cảm thấy như vừa bị bỏ rơi.

Hãy tưởng tượng!

Hãy tưởng tượng nếu bạn phải cùng lúc đóng tất cả những vai trò đó. Sức nặng của chúng, áp lực mà chúng tạo ra. Giờ thì các bạn đã hiểu vì sao Pep phải ra đi rồi chứ?

"Pep là một người đặc biệt. Anh ấy là một trong những người hiếm hoi tôi biết dung hòa được những điều cấp bách, những điều quan trọng và những điều cần thiết cả trong cuộc sống cá nhân lẫn nghề nghiệp." Người bạn của Pep, Evarist Murtra, phát biểu trước Quốc hội Catalonia trong cái ngày anh được xã hội dân sự Catalonia tôn vinh, vào tháng 11 năm 2011. Pep thuận theo sự thúc bách của việc giành các danh hiệu hay chiến thắng các trận đấu; anh hiểu rõ tầm quan trọng của việc tôn trọng những nguyên tắc cao quý vốn là nền tảng cho mọi môn thể thao; và anh luôn trung thành với thể chế mà anh đại diện cũng như tinh thần của những người sáng lập và những tín đồ của nó, và đó là điều cần thiết.

Trong một cuộc phỏng vấn cũng trong thời gian đó, cựu giám đốc, huấn luyện viên và cầu thủ của Real Madrid, Jorge Valdano, đã chọn ra những lời hay nhất, ý đẹp nhất để mô tả tầm ảnh hưởng của Pep. "Anh ấy tin tưởng bóng đá là một địa hạt mà ở đó sự vĩ đại là hoàn toàn có thể, bởi vì anh ấy không bao giờ gian dối, luôn luôn dũng cảm, và bao giờ cũng cố gắng loại bỏ những đau khổ, khốn cùng ra khỏi môn thể thao này. Anh ấy chính là một hình mẫu về khả năng lãnh đạo có thể được áp dụng không chỉ trong thế giới bóng đá. Một thủ lĩnh tuyệt đối."

Với đại chúng ở Tây Ban Nha, bóng đá, thể thao, là tất cả. Truyền thông, do đó, thường bỏ qua những khía cạnh khác của đời sống (văn hóa, sự kiến tạo, suy nghĩ phản biện) và người ta thường chỉ bám lấy những biểu tượng thể thao, xem đó là điểm tham chiếu có giá trị duy nhất. Điều đó đặt lên vai những cá nhân ấy một trách nhiệm quá nặng nề, dù cũng phải đặt câu hỏi rằng có phải đại chúng yêu cầu như thế hay đó chỉ là sản phẩm của giới truyền thông? Có lẽ sự thật nằm đâu đó ở giữa và, có thể, lỗi thuộc về tất cả mọi người. Pep lúc nào cũng ý thức được một cách sâu sắc về những ảnh hưởng to lớn mà hành vi của anh có thể tạo ra cũng như tầm quan trọng của thể chế mà anh đại diện, thế nên anh đã chủ động tiết chế và điều chỉnh cách ứng xử của mình cho phù hợp. Xã hội nói chung biết ơn Pep.

Chính quyền tự trị Catalonia (Generalitat de Catalonia) quyết định trao Huy chương Vàng danh dự cho Pep là bởi "những thành tích mà anh đã đạt được với tư cách một nhân vật thể thao hàng đầu, bởi thành công của anh trong vai trò huấn luyện viên, bởi cách anh quảng bá hình ảnh của một Catalonia văn hóa, văn minh và cởi mở ra toàn thế giới, và bởi những giá trị mà anh truyền tải, ví dụ như tinh thần thể thao, tinh thần tập thể, sự nỗ lực và phát triển cá nhân - đó là những giá trị đầy tích cực không chỉ từ góc nhìn cá nhân, mà còn có ý nghĩa trong sự phát triển con người."

Có quá lời không? Có thể, nhưng ở thời khắc lịch sử đó, giữa lúc Catalonia cần hơn bao giờ hết những tấm gương dẫn dắt sau khi hết lần này đến lần khác rơi vào cảnh tuyệt vọng và mỗi ngày đều phải chịu đựng những cuộc tấn công chính trị, đó chính là tất cả những gì mà xứ sở này cần.

Nhưng chính Pep vẫn thường khẳng định, như anh đã làm trong bài phát biểu đón nhận sự vinh danh của Quốc hội (trước sự chứng kiến của rất nhiều nhân vật quan trọng về chính trị, quân sự, tài chính), rằng anh "không muốn trở thành tấm gương của bất kỳ cái gì cả". Nhưng có ai thèm nghe anh nói không?

Tình trạng thần tượng hóa Guardiola, một phần do tác động từ truyền thông, một phần là tự phát, ban đầu chỉ là một sự thật khách quan, nhưng dần dà, từng chút một, nó đã trở thành một cơn mê sảng của số đông, với tính chất khác xa so với ban đầu.

Thành công đã tạo ra một hình ảnh mới về Pep - một kiểu nhận thức phổ biến có lẽ dựa trên một số cơ chế thường thấy trong tôn giáo - nhưng đó là hình ảnh hoàn toàn không thuộc về anh. Pep thậm chí còn cố gắng chối bỏ nó bất cứ lúc nào có thể.

Trong khi Barcelona luôn tỏ ra khiêm nhường, không ngừng theo đuổi những giá trị tốt đẹp như tình yêu lao động, sự tôn trọng và nỗ lực tập thể, làm sao Pep có thể chấp nhận được bầu không khí cuồng tín mà một số cổ động viên của đội bóng tạo ra xung quanh hình ảnh của chính anh? Nhưng dường như không chỉ có Catalonia mới rơi vào tình trạng đó: Một cuộc điều tra của tờ AS vào năm 2012 cho thấy có nhiều cổ động viên của Barcelona hơn của Real Madrid ở Tây Ban Nha - điều chưa từng xảy ra trước đó.

Liệu có phải, như nhiều người nói, Pep có một phương pháp đặc biệt nào đó? Có lẽ là không. Anh rõ là một tấm gương sáng cho cả xã hội trong thời điểm khó khăn và sự tầm thường lên ngôi, nhưng nói rằng anh có năng lực tạo ra một phương pháp, hay một

tôn giáo mới, là một cách nói thậm xưng thái quá. Giả dụ Pep ở lại và đội bóng để thua thêm nhiều trận và đánh rơi thêm nhiều danh hiệu, liệu cơn cuồng tín ấy sẽ tồn tại được thêm bao lâu? Pep đúng là đã thay đổi được một vài chi tiết trong tâm lý đám đông ở Catalonia, nhưng anh làm sao mà có thể thay đổi hàng trăm năm lịch sử và cùng với nó là nếp nghĩ đã ăn sâu vào từng bộ não ở xứ sở này. Đôi khi, hình ảnh của Barcelona dưới thời Pep cũng chính là những gì mà khán giả quốc tế đang tìm kiếm. Họ không chỉ ngưỡng mộ thành công của câu lạc bộ, mà còn cả những giá trị mà nó đại diện nữa, không quan tâm những giá trị ấy có bị thổi phồng hay không. Xã hội Catalonia, nhìn chung khá nhút nhát và thường tỏ ra dị ứng với các hình mẫu, nhìn Pep như một phiên bản khác của Đạt Lai Lạt Ma, một guru (bậc thầy) dành riêng cho quần chúng Catalonia. Pep thường đùa cợt về những bài báo ca tụng anh, như thể chúng là một phần trong một cuộc thi để xem ai là kẻ nịnh hót xuất sắc hơn cả. Và anh lúc nào cũng lo lắng về chuyện phẩm giá có thể bị bẻ cong trong thất bại, rằng phải chăng những lời ngợi khen đó thực ra chỉ là một công cụ để mài sắc lưỡi dao chuẩn bị sẵn sàng cho thời điểm cần phải "xuống tay đồ sát".

Trong khu VIP của sân Camp Nou, Zubizarreta không ngồi xuống một lần nào, hai mắt anh đỏ hoe, rõ ràng là đang rất xúc động. Nhưng sâu thẳm bên trong người đàn ông ấy là cảm giác sợ hãi. Người thủ lĩnh vĩ đại đang chuẩn bị rời đi. Câu lạc bộ sẽ phải bước tiếp trên con đường mà anh đã chọn, và Tito là người mang trọng trách ấy. Một trọng trách nặng nề, đáng sợ.

Ở dưới sân, Pep đang kiểm tra lại micro. Nó không hoạt động. Pep lại càng căng thẳng. Trông anh như chỉ muốn cái khoảnh khắc chết tiệt này khép lại, để cho xong cái "đám tang" dành cho "nhân cách công chúng" của anh đi. Từ đống tro tàn sẽ xuất hiện một "nhân cách" khác, chính là Pep Guardiola như người ta vẫn biết. Nhưng dù thế nào thì trước đó, anh vẫn phải có đôi lời với các cổ động viên.

"Chúng ta sẽ kết thúc việc này thật nhanh, các cầu thủ còn phải vào đi tắm", anh bắt đầu. Qua những gì mà anh nói, những người tinh ý có thể nhận ra Pep đang ngầm tôn vinh Bielsa. Vị huấn luyện viên người Argentina trong bài phát biểu chia tay đội tuyển Chile cũng nói những lời y hệt: "Cảm ơn cuộc đời vì đã trao cho tôi món quà này. Trong năm năm qua chúng ta đã được tận hưởng những điều tuyệt vời do chính những chàng trai này [các cầu thủ] tạo nên."

"Tình yêu, cảm giác hạnh phúc mà tôi mang theo và sẽ luôn mang

theo, các bạn không thể nào hình dung được đâu. Nhưng suy cho cùng thì tôi cũng chỉ đơn giản là một người may mắn, như tất cả các bạn, và tôi hi vọng rằng các bạn cảm thấy vui khi xem họ chơi bóng."

"Tôi biết rằng tôi sẽ nhớ các bạn rất nhiều. Chính tôi mới là người cảm thấy bị mất mát."

Và anh cũng không quên sử dụng lại phép tu từ mà anh đã dùng trong bài phát biểu ra mắt Camp Nou. "Đai an toàn đã trở nên quá chật, vì thế tôi tháo nó ra", anh nói. "Nhưng các bạn không cần phải làm thế, bởi vì hành trình này sẽ tiếp tục. Tôi trao lại các bạn cho những người tuyệt nhất. Hãy ở bên và ủng hộ họ. Chúc các bạn tất cả những điều tốt đẹp nhất. Tôi sẽ sớm gặp lại các bạn, bởi vì, đừng lo, các bạn không bao giờ mất tôi đâu."

Mẹ của Pep, bà Dolors, trong các cuộc trả lời phỏng vấn trên radio mấy ngày sau đó, khuyên các cổ động viên nên giữ chặt và trân quý những lời cuối cùng đó của anh. Không phải tự nhiên anh nói ra những lời đó.

Nó ẩn chứa thông điệp về một sự trở lại trong tương lai. Cậu bé nhặt bóng, cầu thủ trẻ, đội trưởng, huấn luyện viên và là người đã biến Messi thành cầu thủ vĩ đại nhất thế giới, mà có thể là mọi thời đại, chắc chắn sẽ trở lại vào một ngày nào đó.

Khi Pep kết thúc bài phát biểu của mình, các cầu thủ đồng loạt vỗ tay và cùng chạy ào về phía anh, xốc nổi anh rồi tung lên trời, theo cách mà họ đã làm ở Rome và Wembley. Rồi họ cùng tản ra, nắm tay nhau tạo thành một vòng người "sardana" - một điệu nhảy tập thể truyền thống ở Catalonia - và chạy quanh vòng tròn trung tâm trên nền nhạc của ca khúc quen thuộc gần như đã trở thành một trong những biểu tượng của Barcelona dưới thời Guardiola, bài Viva la Vida của Coldplay.

Không lâu sau đó, Pep đã cảm thấy mình cần phải "làm quen lại" với chính mình, với Pep của ngày xưa, thậm chí có thể nói là tự làm hồi sinh chính mình.

Thế nên khi ánh đèn pha đã tắt và khán giả đã về hết, Pep trở lại sân cỏ một lần nữa, nhưng lần này là với toàn bộ gia đình, các anh chị em ruột thịt, các anh chị em họ và bạn bè. Họ cùng nhau chụp ảnh, tận hưởng khoảnh khắc yên ắng hiếm hoi trên sân bóng chỉ cách đây chưa lâu còn có gần chục vạn người.

Thời khắc ấy, Pep biết rằng cuộc đời này còn nhiều điều tuyệt vời

ngoài bóng đá. Anh tò mò muốn phám phá những thế giới mới - thế giới văn học, hội họa, điện ảnh, kịch nghệ... - và những miền đất mới, những miền đất có thể ở tận cùng của Quả Địa Cầu, cũng có thể ở ngay bên nhà.

Suốt cả buổi tối hôm ấy, Pep lúc nào cũng như đang nhoẻn miệng cười. Một kỷ nguyên mới đã vừa khép lại, nhưng một kỷ nguyên khác cũng đang mở ra. Anh đã có được điều mà anh mong mỏi suốt từ tháng 10 năm ngoái: nghỉ ngơi. Và sau đó là một cuộc hội ngộ với chính bản thân, cũng như với những giấc mơ khác. Đã tới lúc anh tận hưởng những thú vui khác ngoài niềm đam mê nhọc nhằn của anh, sau bốn năm tưởng như kéo dài bất tận.

Khung cảnh lúc này mới khác làm sao so với mười một năm trước, khi cầu thủ Pep Guardiola khép lại trận đấu cuối cùng trong màu áo Barcelona. Pep cũng nán lại sau trận để có thể nói lời chia tay trọn vẹn, nhưng tuyệt chẳng có cổ động viên nào ở lại để chứng kiến anh làm điều đó. Đêm ấy không có những màn ăn mừng sau trận, không phát biểu, không lời tán dương, cũng không có cảnh người già người trẻ tranh nhau chụp ảnh để lưu lại những khoảnh khắc. Chỉ có Pep, Cris và người đại diện im lặng bước đi trong bóng đêm, dưới một sân bóng khổng lồ nhưng không một bóng người.

Thời điểm ấy, Pep đang phải chịu rất nhiều chỉ trích cay nghiệt vì quyết định chia tay câu lạc bộ sau khi hợp đồng hết hạn; người ta huýt sáo anh ngay trong trận đấu vì nghĩ rằng anh đang cố gắng vòi thêm tiền. Việc anh là đội trưởng, là biểu tượng chẳng có chút ý nghĩa nào cả. Với bất kỳ cầu thủ nào, việc câu lạc bộ mà anh ta yêu mến và gắn bó từ thời niên thiếu đột nhiên quay ngoắt thái độ một cách thô bạo như thế là điều không dễ chấp nhận. Với Pep thì càng khó khăn hơn, bởi vì anh vốn là người rất nhạy cảm với những lời chỉ trích.

Nhưng dù sao thì cuối cùng Pep cũng đã được bù đắp. Anh đã có buổi chia tay giàu cảm xúc nhất, chân thành nhất từng được chứng kiến ở Camp Nou, một sân khấu vĩ đại nhưng dường như không biết phải làm gì để chia tay những người hùng hay các huấn luyện viên của mình cho phải phép. Pep đã có thể ra đi với vị thế mà cả Cruyff lẫn Rijkaard đều không có được - hai vị huấn luyện viên người Hà Lan đều chia tay khi câu lạc bộ đã rơi vào cảnh sa sút và không còn nhận được sự ủng hộ từ các cổ động viên. Một người Hà Lan khác, Louis van Gaal, khi trở lại trong nhiệm kỳ hai thậm chí còn bị chỉ trích.

“Di sản ư? Tôi chỉ mong những ký ức mà tôi đã có cùng tất cả

những con người này sẽ tồn tại mãi mãi", Pep nói sau đó vài ngày. Trên sân Villamarín, trong trận đấu cuối cùng của Pep ở La Liga, có một tấm banner khá đặc biệt, mà nội dung của nó có lẽ đã bao quát được hết những gì mà các cổ động viên muốn nói với Pep: "Pep, bóng đá của anh đã dẫn đường chỉ lối cho chúng tôi."

Pep, quả vậy, đã bảo vệ đến cùng những giá trị của câu lạc bộ, đồng thời chỉ cho người ta một cách đặc biệt để ủng hộ và cảm thấy là một phần của Barca. Một hướng đi mới cho các culé? Hay tất cả chỉ là một sự chệch hướng tạm thời trong một nền văn hóa dường như thích thú với việc đóng vai nạn nhân? Trong mùa giải cuối cùng, Pep đã cảnh báo về điều này trong một khoảnh khắc bị xâm chiếm bởi nỗi hoài nghi: "Chuyện này sẽ không kéo dài mãi. Sớm hay muộn gì thì chúng tôi cũng sẽ thất bại và tới lúc đó, chúng tôi sẽ xem liệu chúng tôi có thực sự tin tưởng vào những gì mình đang làm, lối chơi mình đang theo đuổi hay không. Tôi không định gí bừa tay vào lửa, tôi phải xem nó thế nào đã. Chỉ cần câu lạc bộ thực sự có niềm tin, tiến bộ là điều đương nhiên."

Nhưng trong khi một bộ phận nhất định vẫn tư duy theo lối cũ, có nhiều dấu hiệu từ Camp Nou, từ các cổ động viên cho thấy đội bóng dưới quyền Pep đã thay đổi lịch sử, làm được những điều còn to tát hơn cả việc giành những danh hiệu. Phản ứng của họ sau thất bại ở trận Clásico truyền đi một thông điệp ấn tượng. Thay vì đầu hàng và bắt đầu hoài nghi, hàng nghìn người Catalonia đã lên tiếng để chắc chắn Pep và đội bóng của anh biết rằng các cổ động viên vẫn ở bên họ, rằng họ xứng đáng với sự thừa nhận, với lòng trung thành, bất chấp kết quả.

Nhưng trong khi các cổ động viên có thể đã thay đổi, môi trường ở Barcelona vẫn đầy tính độc hại. Việc Pep ra đi là đủ để một bộ phận Barcelona trở lại với những lối mòn cũ, phớt lờ hoàn toàn những thay đổi to lớn mà câu lạc bộ đã chứng kiến trong những năm qua. Khi Pep còn ở đó, chẳng ai dám có hành động nào có thể đe dọa tới sự hòa hợp trong câu lạc bộ. Bản thân Pep cũng luôn nỗ lực để duy trì vị thế trung lập tương đối của mình. Anh nói tốt về tất cả các cựu chủ tịch của Barcelona, từ Laporta tới Núñez và thậm chí cả Gaspart, đồng thời luôn tỏ ra thân thiện với Rosell, ngay cả khi giữa hai người chưa bao giờ hình thành một niềm tin tuyệt đối vào nhau.

Khi biết rằng mình sẽ rời câu lạc bộ, Pep đã lên tiếng cảnh báo về việc anh không muốn bất kỳ ai nhắc tới tên mình. Nhưng trước trận đấu cuối cùng của mùa giải, Joan Laporta bỗng ở đâu xuất hiện: "Ban lãnh đạo hiện tại bị ám ảnh với việc phá hủy tất cả

những gì mà chúng tôi từng nỗ lực gây dựng, kể cả Pep... họ có thể làm được nhiều hơn để giữ anh ấy lại." Johan Cruyff được yêu cầu lên tiếng, và Carles Rexach cũng vậy. Bắt đầu xuất hiện đủ kiểu tin đồn: Valdés và Messi suýt đánh nhau, may mà Keita kịp can thiệp; rồi Messi nổi cáu; rồi giữa Pep và Tito Vilanova xuất hiện mâu thuẫn...

Có phải là Pep đã chọn đúng thời điểm để ra đi? Nếu anh ở lại thêm một năm nữa thì liệu những điều tương tự có xảy ra hay không? Luis Aragonés đặt câu hỏi về những lý do dẫn tới quyết định rời Barcelona của Pep. "Tôi không thể nào hiểu nổi anh ta", cựu huấn luyện viên của đội tuyển Tây Ban Nha nói với tờ AS. "Tôi không tin khi anh ta nói rằng anh ta thấy mệt mỏi. Tôi đồng ý với Mourinho. Anh ta mới làm công việc này được bốn năm, anh ta gần như mới chỉ bắt đầu. Phải có một nguyên nhân nào đó khác. Đừng hiểu lầm tôi - những gì anh ta làm được thực sự đáng ngưỡng mộ. Nhưng tôi không hiểu nổi vì sao anh ta lại quyết định ra đi. Người ta rồi sẽ nhanh chóng lãng quên những gì mà anh ta đã làm được."

Câu hỏi là, có phải Pep quyết định chia tay là vì muốn tốt cho câu lạc bộ? Một số người sẽ nói rằng anh đã bỏ rơi các cầu thủ và cộng sự của mình đúng vào thời điểm họ cần anh nhất. Kẻ thù của anh, sau tất cả, đang giành chiến thắng. Đó không phải là cái kết thường thấy trong các bộ phim - trừ khi người ta đã có sẵn ý tưởng cho phần tiếp theo. Trong trường hợp của Pep, Tito Vilanova có vẻ chính là "phần tiếp theo" đó. Nhưng nếu thế, ta lại phải đặt ra một câu hỏi mới. Có phải Pep đã đặt người kế nhiệm vào một tình thế không có cửa thắng, nơi mỗi chiến thắng sẽ là một chiến thắng khác của Pep, trong mỗi thất bại đều là do lỗi của những người đã "dám" tiếp bước anh?

Dù câu trả lời là như thế nào, thì cũng chẳng ai ở Catalonia dám đặt câu hỏi về động cơ hay cách chọn thời điểm của Pep. Như José Mourinho vẫn hay nói, bằng giọng điệu sặc mùi ghen tị, Pep lại nhận được sự bao bọc từ giới truyền thông vừa sùng bái vừa mù quáng trước hào quang mà kỷ nguyên thành công của Barcelona thời Pep Guardiola tỏa ra.

Nhưng có một điều không còn gì để nghi ngờ. Không có Guardiola, không có thủ lĩnh tinh thần của mình, Barca đang phải đối mặt với một tình huống hoàn toàn mới, và Tito, người bạn thân của Pep, đang phải đối mặt với một nhiệm vụ khổng lồ. Liệu "chủ nghĩa Guardiola" có còn giữ nguyên giá trị khi thiếu đi người thủ lĩnh đầy sức hút của mình? Liệu Tito có đủ khả năng kiểm

soát nó theo cách Pep đã làm bốn năm trước?

Nhưng đó, tuy nhiên, là một câu chuyện khác, một câu chuyện mới bắt đầu được viết.

“Hôm nay, các anh đã khiến tôi thất vọng.”

Đó là những gì mà Pep Guardiola đã nói với các cầu thủ của mình sau khi kết thúc trận đấu cuối cùng của mùa giải, ở Seville, trên sân của Real Betis. Barcelona phải may mắn lắm mới có được một trận hòa 2-2, bàn gỡ được ghi ở những giây cuối cùng của trận đấu, sau một màn trình diễn tồi tệ gợi nhắc tới những chuyến làm khách nhợt nhạt trước đó. Hiệp hai của trận đấu là quãng thời gian thực sự đáng quên, khi mà các cầu thủ chạy ít hơn, nỗ lực ít hơn, gây áp lực ít hơn và nhìn chung đã chơi bóng như những kẻ lãnh đạm.

Chỉ sau đó mười lăm ngày, họ sẽ chơi trận chung kết Cúp Nhà Vua, thế nên phong độ cũng như thái độ mà các cầu thủ đã thể hiện trong trận đấu là khó chấp nhận nổi.

Ngay sau khi các cầu thủ đã vào hết phòng thay đồ, Pep yêu cầu đóng cửa lại. “Yên lặng! Hôm nay các anh đã khiến tôi thất vọng”, anh bắt đầu, giọng gằn lại. Có lẽ chưa bao giờ trong suốt bốn năm ngồi trên ghế nóng ở Camp Nou, anh tỏ ra nghiêm trọng đến vậy. Anh không muốn chỉ trích cá nhân, nhưng không thể bỏ qua những dấu hiệu.

Những lễ chia tay, những tin đồn bất tận về sự bất ổn nội bộ, những đồn đoán về tương lai của một số ngôi sao rõ ràng là đã khiến cho đội bóng của anh trở nên mất tập trung và yếu đuối. Anh thấy mình phải chịu trách nhiệm vì tình trạng đó.

Thoạt tiên không cầu thủ nào phản ứng. Tất cả đều lắng nghe trong yên lặng, nhưng lần này là với những gương mặt cúi gằm, như những đứa trẻ đang bị trách phạt.

Rồi Dani Alves xin phép có ý kiến.

Hậu vệ người Brazil là một trong số những người chơi mất tập trung nhất trong suốt mùa giải, và ở trận đấu với Betis, anh cũng chính là người đã phải nhận thẻ đỏ khi hiệp hai vẫn còn dài và đội nhà đang dẫn 1-0. Betis ghi liền hai bàn sau đó.

“Hãy tha thứ cho tôi. Tôi xin lỗi, đó là một chiếc thẻ đỏ ngu ngốc”, anh nói với các đồng đội.

Trận đấu đó, màn trình diễn đó, ngay cả chiếc thẻ đỏ đó, tuyệt không được nhắc tới một lần nào trong suốt hai tuần tiếp theo - quãng thời gian Barcelona chuẩn bị cho trận chung kết với Athletic de Bilbao ở Madrid. Thông điệp của Pep đã được tiếp nhận.

Nếu Barcelona chiến thắng, đó sẽ là danh hiệu thứ tư của họ trong mùa, sau chức vô địch Siêu Cúp Tây Ban Nha, Siêu Cúp Châu Âu và chức vô địch Club World Cup.

Danh hiệu đầu tiên mà Pep giành được trên cương vị huấn luyện viên trưởng của FC Barcelona chính là trước Athletic de Bilbao, vào năm 2009, trong trận chung kết đầu tiên của anh trên cương vị mới. Bây giờ, vào năm 2012, sau 4 năm, 247 trận, một vòng tròn chuẩn bị khép lại.

Trong 90 phút cuối cùng trên tư cách huấn luyện viên của Barcelona, Pep lại thể hiện được sự sống động quen thuộc bên đường biên, điều mà người ta đã không được chứng kiến trong những tuần trước đó.

Pep không cần phải chỉ đạo quá nhiều bởi các cầu thủ của anh đã có một màn trình diễn tuyệt vời trong nửa giờ đồng hồ đầu tiên. Họ tỏ ra khao khát, rất quyết liệt cả khi có bóng lẫn khi không có bóng, và do đó không để mất dù chỉ là một tấc đất vào tay tập thể đáng gờm của Marcelo Bielsa.

Đêm nay đánh dấu sự trở lại của những giá trị cơ bản.

Ngay cả Guardiola cũng trở nên "Guardiola" hơn bao giờ hết, năng lượng và lòng quyết tâm của anh như được phục hồi toàn bộ.

Guardiola ăn mừng bàn mở tỉ số, được ghi ngay từ phút thứ 3, một cách nhẹ nhàng. Người ghi bàn là Pedro, sau một pha đệm bóng trong vòng cấm. Vị huấn luyện viên trở lại chỗ ngồi của mình và ở yên đó trong năm phút, trước khi bật dậy để vỗ tay khích lệ chàng trai trẻ Montoya, người chơi hậu vệ phải ở trận này, sau khi anh thực hiện không thành một quả tạt.

Tới khoảng phút 20, Messi có bóng. Pep, lúc này đã trở lại ghế ngồi của mình, hét lên như thể cho chính mình nghe, "Nhìn xem nhé, nhìn xem nhé." Cầu thủ người Argentina ghi bàn sau khi nhận đường chuyền từ Iniesta.

Guardiola nhảy bật lên khỏi chỗ ngồi, hai tay giơ cao, vỗ tay, quay lại và ôm lấy Tito Vilanova.

Sau bàn thắng thứ ba, anh quay sang ôm lấy chuyên gia thể lực Aureli Altimira, với sự nồng nàn và phấn khích tương tự. Trong khi Pep đang ôm lấy Aureli, Tito cũng lao ra nhập hội, và theo sau là tất cả các thành viên khác của ban huấn luyện. Họ rõ ràng đang cố gắng truyền đi một thông điệp. "Họ đang làm gì thế nhỉ? Họ đang làm gì thế nhỉ!!??" Pep hỏi đi hỏi lại Tito trong cơn phấn khích.

Đã rất lâu rồi, họ mới lại được chứng kiến một bữa tiệc bóng đá tuyệt vời như thế. Mọi quyết định đều chuẩn xác. Mọi cầu thủ đều ở đúng chỗ của mình. Barcelona đã trở lại là chính họ. Alexis và Pedro được trở lại đội hình xuất phát bởi vì họ tạo được nhiều áp lực hơn lên đối phương khi họ triển khai bóng, và bởi vì họ hỗ trợ Messi tốt hơn so với Tello, người ngồi trên băng ghế dự bị suốt cả trận, và Cuenca, người thậm chí còn không được đăng ký.

Rồi cũng tới lúc Pep đưa ra những chỉ đạo cuối cùng. Sẽ không có thêm chỉ đạo nào nữa sau đó. Anh yêu cầu thủ môn Pinto, người luôn bắt chính trong các trận đấu ở Cúp Nhà Vua, thực hiện một pha phát bóng dài lên phía trên sau một quả đá phạt góc của Bilbao. Có thể Pinto không nghe được huấn luyện viên của mình nói gì, có thể anh cũng chẳng bận tâm lắm. Thủ môn người Tây Ban Nha cứ thế, theo thói quen, đặt bóng xuống và chuyền cho trung vệ ở bên phải của anh. Người trung vệ ấy lại chuyền một đường chuyền ngắn cho cầu thủ khác, và tới lượt mình, cầu thủ này lại thực hiện một đường chuyền ngắn khác. Pha "đá ma" cứ thế tiếp tục cho tới khi trọng tài nổi lên hồi còi chung cuộc. 3-0 cho Barcelona. Một kỷ nguyên vừa khép lại.

Đó là danh hiệu thứ 14 của Barcelona trong tổng số 19 danh hiệu mà họ có thể giành được dưới thời Pep Guardiola (hay là 15, theo cách tính của Pep, người vẫn muốn xem việc được thăng cấp từ huấn luyện viên đội B lên đội Một như là một danh hiệu, thậm chí là một trong những danh hiệu quan trọng nhất). Những gì mà Barcelona và Pep đã làm được là chưa có tiền lệ.

Từ chỗ ngồi của mình, Pep bước ra và bắt tay Marcelo Bielsa. Rồi anh trở lại khu kỹ thuật để ôm lấy từng thành viên trong ban huấn luyện và từng cầu thủ một. Rồi anh rút lui, nhường lại sân khấu trung tâm cho các cầu thủ.

Anh cũng không lên nhận cúp. Nhưng anh chứng kiến hết những gì diễn ra trên sân. Sau này Pep kể lại:

'"Carles, lúc ấy đang chấn thương, quyết định nhường Xavi quyền

nâng cúp, điều mà anh từng làm với Abidal ở Wembley."

"Cậu nhận đi", Xavi nói. "Không, cậu nhận đi", Puyol cương quyết. "Thôi nào, cậu nhận đi." Cả Tây Ban Nha chờ đợi trong sốt ruột cảnh đưa đẩy giữa hai người đội trưởng của Barcelona, cho tới khi Xavi cuối cùng cũng chịu thua và nhận lấy chiếc cúp. Anh nâng nó lên, và nhanh chóng chuyển sang cho Puyol.

"Carles là một đội trưởng tuyệt vời. Anh ấy hỗ trợ tôi rất nhiều, đặc biệt là với những cầu thủ mới. Nhờ có anh ấy giải thích phần lớn những gì cần phải giải thích, chúng tôi tiết kiệm được rất nhiều thời gian và công sức. Trong phòng thay đồ có nhiều người tốt là điều hết sức quan trọng."

Sau khi cảm ơn các cổ động viên, Pep bước xuống đường hầm và đi thẳng vào phòng thay đồ, trong khi các cầu thủ Barcelona tiếp tục rảo bước vòng quanh các khán đài với chiếc cúp trên tay.

"Tôi nghĩ với tôi thế là đủ rồi, bữa tiệc này là của riêng họ. Tôi chỉ muốn vào trong để nói chuyện với Tito, Manel...", Pep giải thích.

Ít phút sau đó anh trở lại sân để cùng toàn đội tham gia vào "điệu sardana của những nhà vô địch".

"Paco [Seirul-lo, cựu cầu thủ và là huấn luyện viên thể lực của đội] lúc nào cũng khiến cho vòng bị vỡ với cái hông quá đáng chán của ông ấy. Bình thường chúng tôi nhảy đẹp hơn nhiều - chúng tôi sẽ bá vai nhau và cùng di chuyển vòng quanh. Nhưng bây giờ chúng tôi chỉ có thể cầm tay. Dù sao thì đó cũng là một hình ảnh đẹp. Nhất là khi ở giữa vòng tròn còn có một lá cờ của Xứ Catalonia và một lá cờ khác của Xứ Basque..."

Sau màn nhảy sardana, Pep rời sân, nhưng lần này là với một nụ cười. Anh đã có một ngày làm việc hiệu quả.

Trong phòng thay đồ, khi tất cả các cầu thủ đã trở lại, Pep cầm lấy chiếc cúp và nói như tâm sự: "Lúc nào tôi cũng thấy chúng đẹp, những chiếc cúp ấy. Tôi thích cúp. Có một số chiếc cúp tôi thích hơn những chiếc khác, nhưng nói chung tôi thích tất cả. Tôi thích chạm vào chúng, vuốt ve chúng..."

Messi, sau khi vượt qua một đống bừa bộn những giày dép, chai lọ, khăn và thùng đựng đá, cuối cùng cũng tới được chỗ của Pep, và hai người lại ôm nhau một lần nữa.

"Các cầu thủ muốn tặng tôi một món quà nhưng tôi nói với họ

rằng tôi chỉ muốn cúp. Đến lúc đó, trong bầu không khí gần như là linh thiêng của phòng thay đồ, tôi bỗng cảm thấy một niềm biết ơn to lớn, không chỉ với Messi, mà với tất cả mọi người. Leo rõ ràng rất hạnh phúc, tất cả chúng tôi đều vậy. Trong khi ôm Messi, tôi có thể thấy Alexis đang gửi tin nhắn qua điện thoại. Đó là việc mà các cầu thủ vẫn thường làm; họ muốn chia sẻ những khoảnh khắc này, niềm hạnh phúc này với người thân của mình."

Ai cũng có thể nhận ra sự thoải mái của Pep, như thể anh vừa cất được một gánh nặng.

"Tôi đang rất vui. Có thể kết thúc với một chiến thắng mang lại cho tôi cảm giác bình yên thật sự. Trước trận đấu, tôi đã nghĩ rằng sẽ chẳng có gì thay đổi được cách nhìn của tôi về tất cả những gì mà chúng tôi đã làm, nhưng hóa ra có thêm một danh hiệu nữa vẫn tốt hơn nhiều. Tốt hơn cho hai tháng tiếp theo, cho tương lai, bởi vì danh hiệu đó đồng nghĩa với việc đội bóng sẽ giành quyền chơi trận tranh Siêu Cúp Tây Ban Nha..."

Và sau đó là lúc trở lại khách sạn để tiếp tục ăn mừng, lần này là bên những ly bia với người thân. Nhưng Pep đâu thể muốn đi là đi; các cổ động viên, những người ngưỡng mộ anh, và cả những người có thể chẳng liên quan gì mấy, cứ bám lấy anh, muốn lấy một cái gì đó từ anh, muốn nghe anh nói một điều gì đó. May mà có Carles Puyol tới giải cứu.

Khi Pep về tới nhà, lần đầu tiên sau một thời gian dài anh không phải nghĩ tới trận đấu tiếp theo. Không còn "trận đấu tiếp theo" nào cả, ít nhất là trong thời gian trước mắt.

Cũng trong thời gian đó, Gabriele Marcotti nhận định, trong một bài viết cho tờ Wall Street Journal, rằng đòi hỏi Pep tạo ra một Barca mới ở một quốc gia khác là "không công bằng và không thực tế. Những gì đã diễn ra ở đội bóng xứ Catalonia là một cơn bão hoàn hảo mà trong đó Guardiola là thành phần then chốt, nhưng không phải là duy nhất."

Pep hiểu điều đó rõ hơn ai hết và đó là lý do anh cảm thấy mình phải (tạm thời) lánh xa tất cả. Anh quyết định nghỉ phép hẳn một năm, dành thời gian để đến thăm Israel, Croatia, Singapore, Indonesia trước khi tạm trú vài tháng ở New York cùng gia đình nhỏ của mình. Anh đã biết rõ cách Barcelona nhìn thế giới, nhưng, như vẫn từng làm sau khi kết thúc sự nghiệp cầu thủ, anh một lần nữa cảm thấy mình cần phải khám phá cách mà thế giới nhìn về Barcelona. Có đúng là, anh nghĩ, thể chế ấy còn hơn cả

một câu lạc bộ? Có đúng là phong cách chơi bóng mà anh tin tưởng cũng như đã góp phần phát triển là một phong cách chiến thắng? Và liệu có thể mang xuất khẩu nó được hay không?

Trong những tháng cuối ở Barcelona, anh bắt đầu nói về giải vô địch Đức với sự ngưỡng mộ sau khi được nghe Raúl, người đã có quãng thời gian khá thành công với Schalke 04, kể về thứ bóng đá trực diện, những câu lạc bộ lớn, bầu không khí, những sân vận động đầy ắp khán giả ở đó (khác hẳn với những sân bóng vắng vẻ và vô hồn ở Getafe, Zaragoza, hay Mallorca)...

Khi Pep-cầu-thủ rời Barcelona, nhiều người tin rằng anh sẽ tới Anh hay Italia và kết thúc sự nghiệp ở đó, nhưng cuối cùng anh lại chơi bóng ở Qatar và thậm chí cả Mexico. Thế nên tốt nhất là không nên gắng dự đoán về điểm đến tiếp theo của Pep. "Tôi sẽ để cho niềm đam mê đưa tôi tới bất kỳ đâu mà tôi có thể tiếp tục nhân rộng nó", anh nói trước khi thỏa thuận với Bayern Munich được tiết lộ. "Không có nó, tôi sẽ không thể nào làm được công việc này. Có lẽ tôi nên đến một nơi nào đó mà tôi không thể giành được các danh hiệu; khi ấy có thể tôi sẽ tiến bộ nhiều hơn, trên tư cách một huấn luyện viên. Tôi vẫn sống với những hoài nghi của chính mình; tôi không thấy mình giỏi hơn bất kỳ ai chỉ vì tôi giành được các danh hiệu."

Nhưng Guardiola, như chính anh thừa nhận, muốn có cảm giác được lôi cuốn. Không chỉ bởi tiền. Nhưng làm thế nào mà câu lạc bộ xứ Bavaria có thể có được sự phục vụ của Pep? Anh đã có rất nhiều lựa chọn để cân nhắc trước đó.

Khi mùa giải cuối cùng còn đang diễn ra, Pep đã tận dụng một kỳ nghỉ ngắn ngày để trở lại Brescia thăm bạn bè cũ cũng như thăm lại sân Rigamonti nơi anh từng thi đấu. Ai đó đã viết lên một lá cờ thông điệp "Pep, orgoglio del passato, sogno per il futuro" (Pep, niềm tự hào của quá khứ, giấc mơ của tương lai). Brescia lúc ấy đang thi đấu ở Serie B, nhưng Pep không ngại ngần thú nhận rằng anh muốn được dẫn dắt đội bóng vào một lúc nào đó. Anh muốn đền đáp lại niềm tin mà họ đã dành cho anh sau khi anh bị Juventus và các đội bóng khác từ chối, đền đáp lại sự ủng hộ của họ trong suốt thời gian anh phải chịu những cáo buộc liên quan tới doping.

Italia là một trong những tình yêu của Pep. Bên cạnh những kỳ nghỉ hè ở Pescara với người bạn thân Manel Estiarte, Pep còn đến thăm đất nước này nhiều lần nữa. Trong kỳ nghỉ hè cuối cùng với tư cách huấn luyện viên của Barcelona, Pep đã tới Toscana (Siena),

còn trong kỳ nghỉ đông trước đó, sau khi lang thang trên quãng trường đã có từ thời Trung cổ ở Brescia, Pep đã đi ăn tối với chủ tịch của câu lạc bộ là Gino Corioni, và gặp gỡ huấn luyện viên Edoardo Piovani, một trong những người bạn thân nhất của anh thời còn đá cho Brescia.

Theo báo chí Italia, trong thời gian Pep đi nghỉ phép, chủ tịch danh dự của AC Milan là Silvio Berlusconi ngỏ ý muốn mời Pep ký một hợp đồng có thời hạn một năm, lương 15 triệu euro kèm đặc quyền được mua bán tùy ý. Nhưng lời đề nghị ấy từ đội bóng huyền thoại đã không được Pep đoái hoài.

Cũng không thể phủ nhận sức hút đặc biệt, khó có thể cưỡng lại từ Premier League, một giấc mơ dang dở với Pep, như anh thừa nhận trong đoạn video được FA thực hiện để kỷ niệm sinh nhật thứ 150: "Được chơi bóng ở giải đấu này là một trải nghiệm có một không hai. Tôi yêu cách các cổ động viên thể hiện cảm xúc, ấn tượng với giới truyền thông và ngưỡng mộ phong cách chơi bóng của các cầu thủ. Khi còn thi đấu, tôi đã không được thỏa nguyện giấc mơ chơi bóng ở đây. Nhưng tôi hi vọng là trong tương lai, tôi sẽ có cơ hội được trở thành một huấn luyện viên ở Premier League, qua đó được có cùng những trải nghiệm mà các huấn luyện viên và cầu thủ khác đã có ở đây." Trong những năm tháng cuối cùng của sự nghiệp cầu thủ, anh được "chào mời" tới tất cả các đội bóng lớn của Anh, bao gồm cả Arsenal. Nhưng huấn luyện viên của họ, Arsène Wenger, nói với người đại diện của Pep rằng ông thích chiêu mộ những cầu thủ trẻ hơn, và các câu lạc bộ khác cũng tìm ra những lý do tương tự để từ chối anh, nên rốt cuộc Pep đã không có cơ hội được thi thố trên đất Anh.

Ngay khi Pep vừa xác nhận anh sẽ rời Barcelona (một lần nữa), những tin đồn đủ loại lại được dịp rộ lên. Một trong đó liên quan tới chiếc ghế huấn luyện viên trưởng của đội tuyển Anh. FA không trực tiếp liên hệ với Pep, nhưng một công ty môi giới đã chủ động đóng vai trò trung gian. Họ nói với FA rằng Pep rất quan tâm [tới ghế huấn luyện viên trưởng đội tuyển Anh], và nói với Pep rằng FA đang cân nhắc khả năng đưa ra lời đề nghị cho Pep. Thế nhưng khi được yêu cầu tổ chức một cuộc gặp giữa ba bên, thì công ty này lặn mất tăm.

Trừ mùa giải đầu tiên của Pep ở Barcelona, mùa nào Chelsea cũng cố gắng lôi kéo anh về Stamford Bridge. Lời đề nghị sau bao giờ cũng hấp dẫn hơn lời đề nghị trước, ít nhất là về mặt tài chính: từ 10 triệu euro mỗi năm lên thành 13 triệu euro và cuối cùng là 15 triệu. Nhưng Roman Abramovich, người luôn cảm thấy bị cuốn

hút bởi thứ bóng đá mà người ta chơi ở Camp Nou, sớm nhận ra rằng tiền là chưa đủ để lôi kéo Pep về tây London. Ông còn cần phải thiết lập được một cấu trúc và xây dựng được một đội hình cho phép triển khai phong cách chơi bóng ấy.

Ông chủ người Nga của Chelsea do vậy đã hẹn gặp Txiki Beguiristain ba lần kể từ khi vị cựu giám đốc bóng đá của Barcelona rời câu lạc bộ vào tháng 6 năm 2010. Abramovich muốn Txiki giúp ông thiết kế lại câu lạc bộ, tạo tiền đề cho sự xuất hiện của Guardiola. Beguiristain hiểu được vai trò của mình, nhưng anh cũng cảm thấy Abramovich chỉ đang tìm kiếm thêm một trợ lý nữa, chứ không phải là đang muốn xây dựng một mô hình bóng đá mới. Chelsea không đề nghị anh vào vị trí giám đốc điều hành, vì Abramovich vẫn muốn duy trì ảnh hưởng của mình ở câu lạc bộ, nên giữa hai bên đã không tìm được tiếng nói chung và cuối cùng không đạt được thỏa thuận nào.

Không nản chí, Roman lại tiếp tục nghĩ cách lôi kéo Pep. Có lẽ lời đề nghị phiêu lưu nhất là lời đề nghị được đưa ra vào mùa hè năm 2011, ngay sau khi Barcelona mới vô địch Champions League. Guardiola không có nhu cầu lắng nghe bất kỳ lời đề nghị nào bởi lúc đó anh vừa đồng ý ở lại Barca thêm một năm nữa, dù cho đúng là đang ngày càng có nhiều những nỗi hoài nghi len lỏi vào tâm trí anh.

Nhưng Abramovich, sau khi quyết định để Carlo Ancelotti ra đi, vẫn muốn có một cuộc nói chuyện trực tiếp với Guardiola. Danh sách những ứng viên thay thế cho vị huấn luyện viên người Italia có André Villas-Boas, José Mourinho và Guus Hiddink. Nhưng Pep mới là ứng viên được mong chờ nhất. Michael Emenalo, giám đốc kỹ thuật của Chelsea đồng thời là bạn cũ của Tito Vilanova - hai người biết nhau thời còn cùng đá cho Lleida - đã nói chuyện với cả Pep lẫn người trợ lý của anh. Cuối cùng, Guardiola được mời đến gặp Abramovich trên du thuyền của ông ngoài vịnh Monaco vào cuối tháng 6; phía Chelsea cam kết tuyệt đối giữ bí mật về cuộc gặp này.

Nhưng Pep không mấy hứng thú với lời mời này. Sau hai tuần thấp thỏm chờ đợi, cuối cùng ông chủ của Chelsea đã nhận được thông điệp mà ông ít muốn nghe nhất: vị huấn luyện viên của Barcelona đã quyết định từ chối lời mời. Pep có linh cảm rằng nếu tới Chelsea, anh có nguy cơ sẽ không được làm mọi việc theo ý mình nữa. Rủi ro ấy có đáng hay không? Tuần tiếp theo, Villas-Boas được mời lên phi thuyền của Abramovich.

Nhưng chuyện đâu đã khép lại ở đây. Nhân vật trung gian đã giúp kết nối Pep với Chelsea nghĩ rằng sẽ là một ý tưởng hay nếu Abramovich bổ nhiệm một huấn luyện viên tạm quyền cho mùa giải 2011-12. Rồi tới giữa mùa giải đó, Pep sẽ nói với ông chủ người Nga anh có định rời Barcelona hay không, để Chelsea có thời gian chuẩn bị cho sự có mặt của anh. Nhưng rất may là ý tưởng đó đã không được trình lên Abramovich, bởi nếu điều đó xảy ra, vào cuối tháng 4 năm 2012 sẽ có không chỉ một mà tới hai đội bóng cùng thấp thỏm chờ đợi quyết định cuối cùng của Pep.

Dẫu vậy, Abramovich vẫn không từ bỏ. Tới đầu năm 2012, ông đã biết rằng Pep đang cân nhắc một cách rất nghiêm túc khả năng rời Barcelona, nên sau khi sa thải André Villas-Boas vào tháng 3 năm 2012, ông tin rằng đó là thời điểm thích hợp để nối lại liên lạc với vị huấn luyện viên người Catalonia. Kế hoạch rất rõ ràng: Abramovich sẽ ký hợp đồng với Rafa Benítez trong ba tháng để giải cứu mùa giải đang trên bờ vực sụp đổ, rồi trao lại đội bóng cho Guardiola vào mùa hè.

Nhưng vị cựu huấn luyện viên của Liverpool lại muốn một bản hợp đồng dài hạn, hai bên không đi tới thỏa thuận và chiếc ghế trống được trao lại cho Roberto di Matteo. Sau khi Chelsea bất ngờ vô địch Champions League, hợp đồng của Di Matteo được gia hạn thêm hai năm nữa, dù Abramovich không có mấy niềm tin vào vị huấn luyện viên người Italia.

Trong khi tất cả những chuyện đó xảy ra, Guardiola không muốn nghe lời nào từ Chelsea hay bất kỳ đội bóng nào khác - anh không muốn tự khiến cho thế giới của mình trở nên bất ổn - và anh muốn thông điệp ấy đến được với Abramovich. Anh đã có kế hoạch thông báo với câu lạc bộ, với các cầu thủ, với toàn bộ thế giới, rằng anh sẽ chia tay Barcelona và sau đó sẽ đi "nghỉ phép" một năm. Có người gợi ý với Pep rằng trong thời gian ở New York, anh có thể bắt đầu lên kế hoạch gặp gỡ đội bóng mới, bất kể đó là đội nào, để bàn bạc về những cầu thủ cần mua, những thay đổi về mặt thể chế cần thực hiện, từ đó đặt nền móng cho triều đại mới của Pep ngay từ khi anh còn chưa tới. Nhưng Pep, lúc ấy vừa mới nói lời chia tay với đội bóng mà anh yêu thương, nhất mực muốn "thải độc" bóng đá ra khỏi cơ thể.

Guardiola định nghĩa thành công khác với phần lớn các huấn luyện viên khác. Những trải nghiệm mà anh có khi là cầu thủ - cuộc chia tay trong cay đắng với Barcelona hồi 2000 và quãng thời gian ở Italia - đã tôi luyện anh thành một người mạnh mẽ hơn. Anh đánh giá hạnh phúc cao hơn tất cả mọi thứ trên đời, nhưng

đồng thời anh cũng không phủ nhận thực tế tiền bạc đem đến cho chúng ta sự tự do để làm bất cứ điều gì chúng ta muốn, bất cứ lúc nào chúng ta muốn. Anh không muốn khi đánh giá sự nghiệp của mình, người ta chỉ nhìn vào các danh hiệu; anh muốn người ta nhìn vào cách anh giành những danh hiệu đó, cách của riêng anh.

Thế nên, tới mùa thu năm 2012, trong khi đang lang thang ở khu Central Park, anh mới xác định được mình chờ đợi điều gì từ câu lạc bộ mới. Câu lạc bộ ấy phải mang tới cho anh tình bạn, cảm xúc, sự tôn trọng và cam kết, khả năng giành các danh hiệu và cạnh tranh ở các giải đấu lớn; đấy phải là một câu lạc bộ có cấu trúc vững chãi, với một bề dày lịch sử và được điều hành bằng trật tự và tri thức. Bayern Munich, đội bóng đã theo đuổi Pep suốt hai năm vừa qua, đáp ứng được tất cả những tiêu chuẩn ấy.

Thời còn là cầu thủ, Pep đã học được cách che giấu cuộc sống cá nhân của mình; đó thực ra là điều mà phần lớn các cầu thủ đều làm. Thông tin họ thích gì, họ làm gì, có thể sẽ được sử dụng để chống lại họ sau này. Nhưng thành công, thành công cực hạn, đã biến Pep, hình ảnh của anh, cuộc sống cá nhân của anh, trở thành tài sản chung, hay ít ra đó là điều mà số đông nghĩ. Đôi khi anh chỉ ước gì mình thất bại, hoặc cố gắng tưởng tượng nếu điều đó xảy ra thì sẽ như thế nào, thậm chí sẽ tốt ra sao.

“Ta học được nhiều hơn gấp mười lần từ các thất bại. Chiến thắng có thể mang lại cho ta mười phút yên bình, nhưng sau đó nó sẽ khiến ta trở nên ngu ngốc. Khi chiến thắng, ta rất khó nhận ra ta đã làm sai ở chỗ nào. Tôi có rất nhiều nỗi sợ hãi và bất an, tôi không thích những người có thể và muốn sắp xếp cuộc sống của người khác. Tôi muốn cảm thấy hạnh phúc trong thế giới nhỏ của riêng tôi.”

“Tôi có thể nói một cách đơn giản thế này”, một trong những người có nhiều ảnh hưởng nhất lên Pep nói, “cái cách mà Guardiola chiến đấu với chính mình cũng giống như cái cách Barca chiến đấu với Barca. Câu lạc bộ này không bao giờ cảm thấy hài lòng về chính nó, phải vậy không?” Mãi cho tới gần đây, Barcelona mới có được một sự ổn định tương đối; phần còn lại của lịch sử là một chuỗi những chu kỳ kế tiếp nhau: thành công, khủng hoảng, và lại thành công. Trong lòng câu lạc bộ, vì thế, luôn diễn ra một cuộc chiến để tạo ra sự ổn định, dù chỉ ở một mức độ nào đó. Pep cũng từ một khuôn đó mà ra. Anh muốn, và tự đặt ra yêu cầu với bản thân, rằng anh phải tiếp tục là chính mình, là người huấn luyện viên trẻ đầy hoài bão và nhiều ý tưởng ra mắt vị trí huấn luyện viên đội Một hồi 2008. Nhưng rồi, thay vì tìm

thấy các câu trả lời, anh lại chỉ nhận được thêm nhiều câu hỏi mới, anh trở thành nạn nhân của sự tận hiến và tính cầu toàn của chính mình, của những dằn vặt nội tâm, và việc anh không muốn nhờ cậy tới sự giúp đỡ của người khác.

Huấn luyện là một trong những công việc nặng nhọc và cô đơn nhất trên thế giới. Khi thắng thì vạn người tung hô, thua thì quạnh hiu, trống vắng một mình. Guardiola đối xử với thất bại và chiến thắng một cách công bằng, nhưng anh luôn giữ một khoảng cách nhất định với cả hai.

Nhưng dù anh có muốn người ta viết gì lên "mộ chí" cho sự nghiệp của mình ở Barcelona, cũng chẳng ai có ý định cướp lấy vị trí nổi bật nhất trên bảng danh vị ở Barca và thế giới bóng đá mà anh hiện đang nắm giữ. Joseph M. Fonalleras đã có những miêu tả xuất sắc về di sản của Pep: "Thứ bóng đá mà Guardiola theo đuổi bắt nguồn từ sự lãng mạn của thời thơ ấu, từ những cú sút trên quảng trường chính ở Santpedor, đồng thời lại dựa trên những phân tích khách quan và tỉ mỉ. Nó 'chạy' bằng năng lượng là niềm đam mê, và được thực hiện với sự chính xác của một con dao mổ."

Những con số vốn không thể nói lên hết sự ảnh hưởng của Pep, nhưng thực sự là chỉ nhìn vào những thống kê cũng có thể thấy được sự đặc biệt của anh: 177 trận thắng, 46 trận hòa, chỉ 20 trận thua. Anh đã tạo cơ hội cho 20 cậu bé từ các tuyển trẻ được ra mắt đội Một. Anh là huấn luyện viên trẻ nhất giành được hai danh hiệu Champions League, là người thứ sáu vô địch giải đấu này cả trên tư cách cầu thủ lẫn huấn luyện viên.

Không có gì nghi ngờ, anh chính là huấn luyện viên xuất sắc nhất trong lịch sử FC Barcelona.

Phong cách của câu lạc bộ, trong quá khứ từng bị chỉ trích là hoa mỹ, bất bình thường, thiếu cân bằng và lắm lúc thiếu hiệu quả, đã tự chứng tỏ nó vẫn còn hấp dẫn, và nay còn thành công nữa.

Lựa chọn của Pep còn tác động tới cả đội tuyển quốc gia Tây Ban Nha. Huấn luyện viên Luis Aragonés vốn đã trao vai trò dẫn dắt cho các tiền vệ, và người kế nhiệm ông, Vicente del Bosque, sau khi chứng kiến cách chơi ấy càng ngày càng hoàn thiện cả ở Barcelona lẫn Tây Ban Nha, quyết định không thay đổi quá nhiều, nhờ đó mở đường cho ý tưởng Barcelona trở thành cốt lõi ở đội tuyển. Không có gì quá khi nói rằng đội bóng đã vô địch cả EURO (2 lần) lẫn World Cup được xây dựng trên những nguyên tắc mà các cầu thủ Barcelona mang tới.

Trước khi EURO 2012 diễn ra, del Bosque muốn góp thêm một tiếng nói tri ân Guardiola: "Tôi muốn bày tỏ sự ngưỡng mộ với người đồng nghiệp của mình. Để ai đó làm lại được những gì mà anh ấy đã làm trong bốn năm qua là điều không tưởng. Tôi rất hạnh phúc và tự hào khi chúng tôi có những huấn luyện viên chất lượng như thế. Câu chuyện của anh ấy là độc nhất vô nhị."

Ở giải đấu được tổ chức tại Ba Lan và Ukraine, del Bosque đã ứng dụng những giải pháp từng mang lại thành công ở Barcelona, trong đó có việc sử dụng tiền đạo ảo - được tiểu ban kỹ thuật của EURO 2012 đánh giá là phát kiến chiến thuật duy nhất ở giải đấu. Và del Bosque đã thành công, dẫu phải chịu nhiều chỉ trích. Tây Ban Nha cũng gặp những vấn đề tương tự của Barcelona: các đối thủ phòng ngự sâu, hạn chế khoảng trống và cố gắng không cho bóng luân chuyển nhanh. Đó là lúc họ phải làm mới mình. Khi Tây Ban Nha ra sân mà không có một tiền đạo nào, các trung vệ của đối phương không biết phải theo kèm ai. Màn trình diễn bùng nổ và chiến thắng 4-0 trước Italia trong trận chung kết đã làm câm nín mọi lời chỉ trích.

Một câu hỏi hóc búa nhưng thú vị được đặt ra sau đó: Nếu Guardiola có cơ hội theo bước del Bosque, anh sẽ làm gì? Khi còn là cầu thủ, anh từng phải trả lời câu hỏi rằng nếu có thể, anh sẽ lựa chọn đội tuyển nào để khoác áo, Tây Ban Nha hay Catalonia? "Tôi chọn chơi cho Tây Ban Nha bởi vì ở thời điểm đó, tôi không có cơ hội làm vậy với Catalonia, bởi vì tôi cảm thấy rất thoải mái khi khoác áo Tây Ban Nha, và bởi vì tôi là một người chuyên nghiệp. Tôi đã rất phấn khích khi có cơ hội được góp mặt ở World Cup và EURO, và tôi ước gì mình có nhiều cơ hội hơn. Nhưng vì tôi là một người Catalonia nên nếu có thể tôi sẽ khoác áo Catalonia. Hỏi cũng chính là trả lời rồi." Được trao cơ hội dẫn dắt Tây Ban Nha với anh có lẽ cũng không khác nhiều so với dẫn dắt Argentina hay Qatar, có chăng chỉ là với Tây Ban Nha, anh sẽ được làm việc với nhiều học trò là những người Catalonia hoặc là người của FC Barcelona.

Guardiola được FIFA bầu chọn là huấn luyện viên xuất sắc nhất trong năm 2011. Anh tỏ ra bất ngờ, không nghĩ là mọi thứ lại đến với anh nhanh như thế. Khi bước lên bục nhận giải, Pep muốn chia sẻ niềm vui với hai ứng cử viên khác, là Sir Alex Ferguson và José Mourinho. "Được làm đồng nghiệp của các Ngài là một vinh dự đối với tôi", anh nói. Đó cũng chính là khi Sir Alex được hỏi liệu có khả năng Pep sẽ là người thay thế ông ở Manchester United hay không. "Tại sao? Nếu tôi mà là cậu ta, tôi sẽ ở lại Barca."

Giải thưởng mà Pep vừa được trao là sự ghi nhận cho những thành tích anh đã đạt được, nhưng nó cũng mở ra một câu hỏi lớn hơn. Điều anh đã làm ở Barcelona là gì, là một cuộc cách mạng hay một sự phát triển? Thay đổi câu trả lời là phát triển; còn thay đổi câu hỏi là cách mạng. Guardiola không phải bắt đầu tất cả từ con số không, nhưng anh đã làm biến đổi phong cách của câu lạc bộ qua việc củng cố lại ý tưởng và đưa vào những thay đổi cả tinh tế lẫn không mấy tinh tế. Và anh làm điều đó khi đang ở giữa một kỷ nguyên thành công, một hành động đòi hỏi nhiều sự dũng cảm. "Nhờ Guardiola, đội bóng có thêm chất thép, phong cách, và sự hiệu quả. Anh ấy đã khai thác quá tốt một thế hệ cầu thủ xuất sắc", người đồng nghiệp Rafa Benitez nhận xét.

Nhưng Guardiola còn thay đổi cả câu hỏi bằng sự quyết liệt và trí tưởng tượng. Nhiều việc anh làm - đội hình không tiền đạo, đôi khi chỉ có hai cầu thủ phòng ngự, bỏ thói quen ở khách sạn trước trận, chuyển sang sân tập mới, tập kín, di chuyển vào cùng ngày diễn ra trận đấu, phân tích thực đơn và thay đổi lại giờ ăn của các cầu thủ... - rõ ràng mang tính cách mạng. Như bình luận của Jorge Valdano, chưa bao giờ trong lịch sử, những ý tưởng của một cá nhân lại có thể có nhiều ảnh hưởng đến vậy ở FC Barcelona. Pep vượt lên trên Messi, lên trên cả vị trí chủ tịch. Suốt cả chiều dài lịch sử của mình, Barcelona luôn phải căng mình với thách thức làm sao biến những cách thức bất chợt dẫn tới thành công thành một phương pháp luận có thể đảm bảo tính liên tục. Không hẳn là tính liên tục của thành công - điều này đôi khi phụ thuộc vào những vấn đề vượt ra ngoài khả năng kiểm soát của chúng ta - mà chủ yếu là tính liên tục trong cách đội bóng vận hành.

Với Guardiola, câu lạc bộ xứ Catalonia đã làm được điều đó. Anh đã biến một ý tưởng thành phương pháp và kế hoạch, trên một quan điểm linh hoạt nhưng luôn dựa trên một triết lý trung tâm. Như anh đã nhắc đi nhắc lại hàng nghìn lần trong những hành lang của Camp Nou hay trên sân tập ở Sant Joan Despí, triết lý ấy là: "Nếu chúng ta thấy hoài nghi, chúng ta tấn công, chúng ta kiểm soát bóng và chúng ta tấn công." Anh biết rõ hơn ai hết rằng anh không thể biết hết mọi thứ về bóng đá hiện đại, nên anh đã chứng minh sự cần thiết phải có một nhóm chuyên gia xuất sắc, những người có thể giúp anh giải những bài toán phức tạp nhất của bóng đá.

Pep cũng thay đổi bản chất của bóng đá. Dưới thời Pep, bóng đá còn mang tính giải trí ngay với cả các cầu thủ. Cũng như mọi môn thể thao khác, khi đã được chuyên nghiệp hóa, bóng đá đánh mất đi vẻ đẹp nguyên sơ của nó là tính giải trí. Nhưng các cầu thủ của

Pep đã tận hưởng việc chơi bóng như khi còn là những đứa trẻ. Pep nhắc nhở họ rằng những người mang suy nghĩ "tập vài tiếng cho xong việc" sẽ sa sút nhanh hơn nhiều so với những người thực sự yêu thích những gì họ đang làm. "Là những kẻ nghiệp dư trong những công việc chuyên nghiệp chính là bí quyết khiến họ trở nên đặc biệt", anh nói.

Ảnh hưởng của Pep không chỉ bị bó hẹp ở Barcelona, hay Tây Ban Nha. Có một lần, tiền vệ người Anh Jack Wilshere tiết lộ rằng cựu huấn luyện viên trưởng đội tuyển Anh Fabio Capello đã chuẩn bị một buổi tập cùng video đặc biệt, trong đó "chúng tôi nghiên cứu Barca và cách họ gây áp lực. Rất thú vị, khiến cho chúng tôi như được mở mắt một lần nữa." Những video tương tự cũng được phát trong phòng thay đồ của các câu lạc bộ ở Championship, ở League One, League Two, cũng như ở mọi nơi khác.

Đó chính là một tài sản lớn mà Pep để lại cho chúng ta. Nhưng ngoài ra cũng có những di sản "nho nhỏ" nữa.

Vào đầu buổi họp báo ở Stamford Bridge trước trận bán kết lượt đi Champions League giữa Barcelona với Chelsea của Roberto di Matteo, một phiên dịch viên hỏi Guardiola liệu anh có thể dành cho cậu ta một phút vào cuối giờ hay không. Sau khi trả lời xong tất cả các câu hỏi, Pep quên khuấy chuyện này và do đó mau chóng rời phòng họp báo. Anh chàng phiên dịch viên, vốn là một người Tây Ban Nha đang sống ở London, chạy đuổi theo Pep: "Ngài có thể dành ra cho tôi một phút?" "À ừ, xin lỗi, tôi quên mất."

"Tôi đang làm huấn luyện viên ở đây, Pep ạ." Một cách đầy chăm chú, Pep lắng nghe anh ta nói, trong một, hai hay thậm chí ba phút. "Giờ thì tôi hiểu vì sao anh lại dịch những thuật ngữ chiến thuật tốt đến vậy", Pep nói ngay khi chàng phiên dịch viên ngừng lời. Đó chắc chắn là khoảnh khắc mà chàng trai kia không bao giờ có thể quên được.

Đôi khi chỉ cần một phút thôi cũng có thể thay đổi cuộc đời của một người.

Guardiola là người, như Mascherano nói cũng trong buổi tối hôm đó, có thể hòa trộn công việc với những cảm xúc. Điều anh muốn làm là truyền tải niềm vui thú không thể nào diễn tả được của việc "cưng nựng" trái bóng. Bên ngoài Catalonia, người ta xem Guardiola như là người có công thổi hơi thở của sự sống trở lại một trò chơi đã trở nên tù túng và vô hồn.

Trong ngày làm việc cuối cùng ở Camp Nou, Pep dành hẳn một buổi để thu dọn những đồ đạc cá nhân mà anh đã mang vào văn phòng trong suốt bốn năm qua. Văn phòng của Pep là một không gian đặc biệt. Ở đó anh đã xem không biết bao nhiêu là băng hình. Đó cũng là nơi anh trau chuốt những bài phát biểu của mình trước khi bước vào phòng họp báo.

Laptop, sách, CD, những bức hình của Maria, Màrius, Valentina, Cristina, tất cả đều đã được xếp ngay ngắn trong những chiếc hộp bìa cứng.

Khi vật dụng cuối cùng đã được bỏ vào hộp, một ý nghĩ lóe lên trong đầu Pep. “Mình, và các cầu thủ, đã mang niềm vui tới cho thật nhiều người.”

8

Xa nhà, Munich

Ba tháng sau khi thông báo với cả thế giới rằng mình sẽ không tiếp tục công việc ở Barcelona và cần phải nghỉ ngơi, Guardiola hẹn một người bạn đi ăn. Tất nhiên nội dung của cuộc nói chuyện trong bữa ăn ấy không thể là gì khác ngoài bóng đá. Pep có một ý tưởng, và ngay khi vừa ngồi xuống, anh lập tức nói không ngừng về nó. Bạn anh không thể tin vào mắt mình. Đúng hơn là ngược lại. Đó mới chính là Pep Guardiola mà tất cả đều biết. "Cậu nghĩ sao nếu tớ nhận lấy một trong những lời đề nghị và bắt đầu huấn luyện trở lại?" Pep hỏi.

"Nhưng chẳng phải chính cậu nói là cậu mệt mỏi, rằng cậu muốn bù đắp cho gia đình, rằng cậu cần phải tách mình khỏi tất cả mọi thứ đấy sao?" - người bạn hỏi lại.

Và thực tế thì đó là những điều mà Pep đã làm sau đó. Nhưng cũng chỉ đến tháng 11. Khi đang lang thang trong không gian rộng lớn của Công viên Trung tâm New York, Pep lại một lần nữa tự hỏi: "Ta đang làm gì ở đây?" Lần này thì anh đã có những câu trả lời hết sức rõ ràng. Nhờ một năm nghỉ ngơi này, anh đã có thể dành trọn vẹn thời gian cho những người thân yêu, đã có cơ hội tìm hiểu về MLS, khám phá những quốc gia, trau dồi một vài ngoại ngữ và có thể dõi theo Barcelona từ xa, điều mà anh cần phải làm. Anh có thời gian để cân nhắc xem mình sẽ đi đâu tiếp theo, và chuẩn bị tất cả những gì cần chuẩn bị trước khi bước vào một hành trình mới, ở một đất nước mới, với một nền văn hóa mới.

Anh cũng có cơ hội để dùng bữa với những người mà anh muốn gặp gỡ, lần này không phải dưới tư cách huấn luyện viên của đội bóng nào, như cuộc gặp với Sir Alex Ferguson vào tháng 9 năm 2012. Trong cuộc gặp ấy, vị huấn luyện viên lão làng người Scotland không đề cập tới ý định nghỉ hưu, mà chỉ nói với Pep

rằng anh không nên để bị Chelsea lôi kéo; đội bóng ấy thiếu tất cả mọi thứ từ khí chất tới lịch sử, nhưng chủ yếu là tầm nhìn. Điều mà Sir Alex chưa biết là trước bữa ăn bí mật giữa hai người ở New York đó, Pep không chỉ đã nhận được rất nhiều lời đề nghị, mà còn đang nghiêm túc cân nhắc một trong số đó.

Tất cả bắt đầu từ sau thất bại của Bayern Munich trước Chelsea trong trận chung kết Champions League 2012. Thất bại ấy diễn ra ngay trên sân nhà, trước những khán giả nhà, dưới tay một đối thủ mà ban giám đốc của câu lạc bộ đánh giá là cũ kỹ, chỉ biết phòng ngự, và không thể thực hiện quá hai đường chuyền liên tục. Đó cũng là lý do họ thấy thất bại ấy thật nhục nhã, đau đớn, và không thể nào giải thích nổi. Họ làm sai ở đâu? Họ đã thua như thế nào? Do thiếu may mắn, do chiến thuật sai lầm, hay phong độ của một số cầu thủ? Tổng giám đốc Christian Nerlinger là một trong số những cá nhân chịu nhiều chỉ trích nhất. Ý thức được rằng mình cần phải làm gì đó để khôi phục uy tín, Nerlinger đã vạch ra một kế hoạch đầy táo bạo. Tại sao lại không liên lạc với Guardiola và cố gắng thuyết phục anh ta từ bỏ kế hoạch nghỉ ngơi ngay trước khi nó diễn ra?

Đó thực ra không hoàn toàn là một quyết định bột phát. Hai năm trước, trong một lần gặp gỡ các quan chức của Bayern, Pep đã khiến họ ngạc nhiên khi hứa hẹn "một ngày nào đó, tôi sẽ rất vui lòng được làm việc cho các Ngài".

Đó là cơ sở để Nerlinger tự tin liên hệ với Pere Guardiola, em trai của Pep, để bàn về tương lai của vị huấn luyện viên người Catalonia, chỉ ít tuần sau khi anh thông báo quyết định rời Barcelona. Nhưng lúc đó, câu trả lời mà Nerlinger nhận được cũng giống như câu trả lời cho tất cả những kẻ theo đuổi khác. "Tốt hơn hết là chúng ta sẽ nói lại vấn đề này sau sáu tháng nữa. Pep chỉ muốn nghỉ ngơi và đã yêu cầu chúng tôi không nhồi vào đầu anh ấy thêm bất kỳ thông tin nào liên quan tới công việc trong thời gian này."

"Thất bại" này khiến Nerlinger phải trả giá bằng chiếc ghế của mình. Nhưng ông vẫn thông báo lại cho người kế nhiệm, Matthias Samer, tất cả những chi tiết đã được thảo luận cũng như kế hoạch hành động của Bayern liên quan đến Pep.

Vào mùa hè, Bayern quyết định trình bày với Pep một cách chi tiết hơn những kế hoạch cho tương lai của họ, và từ đó, vị huấn luyện viên bắt đầu có được cái nhìn toàn cảnh và rõ ràng về dự án của gã khổng lồ nước Đức. Anh mời bộ ba quan chức huyền thoại của

Bayern là Uli Hoeness, Karl-Heinz Rummenigge và Franz Beckenbauer tới nhà mình ở Llavaneres. Thông tin về cuộc gặp này được Pep giữ kín, chỉ có vợ anh, người đại diện và em trai của anh là được thông báo. Điều đó cũng có nghĩa là những câu lạc bộ và đội tuyển quốc gia đã ồ ạt gửi lời đề nghị tới Pep trong những tháng tiếp sau đó hoàn toàn không biết gì về cuộc gặp này. Nhưng ngay từ thời điểm đó, Pep đã quyết định xong. Bayern đã rất khôn khéo khi thả trái bóng cho nó nảy lên ngay trước mặt Pep, ở một vị trí hoàn hảo để anh có thể ghi bàn.

Pep không thể nào cưỡng lại được ý nghĩ sẽ trở thành một phần của thể chế lịch sử mang tên Bayern Munich. Vào mùa thu, lại có thêm một cuộc gặp nữa, giữa Pep và giám đốc của Bayern, Karl-Heinz Rummenigge. Đây là cuộc gặp mang tính then chốt, vì nó xác nhận một cách chính thức rằng Pep đã bị Bayern "chinh phục" thành công.

Buổi chiều hôm ấy, hai bên đã chốt được những điều khoản cơ bản nhất trong hợp đồng.

Ý tưởng làm việc ở Bundesliga, nơi có những khán đài chật kín khán giả, có bầu không khí cuồng nhiệt, và tính cạnh tranh cao, đã thu hút Pep sau những cuộc nói chuyện với Raúl. Bundesliga quả là một viên ngọc với những người yêu bóng đá. Nhưng Bayern còn ở một tầm vóc khác. Đây là câu lạc bộ đã giành 25 chức vô địch quốc gia, 15 cúp nội địa, đã vô địch cả 3 cúp châu Âu, và, ở thời điểm đó, đã có 4 lần vô địch C1/Champions League. Quan trọng không kém, Bayern còn có nhiều điểm tương đồng với Barcelona: cả hai cùng do các hội viên sở hữu, cùng mang một bản sắc rất riêng, với một cấu trúc rõ ràng, và cả hai đều rất chú trọng tới đào tạo trẻ.

Đội bóng ấy đã quen với chiến thắng, và đó là lý do họ được xem là ứng viên số một cho chức vô địch Bundesliga 2012-13. Và thực tế là Bayern đã vô địch trước khi mùa giải kết thúc tận một tháng rưỡi. Trước mùa giải ấy, họ đã góp mặt ở hai trong số ba trận chung kết Champions League, với hai huấn luyện viên khác nhau - van Gaal vào năm 2010 và Jupp Heynckes vào năm 2012. Đó là một minh chứng cho chất lượng của đội hình mà Bayern đang sở hữu, kể cả khi họ đã thua cả hai trận chung kết ấy. Điều đó cũng có nghĩa là Bayern Munich không cần những thay đổi quá quyết liệt về mặt lực lượng, một yếu tố khác biến câu lạc bộ này thành một lựa chọn đầy hấp dẫn [trong mắt Pep].

Với 190.000 hội viên chính thức, Bayern là một trong những câu

lạc bộ có nền tảng tài chính ổn định nhất trên thế giới. Dù không thể vung tiền để thực hiện những vụ chuyển nhượng bom tấn theo cách của Paris Saint-Germain, Manchester City hay cả Chelsea, sức mạnh tài chính của Bayern đủ để đảm bảo cho họ một tương lai ổn định. Cán cân thu chi của Bayern vẫn rất lành mạnh, ngay cả khi họ vừa phải chi ra 400 triệu euro để xây sân Allianz Arena. Điều đó cũng có nghĩa là Bayern không cần phải "bán mình" cho những ông chủ giàu có để đổi lấy thành công tức thời. Việc Bayern vẫn có thể bỏ ra 40 triệu euro để mua Javi Martinez trong khi vẫn giữ được vị thế độc lập về tài chính khiến Pep rất ngưỡng mộ. Anh xem đó là một yếu tố quan trọng cần phải xét tới trước khi vạch ra những dự án dài hơi.

Theo lời của Ramon Besa, thì "với Guardiola, người hài hước làm sao từng có quãng thời gian chơi bóng ở Qatar, những gì đang xảy ra với bóng đá Anh - các câu lạc bộ rơi vào tay của những ông hoàng dầu mỏ, những đầu sỏ người Nga và những tỉ phú người Mỹ - là rất đáng quan ngại. Bóng đá đang mất đi giá trị nguyên sơ của nó, có cảm giác các đội bóng có thể được dựng lên một cách dễ dàng bằng tiền."

Câu lạc bộ xứ Bavaria vì thế vừa hấp dẫn, lại vừa tạo cảm giác an toàn. Nếu tới đó, Pep vừa có được sự ổn định, lại vừa có thể ngay lập tức cạnh tranh cho những danh hiệu cao quý nhất. Đó cũng là cơ hội để anh có thể hiểu thêm về một giải đấu mới, một ngôn ngữ mới, một câu lạc bộ mới và một tổ chức mới. Nói ngắn gọn, đó là những trải nghiệm mà anh sẽ thấy có ích nếu một ngày nào đó anh quyết định trở lại Barcelona để điều khiển câu lạc bộ này, không phải từ khu kỹ thuật mà từ các văn phòng. Hơn nữa, tới Bayern Munich, Pep có thể toàn tâm toàn ý cho bóng đá, trở lại là "con người bóng đá" như anh luôn mong muốn.

Ngay từ đầu, đại diện của Bayern đã khẳng định với Pep rằng vai trò của anh ở câu lạc bộ là quản lý đội Một, không hơn, không kém. Anh không cần phải đóng thêm bất kỳ một vai nào nữa. Không cần phải là linh hồn, là lãnh tụ, là tấm gương... Anh chỉ cần tập trung vào tập luyện, xem và chỉ đạo các trận đấu. Đơn giản là một huấn luyện viên ở một đội bóng hàng đầu. Anh ý thức được rằng mọi quyết định của anh đều tạo ra nhiều kỳ vọng, rằng anh khó mà giữ bỏ được vị thế ngôi sao, nhưng đồng thời anh có cảm giác rằng ở Munich, người ta sẽ chỉ đánh giá anh dựa trên những quyết định mà anh đưa ra dưới tư cách một huấn luyện viên. Nếu muốn kiếm tiền, anh không thiếu lựa chọn, đặc biệt là các câu lạc bộ giàu có của Anh. Nhưng Bayern có những thứ mà không câu lạc bộ nào khác có thể có được.

Tuy nhiên, vẫn còn có một số vấn đề Pep cần phải đối mặt. Bayern chia nước Đức thành hai nửa: những cổ động viên của họ, và phần còn lại. "Ai cũng được trừ Bayern!" là khẩu hiệu của không ít người. Guardiola rõ hơn ai hết những hậu quả của việc vừa được yêu vừa được ghét là như thế nào. Nhưng anh không ngờ là mức độ cực đoan lại kinh khủng đến thế.

Rồi còn vấn đề, dù mới ở dạng tiềm năng, liên quan tới việc phải làm việc với một ban giám đốc trong đó mỗi thành viên đều thích có ý kiến, và tệ hơn lại thích bày tỏ ý kiến ấy cho cả thế giới biết thay vì chỉ giữ trong nội bộ. Không phải tự nhiên chuyên gia bóng đá Đức Raphael Honigstein lại ví von Bayern Munich là "FC Hollywood": "Những tên tuổi lớn nhất cũng là những cái Tôi lớn nhất." Chủ tịch Uli Hoeness cũng giống như một vị cha già nghiêm khắc trong đại gia đình bóng đá Bayern. Ông đã nắm quyền điều hành câu lạc bộ suốt 30 năm nay và được biết đến là một người rất khắt khe với các huấn luyện viên. Mềm mỏng hơn một chút là Giám đốc điều hành Karl-Heinz Rummenigge, người đại diện cho hình ảnh của Bayern trên các sân khấu quốc tế. Chủ tịch danh dự Franz Beckenbauer, hiện đang đứng một cột bình luận trên tờ Bild, thì là một người trung thành nhưng khó đoán, song dẫu sao vẫn là một nguồn ảnh hưởng tích cực và cần thiết với câu lạc bộ. Và cuối cùng là Giám đốc thể thao Matthias Sammer, người đã chứng tỏ mình là một nhân vật giàu tham vọng, cởi mở, và thẳng thắn trong mọi hành động.

Tương lai của Pep được quyết định tại bàn ăn nơi căn hộ mà anh thuê trong thời gian ở New York.

Trước đó, anh đã nói chuyện với Sir Alex Ferguson, nói chuyện với em trai đồng thời là người đại diện, Pere, và cũng đã nhận được rất nhiều cuộc điện thoại từ các câu lạc bộ của Italia, Nga và Pháp.

Đó là một ngày của tháng 10 năm 2012. Sau bữa tối đơn giản chỉ có salad, cá hồi và hoa quả tươi với Ulli Hoeness, Pep Guardiola đã cam kết tương lai với đội bóng Đức. Từ khoảnh khắc đó, anh xem mình là người của họ.

"Tôi muốn chiến thắng ở nơi mà nhiều người đã chiến thắng, nhưng theo cách mà chưa ai làm được", anh nói. Từ Big Apple [cách gọi khác của thành phố New York], anh vừa ra sức học tiếng Đức, ngôn ngữ của những người chủ mới của anh, vừa dõi theo những bước tiến của Jupp Heynckes, người mà anh chuẩn bị thay thế, trên hành trình tiến tới cú ăn ba lịch sử.

Bayern Munich đã đáp ứng tất cả mọi điều kiện mà Guardiola đặt ra. Anh đã bị chinh phục. Họ muốn có anh. Với Pep, chẳng có gì quan trọng hơn cảm giác một câu lạc bộ và những con người ở câu lạc bộ đó muốn có anh. Chính anh đã nói ra điều này bằng một thứ tiếng Đức trôi chảy trong buổi họp báo chật kín người tham dự vào ngày 24 tháng 6, ngày anh ra mắt đội bóng mới: "Tôi đến đây vì các cầu thủ, vì lịch sử của câu lạc bộ, nhưng chủ yếu là vì các bạn đã gọi tôi. Tôi đã sẵn sàng. Đây là một thử thách mới, và tôi cần thử thách mới này."

Pep từng muốn quyết định tương lai càng sớm càng tốt để anh có thể bắt đầu chuẩn bị cho dự án mới ngay sau Giáng sinh 2012.

Cùng với Bayern, chỉ có hai câu lạc bộ khác có thể đưa ra một đề nghị cho Pep vào thời điểm mùa giải vẫn đang diễn ra: Chelsea và Milan.

Guardiola biết rằng anh chỉ cần nhấc máy và nói một câu là sẽ trở thành huấn luyện viên mới của Chelsea. Nhưng mỗi lần nhận được cuộc gọi từ London, anh luôn chỉ có một câu trả lời: "Gọi lại cho tôi trong vài tháng tới." Anh chưa bao giờ sẵn sàng thương lượng một cách nghiêm túc với họ. Đội bóng Anh, lo lắng Pep sẽ chọn một câu lạc bộ khác trước họ, vội vàng sa thải Roberto Di Matteo ngay sau thất bại trước Juventus mà vì nó họ đã bị loại khỏi Champions League 2012-13 ngay từ vòng bảng. Trước khi bổ nhiệm Rafa Benitez, Abramovich lại gọi điện cho Guardiola thêm một lần nữa, nhưng lại một lần nữa ông nhận được câu trả lời là Chelsea không phải kiểu đội bóng mà Pep muốn dẫn dắt sau khi rời Barcelona.

Những nhân vật chủ chốt ở Chelsea sợ rằng Pep đã có cái nhìn không mấy thiện cảm về câu lạc bộ của họ sau khi chứng kiến Roberto Di Matteo và André Villas-Boas bị sa thải. Những quyết định đó cho thấy câu lạc bộ thiếu cả tầm nhìn lẫn sự kiên nhẫn. Họ đã đúng khi lo lắng như thế. Guardiola chưa bao giờ đánh giá cao Chelsea, anh không tin là mình sẽ thấy thoải mái khi làm việc ở đó.

Vậy còn Manchester City? Giám đốc thể thao mới Txiki Beguiristain biết rằng anh cần phải chọn được một thời điểm hoàn hảo trước khi đưa ra đề nghị với Guardiola. Nhưng anh cũng biết rằng mình không cần phải nói nhiều với người đồng đội cũ. Họ vẫn giữ liên lạc trong mùa giải 2012-13, nhưng chưa có bất kỳ lời đề nghị nào được đưa ra. Txiki sẽ lấp lửng "ừm, cậu biết đấy, nếu cậu muốn đây, thì lúc nào chúng ta cũng có thể thu xếp được",

và Pep sẽ lập tức trả lời "tớ biết, tớ biết, cậu không cần phải nói điều đó với tớ đâu". Cả Pep, Txiki lẫn giám đốc điều hành của City đồng thời là cựu giám đốc của Barcelona, Ferran Soriano, đều chưa một lần đưa ra bất kỳ hứa hẹn nào về một cuộc nói chuyện nghiêm túc trong tương lai.

Ngoài ra còn những vấn đề khác. Thời điểm đó, Roberto Mancini vừa giúp City giành chức vô địch Anh đầu tiên trong 44 năm. Ông nhận được sự ủng hộ tuyệt đối từ các cổ động viên, và các ông chủ Abu Dhabi cũng không thấy có nhu cầu phải bận lòng vì một tay huấn luyện viên người Catalonia. Bởi vậy, thời khắc hoàn hảo để đưa ra lời đề nghị với Pep không bao giờ xuất hiện. Mối quan hệ thân thiết giữa Txiki với Pep rốt cuộc chẳng thay đổi được điều gì. Thực tế, trong khi nhiều người nghĩ rằng anh sẽ tới City hay Chelsea, thì trong tâm trí của Guardiola lại chỉ có mỗi Bayern.

Những người hiểu Pep tin chắc rằng anh không ghét bỏ gì Premier League, anh đơn giản chỉ chọn Bundesliga vì những ưu thế của giải đấu này. Juanma Lillo: "Cậu ta không ký hợp đồng với Bayern vì những mặt tiêu cực của các câu lạc bộ khác. Tôi tin rằng mình hiểu Pep đủ để khẳng định cậu ta làm thế vì cậu ta yêu Bayern hơn."

Việc Pep chọn Munich, tuy vậy, không khiến các cổ động viên ở Anh thôi ngóng trông về anh. Họ luôn sẵn sàng dang rộng vòng tay chào đón nếu Pep quyết định tới thử sức ở xứ sở sương mù. Đó là điều mà tôi phát hiện ra được trong thời gian đi tour để quảng bá cho phiên bản bìa cứng của cuốn sách này. Pep đã được nghe về điều đó, và anh biết rõ sự nổi tiếng của mình ở Vương quốc Anh. Nhưng dù thế nào, anh chắc chắn sẽ chỉ tới Anh khi có một câu lạc bộ ở đó đáp ứng được những tiêu chí mà anh đã đề ra trước khi chọn Bayern. Đó phải là một câu lạc bộ có khả năng giành các danh hiệu, có bề dày lịch sử, và phù hợp với phong cách huấn luyện của anh.

Bayern hơn các đội bóng khác ở chỗ đã đề nghị với Pep đúng điều anh cần ở đúng thời điểm anh chờ đợi một đề nghị như thế. Hợp đồng của huấn luyện viên 67 tuổi Jupp Heynckes sẽ kết thúc vào tháng 6 năm 2013, và, theo Bayern, ông đã thông báo với câu lạc bộ rằng ông không muốn tiếp tục nữa. Sau đó, Heynckes phủ nhận thông tin này, nhưng dù thế nào thì đó cũng là điều mà Bayern đã nói với Pep vào tháng 5 năm 2012. Họ muốn anh thay thế vị huấn luyện viên người Đức vào cuối mùa giải 2012-13, ở thời điểm đó còn chưa bắt đầu.

Mọi chuyện đã được sắp đặt đâu ra đấy. Cách chọn thời điểm của Bayern là hoàn hảo.

Vào tháng 12 năm 2012, câu lạc bộ xứ Bavaria nhận được một tin nhắn từ New York rằng Pep đã sẵn sàng để ý vào bản hợp đồng mà Rummenigge đề nghị trong cuộc gặp hồi mùa thu. Pep thấy rằng mình lang thang thế là đủ rồi. Anh muốn bắt đầu vào việc luôn. "Chúng ta sẽ gặp lại nhau sau Giáng sinh nhé?" - phía Bayern hỏi lại.

"Không", Guardiola đáp lời. "Chúng ta sẽ gặp nhau trước đó." Thế là Hoeness tới New York để gặp Guardiola vào ngày 20 tháng 12, chỉ hai tuần trước khi Pep tái xuất trước công chúng trong gala trao giải Ballon d'Or.

Sự kiện ấy đánh dấu tròn năm tháng từ ngày Pep đặt chân tới New York. Năm tháng rời xa đám đông bóng đá cuồng nhiệt. Năm tháng đầy hữu ích. Pep đã làm tất cả những gì anh cần phải làm ở Big Apple: đi thăm các nhà hát ở Broadway, ăn tối ở những nhà hàng nổi tiếng nhất, thăm các bảo tàng và tới các triển lãm. Quan trọng hơn cả, quãng thời gian ở New York thực sự giúp Pep tránh xa được guồng quay hối hả của bóng đá, từ đó tìm lại sự yên tĩnh cho tâm hồn.

Anh giải thích: "Về mặt xã hội và văn hóa, Mỹ không phải là một quốc gia bóng đá. Ở đây có nhiều môn thể thao còn được ưa chuộng hơn. Ngoài ra, 14 triệu người dân sống ở New York không có nhu cầu bận tâm tới cuộc sống của người khác. Họ chỉ tập trung lo việc của mình, và chúng tôi cũng thế. Sống ở đây, chúng tôi hiểu hơn về lối sống này, và càng hiểu càng khám phá ra nhiều thứ đáng tận hưởng."

Anh bị bắt gặp khi đang theo dõi các trận đấu ở giải MLS, NBA, và cả US Open. Anh thường xuyên sử dụng tàu điện ngầm, và cũng rất hay đạp xe, nhất là những khi tham dự các lớp học ở Đại học Columbia do cựu thủ quỹ của Barcelona đồng thời là giáo sư kinh tế Xavier Sala-i-Martín đứng lớp. Trong các buổi học ấy, anh cũng chỉ như một sinh viên bình thường, cũng lắng nghe, ghi chép, và rồi anh cũng ăn trưa ở nhà ăn của trường như phần lớn các sinh viên khác. Có lúc người ta còn thấy Pep chúi đầu xem trận Borussia Dortmund - Real Madrid trên máy tính với một sinh viên khác.

Anh cũng tích cực học tiếng Đức với mục tiêu nói trôi chảy trong buổi họp báo đầu tiên ở Munich, đồng thời vẫn tiếp tục học tiếng

Anh, và nếu thời gian cho phép sẽ tham gia các lớp dạy đánh golf. Và có lẽ một trong những trải nghiệm tuyệt vời nhất của anh là khi cùng với José María Olazábal [tay golf nổi tiếng người Tây Ban Nha] trải qua một ngày hạ màn không thể quên của Ryder Cup, khi đội tuyển châu Âu bảo vệ thành công chức vô địch.

"Cậu ta phấn khích lắm", Olazábal kể lại. "Cậu ta nói với tôi rằng trong đời mình, cậu ta chưa bao giờ trải qua cái gì tương tự như thế. Tôi hỏi lại, 'Cậu đang nói cái quái gì thế?' Pep bảo bây giờ thì cậu ta mới biết áp lực trong môn golf là khủng khiếp đến thế nào, nhờ việc được chứng kiến tận mắt những diễn biến xung quanh lỗ golf thứ 18." Trong ngày hạ màn nhiều sự kiện ấy, Pep còn xem thêm một trận đấu nữa, lần này là với ngôi sao bóng rổ Michael Jordan.

Đó là cách Olazábal trả món nợ ân tình với Pep. Trước giải đấu, Pep cho ông "mượn" hai đoạn video truyền cảm hứng. Những phân đoạn trong phim Gladiator từng được Pep sử dụng để cho các cầu thủ Barcelona xem trước trận chung kết Champions League ở Rome được Olazábal sử dụng lại, trên nền những đoạn thoại của Al Pacino trong bộ phim Any Given Sunday. Đội trưởng của đội tuyển golf châu Âu cũng ghép thêm hình ảnh của tất cả các golf thủ tham gia giải đấu cùng với những khoảnh khắc lịch sử của những kỳ Ryder Cup trước và một vài lát cắt trong sự nghiệp đầy vinh quang của golf thủ huyền thoại Severiano Ballesteros. Ngoài ra còn có những hình ảnh từ hành trình vô địch World Cup của Tây Ban Nha, những màn nước rút của Usain Bolt và những chiến thắng nổi tiếng nhất trong môn rugby. Trước khi giải đấu bắt đầu, Olazábal cho cả đội xem đoạn video này. Hiệu ứng mà nó tạo ra không khác mấy so với đoạn video mà Pep đã sử dụng hồi 2009. Dù không ai thừa nhận, nhưng theo tôi biết thì nhiều người khi xem xong mắt đã nhòa lệ.

Pep cũng gặp Tito Vilanova khi vị huấn luyện viên mới của Barcelona tới New York để khám lại, sau khi được phát hiện có thêm một khối u thứ hai ở tuyến mang tai. Khi được trang FIFA.com hỏi về sức khỏe của người đồng nghiệp và cũng là người bạn, Pep chia sẻ: "Chúng tôi, như tất cả những ai yêu quý cậu ấy, đều cảm thấy rất buồn và lo lắng. Nhưng chúng tôi biết cậu ấy là một người rất mạnh mẽ, và cậu ấy đang được chăm sóc bởi những người giỏi nhất. Câu lạc bộ cũng sẽ luôn bảo vệ cậu ấy, và trên tất cả, cậu ấy luôn có cả gia đình ở bên hỗ trợ. Tôi chắc chắn rằng cậu ấy đã sẵn sàng chiến đấu và tiếp tục tiến lên."

Nhưng đó chỉ là những lời nói xã giao. Trong thâm tâm, Pep vẫn

không hoàn toàn hài lòng với việc đội bóng thông báo về người sẽ thay thế anh chỉ ít phút sau tuyên bố chia tay của anh. Thay vì là khoảnh khắc của anh, nó lại trở thành khoảnh khắc của câu lạc bộ. Câu lạc bộ đã có một quyết định đúng, nhưng cách họ thông báo nó lại quá tồi. Một huấn luyện viên được xem là thành công nhất trong lịch sử câu lạc bộ như Pep xứng đáng với một cái kết trang trọng hơn. Guardiola cũng nghĩ rằng Tito sẽ đi cùng mình, nên khi biết người trợ lý quyết định ở lại, tình cảm giữa họ đã sứt mẻ không ít. Thế nên khi hai người gặp lại nhau ở New York, cuộc hội ngộ diễn ra rất nhanh. Có thể cảm nhận sự ngượng ngùng, khiên cưỡng từ cả hai phía. Dù không nói ra, ai cũng biết là đã có những cây cầu bị đốt cháy. Và để xây lại được những cây cầu ấy, sẽ cần nhiều thời gian và nỗ lực.

Pep tất nhiên cũng dành thời gian để theo dõi các trận đấu của Barcelona. Giai đoạn đầu của kỷ nguyên "hậu Guarrdiola" ở Barcelona diễn ra trong bập bùng sáng tối: khởi đầu rất mạnh mẽ ở giải vô địch quốc gia (và cuối mùa lên ngôi), nhưng để thủng lưới quá nhiều; bị Real Madrid loại khỏi Cúp Nhà Vua; những màn thể hiện kém ấn tượng ở Champions League (trước Milan, trước PSG), trước khi bị Bayern vũ nhục ở bán kết với thất bại 0-7 sau hai lượt trận; Tito Vilanova phải vắng mặt hai tháng vì bệnh tật, trở lại và tiếp tục phải vắng mặt để hóa và xạ trị; Abidal chính thức trở lại sau một năm dài chiến đấu với bệnh ung thư thận là thông tin tích cực hiếm hoi.

Andoni Zubizarreta giải thích những hiện tượng này trong bài trả lời phỏng vấn cho tờ El Pais:

Khi một người quan trọng tới nhường đó rời câu lạc bộ, mang theo tất cả những gì gắn liền với anh ta, một cuộc tái cơ cấu là không thể tránh khỏi. Nói thế không có nghĩa là các cầu thủ phải gánh vác nhiều trách nhiệm hơn; thực tế thì họ luôn là những người có trách nhiệm. Nhưng có thể những quyết định, những phân tích bây giờ lại hướng về phía các cầu thủ, thay vì tập trung vào huấn luyện viên như trước.

Khi còn có Pep, chúng tôi, đúng hơn là tất cả mọi người, tìm kiếm từ anh ấy những câu trả lời cho rất nhiều lĩnh vực, không chỉ bóng đá mà còn cả kinh tế, xã hội, thậm chí chính trị. Anh ấy được đặt vào một vị trí đặc biệt, trong một xã hội vốn không có nhiều tấm gương để người ta có thể nhìn vào. Khi còn có Pep, những câu chuyện không chỉ đơn thuần là về bóng đá. Bây giờ thì khác. Mọi tranh cãi đều thuần thể thao: chúng tôi chơi tốt hay chơi tệ, đánh biên nhiều hơn hay chăm tấn công trung lộ hơn... Không còn ai

đến những buổi họp báo để hỏi huấn luyện viên của chúng tôi về những vấn đề bên ngoài bóng đá nữa, và điều đó khiến cho tinh thần của câu lạc bộ được giãn ra ít nhiều.

Cuộc sống bây giờ đỡ ngột ngạt hơn hẳn.

Nhưng cũng vì thế, một số vấn đề trong phòng thay đồ mà Pep đã nhìn thấy, đã tiên liệu, hoặc đã cố gắng sửa chữa, thậm chí một số anh thấy không có đủ năng lượng để động tới, đã xuất hiện trở lại. Các cầu thủ thừa nhận họ đã mất tập trung, rằng họ đã không thích nghi với những thay đổi theo cách mà họ muốn. Gerard Piqué, ví dụ, thú nhận rằng mùa giải cuối cùng của Pep là mùa giải khó khăn nhất trong sự nghiệp của cậu ta: "Một phần vì các chấn thương, một phần vì những vấn đề mang tính cá nhân. Suy cho cùng thì chúng tôi cũng chỉ là con người cả thôi. Thực tế là tôi đã khởi đầu mùa giải rất tệ, tôi bị chấn thương, và mất một thời gian mới có thể bắt kịp cả đội. Vấn đề là khi ta không ra sân, mọi chuyện chỉ càng trở nên tồi tệ thêm mà thôi. Ta muốn nhưng ta không thể, và chỉ muốn không thôi thì chưa đủ để thuyết phục huấn luyện viên, thế mới phức tạp. Huấn luyện viên biết ta rõ hơn ai hết. Cảm xúc bên trong chính là thứ mang tới cho ta sự tự tin mà ta cần. Khi ta đánh mất cảm xúc đó, và tôi đã đánh mất nó, huấn luyện viên thấy hết. Nên ta không được ra sân, thế thôi."

Sau sự ra đi của Pep, Cesc Fàbregas cũng giải thích lý do vì sao anh không thể chơi hay một cách thường xuyên: "Đầu tiên mọi việc rất khó khăn bởi vì tôi có xu hướng mất kết nối với toàn đội, tôi dễ bị mất tập trung. Ở Barcelona, mọi cầu thủ phải ở đúng nơi mà họ cần phải có mặt - mỗi người đều có một vị trí. Nhưng khả năng giữ vị trí của tôi đã bị cùn mòn từ khi chuyển sang Anh. Cuối cùng, tôi thấy như muốn phát điên. Tôi chạy lung tung hết cả lên. Nếu là nhiều năm trước, tôi sẽ không chịu đựng nổi cảnh phải ngồi dự bị. Tôi có thể chết được! Theo thời gian, tôi trưởng thành lên, và học được cách tương đối hóa mọi việc. Nhưng tôi vẫn bị thúc bách bởi suy nghĩ phải chứng tỏ rằng mình đủ sức chơi bóng cho đội mạnh nhất thế giới, đủ sức cạnh tranh với những người giỏi nhất. Tôi đã nỗ lực quá sức. Tôi chẳng gặp vấn đề gì với những khái niệm của Guardiola cả, vì tôi biết và hiểu rõ chúng. Nhưng tôi đã không có đủ thời gian để nạp tất cả vào người. Lỗi của tôi là cố gắng làm những việc không thực sự phù hợp với mình."

"Tôi nhớ Cruyff vẫn thường nói, 'Chúng ta sẽ bắt đầu từ điểm A, rồi B, và sau đó, C...'" Zubizarreta nói. "Với Pep, chúng tôi đã tiến tới Z, và với Tito, có lẽ chúng tôi đã quay trở lại T." Vị giám đốc bóng đá của Barcelona cũng giải thích tại sao Tito lại được chọn:

“Chúng tôi cho rằng mình cần phải tiếp tục theo đuổi ý tưởng vẫn còn dang dở, tiếp tục duy trì và phát triển một phong cách chơi bóng đã định danh và biến chúng tôi thành một chuẩn mực trong thế giới bóng đá. Và chúng tôi đã có sẵn một lựa chọn hoàn hảo cho nhiệm vụ đó: Tito. Kết quả cũng quan trọng, nhưng không quan trọng bằng việc chúng tôi duy trì ý tưởng như thế nào, và quyết định ra sao trong những tình huống phức tạp. Tôi có cảm giác chúng tôi đã không chọn nhầm người. Chúng tôi không được phép quên chúng tôi đến từ đâu, không được phép lãng quên di sản và triết lý của Pep. Về cá tính, Tito có thể khác với Pep, nhưng đội bóng thì vẫn duy trì được phong cách quen thuộc, đó là điều quan trọng nhất.”

Nhiệm vụ giữ Barcelona trên đỉnh càng ngày càng trở nên phức tạp và khó khăn, điều mà Pep đã sớm nhận ra. Tito Vilanova cố gắng tìm kiếm những giải pháp đơn giản hơn trong khi không từ bỏ những nền tảng mà Pep đã tạo dựng. Barcelona giờ đây có thể xoay quanh Xavi (kiểm soát nhiều hơn) hoặc xoay quanh Cesc (trực diện hơn), nghĩa là có thể chơi theo hai kiểu [tương đối] khác nhau. Để tránh đi vào vết xe đổ của mùa giải trước đó, Vilanova muốn Barcelona trở nên khó đoán hơn, có thể tiếp cận khung thành của đối phương nhanh hơn, và với Cesc, anh có sẵn một công cụ tốt để triển khai ý đồ đó. Những lúc khác, khi lối chơi của Barcelona xoay quanh khả năng cầm trịch của Xavi, họ trở lại với hình ảnh quen thuộc của mình. Sự kết hợp này chính là tiền đề cho bước chuyển sang một phong cách chơi mới mà với nó, đội bóng đã phá vỡ nhiều kỷ lục ở giải vô địch quốc gia trước khi đăng quang vào cuối mùa; nửa đầu của mùa giải thực sự hoàn hảo khi Barcelona thắng 18, hòa 1 trong 19 trận, và Messi lại ghi bàn một cách đều đặn, thậm chí còn đều hơn trước.

Nhưng đó chỉ là sự hào nhoáng bên ngoài. Barcelona vẫn tồn tại nhiều điểm yếu chí tử, trong đó đáng kể là sự mong manh ở hàng thủ, việc thiếu chú ý tới những tiểu tiết (mà vì chúng Pep đã phải lao tâm khổ tứ), và tình trạng “rắn mất đầu” trong hai tháng Vilanova vắng mặt để điều trị ung thư. Những điểm yếu ấy đã bị khai thác triệt để bởi Real Madrid ở bán kết Cúp Nhà Vua (Real thắng chung cuộc 4-2, sau khi đánh bại Barcelona 3-1 ngay ở Camp Nou), bởi Milan, PSG ở Champions League, và nặng nề nhất là bởi Bayern Munich ở bán kết giải đấu này. Tỉ số 7-0 chung cuộc không hề bất công hay do may mắn mà có - ngược lại là đằng khác. Tỉ số ấy phơi bày nhiều sự thật khó nuốt trôi, bắt nguồn từ sự thiếu hiệu quả trong quá trình chuẩn bị và lên kế hoạch: đội bóng bị mất cân bằng (chỉ ba trong số bảy trung vệ được sử dụng chơi đúng sở trường); Song được mua về để tăng cường sức mạnh

cho hàng tiền vệ và hàng thủ nhưng không làm được cả hai; Cesc thường xuyên đá chính nhưng lại hay phải ngồi ngoài ở những trận đấu lớn; việc thay người được thực hiện chậm hoặc thiếu hiệu quả trong giai đoạn quyết định của mùa giải (Villa vào sân ở phút 84 trận lượt đi với Bayern khi tỉ số đã là 4-0); đội bóng rơi vào tình trạng kiệt sức vào cuối mùa do sau Giáng sinh, ban huấn luyện không còn dám xoay vòng lực lượng vì muốn chắc chắn đoạt chức vô địch La Liga và cũng vì Tito vắng mặt. Tito dường như đã bỏ qua những nguyên tắc mà anh và Pep từng đặt ra khi còn sát cánh bên nhau trong khu kỹ thuật của Barcelona. Đội bóng cũng đã xử trí rất tồi với chấn thương mà Messi gặp phải trong trận đấu với PSG. Anh có nhất thiết phải ra sân ở trận lượt về với đội bóng Pháp hay không? Sự có mặt của Messi mang ý nghĩa quyết định tới tấm vé đi tiếp của Barcelona, nhưng đã có tác động tiêu cực tới quá trình hồi phục của anh. Messi đúng là đã ghi bàn trong trận đấu với Bilbao, là trận đấu bị kẹp giữa bởi hai lượt trận bán kết với Bayern, nhưng anh đã không đủ thể lực để có mặt trong trận lượt về với đội bóng Đức.

Người ta ví von Barcelona giống như một cây kem ngon lành nhưng đã bắt đầu tan chảy dưới ánh nắng mặt trời từ những ngày tháng cuối cùng với Pep. Tito đã không thể đảo ngược được quá trình đó. Guardiola quan sát thấy tất cả từ xa. Nhưng ý nghĩ hỗ trợ câu lạc bộ cũ chưa bao giờ xuất hiện trong đầu Pep, ngay cả khi Tito tới New York chữa bệnh. Anh không thấy mình có tư cách gì để can thiệp cả. Và dù sao thì, theo như anh biết, câu lạc bộ cũng đã quyết định sẽ trao quyền quyết định cho trợ lý Jordi Roura (và các cầu thủ).

Thi thoảng Pep cũng rời New York. Anh xuất hiện với tư cách diễn giả trong một số sự kiện, một trong số đó diễn ra ở Mexico City, theo lời mời của Fundación Telmex, quỹ từ thiện do tỷ phú ngành viễn thông người Mexico Carlos Slim lập ra. Anh cũng có một số lần trở lại Barcelona, lần đầu tiên là vào dịp Giáng sinh. Cũng trong dịp này, anh đã tới Zurich để dự Gala Ballon d'Or.

Anh được đề cử cho danh hiệu Huấn luyện viên xuất sắc nhất năm dù không huấn luyện trong suốt sáu tháng và cũng không giành được những danh hiệu danh giá nhất. Nhưng Pep không đến Gala với hi vọng giành giải. Anh chỉ muốn trực tiếp chứng kiến thời khắc đăng quang của Messi, cầu thủ xuất sắc nhất, và Vicente del Bosque, huấn luyện viên xuất sắc nhất. "Tôi tới đây là để chúc mừng Vicente", anh nói ngay từ đầu.

Trong sảnh chính của khách sạn Hyatt, nơi tập trung của các cầu

thủ và huấn luyện viên được đề cử cho các giải thưởng, anh đã có cơ hội nói chuyện với vị huấn luyện viên trưởng của Tây Ban Nha và một số học trò cũ, trong đó có Messi, Iniesta, Piqué, Puyol và Alves. Pep cũng chạm mặt Cristiano Ronaldo, người có vẻ muốn chào hỏi anh. Nhưng Pep đã hành động theo bản năng và cố gắng tỏ ra lạnh nhạt. Anh chưa quên Madrid của Mourinho chính là những kẻ đã khiến anh không thể tận hưởng trọn vẹn niềm vui với bóng đá trong những ngày tháng cuối cùng ở Barcelona.

Nhưng anh vẫn tới chào Chủ tịch của Real Madrid, Florentino Pérez, Jorge Mendes - người đại diện của cả Mourinho lẫn Ronaldo, và cầu thủ người Brazil Neymar, thời điểm đó đã gia nhập Barcelona.

“Tôi đã tách mình khỏi tất cả mọi thứ và sẽ tiếp tục làm như vậy để thể hiện sự tôn trọng với những người đang làm việc”, anh nói trong bài trả lời phỏng vấn với trang FIFA.com. Khi được hỏi về khả năng tới dẫn dắt Bayern Munich, anh đã chọn cách nói dối để bảo vệ câu lạc bộ tương lai lẫn huấn luyện viên hiện tại của họ: “Heynckes vẫn đang là huấn luyện viên của Bayern. Tôi không thể nói chuyện với những đội bóng đang có huấn luyện viên ở thời điểm hiện tại, như thế là thiếu tôn trọng. Tôi vẫn chưa quyết định. Tôi muốn trở lại làm huấn luyện viên từ năm tới, và tôi sẽ làm điều đó, nhưng bây giờ tôi chưa có bất kỳ quyết định nào.”

Điều anh muốn nhấn mạnh cho cả thế giới biết là anh sẽ trở lại với bóng đá. “Tôi không biết là lúc nào, nhưng chắc chắn tôi sẽ trở lại với công việc huấn luyện. Tôi còn trẻ, mới có 41 tuổi thôi, và tôi vẫn muốn được làm việc”, anh nói trong buổi họp báo có sự hiện diện của Vicente và ba ứng viên cuối cùng cho danh hiệu Balon d’Or - Cristiano Ronaldo, Iniesta và Messi.

Đã đến lúc Pep trở lại. Anh đã nghỉ ngơi đủ rồi.

Tất nhiên, thực tế là hai tuần trước đó ở New York, trước sự chứng kiến của Chủ tịch Bayern, Uli Hoeness, anh đã ký vào bản hợp đồng sẽ đưa anh đến với băng ghế huấn luyện của đội bóng Đức từ mùa giải tiếp theo.

Chính Pep cũng nóng ruột lắm rồi. Anh nhớ các trận đấu. Anh đang tận hưởng cuộc sống bình yên bên ngoài những vòng quay hối hả của bóng đá, nhưng đấy là cuộc sống mà anh biết rằng không thể kéo dài mãi.

Về phần mình, Chủ tịch Hoeness, khi kể về chuyến đi tới Mỹ để

gặp Guardiola đã nói rằng: “Tôi muốn chúng tôi gặp nhau ở một địa điểm mà tôi biết tại New York, nhưng anh ta lại gửi một chiếc limousine đen lùi lũi tới đón tôi ở khách sạn Bốn mùa trên đại lộ Số Năm. Em trai của Pep, Pere, dẫn tôi đến căn hộ của anh ta ở Manhattan qua lối đi từ bãi đỗ xe ở tầng hầm.” Hoeness đến cùng với bản hợp đồng đã có sẵn chữ ký của Rummenigge; bản hợp đồng này đã được soạn ngay sau cuộc gặp giữa hai người vào mùa thu.

“Anh ấy nói với tôi rằng kể từ tháng 8, anh ấy đã xem không sót một trận đấu nào của Bayern trên truyền hình. Anh cũng nắm rất rõ tình hình của câu lạc bộ. Pep chỉ hỏi thêm về một số vấn đề liên quan tới tập luyện và về mối quan hệ với báo chí. Đó là một người rất cởi mở và nhã nhặn. Chỉ sau một phút, tôi biết rằng đây chính là huấn luyện viên hoàn hảo mà chúng tôi đang tìm kiếm.”

Họ tiếp tục nói chuyện thêm khoảng ba giờ đồng hồ nữa, và rồi, trong lúc mọi người đang nghỉ ngơi, ánh mắt của Guardiola bỗng sáng lên. “Tôi ký được chưa nhỉ?”, anh hỏi.

Hoeness trân mắt nhìn Pep. Như thể chưa tin lắm vào những gì mình vừa nghe thấy, ông quay ra cửa sổ, ngắm nhìn quang cảnh Công viên Trung tâm trong thoáng chốc, rồi mới lại quay về phía Pep, chậm rãi cất tiếng: “Thật là một ý kiến hay!”

Thế là Pep ký, và Hoeness cũng ký, vào bản hợp đồng sẽ ràng buộc Pep với đội bóng Đức trong ba mùa giải kể từ mùa giải tiếp theo; bản hợp đồng này sau đó được cất kỹ trong một két sắt.

Vị chủ tịch của Bayern được yêu cầu không tiết lộ thông tin với bất kỳ ai, và Pep, em trai của anh - Pere - và tất cả những người thân tín với họ cũng cam kết rằng họ sẽ phủ nhận sự tồn tại của bản hợp đồng này ngay cả khi người hỏi là những bạn bè thân thiết nhất.

Tuy nhiên, suýt chút nữa thì Bayern buộc phải công khai thông tin sớm hơn so với kế hoạch. Vì một “sự cố” ngoài dự tính. Hoeness kể: “Tôi đang ở chỗ hẹn với Pep thì bỗng nhiên người bồi bàn tiến về phía tôi và nói rằng có người muốn gửi lời chào. Đó là Alex Ferguson. Ông ấy hỏi tôi đang làm gì ở New York. Tôi bảo là tôi đang đi công tác. Đó không hẳn là một lời nói dối vì tôi đúng là phải tới Chicago cùng với con trai tôi để xử lý một vấn đề liên quan tới việc kinh doanh xúc xích của gia đình.”

“Ferguson nói với tôi là ông ấy có một căn hộ ở New York, nên thi

thoảng ông lại sang đây chơi. Tôi thậm chí còn không dám tưởng tượng xem chuyện sẽ như thế nào nếu khi Ferguson tới, ông ấy thấy tôi đang ngồi nói chuyện với Guardiola!"

Bản thân Ferguson cũng cố gắng thu xếp thêm một cuộc hẹn dùng bữa nữa với Guardiola sau cuộc hẹn hồi tháng 9, nhưng không thành công. Pep nói với Sir Alex rằng anh phải trở lại Barcelona trong dịp nghỉ lễ, và anh cũng hơi bận. Thực ra, Pep không muốn đối mặt với những câu hỏi từ Sir Alex, anh sợ mình sẽ phải nói dối (dù đó là những lời nói dối vô hại).

Một vài ngày sau đó, Pep trở lại Barcelona để nghỉ Giáng sinh với gia đình. Anh có hẹn người bạn thân David Trueba đi ăn tối, nhưng nói chung đợt này anh cố gắng hạn chế xuất hiện trước đông người; anh dành phần lớn thời gian bên gia đình và người thân.

Hai tuần sau, như đã biết, Pep cuối cùng cũng phải nói dối, ở gala Ballon d'Or.

Trở lại New York, Pep một lần nữa náu mình trong thế giới nhỏ của anh. Anh ở miết trong văn phòng để tìm hiểu về câu lạc bộ mới. Ở đó, mọi việc đang diễn ra rất thuận lợi. Bước vào kỳ nghỉ đông, Bayern đã tạo được một lợi thế rất lớn trong cuộc đua vô địch Bundesliga; họ dẫn đầu bảng xếp hạng và hơn đội đứng thứ hai là Bayer Leverkusen tới chín điểm. Nếu Heynckes đột nhiên muốn rút lại quyết định nghỉ hưu thì làm sao? Bayern phải làm gì nếu ông quyết định ở lại thêm một năm nữa?

Hoeness bỗng thấy mình ở giữa một tình huống hết sức khó xử. Ông và Heynckes vốn là bạn bè từ hồi cả hai còn chơi bóng (Hoeness khoác áo Bayern, Heynckes chơi cho Borussia Mönchengladbach). Và ông cũng từng một lần chịu trách nhiệm đưa ra một trong những quyết định khó khăn nhất liên quan đến Heynckes, khi còn là một giám đốc của Bayern. Sau chức vô địch năm 1990, Bayern lúc đó do Heynckes dẫn dắt đã bán đi rất nhiều trụ cột, và vì thế đã không có được những kết quả tốt. Sức ép từ báo chí đã buộc Bayern phải sa thải Heynckes, một quyết định mà cho tới ngày nay Hoeness, lúc đó là Giám đốc thương mại, vẫn còn thấy xấu hổ khi nhớ lại.

Từ Giáng sinh, Bayern bắt đầu cho rò rỉ thông tin rằng Heynckes đã quyết định sẽ rời câu lạc bộ vào cuối mùa, bất kể có nghỉ hưu hay không. Thực hư thế nào thì Hoeness cũng cố gắng giữ kín bí mật liên quan tới Pep. Làm sao mà ông có thể giải thích với người

bạn của mình về việc tương lai của anh ta thực ra đã được định đoạt rồi? Kế hoạch của các bên là bí mật của Pep sẽ được giữ kín, không ai, kể cả huấn luyện viên đương nhiệm của Bayern được biết, cho tới ít nhất là mùa xuân, khi Bayern có thể chắc chắn về việc sẽ giành thêm một danh hiệu vô địch quốc gia nữa.

Nhưng có một vấn đề. Pep vẫn liên tục nhận được những lời đề nghị từ các câu lạc bộ khác. Họ vẫn tin rằng vị huấn luyện viên người Tây Ban Nha chưa quyết định tới câu lạc bộ nào cả, nên vẫn ra sức mời mọc. Cuối cùng, theo cách nào đó, Silvio Berlusconi và Umberto Gandini, giám đốc điều hành của Milan, đã phát hiện ra sự thật.

Vào thứ Hai, ngày 14 tháng 1, đội bóng thành Milano tuồn tin cho Sky Italia. Phía Bayern lập tức phủ nhận. Các thành viên trong gia đình Guardiola khi được hỏi cũng nhất quyết không chịu thừa nhận sự tồn tại của bản hợp đồng giữa anh với đội bóng Đức. Nhưng khi mà những tin đồn vẫn không ngừng lan ra với tốc độ chóng mặt, ban lãnh đạo Bayern buộc phải hành động gấp vì sợ cả mùa giải sẽ bị hủy hoại vì chúng. Uli quyết định hẹn gặp người bạn Jupp của ông để giải thích toàn bộ sự thật sau những thông tin mà kênh truyền hình Italia vừa công bố.

Hai ngày trước khi Bundesliga trở lại sau kỳ nghỉ Giáng sinh, Bayern chính thức thông báo với toàn thế giới rằng Guardiola sẽ thay thế Heynckes từ mùa giải tiếp theo.

Thông báo ấy khiến thế giới thể thao chấn động. Tờ Bild của Đức mô tả việc Bayern có được Pep là "vụ chuyển nhượng huấn luyện viên vĩ đại nhất mọi thời đại". Tờ Süddeutsche Zeitung thì cho rằng đó là một "thông điệp rõ ràng" mà Bayern muốn gửi tới toàn bộ thế giới bóng đá.

Das Bild nhanh nhảu đặt biệt danh mới cho Pep, người trước đó vẫn được báo chí Đức gọi là "Giáo sư Thành công" hay "Bộ não Bóng đá". Thay vì Pep, là cách gọi ngắn gọn của cái tên Josep trong tiếng Catalonia, họ gọi anh là "Sepp", tương ứng với Josef trong tiếng Đức.

Das Bild cũng ví von Pep là một "huấn luyện viên kỳ diệu" và xem việc Bayern có được anh giống như một cái tát vào mặt Premier League. "Người đàn ông này, như cách nói của người Tây Ban Nha, có cojones ", tờ báo có lượng phát hành lớn nhất ở châu Âu bình luận.

Bayern không nghĩ là thông báo của họ có thể tạo ra một hiệu ứng khủng khiếp như vậy với báo chí thế giới. Chủ tịch Uli Hoeness sợ rằng ông vừa phạm phải một sai lầm lớn trong việc chọn thời điểm đưa thông tin. "Biết trước chuyện sẽ như thế này, tôi chắc chắn đã làm khác đi. Nếu tôi thông báo vào Giáng sinh, ít nhất những ồn ào kéo theo sẽ xuất hiện trong thời gian mọi người đang nghỉ lễ, thay vì đúng lúc mùa giải đang trong giai đoạn cao trào như thế này."

Nhưng cũng trong cơn ồn ào đó, người ta nhận ra rằng, không giống như những lo ngại ban đầu của Pep, là huấn luyện viên ở một đội bóng bị một nửa nước Đức ghét không có nghĩa là bị một nửa nước Đức ghét, ít ra là ở thời điểm đó. Trái lại, anh sẽ không chỉ trở thành gương mặt đại diện đồng thời là phát ngôn viên quan trọng nhất của Bayern, mà còn của cả Bundesliga, thời điểm đó đang trên đà phát triển mạnh mẽ. Anh là "giải pháp hoàn hảo", như cách giật tít của tờ Frankfurter Allgemeine Zeitung. Rummenigge nói hộ suy nghĩ của nhiều người: "Sự quyến rũ đã tới đây", ông nói, "không phải chỉ cho Bayern, mà cho toàn bộ giải đấu".

Tổng giám đốc Hans-Joachim Watzke của Borussia Dortmund cũng gửi lời chúc mừng tới Bayern, và kêu gọi phần còn lại của Bundesliga không nên ghen tị, thay vào đó nên cảm thấy vui vì sự xuất hiện của Pep là tốt cho tất cả. Nhưng huấn luyện viên của ông, Klopp, lại chọn một cách chào đón khác hẳn. "Tôi muốn trở thành Mourinho mới của Guardiola", anh nói. "Nếu anh ta không thích điều đó, thì đó là vấn đề của anh ta."

Jupp Heynckes, người chỉ được thông báo ít giờ trước khi thông tin về Guardiola chính thức được xác nhận, bắt đầu buổi họp báo đầu tiên sau kỳ nghỉ Đông bằng một tràng tiếng... Tây Ban Nha. "Để các anh có thể làm quen với nó trước" - ông nói đùa. Trong buổi họp báo, ông tiết lộ một số điều "bí ẩn" xung quanh thông tin ông sẽ nghỉ hưu vào cuối mùa. Jupp xác nhận là mùa hè năm ngoái ông đã thông báo với Hoeness ý định chia tay vào cuối mùa giải này, nhưng cũng nói thêm là ông sẵn sàng làm tiếp nếu được yêu cầu. "Tôi nói với ông ấy rằng, nếu anh không tìm được một người phù hợp, thì cứ nói với tôi một tiếng." Nhưng dù thế nào thì cựu huấn luyện viên của Real Madrid vẫn để ngỏ khả năng tiếp tục gắn bó với bóng đá. "Tôi có nghỉ hẳn hay không ấy hả? Không, không. Đúng là tôi sẽ chia tay Bayern, nhưng tôi chưa bao giờ nói rằng tôi sẽ chia tay bóng đá." Rõ ràng, Jupp Heynckes không hoàn toàn hài lòng với cách mà người ta đối xử với ông.

Nhưng ông hiểu bóng đá là vậy. Đó là cách thế giới này vận hành. Cũng bởi thế, Heynckes không hề cảm thấy khó chịu với Pep. Ngược lại, ông dang cả hai tay chào đón anh. "Ở đây anh sẽ tìm thấy câu lạc bộ tốt nhất châu Âu sau Barcelona" là thông điệp mà ông muốn gửi tới vị huấn luyện viên trẻ.

Vào đầu tháng 2, Guardiola gọi điện cho Johann Cruyff để giải thích lý do nhận lời của Bayern. "Tự hào và hài lòng" là phản ứng của bậc thầy người Hà Lan. Ông cũng hết lời khen ngợi Guardiola vì đã đặt chuyên môn lên trên tiền bạc; ông biết rằng trên bàn làm việc của cậu học trò cũ có rất nhiều lời đề nghị hấp dẫn về mặt tài chính. Sau tất cả, ông hài lòng vì những gì mà Pep muốn và chuẩn bị làm là mang những tư tưởng bóng đá của Cruyff tới "truyền bá" trên lãnh địa của Franz Beckenbauer. Beckenbauer, đối thủ lớn của Cruyff trong những năm 1970, đã tự xem mình là một fan cuồng của Barcelona kể từ sau khi Bayern bị đội bóng xứ Catalonia loại khỏi tứ kết Champions League 2009. Và không chỉ có ông mới thế. Cũng ở thời điểm đó, theo tiết lộ của phóng viên Ramon Besa trên tờ El Pais, "các huấn luyện viên người Đức đổ xô tới Sports City và có thể ở đó tới 15 ngày để nghiên cứu cách vận hành của hệ thống đào tạo trẻ ở Barcelona."

Tuy nhiên, ở đây có một câu hỏi. Liệu tới Bayern sau khi đã giành được bao nhiêu danh hiệu với Barcelona như thế có khiến cho áp lực của sự kỳ vọng lên vị huấn luyện viên mới trở nên quá sức chịu đựng hay không? "Tôi sẽ không làm ngược lại. Tôi thích đi theo lộ trình như hiện tại hơn, nghĩa là tới Bayern sau khi đã làm tất cả những gì đã làm ở Barcelona, thay vì phải bắt đầu từ đầu ở một nơi tôi vẫn chưa là cái gì cả", Pep trả lời khi được trang FIFA.com hỏi về cách đội bóng tương lai chào đón anh. Những gì mà Pep Guardiola đã làm được ở Barcelona chính là cơ sở để anh tự tin bước vào cuộc phiêu lưu với Bayern, ngay cả khi phải chịu áp lực không nhỏ khi đội bóng Đức khép lại kỷ nguyên Heynckes với cú ăn ba lịch sử. "Khi tôi bắt đầu làm việc ở Camp Nou, phải có tới 80% hoặc hơn số người ở đó không thích tôi", anh nói. "Những chuyện như thế vẫn thường xảy ra, và ta không thể kiểm soát chúng được. Nhưng chúng tôi đã làm những gì cần phải làm, và bây giờ trong hành trang của tôi đã có những kỷ niệm tuyệt vời về những năm tháng đó. Ngay cả bây giờ, người ta vẫn nói những điều không hay, đó là quyền của họ. Nhưng những gì tôi đã trải qua là thuộc về tôi. Không ai có thể cướp nó từ tay tôi cả."

Nhưng làm sao mà anh có thể mang phong cách Barcelona tới áp dụng ở một đội bóng khác? Guardiola giải thích: "Hệ thống bóng đá mà Barcelona đã triển khai là một hệ thống đơn giản. Nó xoay

quanh trái bóng và tất cả những gì chúng ta làm với trái bóng. Mọi cầu thủ trên thế giới, dù tới từ những ngôi làng nhỏ bé nhất hay những đô thị đông đúc nhất, đã hiến dâng đời mình cho bóng đá bởi vì vào một thời điểm nào đó trong đời, họ đã đá một quả bóng và cảm thấy thích thú với nó. Hệ thống của Barcelona, bất chấp việc người ta cứ nói rằng nó rất phức tạp, thực tế chỉ đơn giản như vậy thôi. Chúng tôi có bóng. Hãy xem các anh có thể cướp được nó khỏi chân chúng tôi hay không. Chúng tôi chuyền bóng cho nhau nhiều nhất có thể và cố gắng ghi bàn. Đó là những gì mà các tiền bối đã dạy tôi, cũng là những gì mà tôi cố gắng thực hành ở bất kỳ nơi nào tôi tới. Tôi không biết họ [Barcelona] đang làm gì ở thời điểm này vì tôi không còn ở đó nữa. Nhưng dựa vào những gì tôi thấy trên truyền hình thì có thể khẳng định là không có nhiều khác biệt. Dù huấn luyện ở đâu, tôi cũng đều cố gắng truyền tải những cảm nhận của mình. Và những gì mà tôi sẽ làm trong tương lai cũng chính là những gì tôi đã làm khi còn chơi bóng, hay khi tôi bắt đầu công việc huấn luyện năm năm về trước. Đó là tấn công nhiều nhất có thể, đoạt bóng, giữ bóng và chuyền nó cho những người mang cùng màu áo."

Thực tế, ở nơi mà Guardiola sắp tới, "phong cách Barcelona" không còn là cái gì đó quá xa lạ. Những nỗ lực của Louis van Gaal trong giai đoạn từ 2009 đến 2011 đã tạo ra một sự chuyển dịch trong phong cách của đội bóng. Từ chỗ đề cao sự mạnh mẽ và tính thực dụng, đội bóng Đức đã chuyển sang chơi thứ bóng đá giàu "chất Hà Lan" hơn, bùng nổ hơn. Họ chuyền và kiểm soát bóng nhiều hơn bất kỳ đội bóng nào ở Bundesliga. Một lần nữa Louis và Pep lại "gặp nhau". "Pep đi theo triết lý của tôi", van Gaal giải thích. "Tôi là người bắt đầu, người đặt nền móng, Heynckes tiếp quản, và Pep sẽ tiếp tục con đường đó, vì anh ta có cùng cách suy nghĩ như chúng tôi."

Bayern cũng đã xây dựng được một đội hình rất mạnh, ở bất kỳ vị trí nào họ cũng có những cầu thủ xuất sắc. Neuer, Robben, Javi Martínez, Ribéry, Lahm, Kroos, Müller, Mario Gómez, Schweinsteiger, tất cả đều là những tuyển thủ quốc gia và tất cả đều hiểu biết sâu sắc về môn thể thao vua. Nhưng tất nhiên là vẫn còn rất nhiều việc phải làm. Pep sẽ chơi với một số chín ảo, hay đó chỉ đơn giản là một giải pháp chiến thuật mang tính đặc thù, chỉ có thể áp dụng được ở Barcelona? Ở Bayern, anh có những cầu thủ chạy cánh xuất sắc, những người rất mạnh trong các tình huống một đối một, và anh cũng có những tiền đạo kiểu truyền thống như Gómez, Pizarro và Mandžukić. Và nếu định triển khai lối chơi từ hàng thủ, anh sẽ phải thuyết phục được các hậu vệ của mình rằng họ nên và đủ khả năng làm điều đó. Sự xuất hiện của Mario

Goezte, người quyết định gia nhập Bayern chủ yếu vì cơ hội được Pep huấn luyện, sẽ mang tới khả năng kiểm soát tốt hơn, bù đắp cho phong cách trực diện của Javi Martínez và Schweinsteiger.

"Nhiều người sẽ chờ xem mọi việc diễn tiến như thế nào trước khi đưa ra nhận định về quyết định bổ nhiệm Pep của Bayern", Juanma Lillo nói. "Nhưng ngay bây giờ tôi đã tin đó là một quyết định đúng, cả đôi bên sẽ cùng có lợi. Bởi vì Pep sẽ có dưới trướng mình những cầu thủ đáp ứng được các tiêu chí bóng đá mà cậu ấy đặt ra."

Bất chấp tin đồn rằng Pep muốn lôi kéo những cầu thủ con cưng ở Barcelona, rằng anh đã đưa ra một "bản yêu sách" về những cầu thủ cần phải mua, vị huấn luyện viên mới thực tế cảm thấy rất hài lòng khi được biết rằng ban lãnh đạo sẽ chịu trách nhiệm đưa ra quyết định khi nào thì cần phải tăng cường lực lượng và tăng cường bằng cầu thủ nào; ý kiến của huấn luyện viên, nếu có, chỉ mang tính chất tham khảo.

Có tin nói rằng vào giữa tháng 2 năm 2013, Guardiola bị bắt gặp khi đang ăn tối trong nhà hàng Kafer, nơi thường được ban lãnh đạo Bayern chọn tổ chức các buổi họp kín. Cũng ở cuộc gặp này, Pep đã đề xuất mua một loạt cầu thủ, mà theo báo chí "khai thác" được, trong đó có Luis Suárez, Gareth Bale, Radamel Falcao. Nhưng cả hai thông tin đều không chính xác. Pep đúng là có gợi ý mua Neymar, nhưng ban lãnh đạo thích Goetze hơn, vì họ cảm thấy các cầu thủ người Brazil có xu hướng không thích nghi tốt với cuộc sống ở Đức. Pep hiểu rõ vai trò của mình trong câu lạc bộ, và anh thấy không có vấn đề gì trong việc chấp nhận đội hình mà ban lãnh đạo trao cho anh.

Mức lương mà Bayern đề nghị Pep không phải là mức lương cao nhất anh có thể nhận được. Nhiều câu lạc bộ, đặc biệt là Chelsea, sẵn sàng trả anh nhiều hơn thế. Nhưng dù vậy, Pep vẫn đã trở thành huấn luyện viên được trả lương cao nhất trong lịch sử câu lạc bộ xứ Bavaria. Người đại diện Josep María Orobitg khi được hỏi đã từ chối tiết lộ con số thực tế, chỉ nói rằng "Bayern không phải là câu lạc bộ đề nghị nhiều tiền nhất. Nhưng Pep vẫn chọn họ bởi vì anh ấy ấn tượng với cách câu lạc bộ được vận hành, và nhìn thấy nhiều tiềm năng ở đội bóng mà anh ấy chuẩn bị tiếp quản."

Người ta nói rằng bản hợp đồng với Bayern, được tài trợ bởi Adidas, là nhà tài trợ đồng thời là một cổ đông nắm 9% cổ phần của Bayern, sẽ mang lại cho Pep từ 8 đến 10 triệu euro tiền lương mỗi năm. Anh sẽ không phải đối mặt với những áp lực từ truyền

thông như ở Tây Ban Nha và ở Anh, và hơn nữa, sẽ tránh được José Mourinho. Vị huấn luyện viên người Bồ Đào Nha đã quyết định trở về "nhà", tức trở lại Chelsea, sau những ngày tháng cuối cùng đầy sóng gió ở Real Madrid.

Phần lớn nhân sự trong đội ngũ trợ lý của anh ở Barcelona tiếp tục gắn bó với câu lạc bộ xứ Catalonia, nhưng cũng có một vài người đi theo Pep, trong đó có Manel Estiarte. Manel đã phải ở trong tình trạng căng thẳng, không biết tương lai đi đâu về đâu, trong suốt nhiều tháng liền. Trước Giáng sinh và cuộc gặp của Pep với Hoeness, Estiarte không biết mình nên hoàn thiện tiếng Anh, tăng cường tiếng Ý, hay bắt đầu học tiếng Đức. "Tớ sẽ nói với cậu vào tháng 1", Pep nói. "Nhưng trước hết cậu phải bình tĩnh đi đã."

Rummenigge thông báo Bayern muốn giới thiệu Guardiola trong "ngày đầu tiên đi làm" vào đầu tháng 6, ngoài ra câu lạc bộ cũng đã thu xếp được một trận giao hữu với Barcelona. Ở Barcelona, người ta đón nhận thông tin này một cách có vẻ bình thường. Nhưng càng gần tới ngày Guardiola khoác lên mình bộ đồng phục mới, với một huy hiệu mới, lại càng có nhiều cổ động viên Barcelona cảm thấy không thoải mái. Một số người hiểu, số khác cảm thấy bị phản bội.

Nhưng trong phòng thay đồ của Barcelona, mọi người đều cầu mong điều tốt đẹp nhất sẽ đến với Pep. Tito, tại một trong những cuộc họp báo cuối cùng trước khi lên bàn mổ, đã nói ra những điều mà có lẽ tất cả mọi người đều nghĩ: "Tôi rất mừng khi nghe tin anh ấy trở lại với công việc huấn luyện. Anh ấy đã có cơ hội để lựa chọn, nên nếu anh ấy quyết định chọn Bayern, thì điều đó có nghĩa là anh ấy cảm thấy hài lòng với lựa chọn ấy. Dù thế nào thì anh ấy cũng không thể phạm sai lầm được. Vì tất cả những đội bóng mà anh ấy có thể đến đều ở trình độ cao nhất."

"Nếu ông ấy hạnh phúc, thì chúng tôi cũng vậy" (José Manuel Pinto).

"Ai cũng biết rằng ông ấy sẽ đến một trong những đội bóng hàng đầu ở châu Âu. Việc ông ấy chọn Bayern không có gì là bất ngờ; đội bóng ấy có triết lý tương tự triết lý của Barcelona, và trong đội hình của họ có rất nhiều cầu thủ bản địa" (Javier Mascherano).

"Tôi không thấy ngạc nhiên chút nào cả, vì Bayern là một câu lạc bộ lớn. Nhưng điều mà tôi quan tâm hơn cả vẫn là những gì diễn ra ở Barca" (Carles Puyol – có thể là ai khác được?).

“Tôi thấy mừng cho anh ấy vì việc này cho thấy anh ấy đang rất ổn và đã có đủ sức mạnh để trở lại với thế giới bóng đá điên loạn này. Việc anh ấy chọn một câu lạc bộ hàng đầu là một tin tốt bởi vì như thế, chúng tôi sẽ có thêm động lực để làm tốt hơn nữa. Tôi không thấy ngạc nhiên một chút nào với việc anh ấy chọn Bayern thay vì các câu lạc bộ ở Premier League” (Andoni Zubizarreta).

“Sống ở Munich thì như thế nào nhỉ?” Pep hỏi một vài người bạn hiểu rõ về thành phố. “Đó là một thành phố thịnh vượng, đa sắc màu, nơi có nhiều nhân vật nổi tiếng và những nghệ sĩ tài ba. Nếu muốn tránh xa ồn ào, cậu có thể trốn lên các ngọn núi; nhưng ngay trong lòng thành phố vốn cũng có rất nhiều không gian xanh rồi. Ở trên đường, người ta sẽ không vồ vập vào anh, anh có thể cũng chỉ là một người dân Munich bình thường như bao nhiêu người.” Đó là những gì mà họ đã nói với anh khi anh trở lại New York và ở đó cho tới khi năm học của bọn trẻ khép lại.

Nhưng ở lần trở lại này, anh đã có thể biết chắc rằng mình sẽ sớm trở lại với bóng đá. Với các sân bóng. Với sân tập. Với những thách thức.

Trong khi rảo bước trên những đại lộ ở thành phố của những tòa nhà chọc trời, Guardiola đã tìm lại được khoảnh khắc ngọt ngào ma thuật mà anh từng đánh mất trong những ngày tháng cuối cùng ở Barcelona.

Anh lại thấy yêu bóng đá, và lại bắt đầu đắm chìm trong những suy nghĩ về nó. Trong một khoảnh khắc “rất Guardiola” như thế, Pep hình dung ra cảnh hai biên của Bayern thường xuyên được đẩy cao, rồi Toni Kroos bất thần xuất hiện từ tuyến hai, rồi, rồi... Anh không hề nghĩ về Iniesta, hay Puyol, hay Messi. Anh chỉ nghĩ về một người.

Đúng thế. Toni Kroos sẽ là nhân tố quan trọng nhất trong đội bóng tiếp theo của anh.

Phần IV

PEP GUARDIOLA – CUỘC TÌM KIẾM TIẾP TỤC

Trong một ngày cuối tháng 5 ngập tràn ánh sáng, Pep Guardiola - một tay giữ ly vang trắng còn một nửa, tay kia cầm microphone - đứng trên ban công của tòa thị chính ở Marienplatz. Xung quanh anh là các cầu thủ, ban huấn luyện và một số lãnh đạo của Bayern. Câu lạc bộ vừa hoàn tất cú đúp danh hiệu quốc nội, gồm chức vô địch quốc gia và cúp quốc gia. Ở quảng trường phía dưới, hàng nghìn cổ động viên đang chờ đợi được nghe những lời phát biểu của Pep. Những lời cuối cùng trong tư cách huấn luyện viên Bayern.

“Quãng thời gian vừa qua thực sự là một quãng thời gian tuyệt diệu. Thay mặt cho cả gia đình, xin được cảm ơn. Cảm ơn nước Đức! Cảm ơn Munich, những người dân nơi đây, cảm ơn toàn bộ FC Bayern, cảm ơn đội bóng, ban huấn luyện, và tất cả các cầu thủ. Tôi sẽ rất nhớ các bạn, từng người.”

Biển người phía dưới rùng rùng trong một tràng pháo tay tưởng kéo dài không dứt. Pep chạm vào mũi một cách căng thẳng trước khi tiếp tục bài phát biểu:

“Cảm ơn Karl-Heinz Rummenigge, Uli Hoeness và Matthias Sammer, cảm ơn các Ngài. Matthias đã không thể có mặt ở đây hôm nay, nhưng tôi muốn đặc biệt cảm ơn ông ấy bởi đã trao cho tôi cơ hội tuyệt vời là dẫn dắt câu lạc bộ đáng ngạc nhiên này.” Sammer gặp phải một vấn đề nhỏ liên quan tới rối loạn tuần hoàn não khiến ông không thể có mặt trong một số trận đấu cuối cùng của mùa giải.

Rồi Pep dừng lại. Giờ là lúc đối diện với điều khó khăn nhất. Anh

không hề có ý định lảng tránh chủ đề mà anh biết rằng tất cả các cổ động viên bóng đá, đặc biệt là các cổ động viên của Bayern, đang nói tới.

"Tôi đã không thể giành được chức vô địch Champions League. Tôi xin lỗi về điều đó. Nhưng câu lạc bộ này và các cầu thủ này xứng đáng giành được nó. Tôi tin chắc rằng câu lạc bộ, với những cầu thủ này và với sự ủng hộ từ các bạn, sẽ làm được điều đó trong vài năm tiếp theo. Cảm ơn FC Bayern. Cảm ơn tất cả các cổ động viên vì sự ủng hộ mà các bạn đã dành cho tôi và câu lạc bộ."

Thêm một tràng vỗ tay nữa từ các cổ động viên.

"Nâng cốc nào! MIA SAN MIA!" Guardiola bắt nhịp để các cổ động viên đồng thanh hô vang khẩu hiệu của Bayern (chúng tôi là chúng tôi) trước khi lùi bước để nhường chỗ cho những người khác.

Thêm những lời tri ân, những tràng vỗ tay, những lời tạm biệt.

Guardiola chắc chắn sẽ rất nhớ các cầu thủ. Và họ cũng sẽ nhớ anh, không phải bây giờ thì là sau này. Còn các cổ động viên? Sự ra đi của anh có mảy may tác động gì đến họ hay không? Cuộc chuyển giao sang triều đại Carlo Ancelotti đã diễn ra quá mượt mà, tới mức nhiều người thấy rằng chẳng có lý do gì phải nhớ Pep. Thực tế, bởi kỳ vọng mà sự xuất hiện của huấn luyện viên người Catalonia tạo ra là quá lớn, với nhiều người, thành tích đoạt ba chức vô địch quốc gia, hai cúp quốc gia, một chức vô địch Club World Cup và ba lần vào bán kết Champions League trong ba mùa giải bỗng nhiên trở thành không đủ.

Thế nào mới là đủ? Điều này đơn giản tùy thuộc vào cách bạn đánh giá thành công. Bayern chưa bao giờ yêu cầu Pep phải hứa hẹn về một chức vô địch Champions League, họ chỉ yêu cầu anh tiếp nối một chu trình có thể giúp câu lạc bộ trở thành một thế lực thống trị ở châu Âu. Chính các giám đốc của Bayern đã không ít lần thừa nhận, cả công khai lẫn trong các cuộc nói chuyện cá nhân, rằng nhờ có Pep, câu lạc bộ đã xây dựng được những nền tảng rất vững chắc cho tương lai.

Vậy còn Pep? Anh đã cho cả thế giới và chính mình thấy rằng phong cách mà anh tin tưởng có thể áp dụng được ở một đội bóng khác không phải FC Barcelona. Anh đã giúp cả đội bóng lẫn từng cầu thủ tiến bộ hơn. Bayern vừa có thể chơi đẹp đồng thời vẫn có thể giành được các danh hiệu.

Một bộ phận báo chí và dư luận Đức không ưa Pep một phần là vì anh không nhận lời thực hiện các cuộc phỏng vấn cá nhân. Đối với họ, việc anh nhất quyết định chỉ tham gia các buổi họp báo hay những buổi phỏng vấn bắt buộc trên truyền hình chẳng khác nào im lặng. Và sự im lặng ấy - theo họ - có vai trò quyết định trong những tranh cãi về Guardiola. Nhiều người thậm chí còn nghĩ rằng họ sẽ không bao giờ có thể thực sự hiểu những gì mà Pep đã cố gắng làm ở Bayern. Tôi không cho rằng Pep đã "im lặng". Anh vẫn giao tiếp thường xuyên với công chúng, qua đội bóng của anh.

Các cầu thủ, qua cái cách họ chơi, qua cái cách họ thể hiện sự tin tưởng vào cách chơi ấy, đã nói hộ Pep những gì cần nói. Trong mọi trận đấu. Trong mọi phút giây của từng trận đấu.

Im lặng ư? Không bao giờ.

Vấn đề là ta phải biết cách lắng nghe.

1

Cách của Bayern

Ai cũng biết rằng người Đức đã quyết định cải tổ hệ thống đào tạo trẻ và, quan trọng hơn, lối tư duy về bóng đá và cách chơi bóng sau khi nền bóng đá nước này chạm đáy vào những năm 1990. "Trong khoảng mười hay mười hai năm gì đó, cho tới tận năm 2000, chúng tôi đã chơi một thứ bóng đá tồi tệ nhưng lại không nghĩ rằng chúng tôi phải học hỏi bất kỳ điều gì từ ai khác. Vì người ta vẫn nhìn vào chúng tôi với sự ngưỡng mộ", huyền thoại của Bayern và Real Madrid, Paul Breitner, nói. "Chúng tôi giành chức vô địch EURO ở Anh vào năm 1996 nhưng thứ bóng đá mà chúng tôi đã chơi là quá tẻ nhạt. Dần dà, người ta thấy phát ngán với thứ bóng đá đó."

Sau những cuộc tranh cãi quy mô lớn, và sau màn trình diễn tồi tệ của đội tuyển Đức ở EURO 2000 (bị loại ngay từ vòng bảng khi đứng chót bảng đấu có Bồ Đào Nha, Romania và Anh), quyết định được đưa ra là bóng đá Đức phải kết hợp giữa sức mạnh (phẩm chất truyền thống của bóng đá Đức) với kỹ thuật, và quan trọng hơn là phải nhìn sang các quốc gia khác (nghiên cứu cả các đội U của Tây Ban Nha) để tìm kiếm những cách tiếp cận mới. "Thành công đã rời bỏ chúng tôi và tìm tới những nơi khác, ví dụ như Barcelona", Breitner nói tiếp. "Vào năm 2006, thứ bóng đá mới, thứ bóng đá của hiện tại và của một thập niên tiếp theo, đã ra đời." Năm ấy, đội bóng xứ Catalonia đã giành chức vô địch Champions League với Samuel Eto'o, Deco, Xavi và một Ronaldinho đang trong thời kỳ sung mãn nhất, cùng với ngôi sao đang lên Leo Messi.

Không lâu sau, bóng đá Đức bắt đầu thu được trái ngọt từ những thay đổi của mình. Các đội tuyển trẻ của họ liên tục gặt hái được các danh hiệu - chức vô địch U-19 châu Âu 2008, chức vô địch U-17 và U-21 châu Âu trong năm 2009. Đỉnh cao chính là chức vô

địch World Cup 2014.

“Ở Bayern, chúng tôi cũng nghĩ rằng trong bầu không khí của sự đổi thay đó, chúng tôi cần phải đưa về một ai đó có thể mang tới những ý tưởng mới cho thứ bóng đá của chúng tôi, và thế là chúng tôi có Louis van Gaal”, Breitner nói. Vị huấn luyện viên người Hà Lan mang tới lối chơi định hướng vị trí nhưng lại thiếu sự linh hoạt, giống như một tòa nhà cao rất cao nhưng lại không có gạch. Nhưng dù sao thì ông cũng đã đặt được một nền móng tốt. Tiếp theo là Jupp Heynckes, huấn luyện viên thứ bảy trong 10 năm của Bayern. Vị huấn luyện viên lão làng hiểu câu lạc bộ đang muốn hướng tới điều gì, ông cần phải làm gì, và do đó đã khiến cho lối chơi của đội bóng trở nên năng động hơn thấy rõ. Pep Guardiola chính là giai đoạn ba - anh có nhiệm vụ cải thiện khả năng luân chuyển bóng, tăng tính đa dạng và tốc độ trong lối chơi.

Bayern Munich đã không giành được Bundesliga trong hai năm khi họ bắt đầu thương lượng với Pep. Điều họ muốn là Bayern trở lại với vai trò ngọn cờ đầu của bóng đá Đức như là bước đầu tiên trên hành trình tiến tới thống trị thế giới. Không tính giải của Pháp, khoảng cách về sức mạnh kinh tế giữa Bayern với đội bóng đứng ngay sau họ ở Bundesliga là lớn nhất trong các giải đấu ở châu Âu, nhưng Bayern, giàu có là thế, cũng chỉ có được hai danh hiệu vô địch trong sáu năm trước đó. Ngoài ra, Bayern còn gặp một vấn đề mang tính lịch sử, là cứ sau mỗi mùa giải thành công, họ sẽ lại phải trải qua một mùa giải tệ hại. Đã tới lúc tìm kiếm sự ổn định.

Đó là một tình thế win-win cho cả Bayern lẫn vị huấn luyện viên người Catalonia. Câu lạc bộ Đức muốn cải thiện phong cách chơi bóng và chất lượng của các cầu thủ, cùng lúc đó giành các danh hiệu quốc nội và tăng ảnh hưởng ở sân chơi quốc tế. Pep thì muốn kiểm tra phong cách và hệ thống mà anh tin tưởng ở một câu lạc bộ khác, và trong quá trình đó tìm hiểu về một nền văn hóa mới. Các cầu thủ khi tới Bayern đều nghĩ rằng họ đã ở câu lạc bộ mạnh nhất trên thế giới, rằng họ đã có thể toại nguyện. Nhưng Pep vẫn muốn xem liệu anh có thể làm cho những người hay nhất trở nên hay hơn nữa được không.

Bayern làm cho anh phấn khích.

Nhưng đùng một cái Bayern của Jupp Heynckes giành được cú ăn ba - Bundesliga, cúp quốc gia và Champions League. Đây rõ ràng không phải là một phần trong kịch bản; nó chỉ cho thấy bóng đá khó lường đến thế nào. “Champions League với tôi là vấn đề thời

điểm", Matthias Sammer bình luận. "Ở thời điểm quan trọng nhất của mùa giải 2012-13, chúng tôi chỉ có hai ca chấn thương, của Holger Badstuber và Toni Kroos, nhưng cả hai đều đã có phương án thay thế xứng đáng. Trong khi đó, các đội bóng khác nếu không có nhiều ca chấn thương thì cũng gặp những vấn đề khác. Thời khắc của chúng tôi đã tới."

"Vấn đề" của Pep là người mang về ba danh hiệu cho Bayern trước khi ông tới được xem như một thành viên của đại gia đình đội bóng Đức, người có thể đi vào câu lạc bộ bất kỳ thời điểm nào trong ngày và nói chuyện với bất kỳ ai mà ông muốn, như thể ông đang ở nhà mình vậy.

Pep, trong khi đó, là một huấn luyện viên ngoại quốc, lại nói một ngôn ngữ bóng đá rất khác.

Vào ngày 24 tháng 6 năm 2013, Pep Guardiola chính thức ra mắt trong một buổi họp báo chật kín người tham dự, buổi họp báo đông nhất và có lẽ là vui vẻ nhất mà anh từng góp mặt.

Anh mở đầu bằng một tràng tiếng Đức, không chỉ là tiếng Đức mà còn là tiếng Đức với ngữ điệu Bavaria: "Gruss Gott, meine Damen und Herren" - xin chào, các quý ông và quý bà. Qua việc nỗ lực học tiếng Đức trong thời gian ở New York và mạnh dạn sử dụng nó để nói chuyện với các phóng viên, Pep đã thể hiện được sự khiêm tốn mà Bayern muốn thấy ở các huấn luyện viên của mình. Với gã khổng lồ nước Đức, không có huấn luyện viên nào được phép đứng cao hơn đội bóng.

"Không có nhiều câu lạc bộ trên thế giới có được một bề dày lịch sử như câu lạc bộ này", Pep nói, "và chính vì lịch sử đó mà tôi có mặt ở đây hôm nay."

Ở Bayern, họ muốn cả trái tim lẫn tâm hồn của anh, họ muốn anh ký bằng máu, và ngay cả khi ban đầu anh chưa làm như thế, thì họ vẫn tin rằng anh sẽ thay đổi, rằng họ có thể biến anh trở thành một phần máu thịt của Bayern. Họ đã làm được điều đó không biết bao nhiêu lần; có nhiều huấn luyện viên khi mới đến không tự xem mình là người có "chất Bayern", nhưng bây giờ đều đã trở thành những nhà truyền giáo của câu lạc bộ. Lắng nghe những gì Pep nói ở cuộc họp báo, có vẻ như sự chuyển hóa bên trong anh đã bắt đầu rồi.

Cuộc họp báo ấy cũng xác nhận rằng anh đủ tham vọng để làm việc ở đội bóng Đức. Lời anh nói, cử chỉ, thái độ anh thể hiện, cho

thấy không có gì là không thể.

Nhưng chỉ sau sáu tháng, Pep nhận ra rằng anh giống như một chú vịt bị lôi ra khỏi mặt nước. Rõ ràng Bayern không hiểu hết được những gì mà Pep định làm, rằng có một số niềm tin anh sẽ không bao giờ thay đổi, và rằng anh cần những cầu thủ đặc thù, phù hợp với phong cách của anh và sẵn sàng chiến đấu hết mình vì nó. Pep biết rằng mua người không phải là thẩm quyền của anh, câu lạc bộ mới là những người quyết định sẽ mua cầu thủ nào. Nhưng anh cũng biết rằng anh không thể tạo ra thứ bóng đá đã thành thương hiệu của anh nếu câu lạc bộ không cung cấp cho anh những thành phần phù hợp. Vấn đề là Bayern không hề biết những thành phần ấy là gì.

Trong hoàn cảnh ấy, thì dù Pep có thắng bao nhiêu trận chiến, anh cũng không bao giờ thắng được cả cuộc chiến. Thất vọng, vỡ mộng, bạn có thể dùng từ nào cũng được, nhưng đúng là Pep đã từng chút một nhận ra rằng với vai trò của mình ở câu lạc bộ - chỉ là một huấn luyện viên đơn thuần - anh sẽ không thể nào xây dựng được một đội bóng như anh mong muốn.

Những người thân thiết với anh có một cách giải thích khá dễ hiểu cho tình trạng ở Bayern lúc ấy. Cứ tưởng tượng Bayern có một vị chủ tịch cũng mạnh mẽ, chuyên tâm, nguyên tắc và sở hữu những tố chất lãnh đạo tương tự như của Johan Cruyff ở Barcelona, và giờ xuất hiện thêm một nhân vật cũng gần giống như thế. Bài toán ở đây là làm sao cùng một lúc thuyết phục được hai Cruyff đâu mới là hướng đi tốt nhất trong khi thực tế họ không thực sự hiểu anh đang muốn nói điều gì, điều anh thật sự muốn và cần là gì. Đó là cách Pep nhìn Bayern.

Và Bayern cũng chấp nhận thực tế anh sẽ không thể nào trở thành thành viên, một thành viên lừng lẫy, của gia đình. Khó mà nói là họ thích điều đó. Họ chấp nhận nó. Nhưng là với đôi chút thất vọng.

Mùa giải đầu tiên vì thế được Guardiola sử dụng để thực hành những ý tưởng của mình thông qua các buổi tập cường độ cao. Đó cũng là lúc anh chiến đấu cho niềm tin của mình.

2

Dưới cái bóng của cú ăn ba. Mùa giải đầu tiên

Bayern Munich đã để thua hai trận chung kết Champions League trong ba năm, đầu tiên là trước Inter của José Mourinho vào năm 2010 và sau đó là trước Chelsea của Roberto Di Matteo vào năm 2012 ngay trên sân nhà Allianz Arena. Cả hai đối thủ ấy đều là những đội bóng chơi phòng ngự, và đều do chiến lược gia người Bồ Đào Nha xây nên. Bayern đã không khai thác được sự vượt trội về chất lượng con người. Cả phòng thay đồ đều biết rằng Jupp Heynckes, người ngồi trên băng ghế huấn luyện của Bayern trong thất bại hồi 2012, có trong tay một đội bóng gồm toàn những cầu thủ đẳng cấp thế giới: Manuel Neuer trong khung gỗ, ở hàng thủ thì có Philipp Lahm, Jeremy Boateng và Javi Martínez, hàng tiền vệ có Toni Kroos và Bastian Schweinsteiger, trong khi hàng công cũng cực mạnh với Franck Ribéry, Arjen Robben và Thomas Müller. Đội bóng ấy đang ở giai đoạn đỉnh cao, sự hòa trộn về tuổi tác là lý tưởng.

Sau thất bại trước Chelsea, Bayern bắt đầu lên kế hoạch về một tương lai mới, bởi vì tất cả mọi người trong câu lạc bộ đều biết rằng vẫn còn nhiều dư địa phát triển. Đó cũng là điều mà Pep Guardiola nhận ra ở Bayern. Người tiền nhiệm Heynckes của anh không cải thiện được nhiều lối chơi tập thể, lối chơi của ông dựa trên tài năng cá nhân là chính.

Thế rồi đùng một cái, Bayern giành tất cả những gì có thể giành được trong mùa giải 2012-13. Các cầu thủ sẽ đón nhận một cách tiếp cận mới như thế nào? Họ sẽ nghĩ gì về vị huấn luyện viên mới? Làm sao mà họ có thể nỗ lực để làm tốt hơn sau khi đã giành được tất cả mọi thứ?

Ban lãnh đạo còn có một lo lắng nhỏ khác và họ đã mang ra thảo luận với Pep. Hồi 2001, sau khi vô địch quốc gia và Champions League, Bayern kết thúc mùa giải tiếp theo ở vị trí thứ ba trên bảng xếp hạng Bundesliga và bị loại từ vòng tứ kết Champions League. Liệu đội hình hiện tại có tìm thấy được động lực để tiếp tục tranh đấu ở trình độ cao nhất sau một năm thành công đến nhường đó? Sự xuất hiện của Pep, và những kỳ vọng mà sự xuất hiện ấy tạo ra, chính xác là điều mà Bayern và các cầu thủ của họ cần lúc ấy. Họ biết mình cần phải tập trung ngay từ đầu. Có quá nhiều thứ mới mẻ mà họ cần phải nhập vào đầu - những kiểu bài tập mới, một thông điệp mới, những yêu cầu mới. Đứng trước mặt họ không phải là một huấn luyện viên dạn dày kinh nghiệm được kính ngưỡng, mà là một gã điên trẻ tuổi, một "sinh viên" nghiêm túc và cực kỳ thành công trong môn học mang tên bóng đá. Xem việc chơi tốt là chưa đủ, anh ta còn yêu cầu các cầu thủ phải hiểu rõ tại sao họ lại chơi tốt, tại sao họ lại làm những điều mà họ đang làm. Một người đàn ông đang ở đỉnh cao của sự nghiệp.

Mùa giải bắt đầu với các trận đấu tranh Siêu cúp Châu Âu và Siêu cúp Đức, nhưng ở thời điểm đó Pep không hề đả động gì tới các kỷ lục (ví dụ, giành cả sáu danh hiệu trong mùa như đã làm trong mùa giải đầu tiên với Barcelona). Thay vào đó, anh chỉ nói về các ý tưởng, các bài tập, các pha phối hợp.

Nhưng trước hết anh phải làm xong một việc đã. Anh muốn thay đổi một suy nghĩ sai lầm đã theo anh tới bất kỳ nơi nào anh tới: chuyền bóng là mục đích cuối cùng. Không hề. Chuyền bóng chỉ đơn giản là một phương tiện. Bản chất của bóng đá suy cho cùng là đánh bại đối thủ bằng cách phát huy những điểm mạnh của mình. Để có thể khai thác tốt nhất lợi thế kiểm soát bóng, anh không chỉ phải gây ra tổn hại tối đa lên đối phương mà còn phải hạn chế tới mức tối thiểu những tổn hại mà đối phương có thể gây ra cho anh. Chuyền bóng, nếu chỉ để chuyền, là vô nghĩa. Mọi đường chuyền đều phải được thực hiện vì một lý do nào đó, mang một ý nghĩa nào đó.

Vậy là, trong buổi tập đầu tiên, trên sân Allianz Arena, trước sự chứng kiến của 20.000 người, Pep bắt đầu hé lộ triết lý của mình, thông qua "trò chơi" mang tên rondo. Cho tới thời điểm đó, các cầu thủ vẫn nghĩ rằng rondo chỉ đơn giản là một trò chơi để bắt đầu hay kết thúc phần khởi động trước khi bước vào tập luyện thực sự. Nhưng Pep đã nói với họ rằng "trò chơi" ấy có vai trò cực kỳ quan trọng trong việc triển khai phong cách mới mà câu lạc bộ sẽ theo đuổi. Những gì họ làm với rondo rồi sẽ được áp dụng trong các trận đấu thực sự.

Anh nói với họ rằng khi đã đứng trong một rondo, họ phải biết mình nên chọn vị trí nào, tư thế ra sao khi nhận bóng, nên kiểm soát bóng bằng chân phải hay chân trái, kiểm soát rồi nên chuyền bóng kiểu gì. Họ cũng cần phải tập thói quen tìm kiếm khoảng trống, xác định nên gây áp lực ở khu vực nào khi mất bóng. Pep cũng yêu cầu các cầu thủ không được để bóng đi ra ngoài khu vực ô vuông được đánh dấu (trước đây, bóng có thể bay ra ngoài ô vuông miễn là không chạm đất, nhưng đó là tình huống không xuất hiện trong các trận đấu thực sự). Đó là một bài tập vừa mang tính chiến thuật, thể lực lẫn kỹ thuật, với mục đích cải thiện tốc độ tư duy và ra quyết định của các cầu thủ, cũng như tốc độ di chuyển của trái bóng trong các đường chuyền.

Các cầu thủ chưa bao giờ nghĩ về những trò "đá ma" theo cách đó, nhưng rồi họ cũng nhanh chóng hiểu ra rằng, nếu họ thực sự tập trung và làm đúng những gì được yêu cầu, chắc chắn sẽ thấy được những tiến bộ. Rồi sau hai tháng, họ lại nhận ra tiếp là mục đích của trò chơi đấy không phải là giữ bóng càng lâu càng tốt, mà nó chính xác là một ví dụ về cách chơi bóng Pep muốn thấy ở họ. Mất bóng, gây áp lực, đoạt lại bóng, quản lý các khoảng trống, và, tất nhiên, chuyền bóng...

Philipp Lahm mê mẩn trò rondo và thường đòi chơi cả những khi nó không được đưa vào nội dung buổi tập. Neuer cũng đề nghị được tham gia vì anh muốn cải thiện khả năng kiểm soát bóng của mình. Và các cầu thủ nhanh chóng nhận ra lợi ích của nó trong các trận đấu.

Mùa giải tiếp theo, Pep, người đã ghi lại tất cả các buổi tập của đội, quyết định so sánh những trò rondo của thời gian anh mới tới Bayern và rondo ở thời điểm đó. Quả là một trời một vực. Ở mùa giải thứ hai, bóng đi như bay, các cầu thủ gần như không có thời gian để nghĩ, nhưng chất lượng của những pha xử lý vẫn tăng đáng kể. Tính đòi hỏi rất cao. Nhưng các cầu thủ lúc nào cũng rất hứng thú.

Bước tiếp theo là giới thiệu các khái niệm chiến thuật mới. Từ khi còn ở New York, Pep đã nhận ra rằng để có thể chống lại vũ khí ưa thích của các đội bóng ở Bundesliga - phản công và những pha dốc bóng đường dài - và tạo ra sự vượt trội về quân số ở phần sân quan trọng nhất - khu vực tiền vệ - anh cần tăng cường nhân lực ở khu vực đó. Đầu tiên, anh cố thuyết phục Robben và Ribéry di chuyển vào trung lộ nhiều hơn, nhưng anh nhanh chóng nhận ra rằng họ cảm thấy thoải mái hơn hẳn khi chơi bám biên, nên anh giao luôn nhiệm vụ tạo ra độ rộng trong lối chơi cho các cầu thủ chạy cánh.

Để giải quyết bài toán của mình, anh đã đưa ra phát kiến chiến thuật đầu tiên ở Bayern: yêu cầu các hậu vệ cánh trở thành một phần của quá trình triển khai bóng bằng cách đứng trên hay ngang hàng với tiền vệ trụ ở trung lộ. Có thể gọi họ là những "tiền vệ ảo".

Như thường lệ, Pep vẫn cố gắng kiểm soát khu vực từ vòng cấm này tới vòng cấm kia. Nhưng bên trong hay ở gần vòng cấm, thành hay bại là ở các cầu thủ. Quyết định cuối cùng như thế nào phụ thuộc vào chất lượng của các cầu thủ trong đội. Thực tế, Pep muốn các cầu thủ, sau khi kết thúc giai đoạn triển khai và ai nấy đều đã biết mình cần phải làm gì, trở lại với bản sắc của Bayern, nghĩa là chạy nhiều, phối hợp nhanh - cũng chính là trở lại với bản sắc của chính họ vậy.

Câu hỏi tiếp theo: nên tấn công trung lộ, như Barcelona thường làm, hay tấn công biên. Những cầu thủ giỏi nhất mà Pep có trong tay đều chơi hiệu quả nhất ở biên, và tấn công biên cũng là cách tấn công được ưa chuộng trong những năm trước đó, nên Pep quyết định đưa bóng xuống biên sẽ tiếp tục là tiêu điểm trong những pha lên bóng của đội.

Không có Messi trong khi lại có những trung phong to lớn, mạnh mẽ nhưng cũng khá chậm chạp như Mario Mandžukić và Claudio Pizarro, cùng với chàng tiền đạo hơi "hỗn loạn" nhưng hiệu quả là Thomas Müller, Pep đã có một số thay đổi trong cách chơi, mục đích là tạo ra môi trường thuận lợi nhất để những cầu thủ này có thể phát huy hết năng lực. Anh cũng yêu cầu các cầu thủ chạy cánh là Robben và Ribéry thay đổi khu vực hoạt động. Robben, thuận chân trái, thường chơi ở cánh phải, trong khi Ribéry, thuận chân phải, chơi ở cánh trái, đồng nghĩa với việc hai người thường xuyên cắt vào trung lộ. Guardiola muốn bố trí họ chơi ở cánh "tự nhiên", nghĩa là người thuận chân trái chơi ở cánh trái và ngược lại. Như vậy họ có thể thường xuyên tạt bóng nhắm tới vị trí của Müller và Mandžukić, hai tiền đạo trong sơ đồ 4-4-2. Tuy nhiên, chỉ sau năm phút, họ đã tự động trở lại với vị trí quen thuộc của mình. Rõ ràng việc thay đổi thói quen chơi bóng của họ là điều không hề dễ dàng.

Nhưng với các hậu vệ, thay đổi là điều bắt buộc. Thực tế, các bài phối hợp phòng ngự là không thể thương lượng.

Ở Barcelona, Pep đã xây dựng khá nhiều giải pháp khác nhau liên quan tới cách đội bóng vận hành khi không có bóng. Chủ yếu do tình thế yêu cầu. Ví dụ, Messi ban đầu vẫn chịu khó gây áp lực với

các cầu thủ đối phương, nhưng càng về sau anh càng... đỡ nhiệt tình đi, do đó hệ thống phòng ngự buộc phải có sự thay đổi. Bất chấp điều đó, Pep vẫn có thể xoay xở để biến Barcelona thành đội bóng có hàng thủ chắc chắn nhất La Liga trong tất cả các mùa giải. Ở Bayern, tất cả mọi người đều sẵn lòng thay đổi. Và họ thể hiện điều đó bằng sự hăng say, nghiêm túc trên sân tập, khiến cho cả ban huấn luyện mới phải há hốc mồm kinh ngạc. Họ chưa thấy điều gì tương tự như thế trước đây, và họ tin chắc rằng thái độ đó của các cầu thủ sẽ giúp họ đạt được thành tích phòng ngự ấn tượng như đã đạt được ở Camp Nou.

Nhưng họ cũng biết là sẽ mất thời gian. Pep muốn Bayern chơi với một hàng hậu vệ được đẩy cao, khoảng 40 mét so với khung thành, đồng thời quán triệt phương châm cách phòng ngự tốt nhất là giữ bóng thật chắc. Để làm được như thế, đòi hỏi đội bóng phải trải qua nhiều buổi tập với độ chi tiết cao và căng thẳng, với nhiều lần chỉnh sửa.

Hài lòng với thái độ của các cầu thủ và cố gắng không nhồi nhét vào đầu họ quá nhiều ý tưởng mới, trong những tuần đầu Pep dồn hết tâm huyết vào mục tiêu cải thiện khả năng triển khai bóng, cách chơi theo định hướng vị trí của các cầu thủ, giúp họ trả lời các câu hỏi tạo ra khoảng trống ở đâu và như thế nào, gây áp lực vào lúc nào và theo cách gì.

Nói theo ngôn ngữ dễ hiểu hơn: chuyền bóng để loại bỏ các tuyến phòng ngự, đưa bóng sang một cánh để thu hút đối phương, trước khi chuyển bóng sang cánh đối diện và kết thúc pha tấn công ở đó. Khẩu quyết là tạo ra càng nhiều tình huống một đối một giữa cầu thủ tấn công cánh với hậu vệ cánh của đối phương càng tốt. Ở Barcelona, bước tiếp theo sẽ là tìm kiếm một tiền vệ đang di chuyển vào vòng cấm của đối phương, hoặc Messi; nhưng ở Bayern, kế hoạch là tìm kiếm cơ hội tạt bóng. Không chỉ để nhắm tới các tiền đạo to lớn, mà còn để tạo ra những tình huống bóng hai. Vì Bayern tấn công một cách đồng bộ, họ sẽ có đủ người ở trước vòng cấm của đối phương để đón các trái bóng bật ra và gây tổn thương cho đối thủ. Còn trong trường hợp bị mất bóng, tính tổ chức cao, thể hiện qua việc các cầu thủ đứng ở vị trí cần đứng, sẽ giúp họ giành lại được bóng hoặc ngăn chặn các pha phản công trong thời gian ngắn.

Pep nghĩ đó chính là công thức hợp lý nhất để "pha trộn" phong cách truyền thống của Bayern với những ý tưởng của riêng anh.

Có một cuộc chiến về mặt tư tưởng đang diễn ra ở trái tim của

bóng đá hiện đại - đội bóng nên được tổ chức xoay quanh trái bóng hay xoay quanh các khoảng trống; chúng ta nên kiểm soát hay phản công. Pep chủ trương kiểm soát, xây dựng lối chơi xung quanh trái bóng. Cách chơi ấy có sẵn trong máu của anh rồi. Anh muốn đội bóng mới đá như Barcelona (không hẳn là giống hệt, nhưng chắc chắn phải kiểm soát và thao túng được những gì diễn ra trên sân). Nhưng rõ ràng là anh không có những cầu thủ mà anh đã có ở Camp Nou, liệu anh có thể "đổi hộ khẩu" cho triết lý của mình?

Ít nhất thì Pep cũng đã có một ý tưởng rất rõ ràng về việc xương sống của đội bóng phải trông như thế nào. Neuer trong khung gỗ, Javi Martínez ở vị trí trung vệ, Thiago ở hàng tiền vệ và Götze chơi như một số mười. Pep cần những chuyên gia cho các vị trí trọng yếu trong đội - không phải ai cũng có thể chơi trong đội bóng của anh. Vì thế ngay từ đầu anh đã nhận ra rằng anh cần những tiền vệ thông minh, điềm tĩnh, có khả năng chuyền bóng tốt, ngắn hay dài tùy thời điểm. Và đó cũng là nguồn cơn của những căng thẳng đầu tiên với câu lạc bộ. Ngay khi mùa giải còn chưa bắt đầu.

Trong thời gian đội tập huấn ở Italia, Guardiola đã khẳng định một cách đanh thép rằng "hoặc là Thiago hoặc không ai cả" trong một cuộc họp báo. Pep muốn, đúng hơn là cần, sự có mặt của cầu thủ lúc đó thuộc biên chế Barcelona. Anh không nghi ngờ gì về khả năng của Thiago. Nhưng câu lạc bộ thì có. Và Bayern vốn không có thói quen mua những cầu thủ mà họ vẫn còn thấy lăn tăn. Ở Bayern, "câu lạc bộ chịu trách nhiệm cho tương lai, cho những năm tháng khi huấn luyện viên không còn ở đó nữa", Paul Breitner nói. Tuy nhiên, đây là một trận chiến mà Pep sẽ thắng. Câu lạc bộ cuối cùng đã quyết định ký hợp đồng với tuyển thủ Tây Ban Nha.

Nhưng Pep vẫn chưa có đủ những tiền vệ như ý. Nên giờ là lúc cho những phát minh. Philipp Lahm, đội trưởng, thủ lĩnh của đội, sẽ được thử nghiệm ở vị trí tiền vệ trung tâm. Đó không hề là một ý nghĩ bất chợt. Lahm hiểu rõ điều Pep muốn và đã thể hiện trong tất cả các trò rondo, trong mọi buổi tập, rằng anh có thể chuyền bóng một cách gọn ghẽ và mau chóng, có thể tìm ra khoảng trống trong hệ thống của đối phương, rằng anh đủ dũng cảm và quyết đoán để có thể tung ra những đường chuyền đánh sập các tuyến phòng ngự của họ. Anh không dễ dàng để mất bóng, có khả năng "tạm dừng", và có thể suy nghĩ ngay cả khi đang luân chuyển bóng ở tốc độ cao. Sau khoảng bảy buổi tập, Pep nhận ra anh đã tìm được một Xavi mới ở Bayern.

Kroos cũng đã thích nghi rất nhanh chóng, nhưng vẫn còn một số vấn đề, đáng kể nhất là việc Robben và Ribéry không sẵn sàng thay đổi vị trí. Schweinsteiger vẫn đang vật lộn với chấn thương và do đó chưa thể hòa nhịp tư duy với vị huấn luyện viên mới. Müller là một tay săn bàn xuất sắc nhưng khả năng chọn vị trí và kiểm soát bóng lại không được ấn tượng cho lắm. Thế nên anh không thể chơi ở vị trí tiền vệ được. Mandžukić cũng có những hạn chế riêng, đã thế lại không thấy thoải mái khi bị yêu cầu ra khỏi vùng an toàn.

Pep nhanh chóng nhận ra khoảng cách giữa những gì anh muốn và những gì anh thực sự có lớn đến thế nào. Thái độ của các cầu thủ không có gì đáng để chê trách, nhưng không phải ai trong số họ cũng có thể hoàn thành những nhiệm vụ mà anh giao phó.

Lahm đá hậu vệ phải trong thất bại trước Borussia Dortmund ở trận tranh Siêu cúp Đức vào ngày 27 tháng 7. Tới cuối tháng 8, Bayern giành Siêu cúp Châu Âu sau khi đánh bại Chelsea của José Mourinho trên chấm 11m sau một màn trình diễn ấn tượng. Trận này Pep sử dụng Lahm ở trung tâm hàng tiền vệ. Ngôi sao người Đức như cá gặp nước, và kết hợp rất tốt với Kroos. Đồng thời, Pep cũng nhận ra rằng, Rafinha là một hậu vệ phải không tồi.

Cái khó ló cái khôn. Thử nghiệm mang tên Philipp Lahm ("cầu thủ thông minh nhất mà tôi từng huấn luyện trong cả sự nghiệp" - Pep nói sau trận thắng Chelsea) đã thành công ngay ở lần test đầu tiên.

Vào ngày 2 tháng 10, Bayern hành quân tới nước Anh để gặp Manchester City trong trận đấu thuộc vòng bảng Champions League. Đêm ấy, cỗ máy Bayern thực sự vào guồng. Mọi đường chuyền đều chính xác và nhịp nhàng. Họ thống trị hoàn toàn trận đấu. Müller, người trước đó thường được sử dụng như là một tiền vệ di chuyển tự do, một tiền đạo hay như một cầu thủ đá cánh, đêm ấy được bố trí chơi ở vị trí số mười và tỏ ra rất thích thú với vai trò mới. Đội bóng của Pep chưa bao giờ chơi hay như thế trước đó, và cũng không có thêm lần nào chơi hay như vậy trong phần còn lại của mùa giải đó. Tỉ số 1-3 ở Etihad phản ánh chính xác sự vượt trội của đội bóng Đức.

Nhưng có một vấn đề. Đôi khi các câu lạc bộ Anh, vì quá tập trung vào việc chơi theo cách của mình thay vì vào việc không cho đối phương chơi theo cách của họ, khiến cho ta trông mạnh hơn so với thực lực. Đội bóng của Manuel Pellegrini ra sân với sơ đồ 4-4-2 không mấy linh hoạt và hàng tiền vệ của họ dễ dàng bị Bayern lấn

lướt nhờ sự vượt trội về quân số - Bayern luôn luôn có nhiều hơn một hay hai cầu thủ ở các khu vực trung tâm. Khoảng trống xuất hiện ở khắp nơi. Câu hỏi là: do City chơi không tốt, hay do Bayern không để cho City có cơ hội để chơi tốt? Sau trận đấu, các cầu thủ City thừa nhận rằng ngay từ đầu họ đã có cảm giác là họ đang bị đối phương làm nhục; họ không thể nào giữ được bóng đủ lâu để tổ chức một pha tấn công cho ra hồn, và khi không có bóng, họ cũng không cách nào đoạt lại được. Nhưng đồng thời, họ cũng thấy ngạc nhiên về cách huấn luyện viên của họ tiếp cận trận đấu.

Pep, trong khi đó, thể hiện sự vui sướng ra mặt trước các trợ lý và bạn bè. Đó là lần đầu tiên Bayern chơi theo cách mà ông luôn mơ về, không phải theo kiểu box-to-box như một đội bóng Đức, mà như một đội bóng "kiểu Pep Guardiola". Nhất là trước một đối thủ mà về cuối mùa sẽ lên ngôi vô địch Premier League. Có vẻ như Pep đang đi đúng hướng. Thêm một ví dụ khác minh chứng cho điều đó là trận đấu với Mainz diễn ra sau đó chín ngày mà Bayern thắng 4-1. Trận ấy, riêng Lahm chơi ở bốn vị trí khác nhau.

Vào tháng 11, trong chiến thắng 0-3 ở Borussia Dortmund, đối thủ chính trong cuộc đua vô địch, Pep đã đẩy Javi Martínez lên chơi ngay sau tiền đạo Mario Mandžukić và yêu cầu các trung vệ thực hiện nhiều đường chuyền dài. Mục đích là để đánh bại vũ khí pressing tầm cao của Dortmund trong khi vẫn đảm bảo khả năng chiến thắng trong những tình huống không chiến ở gần vòng cấm của đối phương. Tới giữa hiệp hai, Bayern lại chuyển sang hệ thống sử dụng số chín ảo. Không như ở Barca, nơi số chín ảo (mà thực ra là Messi) là tiêu điểm của những pha tấn công, với Bayern, số chín ảo chỉ đơn thuần là một phương tiện để khai thác các khoảng trống mà Dortmund bỏ lại.

Cho tới lúc này, mọi chuyện đều rất ổn. Bayern đang có những bước tiến ổn định dù vẫn có những thiếu hụt ở một số vị trí. Tuy nhiên, ấn tượng ấy sẽ không tồn tại được lâu.

Bayern, đại diện cho châu Âu, vô địch Club World Cup ở Marrakesh. Sau lễ nhận giải, Pep cảm ơn Jupp Heynckes vì đã tạo cơ hội để đội bóng có thể giành được danh hiệu đó. Nhưng anh cũng xem thời điểm Bayern đoạt danh hiệu "cuối cùng" trong mùa giải như một cột mốc đánh dấu sự kết thúc của kỷ nguyên Heynckes và sự khởi đầu của một kỷ nguyên mới. Kỳ nghỉ đông ở Qatar là cơ hội để đẩy nhanh quá trình tiếp thu và thực hành những ý tưởng của Guardiola. Tập luyện nhiều hơn, nói chuyện nhiều hơn, minh họa nhiều hơn, kiến thức nhiều hơn. Không phải ai cũng sẵn sàng. Ribéry phàn nàn về việc anh vốn chỉ quen rê dắt,

rằng anh không cần người ta dạy dỗ thêm bất kỳ điều gì nữa, rằng anh vừa mới vô địch Champions League.

Cầu thủ người Pháp, vốn chơi bóng bằng bản năng, được Pep yêu cầu chơi ở vị trí số chín ảo. Nhưng chỉ sau một thời gian ngắn, anh đã yêu cầu Pep giải phóng anh khỏi những nhiệm vụ mới và trả anh lại với khu vực hành lang, nơi anh cảm thấy thoải mái nhất. Nếu không hỏng thì đừng có sửa là thông điệp mà Ribéry muốn gửi tới Pep. Từ đó về sau, Pep chuyển sang tiếp cận cầu thủ người Pháp theo cách khác, mang tính cá nhân hơn. Pep vẫn cố gắng bổ sung thêm những khái niệm mới vào phong cách chơi mà anh luôn theo đuổi, tất nhiên trên nguyên tắc bảo tồn những giá trị cơ bản nhất.

Cũng trong giai đoạn này, Pep đã hoàn thiện những vũ khí khác sẽ được đội bóng sử dụng trong phần còn lại của mùa giải, và sau đó nữa: Hàng thủ dâng cao, gây áp lực ngay khi mất bóng, và phân bổ không gian cho từng cầu thủ.

Tình trạng chấn thương, đặc biệt là của những cầu thủ thuộc về trục dọc mà Pep đã hình dung trước mùa giải, khiến anh không thể triển khai những ý tưởng phức tạp hơn. Nhưng tới tháng Hai, Pep lại thay đổi cấu trúc của đội bóng một lần nữa, dù Lahm, Kroos và Thiago vẫn đang chơi rất tốt ở hàng tiền vệ.

Anh làm thế để có chỗ cho Schweinsteiger, dù chấn thương khiến tiền vệ người Đức không đủ thời gian kết nối để có thể thực sự hiểu được những điều sâu xa đằng sau mỗi ý tưởng của Pep. Điều đó cũng có nghĩa là Lahm phải trở lại với vị trí hậu vệ phải; một điều chỉnh mà người đội trưởng cảm thấy khó chấp nhận.

Bayern đã trải qua một tháng 2 tưng bừng, ghi tới 17 bàn trong khi không để lọt lưới bàn nào trong 5 trận đấu của tháng này, trong đó có chiến thắng 0-2 trên sân Emirates của Arsenal ở Champions League. Dù lối chơi của đội bóng có vẻ đã có thêm chiều sâu, từ cuối tháng 3, khi chức vô địch Bundesliga đã ở trong tầm tay, những kết quả bất lợi bắt đầu xuất hiện thường xuyên hơn (hòa 3-3 trên sân nhà trước Hoffenheim, hòa 1-1 với United của David Moyes ở Old Trafford, thua FC Ausburg 1-0 và tệ nhất là thua Dortmund 0-3 ngay tại Allianz Arena). Pep đổ lỗi cho các chấn thương, nhưng ban lãnh đạo lại cảm thấy rằng đội bóng đã không còn duy trì được thể lực ở mức như trước đây sau khi sớm hoàn thành mục tiêu ở giải vô địch quốc gia.

Những vết nứt khác cũng bắt đầu xuất hiện. Rất nhiều nhà quan

sát nhận thấy rằng sau buổi họp báo đầu tiên, được thực hiện bằng tiếng Đức, kỹ năng ngôn ngữ của Pep dường như không được cải thiện là mấy. Việc anh liên tục dùng từ "super, super" để nói về các cầu thủ thường xuyên bị đem ra làm trò cười. Nhiều phóng viên mỉa mai Pep chỉ đang nói nhảm, hoặc anh không hiểu những gì mình đang nói, vì làm gì có chuyện ai ai cũng "super" như thế. Một lần khác anh nói anh muốn có 1.000 Dantes trong đội hình, để rồi chỉ hai tháng sau đã tìm cách đẩy anh ta đi.

Pep đã không thể hiện được sự tinh anh từng tạo nên sự đặc biệt của anh, và điều đó khiến nhiều người thấy khó chịu. Người ta thậm chí còn cho rằng anh đang cố tình làm quá lên [về chuyện tiếng Đức chưa đủ tốt] để dựng lên một bức tường ngăn cách anh với thế giới, cứ như thể anh không có nhu cầu kết nối một cách thực sự với Bayern hay với bóng đá Đức.

Anh thường không bị chất vấn về những vấn đề liên quan tới triết lý trong các buổi họp báo, nhưng đã bắt đầu xuất hiện nhiều ý kiến hoài nghi việc anh đang đưa đội bóng đi đúng hướng. Truyền thông Đức bị chia rẽ bởi Pep; một bên là những tờ báo bảo vệ anh (Die Zeit và Süddeutsche Zeitung luôn là fan của Pep, dù đôi lúc cũng có chỉ trích một số quyết định của anh), với một bên là Bild và Kicker, hai gã khổng lồ báo chí vốn chưa bao giờ thực sự ủng hộ anh.

Ngay trong lòng câu lạc bộ cũng có những người đặt câu hỏi về ý nghĩa và tính hiệu quả của những gì mà Pep đang làm. Đúng hơn là họ băn khoăn không biết có phải Pep đang khiến cho bản sắc của câu lạc bộ bị phai nhạt đi hay không. Ngay cả các trợ lý của anh cũng bị xem như một nhóm "conquistador" (chinh tướng) xa cách, theo cách gọi của một bình luận viên giàu ảnh hưởng có quan hệ gần gũi với ban lãnh đạo, dù một trong các trợ lý, Domènec Torrent, đã học và có thể sử dụng tiếng Đức, điều mà ngay cả nhiều huấn luyện viên trưởng trước đây của Bayern cũng không làm được.

Điều an ủi Pep là phòng thay đồ không có những suy nghĩ như thế về anh. Hầu hết các cầu thủ, đặc biệt là những người gắn bó với anh trong trọn vẹn ba mùa giải, không thấy có điều gì phải phàn nàn về Pep và ban huấn luyện. Hầu hết bọn họ đều cảm thấy mình được thúc đẩy và học hỏi được thêm nhiều điều mới mẻ. Nhưng cũng có một số người thừa nhận rằng mối quan hệ giữa Guardiola với hầu hết các cầu thủ là xa cách, theo kiểu quan hệ công việc. Thậm chí là lạnh nhạt.

Ngoài ra, giữa thế giới của Pep và thế giới bên ngoài cũng đã xuất hiện một khoảng cách; khoảng cách này được mở rộng một cách từ từ, nhưng ổn định. Người ta thậm chí còn bắt đầu dùng khái niệm "phản văn hóa" (countercultural) để nói về sự khác biệt quá lớn trong cách Pep nhận thức về bóng đá với văn hóa bóng đá chủ đạo của nước Đức, thể hiện qua một bộ phận lớn của giới truyền thông và cả các cổ động viên.

Nếu có ai đó ở Bayern tin tưởng một cách vô điều kiện vào Pep, thì đó chỉ có thể là Uli Hoeness. Sau các trận đấu, Pep và Uli có thể dành hàng giờ để nói về các diễn biến trong trận, các bàn thắng, về tuần tiếp theo, về tương lai; họ phân tích, mổ xẻ mọi thứ, như hai chuyên gia phẫu thuật. "Hãy kiên định với những nguyên tắc của anh" là câu mà vị chủ tịch của Bayern thường nói với Pep mỗi khi thấy anh hoài nghi bản thân hay cảm thấy không thoải mái với tình trạng chia rẽ trong nội bộ đội bóng và cả trong công chúng [vì anh].

Án phạt tù ba năm rưỡi vì tội trốn thuế cho Hoeness (được đưa ra vào ngày 2 tháng 6, bắt đầu xét xử từ ngày 10 tháng 3 năm 2014) là một cú đấm vào mặt câu lạc bộ và đặc biệt là Pep, người đầu tiên lên tiếng một cách công khai sau khi bạn của mình gặp nạn. Guardiola biết rằng khi người nắm quyền là Rummenigge - vốn quan tâm hơn tới việc gia tăng giá trị thương mại của câu lạc bộ và không có hứng thú xây dựng các mối quan hệ cá nhân - tình trạng bị cô lập của anh sẽ còn tệ hại hơn.

Giữa lúc còn đang rối bời như thế, Bayern phải đụng độ với một Real Madrid mạnh nhất trong một thập kỷ trở lại đây ở vòng bán kết Champions League. Đó là những trận đấu sẽ thay đổi vĩnh viễn mối quan hệ giữa Guardiola với công chúng và giới truyền thông Đức, thậm chí với cả câu lạc bộ.

Rạn nứt giữa các bên đã vượt quá mức có thể hàn gắn.

Ngay từ quá trình chuẩn bị cho trận lượt đi, sẽ diễn ra ở Bernabéu vào ngày 23 tháng 4, đã cho thấy nhiều bất ổn. Bayern giành chức vô địch Bundesliga từ cách đó cả tháng - đó là chức vô địch sớm nhất mà Bayern từng giành được trong lịch sử - và hệ quả là đội bóng đánh mất tính liên tục, cũng như cảm giác bất bại khiến ta tin rằng có thể làm được bất kỳ điều gì. Chấn thương của Thiago và Neuer, phong độ sa sút của Ribéry và Götze, cùng với tâm trạng bất ổn của Schweinsteiger và Mandžukić, khiến cho nhiệm vụ tìm ra giải pháp ngăn đà đi xuống đáng báo động càng trở nên khó khăn.

Nhưng dù đang gặp nhiều vấn đề như thế, Bayern vẫn thống trị trận đấu ở Madrid và tạo ra rất nhiều cơ hội, thể hiện rõ nhất qua việc họ tung ra tới 18 pha dứt điểm về phía khung thành của đội chủ nhà. Rồi đùng một cái, Madrid mở tỉ số. Karim Benzema ghi bàn thắng duy nhất của trận đấu ở phút thứ 19, trong cơ hội thứ hai mà Madrid tạo ra được.

Bayern đã có một màn trình diễn gần như hoàn hảo, và đó là những gì mà họ nhận được! "Real không thể chạm được vào bóng! Không phải vì họ không muốn. Mà là họ không thể", Lahm nói với Pep khi toàn đội đang trên đường trở lại Munich.

Nhưng không phải ai cũng nhìn nhận được vấn đề như Lahm. Ngay cả Franz Beckenbauer cũng phàn nàn rằng kiểm soát bóng nhiều chẳng để làm gì nếu đối thủ vẫn tạo ra được các cơ hội. Rõ ràng là huyền thoại người Đức đã không hiểu đúng về những thay đổi đang diễn ra trước mắt ông, và phát ngôn của ông một lần nữa phơi bày tình trạng xung đột về văn hóa đang tồn tại trong lòng câu lạc bộ.

Tệ hơn, quan điểm đầy bi quan ấy cuối cùng đã len lỏi được vào đầu óc của một số trụ cột ở Bayern, nhất là những người cảm thấy họ đang ngày càng trở nên lạc lõng và xa cách so với phần còn lại. Tiêu biểu là Mandžukić và Schweinsteiger, những người không thể nào bắt nhịp được với tốc độ của những đổi thay mà vị huấn luyện viên đã và đang thực hiện.

Trong bối cảnh đó, Pep Guardiola đã có một quyết định khác thường - anh hỏi Lahm, Neuer, Robben, Schweinsteiger, Ribéry và Müller xem họ muốn Bayern chơi theo kiểu nào ở trận lượt về. Năm trong số những người được hỏi trả lời họ muốn chơi với sơ đồ 4-4-2 và một phong cách trực diện, là cách chơi quen thuộc của Bayern trước đây. Họ tin tưởng rằng bầu không khí ở Allianz, nhiệt huyết của Bayern và những đợt tấn công không ngừng nghỉ sẽ hủy diệt Real Madrid, vốn thường không có được kết quả tốt trong những trận đấu trên đất Đức.

Như Martí Perarnau viết trong Pep Confidential, một cuốn sách rất chi tiết và lôi cuốn về mùa giải đầu tiên của Pep ở Bayern, vào ngày thứ Sáu, vị huấn luyện viên người Catalonia tập trung các cầu thủ lại và nói: "Tôi sẽ luôn biết ơn các bạn vì những gì các bạn đã làm ở Bernabéu. Các bạn đã rất dũng cảm, thứ bóng đá các bạn đã chơi chính là thứ bóng đá mà tôi luôn theo đuổi. Tôi rất tự hào về các bạn."

Vậy thì lý do gì khiến anh thấy cần phải lấy ý kiến các cầu thủ về hệ thống sẽ sử dụng trong trận lượt về? Có thể Pep cảm thấy anh đang đánh mất niềm tin của những cầu thủ quan trọng trong đội, mà đó lại là điều cuối cùng anh muốn thấy trên đời.

Cũng ngày hôm ấy, người bạn, người đồng nghiệp cũ của anh, Tito Vilanova, qua đời. Pep vốn đã biết trước về mức độ trầm trọng của căn bệnh ung thư mà Vilanova đã mang, nhưng điều đó không ngăn được anh cảm thấy sốc khi nhận tin dữ và rơi vào tình trạng ủ dột trong một thời gian dài sau đó.

Sau đó là thất bại nặng nề nhất trong lịch sử Bayern, và trong cả sự nghiệp của Pep. Sau khi chỉ để thua có hai bàn trong suốt cả chặng đường trước đó của mùa giải, Bayern đã để cho Real ghi tới ba bàn (trong tổng số bốn bàn) từ các tình huống bóng chết, trong đó hai bàn đầu tiên được ghi chỉ sau có nửa giờ đồng hồ. Nhưng điều khiến Pep đau đớn nhất là đội bóng của anh đã không thể áp đặt lối chơi của mình khi tung vào sân quá nhiều tiền đạo và quá ít tiền vệ. Sơ đồ 4-4-2 đã trở thành 4-2-4, thiếu chắc chắn và dễ bị Real vượt qua bằng tốc độ.

Bayern thua thảm 0-4.

Pep đã phản bội chính mình. Anh đã chọn tấn công vỗ mặt đối thủ thay vì một cách tiếp cận có kiểm soát hơn. Đó là lỗi của anh. Pep không ngần ngại thừa nhận điều đó, dù là trước đám đông hay với những người thân quen. Và anh mất một thời gian dài mới có thể nguôi ngoai được nỗi đau từ thất bại dưới tay Real Madrid. Nhưng anh cũng đã dùng chính thất bại ấy để tái xác lập quyền uy của mình và giành lại những gì đã mất vào tay những kẻ hoài nghi.

“Từ hôm nay chúng ta sẽ làm gì? Chúng ta sẽ tiếp tục chơi như ngày hôm qua, hay chúng ta sẽ trở lại với con đường mà chúng ta đã từ bỏ, dù chỉ trong một ngày?” Pep hỏi các cầu thủ. Tất nhiên trong câu hỏi ấy, đã có câu trả lời rồi.

“Chúng tôi ủng hộ ông 100%, Pep ạ. Ủng hộ tới chết”, Lahm nói thay cho toàn đội. Quyền lực được trao lại cho Pep. Từ hôm ấy, những kẻ thách thức không còn đất sống.

Trận chung kết Cúp Quốc gia với Dortmund của Jürgen Klopp chứng kiến sự trở lại của một Bayern của những ngày vui vẻ. Lahm trở lại hàng tiền vệ và đã chơi như một ông chủ cho tới khi phải rời sân vì chấn thương. Bayern tạo ra vô số cơ hội và cuối cùng giành chiến thắng 2-0 một cách xứng đáng.

Mùa giải đầu tiên của Pep ở Bayern có đủ thăng trầm, nhưng dù thế nào thì cũng không thể không nói tới sự thống trị mà họ đã thể hiện ở Bundesliga khi lên ngôi vô địch chỉ sau 27 vòng đấu, với chỉ hai thất bại, đều là những thất bại diễn ra sau khi họ đã đăng quang. Cũng giống như Barcelona, Bayern là đội có hàng thủ chắc chắn nhất giải, với chỉ 23 bàn thua. Pep đã làm được việc gần như bất khả thi, là duy trì khát khao cho các cầu thủ Bayern ngay sau khi họ đã giành được tất cả những gì có thể, trong khi cùng lúc vẫn thay đổi được phong cách chơi bóng của họ.

Nhìn lại mùa bóng ấy, Paul Breitner cho rằng Pep đã ngộ ra rằng để có thể giành chiến thắng, anh "cần có một số chín. Không có một cầu thủ có thể ghi bàn đều đặn, phong cách nào thì cũng là không đủ."

Nhưng trong mùa hè, Bayern đã bất ngờ bán Toni Kroos, người vừa trải qua một mùa giải tuyệt vời và tiến bộ lên thấy rõ dưới sự chỉ bảo của Pep, cho Real Madrid với giá chỉ 25 triệu euro. Vụ chuyển nhượng ấy giống như một nhát dao đâm thẳng vào tim Pep. "Pep hiểu hơn ai hết rằng một khi Real Madrid đã gọi, thì có phải đạp xe đạp tới Madrid người ta cũng làm". Paul Breitner sau này bình luận. "Toni sẽ không ở lại, ngay cả khi chúng tôi trả anh ấy 100 triệu euro mỗi ngày... Tôi từng ở trong một tình huống giống như thế, và cũng đã quyết định như Toni."

Kroos đang bước vào năm cuối của hợp đồng và câu lạc bộ không muốn phá trần quỹ lương. Và ngay khi ban lãnh đạo gợi ý rằng Sami Khedira có thể là một sự thay thế hợp lý cho Kroos, Pep đã có thể khẳng định điều mà anh vẫn nghi ngờ bao lâu nay, rằng ngay trong đội ngũ lãnh đạo, đang có nhiều người không muốn ngồi chung thuyền với anh.

"Tại sao các ông lại làm điều này dù biết rằng nó đi ngược lại tất cả những gì mà tôi đang cố gắng làm ở đây", Pep hỏi lại các giám đốc, một câu hỏi mà anh thực sự không cần câu trả lời.

Việc Pep phải làm tiếp theo là loại bỏ những cầu thủ đã mất hết động lực sau khi no đủ danh hiệu. Và những kẻ đã thể hiện trong mùa giải rằng họ không muốn hay không sẵn sàng thay đổi. Pep sẽ kiên định với những lý tưởng của mình.

Đó là một giấc mơ đáng ngưỡng mộ. Nhưng liệu nó có thể trở thành sự thực hay không?

3

Cách của Guardiola. Mùa giải thứ hai

Đi một ngày đàng học một sàng khôn. Một năm ở Bayern, trải nghiệm làm huấn luyện viên "xa nhà" đầu tiên của Pep Guardiola, đã mở ra trước mắt anh cả một thế giới mới. Đội bóng mà anh tiếp quản từ tay Heynckes vẫn quen chơi theo một hệ thống gồm chủ yếu là phòng ngự sâu và phản công. Với cách chơi ấy, họ đã lên ngôi vô địch châu Âu và đoạt cú ăn ba một cách ấn tượng. Nhưng Pep không tới Munich để đi tiếp con đường của Heynckes. Anh có những ý tưởng của riêng mình, những ý tưởng được nuôi dưỡng và củng cố ở Barcelona, những ý tưởng mà anh tin tưởng tuyệt đối.

Dẫu vậy, Pep cũng biết rằng, cứng nhắc là tự sát; anh cần phải điều chỉnh những ý tưởng của mình để thích nghi với môi trường mới. Anh nhanh chóng xác định được rằng, bộ mặt mới của đội bóng như thế nào sẽ được quyết định bởi đặc điểm của những cầu thủ mà anh có. Cũng như năng lực và khát khao của họ trong việc thích nghi với những ý tưởng của anh. Nhưng anh nhất định phải làm cho Bayern chơi theo phong cách mà anh theo đuổi, chí ít là cũng phải gần giống nhất có thể.

Và bởi vậy, anh cần phải "phát minh" lại bản thân. Anh cần phải thay đổi. Trước hết, anh cần phải giải mã phong cách bóng đá Đức, vốn có rất nhiều những khái niệm mà anh chưa từng gặp trước đây.

Điều may mắn là Pep được thừa hưởng một tập thể có tính kỷ luật rất cao. Trong tập thể ấy, các cầu thủ luôn sẵn sàng lắng nghe và học hỏi. Dù họ đang ở trong thời kỳ rực rỡ, vinh quang, gần như tất cả các cầu thủ đều muốn nhiều hơn nữa, như mọi cầu thủ vĩ

đại khác. Bản thân họ cũng rất phấn khích trước viễn cảnh được tìm hiểu và thực hành những cách suy nghĩ mới về bóng đá.

"Chúng tôi đã phạm phải một số sai lầm", cánh tay phải của Pep, Manel Estiarte, thừa nhận trong một cuộc trả lời phỏng vấn hiếm hoi, với Ara. "Ngay từ đầu chúng tôi đã bày hết lên bàn tất cả những gì mình quan tâm: từ những ý tưởng, cho tới thực tế chúng tôi là người Catalonia. Chúng tôi thậm chí còn gần như quyết định mọi người ăn gì trong bữa tối, tất nhiên thực đơn sẽ phải là một trong những đặc sản của xứ Catalonia chúng tôi... Chúng tôi chỉ muốn cho đi, cho đi, và cho đi, mà quên mất là phải nhận về nữa. Chúng tôi lẽ ra phải tìm kiếm sự cân bằng. Thế mới thực sự là học hỏi chứ. Đó là lý do tại sao bây giờ Pep hay nói anh đã trưởng thành lên nhiều so với trước. Vì ở Đức, anh đã tiếp thu được rất nhiều điều mới mẻ."

Và Pep làm điều đó theo cách quen thuộc. "Mỗi lần bước vào văn phòng của Pep ở Allianz Arena sau trận đấu là một lần tôi thấy kinh ngạc", Estiarte nói. "Trận trước mới kết thúc nhưng anh ấy đã nghĩ tới trận sau rồi. Lần nào tôi cũng bị giữ lại ít nhất nửa tiếng để nghe anh ấy nói. Anh ấy thường sử dụng một tấm bảng đen cùng những viên nam châm màu đỏ và đen để minh họa cho những gì muốn nói. Tôi nghe chăm chú và hiểu hết ý của Pep, nhưng vấn đề là Pep thường di chuyển các viên nam châm với tốc độ bằng tốc độ suy nghĩ của anh, đôi khi còn nhanh hơn, nên tôi phải nhắc anh chậm lại, vì chuyển động của tay anh không ăn khớp với những gì anh đang nói!"

Mỗi trận đấu lại được phân tích, chuẩn bị theo một cách riêng. Mỗi trận đấu là một trận chiến mới, một câu chuyện mới. Đó cũng là một trong những nỗi ám ảnh của Pep. Anh muốn cứ mỗi trận đấu lại truyền một hoặc một số thông điệp mới tới các cầu thủ, muốn thúc đẩy để họ luôn vào trận như thể đó là trận đấu cuối cùng của cuộc đời.

Nhiều người cho rằng mùa giải thứ hai sẽ là mùa giải khó khăn nhất với Pep, bởi vì mùa giải này diễn ra ngay sau World Cup 2014, giải đấu mà đội tuyển Đức đã đăng quang với bảy cầu thủ Bayern trong đội hình. "Khó khăn? Ý anh là gì?" Pep hỏi lại khi một phóng viên nêu vấn đề trong một buổi họp báo trong giai đoạn tiền mùa giải. "Tôi chỉ biết là dù thế nào chúng tôi cũng vẫn lao động như bình thường." Ý của Pep là quá rõ: đấy không phải lý do để bao biện. Không ai có thể nói rằng: "Tôi không thể nỗ lực vì tôi đã dự World Cup." Thực tế, vấn đề đó chưa bao giờ được nêu ra ở Bayern. Các cầu thủ không một lần đem World Cup ra làm cái cớ

để sao nhãng.

Nếu trong mùa giải đầu tiên họ rất tò mò muốn xem Pep là người như thế nào và có thể mang tới điều gì, thì tới mùa giải thứ hai, điều họ muốn là tiếp tục phát triển cùng anh, hoặc cũng có thể nói là cho anh. Đó cũng là kế hoạch của Pep. Anh muốn dùng mùa giải đầu tiên để chinh phục các cầu thủ. Và để họ hiểu anh hơn. Ban đầu, các cầu thủ bị sốc khi thường xuyên bị Pep vỗ vào đầu. Không chỉ có các cầu thủ người Đức mới thấy thế. Nhưng theo thời gian, họ hiểu ra đó là cách để Pep giao tiếp với các cầu thủ. Qua những động chạm, Pep có thể hiểu các cầu thủ hơn, gắn kết với họ hơn. Nhưng khác với ở Barcelona, anh chỉ xem đó là một phương tiện giao tiếp đơn thuần, mang tính công việc, chứ không phải để xây dựng những mối quan hệ bạn bè thân thiết.

Pep tin rằng những nỗ lực của tất cả mọi người trên sân tập rồi sẽ đơm hoa kết trái, tuy nhiên, anh cũng biết rằng, thế là chưa đủ. Anh vẫn kiên trì thuyết phục ban lãnh đạo mang về cho anh thêm ít nhất là một hoặc hai cầu thủ mà anh cần. Đó là một công việc không hề dễ dàng. Như thể hiện ở vụ mua Xabi Alonso.

Vào tháng 1 năm 2014, hai tháng trước khi ký hợp đồng mới với Real Madrid, Alonso gửi cho Guardiola một tin nhắn nói rằng nếu Guardiola muốn, anh sẵn sàng mở lòng đón nhận cơ hội được chơi bóng ở Đức thay vì tiếp tục gắn bó với sân Bernabéu. Bayern đồng ý mua Xabi, chí ít là Pep nghĩ thế, nhưng là cho mùa giải tiếp theo, mùa giải thứ hai của Pep. Quá trình thương thảo diễn ra thuận lợi, hai bên có vẻ đã đi đến sự thống nhất. Nhưng cuối cùng đội bóng Đức lại đột ngột thay đổi thái độ, tỏ ra lạnh nhạt, và thế là Alonso đành phải gia hạn hợp đồng với Real Madrid.

Trong giai đoạn tập huấn trước mùa, Bayern gặp một loạt ca chấn thương, chủ yếu xảy ra với các tiền vệ, trong đó có Javi Martínez và Thiago. Cùng lúc đó ở Madrid, dù vừa đoạt chức vô địch Champions League, Xabi Alonso vẫn có cảm giác cái duyên của anh với Bernabéu đã cạn, nhất là khi các cổ động viên, truyền thông và thậm chí cả câu lạc bộ đều tập trung sự chú ý vào những gương mặt mới (James Rodríguez, Kroos) và lãng quên những cận vệ già.

Trong trận lượt đi tranh Siêu Cúp Tây Ban Nha, Real bị Atlético Madrid cầm hòa ngay tại Bernabéu và một nhóm cổ động viên chủ nhà đã quay sang la ó Xabi. Sau trận đấu, Xabi tìm gặp Chủ tịch Florentino Pérez và huấn luyện viên Carlo Ancelotti để đề đạt mong muốn được ra đi. Sau khi Bayern trả 10 triệu euro, Pep rốt

cuộc cũng đã có được người mà anh cần. Nhưng không phải theo cách và ở thời điểm mà Pep mong muốn. Anh ước gì câu lạc bộ đã hành động một cách quyết đoán hơn ngay từ đầu. Với Pep, đó là một bằng chứng nữa cho thấy câu lạc bộ và anh không phải lúc nào cũng đi chung một con đường.

Nhưng đó không phải là điều mà Xabi quan tâm. "Lúc đó tôi rất háo hức được làm việc với ông ấy", tuyển thủ Tây Ban Nha sau này kể lại. "Với ông ấy chẳng có gì là ngẫu nhiên hay vô cớ hết. Đêm trước trận ra mắt của tôi, chúng tôi đã nói chuyện với nhau rất lâu về những kế hoạch mà ông ấy đã chuẩn bị riêng cho tôi. Dù là về tôi, lúc ấy còn chưa có buổi tập nào với đội Một, nhưng ông ấy đã nói một cách đầy say mê. Tôi yêu bóng đá, dù là chơi, xem, tìm hiểu hay học hỏi về bóng đá, tôi cũng đều say mê hết. Ông ấy cũng vậy. Ông ấy không phải là kiểu huấn luyện viên áp đặt ý kiến của mình, bắt một cầu thủ phải chơi thế này hay thế kia. Thay vào đó, ông giải thích cặn kẽ ý tưởng của mình và thuyết phục cầu thủ ấy rằng đó chính là cách tốt nhất. Từ buổi tối hôm ấy, khóa học chuyên sâu bóng đá của tôi với "thầy Pep" bắt đầu. Ông ấy thậm chí còn bố trí tôi đá ở vị trí trung vệ, điều mà trước đây tôi chưa bao giờ làm."

Hàng thủ được tăng cường bằng trung vệ Medhi Benatia (đến từ Roma) và hậu vệ trái Juan Bernat (Valencia). Nhưng ở vị trí tiền đạo, thứ Pep nhận được không hẳn là thứ mà anh muốn có. Robert Lewandowski, chữ ký theo ý ban lãnh đạo, là một tiền đạo rất tài năng, nhưng anh là mẫu trung phong thuần túy, hoàn toàn khác với David Villa, dù là một số chín nhưng sẵn sàng chơi dạt biên.

"Tôi biết rằng ở Barcelona, hệ thống mà Pep triển khai không có chỗ cho một số chín", tiền đạo người Ba Lan nói. "Nhưng tôi cũng biết rằng với khả năng của tôi, những gì mà tôi có thể làm được, Pep sẽ muốn dùng tôi. Pep đã hiểu về cách chơi của tôi còn tôi hiểu về chiến thuật của ông ấy, và cho tới giờ tôi nghĩ là mọi chuyện đang rất ổn."

Dù đã có Xabi, hàng tiền vệ Bayern vẫn chưa có đủ những cầu thủ "theo kiểu Pep", ngoài ra, đội bóng cũng thiếu những giải pháp thay thế cho các tiền vệ biên, nên khi mà cả Ribéry lẫn Robben đều dính chấn thương, lối chơi của đội lập tức thiếu cả tốc độ lẫn chiều rộng. Nhưng dẫu thế, vào mùa hè năm 2014, Pep vẫn cảm thấy các cầu thủ của anh đã sẵn sàng để đón nhận những ý tưởng mới, những chiến thuật mới, và phần lớn trong số họ đã bắt đầu thay đổi cách suy nghĩ, nghĩa là Pep đã hoàn thành một trong những nhiệm vụ khó khăn nhất đối với các huấn luyện viên bóng đá. Các

cầu thủ đã hiểu được tại sao có lúc phải chơi với hàng thủ ba người, cần phải gây áp lực từ đâu và vào lúc nào, làm sao thay đổi hệ thống thi đấu ngay trong trận, và cần phải làm gì để chơi được ở nhiều vị trí khác nhau. Thành quả của hàng trăm giờ miệt mài trên sân tập là các cầu thủ Bayern có thể dễ dàng chuyển đổi giữa nhiều hệ thống khác nhau ngay trong trận đấu.

"Bạn chỉ cần hô to 3-4-3 là đội bóng sẽ thay đổi ngay lập tức", trợ lý của Pep, Domènec Torrent, nói. Xabi Alonso bổ sung: "Thay đổi hệ thống ngay trong trận cũng không khó lắm đâu. Chúng tôi luyện tập nó mỗi ngày!"

Trận đấu với Roma vào giữa tháng 10 trong khuôn khổ vòng bảng Champions League là một minh chứng cho thấy Bayern đang đi đúng hướng. Kế hoạch của Bayern cho trận đấu ấy là lôi kéo các cầu thủ Italia về một cánh, nhờ vậy, mở ra khoảng trống ở cánh còn lại. Chỉ với một đường chuyền chéo sân, Bayern có thể tạo ra những tình huống một đấu một mà Pep mong muốn ở khu vực đó. Bernat, Alaba, Xabi Alonso, Götze và Lewandowski có nhiệm vụ thu hút, lôi kéo các cầu thủ Roma về cánh trái (theo hướng tấn công của Bayern), để cánh phải trong tình trạng gần như bị bỏ trống. Một đường chuyền đảo cánh chính xác là đủ để đặt Robben vào thế đối mặt với hậu vệ trái từng một thời lẫy lừng nhưng nay đã già và "cô độc", Ashley Cole. Bayern thắng 7-1 ngay trên sân Olimpico. Kế hoạch đã được thực hiện một cách hoàn hảo.

Pep luôn hướng đến mục tiêu hủy diệt toàn phần đối thủ, để họ không có cơ hội phục hồi sau những đợt tấn công liên tiếp của Bayern. Không chỉ là sự thống trị đơn thuần do chất lượng của các cầu thủ mà họ có, mà còn phải thống trị về không gian nữa. Để đạt được mục tiêu này, số lượng cầu thủ ở phía trước bóng phải đủ lớn; đây cũng là một đặc điểm giúp phân biệt các đội bóng của Pep với phần còn lại. (Lần tiếp theo xem một trong các đội bóng của Pep thi đấu, bạn thử để ý đếm xem có bao nhiêu cầu thủ của họ đứng trước bóng nhé!) Muốn làm được điều đó, đội bóng lại cần phải tạo được một kết cấu chắc chắn và các cầu thủ phải rất khỏe, để đảm bảo tính liên tục trong những đường chuyền và những pha phối hợp hướng tới mục tiêu phá vỡ hệ thống phòng ngự của đối phương. Juanma Lillo, một trong những bộ não bóng đá mà Pep ngưỡng mộ nhất, so sánh nó với việc "dẫn một người mù đi dạo trong hai giờ, để rồi khi người mù ấy trở về nhà, anh ta nhận ra toàn bộ đồ đạc trong nhà đã bị thay đổi vị trí".

Nếu cường độ chuyền bóng và gây áp lực không đủ lớn, lối chơi của đội có thể trông chậm chạp, nhàm chán, và không tạo ra đủ

các điều kiện để mở ra các cơ hội. Truyền thông Đức vốn đã quen với việc hai đầu sân lúc nào cũng trong cảnh "nhộn nhịp", nên những lúc chứng kiến Bayern chơi như thế, họ thường chỉ trích một cách rất gay gắt.

Nhu cầu thích nghi là vấn đề song phương. Không chỉ có Bayern cần phải thích nghi với Pep. Vậy Pep thấy cần phải giữ lại những đặc điểm nào trong cách chơi truyền thống của người Đức? Có hai "vũ khí" của người Đức mà Pep tin rằng Bayern không bao giờ được phép đánh mất. Thứ nhất là phản công. Thứ hai là ý chí quyết thắng và sự khát khao.

"Tôi biết rằng giai đoạn đầu của mùa giải đó với các cầu thủ là rất khó khăn, nhất là với những người đã giành chức vô địch World Cup", Paul Breitner nói. "Ở câu lạc bộ, tất cả mọi người đều lo lắng khi nghĩ đến những gì có thể xảy ra trong giai đoạn từ tháng 8 đến tháng 12. Nhưng cuối cùng chúng tôi đã trải qua một giai đoạn lượt đi ấn tượng nhất trong lịch sử. Tôi đánh giá cao điều đó hơn cả những chiến thắng hay các danh hiệu. Mùa giải thứ hai là mùa giải then chốt với Pep. Quá trình tìm hiểu, giữa huấn luyện viên với các cầu thủ, đã hoàn tất. Tất cả chúng tôi đều biết anh ấy muốn gì, 100%."

Trên sân Allianz, Bayern đánh bại SC Paderborn 07, Hannover 96, và Hoffenfeim với tỉ số đậm 4-0, vùi dập Werder Bremen (6-0) và vũ nhục Hamburg (8-0). Họ cũng thắng Augsburg và Eintracht Frankfurt với cùng tỉ số 4-0 ngay trên sân của các đội bóng này. Số phận của những đối thủ trực tiếp cũng không khác là bao. Dortmund bị đánh bại 2-1 ở Allianz. Wolfsburg bị hủy diệt 1-4 ngay trước mắt các cổ động viên của họ. Tất cả diễn ra khi tháng 2 còn chưa khép lại.

Ở Đức, các chuyên gia phân tích thường thích sử dụng con số để lý giải cho những gì đang diễn ra trên sân (điều này khiến cho việc giải thích cách chơi của những cầu thủ như Messi, vốn chạy không nhiều, trở nên rất khó khăn). Đó là đặc trưng của một nền văn hóa thích lượng hóa mọi việc. Nhưng giờ đây, các bình luận viên buộc phải nhìn sâu hơn. Chưa bao giờ người Đức bàn về chiến thuật nhiều đến thế. Tất cả đều cố gắng giải thích điều gì đang diễn ra bên trong bộ óc của vị huấn luyện viên tới từ Catalonia. Người ta thậm chí còn đi xa tới mức tuyên bố rằng Bundesliga đang được chứng kiến thứ bóng đá của tương lai.

"Trong một vài năm nữa, tôi nghĩ rằng các cầu thủ sẽ không được phép đến trước mặt huấn luyện viên và nói rằng 'đây là vị trí của

tôi'", chuyên gia Marcel Reif của German TV nhận định. "Có thể họ sẽ được phép chơi ở những vị trí mà họ lựa chọn. Nhưng chỉ khi họ không muốn cạnh tranh cho các danh hiệu. Những cầu thủ hay nhất ở những đội bóng mạnh nhất sẽ không bao giờ còn có thể lựa chọn một vị trí cho riêng mình nữa. Kỷ nguyên Pep, bởi thế, là một phần của tương lai."

Bởi vì những yêu cầu mà phong cách bóng đá của Pep đặt ra, cả về mặt thể chất lẫn kỹ thuật, là quá cao, nhiều người nghĩ rằng nó chỉ có thể thành công ở những đội bóng hàng đầu, nơi có những cầu thủ đủ chất lượng để triển khai nó một cách ổn định. Nhưng số lượng các huấn luyện viên kéo về Säbener Strasse, sân tập của Bayern, để có thể quan sát tận mắt những gì mà Pep đang làm với đội bóng của anh, cho thấy tầm ảnh hưởng của anh đang ngày càng lan rộng, ngay cả ở Đức, nơi rất nhiều quan sát viên đã bắt đầu săm soi chỉ ra những thiếu sót và sai lầm của anh.

"Joachim Löw ít nhiều đã học theo những phương pháp của Guardiola trong quá trình chuẩn bị cho World Cup 2014", chuyên gia bóng đá Đức Raphael Honigstein viết. "Guardiola có ảnh hưởng mạnh đến như vậy là bởi anh được các đồng nghiệp đánh giá rất cao. Bất kỳ việc gì anh làm, sớm hay muộn cũng sẽ được bắt chước."

Các đồng nghiệp cũng đặc biệt ngưỡng mộ Pep ở cái cách anh khiến những cầu thủ giỏi nhất trở nên giỏi hơn nữa, một trong những công việc khó khăn nhất với một huấn luyện viên. Trong bài trả lời phỏng vấn tờ Süddeutsche Zeitung trước khi ra đi, Toni Kroos nói rằng anh vốn là một cầu-thủ-30-phút nhưng nhờ Pep, đã học được cách trở thành cầu-thủ-90-phút. Ở Real Madrid, anh có cảm giác mình đã đi giật lùi, không những không tiến bộ hơn mà còn tệ đi, do không còn có người chỉ bảo và sửa sai như trước. Jerome Boateng, trong cuộc nói chuyện với phóng viên của tờ Frankfurter Allgemeine Zeitung sau khi World Cup kết thúc, cho biết những gì mà Guardiola nói với anh trong các buổi tập cũng chính là những gì mà anh phải làm khi bước vào một trận đấu thực sự. Rồi phóng viên hỏi, "Vậy trước nay chưa ai làm điều đó với anh ư?" "Chưa", Boateng trả lời. Cả Heynckes lẫn Hitzfeld, và những người ở Manchester City, không ai từng làm điều gì tương tự thế cho anh.

David Alaba, về lý thuyết là một hậu vệ trái, đã được yêu cầu chơi ở vị trí trung vệ, tiền vệ biên, tiền vệ trung tâm và đôi khi còn xuất hiện ở vị trí của một trung phong. Trước khi Pep đến, Alaba vốn đã là một trong những hậu vệ trái xuất sắc nhất trên thế giới.

Nhưng nhờ Pep, anh lại thấy mình có thêm quá nhiều điều để học. "Tôi không biết là mình có thể đá được ở vị trí trung vệ", anh thừa nhận. "Cách chuẩn bị chi tiết của ông ấy giúp cho việc đánh bại đối phương trở nên dễ dàng hơn. Và ấn tượng hơn."

Với 17 bàn sau 31 trận, Robert Lewandowski giành danh hiệu Vua phá lưới ở mùa giải đó (chia sẻ với Arjen Robben). Robert là bằng chứng cho thấy Pep sẵn sàng xoay xở với những gì mà người ta trao cho anh.

Ribéry là người được cho là "khó dạy" nhất, nhưng cuối cùng vẫn nạp được thêm rất nhiều thứ mới mẻ. Perarnau viết trong cuốn sách của anh rằng một ngày nọ, cầu thủ người Pháp tự nhiên xăm xăm tiến về phía Pep rồi "tóm lấy cổ [Pep] và nói, 'Tôi yêu ông, Pep ạ. Tôi yêu ông lắm. Nghe này, tôi có thể chỉ là một thằng cầu bất cầu bơ, nhưng chắc chắn tôi sẽ luôn có ông trong tim. Tôi chưa bao giờ tưởng tượng rằng tôi lại có thể học được nhiều như trong năm vừa rồi'."

Thomas Müller cũng là một "ca" khó.

Khi được hỏi về những ấn tượng đầu tiên trong lúc làm việc với Pep, tiền đạo người Đức nói rằng: "Ông ấy làm việc rất nghiêm túc. Đội bóng cần thời gian để hiểu ông ấy, để xem ông ấy muốn gì. Trong một vài tháng đầu, chúng tôi tập chiến thuật rất nhiều, nên khi ông ấy nói chiến thuật A hay chiến thuật B, cả đội đều hiểu như thế có nghĩa là gì."

Nếu nghe Müller nói, ta có cảm giác anh rất thích được làm việc với Pep. Nhưng thực tế, nhà vô địch World Cup 2014, người tự miêu tả bản thân là "kẻ tìm kiếm những khoảng trống", quá bản năng, quá vô chính phủ để có thể thực sự hòa vào hệ thống của Pep. Anh tỏ ra không mấy thích thú với các buổi tập chiến thuật ấy nhưng anh lại ghi được tới 21 bàn trên tất cả các đấu trường trong mùa giải 2014-15 đó. Là một huấn luyện viên, ta phải làm gì với trường hợp này?

Pep chọn chấp nhận Thomas Müller, và đó có thể xem là thay đổi đáng kể nhất (về mặt triết lý) của anh trong thời gian ở Munich. Müller là mẫu cầu thủ "kỳ lạ": Anh không thể ghi bàn từ những tình huống ngon ăn, nhưng lại làm được điều đó từ các tình huống khó, anh không thể khống chế bóng một cách mượt mà, không phải lúc nào cũng làm theo các chỉ đạo, không có nhãn quan, cũng không có một vai trò "tự nhiên" nào cả. Joachim Löw cũng phải thú nhận là anh không biết phải làm gì với Müller. Ngay

cả những cầu thủ chủ chốt của Bayern cũng nói với Pep rằng họ không biết Müller chơi ở vị trí nào là hợp nhất.

Nhưng Müller lại là cầu thủ con cưng của Rummenigge, là một biểu tượng của bóng đá Đức, được cả giới truyền thông lẫn các cổ động viên thần tượng. Bild, tờ báo bán chạy nhất ở Đức, thậm chí còn đi xa tới mức đặt vấn đề liệu Müller đã giỏi bằng Messi hay chưa.

Pep biết mình muốn gì: một đội bóng thống trị tuyệt đối và gồm toàn những cầu thủ hiểu rõ các phương pháp của anh. Nhưng anh cũng biết rằng anh, hay bất kỳ huấn luyện viên nào khác, sẽ không bao giờ có được một đội hình mà cả 11 cầu thủ đều sẵn sàng thích nghi với những ý tưởng của mình. Nhưng điều đó không có nghĩa là cả huấn luyện viên lẫn cầu thủ đều không nên cố gắng hợp tác với nhau. Không phải lúc nào cũng vui vẻ, nhưng Müller đã chơi như một số chín ảo, một tiền vệ trung tâm, một trung phong, một tiền đạo lùi. Còn Pep cũng chấp nhận thay đổi hệ thống của đội để có thể phát huy được năng lực của Müller.

Nếu vị huấn luyện viên người Catalonia còn làm việc ở Barcelona, anh cũng sẽ gặp vấn đề tương tự với Luis Suárez. Anh có thể thay đổi được chàng trai trẻ Neymar, nhưng Suárez đã bước vào một giai đoạn của sự nghiệp mà việc làm mới mình là gần như không thể. Với những cầu thủ như Suárez và Müller, lựa chọn là rất đơn giản: chấp nhận anh ta như vốn thế, hoặc là chia tay. Vì lý do chính trị và thậm chí cả những lý do mang tính... thống kê (đặc biệt là thành tích ghi bàn), Pep biết rằng anh không thể để mất Müller được.

Những cầu thủ lớn thường không muốn bước ra khỏi vùng an toàn của họ và trong quá khứ, Guardiola đã phải hi sinh không ít những cầu thủ như thế để đảm bảo hệ thống vẫn có thể vận hành thông suốt. Nhưng ở Bayern, anh buộc phải chấp nhận thực tế không phải cầu thủ nào cũng có thể (sẵn sàng) thay đổi để phù hợp với những ý tưởng của anh. Với Müller, Pep cố gắng nhìn vào những điểm tích cực của anh, những bàn thắng mà anh ghi, cái cách anh tạo ra sự hỗn loạn trong hàng phòng ngự của đối phương.

Chính Müller cũng thừa nhận rằng Pep đã giúp anh tiến bộ hơn. Nhưng Pep đã không thể thay đổi được Müller, như những gì đã xảy ra với Leo Messi trong mùa giải cuối cùng của anh ở Barcelona. Thực tế là vì chuyện này, mối quan hệ giữa Pep và Messi thành ra xấu tới mức hai người không còn nói chuyện với

nhau nữa. Ngay cả khi họ gặp lại nhau trong trận giao hữu ở Allianz trong mùa hè đầu tiên của Pep trên cương vị huấn luyện viên trưởng của Bayern.

Nhiều tháng sau cuộc gặp mà như không gặp đó với Messi, Guardiola trong một lần ăn tối với Carlo Ancelotti ở New York đã thú nhận với vị huấn luyện viên người Italia rằng mỗi khi các cầu thủ không làm theo những gì mà anh yêu cầu, anh thấy như muốn phát điên. "Cậu vẫn căng thẳng vì chuyện ấy đấy hả?" Ancelotti hỏi lại, vẻ ngạc nhiên. "Rồi cũng tới lúc cậu thấy chuyện đó bình thường thôi."

Nhưng còn những chuyện khác cũng khiến Pep phiền lòng. Ban lãnh đạo không hiểu vì lý do gì, thông báo với các phóng viên rằng làm việc với Pep sẽ khó hơn là họ tưởng, rằng anh không hào hứng lắm với môi trường văn hóa doanh nghiệp trong đó việc tranh cãi gay gắt về một vấn đề gì đó được xem là rất bình thường. Trong tiếng Đức, nó được gọi là "streikultur", thói quen tranh luận, nhưng trên tinh thần xây dựng, mang tính chuyên nghiệp. Ban lãnh đạo, tất nhiên là không có Hoeness trong đó, cảm thấy họ không thể làm điều đó với Pep bởi vì sợ anh sẽ nghĩ đó là vấn đề mang tính cá nhân. Và thực tế là Guardiola cũng thường cử Manel Estiarte tới các cuộc họp khi có vấn đề gì đó cần phải xử lý. Ở Bayern, người ta xem đó là chuyện lạ. Họ có thể chấp nhận nhưng không hoàn toàn vui vẻ đón nhận nó.

Rồi Bayern bắt đầu phải chịu đựng một cơn dịch chấn thương mới, tồi tệ chẳng kém gì ở mùa trước. Ban huấn luyện cảm thấy họ lúc nào cũng ở trong thế bị động. Họ hiếm khi có thể thoải mái lựa chọn đội hình xuất phát - lúc nào cũng có một, hai, hay thậm chí nhiều hơn, trụ cột không thể có mặt vì chấn thương. Trong các bài nói trước trận, Pep vẫn đề cập tới các vấn đề chiến thuật, một cách sắc bén và trực quan như thường lệ, nhưng điều anh muốn "quán triệt" nhất với các cầu thủ là, trong hoàn cảnh hiện tại, chiến thắng là quan trọng nhất, theo cách nào bàn sau. Chất lượng trong lối chơi và cả kết quả bắt đầu có dấu hiệu chững lại, thậm chí đi xuống.

Cuối tháng 3, Bayern nhận thất bại thứ hai của mùa giải, trước Borussia Mönchengladbach, ngay trên sân nhà. Những chiến thắng nhọc nhằn trước Dortmund (1-0), Hoffenheim (0-2, với bàn thứ hai ghi được ở phút 93) và Hertha Berlin (1-0, bàn thắng của Schweinsteiger được ghi khi chỉ còn 10 phút nữa là hết trận) giúp Bayern có được danh hiệu Bundesliga thứ ba liên tiếp. Nhưng sau đó, họ thua liền ba trận.

Vào ngày 11 tháng 3, Ribéry dính chấn thương mắt cá trong trận đại thắng Shakhtar Donetsk 7-0 ở vòng 16 đội Champions League. Theo dự đoán ban đầu, anh chỉ phải nghỉ ba ngày, nhưng cuối cùng đã phải vắng mặt tới bảy tháng. Thiago, Alaba và Robben cũng thay nhau hoặc cùng lúc dính phải những chấn thương dài ngày. Các hậu vệ và cầu thủ chạy cánh có vẻ là những người dễ bị ảnh hưởng bởi chấn thương nhất.

Việc các cầu thủ cứ chấn thương đi chấn thương lại khiến cho mối quan hệ giữa Pep với Hans-Wilhelm Müller-Wohlfahrt, người giữ cương vị trưởng bộ phận y tế của Bayern trong hơn 40 năm, trở nên hết sức căng thẳng. Pep không hiểu nổi tại sao vị bác sĩ này lại chọn làm việc tại phòng khám của mình ở trung tâm thành phố, cách sân tập Säbener Strasse gần tám dặm (gần 12 km); mỗi khi có ai đó chấn thương trong khi đang tập luyện, những người đầu tiên kiểm tra lại là các chuyên gia vật lý trị liệu.

Pep cũng không hiểu nổi tại sao quá trình hồi phục của Götze và Schweinsteiger lại kéo dài đến vậy, hay tại sao Müller-Wohlfahrt có thể chỉ dùng tay mà chẩn đoán được phần lớn các chấn thương. Ngược lại, vị bác sĩ rất được tôn trọng trong nghề cũng cáo buộc Pep đã bắt các cầu thủ trở lại sân tập quá sớm. Guardiola thậm chí còn khuyên Thiago về Tây Ban Nha để được bác sĩ quen của Guardiola chữa trị thay vì ở lại và làm theo những chỉ dẫn của Müller-Wohlfahrt.

Có quá nhiều bí ẩn xung quanh các chấn thương cơ đến mức một số cầu thủ, trong đó có nhóm cầu thủ Đức, phải đặt câu hỏi về tính hợp lý của việc thay những bài tập thể lực truyền thống bằng những bài tập cùng với bóng. Liệu có thể nào cơ thể của họ không quen làm việc theo cách đó hay không? Nhưng khi Pep phát hiện ra một số cầu thủ đã tập thêm ở nhà để bù đắp cho cái mà họ nghĩ là thiếu hụt về thể chất, anh lập tức cảnh báo rằng họ có nguy cơ gặp phải nhiều vấn đề hơn nếu cứ tự tập luyện theo ý mình.

Chứng kiến danh sách chấn thương cứ ngày càng dài ra, Pep đã không còn giữ được bình tĩnh nữa. Anh thường xuyên thể hiện sự khó chịu, thậm chí bực bội, nhất là sau khi câu lạc bộ từ chối hiện đại hóa bộ phận y tế của đội (theo yêu cầu của Pep). Cuối cùng, vào tháng 4, Müller-Wohlfahrt và ba thành viên khác trong bộ phận y tế đã quyết định rời khỏi câu lạc bộ sau khi cảm thấy họ đang bị đổ lỗi cho thất bại trước Porto ở Champions League. Đó là trận đấu mà Bayern thiếu một loạt trụ cột, trong đó có Ribéry, Robben, Alaba, Schweinsteiger, Martínez và Benatia. Trước đó không lâu, trong một trận đấu khác, Bayern thiếu người tới mức chỉ có thể

đăng ký 14 cầu thủ và có tới 2 thủ môn trên băng ghế dự bị. Tình trạng ấy đang trở thành "chuyện thường ngày ở huyện".

Sự kiện ba bác sĩ của Bayern rời đội là sự khởi đầu cho một chiến dịch truyền thông mà đích ngắm rõ ràng là Pep. Bild viết rằng giữa Pep và Müller-Wohlfahrt đã nổ ra một cuộc tranh cãi hết sức gay gắt và với vị bác sĩ, đó chính là giọt nước làm tràn ly.

Thực tế, không có một cuộc cãi vã nào như thế cả. Đúng là đã có những lời lẽ gay gắt nhắm vào các bác sĩ, nhưng không phải từ Pep, mà là từ Rummenigge. Vị chủ tịch nói với các cầu thủ rằng thất bại không phải là lỗi của họ, vì đội có quá nhiều ca chấn thương, trước khi nhấn mạnh ông cũng chả hi vọng các cầu thủ đang chấn thương đó sớm trở lại. Khi Pep về đến phòng thay đồ thì mọi chuyện đã xong. Sáng hôm sau, vị bác sĩ già và đội ngũ của ông nộp đơn xin nghỉ.

Nhưng phần còn lại của giới truyền thông vẫn cứ khai thác tiếp câu chuyện của Bild, phớt lờ thực tế là có sự nhầm lẫn trong danh tính của nhân vật chính. Ở đây chúng ta có thể nhìn thấy ba vấn đề. Thứ nhất, Bayern Munich không hề lên tiếng phản bác lập luận của giới truyền thông, rằng chính Pep là người đã khiến vị bác sĩ phải ra đi. Thứ hai, Pep cũng thế. Anh thấy rằng nếu câu lạc bộ không có ý bảo vệ anh, bằng cách ra một thông báo làm rõ hay phủ nhận thông tin từ báo chí, thì anh cũng chẳng việc gì phải chường mặt ra đánh đấm với họ? Thứ ba, quan trọng nhất, câu lạc bộ bây giờ không có người đứng đầu bộ phận y tế. Đó rõ ràng là một vấn đề lớn khi mà danh sách các cầu thủ chấn thương vẫn đang rất dài.

Dù Pep chẳng liên quan gì, ban lãnh đạo câu lạc bộ vẫn xem sự kiện vừa xảy ra như là một bằng chứng cho thấy họ ủng hộ Guardiola đến mức nào. Theo họ thì nhờ thế, anh đã làm được điều mà Jürgen Klismann, huấn luyện viên của đội trong thời gian từ 2008 tới 2009, muốn mà không làm được, đó là đẩy Herr Doktor Müller-Wohlfahrt đi. Vấn đề là, Pep đâu có phải là người đẩy Müller-Wohlfahrt đi!

Kỳ lạ hơn, Müller-Wohlfahrt vẫn tiếp tục chữa trị cho một số cầu thủ của Bayern sau lưng vị huấn luyện viên người Tây Ban Nha. Một số người, trong đó có Boateng, được gửi tới Miami hay Florida để điều trị chấn thương chính là theo đề nghị của Müller-Wohlfahrt, và Pep chẳng biết gì về chuyện này.

Đến khi phát hiện ra, thì Pep, biết rằng anh không gắn bó với câu

lạc bộ Đức cả đời, quyết định im lặng để tránh va chạm.

Giữa lúc ấy, Bayern vẫn tiến đều trên các đấu trường.

Sau thất bại trên sân Porto (3-1) ở tứ kết Champions League, đội bóng Đức đã trả đủ cả vốn lẫn lãi ở trận lượt về khi vùi dập đội bóng Bồ Đào Nha với tỉ số 6-1, trong đó năm bàn thắng của họ được ghi chỉ trong 40 phút đầu tiên. Đấy là trận đấu mà Bayern tập trung đưa bóng xuống hai biên rồi tạt vào trong, cố gắng khai thác tốt nhất những tình huống bóng hai.

Ở bán kết, Bayern sẽ đụng độ Barcelona của Luis Enrique.

Cặp đấu được quyết định ngay từ trận lượt đi.

Bayern vắng Robben, Ribéry và Alaba vì chấn thương, nhưng đón Thiago và Götze trở lại sau một thời gian dài vắng mặt. Trên băng ghế dự bị của trận đấu đó, họ có Gianluca Gaudino (hiện đang chơi cho FC St Gallen ở Thụy Sĩ) và Mitchell Weiser (đang ở Hertha BSC). Đội bóng của Pep đã chơi bóng một cách có tổ chức và kiểm soát được thế trận, nhưng cuối cùng vẫn phải ra về với thất bại nặng nề 0-3 dù đã giữ được mành lưới cho tới tận phút 77. Thật đáng tiếc là bàn thua đầu tiên, bàn thua mang tính quyết định, lại đến từ một sai lầm của người đã chơi ổn định nhất, thủ môn Manuel Neuer. Neuer đã ném bóng cho Bernat vào thời điểm hậu vệ này vẫn chưa ở vị trí tốt nhất để nhận và triển khai bóng. Bị hai cầu thủ Barcelona "quây", Bernat để mất bóng, rồi bóng tìm tới chân Messi, người đã hạ gục Neuer với một cú sút chìm vào cột gần từ ngoài vòng cấm.

Bayern khởi đầu trận đấu với một ý tưởng khá "điên rồ" của Pep: họ chống lại bộ ba tiền đạo lừng danh của Barcelona (Suárez, Messi và Neymar) với một hàng thủ ba người. Nhưng vì ý tưởng này, Bayern suýt nữa để thua tan tác chỉ sau 15 phút đầu tiên. Chỉ sau khi trở lại với hàng thủ bốn người quen thuộc, Bayern mới dần ổn định được lối chơi. Tuy nhiên, họ vẫn thiếu tốc độ và khả năng thâm nhập trong những pha tấn công. Thủ thành của Barcelona, Marc-André ter Stegen, không phải thực hiện bất kỳ pha cứu thua nào trong cả trận đấu.

Phản ứng sau trận là có thể đoán trước được và hoàn toàn dễ hiểu. Nhiều người xem thất bại nặng nề trước Barcelona là một nỗi xấu hổ.

Bài học từ lịch sử Bayern ghi rằng câu lạc bộ luôn biết cách đứng dậy sau mỗi lần vấp ngã. Nhưng để làm được điều đó, cần những

thay đổi quyết liệt, thậm chí đau đớn. Tuy nhiên, không có bất kỳ ai ở câu lạc bộ đả động gì tới khả năng sa thải Guardiola sau khi Bayern chính thức có lần thứ hai liên tiếp bị loại ở bán kết Champions League khi chỉ thắng được 3-2 trong trận lượt về ở Allianz.

Thực tế, ngay sau thất bại ở Camp Nou, Rummenigge đã đặt lịch trả lời phỏng vấn tờ Süddeutsche Zeitung sau trận lượt về, không quan tâm tới kết quả của trận đấu ấy là như thế nào. Hai thất bại, đều rất đau đớn, trước Real Madrid ở mùa trước và Barcelona ở mùa này, không thay đổi cách đánh giá của Bayern về Pep. Chứng kiến những gì Pep làm hằng ngày trên sân tập, họ tin tưởng một cách tuyệt đối vào khả năng dẫn dắt đội bóng đi tới thành công của anh.

Nhưng nói gì thì nói, thất bại vẫn khiến tất cả đau đớn, như bình luận của Marcel Reif: "Thất bại khiến anh ta đau đớn, khiến tất cả những người khác đau đớn. Bởi đây là năm thứ hai liên tiếp người được đưa về để tạo ra sự hoàn hảo đã thất bại với nhiệm vụ đó."

Bayern vô địch Bundesliga với cách biệt 10 điểm so với đội xếp thứ hai Wolfsburg. Tính từ thời điểm Pep đến Bayern cho tới hết mùa giải thứ hai, Pep chính là huấn luyện viên có thành tích tốt nhất trong số các huấn luyện viên làm việc ở những giải vô địch hàng đầu châu Âu. Đội bóng của anh tham gia tranh tài ở sáu giải đấu lớn, giành chiến thắng ở ba trong đó, và vào tới bán kết ở ba giải còn lại.

Nhưng thế là chưa đủ. Một bộ phận không nhỏ truyền thông Đức tỏ ra "khoái chí" sau những thất bại của Bayern và khẳng định Pep đang thất bại. Họ có thay đổi cách nhìn về Pep và triều đại của anh hay không tùy thuộc vào những gì mà Bayern làm được ở Champions League trong mùa giải tiếp theo.

4

Tù nhân. Mùa thứ ba và cuối cùng

Vào đầu mùa giải thứ ba ở Munich, một ý nghĩ thoáng qua đầu Pep: trong 17 năm trở lại đây, chỉ có duy nhất một huấn luyện viên (Ottmar Hitzfeld) có thời gian gắn bó với Bayern lâu hơn anh. Bayern với Guardiola giống như một chuyến thăm nhà một người anh em họ xa, nghĩa là phải kết thúc đúng thời điểm. Nói những điều cần nói. Làm những việc cần làm. Anh tự hỏi không biết các huấn luyện viên khác có cảm nghĩ tương tự như thế khi họ bước vào mùa giải thứ ba với Bayern hay không. Nhưng nếu có thể đi hết ba năm hợp đồng với câu lạc bộ, anh muốn khi rời đi, anh không có gì phải hối tiếc, sau khi đã cống hiến hết tất cả những gì mình có.

Trong mùa hè, đội bóng chào đón thêm nhiều cầu thủ mới: Joshua Kimmich, Douglas Costa, Arturo Vidal và Kingsley Coman, người được mượn từ Juventus trong hai năm. Tất cả những tân binh này sẽ có những đóng góp quan trọng trong mùa giải mới.

Vào ngày 11 tháng 7, Bayern thông báo sau 17 năm gắn bó với câu lạc bộ, Bastian Schweinsteiger sẽ được chuyển nhượng tới Manchester United. Pep biết rằng anh vẫn cần thêm những tiền vệ trung tâm mới, nhưng không phải là bất kỳ ai, mà chỉ những người hiểu được anh muốn gì hoặc có khả năng thực hiện nhiệm vụ đặc biệt mà anh sẽ giao phó.

Kimmich có thể là một người như thế. Pep xem việc phát triển chàng cầu thủ mùa trước còn chơi ở giải hạng hai là một thách thức mang tính cá nhân. Sau khi nhận thấy sự vô ích khi cố gắng thay đổi cách suy nghĩ của một số cầu thủ lớn tuổi, Pep quyết định đầu tư tâm huyết và công sức cho Kimmich, một cầu thủ nhanh

nhẹn, mạnh mẽ và thông minh, có nhãn quan tuyệt vời và kỹ năng chuyền bóng đa dạng. Anh hi vọng rằng bằng cách "thiết kế" lại cách chơi của Kimmich, anh có thể phần nào khắc phục được tình trạng thiếu hụt nhân sự ở hàng tiền vệ. Kimmich là một cầu thủ đặc biệt đa năng. Anh có thể chơi ở vị trí trung vệ lệch trái, lệch phải, hậu vệ trái, hậu vệ phải, và tất nhiên cả tiền vệ. Pep có rất nhiều cuộc nói chuyện với Kimmich, minh họa bằng video những gì mà anh muốn cầu thủ trẻ này làm, và dành đủ thời gian trên sân tập để anh ta có thể luyện tập và thực hành nhuần nhuyễn. Kimmich học rất nhanh.

Arturo Vidal không phải là người mà Pep muốn mua. Đấy là một cầu thủ hay, nhưng không phải là người phù hợp với phong cách bóng đá của Pep. Anh ta thích cầm bóng xộc lên phía trước hơn là kiên nhẫn phối hợp với các đồng đội, và cảm giác về vị trí cũng không tốt lắm. Nhưng Pep vẫn vui vẻ tiếp nhận. Anh đã từ bỏ hi vọng có thể xây dựng đội bóng theo ý mình từ lâu rồi.

Một tân binh khác là Costa, người đến từ Shakthar Donetsk, đội bóng mà Pep đã đối đầu ba lần trong ba năm trước đó. Costa rất nhanh nhưng thích nhận và cầm bóng, nên Pep sẽ phải can thiệp để thay đổi cách chơi của cầu thủ người Brazil. "Cậu có sẵn sàng mở lòng và học cách chơi bóng không?" Pep hỏi Costa ngay trong buổi tập đầu tiên.

Với Coman, Pep có thêm một giải pháp thay thế ở hai cánh. Tốc độ và khả năng tung ra những quả tạt từ đáy sân của Coman là một phần quan trọng trong kế hoạch mà Pep đã vạch ra. Đội bóng phải tạo điều kiện để hai cầu thủ này có thể phát huy tối đa khả năng trong các tình huống một đối một, vốn là sở trường của họ.

Cùng với các tân binh, Pep cũng chào đón sự trở lại của nhiều trụ cột sau chấn thương. Martínez, Thiago, Alaba, Robben và Ribéry đều đã sẵn sàng xung trận, Pep bước vào mùa giải mới trong tâm trạng phấn chấn.

Trước khi cùng toàn đội sang Trung Quốc du đấu, anh ghé qua Manresa - cách quê nhà Santpedor của Pep chỉ năm dặm - để nói chuyện theo một lời mời từ đối tác. Ở đó, anh thú nhận thứ anh không ngừng tìm kiếm là tình yêu, chứ không phải là các danh hiệu. "Tất cả những gì tôi làm đều là để được yêu mến", anh nói.

Những người thân cận với Pep còn nói thẳng tuột: "Ở Bayern, anh ấy cảm thấy được yêu mến." Có thực sự như thế hay không? Liệu có tồn tại một tình yêu đích thực không đi cùng với sự thấu hiểu?

Không lâu sau chuyến hồi hương, Pep tham gia trình diễn thơ ở Câu lạc bộ Văn học Munich. Anh đọc bài Full Stop, một tác phẩm của nhà thơ Catalonia Miquel Martí I Pol. Đó là một lựa chọn thú vị của Pep, bởi vì chủ đề chính của bài thơ là về việc ra đi, từ bỏ mọi vinh hoa phú quý để tìm kiếm sự tự do. Pep có muốn nhắn nhủ gì qua bài thơ ấy không? Có phải anh đang chuẩn bị tâm lý cho câu lạc bộ về sự ra đi của mình?

Bayern, hay chí ít là giám đốc thể thao đồng thời là đồng minh tin cẩn nhất của Pep, Matthias Sammer, cố gắng làm giảm áp lực cho anh bằng cách khẳng định với giới truyền thông rằng thành công, nhất là ở các giải đấu Cúp, cần phải được xem xét trên cơ sở hoàn cảnh cụ thể. Dùng kết quả ở những giải đấu theo thể thức knock-out làm phong vũ biểu cho thành công là một sự áp đặt thiếu công bằng, với bất kỳ ai.

Nhưng cuộc đời này làm gì có công bằng!

Sau lễ ra mắt mùa giải mới ở sân Allianz với sự tham gia của hơn 60.000 cổ động viên, Bayern lên đường sang Trung Quốc. Nhưng sau chuyến đi này, mối quan hệ giữa Pep với các thành viên còn lại trong ban lãnh đạo đã xấu đi thấy rõ. Hai bên hầu như không còn có thể nói chuyện với nhau. Kết quả trên sân là rất tích cực, với những chiến thắng trước Valencia và Inter, nhưng bầu không khí ở ngoài sân thì không. Những gì mà chủ tịch Karl-Heinz Rummenigge nói trên đất nước đông dân nhất thế giới đã dội thêm một gáo nước lạnh vào mối quan hệ vốn đã chẳng nồng ấm gì của đôi bên. “Cuộc sống” - Rummenigge chỉ ra - “vẫn tiếp diễn ở câu lạc bộ này ngay cả khi Pep không gia hạn hợp đồng”.

Đại diện câu lạc bộ sau đó giải thích sở dĩ Rummenigge nói thế là vì trong thời gian trước đó, Pep đã không có động thái nào hồi đáp những gợi ý đàm phán gia hạn hợp đồng từ câu lạc bộ, nên là Chủ tịch Rummenigge phải có tiếng nói trấn an các cổ động viên. Nhưng “Guardiola cảm thấy bị xúc phạm và thể hiện sự khó chịu ra mặt trong suốt chuyến bay trở lại Đức”, Raphael Honigstein viết trên trang Guardian.

Trận tranh Siêu Cúp Đức chứng kiến Bayern lần thứ ba liên tiếp thất bại, lần này là trên chấm 11m. Đối thủ tiếp theo là Hamburg, trong trận đấu khai màn Bundesliga. Đó cũng là lúc Bayern của Pep bắt đầu hành trình tìm kiếm sự hoàn hảo. Và để đi tới đích, Pep đã và sẽ yêu cầu các trợ lý của anh phải chuẩn bị, với sự chi tiết đến mức tối đa, đủ các loại tài liệu, băng video, kế hoạch trận đấu và các bài tập. Theo tờ Bild, sau một buổi tập trước trận khai

màn mùa giải, Pep đã tập hợp các cầu thủ lại và nói rằng: "Năm nay, tất cả mọi người sẽ phải làm theo những gì tôi nói và theo cách mà tôi muốn. Tôi sẽ nói các bạn cần đi theo những hướng nào, và các bạn sẽ phải lắng nghe. Trên đời này chỉ có duy nhất một người được phép phớt lờ tôi: Messi."

Bayer đánh bại Hamburg 5-0 và thắng một lèo thêm tám trận nữa ở Bundesliga. Pep và cộng sự dành nhiều thời gian để tìm ra những điểm yếu, những gót chân Achilles của mọi đối thủ, không quan tâm đối thủ ấy nghèo hay yếu đến thế nào trong con mắt của thế giới bên ngoài. Ngày nào cũng như ngày nào, họ cặm cụi làm việc từ chín giờ sáng cho tới bảy hay tám giờ tối. Những thành viên là người Đức trong ban huấn luyện thường nhận xét nửa đùa nửa thật rằng thật đáng ngạc nhiên khi thấy những người Tây Ban Nha còn làm việc nhiều hơn cả người Đức.

Mùa giải thứ ba thành ra là mùa giải thành công nhất của Pep ở Munich. Dễ dàng nhất thì đúng hơn. Việc chuyển đổi giữa các hệ thống chiến thuật bây giờ trở nên hết sức mượt mà, mà nói một cách văn hóa thì nó đã trở thành một phần trong ADN của đội bóng. Có nhiều thời điểm Bayern chơi với năm tiền đạo và chỉ có một mình Xabi Alonso ở vị trí tiền vệ trụ. Có những thời điểm khác, trước những đội phòng ngự sâu, họ chơi với sơ đồ kim tự tháp 2-3-5 vốn được sử dụng nhiều từ những năm... 1890, trong đó hai hậu vệ cánh sẽ dâng lên và bó vào giữa để cùng với Xabi kiểm soát khu trung tuyến. Bayern có thể thay đổi đội hình tới bảy lần trong một trận đấu, như họ đã làm trước Hoffenheim.

Lewandowski ghi được nhiều bàn thắng hơn bởi vì đội bóng có nhiều hơn những pha phối hợp tập thể để tạo ra khoảng trống cho anh trong vòng cấm, vì anh nhận được rất nhiều bóng từ các tiền vệ cánh, và vì Müller đã hiểu và chơi ăn ý với anh hơn. Bayern ở mùa giải thứ ba ấy đã chơi thứ bóng đá rất gần với ý tưởng nguyên bản của Pep.

Trong sự ngạc nhiên của phần lớn các cầu thủ, Pep dành rất nhiều thời gian, thậm chí là phần lớn, trong các buổi tập để rèn cách tổ chức phòng ngự. Martínez cho biết: "Chúng tôi tập chiến thuật miết. Cho tới giờ bọn tôi chắc phải xem cỡ hơn 200 video. Pep cũng dạy tôi rất nhiều khái niệm mới, khi nào thì thoát đi với bóng, khi nào thì kèm người, nên chọn vị trí ra làm sao..."

"Mỗi thứ Bảy khi phải bình luận các trận đấu của Bayern là tôi như muốn phát điên", Marcel Reif nói. "Khi có thông tin về đội hình xuất phát, mọi người trong đài thường hỏi, 'Hôm nay anh ta đá

với sơ đồ nào? 3-5-2? 3-4-3? 4-5-1?' Mấy lần đầu tôi còn trả lời. Nhưng chỉ sau mười phút là thấy không phải như thế nữa. Cuối cùng tôi nói, 'Đừng có hỏi tôi nữa! Chúng ta cứ ném đội hình lên sóng rồi chờ xem điều gì xảy ra tiếp theo thôi!' Tôi chưa thấy đội bóng nào trên hành tinh này gần giống, chưa nói là giống, như thế. Các cầu thủ của Pep đã làm được những điều mà trước đây ngay chính bản thân họ cũng không nghĩ là mình làm được."

Trong khi đó, tờ báo bán chạy số một nước Đức Bild vẫn tiếp tục chiến dịch chống lại vị huấn luyện viên người Catalonia. Họ cố gắng vẽ chân dung của Pep như một người mang "tính cách núi lửa". Tờ báo này viết rằng trong một trận đấu giao hữu trước mùa thuộc khuôn khổ Audi Cup, Pep đã gây hấn với Nigel de Jong của AC Milan trong đường hầm sau khi tiền vệ này có một pha tắc bóng muộn khiến Kimmich bị thương. "Về mà làm việc đó với cầu thủ Juve ấy", Pep nói, tất nhiên là theo Bild. "Joshua, cậu ta mới có 19 tuổi thôi!" Cũng ở giải Audi Cup, Pep đã phải giải thích trong một buổi họp báo lý do anh gửi những nụ hôn gió tới một số cổ động viên trên khán đài, sau khi Bild viết rằng đó là cách Pep đáp trả các cổ động viên Madrid đã xúc phạm anh vì anh là người Catalonia (Bild khẳng định là trước đó ít tuần, Pep đã xác nhận anh sẽ tham gia tranh cử ở địa phương với tư cách một ứng cử viên ủng hộ nền độc lập cho Catalonia).

Truyền thông Đức lấy làm khó chịu vì Pep đã đẩy Schweinsteiger đi, dù thực tế - Schweinsteiger liên tục phải nghỉ thi đấu vì chấn thương khi ở Man United - đã chứng minh anh không còn đủ điều kiện chơi bóng ở trình độ cao nhất nữa. Các cựu cầu thủ Lothar Matthäus và Steffan Effenberg cũng hùa vào đám đông gay gắt với Pep khi nói toẹt ra là họ không thích phong cách của Bayern dưới thời Pep vì nó khác xa "bản sắc" của câu lạc bộ.

Nhưng mặc kệ bên ngoài người ta ồn ào thế nào, văn phòng của Pep ở Säbener Strasse ngập trong các loại giấy tờ, sổ ghi chép, các tệp tin, và một tấm bảng với những vòng tròn và dấu gạch chéo. Ở đó chỉ có đam mê. Và niềm tin.

Tới giữa tháng 10, sau chuỗi mười chiến thắng liên tiếp, Bayern đã tự phá kỷ lục về khởi đầu tốt nhất mà họ lập được hồi 2012. Chuỗi trận toàn thắng này kết thúc sau trận hòa trên sân của Eintracht Frankfurt vào ngày 30 tháng 10. Lewandowski đang chơi thứ bóng đá đẹp đẽ nhất của sự nghiệp, với điểm nhấn là thành tích khó tin ghi năm bàn chỉ trong chín phút trong chiến thắng 5-1 trước Wolfsburg, điều chưa ai làm được trước đó.

Nhưng những gì mà Guardiola nói sau đó còn đáng kể hơn. Dù có dành lời khen Lewandowski, điều mà vị huấn luyện viên người Catalonia muốn nhấn mạnh là sự thất bại về mặt chiến thuật. “Đó là một trận đấu tồi tệ của chúng tôi”, anh nói với các phóng viên. “Bóng đá thực sự không phải như thế. Điều gì đã xảy ra trong hiệp hai ư? Tôi không biết. Chỉ có ở Đức mới xảy ra những chuyện như thế.” Pep đang ca thán về hố sâu ngăn cách các cổ động viên và các huấn luyện viên. Cổ động viên đòi hỏi sự tưng bừng, huấn luyện viên lại muốn sự kiểm soát và tính tổ chức. Năm bàn thắng của Lewandowski xuất phát từ những sai lầm mà Wolfsburg đã mắc phải khi phòng ngự, thay vì là kết quả của một kế hoạch được chuẩn bị và triển khai đồng bộ.

Hai tuần sau, Bayern, lúc đó đang tạo được cách biệt bốn điểm so với đội xếp sau, gặp Dortmund trong trận đấu được cho là sẽ quyết định mùa giải. Đó cũng là lần đầu tiên Thomas Tuchel đối đầu với Pep trong một trận “kinh điển” của nước Đức. Müller mở tỉ số ở phút 26. Tiền đạo người Đức cũng là tác giả của bàn thắng thứ hai, từ chấm 11m, trước khi Pierre-Emerick Aubameyang rút ngắn tỉ số cho Dortmund chỉ sau đó một phút. Ngay trước giờ nghỉ, Lewandowski đã ghi được bàn thắng đầu tiên cho riêng mình trong buổi tối hôm đó sau một đường chuyền dài của Boateng. Tiền đạo người Ba Lan còn ghi thêm một bàn nữa trong hiệp hai, trước khi Götze ấn định chiến thắng 5-1 cho Bayern.

Đó là một thất bại tâm phục khẩu phục của Tuchel. Trong bữa tối sau trận, diễn ra ở một trong những nhà hàng nổi tiếng nhất ở Munich, vị huấn luyện viên mới của Dortmund tâm sự với Pep rằng anh muốn làm cho phong cách chơi bóng giàu năng lượng thường thấy ở Dortmund trở nên “ổn định” hơn, bằng cách kết hợp nó với tính kiểm soát và một chút trong công thức của Pep. Pep cũng không ngần ngại chia sẻ những bí quyết của mình, cách anh tổ chức các buổi tập, cách anh chuẩn bị cho những tình huống khác nhau trong trận, và nhiều vấn đề nữa. Pep tỏ ra hào phóng tới mức một trong các trợ lý của Pep cho rằng có lẽ anh đã chia sẻ với Tuchel, là người ngưỡng mộ Pep nhưng dù gì vẫn là huấn luyện viên của đối thủ, quá nhiều. Kể từ đó, Tuchel bắt đầu tìm kiếm những cách thức mới để ngăn chặn Bayern, và những trận đấu tiếp theo của họ trở thành những màn đấu trí kinh điển, như trận lượt về ở Dortmund, trận đấu được Paul Breitner và nhiều bình luận viên người Đức đánh giá là một trong những trận đấu hay nhất trong vòng một thập kỷ trở lại đây.

Cho tới kỳ nghỉ đông, Bayern chỉ thua đúng một trận trước Mönchengladbach - đó cũng là thất bại duy nhất ở lượt đi của một

mùa giải trong ba mùa Pep nắm quyền ở Bayern. Sau 85 trận tính tới thời điểm ấy, đội bóng của Pep chỉ để thủng lưới 49 bàn, và giữ sạch lưới trong 50 trận. Bayern bước vào kỳ nghỉ Giáng sinh với cách biệt tám điểm so với các đội xếp sau.

Vẫn còn rất nhiều đồn đoán về tương lai của anh. "Những phương pháp đề cao sự chính xác của Guardiola và cá tính phức tạp của anh khiến cho câu lạc bộ cảm thấy mệt mỏi", Raphael Honigstein nói, "nhưng họ vẫn phải sẵn sàng tinh thần bỏ qua tất cả để giữ anh lại thêm ít năm nữa. Họ quá ấn tượng với những gì mà Pep đã làm, trên khía cạnh bóng đá."

Thực tế ngay từ sau khi trở về từ chuyến du đấu Trung Quốc nhiều vấn đề, ban lãnh đạo Bayern đã cảm thấy kịch bản dễ xảy ra nhất là Pep sẽ ra đi sau khi mùa giải khép lại. Nhưng họ vẫn hi vọng, dù không phải lúc nào cũng hiểu rõ cách nghĩ, cách làm của Pep, rằng vẫn có đủ động lực để thuyết phục anh ở lại.

Những động lực đó bao gồm: Thứ nhất, Munich, nơi Pep cảm thấy thoải mái nhất do không bị ai quấy rầy, cũng là nơi anh có thể tận hưởng một phong cách sống tuyệt vời ở một thành phố mà anh càng ngày càng yêu mến. Thứ hai, họ muốn anh thấy phấn khích trước thực tế là các cầu thủ vẫn đang tiếp tục tiến bộ và anh chỉ mới bắt đầu xây dựng một Bayern mới, một kỷ nguyên mới sau kỷ nguyên của những Schweinsteiger, Lahm, Robben và Ribéry.

Nhưng họ mau chóng nhận ra rằng Pep đã có những kế hoạch khác, có thể là ngay từ đầu, và rằng việc Bayern trở thành một thế lực không thể đụng tới ở mặt trận quốc nội khiến anh cảm thấy mất động lực. Bỏ ra ngần ấy thời gian, ngần ấy công sức để chuẩn bị cho các trận đấu, cuối cùng để làm gì? Để vô địch một giải đấu mà như lời của những kẻ ưa gièm pha là với lực lượng và sức mạnh của Bayern, ngay cả một nhân viên chuẩn bị trang phục cũng có thể vô địch? Cả mùa giải đôi khi chỉ gói gọn trong hai hay ba trận đấu vào tháng 4. Nhưng đấy là những trận đấu mà sự chuẩn bị đôi khi là vô nghĩa, bởi có rất nhiều yếu tố ngoài khả năng kiểm soát có thể xảy ra và tác động tới kết quả cuối cùng. Ví dụ có một trụ cột chấn thương, hay bị treo giò, trong trận đấu với một đối thủ như Real Madrid hay Barcelona.

Chính Bayern cũng cảm thấy khó chịu vì không thể làm gì để thay đổi cách suy nghĩ đó của vị huấn luyện viên. Rummenigge, người "nuông chiều" Pep hơn tất thảy những huấn luyện viên trước đó, cứ lâu lâu lại xuống văn phòng của Pep để hỏi xem những kế hoạch cho tương lai của anh là gì. Mỗi lần như vậy, Pep sẽ trả lời

rằng anh vẫn chưa quyết định gì cả, và vị chủ tịch sẽ nhắc anh suy nghĩ về chuyện đó, nhưng không có gì phải vội. Nhưng không phải tất cả mọi người trong câu lạc bộ đều chấp nhận việc Pep bắt Bayern phải chờ đợi. Một số quan chức chủ chốt gay gắt rằng họ không muốn bị đối xử như "một đội bóng hạng ba". Họ muốn câu trả lời sớm.

Rồi một ngày tháng 11 năm 2015, Pep gọi cho Rummenigge thông báo anh sẽ ra đi. Pep nói rằng Rummenigge có thể thông báo thông tin này theo bất cứ cách nào mà ông muốn. Câu lạc bộ sau đó nói với Pep rằng họ sẽ ra một thông báo chính thức trước kỳ nghỉ Giáng sinh. Một giờ trước khi có thông báo chính thức, Bild đã kịp lên tin về việc Pep sẽ ra đi, một dấu hiệu nữa cho thấy lòng trung thành trong câu lạc bộ chỉ là một khái niệm tương đối.

Như vậy là, sau nhiều tháng đồn đoán về tương lai của Pep, vào ngày 20 tháng 12, Bayern Munich thông báo vị huấn luyện viên người Catalonia sẽ ra đi vào cuối mùa. Thay thế anh sẽ là huấn luyện viên Carlo Ancelotti, người mà theo nhận định của ban lãnh đạo là ít đòi hỏi hơn, nói chung là một lựa chọn an toàn hơn.

Cũng có nghĩa là từ thời điểm ấy, Pep sẽ bị bỏ mặc trong cuộc chiến với giới truyền thông. Chỉ có Bayern Munich bỏ ai đó, chứ không có chuyện ngược lại. Tất cả những hỗ trợ mà Pep nhận được trong ba năm qua đều tan biến chỉ sau một đêm. Bild, Kicker và "bầy kền kền" bắt đầu cuộc đi săn của mình.

Trong phần còn lại của mùa giải, Pep sẽ phải một mình chống lại tất cả.

Quyết định của Pep cũng tạo ra một bầu không khí rất tiêu cực trong phòng thay đồ, vì nhiều người cho rằng anh đã xử lý tệ. Pep không hề chia sẻ với bất kỳ cầu thủ nào về quyết định của mình trước khi thông tin chính thức được đưa ra. Chẳng lẽ cả đội không có ai để anh tin tưởng?

Pep, trong khi đó, cảm thấy nếu anh làm thế, thông tin có nguy cơ bị rò rỉ, và khi đó thì cả anh lẫn câu lạc bộ đều sẽ không thể kiểm soát được tình hình. Thực tế là Pep đã từng nói với các cầu thủ từ hồi tháng 9 rằng "có lẽ ba năm là đủ", nhưng với nhiều người, đặc biệt là với các quan chức của Bayern, quyết định ra đi của Pep khẳng định anh, như Süddeutsche Zeitung viết trong một bài báo nổi tiếng, giống như "một người tình đẹp đẽ, quyến rũ nhưng cũng rất khó hiểu mà mỗi buổi sáng khi nhìn vào nàng đang nằm bên cạnh, bạn không thể nào đoán được tâm trạng của nàng sẽ là

như thế nào. FC Bayern đã cố gắng trở thành một người chồng tốt... nhưng buồn thay, thế vẫn là chưa đủ."

Có phải vì Pep đã tiêu tốn quá nhiều năng lượng cá nhân ở Barcelona nên anh không muốn hao tâm tổn trí trong một trò tàu lượn cảm xúc khác? Pep cống hiến cho Munich những kiến thức chuyên môn. Và thời gian. Rồi sau đó, anh cẩn thận lựa chọn những người mà anh có thể trao yêu thương. Thường thì đó là những người cần đến nó, và cũng là những người sẵn sàng trao cho anh những thứ anh cần từ họ. Chấp nhận để bác sĩ trưởng từ chức là một bước nhượng bộ rất đáng kể của Bayern. Tuy nhiên, mối quan hệ giữa Pep với trưởng bộ phận y tế mới, Volker Braun, có vẻ cũng chẳng tốt đẹp hơn là bao. Giữa hai người liên tục xảy ra mâu thuẫn, mà gần nhất là sau khi Ribéry bị tái phát chấn thương. Cầu thủ người Pháp dính chấn thương chỉ hai tuần sau khi tái xuất từ chấn thương mắt cá đã khiến anh phải nghỉ tới bảy tháng. Lần này là một chấn thương rách cơ mà vì nó, anh phải nghỉ thêm tám tuần nữa. Theo Bild, Guardiola đã gào lên khi đá Braun ra khỏi cửa văn phòng: "Chẳng thể làm được cái gì ra hồn ở chỗ này!"

Guardiola cũng công khai về sự tồn tại của một "con chuột chũi" trong đội, kẻ đã liên tục tuồn tin từ phòng thay đồ ra báo chí. "Thường thì những gì xảy ra trong phòng thay đồ sẽ ở lại phòng thay đồ", Guardiola nói trong buổi họp báo diễn ra sau sự cố. "Tôi biết người ta nói gì cũng cốt để làm tổn thương tôi. Nhưng dù thế nào thì tôi cũng sẽ không còn ở đây trong mùa giải tới, nên đó sẽ không phải là vấn đề của tôi, mà là của Bayern."

"Việc tôi nói chuyện với các cầu thủ và ban huấn luyện, cho họ biết những suy nghĩ của tôi, là điều bình thường. Nhưng ở đây có những người chỉ nói khi muốn làm hại tôi. Và chuyện đó đã xảy ra nhiều lần trong ba năm qua. Có thể những người đó sẽ tiếp tục ở lại đây trong mùa giải tới và rõ ràng là họ chưa nhận ra rằng họ không phải đang hủy hoại tôi, mà là câu lạc bộ, là đội bóng. Tôi có ở đây nữa đâu."

Lúc này đây, Pep không chỉ là huấn luyện viên của Bayern, trong mắt nhiều người, anh còn là một đối thủ tiềm năng của họ trên thị trường chuyển nhượng. Câu lạc bộ đã chốt rất nhanh các bản hợp đồng với trung vệ Mats Hummels (Borussia Dortmund) và tiền vệ Renato Sanches (Benfica), những người họ biết là sẽ được Pep đưa vào danh sách cần chiêu mộ ngay khi đặt chân tới đội bóng mới.

Nói luôn là Manchester City.

Manuel Pellegrini yêu cầu câu lạc bộ phải sớm công bố thông tin Guardiola đã được lựa chọn để thay thế ông. Và trong khi Manchester City còn đang bối rối chưa biết xử lý kiểu gì, thì vào ngày 1 tháng 2, Pellegrini đùng đùng nói trong một cuộc họp báo rằng ông sẽ ra đi vào cuối mùa.

Nhưng trước khi tới nước Anh, Pep vẫn còn ba danh hiệu lớn phải chinh phục.

Trong một buổi họp báo, Guardiola một lần nữa bày tỏ quan điểm về cái mà anh cho là vai trò chính yếu của một huấn luyện viên: "Điều chúng tôi muốn là giúp cho các cầu thủ tiến bộ hơn chút ít, và nếu có thể, chúng tôi cũng muốn giúp họ hiểu về bóng đá theo một cách khác, và thế là đủ." Arturo Vidal là một trong những người tiến bộ nhiều nhất nhờ có Pep. Trong nửa sau của mùa giải, anh đã trở thành người không thể thay thế, thậm chí còn lấy chỗ của cầu thủ được đánh giá cao hơn hẳn về kỹ thuật là Thiago. Là một thủ lĩnh giàu tính chiến đấu rất được người Đức yêu mến, Vidal cũng bắt đầu ghi được những bàn thắng quan trọng và tạo dựng được tiếng nói trong đội nhờ phong cách chơi bóng máu lửa.

Trong thời gian ở Qatar "nghỉ đông", Pep nói với các phóng viên rằng anh nghĩ vô địch Champions League là một nhiệm vụ bất khả thi. Để làm được điều đó, đội bóng vừa cần may mắn lại vừa cần những cầu thủ xuất sắc nhất đều có mặt trên sân và có phong độ tốt nhất. Nghĩa là phải chạm tới ngưỡng hoàn hảo. Trở lại sau kỳ nghỉ, Boateng dính chấn thương, khiến cho những lựa chọn ở hàng thủ của Bayern bị thu hẹp xuống mức tối thiểu. Tuy nhiên, khi mùa giải trở lại, Bayern vẫn xoay xở để có được những kết quả tốt dù chơi không quá hay và ghi bàn ít hơn - từ ba bàn mỗi trận trước tháng 1 giảm xuống còn hai bàn mỗi trận.

Khi mục tiêu ở Bundesliga coi như đã sớm hoàn thành, mọi sự chú ý của đội bóng dồn vào Champions League. Trong trận đấu với Juventus ở vòng 16 đội, do không còn một trung vệ "xịn" nào, Pep buộc phải sử dụng Alaba và tiền vệ trẻ Kimmich. Cầu thủ người Đức vào tháng 2 năm đó mới 21 tuổi và chỉ cao 1m72, nhưng đang có những bước phát triển rất ấn tượng dưới sự chỉ bảo của Pep. "Cậu ấy tin tưởng các huấn luyện viên cũng như những ý tưởng của chúng tôi", Pep nói đi nói lại như thế về Kimmich.

Trận đấu ở Turin trước đối thủ năm ngoái đã vào tới trận chung kết Champions League là một màn trình diễn tuyệt vời của một

Bayern được tổ chức cực kỳ tốt. Quãng thời gian một tiếng đầu tiên của trận đấu xứng đáng có một vị trí đặc biệt trong trí nhớ của những cổ động viên yêu bóng đá đẹp. Đội bóng của Pep chọn vị trí như trong sách, chiến thuật pressing tầm cao phát huy tác dụng, và những pha tấn công của họ thì thiên biến vạn hóa. Bayern hoàn toàn có thể hủy diệt Juventus, nếu nhìn vào thế trận, nhưng cuối cùng lại chỉ có thể rời đất Italia với một trận hòa 2-2.

Xabi Alonso, người từng gặp không ít khó khăn trong những lần đến làm khách ở Turin cùng Real Madrid trước đó, không tin được những gì vừa xảy ra là sự thật: "Không thể tin nổi! Chúng tôi đã có một trận đấu không thể tin nổi!" Tiền vệ người Tây Ban Nha đã một lần nữa thể hiện, trong trận đấu căng thẳng bậc nhất trong mùa, rằng anh không chỉ là một thủ lĩnh tích cực trên sân mà còn sở hữu bộ óc của một huấn luyện viên. Anh nói với Pep, khi trận đấu còn đang diễn ra, rằng nếu Paul Pogba bị gây áp lực, anh ta luôn xoay sang bên trái. Lần nào cũng thế. Pep thực ra đã phát hiện ra thói quen này của cầu thủ người Pháp và thông báo cho các tiền vệ khác, nhưng cũng vì thế mà anh đánh giá rất cao khả năng quan sát và thái độ của Xabi.

Trận lượt về là một câu chuyện hoàn toàn khác. Juventus vươn lên dẫn trước 2-0 một cách xứng đáng - thậm chí tỉ số đã có thể là 3-0 - chỉ sau 40 phút. Vào giờ nghỉ, Pep làm mọi cách để kích thích tinh thần của các cầu thủ, đúng hơn là bản năng sinh tồn của họ. "Ông ấy nói rằng ông ấy sẽ cắt hết bi của bọn tôi", Müller tiết lộ sau trận đấu. Sang hiệp hai, đội bóng Đức trở nên Đức hơn bao giờ hết. Họ chơi bóng với niềm tin tuyệt đối vào bản thân, với tinh thần quyết tâm cao ngút, và không ngừng khủng bố hàng thủ Juventus bằng những đợt tấn công dồn dập như sóng vỗ bờ. Cuối cùng, Bayern cũng có được hai bàn thắng mà họ cần, trong đó bàn thứ hai được Müller ghi ở phút 91, để kéo trận đấu vào hiệp phụ.

Thiago và Coman là những người đã ghi bàn để khép lại chiến thắng 4-2 sau 120 phút cho đội chủ nhà.

Nhưng rõ ràng là trong bài test lớn nhất của mùa giải cho tới thời điểm đó, Bayern đã có thể thất bại. Họ đã có 40 phút tệ hại bậc nhất trong nhiều năm. Giới truyền thông đã chuẩn bị sẵn những bài điếu văn ai oán nhất dành cho Pep. Nếu Bayern thất bại, tất cả những thành tựu mà anh đã đạt được với Bayern - sự thay đổi về phong cách chơi và sự tiến bộ của đội bóng - sẽ bị chôn vùi trong những phản ứng tiêu cực. Nhưng kịch bản tồi tệ ấy đã không xảy ra. Chiến thắng làm lu mờ tất cả. Những chiếc đinh quan tài lại bị nhét ngược trở lại ngăn kéo.

Xen giữa hai trận đấu với Juve là cuộc đối đầu với Dortmund ở vòng 25 Bundesliga; khoảng cách giữa hai đội lúc đó là năm điểm. Kimmich tiếp tục, giống như trong hai trận đấu ở Champions League, xuất phát ở vị trí trung vệ.

Đó là một show diễn đỉnh cao.

Hầu hết các cổ động viên trung lập muốn chứng kiến một thất bại cho Bayern, trước hết là để tăng tính cạnh tranh cho Bundesliga, sau đó là tạo tiền đề để đẩy Bayern ra khỏi đỉnh cao của họ. Nhưng những gì mà họ được chứng kiến trên thực tế là trận đấu đậm chất chiến thuật và kỹ thuật nhất trong nhiều năm. Tỉ số là 0-0, nhưng tất cả mọi người đều cảm thấy hài lòng. Màn trình diễn ấy chứng tỏ bóng đá Đức đang thực sự chứng kiến những thay đổi lớn lao.

“Tuchel là Pep Guardiola 2 trong những năm tiếp theo”, Marce Reif bình luận. “Thế có nghĩa là chúng ta vừa được chứng kiến hai Pep Guardiola đối đầu với nhau. Lâu lắm rồi tôi mới được xem một trận đấu hay như thế. Không phải là một trận đấu tưng bừng có tỉ số 5-5 hay đại loại thế. Như vậy thì thành ra rạp xiếc mất. Hai đội đã trình diễn thứ bóng đá tiệm cận sự hoàn hảo.”

Việc Bayern giữ sạch lưới - đội đầu tiên làm được điều đó ở Westfalenstadion trong mùa giải - có công rất lớn của chàng trai trẻ Kimmich. Cuối trận đấu, người ta thấy Guardiola chạy vào sân và trao đổi một cách say sưa với Kimmich. Đúng hơn là độc thoại. Chỉ có Pep nói, còn Kimmich thì nghệt mặt ra, thể hiện rõ sự bối rối. Sau này mới biết, Pep khen anh đã có một trận đấu xuất sắc. Nhưng đồng thời anh cũng chỉ ra vấn đề mà Kimmich đã gặp phải. Khi trận đấu chỉ còn bốn phút, Benatia được tung vào sân và Kimmich được đẩy lên chơi tiền vệ, nhưng anh vẫn tiếp tục suy nghĩ như một hậu vệ, do đó đã lùi quá sâu, và đã không kiểm soát được khu vực mà anh phải kiểm soát. Đó không hẳn là một sự khiển trách. Pep chỉ muốn nhắc Kimmich rằng mỗi cá nhân cần phải ghi nhớ và hoàn thành nhiệm vụ của mình, nếu không sẽ làm khổ cả đội.

Những trận đấu tiếp theo với Benfica ở vòng tứ kết một lần nữa cho thấy Bayern đôi lúc cũng tự khiến cuộc sống trở nên khó khăn hơn. Arturo Vidal mở tỉ số từ rất sớm trong trận lượt đi ở Allianz, nhưng dù đã tạo ra rất nhiều cơ hội, Bayern vẫn không thể gia tăng cách biệt và đành chấp nhận bước vào trận lượt về với cách biệt mong manh. Ở Lisbon, Vidal một lần nữa mở tỉ số, trước khi Müller nới giãn cách biệt lên thành hai bàn. Trận đấu tưởng đã an bài, nhưng hai bàn thắng trong vòng 13 phút cuối của Benfica đã

khiến đội khách phải trải qua những phút giây căng thẳng không cần thiết.

Dù thế nào thì đội bóng của Pep Guardiola cũng đã giành quyền vào vòng bán kết. Đây giống như một "sự kiện thường niên" đối với Pep kể từ khi anh bắt đầu sự nghiệp huấn luyện viên đội Một vào năm 2007.

Đối thủ của họ ở vòng bán kết sẽ là Atlético Madrid. Đội bóng Tây Ban Nha lúc đó đang cạnh tranh cho chức vô địch La Liga, nhưng trong những vòng đấu cuối cùng của mùa giải, họ đã chuyển sự ưu tiên sang Cúp Châu Âu. Trận đấu ấy được xem như một vụ va đập về triết lý có thể định hình bóng đá thế giới trong tương lai trước mắt. Cuộc chiến ý thức hệ từng diễn ra giữa Menotti và Bilardo, Sacchi và Capello, Pep và Mourinho, nay lại được tái hiện giữa một bên là Pep và bên kia là Diego 'El Cholo' Simeone. Về mặt kỹ thuật, theo cách diễn tả thường thấy ở Säbener Strasse, đó là trận chiến giữa một đội muốn kiểm soát bóng và một đội muốn kiểm soát không gian. Được một số người gọi bằng cái tên "cholismo", triết lý của Simeone yêu cầu đội bóng phòng ngự một cách quyết liệt khi không có bóng, chủ trương phản công nhanh, và đặc biệt đề cao những giá trị thể hiện tinh thần tập thể, nỗ lực và sự hi sinh.

Sự khác biệt trong cách tiếp cận được thể hiện ngay từ đội hình xuất phát. Müller bất ngờ bị cất trên băng ghế dự bị, thay cho vị trí của anh là Thiago. Pep muốn kiểm soát một cách quyết liệt hơn nữa. Simeone thì tung vào sân một hàng tiền vệ có tới bốn cầu thủ đều sở trường chơi tiền vệ trung tâm.

Với việc cỏ được để mọc dài và không tưới nước, và với việc Augusto Fernández cùng Gabi liên tục gây áp lực lên Vidal và Thiago, cũng như nỗ lực gây sức ép lên các trung vệ của Bayern và Xabi Alonso từ Antoine Griezmann và Fernando Torres, Atletico đã khiến Bayern không thể nào lên bóng một cách trôi chảy. Rồi khi trận đấu chỉ mới diễn ra được 11 phút, Saúl Ñíguez đã có một pha solo xuất thần loại bỏ Thiago, Martínez và hậu vệ trái Bernat trước khi tung ra một cú cứa lòng chính xác vào góc xa. Đó sẽ là bàn thắng duy nhất được ghi ở Calderón trong buổi tối hôm đó, bất chấp thế trận thống trị trong hiệp hai của Bayern. Alaba sút bóng dội xà và Vidal có một pha dứt điểm buộc thủ thành Jan Oblak phải vất vả cản phá. Torres cũng có một lần đưa bóng chạm cột trong một pha phản công hiếm hoi của đội chủ nhà.

Müller chỉ được vào sân từ giữa hiệp hai, thay cho chính Thiago.

“Tôi không nghĩ rằng chúng tôi thua là vì Müller không đá chính”, Guardiola nói, sẵn sàng cho một cuộc tranh cãi liên quan tới quyết định của mình. “Và Bayern có vào được tới trận chung kết hay không cũng không phụ thuộc vào việc Müller có ra sân ở trận lượt về hay không.”

Trên Sky Đức, Ottmar Hitzfeld tỏ ra không đồng tình: “Müller với Bayern cũng như Messi với Barcelona vậy.” Một huấn luyện viên lão làng khác là Giovanni Trapattoni thừa nhận ông phát chán với tiki-taka rồi và giờ đang yêu Simeone. Kicker nhanh chóng khẳng định: “Nếu Bayern bị loại, Guardiola sẽ là người phải chịu trách nhiệm.” Der Spiegel thì chỉ trích đích danh ba cầu thủ người Tây Ban Nha vì đã không làm hết sức để ngăn chặn bàn thắng của Saul.

Cũng không có gì đáng ngạc nhiên bởi hai đơn vị truyền thông ấy vốn đã không ưa gì Pep và “phái đoàn Tây Ban Nha” của anh.

Ngay từ lúc rời Calderón, Pep đã bắt đầu vạch ra những kế hoạch để có thể đảo ngược tình thế trong khi không hi sinh dù chỉ là một nguyên tắc của mình. Đó là một thách thức kỳ vĩ, thậm chí là một thách thức có thể định danh một thời đại: làm thế nào để “mở khóa” một trong những hệ thống phòng ngự phức tạp nhất ở châu Âu?

Trong buổi họp báo trước trận lượt về, Pep khiến báo chí bất ngờ khi dành phần lớn thời gian để tổng kết mùa giải, đúng hơn là tổng kết toàn bộ quãng thời gian ở Munich của anh. Tất nhiên, là người từng kinh qua hơn 300 buổi họp báo, anh biết rõ hơn ai hết là không phải ai trong phòng họp báo hôm ấy cũng muốn nghe anh nói: “Tôi thích nói chuyện về bóng đá nhưng ở đây có những tờ báo trong suốt ba năm qua không hề hỏi một câu nào liên quan tới bóng đá.”

Thế nên, anh chỉ nói cho những người thực sự lắng nghe.

Sau khi chỉ để thua có chín trận ở Bundesliga trong ba năm, mà năm trong đó diễn ra sau khi Bayern đã đoạt chức vô địch, Guardiola cảm thấy anh phải lên tiếng bảo vệ thành tích của bản thân: “Ở đây tôi thất bại không nhiều lắm, xin lỗi vì điều đó”, Pep nói. “Nhưng dù thua ít như vậy, tôi vẫn phải nhận rất nhiều lời cay nghiệt. Không chỉ có tôi bị như thế, cả những người khác, từ Allegri tới Conte, Capello, Sacchi, tất cả đều bị chỉ trích, không chừa một ai. Ngày nay, trong cái nghề mà chúng tôi đang làm, chẳng có ai được tôn trọng nữa. Chiến thắng là thứ duy nhất có ý

nghĩa, bởi vì nó giúp cho bạn tồn tại lâu hơn một chút. Còn nếu bạn không thắng...”

Rồi anh nhắc lại những gì đã nói trước trận đấu ở Calderón: “Tôi muốn chơi để thắng và chẳng ai có thể tranh cãi về điều đó nếu nhìn vào thành tích của tôi trong tám năm theo đuổi công việc này. Trong ba năm gần đây, đã có rất nhiều chuyện xảy ra. Trong bóng đá không có những tình huống hoàn hảo, không có những huấn luyện hoàn hảo hay cầu thủ hoàn hảo. Nhưng nếu bạn phân tích quãng thời gian của tôi ở đây dựa trên quan điểm thành công đồng nghĩa với đoạt cú ăn ba, thì tất nhiên là tôi đã thất bại. Tôi không có khả năng đoạt cú ăn ba hằng năm, cũng không có khả năng vô địch Champions League hằng năm. Tôi không giỏi đến thế.”

“Tôi đã thay đổi cho phù hợp với đất nước này. Tôi không tới đây để chơi như Barcelona, nhưng trước hết tôi muốn kiểm soát thật nhiều bóng. Tôi sẽ không thay đổi. Tôi, cũng như Simeone, đều được giáo dục để làm việc theo cách mà các bạn đã thấy.”

“Hitzfeld và Trapattoni đã giành được nhiều danh hiệu, nhưng tôi có những ý tưởng và cảm xúc của riêng mình. Gọi tôi là phản văn hóa cũng được. Tôi thích tấn công ngay cả khi chỉ có mười người. Và rõ ràng là chúng tôi vẫn phòng ngự tốt với Kimmich và Alaba.”

Và dù là như thế nào thì, Pep cảnh báo, “Tôi chưa chết đâu, các bạn ạ. Tôi vẫn còn một viên đạn để dành.”

Guardiola cảm thấy anh đang bị tấn công. Thực ra anh đã cảm thấy như thế trong nhiều tháng, thậm chí nhiều năm, nhưng trước đó anh luôn cố gắng nhìn mọi việc với ánh mắt tích cực: “Tôi được đối xử không tồi. Bị chỉ trích vốn là một phần trong công việc của chúng tôi. Nếu không học cách chấp nhận nó thì ta không thể toàn tâm toàn ý mà làm việc được. Tôi là một kẻ phản văn hóa và điều đó là không dễ dàng. Ngay cả Cruyff, bậc thầy của những bậc thầy, cũng cần thời gian cơ mà. Những gì đã diễn ra giống như một cuộc chiến, nhưng cũng là một trải nghiệm học hỏi tuyệt vời, bởi vì tôi buộc phải tìm ra những hướng đi mới. Ở Barcelona, tôi không cần phải làm như thế bởi vì với những cầu thủ mà tôi có, điều đó là không cần thiết.”

Dù thế nào, anh cũng không thực sự tin là cánh báo chí lắng nghe những gì anh nói. “Tôi chẳng hiểu vì sao chúng ta lại phải tổ chức họp báo nếu các anh không tin những gì mà các huấn luyện nói”, Pep tỏ ra gay gắt trong một cuộc họp báo hồi tháng 2. “Tôi ở đây là

vì các anh ép tôi phải làm điều đó. Tôi mừng vì mình đã quyết định không thực hiện các cuộc phỏng vấn cá nhân. Không biết vì sao nhưng tôi có cảm giác bây giờ không còn ai tôn trọng nghề huấn luyện viên nữa. Cả ở đây, ở Barcelona, ở Madrid. Ở bất cứ đâu cũng vậy."

Trước giờ bóng lăn, truyền thông hầu như chỉ tập trung vào những vấn đề tiêu cực: Vẫn về việc Müller bị loại khỏi đội hình xuất phát ở lượt đi; hay việc Pep có nguy cơ lần thứ ba liên tiếp bị một đội bóng Tây Ban Nha loại ở vòng bán kết Champions League. Những chuyện tích cực hơn thì chẳng ai nhắc tới. Ví dụ Bayern lúc này đang có cơ hội đoạt cú ăn ba, hay họ đã chơi hay thế nào trong trận đấu ở Turin với Juventus, hay trong hiệp hai trận gặp Atlético.

Những tranh cãi chỉ tạm khép lại khi trái bóng bắt đầu lăn.

Pep yêu cầu các cầu thủ nhập cuộc một cách quyết liệt, luân chuyển trái bóng thật nhanh cho tới khi có cơ hội tạt bóng hoặc tìm ra khoảng trống ở các hành lang trong. Âm thanh mà 60.000 cổ động viên cuồng nhiệt tạo ra tiếp thêm sức mạnh cho các cầu thủ. Kế hoạch của Pep đã thành công. Atlético bị dồn ép, buộc phải co cụm trước vòng cấm, và bàn thắng đến như một điều tất nhiên. Sau khi Augusto phạm lỗi với Alaba, cú đá phạt trực tiếp của Xabi Alonso đã đưa bóng đập vào người José Giménez, đổi hướng, và bay vào lưới. Vẫn còn một tiếng đồng hồ nữa để Bayern tìm kiếm bàn thắng thứ hai. Cơ hội tốt nhất đến ở phút 34. Giménez phạm lỗi với Martínez trong vòng cấm và Bayern được hưởng một quả penalty. Nhưng trên chấm 11m, cú đá của Müller lại không thắng được phản xạ xuất thần của Oblak.

Điều gì sẽ xảy ra nếu bóng đi vào lưới? Ở thế cần ghi bàn, Atlético sẽ buộc phải tấn công, và do vậy không còn duy trì được thế trận phòng ngự chắc chắn nữa?

Trong giờ nghỉ, Pep hầu như không nói gì về chiến thuật. Mọi chuyện đang diễn ra rất ổn. Anh chỉ nhắc các cầu thủ duy trì sự tập trung và đặc biệt cẩn thận khi bóng vào vòng cấm để tránh phải chịu những quả penalty không cần thiết. "Chúng ta sẽ ghi được bàn thắng thứ hai thôi, đừng lo lắng", Pep nói. Trước khi cả đội trở lại sân, anh dặn họ thêm một điều nữa: "Đừng triển khai bóng ở trung lộ, luôn chơi bóng ở biên, bởi vì họ có rất nhiều cầu thủ ở trung lộ, và nếu chúng ta để mất bóng, họ có thể dễ dàng tổ chức phản công."

Simeone thay Fernández bằng Yannick Carrasco, một cầu thủ chạy cánh có lối chơi lắt léo. Atlético khởi đầu hiệp hai một cách tích cực. Và trong pha phản công đầu tiên của đội bóng Tây Ban Nha, khi hiệp hai mới diễn ra được tám phút, Griezmann đã ghi bàn.

Trong bàn thua ấy, Boateng phạm phải hai sai lầm nghiêm trọng. Đầu tiên, anh đã quên lời dặn không được triển khai bóng vào trung lộ. Khi đường chuyền bị cắt, Boateng lại quyết định áp sát Gabi, ngay cả khi Martínez đã có mặt ở đó. Bóng được Gabi chuyền nhanh lên phía trên và Griezmann cùng Torres có cơ hội chơi hai đấu hai với các hậu vệ của Bayern. Cú chọc khe của Torres đã chạm nhẹ vào chân của Alaba, đổi hướng vào đúng đường chạy xuống của Griezmann, người đã không phạm phải một sai lầm nào trong pha đối mặt với Neuer.

Khi trận đấu còn 15 phút, những nỗ lực tấn công không biết mệt mỏi của Bayern giúp họ có được bàn thắng nâng tỉ số lên 2-1, từ một pha đánh đầu cận thành của Lewandowski. Đó là trận đấu mà Bayern đã tung ra rất nhiều quả tạt, khiến không ít người mỉa mai là họ đã chơi như một đội bóng của Sam Allardyce. Nhưng Bayern làm thế là có lý do. Trước trận đấu, Pep nhận ra một trong những điểm yếu hiếm hoi của hàng phòng ngự Atlético là xử lý các tình huống bóng hai. Vì Atlético phòng ngự sâu nên nếu các cầu thủ của anh tấn công một cách đồng bộ và chiếm lĩnh được các khoảng trống trong vòng cấm, họ có thể tấn công với các tình huống bóng bật ra.

Vậy còn Müller, người trận này được đá chính? Cầu thủ người Đức đã chơi rất cơ động và khiến hàng thủ Atlético nhiều phen bối rối. Tuy nhiên, anh có quá nhiều pha khống chế lỗi, chuyền sai và sút trượt cũng nhiều. Nói chung, Müller đã có một trận đấu dưới sức, và những gì mà anh thể hiện ở Allianz chỉ chứng tỏ là Pep có lý khi để anh ngồi dự bị ở trận lượt đi.

Dù thế nào thì Bayern cũng đã bị loại. Lại bị loại. Ở bán kết. Bởi một đội bóng Tây Ban Nha.

“Tôi hi vọng là Ancelotti có thể tạo ra một cú nhảy về chất lượng cho đội bóng, điều mà tôi đã không làm được”, Pep nói với Spanish TV. Thực tế là thực tế: đội bóng của Pep đã không thể đạt tới trình độ của đội bóng do Heynckes dẫn dắt. Nhưng dù vậy, Pep vẫn thực sự tin rằng Bayern đã có những bước tiến to lớn.

Sau trận đấu, Simeone hết lời khen ngợi Pep: “Tôi yêu cái đội

Bayern này mất rồi. Chúng tôi không biết phải đối phó với họ như thế nào. Tôi phải nói rằng chỉ sau 45 phút đầu tiên, tôi đã có thể khẳng định mình đang đối đầu với đội bóng mạnh nhất trong cả sự nghiệp huấn luyện. Đó là một Bayern phi thường."

Có thể đoán được những gì sẽ xuất hiện trên trang nhất của các tờ báo thể thao trong ngày hôm sau. Tờ Bild giật tít "thất bại cay đắng nhất của Pep", và đặt câu hỏi liệu thất bại trước Atlético có khiến Bayern sụp đổ và để tuột luôn các danh hiệu khác hay không. Süddeutsche Zeitung thì "băn khoăn" không biết có nên gọi Pep là "con người dang dở" hay không. Kicker nhấn mạnh cụm từ "hat-trick thất bại", vì đây là năm thứ ba liên tiếp Pep bị đánh bật ngay trước ngưỡng cửa của trận chung kết.

Nhưng bầu không khí trên sân tập lại rất khác. Pep và các trợ lý đều cho rằng họ vừa được chứng kiến màn trình diễn ở bán kết Champions League ấn tượng nhất trong các đội bóng mà họ từng làm việc cùng. Họ chưa bao giờ chứng kiến đội bóng nào đến tận giai đoạn này của giải đấu vẫn còn có thể chơi với sự tập trung, với ý tưởng chơi bóng rõ ràng, tạo ra nhiều cơ hội và các cơ hội đa dạng đến như vậy. Xabi đồng ý; anh cũng chưa từng thấy đội bóng nào đá bán kết hay hơn.

Trong khi đó, cholismo bỗng dưng dung nạp được thêm một lượng tín đồ lớn. Một phần vì Atlético là đội chiến thắng. Một phần vì người ta hả hê khi được chứng kiến "thất bại" của thứ lý tưởng mà Pep luôn theo đuổi.

Bayern giành Bundesliga trước một vòng đấu. Đó là danh hiệu vô địch Đức thứ tư liên tiếp của họ, một thành tích vô tiền khoáng hậu ở nước Đức. Pep và cộng sự cảm thấy hài lòng không chỉ vì đội bóng duy trì được thói quen chiến thắng, mà đặc biệt còn vì họ đã vô địch với khoảng cách 10 điểm so với một đội Borussia Dortmund mà theo Pep là "có thể dẫn đầu bất cứ giải đấu nào ở châu Âu" và là "Dortmund hay nhất trong lịch sử" sau khi giành còn nhiều điểm hơn cả Dortmund của Jürgen Klopp trong hai mùa giải vô địch.

Pep cũng trở thành huấn luyện viên người nước ngoài đầu tiên giành ba chức vô địch Bundesliga liên tiếp. Không có huấn luyện viên từng dẫn dắt ít nhất hai trận đạt tỉ lệ chiến thắng cao hơn tỉ lệ 80% của anh.

Khả năng làm "tiến hóa" các cầu thủ của Pep cũng được phát huy với điển hình là Costa. Cầu thủ người Brazil kết thúc mùa giải với

bốn bàn thắng và chín pha kiến tạo dù thường xuyên chơi ở vị trí chạy cánh trái không phải sở trường, thậm chí trong trận đấu với Juventus, có thời điểm anh còn đá tiền vệ trung tâm. Cũng ở mùa giải đó, Coman đã được trao cơ hội ra mắt ở đội tuyển. Lewandowski trở thành cầu thủ Bayern đầu tiên trong gần bốn thập kỷ vượt qua cột mốc 30 bàn thắng, và anh là người nước ngoài đầu tiên làm được điều đó.

Những gì Pep làm được là hiếm thấy. Nhưng cũng hiếm thấy huấn luyện viên nào chịu sự soi mói kinh khủng hơn anh. Người ta cố gắng diễn giải tất cả mọi hành động và lời nói của anh. Nhưng thường là họ diễn giải sai. Dù không hay nói ra, nhưng Pep thực sự khó chịu và mệt mỏi với tình trạng hiểu lầm kéo dài đó. Cuối trận chung kết Cúp Đức, sau khi Bayern đánh bại Dortmund trên chấm 11m, anh đã bật khóc.

Cuối cùng, tảng băng cũng phải tan chảy.

Người ta không biết Pep khóc vì điều gì. Vì đó là trận đấu cuối cùng của mùa giải và anh biết rằng ngày chia tay đã đến? Vì những nuối tiếc khi một cú ăn ba đã ở rất gần? Vì cảm thấy biết ơn những gì mà các cầu thủ đã làm vì anh và ban huấn luyện?

Dù thế nào, thì Pep cũng đã khóc. "Thiên tài" mà Bayern đưa tới nước Đức rốt cuộc cũng đã để lộ cảm xúc. Nhưng với nhiều người, thế là quá muộn. Với họ, dường như Pep có làm gì cũng không đủ.

Pep dành cho Lahm một cái ôm thật lâu. Và cả Xabi nữa.

Trong buổi họp báo sau trận, các phóng viên liên tục hỏi về những giọt nước mắt của Pep. "Tôi sẽ nhớ các cầu thủ lắm", mỗi lần như thế, Pep lại trả lời. Năm tháng vừa qua, kể từ tháng 12, thời điểm thông báo về tương lai của anh được đưa ra, là quãng thời gian rất khó khăn với Pep.

"Người ta kỳ vọng một câu lạc bộ như Bayern phải vô địch mọi giải đấu, và nếu không được như thế thì huấn luyện viên sẽ là người phải chịu tội", anh nói với Sky Germany. "Chúng tôi có nhiều chuyện với các phóng viên. Người ta bịa ra đủ thứ. Nhưng trong tim mình, tôi vẫn thấy ổn."

Vài tiếng sau bài phát biểu trong lễ mừng công ở Marienplatz, Pep trở lại sân tập để thu dọn đồ đạc. Rất nhiều quà. Của câu lạc bộ. Của các cầu thủ. Của những người làm việc tại câu lạc bộ. Lúc anh chuẩn bị rời đi, các cầu thủ xếp thành vòng tròn để nói lời tiễn biệt với vị huấn luyện viên đã gắn bó với họ suốt ba năm qua. Họ dành

cho nhau những cái ôm, những lời chúc phúc, và cảm ơn. Tất cả, không kể được ra sân nhiều hay ít dưới thời của Pep, đều cảm ơn anh vì đã giúp họ tiến bộ hơn.

Mỗi người trong họ đều biết rằng người đàn ông đang đứng trước mặt họ là một nhân vật đặc biệt.

5
Cuộc tìm kiếm. Di sản

Một thập kỷ sau ngày nhận bằng huấn luyện viên, Pep Guardiola rời Munich. Không có huấn luyện viên nào giành được nhiều danh hiệu hơn Pep trong quãng thời gian mười năm này. Nhưng dư âm từ những thành công mà anh đã giành được còn vượt lên cả những danh hiệu. Và, việc này có lẽ hơi đáng ngạc nhiên một chút, anh cũng "giành" thêm được không ít kẻ thù trên hành trình của mình.

Tại sao lại thế? Sao không thích, sao sợ hãi, sao phải độc mồm?

Mỗi năm chỉ có duy nhất một đội giành chức vô địch, nhưng bóng đá, như người ta luôn nói, suy cho cùng là chuyện thắng -thua. Rồi từ một nước Hà Lan nọ lại xuất hiện thêm một ý tưởng là chỉ có chiến thắng không thôi chưa đủ, còn phải thắng đẹp nữa. Từ thời khắc ấy, thỏa mãn đám đông trở thành một nhu cầu thiết yếu, chứ không chỉ là một lựa chọn thay thế mang tính nhất thời nữa.

Những huấn luyện viên muốn vươn tới cảnh giới ấy thường, đúng hơn là phải, tinh chỉnh đội bóng của mình như một thợ thủ công lành nghề tinh chỉnh sản phẩm cuối cùng. Pep là một trong số những huấn luyện viên như thế.

Nhưng đôi khi người ta vẫn hỏi, một huấn luyện viên như Pep là thợ thủ công hay nghệ sĩ? Thứ họ tạo ra là một tác phẩm hay một sản phẩm? Một câu hỏi khác: có gì khác biệt không? Cũng không nhiều lắm, có lẽ thế, nhưng trả lời được những câu hỏi này sẽ giúp giải thích được triết lý bóng đá của Pep, vốn đã trở nên rõ ràng hơn nhiều sau ba năm ở Bayern của anh.

Những nghệ sĩ thể hiện sự sáng tạo của mình qua việc tạo ra

những tác phẩm vì mục đích thuần thẩm mỹ. Người thợ thủ công thì thiết kế nên những đồ tạo tác. Chúng có thể được dùng để trang trí, nhưng thường thì chúng được làm ra để thỏa mãn một nhu cầu thực tế nào đó. Pep chính là một thợ thủ công. Anh muốn xây dựng một đội bóng của riêng mình, để phục vụ cho triết lý mà anh theo đuổi, nhưng ưu tiên của anh vẫn là chiến thắng.

Cách suy nghĩ ấy dường như quá phức tạp, quá xa vời so với tiêu chuẩn thông thường mà tất cả mọi người đều biết. Có rất nhiều đối tượng (chủ yếu là ở Tây Ban Nha, một số ở Đức và các nơi khác, nhưng cũng có cả những người từ Catalonia yêu quý của Pep) hoặc là cố tình, hoặc không thể hiểu được những giá trị mà các đội bóng của Pep theo đuổi. Họ đã lèm bèm sau lưng Pep suốt nhiều năm.

Thế nên, khi Pep "thất bại" vì không thể giành được Champions League, những kẻ đó đã có cơ hội bước ra ánh sáng và chỉ trích Pep một cách công khai.

Do đâu mà người ta cứ cay nghiệt với anh như vậy? Có phải vì anh không chịu thỏa hiệp?

Hay chỉ đơn giản vì Pep khiến cho chúng ta thấy mình trở nên kém cỏi?

Pep không hoàn hảo. Tính cách của anh có nhiều khiếm khuyết, và anh cũng phạm nhiều sai lầm. Nhưng anh "trông" có vẻ hoàn hảo. Cách anh ăn vận, cách anh thể hiện sự tôn trọng với các trọng tài, với đối thủ. Anh đã tự tạo ra một "nhân cách" cho đám đông, và anh hài lòng với nó. Anh thoải mái trong lớp vỏ hóa trang của mình. Tuy nhiên, với những kẻ ganh ghét, hình ảnh hoàn hảo ấy chỉ là giả tạo, và họ tìm mọi cơ hội để "bóc trần" nó.

Họ nói rằng Pep thành công ở Barcelona chỉ vì ở đó, anh có quá nhiều cầu thủ kiệt xuất. Thực ra điều này cũng chẳng có gì sai. Muốn phát triển bất kỳ ý tưởng bóng đá nào, anh đều cần những cầu thủ phù hợp, những cầu thủ giỏi. Nhưng những gì mà Pep đã làm được ở Barcelona không chỉ có chiến thắng. Anh đã khiến các học trò phải thay đổi cách suy nghĩ. Anh thậm chí còn khiến cả những người như Messi phải chấp nhận đi theo những ý tưởng tập thể, thuyết phục anh ta làm những việc vốn không phải sở trường, để phát huy tối đa khả năng của anh ta và sức mạnh của đội bóng.

Một ví dụ, Pep triển khai những bài phối hợp mang tính tập thể để

tạo ra các tình huống mà Messi có thể phát huy tối đa khả năng cá nhân. Bây giờ nói ra thì nghe quen thuộc và đơn giản, nhưng ở thời điểm Pep mới nhận lời dẫn dắt đội Một Barcelona thì đâu phải như thế. Vậy có phải tất cả thành công đều là do các cầu thủ hay không? Chắc chắn các cầu thủ rất quan trọng, nhưng mối quan hệ giữa họ là một mối quan hệ cộng sinh, hai chiều, bên này không thể thiếu bên kia và ngược lại.

Rồi họ lại nói Pep không thể thành công ở những quốc gia khác. Phần nào đó thì họ cũng đúng. Guardiola, chừng nào còn có cơ hội chọn lựa những đội bóng lớn như Bayern hay City, sẽ luôn có trong những tay những cầu thủ giỏi. Nên anh sẽ có thể triển khai được nhiều ý tưởng của mình. Nhưng sẽ không bao giờ có thể lặp lại những gì mà anh đã làm ở Barcelona, và anh biết điều đó.

"Tôi luôn nói với Pep rằng anh ấy có đi tới đâu thì cũng phải vác theo mấy chữ 'ăn ba' trên người", Manel Estiarte nói với phóng viên của Ara. "Trước khi có Barcelona của Pep với Messi, Puyol, Xavi, Iniesta, Busquets, Valdés, khái niệm 'ăn ba' nghe rất xa vời ngay cả trong giới phóng viên. Nhưng bây giờ, người ta đòi Pep phải 'ăn ba' ở Munich. Và họ sẽ lại làm thế khi anh tới Manchester. Anh có nghĩ thế là công bằng không? Những kẻ nói chuyện kiểu đó không hề hiểu được ý nghĩa của hai tiếng 'thể thao' đẹp đẽ."

Pep hoàn toàn ý thức được rằng cú ăn ba, hay cú ăn sáu mà anh làm được trong năm đầu tiên trên cương vị huấn luyện viên đội Một, là một thành tích kỳ vĩ và chưa có tiền lệ. Thực tế, Barcelona của anh là đội đầu tiên làm được điều đó trong hơn 100 năm lịch sử bóng đá thế giới. Nhưng rồi chính nó lại trở thành "án tù" dành cho Pep. Những kẻ ưa chỉ trích đã lợi dụng nó để tấn công anh suốt từ đó. Bayern chỉ vô địch Champions League hai lần trong suốt 42 năm, nhưng người ta lại kỳ vọng Pep phải vô địch giải đấu này hằng năm. Phải, hằng năm. Như chúng ta đã thấy, vì những lý do khác nhau, anh đã không làm được điều đó. Anh mắc sai lầm, và anh cũng chưa bao giờ có đủ mảnh ghép, không chỉ là các cầu thủ, để hoàn thiện bức tranh ghép hình của mình. Nhưng Pep đã làm tất cả những gì cần phải làm để Bayern có thể chơi theo phong cách mà anh mong muốn, trong khi vẫn tiếp tục phát triển. Thực tế, rất nhiều người cho rằng những gì mà Pep đã làm trong mùa giải thứ ba là tốt nhất rồi, khó có thể tốt hơn được nữa, từ góc độ huấn luyện.

Các cầu thủ nói với Pep rằng chưa bao giờ họ cảm nhận được rõ ràng đến thế vị thế thống trị của mình ở nước Đức. Trong mùa giải ăn ba, có rất nhiều trận đấu Bayern phải nhờ tới những bàn

thắng ở phút chót, hay những khoảnh khắc xuất thần, mới có được ba điểm.

Ba năm ở Bayern cũng gieo vào tâm trí Pep những hoài nghi về khả năng của chính anh trong việc triển khai những ý tưởng mà anh theo đuổi trong một thế giới bóng đá biến động không ngừng. Trong sự biến động, thay đổi và tiến hóa ấy, Pep, với triết lý và những thành công của mình, góp một phần không nhỏ. Và anh không ngại chia sẻ những bí quyết thành công của mình với các đồng nghiệp. Pep luôn mở rộng cửa sân tập để đón những huấn luyện viên muốn khám phá những phương pháp của anh. Nếu quan sát những bài tập là chưa đủ, anh sẵn lòng dành một phần không nhỏ trong quỹ thời gian của mình để nói chuyện, giải thích cặn kẽ hơn những ý tưởng, những nguyên tắc đằng sau mỗi việc anh làm. Trong số những người từng đến Munich và được Pep chia sẻ có Zinedine Zidane, vào tháng 1 năm 2015, và Eddie Jones, người sẽ trở thành huấn luyện viên trưởng đội tuyển rugby Anh nhưng ở thời điểm đó vừa dẫn dắt Nhật Bản trong kỳ World Cup thành công nhất của đội bóng này. Vị huấn luyện viên người Australia thừa nhận anh cảm thấy "xấu hổ" sau khi chứng kiến buổi tập của Bayern.

"Tháng 11 năm ngoái, tôi đã có một trong những trải nghiệm tuyệt vời nhất trong đời. Tôi đến Bayern Munich và gặp Pep Guardiola. Tôi quan sát anh ấy tổ chức một buổi tập của đội bóng, và tự cảm thấy xấu hổ với cách huấn luyện của mình. Những gì anh ấy đã làm thật khó tin. Học trò của anh ấy có những người nằm trong nhóm những cầu thủ xuất sắc nhất trên thế giới - Franck Ribéry, Arjen Robben và Thomas Müller - nhưng anh ấy vẫn bắt họ luyện tập như điên. Nhiệt độ lúc ấy là âm 30C, nhưng khi rời khỏi sân tập, áo người nào người nấy đều ướt sũng."

Eddie và Pep sau đó đã có một cuộc trò chuyện kéo dài trong 90 phút. "Chúng tôi nói về triết lý của anh ấy, về cách đưa bóng tới những khoảng trống, bởi vì bóng bầu dục, nếu không tính các tình huống cố định, thì cũng không khác bóng đá là mấy. Pep là một big fan của bóng bầu dục. Anh ấy từng nghiên cứu bóng bầu dục và bóng ném châu Âu để tìm ra những phương pháp đưa bóng vào khoảng trống mới."

Đám đông nói chung có thể bị chia rẽ vì Pep, nhưng trong thế giới thể thao, ảnh hưởng của anh là không thể phủ nhận. Pep để lại gì khi rời nước Đức?

Nhiều người cho rằng "di sản" đáng kể nhất của Pep với bóng đá

Đức là anh đã giúp tăng tốc, hay ít nhất là củng cố, quá trình chuyển tiếp mà người Đức đã bắt đầu tiến hành từ đầu thế kỷ mới. Đội tuyển Đức và Joachim Löw, người mê Pep hơn là thứ bóng đá của Jürgen Klopp, được hưởng lợi rất nhiều từ những gì mà Pep đã làm ở Bayern, từ phong cách chơi nhấn mạnh sự kiểm soát, chiến thuật gây sức ép tầm cao, tới sự tiến bộ và thay đổi của các trụ cột, những người như Neuer, Boateng, Müller, Kroos, và đặc biệt là Lahm. Cũng như dấu ấn Barcelona của Pep ở đội tuyển Tây Ban Nha vô địch World Cup 2010 và EURO 2012, trong chức vô địch World Cup 2014 của Đức, ảnh hưởng của Bayern của Pep là không phải bàn cãi. Ngay cả Klopp cũng nghiên cứu kỹ chiến thuật pressing tầm cao của các đội bóng dưới quyền Guardiola để áp dụng vào Borussia Dortmund và sau đó là Liverpool.

Dưới tay Pep, Bayern về mặt thống kê là đội bóng số Một châu Âu ở khả năng tấn công bóng trên phần sân của đối thủ: họ là đội đoạt được bóng ở vị trí (trung bình) xa khung thành nhất, và cũng trong thời gian ngắn nhất. Như Honigstein chỉ ra trong cuốn Das Reboot, với cách chơi ấy, Bayern của Pep "đã khẳng định được vị thế của một leitkultur, hay là 'tiên phong văn hóa'. Họ đã xác lập một chuẩn mực mới. Theo thống kê của Opta, công ty chuyên về dữ liệu thể thao, các đội bóng ở Bundesliga sau khi giành lại được bóng thường có thời gian kiểm soát ngắn hơn so với những đối thủ ở Anh, Pháp, Italia và Tây Ban Nha. Quyền kiểm soát bóng thay đổi thường xuyên hơn, số pha dứt điểm sau các tình huống lên bóng nhanh cũng nhiều hơn so với các giải đấu nói trên."

Cùng với Thomas Tuchel, nhiều huấn luyện viên người Đức khác bắt đầu đặt câu hỏi về tính hợp lý của những gì mà họ vẫn được dạy, và may mắn là các câu lạc bộ của họ cũng cho phép họ triển khai những ý tưởng mới của mình. Julian Nagelsmann ở Hoffenheim, André Schubert ở Borussia Mönchengladbach và Martin Schmidt ở Mainz là một vài trong số những ví dụ. Hệ quả là tính chất của các trận đấu thay đổi - từ chỗ rất cởi mở, chúng trở nên có tính kiểm soát cao hơn, nặng về chiến thuật hơn.

Tuy nhiên, ban huấn luyện của Guardiola vẫn cho rằng truyền thông, cổ động viên và chính các câu lạc bộ Đức chưa thực sự có cùng cách nhìn về bóng đá như họ. Để chứng minh, họ chỉ ra thực tế rằng trong nhiều năm trời, các đài truyền hình Đức nhất định không chịu mua bản quyền phát sóng giải vô địch Tây Ban Nha, ngay cả khi thành tích thi đấu của cả các câu lạc bộ lẫn đội tuyển quốc gia chứng tỏ La Liga chính là giải đấu mạnh nhất ở châu Âu. Đó là lý do Pep không thể xem các trận đấu của Barcelona dù ở ngay trung tâm Munich. Hệ quả là danh tiếng của Messi ở Đức

kém hẳn so với ở những quốc gia khác. Người Đức chỉ xem anh như một gã Argentina thất bại ở World Cup, chứ không phải như một phù thủy vẫn phù phép hàng tuần ở La Liga.

“Wow, cậu ta giỏi nhỉ?” - một thành viên người Đức trong ban huấn luyện của Pep thốt lên sau trận bán kết Champions League ở Camp Nou. Cứ như thể anh ta vừa mới “khám phá” ra Messi vậy!

Tình trạng hiểu lầm này mở rộng tới cả các cổ động viên. “Bayern chơi thứ bóng đá khiến giới trí thức bóng đá thích thú nhưng lại không chạm được vào tâm hồn của các cổ động viên”, phóng viên Christopher Biermann nhận xét trong một bài viết trên tạp chí Panenka. “Đó là thứ bóng đá của lý trí, không phải của trái tim... Đó là lý do nhiều người phàn nàn rằng Bayern đã ít nhiều mất bản sắc.”

Giữa Pep và các cổ động viên của Bayern, ngay cả các ultra, cũng không tồn tại bất kỳ mối liên hệ cảm xúc nào, ít nhất là theo cái cách Pep và các cổ động viên ở Barcelona ràng buộc với nhau. Pep từng gào lên: “Tôi đến từ Munich”, trên ban công của Marienplatz sau khi đội bóng của anh giành chức vô địch Đức đầu tiên. Nhưng anh chưa bao giờ ra phía sau khung thành, nơi có những cổ động viên cuồng nhiệt nhất, để ăn mừng như nhiều huấn luyện viên khác. Có cảm giác các cổ động viên của Bayern chưa bao giờ thực sự “mở lòng” với Pep, chưa bao giờ xem anh như là một phần của cái đại gia đình mà Bayern đã tạo nên. Có thể trong thâm tâm, họ hãnh diện với những gì mà đội bóng đã thể hiện, nhưng chưa bao giờ người ta thấy họ hát vang tên anh ở Allianz. Họ cho rằng anh đến Bayern hoàn toàn vì mục đích công việc.

Nhưng dù sao thì với 14 danh hiệu giành được cùng Barcelona và 7 cùng Bayern, Pep đã chinh phục được ngay cả những người hoài nghi nhất. “Guardiola, bất chấp thái độ xa cách của mình, là huấn luyện viên hoàn hảo cho Bayern, một câu lạc bộ xem chiến thắng là lẽ sống, bởi vì với thứ bóng đá của mình, Pep có thể đảm bảo Bayern sẽ không thiếu những danh hiệu”, Honigstein viết. “Anh giành được trung bình 2,52 điểm mỗi trận ở giải vô địch quốc gia, và giành chiến thắng tới 80% số trận đấu.”

Paul Breitner khẳng định: “Những gì mà đội bóng đang thể hiện là thứ bóng đá hoàn hảo của hiện tại và tương lai. Pep mang tới cho chúng tôi không chỉ các danh hiệu.”

“Thất bại, với chúng tôi, là khi một cầu thủ trải qua một buổi tập kém chất lượng, khi huấn luyện viên tự cho phép mình buông thả

và không còn quan tâm tới những gì đang diễn ra, và khi đội bóng cũng thế", Manel Estiarte nói. Quan điểm ấy của anh cũng là quan điểm của Pep và các thành viên khác trong ban huấn luyện. "Thất bại là khi Pep đánh sập tất cả những cây cầu nối anh với đội bóng, là khi anh không thể quản lý được những mối quan hệ hằng ngày."

Theo Estiarte, chuyện thắng - thua rất quan trọng, nhưng không quan trọng bằng việc một huấn luyện viên có nỗ lực hết sức để làm những gì tốt nhất có thể hay không. "Đôi khi ta thắng, đôi khi ta thua", anh nói trong khi trả lời phỏng vấn của tờ báo có trụ sở ở Catalonia, Ara. "Nhưng đã là một con người thể thao, ta lúc nào cũng phải theo một nghĩa vụ, đó là luôn luôn nỗ lực hết khả năng của mình. Đó chính là những gì mà Pep đã làm. Bằng chứng chính là 21 danh hiệu mà anh ấy đã giành được trong bảy năm qua."

Mục đích tối thượng của một huấn luyện viên là cống hiến những gì tốt đẹp nhất của mình. Và theo Estiarte, thì những danh hiệu chính là sự chứng thực cho điều đó.

Kết luận là gì? Thất vọng không? Cũng có. Thất bại? Không hề.

Cả Pep lẫn Manel đều rời Bayern Munich với cảm giác thanh thản, ít ra là thanh thản hơn nhiều so với khi họ rời Barcelona.

Cảm giác thanh thản ấy xuất phát từ thực tế, là họ đã làm tốt công việc của mình.

6

Tìm lại thời gian đã mất. Manchester City, nước Anh và José Mourinho

Có thông tin nói rằng Bayern đã đề nghị Pep mức lương lên tới 20 triệu euro mỗi mùa để thuyết phục anh ở lại. Nhưng anh đã nói thẳng với đội bóng Đức rằng anh chẳng thấy có lý do nào để tiếp tục. "Cả Barcelona lẫn Bayern đều không hoàn toàn hiểu được lý do anh ấy ra đi", Ramon Besa viết trên El País. "Đặc biệt là vì cả hai câu lạc bộ đều cảm thấy rằng họ đã thỏa mãn được tất cả những điều kiện cần thiết để anh gắn bó lâu hơn."

"Trong số những tín đồ của Cruyff, Pep chắc chắn là nhân vật cực đoan nhất", Besa viết tiếp. "Và anh cũng thường xuyên tìm về suối nguồn tri thức, tìm về với Cruyff. Với câu hỏi vì sao Pep lại tới Bayern và bây giờ là Premier League, chỉ có một câu trả lời duy nhất khả dĩ đúng. Bản năng thôi thúc anh làm như thế. Những con người này, Johan, Pep, họ làm những việc mà chúng ta chỉ có thể hiểu được nếu chúng ta biết rõ cách họ suy nghĩ về bóng đá."

Và cả cuộc đời nữa.

Pep chỉ nói một cách đơn giản rằng anh tới nước Anh để "tìm kiếm những thách thức và đánh thức những cảm xúc mới".

Còn theo Martí Perarnau, Pep là một người "bị ám ảnh bởi thôi thúc phải giỏi hơn nữa, thể hiện qua việc anh thường xuyên áp dụng những lý thuyết mới hay những gì mà anh khám phá được qua sách vở vào bóng đá". "Trong đầu anh chỉ có hai chữ: 'học hỏi'. Đó là lý do anh đi từ Barcelona tới New York rồi lại tới Munich và bây giờ là nước Anh. Anh nói đùa rằng anh chỉ muốn trải nghiệm

các nhà hàng, nhưng trên thực tế, mục đích tối thượng của anh là học... học những văn hóa mới, và học cách kết hợp chúng vào phương pháp huấn luyện của anh." Cũng nhờ tinh thần ham học hỏi ấy, Pep ở thời điểm rời Bayern là một huấn luyện viên giỏi hơn hẳn so với thời điểm rời Barcelona.

Guardiola và đội ngũ cộng sự đã tính tới chuyện nghỉ phép thêm một năm, ở London, và dành trọn một năm đó để tìm hiểu về Premier League, các câu lạc bộ và những cầu thủ đang chơi bóng ở đây, để tạo một nền tảng vững chắc trước khi bắt đầu làm việc ở giải đấu này. Nhưng cuối cùng, Pep cảm thấy mình đủ mạnh mẽ để đương đầu với thách thức mới ngay lập tức.

Chỉ vài tuần trước khi thông tin anh tới City được xác nhận, Pep còn được PSG và cả Real Madrid liên hệ. Chelsea một lần nữa đề nghị anh một tấm séc trắng, với mong muốn anh sẽ thay đổi câu lạc bộ và tạo ra một văn hóa huấn luyện mới dựa trên những ý tưởng của anh. Roman Abramovich thậm chí còn gợi ý rằng ông ta sẵn sàng mời cả giám đốc bóng đá, Txiki Begiristain, lẫn giám đốc điều hành, Ferran Soriano, của City về Stamford Bridge nếu đó là điều Pep muốn. Vấn đề là vị tỷ phú người Nga có vẻ không còn tâm huyết với câu lạc bộ thành London như trước đây nữa. Số tiền mà Chelsea bỏ ra để tăng cường lực lượng đã giảm đi đáng kể trong thời gian gần đây, và những quyết định mà câu lạc bộ này đưa ra cũng rất lộn xộn, chẳng theo một ý tưởng dẫn dắt nào cả. Có thể thấy rõ tình trạng ấy ở sự thiếu nhất quán của họ khi chọn huấn luyện viên: họ cố gắng tiếp cận Guardiola, nhưng rồi cuối cùng lại bổ nhiệm Antonio Conte.

Manchester United cũng liên hệ với Pep rất lâu trước khi họ mở lời với Mourinho, và một lần nữa đội bóng thành Manchester khẳng định tiền bạc sẽ không phải là rào cản trong bất kỳ cuộc thương lượng nào. Đã có một số cuộc gặp diễn ra giữa các đại diện của United và Pere Guardiola, em trai đồng thời là người đại diện của Pep. Nhưng như thường lệ, tất cả những gì Pere có thể làm là lắng nghe và tiếp nhận các lời đề nghị, chuyển nó tới cho Pep và chờ anh đưa ra quyết định cuối cùng.

United là một lựa chọn đầy hấp dẫn, và Pep trong quá khứ cũng nhiều lần thừa nhận rằng anh rất có cảm tình với Quỷ đỏ. Sự thật là anh từng có đôi lần tưởng tượng mình đang ngồi trên chiếc ghế nóng ở Old Trafford. Câu lạc bộ này có một bề dày lịch sử đáng ngưỡng mộ, một sân vận động hoàn hảo, và nếu tới đó, anh vẫn có thể tìm kiếm sự ủng hộ từ Sir Alex Ferguson, người trước nay luôn tỏ ra rất quan tâm tới người đồng nghiệp trẻ tới từ Catalonia.

Nhưng United đang trong giai đoạn tái thiết, đòi hỏi một khối lượng công việc khổng lồ, đến mức đáng sợ.

Thế nên cuối cùng anh quyết định chọn Manchester City. Nhưng lựa chọn ấy chỉ là đích đến của một hành trình dài.

Khi Soriano và Begiristain tới Manchester City vào năm 2012, bốn năm sau khi Sheik Mansour thay đổi lịch sử của câu lạc bộ mãi mãi bằng cách mua lại và biến nó thành một trong những câu lạc bộ giàu nhất trên thế giới, Roberto Mancini đang là huấn luyện viên của đội. Cả Soriano lẫn Begiristain đều được chọn vì những kinh nghiệm mà họ có được với FC Barcelona (Soriano là phó giám đốc tài chính trong giai đoạn từ 2003 tới 2008 còn Begiristain là giám đốc bóng đá từ 2003 tới 2010), nhưng còn vì Mansour cho rằng họ có thể giúp ông ta có được Pep Guardiola.

Vị giám đốc điều hành mới của Man City yêu cầu giám đốc bóng đá mới đánh giá công việc của Mancini, và chỉ sau hai tháng, Begiristain cho rằng câu lạc bộ cần phải tìm người thay thế vị huấn luyện viên người Italia. Người đầu tiên mà họ quyết định liên hệ không ai khác chính là Guardiola, nhưng họ đã chọn sai thời điểm. Pep khi đó đã nói chuyện với Bayern và tới mùa thu, anh ít nhiều đã có chủ ý. Anh trả lời hai người đồng nghiệp cũ rằng anh rất thích thú với lời đề nghị của họ nhưng anh đang xem xét các lựa chọn khác rồi.

Người đóng vai trò kết nối Pep với City là Joan Patsy, một cựu phóng viên và cũng là một nhân viên cũ của FC Barcelona. City bổ nhiệm anh làm giám đốc tuyển trạch và tuyển dụng khu vực Mỹ Latin, nhưng vai trò thực tế của anh không chỉ bó hẹp trong việc tìm kiếm và chiêu mộ những tài năng trẻ trong khu vực hay ký các hợp đồng thương mại cho Tập đoàn City, mà rộng hơn rất nhiều. Patsy chính là người đã liên hệ với người sẽ là lựa chọn thay thế cho Guardiola, Manuel Pellegrini.

Vị huấn luyện viên người Chile biết rằng City đã chờ đợi một câu trả lời từ Pep trong một thời gian dài, và rằng ông chỉ là sự lựa chọn thứ hai. Nhưng cuối cùng ông vẫn vui vẻ ký với City một bản hợp đồng có thời hạn ba năm, trùng hợp làm sao lại trùng khớp với thời gian trong hợp đồng mà Pep đã ký với Bayern. City một mực khẳng định đó là độ dài tiêu chuẩn trong hợp đồng huấn luyện viên, nhưng ai cũng biết là Begiristain và Soriano cố tình "thông báo" với Guardiola rằng cánh cửa sẽ mở sẵn cho anh sau khi hợp đồng của anh với Bayern hết hạn. Pellegrini tất nhiên cũng biết, nhưng ông chấp nhận, chỉ yêu cầu được thông báo khi

xuất hiện bất kỳ tiến triển nào.

PSG cố gắng cướp Pellegrini trước mũi của City, thậm chí đã cử máy bay rước ông tới Paris và mời chào ông một bản hợp đồng hấp dẫn hơn nhiều, nhưng vị huấn luyện viên người Chile vẫn quyết định tôn trọng thỏa thuận với City, dù hai bên chưa ký bất kỳ giấy tờ nào. Pellegrini, người có một bản thành tích rất đẹp sau thời gian dẫn dắt Real Madrid, Málaga và Villarreal, được đánh giá là một lựa chọn chất lượng hơn hẳn so với Mancini. Pep ở "level" tiếp theo, vì thế sẽ là một lựa chọn hoàn toàn logic.

Nhưng trong khi Man City vẫn chưa quyết định dứt điểm với Pellegrini [vì còn chờ Pep], thì anh, thông qua người em trai Pere, thông báo đã chọn Bayern. Đội bóng Anh tỏ ra không hài lòng. Soriano cảm thấy ngạc nhiên trong khi Begiristain thấy cách của Pep là khó chấp nhận, dù anh chưa bao giờ nói một lời không hay nào về Pep trước công chúng. Dù thế nào thì City cũng đã có lựa chọn thay thế là Manuel Pellegrini.

Không chỉ phũ phàng từ chối City, Pep cũng không hứa hẹn bất kỳ điều gì với họ. Nhưng dần dần, các giám đốc của đội bóng Anh cùng với Patsy đã nối lại và củng cố được mối quan hệ với Pep, hai bên thường xuyên liên lạc với nhau. Trong hai năm đầu, City không đả động gì tới khả năng mời Pep về Etihad trong tương lai. Họ biết rằng gây áp lực với Pep theo bất kỳ cách nào cũng sẽ tạo ra tác dụng ngược.

Nhưng vào mùa hè năm 2015, khi vị huấn luyện viên người Catalonia bước vào mùa giải thứ ba ở Bayern, City bắt đầu thay đổi chiến lược. Họ chuyển sang chế độ "tấn công". "Nếu anh không còn muốn tiếp tục gắn bó với Bayern nữa, thì ở đây luôn có một cánh cửa mở sẵn cho anh", Patsy và Begiristain cứ có dịp là lại nói thế với Pep. City biết rằng ở đội bóng Đức, không phải tất cả đều là màu hồng. Và họ có niềm tin chắc chắn rằng, nếu điểm dừng tiếp theo của Pep là Premier League, mà khả năng đấy rất cao, thì Etiahd sẽ là lựa chọn của anh.

Vì sao?

Thứ nhất, họ tin rằng dự án bóng đá mà họ đang theo đuổi là hoành tráng nhất trong thế giới bóng đá. Từ khi Sheik Mansour tới, City đã phát triển với một tốc độ vũ bão, doanh thu hàng năm hiện đã trên 350 triệu bảng, và quan trọng hơn, họ đang sở hữu một hệ thống cơ sở vật chất hiện đại bậc nhất. Thứ hai, Pep biết rằng nếu anh tới Etihad, anh có thể tin tưởng vào Soriano,

Begiristain và Patsy. Họ biết chuyện gì đã xảy ra ở Bayern, họ có chung quan điểm về bóng đá với anh, nên anh sẽ không cần phải giải thích cho mọi hành động của mình. Với họ, Pep có những thứ mà anh không thể có được ở Bayern. Lòng trung thành. Tình bạn.

"Nếu Pep yêu cầu một cái tủ lạnh, anh ấy sẽ nhận được một cái tủ lạnh. Chứ không như ở Bayern, nơi người ta mua người chẳng theo logic nào cả - cầu thủ được mang về cứ na ná nhau, nhưng lại không phù hợp với nhu cầu thực tế của đội bóng", một trong những cộng sự thân tín của Pep nói. Nhân tiện, cái "tủ lạnh" mà anh ta nói tới sẽ không phải là một cầu thủ cụ thể nào. Pep không làm việc theo cách ấy. Anh thường không nêu tên cầu thủ mà anh muốn có (sau nhiều sai lầm trên thị trường chuyển nhượng, theo thừa nhận của chính Pep), mà thay vào đó, chỉ nói về những "khái niệm" của một cầu thủ như thế. Anh sẽ nói kiểu cầu thủ mà anh muốn, những đặc điểm mà anh ta cần có để có thể chơi được trong vai trò mà anh và đội bóng yêu cầu. Rồi câu lạc bộ sẽ đề xuất ba hay bốn cái tên, Pep sẽ tiếp tục đưa ý kiến của mình để thu hẹp vùng chọn lựa, nhưng đến cuối ngày, anh vẫn muốn câu lạc bộ là những người đưa ra quyết định cuối cùng. Phương châm của anh là "các anh đưa về cho tôi cầu thủ dựa trên những yêu cầu của tôi, rồi tôi sẽ lo phần còn lại".

Guardiola chỉ có thể là một huấn luyện viên đơn thuần ở Bayern, anh không có nhiều tác động lên quá trình mua bán cầu thủ, và cuối cùng gặp rắc rối lớn vì nó. Ở City sẽ khác. Ít nhất đó là điều mà người ta hứa hẹn với anh. Như Soriano và Begiristain nhanh chóng khám phá ra, thế giới Anglo-Saxon cởi mở hơn với những thay đổi, và thực tế, chính bộ đôi này là những người đứng sau những thay đổi to lớn gần đây ở câu lạc bộ, cả trong chiến lược lẫn bản sắc.

Tới mùa hè năm 2015, các lãnh đạo của City đã tin rằng Pep sẽ đồng ý nếu họ đưa ra lời đề nghị; tuy nhiên, vì chưa có gì chắc chắn, nên họ vẫn cố gắng tìm sự đảm bảo từ chính vị huấn luyện viên người Catalonia. Vào tháng Mười, Pep đã quyết định là sẽ rời Bayern dù chưa thông báo với đội bóng Đức, và anh chỉ cân nhắc giữa hai lựa chọn: nghỉ ngơi một mùa hoặc là City. Man City biết rằng họ không phải cạnh tranh với bất kỳ câu lạc bộ nào trong cuộc đua này. Họ chỉ cần thuyết phục Pep từ bỏ ý định nghỉ ngơi thôi.

Tới tháng 10 và 11 năm 2015, đại diện câu lạc bộ và Pere bắt đầu bàn tới các chi tiết trong bản hợp đồng tương lai, nhưng vẫn chưa có gì chắc chắn là Pep sẽ nhận lời dẫn dắt City cả. Patsy và

Begiristain vẫn nói chuyện với Pep theo cách có thể ví von là "những cuộc trò chuyện ở quán cà phê", trong đó cả ba cùng tưởng tượng ra đội bóng của Pep sẽ như thế nào, hay Pep sẽ thích nghi với cuộc sống ở nước Anh ra sao. Đó là một phần quan trọng của quá trình "dụ dỗ" mà City cho rằng sẽ giúp họ chắc chắn có được Pep.

Nhưng sau hai tháng, những hoài nghi bắt đầu len lỏi vào tâm trí họ. Sẽ như thế nào nếu Pep quyết định không đến với họ? Mùa hè trước đó, Pellegrini đã gia hạn hợp đồng để xua tan những đồn đoán về tương lai của ông (và của Pep), nhưng trong những kế hoạch dài hạn của City, chưa bao giờ có chỗ cho vị huấn luyện viên người Chile.

Đầu tháng 12 năm 2015, Pellegrini hỏi các lãnh đạo của City xem có phải là họ đang thương thảo hợp đồng với Pep hay không. "Không", Begiristain trả lời. "Nhưng chúng tôi sẽ làm điều đó." Một lần nữa, Pellegrini yêu cầu được thông báo ngay khi có diễn tiến mới. Chẳng bao lâu sau thì thông báo tới.

"Này, tôi vừa cho Bayern biết là tôi sẽ không tiếp tục ở lại", Guardiola cuối cùng cũng nói cho City điều mà họ muốn nghe nhất. "Nếu các anh vẫn còn muốn có tôi thì, ừm, hãy xem chúng ta có thể làm được gì."

Thực ra không có gì nhiều để làm nữa. Hai bên chỉ việc chuốt lại một vài chi tiết trong hợp đồng, và tới tháng 1 thì đặt bút ký. Thông tin nói rằng Pep đã ký hợp đồng trước tháng 1 năm 2015 là không chính xác. Cũng không chính xác là thông tin City từng thương lượng với Diego Simeone và Carlo Ancelotti.

Trong cả quá trình, vai trò của Txiki Begiristain là rất quan trọng, thậm chí là quyết định. "Nếu Txiki mà ở Chelsea, Pep kiểu gì cũng đã yêu cầu Pere gọi điện cho Chelsea", một người bạn chung của Pep và Txiki cho biết. Bởi Pep tin Txiki, nên anh mới quyết định liên hệ với City. Đó là phần quan trọng nhất, và khó khăn nhất. Phần còn lại thì quá đơn giản. Mọi chi tiết trong hợp đồng được chốt lại chỉ sau hai cuộc gặp. Pere đưa ra một con số, City đưa ra một con số khác thấp hơn, và hai bên chốt lại ở một con số khác nằm ở quãng giữa. Trên thực tế, tiền bạc chưa bao giờ là vấn đề. Nếu Pere Guardiola quyết định lợi dụng lời đề nghị của United để vòi lương cao hơn cho Pep, thì City cũng sẽ chấp nhận trả thôi. Nhưng chiến thuật ấy chưa bao giờ được Pere sử dụng trong các cuộc đàm phán. Và City vốn cũng rất hào phóng ngay từ đầu. Theo những nguồn tin thân cận với Pep, thì bản hợp đồng ba năm mà

City ký với anh là bản hợp đồng hậu hĩnh nhất trong lịch sử dành cho một huấn luyện viên. Pep ngoài ra còn được giữ lại một phần bản quyền hình ảnh và, bất chấp việc City có mối quan hệ gần gũi với Nike, tiếp tục là đối tác của Adidas.

Sau khi Bayern ra thông báo chính thức về việc Pep sẽ ra đi vào cuối mùa, vào ngày 20 tháng 12, Pep khuyên Begiristain công khai việc anh sẽ là huấn luyện viên mới của City càng sớm càng tốt. Anh biết rằng nếu anh lỡ tiết lộ với ai đó ở Bayern về điểm đến mới của mình, thông tin ấy sẽ xuất hiện trên Bild ngay lập tức.

Vào ngày 5 tháng 1, trong buổi họp báo đầu tiên của năm mới, Pep tiết lộ với các phóng viên rằng anh chuẩn bị ký hợp đồng với một câu lạc bộ Anh. "Tới Anh là một bước đi rủi ro, nhưng đó là lý do tôi thấy thích thú. Tôi cảm thấy mình đã sẵn sàng", anh nói. Anh cũng thừa nhận là anh đã nhận được nhiều lời đề nghị nhưng vẫn chưa quyết định sẽ chọn đội bóng nào. Lời nói dối tưởng như vô hại ấy hóa ra lại khiến nhiều huấn luyện viên ở Premier League phải chịu những áp lực không đáng có, nên chỉ sau vài ngày, Pep đã phải lên tiếng xin lỗi.

Như cam kết, City liên tục cập nhật thông tin cho Pellegrini. Khi biết rằng mọi chuyện với Pep đã xong xuôi, vị huấn luyện viên người Chile muốn tất cả thông tin được đưa ra ánh sáng sớm nhất có thể, vì lúc đó ông vẫn nghĩ mình có cơ hội được mời về dẫn dắt đội tuyển Chile, Chelsea hay Manchester United. Ông cũng nói với các lãnh đạo câu lạc bộ rằng nếu các cầu thủ biết rằng vào cuối mùa giải sẽ có một sự thay đổi lớn trên băng ghế huấn luyện, có thể họ sẽ nỗ lực hơn, tập trung hơn trong phần còn lại của mùa giải.

Pep cũng muốn mọi chuyện sớm rõ ràng. Tuy nhiên, City lại nghiêng về phương án để Pellegrini tự đương đầu với những áp lực và chỉ đưa ra thông báo chính thức sau khi mùa giải cơ bản đã khép lại. Đó là một nhiệm vụ bất khả thi.

Vào buổi sáng ngày thứ Sáu, 29 tháng 1, Pellegrini quyết định tiết lộ thông tin cho các cầu thủ. Cùng lúc đó, vợ của Guardiola cũng bị bắt gặp khi đang tới thăm một ngôi trường có liên hệ với City, trường St Bede's nổi tiếng, cũng chính là nơi sau này cả ba đứa con của Guardiola theo học.

City sợ rằng mình sẽ không giữ được bí mật lâu hơn nữa. Nhưng nỗi sợ ấy cũng chẳng kéo dài lâu. Vào thứ Hai, ngày 1 tháng 2, khi buổi họp báo định kỳ, diễn ra bình thường và không có thông tin

gì nổi bật (và cũng không ai chờ đợi sẽ có tin gì nổi bật), chuẩn bị khép lại, Pellegrini, như thể vừa nhớ ra điều gì đó, đột ngột thông báo ông sẽ ra đi vào cuối mùa. Thông tin ấy gây chấn động tới mức nhiều phóng viên ban đầu không quan tâm gì tới một thông cáo báo chí mới mà người đứng đầu bộ phận truyền thông của Man City là Vicky Kloss nhanh chóng phát cho họ sau tuyên bố của Pellegrini. Trong thông cáo ấy có đầy đủ chi tiết về bản hợp đồng với huấn luyện viên tương lai của City. Tất cả chỉ cuống cuồng đọc nó sau khi một phóng viên địa phương gào lên: "Trời ơi, trời ơi, trời ơi, Pep sắp tới này! Có thật không vậy không? Có thật anh ta sắp tới không vậy?"

Pellegrini sau đó thừa nhận ông đã biết thông tin về bản hợp đồng với Pep từ cách đấy cả tháng, và từ khi đặt bút gia hạn hợp đồng với City tới năm 2017, ông đã biết chắc rằng mình sẽ không đi đến hết con đường. Trong thông cáo của City có đề cập tới việc họ đã bắt đầu liên lạc với Guardiola từ năm 2012. Đây là một chi tiết bị cho là vô duyên vì nó hạ thấp vị thế của Pellegrini. Tuy nhiên, City cố tình đưa thông tin ấy vào, bất chấp rủi ro bởi họ muốn nhấn mạnh Pep là một phần của một kế hoạch có tính dài hạn. Bản thân Pellegrini cũng khẳng định ông biết mình luôn là sự lựa chọn thứ hai nhưng chưa bao giờ thấy có vấn đề gì với việc đó.

Đương nhiên, thông tin Pep sắp tới Premier League trở thành đề tài chính trong mọi câu chuyện về bóng đá sau đó. Cựu ngôi sao của Man United, trung vệ Rio Ferdinand, nói rằng anh cảm thấy "khó ở" ngay khi nghe được tin. Mauricio Pochettino, huấn luyện viên của Spurs, thì tỏ ra rất vui vì "[sự có mặt của Pep] sẽ khiến cho vị thế của Premier League tăng lên. [Còn Pep] sẽ có cơ hội đối đầu với những người xuất sắc nhất trong nghề. Tới Premier League, Pep sẽ được mở mang kho kiến thức huấn luyện của mình với nhiều ý tưởng mới mà anh vẫn chưa biết." Huấn luyện viên của Leicester City, Claudio Ranieri, bổ sung: "Các trận đấu có anh ấy tham gia luôn có đầy những khái niệm chiến thuật và vì thế, việc anh ấy tới đây sẽ là điều tuyệt vời với những người yêu bóng đá."

Ngay sau khi thông tin được công bố, City thua liền hai trận đều trên sân nhà trước Leicester City, đội sẽ lên ngôi vô địch vào cuối mùa, và Tottenham, và vì thế coi như hết cơ hội cạnh tranh chức vô địch Premier League. Dù liên tục phản bác những nhận định rằng thông tin về việc Pep sắp tới đã khiến đội bóng bị phân tâm, Pellegrini vào cuối mùa buộc phải thừa nhận đó là sự thật. Nhiều cầu thủ cho biết, Pellegrini sau sự kiện ấy đã đánh mất đi quyền uy và vai trò lãnh đạo, đội bóng trở thành một con thuyền không

người lái với nhiều màn trình diễn nhợt nhạt, tiêu biểu là các trận bán kết Champions League với Real Madrid.

“Các cầu thủ không dễ gì duy trì sự tập trung khi mà ngày nào báo chí cũng viết về việc đội bóng sẽ như thế nào trong mùa giải tới, ai sẽ phải ra đi, ai sẽ được mua về”, Pellegrini nói.

Ở Premier League, tâm trạng của các cầu thủ đóng một vai trò hết sức quan trọng. Mà tâm trạng của họ thường chịu tác động bởi cảm xúc của các cổ động viên. Đó là lý do tại sao kịch tính thường xuyên xuất hiện trong những phút cuối của các trận đấu ở Premier League. Ngay cả khi đang dẫn 5-0, các đội bóng vẫn tiếp tục tấn công bởi vì đó là điều mà các cổ động viên của họ mong muốn.

Pep, trong khi đó, lại muốn mọi thứ được kiểm soát, ngay cả trong những môi trường giàu cảm xúc nhất. Bóng đá ở Premier League thường giống như một trò tung đồng xu, các đội chơi rất trực diện, và đặc biệt xem trọng bóng hai. Đó là một dạng bản năng, và Pep muốn đóng vai người thuần hóa. Cuộc đụng độ giữa một bên là mong muốn kiểm soát và bên kia là cảm xúc chi phối sẽ rất đáng chờ đợi.

Nhưng bản thân Pep cũng ý thức được rằng anh đang chuẩn bị đương đầu với thử thách khó khăn nhất trong sự nghiệp, vì những lý do sau: Premier League giàu tính cạnh tranh hơn so với giải Đức và giải Anh, trình độ của các huấn luyện viên ở đây đã được cải thiện đáng kể, trong khi Man City của anh thì đã vào giai đoạn cần tái thiết.

Pellegrini ra đi để lại một đội hình già nua - họ là một trong những đội có tuổi trung bình cao nhất Premier League, thiếu sức bật, thiếu cả động lực chiến đấu. Pep sẽ có rất nhiều việc phải làm để tăng cường chất lượng của đội bóng. Đã vậy, City lại tham gia vào thị trường chuyển nhượng tương đối trễ, do Pep phải tập trung cả sức lực lẫn trí lực cho công việc ở Bayern đến những ngày cuối cùng. Đến khi anh có thể tham gia tư vấn cho City, thì trên thị trường đã không còn nhiều cầu thủ chất lượng cao nữa.

Đội bóng mà Pep thừa hưởng từ Pellegrini có lẽ là tập thể tệ hại nhất mà anh từng dẫn dắt, nếu không phải trên phương diện chất lượng, thì chắc chắn là trên phương diện bản sắc. City chính xác là một đội bóng không có bản sắc. Phong cách chơi của họ thay đổi theo từng đối thủ, đôi khi một cách thụ động, và cách tổ chức của họ khi không có bóng thì chẳng theo bài bản này. Hoàn toàn trái

ngược với Barcelona và Bayern - cả hai đội bóng cũ của Pep đều theo đuổi một triết lý rõ ràng. Man City có những cầu thủ có khả năng chuyền bóng tốt, nhưng không được khai thác đúng cách. Kết quả của các trận đấu thường được quyết định bởi tài năng cá nhân, thay vì là nỗ lực tập thể. Càng khó khăn hơn cho Pep khi anh phải làm việc trong một giải đấu mà khoảng cách giữa các đội bóng không phải là quá lớn.

Bất chấp thực tế là từ năm 2004 cho tới khi có chức vô địch như từ trên trời rơi xuống của Leicester, chỉ có ba đội bóng từng đăng quang ở Premier League (giống ở La Liga), ở giải đấu này luôn có bốn hay năm đội bóng có đủ tiềm lực tài chính để cạnh tranh cho chức vô địch. Khoảng cách giữa các đội bóng này với phần còn lại cũng không lớn như các giải đấu khác. Huấn luyện viên của West Ham, Slaven Bilić, nhận định rằng khoảng cách ấy sẽ còn tiếp tục bị thu hẹp khi thu nhập từ bản quyền tăng lên và được phân bổ một cách đồng đều hơn, tùy thuộc vào kết quả thay vì danh tiếng. "Crystal Palace có thể mua được Yohan Cabaye và tiến gần hơn tới trình độ của các đội bóng lớn, nhưng các đội bóng lớn sẽ không thể mua được những Messi [để nới rộng khoảng cách trở lại]", Bilić nói.

Sự khác biệt, do vậy, sẽ được tạo ra từ những nỗ lực trên sân tập. Và City, thật may mắn vì sẽ chẳng có ai chăm chỉ hơn ban huấn luyện mới của họ. Guardiola quyết tâm triển khai những ý tưởng của mình ở City, với những cầu thủ phù hợp để làm điều đó. Nhưng anh cũng xác định là anh sẵn sàng, như từng làm ở Bayern, làm việc với bất kỳ cầu thủ nào mà anh có.

Guardiola chỉ có thể bắt đầu tham gia vào quá trình tăng cường lực lượng của City khi mùa giải cuối cùng với Bayern chuẩn bị khép lại. Nhưng từ trước đó, anh đã gợi ý đội bóng Anh mua Kevin De Bruyne của Wolfsburg. 68 triệu euro là một con số khổng lồ, nhưng De Bruyne xứng đáng với sự đầu tư lớn đó.

Vào ngày 8 tháng 3, Pep bị bắt gặp khi đang gặp gỡ Txiki Begiristain ở Amsterdam, nơi anh tới để thăm Johan Cruyff, người lúc đó đang điều trị ung thư phổi. Có thể xem đó là thời điểm đội bóng mới của Pep bắt đầu được xây dựng. Pep tính toán năm cầu thủ mới là đủ để anh có thể bắt đầu quá trình biến đổi đội bóng.

Vị huấn luyện viên người Catalonia biết rằng làm việc với một tập thể vẫn còn khát khao chiến thắng sẽ dễ dàng hơn nhiều so với một tập thể đã no nê danh hiệu. Anh cũng xác định David Silva và Kun Agüero sẽ là những cầu thủ có vai trò sống còn một khi họ đã

cải thiện được khả năng và thái độ lúc phòng ngự, bởi chính từ vị trí của họ, những đợt pressing đầu tiên của đội bóng sẽ bắt đầu. De Bruyne cũng sẽ có một vai trò quan trọng, cả khi có lẫn khi không có bóng, và Fernandinho, sau khi được giải phóng khỏi nhiệm vụ làm "vệ sĩ" cho Yaya Toure, cũng vậy.

Pep cũng rất hào hứng trước triển vọng được làm việc với Raheem Sterling. Anh không có tiếng nói trong việc City mua Sterling, nhưng anh vẫn đặt nhiều hi vọng vào anh ta vì cầu thủ người Anh còn trẻ, khát khao học hỏi, và còn nhiều dư địa phát triển. Điều đầu tiên mà Pep dạy Sterling sẽ là kiên nhẫn chờ bóng, để khi bóng tới chân anh ta, các tuyến áp lực của đối phương đã bị phá vỡ và anh ta sẽ có cơ hội chơi một đối một với hậu vệ cánh của họ.

Bởi vì Premier League có những điều luật quy định số cầu thủ home-grown (cầu thủ tự đào tạo) tối thiểu trong danh sách đăng ký, nên Pep và các trợ lý cũng sớm phải dành sự chú ý cho hệ thống đào tạo trẻ. Qua đánh giá ban đầu, đội dự bị của City có ba hay bốn cầu thủ trẻ có tiềm năng trở thành cầu thủ giỏi, nhưng có lẽ họ chỉ sẵn sàng góp mặt trong đội bóng của Pep từ mùa giải thứ ba. Trong số các gương mặt trẻ, họ đặc biệt chú ý tới thủ thành Angus Gunn.

Pep luôn muốn làm việc với những cầu thủ trẻ, nhất là những người còn nguyên khát khao học hỏi và chiến thắng, thích giữ bóng và còn nhiều tiềm năng để phát triển. Những Oxlade-Chamberlain của thế giới bóng đá. Và City biết rằng chỉ cần nhắc tới cái tên Guardiola là đủ để họ thuyết phục những cầu thủ như thế tham gia dự án của mình. Pep cũng biết rằng tiền bạc không phải là một rào cản.

Nhưng là người thực tế, Pep xác định trong mùa giải đầu tiên, các cổ động viên của City sẽ chỉ được thấy ở đội bóng của họ một vài lớp lang của một đội bóng đích thực của Pep. Dù vậy, City vẫn hứa hẹn sẽ là một đội bóng "giàu có" về mặt chiến thuật, bởi vì những bài tập của họ luôn ngổn ngộn thông tin, những chỉnh sửa được thực hiện liên tục, và việc thay đổi sơ đồ thi đấu sẽ trở thành một phản xạ có điều kiện. Ngay từ đầu Pep đã muốn triển khai luôn ba nguyên tắc cơ bản của anh (chẳng có nguyên tắc nào trong này liên quan tới cái mà mọi người vẫn hay gọi là tiki-taka cả), gồm: tấn công cường độ cao, gây áp lực lập tức sau khi mất bóng, và có nhiều hơn đối phương một cầu thủ ở hàng tiền vệ.

Một nhiệm vụ khác của Pep là khơi lại ngọn lửa bên trong các cầu thủ, vốn đã nguội đi đáng kể sau nửa cuối mùa giải 2015-16 nhiều

biến động, khi Pellegrini đánh mất uy quyền và vị thế lãnh đạo sau thông báo vội vã về ngày chia tay. Pep trước hết sẽ cố gắng thuyết phục các cầu thủ, nhưng nếu họ vẫn không muốn đi theo con đường mà anh đã chọn, thì họ sẽ không được ra sân. Và anh cũng sẽ không ngần ngại tạo điều kiện cho những cầu thủ trẻ ở đội dự bị mà anh xác định là giàu tiềm năng nhất - cụ thể là một hậu vệ cánh, một thủ môn, một cầu thủ chạy cánh người Anh và một trung vệ - được thử sức.

Quãng thời gian ở Bayern đã giúp Pep tiến bộ lên rất nhiều. Anh đã tìm ra được nhiều giải pháp cho những vấn đề về chuyên môn ở Bundesliga, không ít trong số đó sẽ hữu dụng ở Anh, ví dụ những biện pháp chống phản công. Anh cũng không ngại tốc độ và cường độ của bóng đá Anh, bởi vì anh nghĩ rằng cường độ chơi bóng ở Đức thậm chí còn lớn hơn và ổn định hơn. Pep tổ chức những pha tấn công (tạo ra những điều kiện để xuất hiện các tình huống một đánh một, hay tìm kiếm sự vượt trội trên khắp mặt sân) theo cách chưa từng có ai làm ở Premier League, nơi những pha tấn công thường xuyên dựa vào khả năng ứng biến của một hoặc một số cầu thủ.

Các huấn luyện viên ở Premier League về cơ bản khá... lười biếng. Có một vài ngoại lệ ở các đội bóng như Tottenham và Leicester City, tuy nhiên, ở các đội này, người ta lại giải quyết vấn đề, mọi vấn đề, bằng cách mua về những cầu thủ mới thay vì nỗ lực hơn trên sân tập. Đó có lẽ là một trong những lý do chất lượng của giải đấu đã đi xuống đáng kể trong những năm gần đây.

Trong năm đầu tiên của Pep, mục tiêu tối thượng là chiến thắng, theo bất kỳ cách nào có thể. Kết quả thế nào còn phụ thuộc vào chất lượng của các tân binh. Khi Pep mới tới, các hậu vệ cánh, trung vệ, tiền vệ trung tâm và thậm chí cả thủ môn của City đều không phải là những cầu thủ "kiểu Guardiola". Tuy nhiên, thay thế tất cả các vị trí đó là điều không thể, thậm chí nguy hại. Sự hời hợt đáng báo động mà City đã thể hiện trong trận đấu với Real Madrid mùa trước cho thấy ban huấn luyện mới sẽ phải nỗ lực rất nhiều nếu muốn thay đổi thái độ của các cầu thủ. Có vẻ như Pep đã xác định rằng, anh sẽ cần vài mùa giải để có thể biến đổi hoàn toàn đội bóng mới, nhưng anh vẫn đặt mục tiêu giành nhiều danh hiệu nhất có thể trong quá trình hướng tới mục tiêu đó. Từ kinh nghiệm với Bayern, mùa giải thứ ba có thể sẽ là mùa giải mà City có thể tiến sát nhất tới hình ảnh của một đội bóng trong mơ với Pep.

Nhưng ở City, Pep sẽ không phải làm việc với một siêu sao đã

vươn tới đỉnh cao của nghề nghiệp, một Müller hay một Messi. City từng cố gắng ký hợp đồng với Messi, thậm chí đã liên hệ với người đại diện của siêu sao người Argentina trong ít nhất ba lần. Họ cũng đã làm điều tương tự với Neymar. Nhưng dù sở hữu sức mạnh tài chính đáng kể, họ vẫn không thể nào thu hút được những ngôi sao sáng nhất. Paul Breitner có một cách lý giải rất thú vị về vấn đề này: "Chất lượng của Premier League đã đi xuống nhiều trong thời gian gần đây. Đã vậy, Leicester City lại còn vô địch! Premier League có nhiều tiền, nhưng không có nhiều cầu thủ lớn. Những cầu thủ như thế cảm thấy họ có nhiều cơ hội vô địch hơn ở Real Madrid, Barcelona hay Bayern, nơi họ kiếm được số tiền tương đương. Ngoài ra, họ cũng sợ là mình sẽ bị mắc kẹt, không thể tiến bộ thêm, nếu tới một giải đấu kém chất lượng hơn. Họ muốn những thách thức lớn hơn."

Trong đội hình City, Kun Agüero là cầu thủ tiến sát nhất tới đẳng cấp của những ngôi sao lớn mà Breitner đã đề cập tới. Agüero có một "vấn đề" là anh thích chơi theo kiểu của mình, và nguy hiểm nhất khi hoạt động trong vòng cấm, trong khi các tiền đạo theo kiểu Guardiola thường rời xa vòng cấm để tham gia phát triển bóng. Nhưng Pep vẫn có niềm tin vào ngôi sao người Argentina, vì anh ta có thái độ tích cực, và luôn sẵn sàng học hỏi.

Nhưng thách thức lớn nhất với Pep, cũng là thách thức mà anh luôn phải đối mặt từ ngày rời khỏi Barcelona, là chấp nhận thực tế mới liên quan tới công việc của mình. Sau trải nghiệm ở Đức, anh buộc phải chuyển hướng, phải đánh giá lại những lý tưởng của mình và chấp nhận thực tế rằng thành công phụ thuộc vào chất lượng và thái độ của tập thể cầu thủ mà anh có trong tay. Người Anh vốn không được kỷ luật như người Đức, do đó Pep cũng xác định luôn, và thực tế sau này đã chứng minh, rằng thuyết phục các cầu thủ mới thích nghi với phong cách của anh sẽ khó khăn và mất thời gian hơn. Anh cũng phải tìm cách khai thác tốt nhất những điểm mạnh của các cầu thủ mà anh có (và sắp có), theo hướng chính anh phải thích nghi với họ, như đã làm với Müller hay Götze, những người chưa bao giờ thực sự đáp ứng được hay sẵn sàng đáp ứng được những yêu cầu thay đổi từ huấn luyện viên.

Đó là thực tế mà Pep đã nhận ra và phải chấp nhận sau thời gian ở Bayern. Không phải cầu thủ giỏi nào cũng sẵn sàng thay đổi cho phù hợp với triết lý của anh. Đó là lúc nảy sinh mâu thuẫn nội tại, giữa một bên là những tiêu chuẩn bóng đá dưới góc nhìn của Pep, với một bên là thế giới thực tế bên ngoài.

Khi Guardiola nói rằng cầu thủ là nhân tố quan trọng nhất, có thể anh nói vậy chỉ để làm hài lòng đám đông, bởi trong thâm tâm anh biết rằng, ý tưởng phải là quan trọng nhất. Không phải cầu thủ hàng đầu nào cũng chấp nhận điều đó. Có thể bởi vì họ ghét sự thay đổi, cũng có thể đơn giản là vì họ không hiểu.

Sterling là một trường hợp thú vị. Liệu Pep có thể khiến cho cầu thủ này suy nghĩ theo cách mà anh muốn hay không? Liệu anh ta có hiểu được những gì Pep đòi hỏi từ mình hay không?

Xavi nghĩ rằng "Pep sẽ thay đổi bóng đá Anh". Và anh không phải là người duy nhất nghĩ thế. Nhưng đó là một nhiệm vụ gần như bất khả thi.

Pep biết rõ những khó khăn chờ đợi mình phía trước. Để bắt đầu: Anh từng đối đầu 20 lần với các đội bóng Premier League, thua 5 và thắng 9. Nhưng anh chỉ thắng được 2 trong số 9 chuyến làm khách trên đất Anh.

Ở Munich, Guardiola sống ngay ở trung tâm của một thành phố nhộn nhịp với hơn 1,4 triệu dân, trong một căn hộ rộng khoảng 300 mét vuông, đủ rộng cho cả gia đình. Anh thường đi dạo quanh các khu phố cổ, đến các nhà hàng và tham dự sự kiện văn hóa. Anh cũng muốn làm điều tương tự khi ở Manchester, dù dân số của thành phố chỉ bằng khoảng một phần ba của Munich. Nhưng khi Cristina vợ anh lần đầu đến Manchester, cô gặp rất nhiều khó khăn trong việc tìm thuê một căn hộ đủ lớn cho gia đình năm người. Cuối cùng thì họ cũng tìm được một nơi phù hợp, nhưng căn hộ năm phòng ngủ ở gần Nhà thờ Manchester này lúc đó vẫn chưa xây xong. Nên cả nhà quyết định thuê phòng khách sạn ngay gần đó, với mục đích làm quen dần với nhịp sống ở trung tâm thành phố. Txiki Begiristain và Ferran Soriano cũng ở cách đó không xa lắm. Và các cộng sự của Pep cũng vậy.

Domènec Torrent chính thức được bổ nhiệm làm trợ lý cho Pep. Vị huấn luyện viên người Catalonia bắt đầu công việc trong tư cách trinh sát viên cho đội Một Barcelona trước khi gia nhập ban huấn luyện của Guardiola trong mùa giải thứ hai của anh ở Munich. Từng phải "phát minh" ra nhiều thứ trong thời gian còn làm huấn luyện viên ở giải hạng ba, Torrent chính là người đưa ra ý tưởng sử dụng Lahm ở vị trí tiền vệ, và cũng chính anh là người đã bảo vệ ý tưởng để Kimmich đá trung vệ, vì anh tin rằng cầu thủ trẻ người Đức đủ nhanh nhẹn, kỷ luật, mạnh mẽ để chơi được ở vị trí này, khi đó, kỹ năng chơi bóng của anh sẽ là một lợi thế. Huấn luyện viên thể lực mới là Lorenzo Buenaventura. Anh là học trò

của Paco Seirul.lo, người đã dìu dắt rất nhiều chuyên gia thể lực và huấn luyện viên tự nhận mình là môn đồ của Johan Cruyff, người mà chính Seirul.lo từng có thời gian làm việc cùng. Nhiệm vụ của Lorenzo là cụ thể hóa những ý tưởng của ban huấn luyện thành các bài tập.

Manel Estiarte tiếp tục đóng vai trò là cánh tay phải của Pep. Carles Planchart là trưởng bộ phận phân tích, với nhiệm vụ thực hiện những bản báo cáo chi tiết không chỉ về những màn trình diễn của đội bóng mà còn của đối thủ. Một trợ lý khác là Mikel Arteta. Cựu tiền vệ của Arsenal đã quyết định treo giày sớm để có cơ hội học việc bên cạnh Guardiola, người mà anh có mối quan hệ gần gũi. Guardiola cũng cố gắng thuyết phục Xabi Alonso gia nhập đội ngũ trợ lý của anh sau khi chứng kiến cầu thủ đồng hương tỏ ra hứng thú đặc biệt với các vấn đề chiến thuật. Nhưng ở thời điểm đó, Xabi tin rằng anh vẫn còn có thể chơi bóng thêm vài năm nữa, do vậy đã từ chối đề nghị của Pep.

Từ chỗ có tới 25 trợ lý trong thời gian ở Barcelona, xung quanh Pep lúc này chỉ có một nhóm nhỏ những cộng sự thân tín, những người anh có thể thoải mái chia sẻ những ý tưởng của mình, cũng là những người sẽ bảo vệ anh trước sóng gió từ thế giới bên ngoài.

Thói quen làm việc trong nhiều giờ ở Munich tiếp tục được duy trì ở City. Những ngày sau trận đấu thậm chí còn dài hơn. Ai ai cũng bận rộn hết sức - lúc nào cũng có những video mới cần chỉnh sửa, những phương án sắp xếp đội hình xuất phát cần thảo luận, những bài tấn công mới trong các tình huống cố định cần luyện tập... Nếu không thực sự đam mê với công việc thì không theo nổi Pep.

Ở City, phát ngôn viên duy nhất của ban huấn luyện, người có trách nhiệm giải thích mọi chuyện, chính là Pep. Anh là người quyết định, và chịu mọi trách nhiệm về những quyết định đó. Ban lãnh đạo City cảm thấy hơi căng thẳng vì sợ rằng vốn tiếng Anh của Pep chưa đủ tốt. Mỗi tuần, các phóng viên sẽ có cơ hội nói chuyện với Pep bốn lần. Chỉ cần hỏi những vấn đề liên quan tới bóng đá, điều tiếp theo họ cần lo lắng không phải là làm thế nào để anh nói, mà làm thế nào để anh ngừng nói. Nhưng nếu vấn đề bị đẩy đi quá xa, thì hoàn toàn có khả năng Pep sẽ không hé răng nửa lời.

Báo chí Anh thường muốn khai thác các đề tài gây tranh cãi, nhấn mạnh vào hình ảnh cá nhân của huấn luyện viên, trong khi phớt lờ các vấn đề chiến thuật. Guardiola thì lúc nào cũng sẵn lòng nói

về bóng đá, và anh không muốn biến phòng họp báo thành chiến trường, xem đó là nơi có thể quyết định thành bại của một trận đấu. Chuyện ấy anh xin nhường cho đối thủ José Mourinho.

Pep biết rằng vị huấn luyện viên người Bồ Đào Nha sẽ trở thành huấn luyện viên của Man United nhiều tháng trước khi có thông báo chính thức. Có thể không phải vô tình mà José lại sớm tiết lộ tương lai của mình với Xabi Alonso. Đó có thể xem là bức chiến thư đầu tiên mà anh muốn gửi tới Pep trước khi cả hai gặp lại nhau trên đất Anh.

Định mệnh thật khéo an bài. Hai huấn luyện viên thành công bậc nhất trong hơn mười năm trở lại đây cùng có mặt ở một thành phố, cùng có nhiệm vụ tái thiết một đội bóng giàu có sau những mùa giải đáng thất vọng, và tất nhiên là sẽ cùng cạnh tranh cho những danh hiệu giống nhau.

Cùng với sự góp mặt của Pep và Mourinho, Premier League trở thành mảnh đất quy tụ những bộ óc hàng đầu trong thế giới huấn luyện viên: Antonio Conte, Jürgen Klopp, Mauricio Pochettino, Claudio Ranieri, Arséne Wenger. Nhưng Premier League trước nay là giải đấu thiên về cảm xúc và sự quyết liệt hơn là chiến thuật. Guardiola sẽ phải nỗ lực để thích nghi với thực tế mới này, trong khi Mourinho đã biết anh cần những gì để có thể thành công.

Các bình luận viên ở Premier League có chung nhận định Pep sẽ sớm nhận ra Premier League khắc nghiệt đến thế nào, và việc phải đối đầu với Mourinho sẽ khiến cho mọi chuyện càng trở nên khó khăn hơn. Trong những ngày căng thẳng từ những cuộc đối đầu Barcelona-Real Madrid lên cao nhất, Pep đã yêu cầu các cầu thủ Barcelona đánh bại đại kình địch của họ với cách biệt nhiều hơn một bàn, để Madrid và Mourinho không có cơ hội phàn nàn về trọng tài. Không thể biết là với United, Mourinho có thể tiếp tục kêu khóc về lịch thi đấu, về trọng tài, về giới quan chức theo cách mà anh từng làm ở Chelsea, Inter và cả Real Madrid hay không.

Nhưng dù thế nào, Pep biết rằng anh cần phải tập trung hoàn toàn vào những vấn đề chuyên môn, vào nhiệm vụ sửa chữa những sai lầm, vào các cầu thủ, vào các buổi tập, chiến thuật của đội bóng và của đối thủ. Nếu để ý tới những vấn đề khác, anh sẽ không tránh khỏi bị phân tâm. Anh phải nhớ rằng tại sao anh lại vẫn là một huấn luyện viên, nhớ tới cảm giác hạnh phúc của anh mỗi lần cùng các đội bóng của mình bước vào sân.

Kế hoạch của anh là chiến thắng trong một nền văn hóa khác,

một quốc gia khác. Anh muốn tiếp nối di sản của Johan Cruyff, sẵn sàng chiến đấu để bảo vệ những gì mà ông tin tưởng. Anh sẽ không bao giờ có thể xô đổ được những kỷ lục đã lập được cùng với Barcelona, vì thế, tiếp tục chiến thắng theo cách riêng của anh chính là con đường duy nhất. Ramon Besa có góc nhìn rất hay về chuyện này: "Anh ấy có chút nào đó giống Don Quixote. Trong kỷ nguyên của thức ăn nhanh, Pep lại muốn tạo ra một thứ bóng đá để nhấm nháp. Có thể đó là lý do tại sao anh không được lòng số đông."

Để có thể hiểu được (phần nào) suy nghĩ của Pep, lý do tại sao anh làm những điều mà anh đã và đang làm, chúng ta cần phải trở lại với những gì mà anh đã chia sẻ trên Radio Catalonia sau cái chết của Johan Cruyff:

"Bóng đá vốn là một trò chơi phức tạp và khó nắm bắt, nhưng Cruyff đã khiến cho chúng ta có cảm giác rằng chúng ta có thể kiểm soát được nó. Tôi trở thành một huấn luyện viên bởi vì tôi nghĩ rằng mình có thể thống trị bóng đá bằng những gì tôi nói, những gì tôi làm, cách chúng tôi tập luyện và cách tôi thuyết phục các cầu thủ."

"Mỗi người đều có một cách nghĩ riêng về Cruyff, nhưng ai cũng cảm giác được ông mở mắt. Đó là lý do tại sao chúng tôi đã, đang và sẽ tiếp tục là những tín đồ của cách chơi bóng mà ông bảo vệ. Chúng tôi là những người may mắn vì đã có đặc ân được ở cạnh ông, không chỉ là một huấn luyện viên vĩ đại, mà còn là một người đàn ông tuyệt vời với khối kiến thức khổng lồ. Ông còn hào phóng nữa. Ông không chỉ chia sẻ kiến thức, mà còn cả cách để có được những kiến thức đó. Ông đã phải nghe không biết bao nhiêu câu hỏi tại sao của tôi, nhưng chưa bao giờ từ chối trả lời."

"Người ta nói rằng ông có rất nhiều hạn chế. Ồ, tất nhiên rồi! Ai mà không có hạn chế chứ? Nhưng ông là người khác biệt. Khi ông ấy đến Catalonia, đến FC Barcelona, chúng tôi gần như chẳng có gì cả. Và chính ông là người đã vạch ra cho chúng tôi một con đường, cũng như chỉ cho chúng tôi làm thế nào để đi hết con đường đó. Đấy không phải là một công việc dễ dàng. Để làm được điều đó, anh cần phải có một sức thu hút đặc biệt, một cá tính mạnh, một khát khao, một niềm tin tuyệt đối vào những gì anh làm và những gì anh theo đuổi. Anh phải thuyết phục mỗi ngày, để sao cho ngày sẽ càng có nhiều người có cùng cách suy nghĩ với anh hơn."

"Trong một trận đấu khi mọi chuyện trở nên phức tạp, tôi thường nghĩ, 'Nếu là Cruyff thì ông sẽ làm gì lúc này?' Tôi đã nghĩ về ông

khi chỉ còn 45 phút để đảo ngược tình thế trong trận lượt về với Juventus. Tôi thay đổi sơ đồ để chơi với bốn cầu thủ chạy cánh, và trong hiệp phụ đã rút Ribéry ra, thay bằng Thiago. Những thay đổi ấy đều phát huy tác dụng. Đó là những thay đổi 'rất Cruyff'."

"Mỗi khi gặp chuyện gì đó khó xử lý, tôi lại gọi điện cho Cruyff hay tới nhà ông. 'Tôi nên làm gì khi một cầu thủ tới tham gia một sự kiện thương mại thay vì tập luyện?' 'Loại hắn ta đi', ông sẽ nói một cách dứt khoát như thế, và mọi hoài nghi của tôi sẽ tan biến."

"Johan luôn thúc đẩy ta để ta nghe theo tiếng gọi của bản năng. Ông luôn nói rằng bóng đá không chỉ đơn giản là như khi ta có một quyển sách, ai đó đọc rồi sau đó trở thành một huấn luyện viên. Các huấn luyện viên cần phải được dẫn dắt bởi những kiến thức mà họ thu lượm được, tất nhiên, nhưng chủ yếu là bởi bản năng. Như thế - ông thường nói - họ sẽ không thất bại."

"Khi tôi bắt đầu chơi bóng, tôi không biết gì nhiều về bóng đá. Tôi có khả năng, giống như nhiều cầu thủ khác, nhưng tôi không thể nhìn ra bức tranh lớn. Tôi không biết tại sao mọi việc lại diễn ra theo cách này hay cách kia. Chính ông là người đã mở ra trước mắt tôi cánh cửa dẫn vào thế giới tuyệt vời đó. Như một bộ phim. Từng chút, từng chút một, chúng tôi biến những kiến thức ấy thành của mình."

"Chúng tôi từng không là ai cả, chẳng biết gì cả, hoàn toàn không gì cả. Ông dạy chúng tôi tất cả. Sau một thất bại hay một chiến thắng, ông sẽ nói cho chúng tôi lý do tại sao chúng tôi thua hay thắng. Là một cầu thủ, anh thường không hiểu vì sao đội lại thua, vì sao có những việc anh làm không mang lại hiệu quả; huấn luyện viên chính là người giải thích cho anh lý do đằng sau tất cả những chuyện đó. Và Cruyff làm điều đó mọi lúc mọi nơi, trong mọi buổi tập, mọi cuộc nói chuyện, trước trận đấu, trong giờ nghỉ..."

"Ngay cả khi mọi việc không được như ý, ông vẫn kiên định với ý tưởng của mình. Không gì có thể làm ông suy chuyển, kể cả thất bại. Đó là một bài học khác mà ông dạy chúng tôi."

"Quên các danh hiệu đi, bởi vì nếu các anh chỉ nhìn vào các con số, thì tôi là người thành công hơn Cruyff, vì tôi giành được nhiều danh hiệu hơn. Tôi muốn nói tới vấn đề khác. Cầu thủ xuất sắc nhất trên thế giới là Messi. Và Messi chẳng cần phải chạy. Anh ấy là người chạy ít nhất trong mọi trận đấu. Và anh ấy chính là học trò xuất sắc nhất của Cruyff."

“Di sản của Cruyff sẽ được tiếp tục với Xavi, Busquets, Iniesta. Tôi không nghi ngờ gì về việc Xavi sẽ trở thành huấn luyện viên, một huấn luyện viên giỏi, và nếu Barcelona vẫn duy trì được một cấu trúc chắc chắn, anh ấy sẽ dạy lại các cầu thủ những gì anh ấy đã học được từ Cruyff, từ tôi, từ những huấn luyện viên khác. Và nếu La Masia vẫn tiếp tục phát hiện được những cầu thủ giỏi và đào tạo họ đúng cách, bánh xe lịch sử sẽ cứ thế tiếp tục xoay. Hi vọng là nó sẽ xoay mãi.”